

Giới thiệu Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu

Chỉ vì một lần đi nhầm vào phòng tổng thống, cầm nhầm một tờ giấy, rồi lại.. vứt nhầm nó đi, thế là cô bị tên tổng thống ấy truy nã toàn quốc!

Cận Tư Hàn có ba luật lệ: “Lúc thân mật, muốn chủ động. Cung chiều em, không được trốn. Lúc tôi yêu, không được..... Ngừng.”

An Chi Manh muốn khóc, còn đầu con người lạnh lùng kiêu ngạo! Quyết tâm không hạ mình trước uy quyền, nhất định phải ‘chạy...’.

(Em trốn, tôi sủng, sủng đến mọi người hạnh phúc choáng váng, ngọt tới sâu răng, nảy sinh tình đồng lòng của mọi người)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tổng thống truy nã cả nước

Tác giả: An Chi Manh

Cận Tư Hàn: Từ khi gặp em, tất cả mọi thứ đều trở thành tạm bợ. Mà tôi, không muốn tạm bợ.

An Chi Manh: Cho cô một người chồng hoàn mỹ, cô ngược lại biến anh ta thành kẻ tâm thần.

Đêm mùa hạ, nhiệt độ nóng bức phả lên mặt con người.

Đường phố yên tĩnh, truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

‘kết..... kết.....’

‘kết..... kết.....’ vô số tiếng thắng xe đánh vỡ tĩnh lặng đường phố.

Một cô gái tóc hỗn loạn bị vây quanh ở giữa, hơn mười người đàn ông toàn thân đồ đen từ trong xe đi ra.

Họ trực tiếp ấn cô vào trong xe, xe khởi động, đường phố trở lại yên tĩnh ban đầu một lần nữa.

Nửa giờ sau. Trong một hàng những tòa lâu đài.

“Tổng Thống tiên sinh, người tới rồi.”

“Ừ.”

Một người đàn ông ngồi trên sofa đối diện, đôi mắt đen như hắc diệu thạch lộ ra tia nghiêm nghị và duệ khí, tròng mắt lóe lên ánh nhìn sắc bén như chim ưng.

Dung nhan tuấn mỹ vô song, phảng phất như tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tỉ mỉ.

“Giao đồ ra đây.”

“Thứ gì?” An Chi Manh mông lung, cô vẫn không hiểu vì lý do gì mà mình bị cả nước truy nã.

Ba ngày qua, cô sống cực kỳ chật vật, trốn đông trốn tây, lo lắng đề phòng.

Cận Tư Hàn giương mắt đen lạnh lẽo nhìn chằm chằm cô, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống như một bậc quân vương, mắt đen nhảy lên lửa diêm.

Cô bị anh nhìn đến nổi da gà, chỉ sợ anh phán một câu đem mình đi xử tử.

Đáy lòng phát run. “Tổng thống..... Tổng Thống tiên sinh, ngài có thể cho chút gợi ý không?”

“Ba ngày trước, phòng riêng.” Giọng Cận Tư Hàn lạnh băng đến tận xương tủy.

Ba ngày trước, quả đúng là cô có tùy tiện xông vào phòng riêng của phủ Tổng thống. “Tổng Thống tiên sinh, tôi biết tôi tự ý xông vào là không đúng, nhưng tôi thật không lấy bất cứ thứ gì bên trong.” Cô lần đầu nói chuyện chân thành như thế.

Đôi mắt đen thâm thúy của Cận Tư Hàn tỏa ra tia lạnh lẽo. "Phụ nữ, nói dối chính là lấy sinh mệnh của mình ra đánh cược."

Giọng của anh vô cùng bằng phẳng, lại vô tình khiến cô rung mình một cái giữa đêm hè nóng bức.

“Tổng Thống tiên sinh, tôi thật sự thật sự không lấy bất cứ thứ gì bên trong.”

“Ý của cô, tôi nghĩ sai rồi!!” Giọng nhạt nhẽo làm cô cảm giác mình hít thở có chút không thông.

Mạo hiểm sinh mệnh, lại lần nữa phát run hỏi: “..... Nếu không, ngài cho một gợi ý nữa đi. " Bỗng nhiên, trong đầu nhớ tới lúc mình vô tình đụng phải một người đàn ông, giống như nhặt được một tờ giấy. “Cái kia..... Tôi có nhặt được một tờ giấy.....”

“Giấy đâu?”

Đầu cô lập tức cúi gằm xuống. “Nếu..... Nếu tôi nói, tôi đã ném tờ giấy đi rồi, ngài có thể, có thể hay không.....”

“Ném giấy, ừm...”

Âm thanh đậm đặc nhưng nồng đậm ý uy hiếp, An Chi Manh mạnh mẽ tin tưởng nếu mình nói đã ném tờ giấy đi, anh sẽ bóp chết cô ngay lập tức.

“Ha ha..... Không ném, không ném.....” Nóng vội đi lên phía trước, cũng vì nóng vội mà không chú ý tới đôi chân dài của anh. Đảo một cái, cả người nhào về phía trước.

Hai người thuận thế ngã xuống sô pha.

“A.....”

Đội cô mở mắt ra lần hai liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình.

Cô dám dùng trinh tiết của chính mình thế, cô tuyệt đối không phải cố ý.

Cận Tư Hàn cũng ngây người giây lát, mắt đen nhìn chăm chăm người nằm trên người mình, cánh môi truyền đến cảm giác mềm mại.

An Chi Manh vừa định bò dậy, xin lỗi anh. Liền cảm giác một lực đạo rất lớn ném mình ra ngoài, ngã lộn trên đất, cảm giác nhìn tên đầu sỏ gây tội còn ngồi an ổn trên ghế.

“Này, cái đồ điên nhà anh có biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc không hả? ” Cô vừa xoa xoa hai cái mông đáng thương, vừa đứng lên.

Vừa rồi cô nhìn thấy đáy mắt anh ngập tràn sự ghét bỏ, đầu má a! Kia chính là nụ hôn đầu tiên của cô a~

Cô còn chưa ghét bỏ anh, anh lấy quyền gì mà ghét bỏ cô.

“Cô - bản -!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Người phụ nữ, nhớ kỹ tư vị vừa rồi

2. Chương 2: Người phụ nữ, nhớ kỹ tư vị vừa rồi.

Tác giả: An Chi Manh

Lời nói lạnh băng, hoàn toàn chọc giận trái tim thiếu nữ hùng hực cháy của An Chi Manh. Cô ngẩng cao đầu, lớn tiếng mắng lại anh.

Dưới ánh nhìn lạnh thấu xương của anh, chút tức giận không chút cốt khí cứ thế trôi đi.

Cô thấp giọng nói thầm “Chạm vào một chút cũng sẽ không mang thai.....”

Vừa nói, cổ căng thẳng, hô hấp khó khăn. Cô gian nan ngẩng đầu nhìn về đầu sỏ đang bóp chặt cổ mình, má ửng đỏ, hé miệng liều mạng hô hấp. “Ô ô ô.....”

“Người phụ nữ, tôi khuyên cô đừng để tôi lấy làm đồ chơi. ” Gân xanh nổi lên, đáy mắt đen sâu thăm lạnh đến thấu xương.

Thấy cô khoa tay múa chân loạn xạ, sắc mặt vì bị thiếu dưỡng khí mà hồng hồng, một lát lại biến sang màu xanh lá. Chính đến thời điểm gương mặt cô

chuyển qua xanh lá sắp chết đi, tâm tư của anh mới buông lỏng một chút.

“Người phụ nữ, nhớ kỹ tư vị vừa rồi. Cho cô thời gian hai ngày, nếu không giao ra đồ vật cô nắm giữ, tôi cam đoan sẽ khiến cô mỗi ngày đều phải trả qua tư vị ban nãy.”

Anh vừa rời khỏi phòng gian, cô tê liệt nhìn xuống sàn nhà lạnh băng, che đi trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đêm khuya, trời tối như mực, xung quanh yên ắng, nghe rõ cả tiếng tim đập loạn trong ngực trái.

Ba ngày trước, bởi vì lạc đường đánh bậy đánh bạ bị người chộp tới nơi tổng thống cả nước tuyên vạ.

Phát hiện không đúng, cô lập tức trốn đi. Bởi vì hoảng loạn, ngoài cửa đụng vào một người, cô sợ hãi không dám ngẩng đầu lên, chỉ là thuận tay nhặt được một tờ giấy.

Ngôn ngữ trong tờ giấy đó cô không hiểu được, vì thế nên cô thuận tay ném vào thùng rác rồi.

Mà hiện tại cô mới biết được, bản thân vì tờ giấy kia mà bị cả nước truy nã.

Mấy ngày nay lang bạc giang hồ, tờ giấy kia dù cô biết được ném ở đâu thì giờ cũng chẳng còn ở thùng rác nữa rồi.

Huống chi, mấy ngày nay, cô chạy trốn còn không kịp, sao có thể nhớ rõ tờ giấy kia.

Không có giấy, tên đàn ông đẹp trai máu lạnh kia nhất định sẽ bóp chết cô.

Không được, cô phải trốn mới được. Thế nào, mạng này của cô rất nhỏ, không thể so với độ trân quý của tờ giấy kia đâu!

Hạ quyết tâm, trực tiếp tìm được chuồn. Mấy ngày sống cuộc sống lang bạc làm cô mệt đến nỗi nằm lên giường liền ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này kéo dài thẳng đến chạng vạng sáng hôm sau.

Trên bàn có bánh mì và nước, ăn ngấu nghiến cho xong.

Giải quyết vấn đề ẩm no cái bụng, đầu nhanh chóng vận động.

Khẽ mở cửa phòng, cô nhìn xuyên qua khe mắt mèo ra bên ngoài.

Xác định lâu không có người, lúc này mới mở hẳn cửa phòng, rón rén đi xuống cầu thang, đến đại sảnh lầu một, một bóng người canh gác cũng không có.

Mắt tròn xoay chuyển, đi đến cạnh cửa lớn, tay đặt trên then cửa, nhẹ nhàng lôi kéo.

“Úc gia! Không có khóa lại.”

Hai người đàn ông lén lút theo sau cô, nhìn nhau liếc mắt một cái.

Nam Giáp hỏi: “Cậu nói xem, nếu cô ấy đã trốn ra ngoài, chúng ta nên bẩm báo lại cho tổng thống đại nhân không?”

Nam Ất nhú mày. “Không cần, đây là cửa cam ứng. Chỉ cần cô ta đụng tới cửa liền sinh ra cảnh báo. Nếu không có cảnh báo, vậy khẳng định chính là tổng thống giải trừ cảnh báo rồi.” Nam Ất đối với chuyện tổng thống không tổng cô gái kia vào ngục giam, ngược lại còn đưa về lầu đài này, cảm giác thật lẫn lộn. Đây không phải phong cách của tổng thống.

Lầu đài này ngoại trừ mẹ của tổng thống, người này vẫn là người phụ nữ đầu tiên được tiến vào lầu đài.

Người hầu nơi đây đều là đồng giới hết- đều là đàn ông.

Nam Giáp lòng hiếu kỳ nổi lên. “Cậu nói tổng thống là có ý tứ gì?”

Nam Ất nhìn theo người con gái dương dương tự đắc tự cho mình là thông minh đang trốn đi kia, mỉm cười, “Tổng thống hẳn là nhầm chán.”

Vị tổng thống nhầm chán hai người đang nhắc đến kia hiện tại đang ngồi trên ghế sofa, nhìn lên màn hình vi tính.

Màn hình hiện lên thân ảnh cô gái đang mải mê trốn đông trốn tây, mắt tròn đảo loạn. “Người phụ nữ này, xem ra cô xem lời tôi nói như gió bên tai. Chạy trốn, cần phải trả giá bằng máu. ”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cá sấu tiên sinh, đừng ăn tôi

3. Chương 3: Cá sấu tiên sinh, đừng ăn tôi

Tác giả: An Chi Manh

Môi mỏng nhẹ mơn, tay nhẹ nhàng nhấc một cái, đèn bên ngoài biệt thự nháy mắt tắt ngấm, chỉ còn lại một ngọn đèn có phượng hướng.

Đèn đột nhiên tắt hết, An Chi Manh cả kinh lập tức trốn vào trong bụi cỏ.

Mắt đen quay tròn, ngây người vài phút thấy không có ai lúc này mới dám trộm đi ra.

Nhìn bốn phía tối đen như mực, cô quyết định hướng về phía ánh đèn sáng duy nhất kia.

Hai người theo sau liếc nhau, trong mắt vài vằn kinh hãi.

Nam Giáp có chút hoảng sợ. “Chúng ta vẫn phải đi theo sao?”

Nam Ất nuốt nước miếng. “Cùng đi! Tránh xa một chút.”

“Ừ.”

An Chi Manh đi đến nơi có ánh sáng, đột nhiên ánh đèn đó cũng tắt ngấm.

“Áy, cái anh tổng thống này vẫn là quá keo kiệt rồi, lại tắt đèn sớm như vậy. Sớm biết thế thì lúc ra cửa đã mang theo đi động rồi.” Hai mắt cô đen nhánh, đôi tay duỗi thẳng, sờ lần mò mẫm khắp nơi.

Chân nhấc lên, bước đi như đã quen với nơi này từ lâu.

Đột nhiên, chân giẫm phải khoảng không.

“A.....”

“Phốc đông.....”

Nam Giáp nhìn cô gái rơi xuống ao ngay trước mặt, nuốt nước miếng. “Nên cứu không?”

Nam Ất ngẩng đầu nhìn nơi đó. “Không cần, chúng nó rất nghe lời sẽ không ăn thịt người, nhiều nhất.....”

“A..... Buông tôi ra..... Buông tôi ra.....”

Dưới ánh trăng thanh lãnh, cô rút cuộc thấy rõ thứ gì đang cản quần áo của mình?

Vây cứng rắn, thân dẹt dẹt, hàm răng sắc nhọn làm người khác sờn gai ốc.

Ánh mắt màu xanh biếc u lãnh, khiến cô hoang mang tột độ.

Bể bơi rộng dẫu như không có giới hạn, cứ một con lại một con nối đuôi nhau, mắt sáng ngời nhìn chăm chăm cô.

Ngày hè mà cô lại bị dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Cái này giống như..... Hình như là cá sấu..... Cá.....

Sắc mặt đại biến, tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê lương. “A..... Cứu mạng..... Có cá sấu, có cá sấu..... Cứu mạng.....”

Huy động hai tay hai chân, lúc này không rảnh lo cho cái gì mà ưu nhã vịnh tư, chạy trốn mới là quan trọng nhất.

Vừa thoát được vòng thứ nhất, nhào cái đã bị ngã xuống vòng thứ hai.

Phía sau lưng cảm giác được đau đớn, lúc này cô không cố được bao nhiêu, chỉ nghĩ chạy trốn mới là quan trọng nhất.

Từng hàng từng hàng cá sấu bơi tới, như muốn biến cô thành bữa ăn khuya.

Tay túm lấy bên cạnh, một chân mới vừa đặt được lên trên bờ. Mặt sau một lực mạnh mẽ ập tới, lại lần nữa ngã xuống nước.

An Chi Manh khoe miệng run rẩy cầu khẩn nhìn chăm chăm lũ cá sấu, sau đó mắt đen nhắm chặt.

“Cá sấu tiên sinh, tiểu thư, tổ tông, xin chúng mày đừng ăn tao. Tao không thể ăn được, thật sự. Mày xem, tao béo như vậy, da dày không thể ăn, muốn ăn hay là mày ăn tổng thống đi! Anh ta thân mềm thịt quý, mỗi ngày ăn đều là bảo ngư hải sâm, thịt của anh ta khẳng định ăn rất ngon, thật đó. ”

Cô đã sợ tới mức hồ ngôn loạn ngữ, căn bản không rõ đang nói cái gì.

Thấy chúng nó thật sự nổi trên chỉ mặt nước không ở nhúc nhích, cô nhanh chóng bò lên trên cạn.

Cô thê, cô là lần đầu tiên leo lên bờ nhanh như thế.

Vừa lên đến nơi, cả người ngã trên cỏ. Toàn thân run bần bật, cô muốn về nhà.

Ô ô ô.....

Nơi này thật đáng sợ, nuôi sủng vật là cá sấu. Vị tổng thống kia đúng là siêu cấp đại biến thái.

Trong lúc vô tình vừa quay đầu, mắt đen hoảng sợ trợn lên, cô giống như, giống như thấy cá sấu đang bò lên trên bờ cùng.

Giơ hai tay xoa xoa hai mắt, cô vô cùng xác định chính mình không phải hoa mắt.

Nhìn từng hàng cá sấu nối đuôi nhau bò lên cạn, cô sợ tới mức giật mình một cái, nhanh chóng xoay người đứng lên.

Không quan tâm co chân chạy điên cuồng, vừa chạy vừa quý khóc sùi gào. “Cứu mạng a!! Cứu mạng a! Tổng thống xấu xa, lão già đáng ghét, tên biến thái, bệnh tâm thần..... Nếu tôi có chết, biến thành quỷ cũng không buông tha cho anh.....”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Cái gì đều nguyên ý

Nam Giáp và Nam Ất lại nhìn nhau thật sâu, nhìn đến cô gái một phút trước quần áo còn chỉnh tề.

Hiện tại nhìn lại, chặt vật không chịu nổi, quần áo vỡ vụn, dường như trong hơi thở còn có mùi máu tươi nhàn nhạt.

Từ trong ánh mắt giao nhau đều rút ra một điều. "Đắc tội tổng thống, thật đáng sợ "

Anh ta sẽ không để cô chết ngay, mà sẽ để cho cô còn chút hơi thở tàn, sống không bằng chết.

Bọn họ lần nữa bội phục, cô gái kia đến giờ vẫn không biết mình bị chơi, còn mở miệng mắng người.

Quả nhiên người không biết, không sợ a!

Hai người nhàn nhã đi theo phía sau, An Chi Manh vắt chân lên cổ mà chạy, đúng là cực khổ rồi.

Đàn cá sấu vẫn đuổi theo sau, bức An Chi Manh muốn điên không được.

Bốn phía đen như mực, nhìn đồ vật đều rất mơ hồ. Trốn thoát còn không kịp chứ đừng nói dựa vào cảm giác mà phán đoán.

"Phốc đông..." Lại một lần nữa vô tình ngã nhào trên đất.

Miệng càng thêm xui xẻo ngậm đầy miệng bùn, còn chưa kịp phun hết bùn ra, chân liền có cảm giác lạnh lạnh.

Cô bị dọa cho sợ, lập tức bật dậy, vắt chân lên cổ mà chạy, vừa chạy miệng vừa phun ra bùn. Cũng không quan tâm đến chuyện có nôn lên thân mình hay không nữa rồi.

Bị cá sấu đuổi theo hơn nửa giờ, mặc cho cô kêu khản cả giọng cũng không ai xuất hiện.

Cô hiện tại còn chưa phát hiện ra mình bị người ta đùa giỡn thì đúng là quá ngốc rồi. Nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, cô cũng không thèm đếm xỉa đến điều đó.

"Cứu mạng a... Cứu mạng a... Tổng thống đại nhân, ngài anh tuần tiêu sái, tuần mỹ bất phạm, tính khí ôn hòa, bao dung độ lượng, nhất định sẽ tha thứ

cho thiếu nữ ngây thơ như tôi đã vô tình mạo phạm..."

"Tổng thống đại nhân, tôi sai rồi, tôi sai rồi... Cứu mạng a... Chỉ cần ngài cứu tôi, ngài kêu tôi làm gì tôi cũng đều nguyện ý, tôi đều nguyện ý... Cứu mạng a..."

"Thật sao?"

Thanh âm nhàn nhạt của Cận Tư Hàn lúc này mới vang lên.

Cô cảm động phát khóc, cuống cuống gạt đầu. "Thật, tôi cái gì cũng đều nguyện ý, chỉ cần ngài cứu tôi, a..." Đàn cá sấu đằng sau vẫn đuổi theo không có dấu hiệu dừng lại.

Tuy cô không biết cụ thể, nhưng cô cũng biết chắc anh chính là nguyên nhân. Cô nhớ trước kia có nghe nói qua cá sấu được nuôi dưỡng tại nhà sẽ nghe lời chủ nhân của chúng, không ngờ lại là thật.

Cận Tư Hàn nhìn thoáng qua người nào đó khóc lóc chặt vật đến không chịu nổi nữa, nghĩ cũng đến lúc cho cô nghỉ ngơi một chút rồi.

Cô chết rồi, vậy đương nhiên sẽ không thể tìm lại tờ giấy kia.

Nhìn cô liều mạng chạy, ngữ khí càng chậm rãi. "Này – tờ - giấy, ở đâu!"

"Tôi nói, tôi nói, chỉ cần ngài kêu súng vật của ngài lui đi, tôi đều nói." Giờ phút này, cô không còn lo chuyện chính mình đã ném tờ giấy kia đi, làm sao để rời khỏi đám cá sấu này mới là quan trọng nhất.

"Vừa rồi hình như tôi nghe thấy ai đó gọi tôi là lão già đáng chết, tên biến thái, bệnh thần kinh." Con người lãnh đạm liếc cô một chút, nhưng cái liếc mắt này lại khiến cô giật mình.

An Chi Mạnh cố dằn ra nụ cười cứng ngắc, trong lòng đã khóc thành biển. "Ngài nghe lầm rồi, ngài tuyệt đối là nghe lầm rồi. Ngài còn trẻ như vậy, sao có thể là lão già chứ? Ai nói ngài già, kẻ đó hẳn là mù mất tính rồi."

Anh có chút đồng thuận gật đầu. "Ừm, người đó đúng là mù rồi." Cô gái này trình độ nói dối không chớp mắt sớm đã dày công tôi luyện rồi, không hề phải là mù.

Câu nói lạnh lẽo, cô biết anh tuyệt đối là cố ý. Cái tên biến thái chết tiệt này, đúng là không ghi thù bình thường.

CÔ giương hai mắt đầm lệ nhìn anh. "Tổng thống đại nhân, ngài... Ngài có thể kêu súng vật của ngài về ngủ không? Hiện tại trời đã trễ thế này, ngủ sớm dậy sớm thân thể tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nam - Có thể chứ

Cho tới giờ cô còn không biết mình có thể vô si tới vậy.

"Ừm, tôi cũng cảm thấy vậy. Bón ba vì bữa ăn đêm là một kẻ tiểu nhân như vậy, thật không đáng." Anh nhìn cô về tiếc nuối, ánh mắt ấy khiến cô hận không thể lao lên bóp chết tên đàn ông trước mặt.

Ý anh là, đàn cá sấu kia phải chịu ủy khuất rồi sao?

Anh cầm lấy một cây kim sắc huyết sao, đám cá sấu nghe tiếng nhạc tự khắc rồi đi.

Thấy lũ cá sấu rời đi rồi, dây thần kinh căng như dây đàn rốt cuộc cũng được thả lỏng.

Mất An Chi Mạnh tới sầm lại, toàn thân ngã xuống.

Vừa vặn, ngã vào lòng ngực của anh. Nhìn người trong lòng khổ sở chặt vật, đáy lòng anh không khỏi bức bối.

Nam Át nhanh chóng tiến lên. "Tổng thống, vẫn là để tôi bế cô ấy đi!"

Cận Tư Hàn lại liếc cô gái trong ngực, tiện tay đẩy cho Nam Át. Sau đó, anh rút một chiếc khăn trong ngực ra, lau bàn tay, rồi ngẩng cao đầu bước đi, bóng lưng cao ngạo khiến người ta ngưỡng mộ.

Hai người đi theo sau, đáy lòng nghi ngờ. Cô gái này nhiều lần khiêu khích tổng thống, lá gan cũng không nhỏ.

Bỗng nhiên, cả hai cảm giác tổng thống dừng cước bộ. "Ngài Tổng Thống..."

Nhìn người phụ nữ ngủ say trong lòng Nam Át, cảm giác buồn bực nơi đáy lòng càng thêm nghiêm trọng.

Anh nhìn chăm chăm vào bàn tay đàn ông đang đặt bên hông cô, khó chịu đi lên trước. Thô bạo đoạt lấy trong cô gái trong ngực anh ta, không nói một lời, đen mặt đi thẳng về biệt thự.

Hai người kia nhìn nhau, đối với hành động khó hiểu của tổng thống, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tổng thống luôn có bệnh thích sạch sẽ, bất luận đồ vật gì, trước khi đụng vào đều sẽ lau cẩn thận rất nhiều lần, đến cả khăn lau cũng phải sạch sẽ tinh tể.

Phụ nữ tới gần, trong vòng một mét liền bị đá văng ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên tổng thống bế một cô gái, cũng là lần đầu tiên anh chịu động vào một cô gái bản như thế, hơn nữa còn là người anh truy nã.

Cận Tư Hàn ôm cô về phòng, mượn ánh đèn lúc này mới phát hiện vết thương trên người cô không hề ít.

Trên cánh tay trắng nõn, hai chân, phía sau lưng, trước ngực, cả trên bụng đều có dấu móng vuốt xẹt qua.

Máu tươi cứ thế chảy xuống, bàn đen thoáng chốc liền chuyển sang đỏ thẫm.

Cô giống như đoá hoa bị ngạn, ám áp hắc ám, cũng làm cho tâm Cận Tư Hàn sinh ra một tia thương tiếc.

Đáy lòng gào thét, anh lên tiếng. "Tìm người tắm rửa sạch sẽ cho cô ta."

Quản gia nom nớp lo sợ đứng phía sau, ông không biết vì sao tổng thống lại tức giận, nhưng lúc tổng thống tức giận thì tuyệt đối không thể trêu vào.

"Ngài Tổng Thống, không có nữ! Nam - có thể chứ?" Bởi vì tổng thống không thích nữ, người hầu đều là nam giới.

"Cút - "

Nhìn máu đỏ tươi nhuộm chiếc chăn trắng tuyết chút thành cảnh hoa mai, tâm tình của anh càng thêm phiền loạn.

"Chờ chút! Giết hết những con súc sinh kia đi."

"Tổng thống, ngài nói súc sinh là..."

Cận Tư Hàn liếc đôi mắt đen thâm sâu về phía người kia. "Quản gia, ông già nên hồ đồ rồi, tôi cũng nên để ông về hưu rồi."

Quản gia trong nháy mắt cảm giác hoàn toàn lạnh lẽo. "Tổng thống, Giết hết sao?"

"Còn chưa cút, ngày mai tôi không muốn nhìn thấy những súc sinh đó."

"Vâng." Nhìn vết máu loang lổ trên người tổng thống, lại nhìn về phía cô gái toàn thân thương tích nằm trên giường, ánh mắt ông trở nên tĩnh mịch, trầm tư...

Ông lặng lẽ lui xuống, đóng lại cửa phòng.

Cận Tư Hàn nhìn người con gái đang ngủ say, tay áo cô bị cắn nát tươm không chịu nổi, thống hận cắn răng. "Người phụ nữ đáng chết." Cánh tay dài thận trọng ôm cô đi tới phòng tắm.

Anh mở vòi phun nước, bàn tay thô ráp thuần thục mà nhẹ nhàng cởi áo cho cô.

Mắt nhìn áo ngực trên ngực cô, tay anh có chút luống cuống.

"Đáng chết, cái này, nút thắt ở đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Dám trốn sao, đòi mạng cô

Mắt đen quét một vòng trước ngực, cũng nhìn không thấy bất kỳ nút thắt nào.

Sau cùng, nổi giận, bàn tay trực tiếp bắt lấy ở giữa, dùng sức một cái.

"Xoẹt..." áo ngực bị xé rách nằm trên mặt đất.

Đem cô lột sạch sẽ, đặt cô ở trong bồn tắm nước ấm.

"Đồ con gái đáng chết, chờ cô tỉnh lại, tôi khẳng định bóp chết cô."

An Chi Manh mơ hồ cảm giác được đau đớn, khẽ nhủ mảy.

Tiếng nói mềm mại mang theo chút khản cầu. "Đau..."

"Dám trốn, không có đời mạng cô, chính là may mắn của cô." Miệng mắng hung ác, bàn tay lại không tự chủ nhẹ nhàng một chút.

Khăn mặt nhẹ nhàng lau đến bộ ngực mềm mại, bàn tay bị quý thần xui khiến úp xuống, không tự chủ thử tìm một chút xúc cảm.

Nghĩ đến không chút do dự cúi đầu xuống.

An Chi Manh đang ngủ say, cảm giác bị quấy rối, vươn tay đẩy mấy lần.

Tràn ra một tiếng run rẩy. "Ừm..." tiếng lười biếng hồn nhiên làm cho lòng người rung động.

Cận Tư Hàn chỉ cảm thấy bụng căng thẳng, cảm giác nóng đánh tới.

Lưu luyến không muốn rời đi. "Cô gái này, những cái này tính là lỗi tôi giúp cô tắm rửa." Ánh mắt cũng không dám nhìn loạn, nhanh chóng giúp cô rửa sạch.

Cầm áo choàng tắm đem cô gói kỹ, trực tiếp nhét vào trên giường, đem cô che lại kín mít.

Mái tóc đen nhánh mềm mại ở sau lưng, vài sợi tóc nghịch ngợm ngẫu nhiên phát qua gương mặt thanh thuần của cô.

Anh thấy qua vô số phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, thanh thuần, vô số mỹ nữ bề ngoài khác nhau. Nhưng mặt của cô, là lần đầu tiên anh gặp qua... Sạch sẽ...

Chỉ có hai chữ sạch sẽ mới xứng với dung nhan tinh khiết của cô, lông mi dày cong lên như cánh chim, ánh mắt toát ra chuyển động linh động.

Da thịt trắng nõn có thể thấy rõ ràng mạch máu bên trong, máu trong người lắng lắng lưu động.

Trong lúc ngủ mơ An Chi Manh cảm giác nóng, chân thon đập đập mấy lần, trực tiếp đá tấm chăn mỏng rơi xuống.

Đùi ngọc tron bóng lộ ra ở trên giường, áo choàng tắm rộng rãi phô bày dáng người cô hoàn mỹ càng thêm câu người, nét đẹp như ẩn như hiện mỹ khiến anh cảm giác cổ họng khô khốc.

Thô bạo kéo chăn mỏng đắp kín trên người cô lần nữa. "Đáng chết, cô còn đá ra, tôi không ngại ăn hết cô." Anh chỉ là không thích phụ nữ khác đụng chạm, nhưng không đại biểu anh không phải người đàn ông bình thường.

Không biết là bị giày vò thật sự quá mệt mỏi, trong lúc ngủ mơ cô thật nghe lời anh, thật cũng không tiếp tục đá chăn ra.

Cuối cùng Cận Tư Hàn cũng thở phào một hơi, ngồi xuôi theo giường, nhìn dung nhan cô ngủ say.

Ngọt ngào, nhu thuận, an tĩnh dễ đau lòng người.

Cái trán rướm mồ hôi, lúc này anh mới ý thức được bây giờ là mùa hè, anh còn chưa có mở điều hòa.

Mắt đen lạnh lùng trừng mắt nhìn cô ngủ say. "Cô gái, những cái này tôi sẽ chịu theo từng cái cô đòi hỏi." Đứng lên, tìm tới điều khiển từ xa mở máy điều hòa.

Ở trên cao nhìn xuống cô gái ngủ say không hề phòng bị, bị mình chộp tới còn vô tư ngủ được như thế.

Anh đã quên mất chính mình bao lâu không ngủ được bình yên như thế.

"Bóp!"

Đùi ngọc nhanh chóng hiện ra dẫu năm ngón tay, cô gái đáng chết, thế mà xoay người tiếp tục ngủ say.

"Bóp..." bàn tay lần nữa đánh vào bờ mông ngọt ngào ngễ vênh cao, cô gái đáng chết thế mà còn ngủ vô tư được.

Chương 7: Muốn ăn, phải nịnh tôi

Duỗi ra ngón tay rõ ràng khớp xương, bóp đôi má hơi hơi mướt mà. Mềm nhũn, cảm giác mới mẻ làm anh hiếu kỳ xoa nhẹ vài cái.

nhéo xong một bên, tại nhéo một bên khác.

tâm tình chơi đùa vui vẻ, lúc này tổng thống đại nhân mới bước đôi chân dài ra khỏi phòng.

Anh vừa đi, cô gái ngủ say trên giường. Trong nháy mắt mở hai mắt ra, ánh mắt trong sáng.

thở ra một hơi dài, vừa rồi cô vờ ngủ đều sớm nghẹn chết chính mình rồi. Sợ đến mức sắp bị bệnh tim, rất sợ tên biến thái kia sợ ý một chút sẽ bóp chết mình.

Hai ba bước đi đến trước gương, nhìn hai gò má đỏ bừng trong gương, thở dài một hơi thật sâu. "tổng thống biến thái, ra tay thật nặng."

bấp đùi trắng nõn cũng đỏ lên một mảng lớn, vết thương trên người cũng chưa có xử lý cho mình.

tìm một vòng khắp gian phòng, cũng không tìm được thuốc đỏ gì đó xử lý vết thương.

Bất đắc dĩ mắt nhìn vết máu đỏ thắm trên áo choàng trắng. "Được rồi, chảy một chút máu cũng sẽ không chết! Không trốn chạy nữa, thật sẽ bị tổng thống biến thái này bóp chết rồi."

Hai tay chống cằm, đôi mắt to tròn xoay chuyển.

Đêm nay chạy trốn, khẳng định anh có phòng bị rồi. Ngày mai càng trốn không thoát, nghĩ đến ngày mai phải đối mặt với anh, đáy lòng bắt đầu run rẩy, bức bối muốn hủy đi tất cả.

Suy yếu ngã vào trên giường, lăn qua lộn lại. "A... Thiên lôi đánh chết tôi đi, phải chi thời gian đảo ngược lại!"

Nếu như thời gian quay lại, đánh chết cô cũng sẽ không tiện tay nhặt tờ giấy kia.

Trên giường lăn lộn rất lâu, không tìm được biện pháp, người dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, An Chi Mạnh bị đói tỉnh giấc.

Tối hôm qua chỉ ăn một miếng bánh mì, bây giờ bụng đói kêu vang từ sớm.

Sờ cái bụng đói lép kẹp kháng nghị, mặc đồ ngủ mang dép lê, mang đôi mắt buồn ngủ mơ hồ theo mùi thơm đi vào đại sảnh lầu một.

Trong một khắc gặp lại thức ăn thơm ngào ngạt, con mắt sáng lên trong nháy mắt.

Trên bàn lớn có trứng gà, còn có canh thịt thơm ngào ngạt.

Hắc, bữa sáng thế mà còn có bò bít tết, trong mắt tất cả đều là thịt.

Đối với người theo chủ nghĩa ăn thịt đói bụng mấy ngày mà nói, cô không có lập tức nhào tới, cũng là sợ người nào đó trên bàn com bóp chết mình.

"Ha ha... Tổng thống đại nhân, buổi sáng tốt lành!" Liếm môi trung ra nụ cười ngọt ngào nhất, cười đến mặt đều cứng lên.

thế mà người đàn ông trước mặt vẫn chậm rãi ăn, không có phản ứng chút nào ý tứ của cô. "Ha ha... Tổng thống đại nhân, tôi ăn điểm tâm đây."

Cầm khăn ăn lau qua môi mỏng, lúc này mới ôm ngực nhìn cô. "Muốn ăn sao!"

"Ha ha... Một mình ngài cũng không ăn hết, nếu ngài không ngại..."

Cận Tư Hàn trực tiếp mạnh mẽ cắt ngang cô. "Tôi để ý, tôi ăn không hết còn có người hầu của tôi."

"Tổng thống đại nhân, không đến mức ngài muốn bỏ tôi đói chết đi!" Trước mắt bay mùi đồ ăn, đơn giản dẫn cô phạm tội.

"Đói một ngày, không chết được." Mấy kiếm chau lên, gặp ánh mắt cô đầy tức giận, khoe miệng lại đẩy lên nụ cười ngọt ngào.

Con người không nhúc nhích nhìn chăm chăm đồ ăn, yếu hầu trên dưới nhấp nhò, một dáng vẻ sói đói, ngược lại làm cho bữa sáng của anh ăn tốt hơn nhiều.

"Muốn ăn sao?"

"Ừm, ừm..." An Chi Manh cuống cuống gật đầu, rất sợ anh một giây sau lại lật lọng.

"Muốn ăn, nịnh tôi!" Mắt đen đánh giá cô, ngược lại anh muốn xem thử xem thân thể cô nhỏ nhỏ, tiếp nhận bao nhiêu tức giận, sẽ bùng nổ.

Nịnh nọt? Nhìn một chút người đàn ông trước mắt tuấn mỹ phi phạm, nhìn lại đồ ăn trước mắt câu người, rất xoắn xuýt.

Ưu nhã đứng đây, người hầu lập tức tiến lên đẩy cái ghế ra. "Cô đã không nguyện ý, vậy tôi không miễn cưỡng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tôi không thích, người khác nịnh nọt

Gặp anh thật có dự định muốn đi, cả người đi về phía trước mấy bước. Nóng vội nói: "Không phải không nguyện ý, tuyệt đối không hề có chuyện này. Tôi đang suy nghĩ làm thế nào nịnh nọt ngài."

"Bắt đầu đi!" Một lần nữa quay trở lại chỗ ngồi, hai chân bắt chéo đánh giá cô.

ngược lại anh muốn nhìn một chút cô gái cái này vì ăn, làm sao lấy lòng mình. Hôm qua giúp cô tắm rửa, cũng không phải miễn phí.

An Chi Manh mặt ừm chau nhìn anh. "Tổng thống đại nhân, ngài thích dạng nịnh nọt gì?"

"Tôi không thích người khác nịnh nọt." Giọng nói nhạt nhẽo, mắt đen nhàn nhạt nhìn lấy cô.

Tốt rồi! Hồi tương đương không hỏi, đáy lòng rung chuyển vô số cái liếc mắt, đã không thích người khác nịnh nọt, tại sao tôi phải nịnh nọt.

mắt Cận Tư Hàn hơi trầm xuống. "Không cho phép trong lòng mắng tôi."

Dựa vào, người đàn ông này biết Độc Tâm Thuật!

Đáy lòng âm thầm mắng, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

"tổng thống đại nhân thân ái, ngài nhìn anh tuấn bất phàm, tuấn mỹ vô song. Ngài vừa ra đời cũng là huyết thống cao quý, nhìn ngài mọi cử động ưu nhã, mười phần sang trọng. Thật là làm cho tôi sùng bái không thôi, ngài là người đàn ông, cô nào có thể gả cho ngài là phúc khí tu mấy đời..."

Ngoại trừ máu lạnh, miệng độc một chút.

"Ừm." Cận Tư Hàn hứng thú nhìn cô linh động ánh mắt, không biết trong lòng cô lại đang mắng mình cái gì.

An Chi Manh thấy anh còn không có ý đại phát từ bi, mặt càng xụ xuống. "Tổng thống đại nhân, ngài là người lương thiện, là tổng thống yêu dân như con, khẳng định ngài sẽ không để tôi chết đói... Đi!" Hai mắt dầm lệ nhìn anh.

ánh mắt diễm đạm đáng yêu, giống như chú chó con bị người vứt bỏ.

Ánh mắt như vậy, triệt để làm nóng tim của anh. "Ừm, ăn đi!"

Anh vừa mới nói xong, trong nháy mắt An Chi Manh ngồi xuống vị trí, người hầu lập tức đưa lên một đôi bát đĩa.

Cô không chút khách khí bới thêm một chén canh thịt, cầm bên cạnh một quả trứng đặc biệt lớn, trực tiếp ăn như hổ đói.

Canh ngon để cho bụng cô càng đói càng kêu vang, mở ra cái nắp màu bạc khắc hoa bên cạnh, ăn tới bò bít tết.

Cô ăn ngon lành, không mấy may chú ý tới ánh mắt dò xét bên cạnh.

Nhìn thấy khoe miệng cô lưu lại nước thịt, lưu lại nước sốt cá sấu, ma xui quỷ khiến để anh lại gần bên cô.

An Chi Manh cảnh giác nhìn anh một chút, gương mặt anh tuần nhìn gần, làm cho trái tim cô không khống chế được đập bịch bịch cuồng loạn.

"Tổng... Tổng thống đại nhân... Ngài... Ngài muốn làm gì?"

ánh mắt cô cảnh giác, làm cho tâm tình của anh rất khó chịu. Môi mỏng kéo nhẹ, khóe môi câu lên cười nhạt một tiếng.

Gương mặt anh tuần góc cạnh rõ ràng trở nên mịn hoặc, cười làm cho cô cảm giác trái tim mình đều không thuộc về mình rồi.

Cái người đàn ông này không biết mình đáng đáp đẹp mắt, còn cười loạn cái gì.

Gặp anh càng ngày càng gần mình, tiếng tim đập bịch bịch làm sắc mặt cô ửng hồng một mảnh.

Yên lặng nắm chặt dao nĩa để ở trước ngực, thận trọng từng bước một lui về phía sau. "Cái kia... Tổng thống... Tổng thống đại nhân, ngài thông thả sao?"

"Ha ha... Ngài có thể không áp sát như thế hay không... Tôi... Tôi có bệnh tim..."

Thật là, anh lại áp sát như thế, cười như thế làm cho người phạm tội, cô sợ mình to gan lớn mật không giữ được...

Anh từng bước một tới gần, cô từng bước một lui lại.

Sau cùng hai người thối lui đến sát góc tường, rốt cuộc không còn đường có thể trốn. mắt An Chi Manh diễm đam đáng yêu ngẩng đầu nhìn anh. "Tổng.. Tổng thống đại nhân... Ngài..."

cánh tay Cận Tư Hàn dài mảnh liệt giam cô trong lồng ngực của mình, mắt đen thâm thúy.

Vách tường đông... Vách tường đông...

đầu óc An Chi Manh chỉ có ba chữ này, đồ mặt đến nhanh bốc hơi rồi.

Thanh âm nhỏ yếu như ruồi muỗi: "Tôi... Tôi nguyện ý..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi sai rồi

đôi má nóng bỏng, làm cho gương mặt trái xoan của cô càng thêm quyến rũ, như đóa mầu đơn nở rộ, chờ đợi người khác hái.

Nhìn lấy cô gái trong lồng ngực chính mình, kiểu diễm ướt át để cho tâm thần anh có chút điên đảo.

Trong mắt đen mang theo chút cung chiều, duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng lau tàn nước trên khóe miệng cô.

An Chi Manh đợi nửa ngày, không có chờ mong cường hôn sau vách tường đông, chờ tới lúc chỉ có động tác ngón tay lau khóe miệng.

Biết chính mình nghĩ sai ý, gương mặt mau chóng đỏ như thiêu đốt, lần này tuyệt đối xấu hổ.

Cúi thấp đầu, đừng hỏi cô cúi đầu làm gì. Cô đang tìm cục gạch, chuẩn bị chụp chết tất cả người nhìn thấy, hủy thi diệt tích.

"Về sau ăn thức ăn, không cho phép lưu tàn nước ở trên mặt, ảnh hưởng tới ngon miệng."

lời nói đậm mực, trong nháy mắt để cho cô từ xấu hổ chuyển thành lửa mạnh hùng hục.

Ngừa đầu vừa định phát triển khăng khái sức sôi của mình, chạm đến ánh mắt đen băng lãnh, trong nháy mắt tất cả hỏa khí bị tưới lạnh thấu tim.

Cận Tư Hàn đem nhất cử nhất động của cô đều xem ở đáy mắt, thấy cô kinh ngạc không dám nói, gò má trên khuôn mặt nhỏ lại phồng lên biểu lộ, đáy lòng nổi lên tâm tình chưa bao giờ có.

Thấy cô cúi thấp đầu đi đến bàn ăn, ăn thức ăn so với lần trước càng thêm hung tàn.

Ngồi vào bên cạnh cô, chậm rãi nói: "Vừa rồi cô nói cô nguyện ý cái gì?"

"Khục khục... Khục khục..." Cái người đàn ông này không đề cập tới lời vừa rồi sẽ chết sao!

Cận Tư Hàn nhìn thấy trước mắt bị phun ra khắp nơi đều là thịt cùng những thứ không biết tên ghét bỏ lùi lại mấy bước. "Về sau ăn cơm không cho phép phun loạn."

"Không phun thì không phun, dù sao hôm nay tôi muốn đi rồi." Bất mãn nói thầm một tiếng.

"cô nói cái gì?" cô gái đáng chết này, xem mình là kẻ điếc sao?

trong nháy mắt An Chi Manh ngồi nghiêm chỉnh, tư thái đoan chính vô cùng thành kính. "Tổng thống đại nhân, là lỗi của tôi! Ngài đại nhân có đại lượng, tha thứ cho tôi lần này đi! Tôi cam đoan, cam đoan lần sau ăn cơm tuyệt đối không lãng phí một miếng lương thực nào." Quý hạp hỏi.

"Ừm, bây giờ tới lúc chúng ta nói chuyện, vừa rồi cô mới nói cô nguyện ý cái gì." Dứt lời, quả nhiên nhìn thấy biểu tình cô ghen hòng nhìn trần trời như là nhìn thấy quỷ.

Anh có chút hiếu kỳ, cô gái này tại sao có thể có bộ mặt biểu lộ phong phú như vậy.

cả người An Chi Manh đều không thoải mái, gặp anh một bộ dạng không nói ra nguyên do kiên quyết không chuyển đi đề tài.

Ha ha cười ngây ngô một tiếng. "Tôi nói tôi nguyện ý vì tổng thống đại nhân cống hiến sức lực." Gặp anh còn muốn nói thêm gì đi nữa, trực tiếp nhanh chóng chuyển đề tài. "Tổng thống đại nhân, đây là thịt gì, ăn ngon như vậy, lần sau tôi cũng đi mua một ít ăn."

Anh tiếp nhận khăn ăn người hầu đưa lên, tinh tế lau ngón tay, tùy ý nói ra: "thịt cá sấu."

"A! thịt cá sấu! Trách không được ăn ngon như vậy." gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng tinh tế nhai lấy lần nữa, trong giây lát phản xạ thành đường cong rất dài, cuối cùng phản ứng lại. "Phốc..."

Thức ăn bên trong miệng, một lần nữa hoa lệ hi sinh trên bàn cơm.

Cận Tư Hàn triệt để nổi giận rồi, thông suốt đứng dậy. Khuôn mặt anh tuấn đen như mực nước, ánh mắt đen băng lãnh nhìn chằm chằm kẻ cầm đầu nào đó.

hai tay cô gắt gao ôm lấy cái ghế, ngược đôi mắt nai vô tội nhìn, im ắng khẩn cầu.

Cô thề, thực tình không phải cô cố ý muốn khiêu chiến quyền uy của tổng thống đại nhân.

Tối hôm qua chính mình thiếu chút nữa biến thành bữa ăn khuya trong miệng cá sấu, nay thề mà cá sấu biến thành bữa sáng trong miệng mình.

Bất kể người nào chột nghe đến dạng tương phản này, cũng sẽ phản ứng giống với cô!

Đôi mắt tội nghiệp nhìn anh, như chó con bị người vứt bỏ, run lấy bầy trong cơn mưa cầu ôm ấp.

Cô cảm giác trên cổ lạnh lạnh, toàn thân có chút lạnh. Nếu như không phải ngồi trên ghế dựa, bây giờ cô đã mềm nhũn co quắp trên mặt đất rồi.

Cô yếu ớt nói: "Tôi sai rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Ngoan ngoan chờ tôi trở lại

"biết sai rồi hả?" Đáng chết, cái cô gái này không giờ khắc nào không khiêu chiến sự nhẫn nại của mình.

Nếu như không phải vì tám hợp đồng kia, anh thề nhất định lập tức bóp chết cô gái ngu xuẩn trước mắt.

"Tôi không nên chà đạp thức ăn." An Chi Manh nói vô cùng thành kính, nhưng cô phát hiện khi cô nói xong, giống như sắc mặt tổng thống đại nhân càng thêm đen.

Chẳng lẽ mình nói sai rồi hả? Không phải chính anh nói không thể lãng phí thức ăn sao?

Thấy sắc mặt anh âm trầm như ngày mưa đông tháng tám, để cho người ta trông thấy hoảng sợ.

Thấy anh từng bước một tới gần mình, thần sắc nghiêng răng nghiêng lợi, cô cam đoan nếu mình nói thêm một chữ, anh tuyệt đối sẽ không chút do dự bóp chết mình.

Lúc này, cô càng nên co căng chạy. Nhưng dưới uy thế của anh áp bức, cô rất không có cốt khí - run chân rồi.

Bỗng nhiên nhắm mắt lại. "Tổng thống đại nhân, tôi sai rồi. về sau tôi cũng không tiếp tục làm càn, ngài nói cái gì tôi làm cái đó. Cầu ngài bỏ qua cái mạng nhỏ này của tôi đi! bên trên tôi có bà nội 70 tuổi, dưới có Tiểu Hôi Hôi gào khóc đòi ăn, tôi không thể chết được! Thường nói, sâu kiến còn sống tạm bợ. tôi tuy là dân chúng bình dân, tôi cũng có quyền lợi được sống... Ô ô ô... cuộc đời tôi phù du đáng thương, tôi mới 18 tuổi đã chết rồi. Tôi còn chưa có nói chuyện yêu đương, tôi còn chưa có sinh con, tôi còn chưa có nhìn con tôi lớn lên lấy vợ sinh con, con cháu đầy cả sảnh đường đâu? Ô ô ô..."

ngón tay thon dài của Cận Tư Hàn nhéo nhéo mi tâm, cô gái này không chỉ ồn ào thông thường

"Tổng Thống tiên sinh, nước S lâm thời mời ngài đi tham gia phát biểu của quốc gia bọn họ." Người đàn ông cúi thấp đầu, bỗng nhiên cảm giác toàn thân lạnh lẽo, rùng mình một cái.

Cận Tư Hàn lạnh nhạt quét nhìn An Chi Manh còn đang ngao ô một chút, giọng lạnh vài lần. "Chuyện gì?"

Người đàn ông hiển nhiên đã biết thói quen của tổng thống, lưu loát trả lời: "Là liên quan tới vấn đề ngài tuyển vợ khắp cả nước, thủ tướng bọn họ nói có lẽ bọn họ có cô gái thích hợp với ngài. Còn có..." mắt người đàn ông nhìn An Chi Manh.

mắt Cận Tư Hàn không có nhìn quý khóc sói ngao, nhưng vẫn là cô gái điềm đạm đáng yêu nhìn lấy mình.

Cảm giác hơi đau đầu. "Đi."

"vâng, Tổng Thống tiên sinh." Người đàn ông nhanh chóng theo ở phía sau anh, ngẩng đầu nhìn phía trước thân ảnh to lớn mạnh mẽ rần ròi.

Cận Tư Hàn vừa đi, trong nháy mắt An Chi Manh điềm đạm đáng yêu khôi phục bản tính.

Hướng về phía bóng lưng anh rồi đi khua đôi bàn tay trắng như phấn, biểu thị nội tâm mình hết mức không vui. "Hừ, lần này bản tiểu thư đại phát từ bi tha thứ cho anh. Lần sau trêu chọc bản tiểu thư, thử coi tôi không đánh cho anh răng rơi đầy đất, để cho anh biết rõ tôi lợi hại, tôi là cao thủ Taekwondo đó."

"Há, thật sao?"

Giọng nói quen thuộc nhạt nhẽo, giống như đất bằng sấm dậy.

Vung vẩy đôi bàn tay trắng như phấn cứng ngắc trên không trung, nhìn trước mắt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông tuấn mỹ phi phạm, triệt để gây ngốc rồi.

"Ha ha... Ha ha... Tổng thống đại nhân, ngài... làm sao Ngài trở về rồi!" Cô cười đến mặt đều nhanh cứng đờ, người nào đến nói cho cô, cái này TM không phải ông trời cô ý đùa giỡn cô.

"Tôi không trở lại, làm sao lại biết người nào đó là cao thủ Taekwondo. Không bằng, tôi thỏa mãn nguyện ý của cô, để cho cô đánh răng rơi đầy đất." Mày kiếm chau lên, ánh mắt lạnh lùng thâm sâu như Hàn Băng.

An Chi Manh run một cái, đôi bàn tay trắng như phấn nhanh chóng biến thành hình cây quạt, nhón lên chân chó ở bên cạnh anh quạt có lẽ có gió. "Nào có! Ngài nghe lầm rồi."

"A..., phải không?" Hơi hơi nhúu mày, nghiêng đầu nhìn cô liếc một cái.

"Đương nhiên, đương nhiên! Ngài trách tâm nhân hậu như thế, còn mời tôi ăn tiệc cá sấu. Tôi cảm tạ tám đời tổ tông ngài còn không kịp đâu?"

tại sao Cận Tư Hàn nghe lời này đều không đúng, nhưng lại tìm không ra cái gì.

Bên cạnh ánh mắt cô gái linh động xoay chuyển, ngược lại lá gan cô gái này càng lúc càng lớn rồi.

"ở nơi này ngoan ngoãn chờ tôi trở lại. Nếu như tôi phát hiện, cô chạy trốn rồi. Tôi cam đoan, khiến cả đời cô hối hận đã sinh trưởng ở trên đời này."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Nhất định sẽ không chạy (Có quỷ mới không chạy)

"Nơi này có ăn có uống, sẽ không chạy, nhất định sẽ không chạy." Có quỷ mới không chạy.

Cận Tư Hàn liếc mắt đen nhìn cô đầy vẻ không tin nhiệm, sau đó quay người nhấc đôi chân dài ưu nhã rồi đi.

"Úc a! Cuối cùng được đáp ứng." Dù rất vui mừng, thế nhưng cô cũng không dám ăn nói lung tung.

Quần gia nhìn theo bóng lưng cao hừng rồi đi, mắt đen trầm tư. Ông quay người gửi đi một tin nhắn. "Phu nhân, cô muốn làm như thế sao?"

Trong điện thoại truyền đến giọng nữ vui vẻ ngọt ngào. "Đương nhiên."

"Được rồi."

An Chi Manh về đến phòng, phát hiện trong ngăn tủ thế không hề có nữ trang, mắt nhìn áo ngủ trên người, cũng không thể mặc áo ngủ ra đường được!

Tiền của cô đều ở trong túi quần áo, chính vì vậy cô đành ngồi thụp xuống sờ pha ngăn ngờ nhìn lên trần nhà.

"Chụp chụp..."

"Mời vào."

Quần gia dẫn theo người hầu tiến vào gian phòng, người hầu đem quần áo để trong ngăn tủ.

"An tiểu thư, cái này là quần áo của cô, đã được giặt sạch sẽ rồi, cô nhìn xem có thiếu đồ gì không?" Quần gia đứng thẳng lưng, ngữ khí cung kính mà không quá trang trọng.

"Được rồi, cảm ơn." Thật sự là chuyện vui trên trời rơi xuống, An Chi Manh mừng khắp khỏi nhìn quần áo và hàng lí.

Tổng thống không ở đây, buổi tối người hầu cũng không có, vậy chẳng phải là thời cơ tốt để mình chạy trốn sao.

Quần gia nhìn hai mắt lúng liếng đảo quanh linh hoạt, trên mặt một mảnh yên tĩnh. "An tiểu thư, nếu như không có sai bảo gì khác, vậy tôi xin cáo lui trước."

"Được rồi, làm phiền ông rồi."

Quần gia khựng lại nửa giây, sau đó lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. "Đây đều là bổn phận của hạ nhân chúng tôi."

An Chi Manh thấy bọn họ rời khỏi phòng, nhanh chóng đứng dậy ôm hành lí, cao hứng lẫn lộn trên giường.

"Ha ha ha... Đến lúc anh ta quay về, không thấy mình, khẳng định mặt sẽ đen như than, ha ha ha..." Nghĩ đến cảnh anh bị chọc tức, cô không thể không cao hứng hơn.

Lại nghĩ đến chuyện đêm nay mình có thể trốn thoát, cô lại cao hứng chạy thêm vài vòng.

Ôm hành lí, yên lặng ngồi trong phòng, chờ màn đêm buông xuống.

Ban ngày ồn ào chỉ chốc lát đã yên tĩnh trở lại, đêm tối nương theo cái yên tĩnh mà buông xuống thành phố R.

An Chi Manh ăn mặc chỉnh tề ôm lấy hành lí, lặng lẽ mở cửa phòng, mắt lóe lên tia sáng.

Bên trái không có ai, bên phải không có ai, cầu thang cũng không có ai.

Nhanh chóng đóng cửa, lại thần thần bí bí tìm trong phòng thật lâu mới tìm ra giấy bút.

Ngắm ngấm trên giấy viết một hồi, cô cười mờ ám đặt bút xuống, nhìn dòng chữ viết bên trên mà thỏa mãn. "Gửi tổng thống, lúc anh thấy phong thư này khẳng định tức nổ tung đi! Ha ha ha ha..."

Mở tủ áo khoác thiết kế phương thức châu Âu, An Chi Manh cười mờ ám lấy ra nước hoa từ trong tủ, phun lung tung vào tủ quần áo. "Cho anh mắc bệnh thích sạch sẽ, cho anh bắt nạt tôi này, hừ."

Thu hồi nước hoa, cô mở cửa phòng, nhanh chóng chuồn ra ngoài.

Đảo mắt nhìn hai bên một chút, không có ai. Cô lại mở cửa, thoát một cái, người đã phi đến bên cửa.

An Chi Manh đứng ngoài cửa, có chút mơ hồ.

Cô là dân mù đường chính hiệu, tòa pháo đài này nhìn ra mấy nghìn phương, dân mù đường như cô căn bản không phân rõ Đông Nam Tây Bắc.

Nếu như không cẩn thận sẽ lại rơi xuống ao cá sấu như lần trước, cô có mấy cái mạng đều không đủ chơi.

"Đi bên trái, hướng phải."

"Đi bên trái, hướng phải." Đến cùng là đi bên trái hay là hướng sang phải a!

Đột nhiên, mắt cô sáng lên. Dưới ánh đèn mờ mờ xuất hiện một người, đi theo anh ta là tốt rồi.

An Chi Manh hóp lưng lại như mèo, cẩn thận từng li từng tí bước theo sát.

Vòng qua không ít đường, cuối cùng để cho cô nhìn thấy cửa lớn tòa thành.

Chỉ thấy người kia đi đến cửa tòa thành, cửa tự động mở ra. Thấy anh ta đi vào, cô nhanh chóng lách mình một cái, giây cuối cùng, cửa đóng lại là có thể lách ra ngoài rồi.

Nam Giáp mắt nhìn quân gia."Làm như thế, tổng thống sẽ không giết chúng ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chạy thoát

Quân gia cười lộ rõ nếp nhăn trên mặt.

Cuối cùng cũng có thể hít thở bầu không khí bên ngoài, cô cảm động đến khóc thành sông mắt.

Bước đi cũng nhẹ nhàng bay bổng, tốc độ nhanh chóng hơn, vui vẻ đi trên đường phố tối mờ.

Hai bên đường non xanh nước biếc, không khí trong lành. Thế nhưng ngắm đi ngắm lại nửa giờ cũng chẳng thấy chiếc xe nào chạy qua.

Cô móc di động, gọi điện đón xe, tất cả mọi người bận bịu không ai tiếp.

"Em gái, bởi anh chơi đùa, anh đảm bảo em sẽ được hầu hạ đến S."

"Không được qua đây, tiến lên tôi liền báo cảnh sát. "

"Ha ha ha ha... Cách nơi này mấy ngàn dặm chỉ có một tòa thành, em có kêu khản cả giọng cũng không ai đến cứu em. Em kêu đi! Kêu càng lớn tiếng, bọn anh càng vui về..."

An Chi Manh nghiêng tai nghe một hồi, bên tai loáng thoáng thanh âm, xác thực không phải mình đang gặp ảo giác.

Cất bước về hướng phát ra thanh âm, một sự chuyển biến lớn. Đạp vào mắt chính là hình ảnh một đám đàn ông vây quanh một cô gái.

Cô gái bị vây ở giữa, không thấy rõ dáng dấp.

"Đừng tới đây, đừng tới đây, tôi báo cảnh sát đó!" Giọng cô gái điềm đạm đáng yêu, lại giả vờ AS Dfj HJ K!:-

Làm ra một bộ vẻ như đang bị uy hiếp.

Thấy mấy gã đàn ông đang tiến lại gần cô gái kia, An Chi Manh lên tiếng."Dừng tay, tôi đã báo cảnh sát rồi, lát nữa cảnh sát sẽ đến ngay."

Một tên quay đầu lại nhìn về phía cô gái vừa mới xuất hiện, mặt lộ vẻ dữ tợn."Bớt lo chuyện bao đồng, có tin bọn tao xử lý mày luôn không."

"Tôi... Tôi đặt đai đen Taekwondo đó, nếu mấy người còn không đi, có tin tôi đánh chết mấy người không hả." Trái tim nhỏ bé trong lồng ngực đập loạn xạ, hai tay nắm chặt tự động viên mình.

Nhìn đám người không có ý định rời đi, ngược lại còn thì thầm to nhỏ không biết đang nói cái gì.

Đáy lòng cô càng thêm luống cuống, lòng còn tay đều là mồ hôi lạnh."Tôi... Tôi cảnh cáo các người, tôi báo cảnh sát rồi đấy, bọn họ lập tức tới đây. Bây giờ các người không đi, vậy sẽ không còn cơ hội đi nữa."

Sau đó cô dang hai tay, làm thế phòng thủ, chuẩn bị cho cuộc chiến đấu ác liệt.

Mấy người kia nhìn cô, vội vàng chạy đi, tới khúc cua chỗ hẻm lách liền ngừng lại.

Không khí xung quanh trở nên gương gào. "Thủ lĩnh, chúng ta làm như vậy có giả quá không?"

"Tôi cũng cảm thấy vậy, nhưng phu nhân đã phản phó không thể thương tổn một cọng lông tơ của cô gái này." Đám đàn ông rất là bất đắc dĩ, mấy người thò đầu ra nhìn nhìn cảnh tượng trước mặt.

An Chi Manh thấy bọn họ vừa đi, cả người như được siêu thoát một nửa. "Cô không sao chứ!" Người kia dưới ánh đèn không nhìn rõ mặt mũi, mái tóc dài tạo kiểu rong biển hơi cuộn, nhìn vô cùng gợi cảm.

Một thân váy mỏng tung bay theo gió, lộ ra đủ mặt lồi lõm cuốn hút của cơ thể.

Cô luôn kiêu ngạo vì số đo các vòng chuẩn mực cùng làn da trắng sứ của mình, nhưng lúc nhìn người này, trong lòng cô lại cảm thấy tổn thương.

Nhìn người kia đang ưu nhã tiến về phía mình, cô không khỏi nghĩ đến điệu Bộ Sanh Liên.

"Cảm ơn cô đã cứu tôi, tôi là Kha Vi, cô tên gì?"

Mềm mòng, nhu hòa, còn mang theo chút nữ tính, lòng cô lại thêm vạn phần tổn thương.

Đây mới là phụ nữ thật sự à! Bất luận là hình tượng, thanh âm, hay bước đi cũng đều khiến người khác say mê.

Kha Vi Diệc lắc lắc tay trước mặt cô. "Cô có ổn không?" Không phải khiến cô ấy sợ hãi rồi chứ.

Cái này không thể được, cô chạy, cô qua nơi này để tìm con dâu à!

An Chi Manh bỗng nhiên bắt lấy tay của cô, mềm mềm giống như không xương, lần nữa để khiến cho cô thêm tổn thương.

"Mỹ nữ, cô là đẹp tự nhiên sao?" Câu hỏi vừa thốt ra, cô liền hồi hận. "Tôi... Tôi không có ý tứ gì khác. Cô phẫu thuật ở đâu, tôi cũng tới đó, đúng là thẩm mỹ đẹp không tì vết rồi."

"Phốc phốc..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Em muốn con bé

Cô con dâu này cũng thật biết đùa, sau này gả vào cửa rồi khẳng định sẽ có người bồi cô chơi đùa.

Hảo cảm đáy lòng với cô tăng thêm mười phần. "Tôi cảm thấy cô rất tốt, không cần đi sửa nữa." Cô bé trước mặt thanh thuần sạch sẽ, gương mặt dù không thực sự tinh xảo, nhưng cũng đặc biệt linh động.

"Ha ha... Hơn nửa đêm rồi cô ra ngoài làm gì. Mỹ nữ một mình lẻ bóng đi ra đường rất nguy hiểm." Đột nhiên trông thấy một đại mỹ nữ, chân tay cô có chút luống cuống.

"Cô cũng ở bên ngoài một mình còn gì." Cô duyên dáng nhảy mất mấy cái.

"Tôi đây là trốn tổng... À, là bị bắt tăng ca." Cũng may, suýt chút nữa thì lỡ miệng.

"Tăng ca muộn như vậy, còn để cô ở ngoài một mình, tên sếp đúng là vô nhân đạo."

"Đúng a! Anh ta không chỉ có vô nhân đạo đâu! Anh ta bá đạo, lãnh huyết, còn độc mồm độc miệng." Nhớ tới anh, cô ba ngày ba đêm không kể hết tội.

"Độc miệng?" Kha Vi mắt đen hiện lên một tia sáng.

"Đúng vậy! Một gã tổng thống đi so đo với cô gái nhỏ bé như tôi." Cô thao thao bất tuyệt cảnh ngộ mấy ngày nay của mình, những gì cần giấu diếm, cô sẽ không nói.

Hai người vừa đi vừa nói, Kha Vi Diệc hai mắt càng thêm sáng.

An Chi Manh vẫn ở bên thao thao bất tuyệt, không hề phát giác ra điều gì.

"Đúng rồi, người buổi tối chuẩn bị qua na!" Cô nghi hoặc nhìn về phía người kia.

Kha Vi Diệc mặt không đổi sắc. "Tôi xin vào thăm thân nhân, nhưng anh ấy không ở đó, tôi cũng không biết qua na! Không biết, cô..." "Muốn gì đó nói lại thôi nhìn về phía cô."

"Vậy cô đến ở cùng tôi vài ngày đi! Dù sao chỗ tôi vẫn còn phòng trống." An Chi Manh lấy điện thoại di động ra gọi đón xe, cuối cùng cũng có người tiếp máy.

Hai người thỉnh thoảng trò chuyện, Kha Vi Diệc phát hiện cái này cô bé này còn là một người vô cùng nhiệt tình.

Đối với người mới gặp mặt lần đầu đã có thể tin nhiệm như thế, hảo cảm của cô với cô gái càng tăng thêm.

Cổ ý vô tình hỏi thăm, Kha Vi Diệc biết cô gái tên An Chi Manh, là sinh viên đại học, mơ ước làm đại minh tinh, không cha không mẹ, sống cùng cô và một con chó.

Sau một giờ

Nhìn thấy ngôi nhà xa cách đã lâu, tâm tư trong lòng cuối cùng an tâm không ít."Cứ ngồi tự nhiên đi, cách vách phòng tôi không có người, cô cứ ở đó cũng được."

Căn nhà điển hình có hai phòng ngủ, tuy nhỏ nhưng sạch sẽ, toàn bộ đều lộ ra nét nữ tính ngọt ngào.

Thấy cô bận rộn giúp mình sắp chết cô bỏ chăn gối, còn tỉ mỉ nói cho mình điều khiển ti vi ở đâu, rồi pass wifi. Thận trọng, ầm áp, dừng cảm, có chỉ hướng, một cô gái đơn thuần, quả thực cô con dâu hoàn mỹ trong mắt cô.

Thấy cô lui ra khỏi phòng, còn cẩn thận giúp mình đóng cửa, cô nhanh chóng lòi điện thoại ra đánh một cuộc gọi đi. "Alo, chồng à, cô con dâu này em rất hài lòng."

Đầu bên kia truyền đến giọng người đàn ông đầy ôn nhu."Vi Vi, con trai lớn rồi, chúng ta đừng xen vào chuyện của nó thì hơn."

"Em mặc kệ, dù sao em cũng thích con bé. Chuyện thằng nhóc kia, anh tự giải quyết."

"Vi Vi à..."

"Em không nghe gì hết, em muốn con bé."

"Tốt thôi! THẬT hết cách với em." Thanh âm trong điện thoại lộ ra vẻ bất đắc dĩ xen lẫn nuông chiều.

Lúc này gương mặt cô mới rạng rỡ tươi sáng. "Cảm ơn chồng yêu."

"Được rồi, em cứ chơi đi! Anh đến hội nghị."

Hài lòng cúp máy, vậy cô có thể yên tâm ngủ rồi.

An Chi Manh nằm trên giường, nghĩ đến chuyện anh trở về thấy cô biến mất, không biết có bị tức chết hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cút ra đây cho tôi

Chợ đêm náo nhiệt, đám người vì hai người xuất hiện mà chật như nêm cối.

"Mỹ nữ, xin tiếp nhận tâm ý của anh." Người đàn ông cố gắng trao tặng cô gái đóa hoa hồng, sau đó chớp mắt liền biến mất.

"Mỹ nữ, đây là anh tặng em." Một người khác cầm thanh chocolate trong tay dúi vào trước ngực cô, sau đó cũng biến mất trong đám người.

An Chi Manh ngây ngốc một bên, nhìn vô số quà tặng trong tay Kha Vi Diệc, lòng đầy thương tích.

"Vi Vi, đi cùng với cô thật sự là bị tổn thương lòng tự tôn."

Kha Vi Diệc cười khẽ một tiếng, nụ cười mỹ nhân vô cùng khuynh thành, một lần nữa khiến đám người xung quanh hít thở không thông.

"Vi Vi, cô vẫn là đừng cười nữa thì hơn. Thật không thể tưởng tượng được mỹ nhân như cô sinh con sẽ yêu nghiệt như thế nào."

Nhìn đám người vẫn dán mắt vào Kha Vi Diệc hồi lâu, trong lòng cô tràn đầy ghen tỵ.

"Không bằng, tôi sinh con, để nó cưới lão cô là cô là được rồi." Kha Vi Diệc cười cười.

"Tốt! Vậy tôi sẽ trâu già gặm cỏ non, không khách khí đâu." Cô đùa giỡn gạt đầu, kéo mỹ nữ xuyên qua đám người.

"Manh manh, cô thật nghiêm túc nha."

"Sao cũng được, dù gì tôi cũng không quan tâm." An Chi Manh không hề cảm thấy cô đang nghiêm túc chút nào, người trước mặt nhiều nhất cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, đến khi sinh con, cô cũng có thể làm mẹ đứa bé đó rồi.

Hai người đi tìm đồ ăn suốt từ đầu đường xuống cuối phố, một tay cầm xiên thức ăn, một tay cầm nước uống, hào hứng bước đi.

"An Chi Manh, cắt ra đây cho tôi!!!"

"An Chi Manh, cắt ra đây cho tôi!!!"

"An Chi Manh, cắt ra đây cho tôi!!!"

Âm thanh giận dữ vô cùng quen thuộc, khiến An Chi Manh toàn thân lạnh run. Sẽ không xui xẻo ... như vậy chứ!

Cô nhanh chóng núp sau lưng Kha Vi Diệc, dáo dác nhìn bốn phía, không tìm thấy thân ảnh người kia.

"An Chi Manh, đừng tưởng rằng trốn sau lưng người khác, tôi sẽ không thấy cô. Cho cô ba giây để cắt ra đây."

Mẹ nó, có cần dọa người như vậy không. Cô run rẩy từ sau lưng Kha Vi Diệc đi ra, tay vẫn gắt gao nắm lấy gấu áo mỹ nữ.

"Vi Vi à, cô vẫn nên đi trước đi!"

"Sao thế? Cô rất sợ cậu ta à?" Đôi mắt đen nhánh của cô hiện lên tia hứng thú nồng đậm.

"Đâu chỉ có sợ thôi đâu! Anh ta chính là một tên ác ma. Ác ma ăn người không nhả xương."

Kha Vi Diệc khẽ nhún mày, nửa muốn rời đi nửa không.

"Àm âm... Âm âm..."

Đám người ở chợ đêm đồng loạt ngẩng đầu, sau đó nhường lối cho phi cơ hạ xuống.

Một người đàn ông bước xuống từ thang dây, sau đó có mấy người theo hộ tống.

"Ngài Tổng Thống, trời ạ! Là Ngài Tổng Thống. Ngài Tổng Thống tôi yêu ngài." KHÔNG biết ai đó trong đám người hô lớn mấy tiếng.

"Ngài Tổng Thống, tôi muốn gả cho ngài."

"Ngài Tổng Thống, tôi muốn sinh con cho ngài." Giọng nữ càng lúc càng lớn.

An Chi Manh bị dọa sợ, hai chân như nhũn ra, yên lặng quay người, đem thân hình nhỏ bé của mình giấu trong đám người.

"Tôi là người tàng hình, anh không nhìn thấy tôi, không nhìn thấy tôi..." Cô ngồi xổm, chặt vật đi chuyển giữa dòng người.

Đột nhiên, cảm giác hai chân rời khỏi mặt đất. Chân lơ lửng giữa không trung liều mạng giãy dụa. "Thả tôi ra, cho mấy người biết tôi đạt đai đen Taewondo. Có gan thả tôi xuống, chúng ta đọan đầu."

"Ha, đọan đầu?" Âm thanh nhật nhẽo mang theo chút quỷ tính.

Giọng nói quá quen thuộc đến nỗi dù chỉ đưa lưng về phía anh, cô vẫn có thể nhận ra.

An Chi Manh run bật. "Ha ha... Tổng thống đại nhân, chào ngài! Gần đây ngài khỏe chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ôm đủ chưa

"Tôi cảm thấy gần đây cô sống rất tốt, hình như quên luôn cả chuyện tôi giao cho rồi." Cận Tư Hàn yêu nghiệt anh tuấn, thanh âm trầm thấp như mưa giông thẳng tắp.

Lúc anh trở lại tòa thành, chỉ thấy bên trong trống rỗng. Cô gái lớn mật này còn dám để lại giấy khiêu khích cho anh.

"Ha ha... Tổng thống đại nhân, ngài hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi. Tôi chỉ là đi tìm tờ giấy kia, thật đó." Cô nhanh trí tìm lí do.

"Ồ, vậy giấy đâu?" Mắt đen toát ra lửa giận, anh tức giận đến nỗi muốn ngay lập tức bóp chết người phụ nữ nói dối không chớp mắt này.

"Giấy... Giấy - giấy..." Có trời mới biết, giấy ở đâu a!

Coi như không nhìn nét mặt của anh, chỉ dựa vào bầu không khí lạnh lẽo này, cô cũng đủ hiểu cái cổ của mình khó giữ!" Cái kia... Có thể thả tôi xuống không? Chúng ta từ từ nói chuyện!" Chỉ cần được thả xuống, nhiều người như vậy, đương nhiên có cơ hội chạy trốn rồi.

Cận Tư Hàn liếc cô một cái, đến giờ vẫn không chịu an phận. "Muốn xuống sao?"

"Ừm ừm!" An Chi Manh cuống quýt gật đầu.

"Ừ." Anh túm cổ áo gáy cô, lại liếc xung quanh. "Đuổi theo."

Cận vệ được huấn luyện nghiêm khắc bao vây xung quanh trong đám người lập tức tản ra, đứng thành hàng theo đường lên phi cơ.

An Chi Manh bị người khác giữ trong tay, cảm giác bản thân lơ lửng trong không trung, bị dọa đến mất hết hồn vía.

"Tổng thống đại nhân thân ái, chúng ta có thể thương lượng chút hay không." Lời nói trong không trung bị gió thoảng qua phát run.

"Không thể" Cận Tư Hàn một tay vịn thang dây, một tay nắm chặt cánh tay cô. Cổ tình rung tay một cái, bắt gặp khuôn mặt tái mét của cô, chút giận dữ dần tiêu tan.

Kha Vi Diệc nhìn Cận Tư Hàn, khoe miệng hơi hơi giương lên.

Thang dây lắc lư một cái, trái tim nhỏ bé của An Chi Manh ngưng đập một giây.

Đây chính là giữa không trung a! Dây thừng này cũng không đủ chắc đâu a! Cô bị người ta túm lấy cánh tay, cả người lơ lửng giữa không trung, thật đúng là nơi thoải mái để nước mắt được tuôn trào mà.

"Tổng thống đại nhân, tôi sai rồi, tôi sai rồi..."

"Ừ, sai ở đâu." Ngữ khí chậm lại, anh khẽ liếc cô một chút.

An Chi Manh mặt trắng bệch, sợ hãi đến mềm nhũn toàn thân.

Đôi mắt sáng rực nước mắt. "Tôi sai vì tôi không nên chạy trốn, tôi sai vì không nên để lại tờ giấy đó khiêu khích ngài, tôi sai vì tôi không nên xịt nước hoa lên quần áo của ngài, tôi sai vì tôi không nên lừa ngài... Tôi sai rồi, mau thả tôi xuống đi! Tôi biết sai rồi... Oaoaoa..."

Thang dây giật một cái, dọa cô khóc thét lên.

Cô không muốn chết a!

Nước mắt trong suốt trượt xuống gương mặt trắng như gốm sứ. Cô nhìn anh cầu khẩn.

Ánh mắt ấy như chú chó nhỏ bị vứt bỏ, đang cầu xin người chủ đừng rời đi. Chính ánh mắt ấy khiến tim anh nhói lên một cái.

Sắc mặt âm trầm đáng sợ, anh dùng sức nắm lấy tay cô, kéo cô từ không trung về, nghiêm túc ôm vào trong ngực. Không rên một tiếng trào lên trên.

Vừa kề sát ngực anh, cô liền vươn tay ôm chặt cả eo anh.

Cận Tư Hàn quét mắt về đôi tay đen tối đặt bên hông mình.

An Chi Manh trong ngực anh lặng lẽ ngẩng đầu, bắt gặp vẻ mặt đáng sợ của anh, run lên một cái lại núp vào trong ngực anh.

Bên tai truyền đến tiếng tim đập thình thịch, gương mặt hồng một mảng. Anh, thực ra cũng không máu lạnh đến vậy."

"Ôm đủ chưa?" Cận Tư Hàn liếc cô gái trong ngực, đến cabin rồi vẫn còn ôm chặt anh không buông.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đánh chết không đi ra

An Chi Manh bỗng nhiên buông tay ra, lui về sau. Bởi vì sợ, chân lão đảo một cái.

Cảm giác bản thân một trận trời đất quay cuồng, người ngã trở lại trong ngực của anh lần nữa. Gương mặt ửng hồng một mảnh. "Cảm ơn..."

Cận Tư Hàn trầm mặt, ôm cô ngồi bên cạnh mình, thô bạo giúp cô thắt dây an toàn.

Anh cũng không muốn lại nhìn thấy do cô, dẫn đến chậm trễ hành trình.

Sau mười phút, phi cơ đứng ở tòa thành trên bãi cỏ.

An Chi Manh ủy khuất nhìn cánh tay người nào đó dắt lấy mình, rất muốn phản kháng đòi nhân quyền, nhưng có hùng tâm này lại không có mặt gầu.

"Ầm..." cửa lớn tòa thành, bị đóng lại một cách thô lỗ.

đáy lòng An Chi Manh kịch liệt run rẩy.

Cận Tư Hàn trầm mặt, ở trên cao nhìn xuống hai người phụ nữ trước mắt. "Cho tôi một lý do không bóp chết cô."

"Tôi... Tôi muốn sống, có tính không!" Cô thừa nhận, trước mặt tổng thống đại nhân khí thế vô cùng cường đại, cô là gà bệnh rồi.

Đột nhiên, cảm giác cổ căng thẳng, người treo lơ lửng ở giữa không trung.

Nước mắt nghẹn ngào nhìn trần trời người bóp lấy mình giờ lên giữa trời, người đàn ông anh tuần đen mặt, gương mặt bởi vì thiếu dưỡng khí nhanh chóng sung huyết. "Tôi... Khục khục..."

"cô bé, tôi xem cô đã quên tôi đã nói qua trước khi đi, từ từ cảm thụ, 'Tử vong'."

lời nói lạnh lẽo, để trong nháy mắt gian phòng giảm nhiệt độ xuống.

mắt Kha Vi cũng nhìn thấy An Chi Manh hít thở không thông, đau lòng mở miệng, "thả người ta ra, có chuyện từ từ nói."

"Im miệng." ánh mắt Cận Tư Hàn toát ra ngọn lửa hùng hục. "con còn chưa có tìm mẹ tính sổ, ngay lập tức, để người đàn ông của mẹ mang mẹ đi."

"Ha ha, Hàn Hàn hung tàn như vậy, thật lãng phí khuôn mặt đẹp trai. Đến đây, cười một cái." Kha Vi cũng duỗi tay ra, ở giữa không trung lúng túng để xuống.

ngữ khí anh trở nên cực kỳ phẫn nộ. "Kha Vi, đừng chọn chiến tranh, con không dễ dàng tha thứ."

"Ha ha..." Hoàn toàn không quan tâm anh đen mặt, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ vươn tay đoạt An Chi Manh từ trong tay của anh. "Đối đãi với thiếu nữ, cần nhẹ nhàng một chút, nhẹ nhàng một chút."

"Khụ khụ khục..." Chân vừa dính đất, nhanh chóng trốn ở sau lưng Kha Vi, cảnh giác nhìn anh.

hành động này, thành công làm cho sắc mặt Cận Tư Hàn càng thêm đen. "Đi ra."

"Không ra." Cô lại không ngóc.

"Đi ra, tôi không muốn nói thêm một lần nữa."

"Không ra, đánh chết cũng không ra." Ra ngoài bị anh bóp chết, còn không bằng bị mắt lạnh của anh đông chết.

Kha Vi cũng nhìn thấy lửa giận của con trai, không thể không hoà giải. "Hàn Hàn! Đối với phụ nữ cần ôn nhu phải ôn nhu."

"Mẹ, người đàn ông của mẹ quá rảnh rồi, muốn con giúp ông ta tìm một ít chuyện làm hay không." Đối với cha mẹ không có lương tâm, lúc mình còn rất nhỏ thì nói lời tốt đẹp, nam tử hán đại trượng phu, phải học độc lập, sau đó tay trong tay hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Con trai, đối với người phụ nữ của ba lẽ phép chút

"Ha ha... Mẹ đây không phải quan tâm lòng của con trai à." mặt cười đến xấu hổ, con trai này từ nhỏ độc lập, chuyện gì đều không cần bọn họ quan tâm, ngoại trừ vấn đề cưới vợ này.

Cô đảo mắt 30 giây, dừng nói có bạn gái, bên người dù là sinh vật giống cái đều không có.

Thật vất vả nghe nói anh mang một người phụ nữ trở về thành, cô có thể không tranh thủ thời gian đến liếc nhìn một chút à. Cô gái này! chữ này êm tai cỡ nào!

"Quản gia, đưa phu nhân đi."

"Vâng, thiếu gia." Quản gia khom người, để cho mình trước mặt Tổng Thống tiên sinh không có cảm giác tồn tại."Phu nhân, mời."

"Tôi không đi." Kha Vi cũng ngồi ở trên ghế sofa, bình chân như vại uống nước."Dù sao, con dâu này tôi nhìn trúng rồi. Đối với con mà nói, cưới người nào đều giống nhau, vậy con liền cưới người mẹ thích, thế nào?"

mắt Cận Tư Hàn tĩnh mịch, quỹ dị quét mắt nhìn An Chi Manh ngu ngơ hồi lâu."Mẹ, trong tay cô ta có thể làm mất đi văn kiện trọng yếu nhất của con. con không có bắt cô ta đền mệnh, đã rất nhân từ rồi."

"Nếu như tôi nói, cô bé không có đánh mất?" giọng nói thành thực nam tính, từ cửa lớn truyền tới.

Người đàn ông ngũ quan tuấn mỹ phi phạm, toàn thân mang theo khí tức của người đàn ông thành thực làm say lòng người, dáng người thẳng tắp, ưu nhã mà trầm ổn.

Kha Vi cũng nhảy lên một cái từ trên ghế salon, chạy ào vào lòng ngực của ông."Dục, con trai anh khi dễ em, ô ô ô..."

ánh mắt Cận Dục không vui nhìn về phía Cận Tư Hàn. "con trai, đối với người phụ nữ của ba lẽ phép chút. Cần thận, ba đánh con."

"ba, cũng xin ba quản tốt người phụ nữ của ba. con có cuộc sống riêng tư của con."

Kha Vi cũng đem đôi mắt đen đậm lệ úy khuất nhìn Cận Dục."Dục..."

Đón vợ mềm mại ôn nhu mang theo tiếng nói úy khuất, làm lòng của Cận Dục mềm ra. "con trai, nhớ kỹ cho ba. Mẹ con vĩnh viễn đứng, nếu như sai, đó cũng do chúng ta làm không tốt. chuyện gì ba đều có thể để con tự do, nhưng con nhất định phải tôn trọng người phụ nữ của ba."

Cận Tư Hàn bắt đầu dĩ nhún vai, anh không hiểu ba anh máu lạnh vô tình, vì sao gặp phải mẹ anh liền biến thành nô lệ vợ không có phòng thủ cuối cùng.

Kha Vi cũng đối với Cận Tư Hàn nhũn mày khiêu khích, kéo An Chi Manh còn đang ngu ngơ qua một bên."Dục, anh xem một chút, con dâu này thế nào?"

"em ưa thích thì tốt." ánh mắt say lòng người từ đầu tới đuôi, đều chăm chú đặt trên người vợ yêu của ông.

"Vậy thì quyết định như vậy rồi." Kha Vi cũng quả quyết dứt khoát, cao hứng bưng bưng lời kéo tay An Chi Manh nói:"Manh Manh, cháu đúng là đã đáp ứng cô gả cho con trai cô. cháu nói chuyện giữ lời nha."

con trai, mẹ, cha?

ánh mắt ngu ngốc quét qua lại ba người."cô... cô là mẹ anh ta?" Ngón tay run rẩy chỉ Cận Tư Hàn

"Đúng rồi!"

"cô bao nhiêu tuổi?"

"cô 18 tuổi gả cho ba nó sinh ra xú tiểu tử này, cháu đoán cô bao nhiêu tuổi." Nghịch ngợm nháy mắt với cô mấy cái.

$18 + 28 = 46$ tuổi An Chi Manh hoảng sợ chết rồi. nhìn 46 tuổi thế mà lại trẻ tuổi không tưởng nổi như vậy, so với mình 18 tuổi nhìn còn đẹp hơn một đoạn lớn.

Cận Dục ra hiệu Cận Tư Hàn theo sau, hai người qua thư phòng, khép cửa phòng lại.

Kha Vi cũng ở phía dưới thân mật lôi kéo tay An Chi Manh, không ngừng hưng phấn lập kế hoạch cuộc sống tốt đẹp sau này.

"Manh Manh, cháu yên tâm gả đến, cô nhất định sẽ đối với cháu thân như chị em. tính khí xú tiểu tử này và cha nó giống nhau, sau cùng còn không phải bị cô thuần phục thành nô lệ vợ rồi sao. cháu đối với mình phải có lòng tin, cô làm hậu thuẫn kiên cường cho cháu."

An Chi Manh cảm giác thế giới biến hóa quá nhanh, cô có chút theo không kịp tiết tấu rồi.

Cái đề tài này mà nói làm thế nào từ người bị cả nước truy nã biến thành vợ của anh?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nịnh nọt tôi, cưới cô! ! 1

Hai người từ trong thư phòng đi ra, Cận Dực trực tiếp tiến lên ôm bờ eo thon của vợ yêu đi ra ngoài.

Kha Vi còn không yên lòng quay đầu lại. "Manh Manh, cố lên. cô làm hậu thuẫn kiên cường cho cháu."

An Chi Manh nâng trán, rất là im lặng nhìn gương mặt một mực âm trầm của tổng thống đại nhân. "Tổng thống đại nhân, việc ấy, tôi có thể đi rồi sao?"

"Không thể." Mắt đen lạnh lẽo nhìn cô chăm chăm, đến cuối cùng cô có mị lực gì để mẹ mình ưa thích như thế.

Mẹ anh tuy không có lương tâm bị ba anh sùng vô pháp vô thiên, nhưng ánh mắt cũng cổ quái xảo trá vô cùng.

"Cha anh nói, giấy này là giấy lộn." thấy anh vừa nhấc chân lên, sợ tới mức rút lui một bước dài. "anh... anh muốn làm gì? Mẹ anh có nói, anh không thể đụng đến tôi."

Mắt đen sa sầm một chút. "Bà ấy cũng đã nói để cho tôi cưới - cô."

Anh nói bình tĩnh không cho cô hiểu đến cùng lời anh là cao hứng hay là không cao hứng. "Tôi... Tôi có thể... Không gả sao?" Cô mới 18, cô còn có khát vọng chính mình, cô không muốn lấy chồng sớm như vậy.

"Được."

An Chi Manh vui vẻ.

một hồi anh gần từng chữ: "Cho cô hai lựa chọn, một, gả cho tôi. Hai, tìm ra tờ giấy kia."

"Có lựa chọn thứ ba hay không?" cô yếu ớt nói.

"Có, chết."

lời nói ngắn gọn băng lãnh làm cho toàn thân cô run lên một cái. "Có thể, không gả sao?" cô sắp khóc rồi.

năm ngón tay thon dài hữu lực của Cận Tư Hàn, bóp lấy cái cằm trắng nõn của cô, mắt đen tà mị. "cô bé, cô cảm thấy cô có lựa chọn nào khác sao. Hoặc là chết, hoặc là nịnh nọt tôi, để tôi tâm cam tình nguyện cưới cô."

"Nịnh nọt anh - cưới cô?" ánh mắt nhìn anh như gặp quỷ, cái này không trâu bắt chó đi cày, còn muốn nịnh nọt người.

"Ủm hừ, cô cũng có thể không làm." Khớp xương năm ngón tay rõ ràng nhẹ nhàng dùng sức, mắt đen nhìn hàm dưới trắng nõn của cô xuất hiện dấu đỏ.

Ngón tay cái, nhẹ nhàng ma sát.

Mỗi lần xoa một chút, An Chi Manh có loại cảm giác rợn cả tóc gáy. Lặng lẽ lui ra phía sau một bước. "Nịnh nọt, ha ha..."

"Ủm hừ, bắt đầu đi!" Anh ngược lại muốn xem xem, cô gái này muốn ăn nhử tới trình độ nào.

Giả vờ cười nhìn anh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hai chân thon dài chồng lên nhau. "Thế nào, mới có thể đủ tư cách làm vợ anh?" từ vong ngay trước mặt, chỉ có thể làm vợ anh trước.

Dù sao bảo tồn sinh mệnh mới có thời gian chạy trốn phải không.

"Tổng thống chọn vợ, tiêu chuẩn duy nhất là gì?" lời nói trong veo mà lạnh lùng không nhanh không chậm.

Tổng thống chọn vợ, tiêu chuẩn duy nhất. Để tiêu đệ đệ của anh cảm giác "Hứng thú", nghĩ vậy, mặt liền nóng rát lên.

Lộ ra nụ cười hé tám răng tiêu chuẩn, tốc độ ưu nhã từng bước một giống anh đi đến.

Cận Tư Hàn đậm mặt liếc một chút. "Cười rất xấu."

Hừm, cô nhần. "Tổng thống đại nhân, ngài thích tư thế gì?"

"Tùy ý." Mắt đen nhìn cô từ trên xuống dưới một lần. "Tôi không cảm thấy bất luận tư thế gì với cô, có khác nhau."

Ánh mắt khinh bỉ triệt để chọc giận cô rồi. Cô thề, nếu cô không thể bốc lên hứng thú của anh, cô không phải họ An.

"A... Ngài chưa thử, làm sao ngài biết đây!".

Trong đầu nhớ tới trên TV xem qua vô số hình ảnh khiêu khích, đôi má đỏ lên.

tay nhỏ như rắn mềm mại không xương trượt qua bộ ngực của anh, cách lớp áo sơ mi, cô như cũ có thể cảm giác được xúc cảm cường tráng trong tay.

Lần mò sờ soạn, gương mặt không tự chủ đỏ lên. Thầm mắng mình một câu không biết xấu hổ.

Thấy anh không có chút phản ứng nào, biểu lộ nhìn mình làm trò cười kích thích đến cô rồi. Một lúc bị kích thích, tay không khống chế mở áo sơ mi của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nịnh nọt anh, cưới cô! ! 2

Màu da mặt ong, cơ bụng tám khối cường tráng, cô nuốt nước miếng một cái.

Cận Tư Hàn từ trên cao nhìn xuống đánh giá người ngồi ở trên thân mình, dùng tất cả vốn liếng của người phụ nữ.

kỹ xảo vụng về, gương mặt đỏ như trứng gà luộc, rõ ràng là lần đầu.

Một mái tóc đen nhánh mềm mại dán ở sau lưng, vài sợi tóc nghịch ngợm ngẫu nhiên phát qua gương mặt thanh thuần của cô.

Anh thấy qua vô số mỹ nữ xinh đẹp, quyến rũ, thanh thuần, vô số có bề ngoài khác nhau. Nhưng mặt của cô, là lần đầu anh gặp qua... Sạch sẽ...

Chỉ có hai chữ sạch sẽ xứng với dung nhan trong sáng này, lông mi dày cong lên như cánh chim, ánh mắt cô toát ra linh động.

da thịt trắng nõn có thể thấy rõ ràng mạch máu bên dưới, huyết dịch lắng lắng lưu chuyển.

Đột nhiên, thân thể anh cứng đờ, hô hấp căng thẳng. Trong khoảng khắc anh thất thần, người phụ nữ đáng chết này thế mà...

gương mặt An Chi Manh lần này thật đỏ như trứng gà luộc, mắt nhìn chính mình luôn tay vào hạ thân của anh. cảm giác chỉ có ngăn cách với quần lót nóng bỏng, còn có vật trong tay càng ngày càng lớn lên.

Cô tuy chưa có trải qua, cũng đã xem qua thịt heo!

Cô thật không phải cố ý, cô chính là...

Giờ phút này, cô xấu hổ muốn đào cái hang. Nhưng ngẩng đầu một cái tiếp xúc đến ánh mắt anh, câu xin lỗi đến miệng trong nháy mắt sửa lại.

"tiểu đệ đệ của Ngài so với ngài thành thật hơn nhiều nha." Giả bộ như lạnh nhạt muốn cầm trong quần anh ra.

Bỗng nhiên, cảm giác tay bị người bắt lại, không cách nào động đậy mây may.

mắt Cận Tư Hàn hiện lên nồng đậm hứng thú, cô gái này nhìn nhút nhát cư nhiên gan lớn như thế.

Anh ngược lại muốn xem xem, cô có thể có gan lớn bao nhiêu. "Thế nào, nhát gan rồi hả?"

"Người nào nhát gan, người nào nhát gan làm vợ anh."

"Ừ"

An Chi Manh nâng trán, tổng thống đại nhân ngài muốn hay không muốn nói chuyện tốt như vậy! Ngài không phải luôn luôn cao cao tại thượng, cuồng

vọng bá đạo sao?

Vì chính tánh mạng của mình, cô càng không thèm đếm xia đến rồi.

Kiên trì, tay cách quần lót trên đùi một chút xíu. Theo thứ kia càng ngày càng nóng bỏng, cô càng muốn đem chính mình chôn vào thật sâu trong động, lại cũng không muốn gặp người rồi.

Cúi thấp đầu, không nhìn thấy mắt Cận Tư Hàn theo tay cô trên chộc trở nên tỉnh mạch một chút xíu.

Không hề bận tâm mắt đen dần dần động tình, hô hấp trở nên nóng rực.

Thân thể càng ngày càng nóng hổi, mắt đen nhìn chăm chăm người phụ nữ giao hoạt trước mắt, mang theo trầm tư.

Cảm giác xa lạ, để anh cảm giác không thấy chán ghét chút nào, ngược lại có loại cảm giác thích thú khác.

Lửa theo thân thể càng lúc càng nóng, không dễ dàng phát giác trong mắt đen tỉnh mạch hiện lên lửa nóng.

Bỗng nhiên lời tay của cô ra, hờ hững mặc y phục vào.

An Chi Manh nhìn thấy nam thần đột nhiên bị kinh phong, không hiểu thấu.

Thấy anh đi đến cửa, cô nôn nóng." hiện tại anh có thể cho tôi làm vợ anh không!"

"Có thể."

"Úc a, cuối cùng bảo tồn được tánh mạng rồi." Cuối cùng không cần tiếp tục lo lắng đề phòng cuộc sống rồi.

mắt Cận Tư Hàn mang theo một tia thú vị độc ác."Hi vọng cô có thể một mực cao hứng như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bị chính mình khóc đến đàn độn rồi

"Từ hôm nay trở đi, cô ở lại đây, không có tôi phê chuẩn, không cho phép rời đi."

"Vậy việc học của tôi làm sao bây giờ." An Chi Manh không phục.

Quét nhìn cô một chút."Làm vợ tôi, chính là việc học cả đời của cô."

"Vậy tôi muốn đi ra ngoài gặp bạn bè! Tôi còn có người nhà."

mắt Cận Tư Hàn nhìn người phụ nữ không an phận, giọng lạnh băng."Không cho phép."

Cứng rắn không được, vậy thì mềm. trong từ điển của An Chi Manh cô, chưa từng có hai chữ "Nhận thua".

Bỗng nhiên phốc cái quỳ ở trước mặt của anh, tay trắng yếu đuối không xương ôm lấy đôi chân dài của anh, hai mắt nhắm lệ ngẩng đầu một cái, bờ môi nóng bỏng xúc cảm, để cho lệ rơi đầy mặt cô.

Cận Tư Hàn hít thở sâu một hơi, cúi đầu nhìn bờ môi của người phụ nữ ngốc nghếch đọng ở chỗ mẫn cảm của mình.

"Xem ra, cô đối với nó rất lưu luyến. Vậy thì ở lại." Hất tay của cô ra, trực tiếp quay người.

Cô thích khóc, bị chính mình khóc đến đàn độn rồi.

Thấy anh đi nhanh đến cửa, An Chi Manh nhanh chóng đứng dậy, mấy lý trí hít thở sâu một hơi không thèm đếm xia đến."anh là đồ heo đất, tôi mới không gả cho lão già như anh, anh có nghe thấy không đó."

quần gia đứng tại cửa, cả người đều không tốt rồi. Cong lưng, hận không thể để chính mình lập tức biến mất.

Heo đất!! Lão già!! Rất tốt, người phụ nữ đáng chết này muốn tìm đường chết đã làm ra độ cao mới.

"Tôi - lão già?"

"Này... Đó là... anh so với tôi lớn hơn mười tuổi, nếu anh mười tuổi kết hôn, có thể có con gái lớn như tôi rồi. anh nói anh có phải lão già hay không. soái ca theo đuổi tôi, từ đại học thành phố R xếp hàng dài tới cửa chính thành phố R đấy."

Thấy mắt anh hơi hơi trầm xuống, đáy lòng An Chi Manh càng phát ra cao hứng.

Để anh uy hiếp tôi, lại nhiều lần làm tôi sợ.

Cận Tư Hàn trầm mặc thật lâu, đột nhiên đứng dậy, không nói một lời đi ra khỏi phòng.

Quét mắt quần gia đứng một bên." chăm sóc cô ta."

"Vâng, tổng thống đại nhân." Quần gia đều nhanh sợ mắt mặt ngẩng nhìn người phụ nữ bên trong, lại dám khiêu khích quyền uy tổng thống, quả thực là ngai mình sống được quá - dài rồi.

"Lão già, heo đất, tôi mới không gả cho anh, tôi mới không." Cái người đàn ông này không chỉ có bá đạo, miệng độc, không khô hài, không lãng mạn, còn đặc biệt chủ nghĩa gia trưởng.

Ngoại trừ bề ngoài có thể nhìn, đơn giản không còn gì khác.

Dù sao Vi Vi đã cam đoan anh ta sẽ không bóp chết mình, cô dứt khoát và mẽ không sợ bị roi, để anh chán ghét mình để cho mình đi.

"cô lại cam tâm tình nguyện gả cho tôi." ngữ khí chắc chắn, không có tạm dừng.

tốc độ anh rời đi một dạng kiên định không dừng lại chút nào.

Nhìn thấy cửa lớn đóng chặt, An Chi Manh muốn điên rồi. Cô không muốn tuổi còn trẻ liền làm vật phụ thuộc người khác.

Mở cửa phòng, trông thấy người đàn ông ở cửa.

"An tiểu thư, tổng thống có phân phó, không có khẩu lệnh của ngài, không cho phép cô ra ngoài."

"Có ý tứ gì?"

"An tiểu thư, tổng thống nói bên trái phòng cô có phòng tắm, phía bên phải là thư phòng, có máy tính. Thư phòng có Đạo Môn, phía sau cửa là nơi tập thể hình. cô đều có thể tùy ý sử dụng, cô muốn ăn phân phó một tiếng, tùy thời có người chuẩn bị tốt cho cô."

Thanh âm người đàn ông cẩn thận tỉ mỉ, rất hiển nhiên là mỗi một chữ của tổng thống, bao gồm dấu chấm câu đều nhớ kỹ rồi.

An Chi Manh càng thêm mơ hồ."Các người không có quyền nhốt tôi, tôi có nhân quyền. Tôi muốn đi tố cáo các người."

"Tổng thống nói, trong phòng có điện thoại, cô tùy ý sử dụng."

Đây ý là chính mình tùy tiện – tố cáo.

Hừm, muốn hay không muốn phách lối như vậy. Cô đơn xoay người, muốn nhốt tôi, vậy thì nhìn xem anh có bản lĩnh hay không.

"Đúng rồi, An tiểu thư. Tổng thống còn nói, cô an tâm ở chỗ này, chờ lúc nào cô biến thành bà lão thì có thể ra ngoài rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tôi rất già? ?

Vừa nhìn thấy ánh mắt tức giận muốn giết người của An Chi Manh, anh vẫn thần nhiên bày ra vẻ mặt vô tội.

An Chi Manh nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn. Anh đúng là tên xấu tính, độc mồm độc miệng, lão già thù dai.

Quả nhiên lớn tuổi rồi không kết hôn, không tìm được phụ nữ dễ dẫn đến rối loạn hormone, dẫn đến tâm bệnh. Tục gọi là bệnh thần kinh, biến thái.

"Thả tôi ra ngoài, thả tôi ra ngoài..." Bất luận cô ở bên trong, ồn ào thế nào, bên ngoài vẫn yên tĩnh.

Cuối cùng. Cô mệt mỏi nằm trên sạp hàng, im lặng nhìn lên trần nhà.

----- Văn phòng tổng thống-----

Cận Tư Hàn nhìn máy tính, thất thần trong chốc lát.

Người đàn ông đầu máy bên kia ngũ quan anh tuấn, đầu cắt tóc ngắn nhuộm màu vàng kim, da trắng nõn, con ngươi hiểu kì đảo quanh đánh giá Cận Tư Hàn.

"Uy, Cận Tư Hàn..."

"Cận Tư Hàn, động đất á. Động đất á... Thành phố R động đất á..."

Cận Tư Hàn đạm mạc liếc anh ta một chút. "Cậu nói xem có phải tôi rất già không?"

"Tur Hàn, sao anh nghiêm trọng quá vậy?" Ellen nhìn anh thật sâu, coi như lúc này là do video, anh phát hiện anh ta đang nghiêm túc ngắm nghía bản thân, trầm mặc hồi lâu, bật cười thành tiếng. "Ha ha ha... Ha ha ha... Cười chết tôi rồi... Cười chết tôi rồi..."

Cận Tư Hàn sắc mặt càng ngày càng đen. "Ellen. Còn dám cười tôi, tôi sẽ biến cậu từ nước T quay về nước B. "

"Tur Hàn, anh sẽ không làm vậy đâu! Tôi chẳng qua chỉ cười anh một chút, anh đừng tuyệt tình như vậy chứ."

Ellen thấy anh vẫn trầm mặt, nhún nhún vai. "Được rồi a! Quay lại chuyện vừa rồi, người nói anh già giờ còn sống không?"

Anh nói vậy, lại nhận được một cái lườm cháy mặt! Tổng thống cao cao tại thượng, vậy mà bị người khác khinh thường sao?

Làm việc cẩn thận tỉ mỉ, máu lạnh vô tình, cho tới giờ tổng thống chưa từng mắc qua sai lầm nào, thế mà lại giữ lại kẻ bản thù kia.

Chính mình là cố tình làm vậy mà vẫn còn sống, nhưng chuyện này đúng thật là khiến người ta giận sôi máu.

Tổng thống căn bản không phải con người, chỉ có thể coi là thứ máy móc công nghệ cao. Bất luận đối với người nào cũng không hề cho họ chút thể diện, kể cả cha của anh, may ra có mẹ anh được anh nể tình giữ cho chút mặt mũi.

Vậy mà người dám nói anh già lại vẫn còn sống, còn sống a! "Này, Tur Hàn, người kia là nữ sao! Có phải là nữ không." Giờ phút này, anh vô cùng hiếu kỳ, là cô gái nào khiến tổng thống máu lạnh vô tình kia sản sinh ra chút nhân tính vậy?

Anh nhất định phải thờ người đó từ tở.

Không đúng, là bảo vệ người đó thật tốt, không thể để tên tổng thống người máy này tổn thương người đó.

Cận Tư Hàn sắc mặt càng ngày càng nặng nề. "Phanh..." một tiếng, trực tiếp đóng máy tính lại, cắt nguồn điện.

Người phụ nữ đáng ghét, dám nói anh là lão già.

Còn nói người theo đuổi cô từ đại học xếp hàng dài từ thành phố R sang thành phố lân cận..

"Cút tới đây."

Một phút đồng hồ sau, một người đàn ông lập tức xuất hiện trước mặt anh. "Tổng thống đại nhân, ngài có gì phân phó."

Cận Tư Hàn ném cho hắn một tấm thẻ căn cước. "Tra rõ lí lịch của cô ta, loại bỏ hết mọi nguy hiểm."

Người đàn ông liếc hình cô gái với nụ cười yếu ớt trên thẻ căn cước. "Tổng thống đại nhân nói tới loại bỏ, ý là loại bỏ vĩnh viễn hay biến mất vĩnh viễn."

"Để bọn họ mãi mãi cũng không có cách nào xuất hiện tại thành phố R là được rồi."

"Rõ, tổng thống đại nhân."

Cận Tư Hàn nhìn theo bóng người rời đi, con ngươi đen thâm thúy mắt đen hiện lên tia nguy hiểm.

Nhóc con, dám ghét bỏ tôi già. Nếu đàn ông toàn thế giới không cần cô nữa, thử xem cô còn có thể ghét tôi nữa không.

Tổng thống xấu xa, lạng lẽ sắp đặt một cái bẫy cho An chỉ Manh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đừng nói chuyện, chuyên tâm hôn

----- Gắn tòa thành -----

An Chi Manh đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, do dự thật lâu.

Cuối cùng, cô quyết định nhấc chân, đứng lên bệ cửa sổ. Vì tương lai tốt đẹp sau này, bắt chấp hết đi.

"Cô đang làm gì đó?"

Giọng người đàn ông vang lên, dọa cô giật mình lao đảo một cái. "Phanh..." một cái, toàn thân mất cân bằng, ngã nhào xuống đất.

Cô nằm trên mặt đất, nhìn kẻ cầm đầu. Anh vẫn thản nhiên đứng đó, nhìn cô, không có ý định tiến lên đỡ mình.

Đáy lòng cô chấn động, vội vươn tay ôm chân anh. "Tổng thống đại nhân, tôi rất nhớ ngài a..."

Thanh âm mềm mại ngọt ngào, khiến anh khựng lại giây lát. Đột nhiên cảm giác chân bị người khẽ kéo. "Phanh..."

"Ha ha ha..." Cô gái cười trên nỗi đau của người khác, thích chí nhìn Cận Tư Hàn đang nằm sõng soài cạnh mình. Ai bảo anh không chịu đỡ tôi, đang đòi.

Cận Tư Hàn trằm mắt, anh không nghĩ con nhóc này lại lớn mật đến vậy.

Con người thâm trầm nhìn cô chăm chú. Cô cười vô cùng thanh thuần, đôi môi đỏ mọng, khiến anh có cảm giác muốn nhắm nháp.

Nghĩ sao làm vậy, anh bắt đầu tiến tới.

Cận Tư Hàn dùng đầu lưỡi liếm liếm, mềm mềm, còn có hương thơm nhàn nhạt.

An Chi Manh bị ôm lấy, mắt ngơ ngác nhìn người đàn ông tuần lẳng.

Cô giống như, hình như bị người ta... Một lần nữa... Đoạt đi mất... Nụ hôn đầu.

Nửa nhịp đầu chậm lại để hình thành lời nói, đến nửa nhịp sau, khi đã hiểu được ý tứ trong lời nói đó thì đã muộn rồi.

Cô vươn tay đẩy anh ra, lại bị anh bắt lấy tay kéo ngược lại.

Hai tay bị túm lấy, hai chân vừa cựa quậy đưa lên liền bị anh dùng lực hai chân mình kẹp lấy. "U... U....."

"Đừng nói chuyện, chuyên tâm hôn đi."

An Chi Manh không ngừng giãy dụa, cô bị bức đến điên mất.

Hôn cái đầu nhà anh! Hôn em gái anh a! Cô mới là người bị hại được không? Sao lại có con sói háo sắc, cuồng ngạo như vậy chứ.

Hơn nữa, môi anh cứ dán lên môi cô, đầu lưỡi liếm liếm, vậy là có ý gì.

Tuy cô là nụ hôn đầu tiên, nhưng cảm giác không phải sẽ hóa ra như thế này! Không đúng, đây không phải điều quan trọng, quan trọng là mình đã bị người ta khinh rẻ rồi.

Được rồi, đánh cũng đánh rồi, mắng nhiếc cũng vô dụng. Coi như bị chó cắn một cái đi, a, còn là con chó đẹp trai nha.

Ngay lúc cô còn đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ, Cận Tư Hàn đã rời khỏi đôi môi cô, nhưng hai tay hai chân vẫn bị anh chế trụ, hai người duy trì tư thế mập mờ quấn quýt lấy nhau.

Nhìn đôi môi hồng hồng trước mặt, con người đen nhánh của anh phát ra tia mị hoặc. "Có cảm giác không?"

An Chi Manh quay đầu lại, trợn mắt. Cảm giác cái đầu anh, cái này căn bản không được tính là hôn, được chưa? Đương nhiên, cô khẳng định không dám nói những lời này với anh.

"Ngài cũng không có cảm giác gì à?"

Nghe Ellen nói, hôn là sẽ khiến người ta mê say, thế nhưng tại sao anh hôn cô lại chẳng có chút cảm giác mê say gì cả vậy?

Ellen nói, hôn là phải ẩm ướt, dùng đầu lưỡi triển miên.

Tổng thống đại nhân thông minh ngút trời lần đầu tiên có bộ dạng ngây ngô như một đứa trẻ.

Từ nhỏ anh đã được nhận nền giáo dục cao cấp, tiếp nhận những khóa học tổ chức ám sát.

Trong cuộc sống của anh, ngoại trừ chính trị thì là kinh tế, không thì cũng là chuyện quốc gia đại sự.

Sinh hoạt ăn uống bớt được thì bớt, chuyện yêu đương căn bản không tồn tại trong từ điển của vị tổng thống cao cao tại thượng này.

An Chi Manh rất không vui nhìn người đàn ông trước mặt mình. "Có thể thả tôi ra chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chôn cô, tốn tiền

Lên tiếng, nhận lại vẫn là sự không quan tâm của đối phương. Cô nhần...

Cô giận dữ nhìn anh, đối đầu với anh. Cô muốn xem xem, anh nhàn rồi hơn hay cô nhàn rồi hơn.

SAu mấy phút đồng hồ mắt đối mắt, cô chỉ thấy anh đứng dậy, vẫn không thèm để ý đến mình, cứ thế ra khỏi phòng.

Cô tức đến nỗi tim đập thình thịch, đứng trước gương, ngắm đi ngắm lại mình hồi lâu, tự lẩm bẩm. "Minh xấu sao? Minh rất xấu sao? Minh xấu đến nỗi người ta không muốn nhìn thấy à?"

Nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút. Dáng người 1m65, body tuy không đến mức nóng bỏng nhưng cũng coi như có chút thành tựu.

Da dẻ trắng mịn, hồng hào chính là điểm tự hào nhất của cô.

Nổi bật trên gương mặt là đôi mắt long lanh, trong sáng, đôi lông mày đậm nét cùng hàng mi cong dày không cần gán mi giả. Đôi mắt ấy như biết nói chuyện, truyền đạt tâm ý của con người.

Chiếc mũi nhỏ cao cao, kết hợp với môi mỏng đỏ mọng, da thịt trắng nõn, nhìn qua tựa như đang thoa một lớp trang điểm nhẹ nhàng, tinh tế.

Mái tóc đen nhánh, vì chưa từng uốn hay nhuộm mà cực kì mềm mại, nhẹ nhàng buông xõa sau lưng.

Tuy cô không dám nhận mình là tuyệt sắc giai nhân, thế nhưng cũng có thể coi như mỹ nữ mà!

Vậy mà anh hết lần này đến lần khác không màng tới cô, cái này không thể chấp nhận được.

Đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, cô thề, lần sau gặp anh, cô nhất định sẽ vùng quyền đấm cho anh một cái. Nhất định.

"Nhất định phải đánh chết anh ta, ha ha ha..." Nghĩ đến hình ảnh anh bị đánh mà phải quỳ xuống đất cầu xin, An Chi Manh nhin không nổi bật cười thành tiếng.

"Cô muốn đánh chết người nào?."

Cut... Cô nhìn thân ảnh người đàn ông phong thần tuấn lãng được phản chiếu trong gương, ý cười trên mặt lập tức tắt ngấm, lúng túng xoay người cúi thấp đầu. "Ha ha... Tổng thống đại nhân, ngài không phải trăm công nghìn việc sao?"

. "Cô chết rồi, lại phải chôn cô, tốn tiền. Quân gia, sai người đóng đinh sắt dài một mét quanh các cửa sổ trong phòng này." Cận Tư Hàn dứt khoát nói.

Quân gia nhanh chóng gọi công nhân tới, hoàn thành nhiệm vụ tổng thống giao cho.

Nhìn mười công nhân tay cầm chùy điện và đinh sắt đóng đóng, khoan khoan trên nền đất, An Chi Manh liền có cảm giác đau thấu da thấu thịt. Có cần phải biến phòng thành như vậy không?

Cô liếc anh, Cận Tư Hàn ngược lại không thèm nhìn cô một cái.

Thấy bọn họ đóng xong đinh sắt quanh các cửa sổ, lúc này anh mới có thể an lòng.

Hôm nay, nếu anh đến chậm một bước, cô gái ngu xuẩn này chắc sẽ nhảy từ lầu bốn xuống rồi.

Nghĩ đến cảnh tượng cô nhảy xuống, trái tim anh không tự chủ nảy lên một cái, cảm giác sợ hãi lan tràn.

Cảm giác như vậy khiến anh rất bất an, cũng khiến anh có loại thống khổ không nói thành lời.

Còn chưa nhìn cô, anh liền ra ngoài ngay.

An Chi Manh thấy anh một lần nữa không nhìn mình, nằm trên sofa, bĩu môi dè dặt.

Nhảy cửa sổ không được, vậy thì tìm cách khác để anh ta chán ghét mình thôi.

Hiện tại mặt trời ngả bóng về phía Tây, cũng có thể đi ăn cơm rồi.

Nhắn điện thoại gọi cho quản gia dưới lầu một, điện thoại vừa được kết nối, cô liền không chút khách khí mở miệng: "Tôi nay tôi muốn ăn bào ngư, hải sâm, tôi phải dùng nước Nhân Sâm súc miệng, trà Huyết Yến để uống. Ngoài ra còn muốn ăn đồ ngọt, thứ gì quý cũng thích ăn."

Dứt lời, cô cúp điện thoại luôn.

Anh nói chôn cô tốn tiền, đúng là khiến cô tức giận mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Sẽ không hôn! !

Quản gia ngắt điện thoại, lập tức đến gõ nhẹ cửa phòng trên tầng bốn.

"Vào đi."

Bên trong gian phòng bài trí một màu đen xuyên suốt, Cận Tư Hàn ngồi trước máy tính, ngắt video kết nối với hội nghị, quét mắt nhìn quản gia đang đứng ở xa. "Nói."

"Tổng thống đại nhân, An tiểu thư nói, cơm tối muốn ăn bào ngư, hải sâm, nước Nhân Sâm súc miệng, trà Huyết Yến để uống. Ngoài ra, cô ấy còn muốn đồ ngọt, thứ gì quý cô ấy cũng thích."

Quản gia nơm nớp lo sợ, ông rất sợ tổng thống đột nhiên cao hứng mà xử tử mình ngay tại chỗ.

Cô gái này, nhìn qua có vẻ rất hòa đồng, thế nhưng sao lại giày vò ông đến vậy.

Có thể được tổng thống đại nhân tuyển chọn, đây chính là phúc phận người khác cầu không được.

Tổng thống đại nhân tuổi trẻ tài cao, vừa đẹp trai lại có tiền có quyền, còn luôn giữ cho mình trong sạch.

Ngoại trừ lạnh lùng một chút, mặt dơ một chút, lòng dạ độc ác một chút, bá đạo một chút, xấu bụng một chút...

Cận Tư Hàn liếc quản gia. "Đáp ứng."

Quản gia kinh ngạc nhìn anh, đây là người đầu tiên đưa ra yêu cầu với tổng thống mà không bị xử chết hay đối xử tàn nhẫn, hơn nữa còn được đáp ứng.

Ông run rẩy đi ra khỏi cửa, đến khi đóng cửa phòng lại mới dám thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đối mặt với tổng thống đại nhân, ông tuy lớn hơn những vài chục năm, thế nhưng vẫn có cảm giác hít thở không thông.

Cô gái mới tới này, dường như có chút đặc biệt với tổng thống đại nhân.

An Chi Manh ngồi bắt chéo chân, đăng nhập QQ, up một dòng status.

"Tôi đây trẻ trung xinh đẹp, người gặp người thích, anh ta yêu tôi cũng là chuyện thường!"

Ô comment nhanh chóng có người phản hồi. "Người ta là tổng thống anh tuần giàu có, cậu mà được gả cho anh ấy thì ông trời mất mù rồi! Cậu nghèo kiết ra."

"Này, cậu là người nước nào a! Nói cho cậu biết, đẹp trai thì có ích gì, suốt ngày chung ra cái bộ mặt dơ dơ, nhìn mà ngán. Người ta có tiền cũng chẳng cho cậu, cậu cần gì bênh vực người ta. Hơn nữa, anh ta giàu nhưng độc mồm độc miệng, còn là một con heo nọc. Đến cả hôn cũng không biết hôn."

Cô tức giận đánh xuống liên tiếp mấy chữ, bàn phím rung động đùng đùng, hoàn toàn không chú ý tới người đàn ông đang tới gần mình.

Anh bình tĩnh đứng đó, liếc qua khung chat.

Mặt đỏ, heo ngốc, độc miệng, không biết hôn!!!!"Thì ra trong mắt cô, tôi là người như vậy. »

An Chi Manh giật mình xoay người, trần trối nhìn người đàn ông đột nhiên từ đâu chui ra.

Ngay người năm giây, cô hốt hoảng vươn tay đóng laptop lại, nhanh chóng rút hết nguồn điện cùng pin ra, định phi tang vật chứng.

"Ha ha... Tổng thống đại nhân a! Chuyện lớn gì lại phiền ngài đích thân tới đây một chuyến vậy?. Ha ha ha..."

Cô thề với trời, cô chưa từng bị dọa cho sợ đến vậy bao giờ.

Nhìn gương mặt trầm xuống của anh, cô có cảm giác lạnh lạnh..

Lặng lẽ lui về sau một bước, trái tim truyền đến âm thanh kịch liệt."Bịch... Bịch... Bịch..."

Lại lặng lẽ lui về sau một bước, thận trọng xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán...

Thà người đàn ông này mắng chửi cô còn tốt hơn! Cứ âm trầm nhìn cô như vậy, trong lúc vô tình khiến bầu không khí lắng xuống, làm cho cô hít thở không thông.

Cảm giác giống như có thanh đao kề ngay tại cổ, lưỡi đao hơi găm vào mạch máu, thế nhưng chưa động thủ ngay, mà để cho nội tâm cô run rẩy kêu gào, cảm nhận sự băng lạnh từ từ lan tràn.

Lại một lần nữa lặng lẽ lùi bước, cô lên nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy, tưởng chừng chỉ cần rơi vào đó sẽ biến thành cái xác không hồn.

"Tổng thống đại nhân, com tôi của An tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ bùng lên, hay là..." Quân gia cúi thấp đầu, cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của tổng thống đại nhân vừa quét qua, không khỏi nghĩ có phải mình làm sai gì rồi, khiến tổng thống mất hứng?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Người ưa thích dạng này, nường nường khang

"Ừ." Cận Tư Hàn đi đến cửa, đột nhiên quay đầu nhìn lại phía An Chi Manh đang thở phào.

Thấy cô bối vì bị anh nhìn chăm chăm mà sợ hãi, đáy lòng nảy sinh cảm giác không vui.

Sắc mặt anh càng thêm tồi, sai bước đi ra ngoài.

"Hô... Cuối cùng cũng đi rồi..." Toàn thân nặng nề trườn xuống ghế sofa. An Chi Manh nhìn lên trần nhà đen như mực, bên tai truyền đến âm thanh tiếng bước chân xa dần.

Quân gia cung kính đứng cạnh ghế sofa, nhẹ nhàng lên tiếng: "An tiểu thư, bữa tối của cô đã được chuẩn bị kỹ càng. Cô còn phân phó gì không?."

"Không có, các người ra ngoài đi!" Chóp mũi truyền đến hương thơm ngào ngạt, cô nhanh chóng bò đến mâm thức ăn.

Trực tiếp cầm lấy cái đĩa ăn, hào hứng tích cực tiến quân vào bàn.

Bên này đặc ý ăn uống, căn phòng cách vách lại một màu đen kịt.

Cận Tư Hàn ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm màn hình máy tính đen ngòm, rơi vào trầm tư.

Bỗng nhiên, ngón tay nhấn vào nút mở máy. Mấy chục giây sau máy tính sáng lên.

Anh truy cập baidu, bàn tay thuần thục gõ mấy chữ "Kỹ xảo hôn môi."

Trước mắt hiện ra vô số nguồn tin, mặt anh đen thêm vài phần.

Nhanh chóng xem hết, lại xem lại một lần nữa, càng xem sắc mặt càng đen hơn.

Xem hết tất cả, sắc mặt đã đủ hòa thành lọ mực.

"Phanh..." laptop đáng thương nằm ngổn ngang, biến thành một thứ phế thải.

Giờ phút này, anh có mong muốn bóp chết suy nghĩ của phụ nữ. Bản thân từng hôn môi một lần, không nghĩ tới lại kém cỏi như vậy.

Anh sống trên đời 28 năm, IQ cao, năng lực cao, mọi người ai cũng ngưỡng mộ. Vậy mà lần đầu tiên trong lịch sử làm người lại bị phụ nữ cười nhạo.

Nghĩ đến đây, lại là lần đầu tiên anh muốn bóp chết chính suy nghĩ của mình.

Vừa nghĩ đến chuyện cô và những người khác nói anh là lão già không biết hôn, đáy lòng lại bùng bùng lửa giận.

Cận Tư Hàn đứng phắt dậy, trực tiếp đá văng cửa phòng sát vách.

Đập vào mắt là hình ảnh cô vui vẻ ăn uống. Một cái tay cô cầm cua Đế Vương, trên miệng còn dính lại gạch cua.

An Chi Manh thấy người xông vào là anh, lười nhác liếc qua một chút, sau đó lại tiến công bàn ăn. Trứng cá muối này chính là loại thực phẩm các ngôi sao trên TV thường thưởng thức.

Chỉ là một thường dân, nay được nhìn thấy một bàn thức ăn hào hạng như vậy, cô dù có no căng bụng cũng phải ăn hết.

Đúng vậy, ăn hết tất cả...

Cua Đế Vương trong tay đột nhiên bị cướp đi. Cô nhin....

Tay cầm một con cua khác, cô đại nhân không chấp nhận với tiểu nhân. Tay vừa đụng vào cua Đế Vương liền bị một bàn tay khác cướp đi mất, cô lần nữa chuyển đổi mục tiêu.

Vòng đi vòng lại mấy lần, tất cả những món cô nhìn trúng đều bị người ta nhanh tay lấy mất. Anh không ăn nhưng lại không chịu để người khác ăn.

"Tổng thống đại nhân, ngài rất rảnh sao?"

"Không rảnh."

"Vậy ngài mau về xử lý cái bận bịu đi, không làm phiền." Cô phát phát tay, ra hiệu anh có thể đi rồi.

Thấy cô có ý đuổi mình, trong lòng Cận Tư Hàn rất không vui.

Anh vươn cánh tay, kéo cô ngồi xuống "Ăn thật ngon."

An Chi Manh đứng ở một bên, nhìn người đàn ông đang ăn uống vô cùng thoải mái, còn mình phải đứng đây nhìn anh ăn.

Thật đáng giận!

"Ngài ăn thông thả?"

"Ừ." Anh chậm rãi giải quyết một con cua Đế Vương, vừa rồi cô gái kia dám vì con cua này mà không thèm để ý đến anh, anh phải ăn hết nó.

Cô đứng một bên, nhìn anh ăn từng thứ, tư thế vô cùng cao quý, ưu nhã.

Ngắm lại chính mình như gió cuốn mây trôi, mặt không khỏi ửng đỏ, hứng thú ăn uống nhất thời biến mất.

Cô đi vào thư phòng, mở laptop, ngắm idol Hàn Quốc. "Oa! Đúng là anh đẹp trai mà."

"Cô thích cái dạng như thế này sao? Ờo ờ?!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cho cô hai lựa chọn

"Móa, anh là quỷ sao? Bước đi không tiếng động, muốn hù chết tôi à!" Cái người đàn ông này muốn hay không muốn kích thích trái tim nhỏ yếu ớt của mình như vậy!

"cô ưa thích là dạng ảo là này sao!!!" Mắt đen hơi trầm xuống, nhìn chăm chăm người đàn ông trong màn hình.

Mắt nhìn nam chính trong màn hình. "Đúng a! Anh ta so với anh đẹp trai hơn nhiều, còn ôn nhu si tình đối với nữ chính!"

Giương mặt anh tuấn của Cận Tư Hàn âm trầm xuống, anh nhớ kỹ người đàn ông này rồi. "Từ hôm nay trở đi, không cho cô xem bất luận video gì có người đàn ông."

"Móa, dựa vào cái gì!" Cái người đàn ông này muốn hay không muốn nói lý lẽ như vậy.

"Tôi cho cô hai lựa chọn."

Nghi ngờ nhìn về phía người đàn ông đột nhiên dễ nói chuyện. "Thật, cho tôi lựa chọn sao?" Bán tín bán nghi nhìn anh.

Cận Tư Hàn thấp mắt, lạnh lùng liếc cô một chút. "Thứ nhất, không cho phép nhìn bất luận video gì có người đàn ông. Thứ hai, ngắt mạng."

"Còn có lựa chọn thứ ba không?" Liếm môi cười ngọt ngào lấy lòng.

"Có."

"Tổng thống đại nhân, tôi đột nhiên phát hiện anh rất đẹp trai, người đàn ông tốt có phẩm vị, người nào gả cho anh là đốt nhan tám đời rồi." Vuốt mông ngựa không tốn tiền.

Ân, coi như nói cho quý nghe, tuyệt đối không phải khen người đàn ông trước mắt.

trên mặt anh lạnh lùng có một chút da bị nê. "Ừm, cô là đốt nhan tám đời."

Cô nhăn. "Ha ha... tổng thống đại nhân thân ái, lựa chọn thứ ba là cái gì?"

Cận Tư Hàn hứng thú nhìn chăm chăm biểu lộ trên mặt cô, chậm rãi nói: "cắt... Điện..."

Dứt lời, quả nhiên thấy cô phồng má, tức giận đến phình lên.

ánh mắt long lên giận dữ, nhìn thẳng chính mình, ánh mắt linh động im lặng trách cứ chính mình.

heo đất chết, người đàn ông thối, Lão già cặn bã, biến thái, bệnh thần kinh... Cô tức giận đến muốn giết người đàn ông trước mắt, anh ta tuyệt đối là cố ý chọc giận mình.

Tuyệt đối là cố ý!!!

Thờ ơ liếc cô một cái. "Không cho phép mắng tôi trong lòng, mắng nửa chữ nữa, cắt thức ăn."

người đàn ông thối, biến thái, bệnh thần kinh.

mắng trong lòng, anh đều muốn quản, đơn giản cuộc sống như vậy không có cách nào qua rồi.

Cô tuyệt đối, tuyệt đối sẽ chạy trốn. ánh mắt nhìn về đỉnh sắt bên cửa sổ, trong đáy mắt thoáng hiện ra vô cùng kiên định.

mắt Cận Tư Hàn thoáng hiện một ý cười, cô bé này xem ra chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định.

Đột nhiên, anh phát hiện mình sống 28 năm, chẳng không thú vị.

Là nên nhìn xem chút chuyện thú vị, thí dụ như, đùa cô bé trước mắt, lại thí dụ như...

Đáy lòng có tính toán, khóe miệng mang theo ý cười đi ra khỏi phòng. Mắt nhìn người đàn ông ở cửa, thấp giọng nói: "Về sau các người không cần xuất hiện trước mặt cô ta, theo ở sau lưng cô ta đừng để cô ta phát hiện."

"Vâng, tổng thống "

Anh vừa đi ra ngoài, An Chi Manh liền bắt đầu chuyển động, xem truyền hình đến mười hai giờ khuya, lén lút đứng dậy.

kiểm tra toàn bộ trong ngoài gian phòng. Từ cửa sổ nhìn ra, bên ngoài hình như là bãi cỏ, cũng không có chó dữ to lớn.

Lấy tay sờ đỉnh sắt ra, đỉnh sắt không nhúc nhích tí nào.

Cách một cm là một cây đinh sắt, mà còn ngoài cửa sổ đều là chi chít, đừng nói nơi đặt chân, ngay cả nơi đặt ngón tay đều không có.

Người này làm việc, muốn hay không muốn ác như vậy!

Xem ra, chỉ có chính mình nghĩ biện pháp lừa qua hai bảo vệ cửa phía ngoài mới được.

Đi đến cửa, hé mở một khe cửa. ánh mắt xuyên thấu qua khe cửa, quay tròn loạn chuyển.

Không ai, mau trốn.

mở cửa ra, đi đến gian phòng sát vách, gõ nhẹ cửa phòng "Tổng thống đại nhân, ngài có ở đây không?"

"Tổng thống đại nhân, ngài đã ngủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chó ngao Tây Tạng đại nhân kiêu ngạo

"Ngủ, ầu da!" Lặng yên không một tiếng động đi xuống lầu, đi đến đại sảnh nhìn quanh trái phải, trời cũng giúp ta, không có ai.

Thận trọng mở cửa lớn ra, nhìn quanh trái phải, nhanh chóng lách người ra ngoài, đóng cửa lớn lại.

Trong bóng tối, một thân ảnh mạnh mẽ rần rỏi theo sát phía sau, ánh mắt đen nhiều hứng thú đánh giá cô gái trước mặt.

bên ngoài tòa thành đen kịt một màu, chỉ có một chỗ là có ánh sáng.

An Chi Manh khinh bỉ liếc nhìn chỗ ánh sáng một chút. "anh cho là tôi ngốc à! Mắc mưu một lần vẫn còn có lần thứ hai à!"

Trong bóng tối người đàn ông môi mông khê cười. "Đáng tiếc, khó có được một lần phát thiện tâm chỉ cho cô con đường sáng, cô lại không đi."

An Chi Manh hóp lưng lại như mèo trốn ở trong bụi cỏ, cẩn thận từng bước.

Rất sợ bị người phát hiện, cũng không dám mở ánh sáng điện thoại di động. Mượn ánh sáng yếu ớt, khắp khiêng ngã sấp xuống mấy lần.

Trong bóng tối quay tới quay lui, đối với dân mù đường như cô mà nói, chỗ nào cũng đều giống nhau như đúc.

quanh quần hơn nửa canh giờ, cũng không biết mình quanh quần nơi nào rồi.

người đàn ông theo sau lưng, nhìn thấy cô đảo quanh một chỗ. Đã vì sự thông minh của cô cảm giác đau đầu sâu sắc.

An Chi Manh lại chuyển đổi đảo quanh hơn mười mấy phút, phát hiện bốn phía vẫn là bồn cây cảnh và bãi cỏ được chăm sóc tốt, cả người mềm nhũn nằm trên bãi cỏ.

"Thật xa xỉ, xây lớn như vậy làm gì! Cũng đều làm giống nhau như đúc, cũng không biết tổng thống kia đến cùng tham lam bao nhiêu."

Tay vừa sờ phía sau, trong nháy mắt cả người dựng tóc gáy.

Cô... Cô giống như đã sờ phải cái gì...

Mềm nhũn trơn bóng... Bộ lông???

Chậm rãi quay đầu, đập vào trong mắt một màu đen kịt, giống như xúc cảm trong tay là do mình ảo giác.

Run rẩy cầm lấy điện thoại di động hướng về dị vật, mượn lấy ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động, nhìn thấy vẫn là một màu đen kịt.

Điều chỉnh độ sáng điện thoại di động đến mức lớn nhất, bỗng nhiên trông thấy một đôi mắt đen bóng.

Cả người bị dọa đến rút lui về sau một bước ngắn, tay run run nâng lên.

Bộ lông màu đen, bốn cái chân...

Đèn pin lại hướng phía trước nhìn tỉ mỉ một lần, trong nháy mắt cả người bị dọa đến mức đứng dậy co cẳng bỏ chạy.

"Mẹ ơi... Chó ngao Tây Tạng a..."

Nhớ tới trong tin tức nói tới sự kiện nhiều chó ngao Tây Tạng cắn chết người, chân như được lắp Phong Hỏa Luân, liền chết chạy lên phía trước.

mắt chó ngao Tây Tạng nhìn ám hiệu của chủ nhân trong bóng tối, chậm rì rì đứng dậy.

hai tròng mắt đen như mực khinh miệt nhìn cô gái chạy như điên phía trước, tao nhả nhấc chân, vọt lên.

trong nháy mắt nháy mấy cái đuôi kịp cô gái trước mặt, trong một cái nhảy vọt vừa muốn nhào tới. Trông thấy chủ nhân dừng lại ám hiệu, lại làm chậm lại tốc độ, không nhanh không chậm theo sau lưng.

An Chi Manh chạy thờ hồng học, một đến bỏ đi nửa cái mạng rồi.

Sau lưng chó ngao Tây Tạng lại đuổi theo không bỏ, mỗi lần mình chậm lại một chút, sẽ bị ôn thần thị uy đá một chút.

hết lần này tới lần khác bị ôn thần đá không nhẹ không nặng, cả người bị đá đi phía trước một đoạn nhỏ.

Chạy thờ không ra hơi, cảm giác được sau lưng chó ngao Tây Tạng không có ý xé xác mình, ngược lại có ý đùa rất mạnh.

Cô không quan tâm ngã trên bãi cỏ, không nhìn chính mình đá chó ngao Tây Tạng.

Đem hơi thở mình ôn định xuống dưới, lúc này mới bắt đầu đi lườm ôn Thần một chút. "mày muốn nghỉ ngơi một hồi hay không! Dù sao, mày tiếp tục đá tao, tao cũng không cử động nổi rồi."

Dù sao chạy cũng chạy không nổi, còn không bằng không chạy giữ chút khí lực.

nhìn qua ánh sáng điện thoại di động, lúc này mới nhìn rõ chó ngao Tây Tạng trước mắt, cao to không sai biệt lắm.

Dáng vẻ to lớn dọa người, lông toàn thân đen tuyền, làm cho nó càng to lớn dọa người.

"mày muốn ngồi xuống chút hay không, chúng ta đàm phán chút."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Gọi không sai

"mày muốn ngồi xuống hay không, chúng ta đàm phán chút."

Chó ngao Tây Tạng ngoẹo đầu dò xét cô gái trước mắt thật lâu, thẳng đến trông thấy chủ nhân ra ám hiệu ngồi, lúc này mới ngồi trước mặt cô.

"Uông Uông gâu gâu..."

"Vi chúng ta chung sống hòa bình, chúng ta tới bắt tay cái đi." Vươn tay, cười ngọt ngào nhìn nó.

Thấy ôn thần ngu ngốc nhìn mình một hồi, lúc này mới kiêu ngạo giơ chân ra, vừa bắt lấy tay của mình liền buông ra rất nhanh.

nội tâm An Chi Manh rất sụp đổ, cô coi như là bị ghét bỏ...

Hít thở sâu một hơi, không tức giận với động vật, không tức giận với động vật...

Dưới đáy lòng mặc niệm ba lần, lúc này mới cười nhìn ôn thần. "mày đừng đi theo tao có được hay không, lần sau tao đến mang cho mày cục xương ăn ngon, hay thịt? Thế nào?"

Chó ngao Tây Tạng khinh bỉ nhìn cô gái trước mắt một chút, nó mới không phải chó cấp thấp. Thân thể là chó ngao Tây Tạng nổi danh, tổ tông nó đều là chó ngao Tây Tạng của người có tiếng tăm.

Cho dù là bò bít tết Kobe nó đều ghét bỏ, làm sao lại ưa thích thức ăn chó rẻ mạt mà dụ dỗ.

An Chi Manh dám thề, cô thật thấy được nòng đậm khinh bỉ từ trong mắt nó.

Quả nhiên hạng người gì nuôi loại sùng vật đó.

"mày thả tao đi, tao tìm bạn cho mày, có được hay không. Mày nhìn mày bị tổng thống biến thái giam giữ, khẳng định tìm không được bạn đâu!" Đột nhiên, cô có cảm giác lạnh lẽo.

Nghi hoặc nhìn chung quanh một chút, không có cái gì. "Kì quái, tại sao có thể có ảo giác bị anh nhìn chăm chú." Lắc đầu, chuyên chú nhìn chó ngao Tây Tạng trước mắt.

"mày suy tính như thế nào, một mình có thể cô đơn rồi."

"Uông Uông gâu gâu..." nó biểu thị cái cô gái này cầu nhàu làm cho nó không cách nào nhìn thẳng, nhìn chủ nhân của mình xin chỉ thị, có thể rồi đi hay không.

Đạt được chủ nhân đồng ý, không nói hai lời đứng dậy, trực tiếp co cẳng chạy.

"Xem ra vẫn là tìm bạn có hiệu quả." dương dương đắc ý trình độ mình đàm phán, đứng dậy vỗ vỗ vụn cỏ trên người mình.

Mượn lấy ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động, lần nữa di chuyển một vòng trong hoa viên.

Trong bóng tối người đàn ông duỗi tay nâng trán, cô gái này ngu xuẩn như vậy còn hy vọng muốn chạy trốn, thật không biết người nào cho cô lòng tự tin mù quáng.

Trốn ở trong bụi cỏ, ánh mắt xoay tròn. "Ngắm..."

"Ngắm..."

"Gọi không sai, lại kêu mấy lần tới nghe một chút!"

tiếng nói từ tính quen thuộc, làm thân thể cô cứng đờ. trong nháy mắt phản ứng đầu tiên đánh rơi đèn pin điện thoại di động, người từng chút một từng chút một đi đến đồng cỏ.

bên trong miệng không ngừng niệm thần chú. "anh nhìn không thấy tôi! Nhìn không thấy tôi! Nhìn không thấy tôi..."

về mặt Cận Tư Hàn đầy hắc tuyến, không thể nhìn được nữa cúi người, nhấc tay lên, trên cao nhìn xuống cô gái không ngừng giãy dụa.

"Gọi không sai, đêm nay cứ gọi như vậy, không cần ngủ."

"Dựa vào cái gì! Thả tôi xuống, thả tôi xuống." Tức chết cô, cảm giác bị anh mang như vậy, để cho cô có ảo giác là anh nuôi sủng vật.

Mắt đen hơi trầm xuống, quét mắt cô. "cô chắc chắn chứ?"

"Coong... A..." Đột nhiên buông ra, để cho cô trở tay không kịp. "Hỗn đản, tôi không có nói anh buông tay bây giờ, a..."

Cảm giác bên hông bị xiết chặt, chờ cô lần nữa run rẩy hơi mở mắt ra, phát hiện cô đã ở trong ngực của anh rồi.

Thấy hai tay cô ôm thật chặt bên hông mình, mắt đen thâm trầm. Trực tiếp ôm cô lên, đi đến tòa thành.

An Chi Manh cúi thấp đầu, cách áo sơ mi thật mỏng, lồng ngực nóng cảm giác từng trận đánh tới.

Bên tai tiếng tim đập mạnh mẽ, để cho nhịp tim của cô đập cũng biến thành không bình thường.

mắt Cận Tư Hàn đột nhiên nhìn xuống cô gái an phận, dưới ánh trắng má phản ứng đỏ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thân ái, tổng thống đại nhân

lông mi cong dày đặc hơi hơi run rẩy, mũi thẳng xinh xắn để cho cả khuôn mặt lập thể hài hòa.

môi đỏ mọng, mê người âu yếm

Chờ anh kịp phản ứng, anh mới phát hiện chính mình vừa rồi có chút thất thần.

Hai người đứng ở ngoài cửa lớn, mắt Cận Tư Hàn hiện lên một tia đùa dai. Liếc mắt nhìn chỗ sáng, lẩm bẩm: "Không biết hôm nay người nào trực ban,

thể mà không có tắt đèn cửa lớn."

đèn ra cửa lớn? Máy chữ này vô cùng quanh quẩn trong đầu.

ánh mắt tức giận bất bình nhìn người đàn ông trước mắt, thấy mặt anh không chút thay đổi, giống như vừa rồi mà nói là một dạng ảo giác.

Cô đột nhiên phát hiện, chính mình lại bị đùa nghịch rồi!!!

Gào khóc ngao ngao ngao ngao... Nội tâm sôi trào đã đem anh đánh mấy trăm lần.

Nhưng hiện thực là...

Một đường bị thông bị kẹp vào phòng, hai tay buông thõng không ngừng quấy nhiễu, đầu buông xuống nhìn sàn nhà đen nhánh.

ánh mắt Cận Tư Hàn lạnh lùng liếc một chút, giọng lãnh đạm "Kêu to lên!"

"Thật sự muốn kêu?"

"Cũng có thể không kêu." Anh tùy ý nói ra.

"Thật sao? Vậy tôi không quấy rầy ngài ngủ, tôi đi trước rồi." Nhanh chóng xoay người, chân hện không gấn Phong Hỏa Luân.

Tay đã thuận lợi kéo tay cầm cửa, chỉ cần chính mình nhẹ nhàng kéo xuống, thì có thể chạy thoát rồi.

"ngày kia không cho phép ăn cơm." Giọng nhạt nhẽo.

Cái này trời rất nóng không ăn cơm, không có việc gì. cùng lắm cô ăn trái cây đồ ăn vặt.

"Không cho phép uống nước."

Trời rất nóng không cho phép uống nước, cô uống đồ uống, được thôi! Bất lấy tay cầm cửa tùy tiện vận dụng lực.

"Không cho phép mở điều hòa."

Ngạch... Xem như anh lợi hại, cùng lắm thì nóng hai ngày, cũng không nóng chết.

Nhẹ tay tùy tiện dụng lực, cửa mở ra một đường nhỏ.

Cận Tư Hàn môi mỏng nhẹ nhàng."Bắt đầu từ ngày mai mỗi lúc trời xế chiều, đi sửa sang bãi cỏ, đến trưa, không cho phép ngừng, không cho phép nghỉ ngơi."

Không cho người ta ăn cơm uống nước, ngày hè nóng bức 40 độ còn muốn dưới ánh mặt trời làm việc đến trưa, không cho phép ngừng, không cho phép nghỉ ngơi.

Tay run run một cái, một giây sau cửa liền bị đóng lại lập tức.

Xoay người một cái, trên mặt đã đổi lại nụ cười sáng chói ngọt ngào."Thân ái, tổng thống đại nhân." âm cuối kéo dài, mang theo giọng làm nũng.

trên khuôn mặt tuấn mỹ có một vết rách nhỏ xíu. "Ừm!"

"Tổng thống đại nhân, ngài muốn nghe mèo kêu dạng gì. Là mèo đực hay là mèo cái, là mèo con hay là mèo lớn. Là muốn nghe tiếng mèo kêu hưng phấn, hay là thê thảm, hay là mèo - gọi bạn tình - đâu!..." Máy chữ cuối cùng, cô cố ý nhấn rất nặng rất nặng.

Cô cũng không cao hứng, cũng phải để anh ác tâm một phen.

Nhiều hứng thú nhìn lấy anh, chờ anh nổi giận.

Cận Tư Hàn cũng không ngắt đầu một chút, chậm rãi nói: "cô kêu, đều - rất tốt."

An Chi Manh thất bại, mặc cho chính mình gian trá đủ kiểu, cố ý gây vò.

Người ta không tiếp chiêu, một mình diễn một vai cũng hát không được.

ánh mắt giận dữ nhìn bóng lưng anh bận rộn.

"Ngắm..."

"Ngắm..." bên trong miệng kêu, ánh mắt không an phận ngắm loạn khắp nơi.

Hiện tại trời vừa rạng sáng, thế mà anh còn tinh thần sáng láng làm việc với máy tính.

người đàn ông hoàn mỹ bên cạnh, sóng mũi cao, để cho ngũ quan anh vốn hoàn mỹ càng thêm thâm thúy, mê người.

lúc anh làm việc, nghiêm cẩn, mặt không biểu tình. Tán phát ra dáng vẻ bề trên trầm ổn, cường đại khí tràng.

Càng xem càng phát giác nơi trái tim đập càng lúc càng nhanh, ngồi ở trên ghế sofa, bên trong miệng kêu meo meo.

Tay chống đỡ nghiêng đầu nhìn anh, nhìn một chút mí mắt đang đánh nhau một chút.

Giọng trở nên yếu ớt, đầu dựa vào trên ghế sofa từng chút từng chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Van cầu ngài, đừng có giết tôi

Cận Tư Hàn làm xong tất cả công việc, đã hơn ba giờ khuya rồi.

Nhìn cô gái ngủ trên ghế sa lon, dung nhan ngủ say nổi lên nụ cười thỏa mãn.

Đứng một bên ghế sofa, nhìn cô xinh xắn mặt trái xoan, đáy lòng có hạt giống rơi xuống đất, lặng lẽ nảy mầm.

ngón trở thô ráp, tình tế ma sát đôi má cô trắng nõn mịn màng. Q đánh sung mãn, trắng nõn Như Ngọc.

Cô ngủ thiếp đi, thế mà tâm một chút phòng bị đều không có.

Mắt nhìn cô gái trên ghế sofa, từ giữa phòng lấy ra một cái chăn mỏng đắp lên trên người cô.

Đi vào phòng tắm, tắm xong đi ra, phát hiện cô thế mà đá rơi chăn mỏng xuống.

Cái trán hiện lên hắc tuyến, nhặt chăn mỏng trên đất lên, đắp lên trên người cô lần nữa.

Chờ anh xoay người một cái, cô gái đáng chết thế mà lần nữa một cái lưu loát đá chân hất chăn mỏng đi.

nhặt chăn mỏng lên lần nữa, thô bạo bọc quanh cô thực nghiêm túc.

Nhìn thấy tầm cung bao bên trong tắm tắm, chỉ còn đầu ở bên ngoài, lúc này mới hài lòng xoay người đi vào buồng trong ngủ.

Sau một tiếng...

"A... Không muốn... Đừng có giết tôi, đừng có giết tôi..."

Cận Tư Hàn luôn luôn khó ngủ, lúc ngủ đều bảo trì cảnh giác độ cao, có chút động tĩnh đều có thể bừng tỉnh.

Huống chi là tiếng vang lớn như vậy, vội vàng đi đến gian ngoài.

khoảnh khắc trông thấy cô gái trên ghế sofa, anh thờ dài một hơi, mắt nhìn bốn phía cũng không có ai.

Nhìn lấy cô gái còn ở trong lúc ngủ mơ thết lên, ngón tay cái cùng ngón trở nhẹ nhẹ xoa ni tâm.

Cái cô gái đáng chết này, ngủ đều có thể giày vò như thế!

Bàn tay thô bạo bám vào cổ tay cô trắng nõn, dùng sức một cái.

"Không muốn... Đừng có giết tôi... Không muốn..." Trong lúc ngủ mơ tay vô ý vung vẩy, đột nhiên bắt lấy cái gì.

đường như người chết đuối tóm được cọc gỗ, gấu gao bắt lấy, giọng nói trầm thấp mang theo khẩn cầu cùng ghen ngào!

"Đừng có giết tôi... Thúc thúc, đừng có giết tôi, Mạnh Mạnh không cần tài sản nữa, Mạnh Mạnh muốn cha mẹ..."

tiếng nước nổ nghẹn ngào, để trái tim anh kịch liệt nhói đau một cái.

Mắt đen nhìn thấy khoe mắt cô chậm rãi rơi xuống nước mắt trong suốt, ngón trỏ xẹt qua nước mắt, bỏ vào trong miệng khẽ liếm.

"Nước mắt, hóa ra là mặn." nước mắt ẩm áp trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ khoang miệng của anh, nơi nào đó mơ hồ đau đớn.

Bàn tay như điện giật buột cổ của cô ra, cảm giác khác thường để cho anh thất thần trong nháy mắt.

An Chi Manh chậm rãi mở hai mắt ra, theo quán tính lau nước mắt nơi khoe mắt.

Nhìn thấy tổng thống đại nhân ngồi bên cạnh ghế sa lon, ánh mắt không còn có linh động và khiêu khích như cũ.

Thanh âm trong suốt. "Tổng thống đại nhân, tôi có thể đi trở về ngủ không?"

Cận Tư Hàn bỗng nhiên bắt lấy cánh tay cô, giọng băng lãnh thấu xương "Anh ta là ai?"

An Chi Manh có chút không hiểu. "Tổng thống đại nhân, ngài lại giờ trò gì. hiện tại tôi không có tâm tình chơi với ngài, tôi muốn ngủ rồi."

Tránh không khỏi cánh tay anh, mở cửa phòng, đi đến phòng của mình, trong nháy mắt khép cửa phòng lại cũng khóa trái.

Lung đẽ ở trên tường, người chậm rãi trượt xuống, ngồi xồm trên mặt đất.

Hai tay ôm hai chân, cái đầu chôn thật sâu giữa hai chân. Nước mắt không kiềm nể gì chảy xuống dưới, bả vai mảnh khảnh hơi hơi run rẩy.

Cận Tư Hàn đứng ngoài cửa phòng, anh thỉnh tai có thể nghe thấy rõ ràng trong phòng truyền đến tiếng trầm thấp nghẹn ngào.

Là bất lực như vậy, bất lực để cho anh nơi nào đó mơ hồ cảm giác đau đớn.

Trở lại trong phòng của mình, đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc đêm tối.

Đáy lòng lại hiện lên khuôn mặt nhỏ rơi lệ, càng nghĩ càng bức bối.

Táo bạo cảm điện thoại di động, trực tiếp gọi điện thoại đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Tiếp xúc vật gây thương tâm

"Tôi muốn tất cả các tư liệu của An Chi Manh từ khi sinh ra đến nay, không được để sót. Ngay lập tức."

"Vâng, ngài Tổng Thống." Người đàn ông nơi đầu dây điện thoại liếc nhìn đồng hồ, mới bốn giờ sáng..

Anh bắt đầu đi đứng dậy, thân làm thư kí cho tổng thống cao cao tại thượng cũng quá khổ cực rồi.

Điện thoại gọi tới, dù đang là đêm khuya hay bận rộn cái gì cũng phải đứng lên đi làm

Bởi vì, ngài là Tổng Thống, nói ngay lập tức là phải ngay lập tức.

Không ai dám chậm trễ một giây một phút.

Làm việc bên cạnh tổng thống, nguyên tắc thứ nhất, chính là tranh thủ thời gian, chủ cần chậm trễ một giây sẽ bị người khác vượt lên trên.

Sau mười phút, tư liệu của An Chi Manh từ khi sinh ra cho đến thời điểm hiện tại, tất cả đều được hiển thị trên màn hình vi tính của tổng thống.

Gia đình cô không thường xuyên tiếp xúc với người ngoài.

Tất cả mọi thứ về cô, sở thích, gia thế, bối cảnh đều được điều tra kỹ lưỡng.

Cận Tư Hàn đêm khuya ngồi trước máy vi tính, nhìn tư liệu trước mặt.

An Chi Manh sinh ra trong gia đình khá giả, cha mẹ hạnh phúc, bà nội hiền lành, nhà còn có một con chó nhỏ màu trắng.

Cha cô mở một công ty nhỏ, mẹ ở nhà làm nội trợ, hai người vô cùng hòa thuận.

Trước năm tám tuổi, cô lớn lên trong sự yêu thương bao bọc của bố mẹ. Thẳng đến khi mẹ cô mang thai bảy tháng.

Một nhà đi từ Giá Du, người lái xe say xin dừng phải xe của bọn họ. Trận tai nạn xe đó đã chia rẽ một gia đình.

Tám tuổi cô cùng con chó kia chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ. Nó không để ý đến người khác đánh máu me khắp người, lúc nào cũng kiên quyết liều cái mạng nhỏ để bảo vệ cô.

Từ đó, con chó kia liền mang họ An, gọi là tiểu Hôi.

Nhà chỉ còn lại một bà lão hơn sáu mươi tuổi và cô, vì mẹ cô sớm mua bảo hiểm, chọn người bảo lãnh là An Chi Manh.

Khối tài sản kếch xù lên tới mấy trăm vạn, còn có bất động sản trong thành phố R, cả các loại cổ phiếu giá trị trong công ty cha cô...

Khối tài sản ấy bất ngờ rơi xuống đầu người thừa kế duy nhất, An Chi Manh.

Từ năm tám tuổi, cô phải đối đầu với đủ thứ âm mưu quỷ kế, họ tranh giành tài sản và quyền nuôi dưỡng cô.

Mãi đến khi, cô bị chú mình bắt cóc...

Trận kiện cáo giành quyền nuôi dưỡng diễn ra hơn một năm cuối cùng cũng chấm dứt, lúc đó cô mới được sống an ổn cùng bà nội.

Từ ngày đó bắt đầu, cô ghét tất cả những đồ vật màu trắng đen, hay đồ thẫm.

Cô tính cách thân thiện hòa đồng, thế nhưng cũng chỉ có một người bạn thân.

Cô là dân mù đường, hay đùa giỡn, ngốc nghếch, lúc nào cũng ảo tưởng mình là người có thiên phú kinh người.

Mơ ước của cô, chính là trở thành một đại minh tinh. Từ nhỏ thành tích của cô đã nổi bật, học nhảy lớp, năm 18 tuổi lợi dụng thành tích ấy mà thi đỗ vào trường đại học sân khấu điện ảnh nổi tiếng.

Không chỉ dựa vào thành tích nổi bật đó, người nào gặp qua cô sẽ khó quên vì vẻ ngoài luôn tươi cười, tràn đầy sức sống.

Cô vừa vào trường liền được rất nhiều người theo đuổi. Trong lúc nhiều người nói chuyện yêu đương, cô lại không ngừng học tập.

Cô tham gia vào mọi công việc, từ người mẫu tạp chí tới thiết kế trang bìa, lúc nào cũng biến mình thành một người bận rộn.

Nhìn hàng chữ sau cùng, anh có chút khó chịu.

Ngày cô tròn 18 tuổi, cô đem tất cả tài sản thừa kế quyên tặng cho Cô Nhi Viện...

Ngoại trừ căn nhà cha mẹ để lại, cô không giữ bất cứ phần tiền nào lại cho mình.

Học phí của cô đều nhờ học bổng của chính cô và tiền cô làm thêm. Năm 12 tuổi cô đã đi khắp nơi làm đủ thứ việc.

Ngoài cửa sổ, mặt trời dần ló dạng phương Đông, bắt đầu cho một ngày mới.

Anh đóng máy tính, thu dọn đồ đạc của mình, sau đó xuống lầu ăn sáng. Người hầu lần lượt mang đồ ăn lên.

Cận Tư Hàn những thứ màu trắng quanh nhà, thất thần một hồi."Quản gia, từ hôm nay trở đi, tất cả đồ dùng bằng bạc trong nhà đều đem đổi đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thời tiết thay đổi rồi

"Ngài Tổng Thống, đổi thành kim khí, được không?" Quản gia dù rất tò mò không hiểu tại sao tổng thống tự nhiên lại muốn đổi đồ dùng mình đã dùng quen hơn hai mươi năm. Nhưng ông biết, chuyện tổng thống đã định, chắc chắn có nguyên do của nó.

"Không được, đổi thành đồ sứ."

"Gốm sứ Mẫn Chu, được không ạ?" Đây là thương hiệu gốm sứ nổi tiếng nhất trên thế giới.

"Không cần, sử dụng được, sạch sẽ, phổ biến một chút là được rồi." Cận Tư Hàn cầm đĩa bạc, ưu nhã thưởng thức đồ ăn.

Quản gia len lén liếc mắt nhìn tổng thống, lòng tự nhủ.

Ngài Tổng thống mắc bệnh ưa sạch sẽ, đồ vật phải đạt tiêu chuẩn cao, làm sao bây giờ lại không coi trọng điều đó nữa?

"Quản gia, ông nói xem, một cô nhi đem hết tài sản thừa kế của mình đi quyên tặng là bị cái gì?" Người có IQ cao như anh cũng không hiểu nổi tại sao cô làm vậy.

Anh từng gặp qua rất nhiều người vì tiền mà không từ thủ đoạn, nhưng chưa từng gặp qua người nào giống như cô.

Quản gia ngạc nhiên nhìn tổng thống. Đây là lần đầu tiên Tổng thống hỏi chuyện ông. "Xin hỏi ngài tổng thống, ngài muốn nghe nói thật hay là lời nói dối?"

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của tổng thống, quản gia lập tức bị dọa đến run bần bật. "Thưa ngài, không có ai không tham tiền cả, Nhưng quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo.* Tôi nghĩ có thể vì người đó không muốn tiếp xúc với vật gây thương tâm. »

(*“Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo” ý nói: Người quân tử coi trọng của cải nhưng lấy của cải phải đúng đạo lý)

"Tiếp xúc với vật gây thương tâm sao?" Mắt đen biến động, trước mặt hiện ra viễn cảnh gương mặt nhỏ bé kia đắm lệ.

Đáy lòng không khỏi co rút đau đớn, giống như bị ai đó dùng dao đâm thẳng vào trái tim mình.

Anh đứng dậy, đi ra cửa, lại xoay người thêm lần nữa. "Đừng đánh thức cô ấy, cứ chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng đi. »

"Vâng, thưa ngài Tổng thống » Nhìn theo bóng tổng thống rời đi, quản gia như rơi vào sương mù.

Ông ngẩng đầu nhìn hướng mặt trời đang chiếu rọi, tự nhủ: "Thời tiết đúng là thay đổi rồi!"

Lúc An Chi Manh thức dậy, mặt trời đã lên cao rồi.

Cô ngái ngủ mắt nhắm mắt mở, dò dẫm tìm dép đi vào, sau đó vào phòng tắm tắm.

Tắm rửa xong xuôi, cô mới xuống lầu tìm đồ ăn. Mở cửa phòng đánh một cái ngáp thật to.

Quản gia đứng ở ngoài cửa, cúi người 45 độ. "An tiểu thư, hiện tại cô muốn dùng cơm sao?"

Đột nhiên bị quản gia nhiệt tình hù đến rồi. "Hiện tại vẫn còn đồ ăn à?" Bây giờ đã hơn hai giờ chiều, dù sao cũng quá thời gian dùng bữa rồi.

"Ngài tổng thống đã ra lệnh, kêu chúng tôi chuẩn bị thức ăn các thời điểm. Hiện tại cô muốn dùng cơm rồi?" Quản gia ngữ khí càng thêm cung kính.

"Vâng." Mãi đến khi quản gia lui đi rồi, cô vẫn có cảm giác mình bị hoang tưởng.

Anh, đột nhiên lại đối xử tốt với cô như vậy?

Tiếp đó, người hầu mang thức ăn lên.

Đồ ăn rất vừa miệng, đủ lượng một người ăn.

"An tiểu thư, có hợp với khẩu vị của cô không?"

"Có, ăn rất ngon." Cô ăn một hồi, thấy ông vẫn đứng cạnh mình, lòng rất không thoải mái. "Ông còn chuyện gì sao?"

"Không hề, nếu cô không còn gì phân phó, vậy tôi xin lui xuống trước." Quản gia lui đến cửa, ánh mắt thăm dò vẫn dán chặt trên người An Chi Manh.

Cuối cùng cũng không bị ai quan sát lúc ăn cơm, cô lập tức từ thực nữ biến thành nữ hán tử, ăn như hổ đói.

Ăn cơm trưa xong, người hầu chu đáo mang nước đến cho cô.

Cô nhận lấy nước, nhìn máy tính, đầu không ngừng hoạt động.

Hiển nhiên, hôm qua cô lại bị anh trêu đùa rồi. Nghe nói tất cả các biệt thự đều có nhà giam bí mật, tòa pháo đài này hẳn cũng có.

Hôm nào đó phải tìm cách hỏi một chút mới được.

Chạy không thoát, vậy phải dùng cách gì để anh đuổi cô đi đây?

Mất tròn đảo quanh, bỗng dung nghĩ ra một kế sách, cô nhếch miệng lên cười gian!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nịnh nọt tổng thống đại nhân

Nhanh chóng mở máy tính ra, thần thần bí bí lên internet mua một đồng hồ kì quái, sau đó mở phim thần tượng ra xem, nhân nhả ngồi đợi người ta giao hàng tới.

Đến bảy giờ tối, điện thoại mới vang lên.

Tiếp nhận kiện hàng trong tay shipper, cô cười thích thú đi lên lầu. Nhìn quanh thấy không có ai, cô nhanh chóng mở cửa căn phòng cách vách, đi vào, đóng cửa lại, khóa trái.

Nam Giáp và Nam Ất núp trong góc tối. "Chúng ta không cần ngăn lại sao?"

"Không cần, cậu không thấy giữ phòng tổng thống bị cô ấy chiếm đoạt, ngài ấy còn chẳng nói gì mà."

Nam Giáp thấy Nam Ất nói cũng đúng, càng không hiểu vì sao tổng thống lại đối xử đặc biệt với cô gái này như vậy.

8h30 tối.

Cận Tư Hàn trở lại tòa thành, quản gia nhanh chóng tiến lên tiếp nhận ví da trong tay anh.

"Hôm nay cô ấy làm những gì?"

"Báo cáo tổng thống. An tiểu thư ăn cơm xong liền ngoan ngoãn ở trong phòng."

"Là sao?" Cái này không giống phong cách của cô. Anh không tin cô lại không bày trò quậy phá.

Quản gia nghĩ ngợi. "Đúng rồi, lúc 7 giờ cô ấy nhận được một kiện hàng. Kiện hàng đó rất lớn, thế nhưng cô ấy không để chúng tôi giúp mang lên."

"Được rồi, bảo cô ấy xuống ăn cơm đi!" Đáy lòng anh có chút chờ mong, xem cô sẽ bày ra cái trò quỷ gì.

Phiền muộn cả một ngày chỉ nháy mắt đã bị quét sạch sành sanh.

Anh vui vẻ ngồi trước bàn cơm, đọc tin tức kinh tế và tài chính trong ngày.

An Chi Manh đi xuống lầu, ngồi vào bàn cơm. Nhìn thức ăn trên bàn, một phần bò bít tết cùng một ly rượu vang đỏ, còn có một phần canh, một phần salad hoa quả cùng salad rau xanh.

Mất nhìn đồ dùng bằng bạc đều đổi thành gốm sứ, cảm thấy vị tổng thống này đúng là quá xa xỉ rồi.

Người hầu lặng lẽ mang đồ ăn lên cho hai người, lại lặng lẽ lui xuống.

An Chi Manh thấy anh buông tờ báo xuống, liền trưng ra khuôn mặt tươi cười hỏi: "Tổng thống đại nhân, hôm nay ngài có vui không?"

"Ừ." Anh cảm dao nĩa, ưu nhã cắt thịt bò.

Tâm tình tốt, đợi lát nữa biết chuyện cô làm, khẳng định sẽ để cô chết rất thảm.

Nghĩ đến đây, cô càng thêm hứng thú.

Nhanh chóng ngồi sát lại gần anh, đồ ăn cũng chuyển tới gần.

Khuôn mặt nhỏ cười ra hoa. "Tổng thống đại nhân, bò bít tết ăn ngon không?"

"Ừ." Cận Tư Hàn liếc cô gái không bình thường này một cái, vẫn giữ im lặng.

"Tổng thống đại nhân, nghe nói ngài yêu dân như con. Thành phố R được ngài quản lý phát triển nhất. Ngài còn trẻ, đẹp và đầy hứa hẹn như vậy, hẳn là đối với hôn thê tương lai của mình có yêu cầu rất cao ha!" (Thành phố R do tổng thống cai trị theo kiểu thức cha truyền con nối)

Cô ngược đời mất đấy mong đợi nhìn anh, chỉ cần anh nói ra bất kì yêu cầu nào, cô có thể lấy lí do không phù hợp với yêu cầu đấy để rời đi. Hahahaha...

Anh buông dao đĩa trong tay, nhìn cô gái trước mặt.

Tất cả ý tứ đều được thể hiện rõ trên gương mặt nhỏ kia rồi.

Nếu anh không đùa cô, liền cảm thấy thật đáng tiếc.

"Cô cảm thấy phụ nữ thế nào sẽ xứng với tôi đây?"

"Ha ha... Tổng thống đại nhân có tiền có quyền, có trí tuệ, có nhan sắc, còn là trai tân, thế giới này thiếu gì phụ nữ hợp với ngài chứ." Cô cảm thấy thật khinh bỉ chính mình, bởi vì, cô trực tiếp đem mặt mũi ném ra ngoài hết rồi.

"A!" Cận Tư Hàn quét mắt qua gương mặt nhỏ nhắn đang bối rối kia, vô cùng vui vẻ.

ANH thích bộ dáng đáng yêu của cô khi phải miễn cưỡng khen anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Rất hoan nghênh

Đồ phá đám! Cô đã phải vất hết mặt mũi của mình mà tăng bốc anh lên tận mây xanh như thế, vậy mà anh vẫn bình tĩnh thế kia...

"Tổng thống đại nhân, ngài tốt xấu gì cũng cho tôi biết tiêu chuẩn của ngài chứ." Cô nhìn anh đầy đáng thương, gương mặt yêu nghiệt cứ thế dán tới gần, khiến cô trở tay không kịp. "Khụ khụ khụ... Nói chuyện cứ nói, gần như thế làm gì!"

Cô lui dần về sau, khổ nỗi cái ghế cứ như vậy lớn, có thể lui đi nơi nào đây! Thấy hai người môi sắp kề môi, mũi sắp kề mũi, trái tim cô như sắp nhảy ra ngoài.

Hơi thở của anh nóng rực, phả lên trên mặt, mặt cô cũng nóng bừng "Cái kia... Cái kia... Có thể hay không... Có thể..."

Cận Tư Hàn mỉm môi mỉm, nhàn nhạt cười một tiếng. Gương mặt yêu nghiệt lạnh lùng trong nháy mắt trở nên nhu hòa, dung nhan tuấn mỹ càng thêm lóa mắt.

An Chi Manh hô hấp xiết chặt, im lặng nuốt nước miếng.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hầu kết người đàn ông liên tục lên xuống, lần đầu tiên trong đời cô phát hiện ra yết hầu của nam giới có thể mê người đến vậy.

Cô thậm chí còn có chút xúc động, đầu ngón tay bầu chặt lấy ghế. Đừng hỏi cô tại sao, chỉ là cô sợ không thể kháng cự lại hầu kết hấp dẫn kia.

"Cái kia... Tổng thống... Ngài..."

Cận Tư Hàn hứng thú nhìn cô gái nhỏ bé đang cố gắng chống lại khát khao muốn bỏ nhào đến nơi yết hầu lên xuống, câu môi cười.

"Không phải cô hỏi tôi, kiểu phụ nữ thế nào xứng với tôi sao?"

"Ách... Ngài trả lời cũng không cần áp sát như thế đi!" Cô sợ mình sẽ không chịu đựng được mà xông lên, cho anh ăn tươi nuốt sống mất.

"Không tới gần, làm sao có thể thấy rõ ràng được, cô nói xem?" Mày kiếm chau lên.

Cô nói, cô nói là được a! Áp sát như thế, não bộ cô chỉ suy nghĩ duy nhất là bỏ nhào vào anh thôi.

Người này vô luận là nam hay nữ, trước sự yêu nghiệt của anh sẽ đều là một sự khảo nghiệm đối với họ.

Ngũ quan hoàn mỹ, đôi mắt đen sâu thẳm khiến người ta như chìm vào trong đó.

Cơ thể cường tráng, ẩn hiện sau lớp áo sơ mi mỏng khiến người ta muốn phạm tội, xé nát lớp áo đó, nhào tới.

"Tôi... Tôi có thể ăn anh không?"

Oanh... Lần này, cô từ đó mặt chuyển qua kinh động chân tâm rồi.

Cô thề, lần này là cô vô tình nói ra thôi. Xấu hổ, ảo não muốn khóc, cô nhanh chóng chôn mặt mình trong cổ.

Đừng hỏi cô vì sao lại không trốn đi, bởi vì tổng thống đại nhân kiều ngạo này căn bản không cho cô không gian để trốn a!!!

Cận Tư Hàn một lát kinh ngạc, nhìn cô gái xấu hổ đang tìm chỗ chui trước mặt.

Mắt đen ánh lên tia sáng âm áp, cười khê một tiếng.

Chết chết rồi, lần này khẳng định bị anh cười chết rồi.

"Được thôi, rất hoan nghênh." Tâm tình của anh cực kì vui vẻ, càng ngày càng phát hiện cô gái trước mặt này đáng yêu.

Được, rất hoan nghênh! Rất hoan nghênh, được!

Não bộ xoay vòng vòng theo câu nói đó, nỗ lực doanh một cái

Mặt An Chi Manh càng đỏ thêm mấy phần, cô mới 18, còn chưa có bạn trai, cô chính là đơn thuần như tờ giấy trắng.

Tuy là có rất nhiều suy nghĩ táo bạo, thế nhưng cũng chỉ dám nghĩ thôi, ai lại dám bỏ nhào tới cái người kia đây!

Cô cố tìm một khe trống, che mặt chạy lên phòng.

Cận Tư Hàn ngồi trên ghế, hứng thú nhìn theo bóng dáng đang biến mất tầm kia.

Mang tâm tình cực kì tốt đi ăn tối, anh đột nhiên phát hiện, bữa tối hôm nay ngon một cách lạ thường.

Lau miệng đứng dậy, thuận tiện phân phó một câu."Quản gia, mang bữa tối lên lầu cho An tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Khí trời khô nóng, ngài chớ nổi giận

"Vâng, ngài Tổng Thống." Quản gia nhìn theo bóng lưng Tổng thống, đáy lòng càng thêm khẳng định ý nghĩ của mình.

Làm việc ở đây gần chục năm, đây là lần đầu tiên ông thấy ngài Tổng thống cười chân thực đến thế.

Vốn có thể giao cho người hầu làm, nhưng ông quyết định tự mình mang đồ lên, còn cẩn thận làm thêm một ly đồ uống lạnh.

Thông qua mấy ngày nay, ông phát hiện An tiểu thư khẩu vị rất không tốt, vô cùng kén ăn. Tổng Thống tiên sinh lại phá lệ chú trọng đảm bảo sức khỏe cho cô, từ trước tới nay chưa từng cho cô được uống các thức uống lạnh khác ngoại trừ nước ép trái cây.

"Cộc cộc!!!"

"Ai đó."

"An tiểu thư, ngài Tổng Thống kêu tôi mang bữa tối lên. »

Nghe thấy là tiếng của quản gia, cô thờ dãi một hơi."Chú cứ để ngoài cửa, lát cháu ra lấy."

"Được rồi." Ông đặt khay đồ ăn trước cửa, xoay người rời đi.

Thẳng đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa, cô mới dám lặng lẽ mở cửa phòng, mắt tròn đảo quanh.

Thấy bốn phía không ai, cô nhanh chóng cầm lấy khay đồ ăn, nhanh chóng đóng cửa.

Lúc ăn, cô cảm giác như mình quên mất một thứ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra đó là thứ gì.

Nam Át thấy Tổng Thống tiên sinh mở cửa phòng, nhanh chóng đi lên trước, muốn nói lại thôi."Tổng Thống tiên sinh, An tiểu thư vừa rồi cầm theo một bao đồ lớn tiến vào phòng của ngài."

"Ủm, biết rồi." Mở cửa phòng, thuận tay đóng lại.

Tay theo quán tính sờ lên vách tường, lập tức truyền đến cảm giác băng keo lạnh lạnh, nhũn nhặn, mềm như cháo.

Lông mi nhú chặt, anh cố chịu đựng cơn buồn nôn mở chốt cửa.

Nhìn thứ chất sền sệt màu nâu như sh*t trên tay, gương mặt tuần mỷ trở nên âm trầm.

Mặt đen đi đến phòng tắm, nắm lấy cửa phòng, đột nhiên lại không giắt tay ra được.

Nhìn kỹ, mới phát hiện tay cầm cửa nhiên còn có cao su.

Bàn tay còn lại nắm lấy tay cầm cánh cửa, chân ra sức đá mạnh.

"Phanh..."

"Xoẹt..." bàn tay trong nháy mắt máu me đầm đìa, gương mặt tuần mỷ đen như mực.

Anh không nói nhiều, lập tức đi tới phòng cách vách, giơ chân lên, đá một cước.

"Phanh..."

"An Chi Manh, rút ra đây cho tôi!"

Nam giáp hoảng sợ nhìn hướng Nam Ất, trong lòng thầm cầu nguyện cho cô gái đáng thương.

Ai mà không biết Tổng thống mắc bệnh sạch sẽ. An tiểu thư vậy mà dám bày biện trong phòng tổng thống, lại còn khiến ngài tay dính máu đầm đìa thế kia.

Quả nhiên, nghe con mới sinh không sợ cạp a!

"An Chi Manh, rút ra đây cho tôi!!"

AN Chi Manh đang ở trong phòng, nghe được tiếng gầm thét của Cận Tư Hàn mới nhớ ra mình quên mất thứ gì.

Cô nhanh chóng tìm quanh phòng, đáng tiếc không tìm được thứ vũ khí nào.

Anh lửa gần lớn như vậy, hẳn cô sẽ bị anh đánh chết tươi a! Mẹ ơi! Có phải cô đã quá đáng rồi không?

(Cô gái đáng thương vẫn còn chưa biết chuyện, cô thái rác trong phòng tổng thống đã gây ra hai chuyện. Tổng thống vẫn còn chưa tính sổ cô chuyện bày biện trong phòng ngài ấy đâu. Chúa phù hộ cho cô, amen!)

Cô chạy loạn khắp nơi trong phòng, ngoài cửa tiếng gầm gừ không dứt.

Run run rẩy rẩy tránh ở sau cửa, nhỏ giọng đàm phán. "Tổng thống đại nhân, đêm đã khuya, tôi muốn ngủ rồi."

"Tôi cho cô hai lựa chọn, hoặc là tự mình rút ra đây, hoặc là bị tôi lôi ra." Đáng chết, cô lại dám to gan lớn mật vào phòng anh tác quái.

Vẫn may anh có thể không chế cơn buồn nôn, hôm nay anh nhất định phải giáo huấn cho cô một trận.

"Tổng thống đại nhân, khí trời khô nóng, ngài chó nổi giận. Có chuyện gì, nếu không gấp, ngày mai lại nói." Cô bật khóc, bị dọa cho sợ rồi.

Cách một cánh cửa, cô có thể cảm nhận được mùi thuốc súng nồng đậm bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cưng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tổng thống kiêu ngạo quan tâm

mùi thuốc súng có thể so với Bom Nguyên Tử, cô nào có lá gan lớn như trời ra mở cửa!

"Quản gia, quản gia, lấy ra chìa khoá dự bị." Đây là cửa chế tạo thủ công đặt biệt phòng chống đạn, chỉ có chìa khoá vạn năng mới mở ra được.

Giọng nói ngoài cửa thịnh nộ, dọa cô giật mình một cái.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Anh vào được, có thể bóp chết chính mình hay không, mắt nhìn cửa sổ tràn đầy đỉnh sắt, trốn là trốn không thoát rồi.

Mắt đen đảo quanh, tìm kiếm một nơi có thể tránh.

Bên tai truyền đến tiếng mở khóa, sợ tới mức run run, trong nháy mắt người lặn đến trốn dưới gầm giường.

Cận Tư Hàn vào đến trông thấy gian phòng trống rỗng, tức giận đến thẳng thiên.

Cái cô gái đáng chết này, thế mà còn dám tránh.

Mắt đen nhanh chóng đảo qua khắp phòng, trông thấy dưới giường có một ché áo. Khóe mắt run run, cúi người cầm tức nhìn cô gái mặt vô tội cười một cái.

"Ha ha... Tổng thống đại nhân, ngài muốn như vậy, tìm tôi có việc sao?" Hai tay gắt gao nắm lấy vạt giường.

Cận Tư Hàn mặt đen như mực càng đen hơn một chút. "Cút ra đây."

"Ha ha... Tôi cảm thấy mặt đất này rất tốt, mát mẻ, mát mẻ, ha ha..." có ngóc mới ra ngoài a! Vừa đi ra ngoài khẳng định bị anh ngược chết a!

Đột nhiên, cảm giác người nhanh chóng đi lên phía trước, cả người treo lơ lửng giữa không trung, nhìn cái gì đều ngược lại.

ngược lại Cận Tư Hàn xách chân của cô, mắt lạnh lùng nhìn cô không ngừng giãy.

"Thả tôi xuống, thả tôi xuống... Mau buông tôi xuống..." Đôi chân dài khá lăm! Đôi chân dài thì có thể tùy tiện mang theo người khác à.

Cô rất muốn khóc, đến cái lông cũng biết mình thấp như thế, thấp đến nỗi anh tùy tiện xách như một con búp bê vải.

Cận Tư Hàn nghiêm mặt, ôm cô vào trong ngực, ngồi ở trên ghế sofa trở tay liền để cô ghé vào trên đùi.

nâng cao tay lên. "Bóp..."

An Chi Manh cả người mông muội, cô bị người đánh... Cái mông rồi...

Vẫn là cái người – đàn ông -

"Cận Tư Hàn, anh hỗn đản ——" cô đã lớn như vậy, còn là lần đầu tiên có người đánh cái mông của cô.

"Bóp..."

"Bóp..."

"Bóp..."

Lần lượt tiếng vỗ tay rõ ràng, không lưu tình chút nào vỗ về phía cái mông vung cao. Tùy ý An Chi Manh gãy dựa thế nào, đều không thể tránh thoát cánh tay sắt trời buộc.

"anh hỗn đản, hỗn đản... Tôi chán ghét anh, chán ghét anh..." Hốc mắt chứa đầy nước mắt trong suốt, cô cảm giác vô cùng khuất nhục.

Cận Tư Hàn xoay người cô đặt ngồi trên đùi, An Chi Manh xoay mặt, kiêu ngạo không nhìn anh.

"Nói, biết sai lầm rồi."

"Tôi không có sai." Dựa vào cái gì đều là mình nhận sai, nếu như không phải anh ép buộc mình làm vị hôn thê của anh, mình cần gì gây sức ép nhiều chuyện như vậy.

Cô không sai, sai đều là anh sai.

Nhìn thấy tính tình cô tỏ ra trẻ con, nâng gương mặt trẻ con lên, môi đỏ vênh lên rất cao, hốc mắt ướt nhẹp.

hỏa khí tận đáy lòng biến mất, néo néo mi tâm. "keo dán cường lực nguy hiểm như vậy đó, vì sao cô dám chơi, cô không sợ dính chặt kéo không ra sao?"

An Chi Manh nhìn lấy anh, đôi mắt đầm lệ trong suốt như nước.

chẳng lẽ không phải anh trách mình hại anh sao? Lúc này mới chú ý tới tay phải anh loang lổ vết máu, đáy lòng sinh ra cảm giác áy náy.

Giọng nhỏ yếu như muỗi. "anh... Tay anh muốn bôi thuốc hay không?"

"Không cần, một chút vết thương nhỏ tôi không xem ở trong mắt." Mắt đen nhìn chòng chọc vào cô. "Đáp ứng tôi, lần sau không cho phép chơi keo dán cường lực."

"Tôi... Tôi sẽ không để mình dính chặt." Đáy lòng có chút ngọt ngào không khỏi ảm áp bồi hồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đẩy ra vẫn là đẩy ra!

"Vây cũng không được, vụn nhất dính chặt, tay cô sẽ tróc một lớp da. Tôi phải cho cô ăn bao nhiêu đồ tốt, mới có thể bôi bỏ được trở lại. Tôi đường đường là Tổng Thống, vị hôn thê bị thương, truyền đi ra ngoài, tôi mất mặt thật nhiều." gương mặt anh tuần nắn nắn, nhìn kỹ sẽ có một chút mất tự nhiên.

Đang nổi giận An Chi Manh không có trông thấy, ánh mắt trong nháy mắt trừng anh. "Biết rồi, tôi sẽ không để cho anh mất mặt, tổng thống đại nhân!!" bốn chữ sau cùng cắn đặc biệt mạnh!!

Vừa rồi thật sự là tự mình đa tình, có quý mới tin tổng thống máu lạnh cao cao tại thượng, sẽ có tâm.

"Ừm! Nhớ kỹ trước mười giờ tắt phải đi ngủ." Đem cô ôm từ trên đùi bỏ xuống, gương mặt lạnh lùng lui ra khỏi phòng.

Mở ra cửa phòng sát vách, đi vào phòng tắm, có điểm báo trước, lần này anh trực tiếp dùng đồ vật thay thế tay bật đèn.

Phòng tắm hết thấy bình thường, mở ra vòi nước, cầm qua khăn mặt.

Mọi thứ bình thường, lấy khăn lông ướt lau trên thân. Bỗng nhiên trông thấy khăn lông biến hóa, mi tâm lại nhúu chặt cùng một chỗ.

bên trên khăn mặt vẽ hai người đàn ông lửa thể cùng một chỗ, làm tư thế cực kỳ ái muội.

Hít sâu, hiện tại nhất định cô đã ngủ, ngày mai lại tính sổ cùng với cô.

Thuận tay ném khăn mặt vào thùng rác, quần khăn tắm đi vào phòng.

Đặt mông ngồi xuống.

"Đàn độn, Đại Ngốc Nghếch, Đại Ngốc Nghếch!"

Bỗng nhiên đứng dậy, kéo ra tấm thảm, nhìn thấy con vịt xấu xí dưới tấm thảm. Không thể nhìn được nữa trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

Lần này, anh đem giường trong trong ngoài ngoài kiểm tra tử tế, mới nằm xuống nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau

An Chi Manh còn trong lúc ngủ mơ, liền bị người từ trên giường xách đứng lên.

Nhìn điện thoại di động chưa đến bảy giờ sáng, hằm hằm nhìn người đàn ông trước mắt. "Tổng thống đại nhân, ngài không biết quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác là hành vi cực kỳ đáng xấu hổ sao?"

"Đứng lên, đi theo tôi." Mắt đen sôi động nhìn thân thể ăn mặc mát lạnh.

thân thể trắng nõn như ngọc đắp cái chăn màu đen bên trên càng làm người mất hồn, môi đỏ mọng đáng yêu làm cho người ta muốn âu yếm.

ánh mắt mông lung mang theo quyến rũ mê hoặc, câu ánh mắt người, để tâm thần anh rung động.

An Chi Manh bị thương thức còn đang lưu luyến Chu công không rời, căn bản không có chú ý tới ánh mắt anh nóng bỏng.

Kéo qua chăn, trực tiếp che đầu lại. "Tôi không đi, tôi muốn ngủ." Đột nhiên cảm giác thân thể mát lạnh, cả người bị người ôm vào trong ngực.

Cọ... Trong nháy mắt mở hai mắt ra.

Nhìn lấy gương mặt anh tuần đại yêu nghiệt, mông lung buồn ngủ trong nháy mắt thanh tỉnh. "Tổng... Tổng thống đại nhân..."

"Ừm, tình chưa?"

Cô xem thấy hai người tư thế mập mờ, càng phát mê say rồi.

ngũ quan yêu nghiệt, tình xảo không có thể bắt bẻ. Có người đàn ông khí phách, người đàn ông trí mạng, còn có tuấn mỹ yêu nghiệt.

Chỉ thấy anh mày kiếm chau lên, môi mông giương lên, dung nhan tuấn tú mang theo khí thế vô lại.

Trái tim kịch liệt co rúm, mẹ nó! Làm người muốn hay không muốn hoàn mỹ như thế.

"Tổng thống đại nhân, ngài có thể đừng áp sát như thế hay không?" Áp sát như thế, đây không phải lừa dối hay à.

Tà mị cười."cô nói là dạng này, tôi gần sao!" Cánh tay dài kéo tôi, hai người hết sức mật.

Hai người cách một tầng áo mỏng bên ngoài, cảm giác được rõ ràng nhiệt độ đối phương.

da thịt mềm mại, xúc cảm trơn mềm, trong hơi thở vờn quanh mùi thơm cơ thể nhàn nhạt.

anh luôn luôn tự chủ rất mạnh, hạ thế trong nháy mắt phần khởi đứng lên.

Hồ hấp dồn dập, nhìn thấy dung nhan kiều diễm trước mắt, đôi môi đỏ mọng im ắng mời người khác nhắm nháp.

Ánh mắt cô sợ hãi nhìn gương mặt anh tuấn càng ngày càng gần, đây là muốn hôn sao?

Chính mình muốn đẩy ra, đẩy ra vẫn là đẩy ra...

Nhìn gương mặt anh tuấn càng ngày càng gần, trái tim nhảy bịch bịch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tôi chưa có đánh răng

"Cái kia... Tôi chưa có đánh răng..." Gương mặt đỏ lên, thấy gương mặt anh tuấn đen lại.

Nuốt nước miếng một cái, có vẻ như... giống như mình nói sai rồi."Cái kia... tối hôm qua tôi đánh răng rồi..."

Oanh... Giống như nói câu này, cũng là sai lầm. Cái này xem như mời sao?

Cô thật cảm giác đến chính mình có thể ngu xuẩn như vậy, hốt hoảng giải thích."Tôi không có ý mời anh, thật, tôi chính là... Tôi là nói đúng một sự kiện, thật..."

Thấy ánh mắt anh trên ghẹo, cô đều mau tìm động chui vào rồi.

Thật sự là càng chui càng đen! Trời ạ! Chính mình như thế nào khổ đến anh, IQ liền là 0, đặc biệt là đối mặt với tuấn nhan phóng đại này càng thành số âm rồi.

Trời cao ơi! thiên lôi, đánh chết mình đi! Cô không muốn sống nữa rồi. Bỗng nhiên kéo chặn qua, che mình thật nghiêm túc.

"Phốc phốc..." Cái cô gái này sao có thể đáng yêu như thế, đáng yêu để cho người ta muốn ăn luôn đôi môi đỏ mọng mê người kia.

Đưa tay kéo qua tấm chắn, mắt đen niêm lên một tầng âm áp."Đàn độn, cô muốn ngạt chết mình sao?"

"Đề cho tôi đi chết đi!"

"Nói lời ngốc nghếch, mau ra đây, cô rất đáng yêu." Giọng nhạt nhẽo mang theo chút cưng chiều, tự anh cũng không có phát giác ra.

"anh nói tôi đáng yêu, đó chính là ý không ai yêu, anh vẫn đang cười tôi."

Cận Tư Hàn "... Khen cô còn khen sai rồi hả?"Mau ra đây, tôi không có ý cười cô."

"Không muốn, anh còn hung dữ với tôi. rõ ràng anh đang chê cười tôi." Cô trốn ở bên trong tấm thảm chết sống không ra.

Cô mới không muốn đối mặt ánh mắt anh giễu cợt, lúc đó để cho cô nhớ tới mình vừa mới làm chuyện ngu xuẩn.

Cho tới bây giờ anh không có đỡ ai, có loại cảm giác tay chân luống cuống. Nhìn cô gái trốn ở bên trong chấn co lại thành một cục, bất đắc dĩ đứng dậy.

"Tốt! Tôi đi ra ngoài, cô tự mình đi ra, đừng buồn bực phá hỏng chính mình."

Khỏe miệng mỉm cười đi xuống thang lầu, trong đầu nghĩ đến bộ dáng cô khá ái, trong lòng liền ấm áp.

Quản gia nhìn ánh mắt tổng thống, như nhìn Quý.

Tổng thống thế mà mỉm cười ăn bữa sáng, quả thực là mười mấy năm mới thấy lần đầu.

Cận Tư Hàn ăn xong bữa sáng vừa ra khỏi cửa, An Chi Manh liền lén lút đi xuống thang lầu, đoán chừng trộm nhìn lấy, không thấy ai lúc này mới đi xuống thang lầu.

Ngồi trong nhà ăn ăn bữa sáng, ánh mắt quản gia suy nghĩ sâu xa, nhếch miệng lên nụ cười nhàn nhạt.

Xem ra, hiểu con không ai bằng mẹ a!

Ăn bữa sáng, đầu nhanh chóng vận chuyển."chú Quản gia, tôi có thể đi ra ngoài một chút không?"

"An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh nói có thể." Quản gia nhớ tới Tổng Thống tiên sinh nói xong lời này cười về mặt bí hiểm, nghi hoặc.

"Thật sao?" Anh dễ nói chuyện như vậy sao?

"Ừm, điều kiện tiên quyết là không cho phép có người mang cô ra."

Hừm, không phải anh biết mình là dân mù đường, mới không kiêng sợ như thế—— khi dễ người...

Nhét tràn đầy một miệng thức ăn, dùng sức cắn, dùng sức cắn.

Cô không tin, cô không đi ra được rồi.

Ăn một bụng tức, lau miệng. Vội vàng lên lầu cầm túi xách và điện thoại di động của mình, trực tiếp đi ra cửa lớn.

Nhìn chung quanh bãi cỏ cát tia nghệ thuật, sắc màu rực rỡ.

Âm thầm động viên mình, An Chi Manh, cô nhất định phải đi ra ngoài, không thể khiến cho người ta xem thường.

Nhìn hai bên, tùy ý chọn bên phải, đi vòng một đường, rất nghiêm túc làm ký hiệu.

đặc biệt chăm chú nhớ kỹ đi qua là hoa gì, có bao nhiêu bồn cây cảnh.

Mỗi đầu đường đi qua, đều chụp ảnh nhớ kỹ.

hai người theo ở sau lưng cô, yên lặng nhìn cô lại một lần nữa đi cùng một đường lần thứ ba,

Hai người từ trong mắt lẫn nhau, đều nhìn thấy đỏ mồ hôi.

An tiểu thư, đúng là dân mù đường! Cùng một con đường đi ba lần, thế mà - còn không có phát giác.

Hai người nhìn cô chăm chú nhớ kỹ đường, đều có chút không đành lòng lại nhìn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đồ Phá hoại, bị chơi xỏ

An Chi Manh lấy ảnh chụp điện thoại di động nhìn cảnh tượng chung quanh, rốt cuộc biết mình đi sai đường rồi.

Nắng hè chói chang, mười một giờ trưa, mặt trời đã lộ ra bản tính độc ác của nó.

Cô bị phơi toàn thân dưới nắng, liên tục đi ba giờ, cô cảm giác được mình cũng nhanh bị nóng ngạt thờ rồi.

Nhìn bốn phía, cô sắp khóc rồi.

Cô rất muốn quay về phòng có điều hoà không khí! Thế nhưng, cô tìm không thấy đường trở về rồi.

Nhìn chung quanh, ngồi trên bãi cỏ, mấy giờ rồi mà nhìn không thấy một Quý Ảnh đi ngang qua.

Cô phát giác, mình lại bị anh đùa giỡn rồi. Tức chết cô rồi!!

Quản gia nhìn thấy An Chi Manh trong video phơi nắng toàn thân đồ bưng, chán chường nằm trên bãi cỏ phơi nắng.

Bấm điện thoại Tổng Thống tiên sinh. "Tổng Thống tiên sinh, An tiểu thư đã ở bên ngoài đi dạo hơn ba giờ, phơi nắng toàn thân đồ bưng. Cần người đi đón cô ta trở về không?"

"Không cần, cô nên nhớ kỹ giáo huấn."

"vâng, Tổng Thống tiên sinh." Rõ ràng Tổng Thống tiên sinh đối với cô có hảo cảm, ông không hiểu làm sao Tổng Thống tiên sinh lại đối với cô ác như vậy.

Đầu bên kia điện thoại dừng lại nửa ngày, lại vang lên âm thanh. "đưa cơm trưa cho cô ta đi thôi!"

"vâng, Tổng Thống tiên sinh." Xem ra Tổng Thống tiên sinh vẫn quan tâm An tiểu thư.

Tòa pháo đài này, khắp nơi mặt cỏ bồn cây cảnh đều có camera, hai mươi bốn giờ giám sát.

An Chi Manh ở bên ngoài phơi nắng choáng váng, miệng đắng lưỡi khô, mồ hôi ướt đầm váy, quả thực là cực hình nhân gian.

"Có người hay không!"

"Người chết đi đâu rồi hả?"

"Có người hay không!"

"Là người hay quý cũng đi ra cho tôi một cái a! A a a a..." Cô nhanh buồn đến chết, khẳng định là tên tổng thống biến thái kia có ý.

Cô sớm nên nghĩ đến anh sẽ không hảo tâm như vậy, để cho mình đi ra khỏi tòa thành.

Cô hối hận rồi! Chính mình hẳn là tìm trời đầy mây lại đi ra đây tìm đường, không cần cực nhát thời,

"An tiểu thư, bữa trưa của cô." Quản gia từ phía sau đi tới, đem bữa trưa đặt ở trên bãi cỏ.

An Chi Manh vừa muốn mở miệng, đã nhìn thấy bóng lưng ông đi xa, mở miệng ra sững sờ tại chỗ.

Nhìn thấy khay thức ăn lè loi tro rơi nằm trên đất, cô có loại cảm giác bị toàn thế giới vứt bỏ.

Đồ phá hoại! Đây nhất định là tổng thống biến thái này phân phó, nhìn trên khay cát không có hai ba cái hóa thành nước.

đáy lòng cô đã chảy đầy mắt, yên lặng ăn bữa trưa, uống vào cát nước đá.

Ăn xong bữa trưa không bao lâu, liền có người hầu tới thu thập khay, cô vừa muốn mở miệng đã nhìn thấy người hầu đi thật nhanh rồi.

Bỗng nhiên nằm sấp trên mặt đất, tay mò khắp nơi.

mò mười mấy phút, cuối cùng tại một bụi cỏ chổng lên có một cái camera.

Đáy lòng càng là chảy đầy mắt, tình cảm mình bị người coi như khi đùa nghịch.

Tức giận bất bình thả camera trên mặt đất, hung hăng giẫm nát. "tổng thống thói tha, tổng thống thói nát, đại biến thái..."

Tức giận bất bình mắng thật lâu, cảm giác nằm trên bãi cỏ nóng bỏng lợi hại.

Buổi trưa mặt trời gay gắt, phơi người vỡ tung.

Phơi nắng dưới ánh mặt trời, cảm giác hô hấp càng ngày càng khó khăn, đau đầu quá...

Nằm trên bãi cỏ, người hôn mê một chút đã ngủ.

Nam Giáp đẩy Nam Át."anh đi lên xem một chút, hẳn là bất tỉnh rồi." mặt trời chói chang bên trên, ở dưới ánh mặt trời phơi nắng lâu như vậy, bọn hắn là đàn ông còn chịu không được, đừng nói là em gái trắng nõn yếu đuối như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Các người có thể cút

Nam Át đi lên trước, thấy gò má cô ửng hồng không bình thường, hô hấp dồn dập.

Trong lòng hồi hộp trầm xuống."An tiểu thư, An tiểu thư..." Vươn tay lay mấy lần, thấy cô cũng không có dấu hiệu thanh tỉnh.

Lần này, hai người hoảng rồi. Người mù đều có thể nhìn ra Tổng Thống tiên sinh đối với cô đặc biệt.

"Nhanh, gọi điện thoại thông tri Tổng Thống tiên sinh, hiện tại tôi ôm cô về biệt thự."

Nam Giáp nhanh chóng lấy ra điện thoại di động, bấm điện thoại cho Tổng Thống tiên sinh.

Đầu bên kia điện thoại rất nhanh truyền đến tiếng nói nhặt nhẻo."Nói."

"Tổng Thống tiên sinh, An tiểu thư té xỉu rồi." Nam Giáp vừa nói xong cũng nghe thấy điện thoại truyền đến."Tút tut tut..." tiếng cúp máy điện thoại.

Nhìn thấy điện thoại di động trầm mặc nửa ngày, chẳng lẽ chính mình đoán sai rồi hả? Tổng Thống tiên sinh mất hứng rồi hả?

Tổng Thống tiên sinh cũng không có đối với An tiểu thư có cái gì đặc biệt?

Ôm tâm tình buồn bực đi một đường đến lầu, gặp Nam Át và quản gia bận bịu tay chân cầm cục đá lạnh chườm cho cô.

Quản gia liếc Nam Giáp một chút."Tổng Thống tiên sinh, nói thế nào."

"Tổng Thống tiên sinh nghe xong, cúp máy điện thoại rồi." Nam Giáp vô cùng phiền muộn, tốt xấu cho cái nhắc nhở."Chúng ta nên đưa An tiểu thư đi bệnh viện hay là chờ Tổng Thống tiên sinh ra chỉ thị??"

"Chờ đã, Tổng Thống tiên sinh sẽ trở lại."

Nam Giáp thấy lời nói của quản gia chắc chắn, nghĩ mãi không xong. Chẳng lẽ Tổng Thống tiên sinh gọi điện thoại nói cho ông?

mắt Nam Át nhìn Nam Giáp cảm thấy lẫn lộn, lắc đầu. Nam Giáp này vô cùng đầu đất!

"Cô thế nào rồi hả?" Cận Tư Hàn mãnh liệt đi đến một bên giường.

Nam Giáp giật mình vạn phần nhìn Tổng Thống tiên sinh nhảy dù, lúc này mới mười mấy phút, lái xe nhanh nhất không phải cũng mất một giờ sao?"Tổng... Thống tiên sinh..."

"Cô thế nào rồi hả?" Nhìn thấy An Chi Mạnh nằm ở nơi đó sắc mặt ửng hồng, toàn thân nóng lên.

Tâm nơi nào đó mơ hồ cảm giác đau đớn, táo bạo muốn kéo cô đứng lên đánh một hồi. Tự mình ra ngoài một buổi sáng, chính mình thế mà có thể già yếu và mình thành bộ dạng này.

"Các người làm sao chiếu cố cô ta, thế mà có thể chiếu cố một người lớn từ sống đến té xỉu. cuối năm phần thưởng các người đều không có, đều cút xuống cho tôi..."

Nam Giáp và Nam Át liếc lẫn nhau một chút, biểu thị chính mình rất vô tội.

Rõ ràng là ngài nói không cho chúng tôi mang cô ta trở về, để cho cô thụ giáo huấn, hiện tại làm sao đều là lỗi của bọn họ rồi.

mặt vô tội lui xuống, quản gia yên lặng đóng cửa thật kỹ.

"Ầm..."

"Uy, Tổng Thống tiên sinh, là ai đã chết, cần tôi tự thân xuất mã. Tôi đúng là bề bộn công việc." Tổng Húc ngưu quan tuần lã, trên thân phát tán ra khí tức nho nhỏ.

"Quay lại đây, nhìn xem cô thế nào rồi hả?" Mắt đen chăm chú nhìn An Chi Manh nằm tại nơi này.

"hà, tôi nói anh vì cô gái trước mắt lái trực thăng tới? Chậc chậc..." Đi đến một bên giường, xuất ra cái rương mang theo bên người.

mở rương ra, kiểm tra cho cô một hồi. "Không có đại sự gì, chỉ là bị cảm nắng thể chất kém té xỉu rồi."

"Không có đại sự gì, sao cô còn bất tỉnh." Mắt đen âm u nhìn gương mặt vui cười trước mắt. "anh còn cười một lần nữa, tôi không bảo đảm sẽ không xé toang vẻ mặt vui cười của anh."

Anh ta lập tức thu lại vẻ mặt vui cười của mình. "Khục khục... hiện tại là cô té bất tỉnh, đoán chừng đêm nay hoặc là ngày mai sẽ tỉnh lại rồi. Các người dùng nước đá xoa toàn thân cho cô, lại uống thuốc này, ngày mai khẳng định có thể tỉnh lại rồi."

"Cút đi!" Tiếp nhận trong tay anh, cau mày.

Tổng Húc nhún nhún vai, sờ lên cái mũi lui xuống.

Đi xuống lầu trông thấy quần gia, bắt đầu đi mở miệng. "tổng thống nhà ông cần khối đá lạnh, ông cầm lên đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Mang tới đây

"Cảm ơn bác sĩ Tổng, cậu có muốn dùng cơm tối không?" Quần gia sai người đi lấy đá lạnh, lập tức mang lên lầu.

"Không cần, tôi thấy tổng thống nhà mấy người cũng không có tâm tình ăn tối đâu." Lưu lại ý vị thâm trường, anh trực tiếp rời đi luôn.

Quần gia mang đá lạnh lên lầu, gõ nhẹ cửa phòng. "Tổng Thống tiên sinh, tôi mang đá lên rồi."

"Cầm tới đây..." Thanh âm trầm thấp khiến quần gia phải dè chừng.

Rón rén mở cửa, ông mang đá lạnh đến cạnh anh, sau đó im lặng đứng một bên.

Cận Tư Hàn thô bạo giật lấy đá lạnh, đặt lên bên ngoài quần áo cô.

Thấy toàn thân cô run lên một cái, động tác của anh ôn nhu hơn vài phần. Một tiểu đem một tiểu đem thả tại nàng trên thân, gập nàng vẫn là lạnh run. Chậm chậm đặt từng viên đá lạnh lên người cô, toàn thân cô vẫn phát run.

Cả người da thịt nóng bừng, đá lạnh nhất thời không có tác dụng, anh càng thêm bức bối. "Ông xuống nhà mang hết đá lên đây."

Quần gia khó xử nhìn thùng đá lạnh lớn trước mặt: "Tổng Thống tiên sinh, cái này cũng là tất cả rồi." Thùng lớn đá này, hoàn toàn đủ dùng a!

Tổng thống xưa nay không dùng đá lạnh, số đá này là lấy từ đá ướp đồ ăn.

Mắt nhìn hơn nửa thùng đá, lại nhìn An Chi Manh toàn thân đỏ như đồng nung, tâm như bị ai nheo, anh khó chịu đứng phắt dậy. "Qua không chờ tới đây, lập tức, lập tức."

"Vâng!" Quần gia lưu loát lui xuống, đóng cửa lại liền lấy điện thoại ra liên lạc ngay.

Cận Tư Hàn thấy cô nhú chặt mày, gương mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó, khó khăn cười.

Trái tim như bị vò thành một mớ bông bong, lại nhìn sang chỗ đá không đủ dùng kia.

Nhanh chóng đi đến phòng tắm, anh mở vòi nước, để chế độ lạnh.

Lại đem toàn bộ đá lạnh đổ vào, sau đó mới cời vảy trên người cô ra, ôm cô vào bồn tắm lớn.

Để cô ngâm mình trong bồn tắm, mắt anh khẽ liếc da thịt trắng nõn của cô gái vì phơi nắng mà xuất hiện những vết đen đỏ loang lổ.

Ảo não sự ác độc của chính mình, cô cũng chỉ là trẻ thành niên, vậy mà anh lại mất hết lí trí đi so đo với cô.

"Ba!" Anh vươn tay đánh lên mặt mình.

"Ừm, khó chịu..." Nóng lạnh giao thoa, khuôn mặt nhỏ nhắn mê man nhăn nhó.

Cô cất tiếng nhỏ nhẹ như trẻ con, yếu đuối gõ vào lòng anh.

Anh không để ý bồn tắm lạnh lẽo, trực tiếp ngồi vào.

Thân thể cao lớn vừa ngồi xuống, bồn tắm lớn trong nháy mắt trở nên nhỏ hẹp. Cận Tư Hàn kéo cô lại, để cô cùng chỗ với mình.

Tay vỗ nhẹ lưng cô, mắt đen nhu tình như nước. "Ngoan, nhanh thôi sẽ không khó chịu nữa

"Khó chịu... Thật là khó chịu..." Cô bất an giãy dụa, thân thể nóng lạnh thay đổi, một bên Hòa Sơn đốt cháy muốn nổ tung, một bên nước đá lạnh lẽo đến thấu xương

Khó chịu đưa tay không ngừng gãi toàn thân, hận không thể xé nát thân thể chính mình.

Giữa cái lạnh giá tìm được một cơ thể ấm áp, cô liền vươn tay ôm chặt lấy, cả người dán chặt lên đó.

Môi đỏ dán lên nơi mềm nhũn, không ngừng gặm nuốt.

Trên môi truyền đến cảm giác nóng lạnh thất thường, Cận tư Hàn nhìn cô gái đang tùy ý cắn mút môi mình.

Mắt đen nồng đậm tình ý, phản động làm chủ.

Anh giữ lấy cô gái nhỏ đang tác oai tác quái, ôm vào trong ngực. Ôn nhu một chút xiu thương thức cánh môi mềm mại của cô, cảm nhận sự chủ động từ cô..

Nụ hôn trở nên bá đạo mà nóng rực.

Hai tay AN Chi Mạnh quán chặt quanh eo anh, điên cuồng gặm cắn bờ môi anh, giống như trẻ sơ sinh tìm được nguồn thức ăn ngon, liền không ngừng ngấu nghiến.

Răng môi giao nhau, còn có máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tiểu yêu tinh phiên toái

KHông khí nóng rực lập tức vây quanh hai người.

"Chụp chụp..."

"Tổng Thống tiên sinh, đá lạnh đến rồi."

Thanh âm quân gia bên ngoài cửa khiến anh bỗng nhiên bình tĩnh. Kéo cô gái qua một bên, chỉ thấy cô vẫn hung hăng cạo xát lên người anh.

Cổ hết sức đè xuống thân thể khô nóng khó chịu, bàn tay vỗ nhẹ cái mông đang nhô lên cao của cô. "Tiểu yêu tinh phiên toái, đợi cô tỉnh lại rồi, xem tôi thu phục cô thế nào."

Anh ôm cô ra bồn tắm lớn, dùng khăn tắm che chắn cẩn thận toàn bộ cơ thể cô rồi mới ra ngoài.

Quét mắt quân gia đứng trước cửa. "Đem đá rắc hết xuống mặt đất."

Quân gia dựa theo phân phó đem đá lạnh rắc hết lên đất, trải thành một khoảng lớn. "Tổng Thống tiên sinh, tôi giúp ngài trông chừng An tiểu thư, ngài có muốn đi thay quần áo không?"

Mắt nhìn quần áo ướt đầm cùng áo sơ mi còn vương chút máu dính chặt trên người, anh khẽ nhủ mày. "Không cần, ông đi xuống đi!"

"Tổng Thống tiên sinh, có việc cứ gọi tôi." Lặng lẽ lui xuống, tổng thống mắc bệnh thích sạch sẽ thể mà lại không sạch sẽ rồi..

Cận Tư Hàn ôm cô, nằm cùng cô trên chỗ rải đá lạnh.

Vừa nằm lên đó liền lạnh cóng đến rùng mình một cái, Cô gái nhỏ nhủ chặt mày.

Anh ôm cô, hai cơ thể sưởi ấm lẫn nhau.

Thấy cô cứ mãi nhíu mày, anh vươn tay day nhẹ lên trán cô.

Không sợ người khác làm phiền.

Anh cứ tiếp tục, thẳng đến khi đã đều hóa thành nước, thân nhiệt của cô mới dần hạ xuống.

Anh lau khô người cho cô, đặt cô lên trên giường.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn yên tĩnh trong lòng, tâm cũng dần dần bình tĩnh lại. Hai người ôm nhau ngủ.

Ngoài cửa sổ đêm tối che kín toàn bộ bầu trời, sự tĩnh lặng cũng theo màn đêm mà vây kín xung quanh.

"Nóng... Nóng... Nóng..."

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn đánh thức Cận Tư Hàn, anh mở hai mắt, đột nhiên cơ thể cô nóng bừng lên.

Anh lay người cô. "Tĩnh, tĩnh..."

"Nóng... Nóng..." Tay trắng bực bội quơ lung tung, toàn thân khó chịu.

Anh vươn tay lên kiểm tra, trán nóng dọa người.

Tâm xiết chặt, nhanh chóng cầm gọi đi.

Điện thoại vang lên ba tiếng mới thấy đầu dây trả lời. "Tổng Thống tiên sinh, ngài biết mấy giờ rồi không? Một giờ đêm a! Một giờ rồi..."

Anh thô bạo cắt ngang lời người kia. "Đừng nói nhảm, lập tức lăn tới đây cho tôi."

"Này, hơn nửa đêm rồi, anh muốn đòi mạng sao a!"

"Mười phút đồng hồ, nhất định phải đến." Không đợi đối phương phản hồi, anh trực tiếp cúp máy điện thoại.

Trên tay nhiệt độ nóng hổi, khiến anh lòng nóng như lửa đốt.

Nhanh chóng mở cửa, anh rống to xuống lầu dưới. "Quản gia, quản gia..."

Quản gia mặc vội áo ngủ, chạy lên lầu. "Tổng Thống tiên sinh, làm sao vậy?"

"Ông đi xem một chút, cô ấy làm sao?" Anh từ nhỏ đến lớn đều rất khỏe mạnh. Chưa từng bị phát sốt.

Đối mặt với tình huống hiện tại của cô, tay chân càng thêm luống cuống.

Quản gia vội vàng chạy đến gian phòng, tay vừa sờ trán cô, lập tức rút trở về. "Tổng Thống tiên sinh, An tiểu thư phát sốt rồi."

"Phát sốt? Làm sao đột nhiên lại phát sốt rồi hả?" Cô không phải mới bị cảm nắng? Nóng sao?

"Tổng Thống tiên sinh, An tiểu thư hẳn là bị cảm lạnh rồi." Mắt nhìn đã lạnh đều tan thành nước trên mặt đất, kỳ thật ông đã sớm muốn nói cho Tổng Thống tiên sinh, bị cảm nắng không phải cứ muốn làm nó lui xuống là nó lui được.

Nằm trên nước đá, ai khỏe mạnh đến đâu cũng sẽ sinh bệnh, đừng nói đến An tiểu thư yếu đuối thể kia.

Nhìn An Chi Mạnh càng ngày càng khó chịu, lần đầu tiên anh không biết mình nên làm gì. "Hiện tại, làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Ngớ ngẩn trong tình yêu

"Tổng Thống tiên sinh, vẫn là chờ bác sĩ Tổng qua đây xem thử. An tiểu thư không không phải nóng sốt do cảm mạo, cô ấy là vừa bị cảm nắng đến phát sốt, lại nhiễm lạnh đến phát sốt, tôi cũng không biết." Quản gia nhìn An tiểu thư thân nhiệt đang tăng cao, lại nhìn tổng thống tiên sinh ngây ngô luống

cuồng đứng cạnh giường, không biết nên khóc hay nên cười.

Lần đầu ông phát hiện, thì ra tổng thống cũng có lúc không biết nên làm gì.

Có lẽ cái này cũng là nóng vội khiến con người ta mất đi lý trí.

Tổng Húc mở cửa, trực tiếp lao vào phòng. "Tổng Thống tiên sinh, ngài có ý gì, hơn nửa đêm rồi đó? Bất luận thứ gì cũng cần kiểm tra theo tiến trình, tôi chỉ là thầy thuốc không phải thần tiên." Miệng lưỡi nhai không ngừng, nhưng người vẫn đi đến cạnh Cận Tư Hàn.

Vừa nhận được điện thoại của tổng thống, anh lập tức chạy tới, đứng là quá hiền lành, dễ bị bắt nạt mà.

"Bớt nói nhảm, mau xem cô ấy bị phát sốt rồi." Cận Tư Hàn quét mắt đen lạnh lùng nhìn người vừa tới.

Tổng Húc run lên, lập tức thu hồi sự oán trách của chính mình, nhìn người đang nằm toàn thân nóng lên bất thường.

Vừa vươn tay vào sờ thử, cả người đều không tốt rồi. "Tổng Thống tiên sinh, các người chăm sóc cô ấy kiểu gì vậy? Rõ ràng gì là cảm nắng nho nhỏ, sao đêm tới lại thành ra sốt cao chứ?"

Miệng nói qua, trên tay cũng không nhàn rồi.

Anh móc nhiệt kế, đo đạc. Thân nhiệt lên tới 40 độ. "Không được, tranh thủ thời gian đưa đi bệnh viện. Cô ấy sốt cao bao lâu rồi?"

"Không biết." Nhìn nhiệt kế lên đến 40 độ, Cận Tư Hàn tâm loạn như ma.

Tổng Húc liếc anh một chút. "Ngài chăm sóc cô ấy kiểu gì? KHÔNG phải tôi nói dùng nước đá lau người cho cô ấy sao? Làm sao lại sốt cao?"

"Tôi để cô ấy ngâm mình ở trong nước đá, còn cho cô ấy nằm trên đá mấy giờ." Anh không hề nhận ra chính mình có lỗi gì, anh chỉ là muốn cô nhanh chóng hạ thân nhiệt mà thôi.

Tổng Húc nghe xong, cả người đều không ổn. "Tổng Thống tiên sinh, ngài đối với cô ấy có thâm thù đại hận sao? Tra tấn cô ấy đến vậy, hiện tại tốt rồi. Bị cảm nắng lại phát sốt, rất có thể sẽ gây nên viêm phổi. Nhanh đưa bệnh viện đi!"

"Quản gia, nhanh chuẩn bị xe đưa cô ấy tới viện." Anh quay người ôm lấy An Chi Manh, bước nhanh đi xuống lầu.

Tổng Húc nhìn theo bóng lưng của anh, chỉ có thể thở dài.

Trong tình yêu quả nhiên đều là ngờ ngẩn a! Tổng thống tiên sinh không gì không làm được, cư nhiên cũng không ngoại lệ.

Đêm khuya

Xe đua màu xám phi nhanh trên đường cao tốc, thậm chí còn vượt cả đèn đỏ.

Nửa giờ sau, người cuối cùng đã tới bệnh viện.

Mọi người trực tiếp ân thang máy lên tầng cao nhất, Tổng Húc nhanh chóng thay đổi áo khoác trắng.

Kiểm tra xong cho cô, đã là chuyện nửa tiếng sau rồi.

Xác nhận có dấu hiệu viêm phổi, không thể không tiếp nước cho cô. Mắt nhìn tổng thống tiên sinh theo sát cô từ đầu đến cuối, anh xoa xoa huyết thái dương. "Tổng Thống tiên sinh, ngài về trước đi, tôi ở đây trông coi. Nếu ngài không yên tâm, có thể phái người đến trông coi."

"Không cần, cô ấy lúc nào sẽ tỉnh?" Mắt đen khóa chặt lên cô gái lúc ngủ cũng không chịu an ổn nằm trên giường bệnh.

Trái tim anh có chút đau.

"Có lẽ là trưa mai. Nhiệt độ cao đêm nay sẽ giảm."

"Có lẽ?" Mắt đen trừng lớn, mang theo ý cảnh cáo nồng đậm. "Tôi cần đáp án chắc chắn. »

Tổng Húc run lên, cảm giác mình bị ép quá rồi.

"Ha ha... Yên tâm yên tâm, đêm nay khẳng định hạ sốt." Lặng lẽ lui ra phía sau một bước, rất sợ Tổng Thống tiên sinh lên cơn giận dữ phóng hỏa đốt anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bác sĩ Tổng can đảm không sợ chết

"Ừm, cậu có thể rút rồi." Nói xong, đuôi mắt cũng không thèm liếc anh.

Tổng Húc nhún nhún vai, quả nhiên vẫn là Tổng Thống tiên sinh Vô Tình.

Anh im lặng lui xuống, nhìn qua khe cửa Tổng Thống tiên sinh vẫn ngồi bên giường, cho dù không nhìn thấy nét mặt của anh, nhưng từ không khí ám áp giữa hai người, cũng có thể cảm nhận nhu tình mật ý.

Lặng lẽ đóng cửa lại, để cho hai người một khoảng không gian.

Cả đêm Cận Tư Hàn đều trực ở bên cạnh cô, giúp cô bụng trà đưa nước, chú ý biến đổi thân nhiệt của cô.

Thăng đến khi cô hết sốt, ngoài cửa sổ sắc trời đã tăng sáng rồi.

Thiếp đi một lúc, tỉnh lại đã là sáu giờ rưỡi.

Mắt nhìn An Chi Mạnh đã hạ sốt, đang ngủ an ổn, anh vẫn không yên lòng căn dặn quản gia và bác sĩ Tổng. "Nếu như cô ấy có biến đổi gì, nhớ gọi điện thoại cho tôi."

"Được rồi, ngài đi đi! Ngài vẫn không yên tâm về y thuật của tôi sao? Không cũng là một cái nhỏ nhỏ..." Anh còn định nói thêm vài chữ, viêm phổi, thể nhưng lại không dám nói ra.

Biến sắc, biến đến vô cùng nghiêm túc. "Tôi sẽ trông coi cô ấy thật chặt, cô ấy rơi mất một sợi tóc cũng sẽ báo cho ngài." »

"Tổng Thống tiên sinh, ngài yên tâm đi thôi! Tôi sẽ chăm sóc cẩn thận cho cô ấy." Quản gia có chút đau lòng tổng thống một đêm không ngủ, còn phải vội vàng đi xử lý chính sự.

"Được, nhớ kỹ, có bất kỳ biến hóa nào, phải gọi điện báo tôi." Căn dặn một hồi, Cận tư Hàn cuối cùng mới an tâm rời phòng.

Tổng Húc thấy anh vừa đi, cả người trong nháy mắt liền được thả lỏng, phát áo blu, bắt chân ngồi xuống ghế salon. "Này, tổng thống nhà các người lần này đúng là ngấm trúng người rồi."

"Bác sĩ Tổng, ngài vẫn là nên chuyên tâm chăm sóc cho An tiểu thư đi!" Quản gia thể nhưng rất trung với tổng thống nhà mình.

"Áy, vị mỹ nữ đó có thân phận gì vậy! Gia đình bối cảnh là trùm địa sản hay là thương nghiệp hàng đầu, hay là danh viện thế gia?" Mỗi người đều có một trái tim tò mò đầy nhiệt huyết.

Đặc biệt là tin tức về tổng thống đại nhân vạn năm không có scandal, cao cao tại thượng luôn tránh xa phụ nữ.

Quản gia có chút bất đắc dĩ nhìn anh. "Chẳng phải là cái gì, An tiểu thư chỉ là học sinh đại học."

"Ai... Không có tí sức lực nào, thể mà chẳng phải là cái gì. Xem ra, lần này ngài ấy xác thực chờ thảm rồi." Tổng Húc có thể nói là theo Cận Tư Hàn từ nhỏ đến lớn, anh cũng từ nhỏ được bồi dưỡng để sau này trở thành thầy thuốc.

Chỉ là Cận Tư Hàn một mực quá mức lạnh lùng, cho tới nay quan hệ của hai người đều lãnh đạm.

Nhưng cái này có thể sẽ không ngăn cản nhiệt huyết hiếu kỳ của anh với ngài.

"Bác sĩ Tổng, An tiểu thư, cô ấy rất thiện lương." Quản gia suy nghĩ thật lâu, nói tiếp: "An tiểu thư, cũng vô cùng đáng yêu."

"Là sao?" Nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh, mặt trái xoan, ngũ quan tam được.

Dáng người cũng miến miến cường cường, không phải nóng bỏng cũng không quá mức vô vị.

Ngược lại là da thịt không tẻ, tổng thể mà nói, rất sạch sẽ.

Cô so với mẹ của Cận Tư Hàn không chỉ kém một chút.

Diện mạo đối với Cận Tư Hàn, cũng không bằng.

Dáng người, càng là sexy trong một đồng bao la rộng lớn những người sexy, không có gì nổi trội.

Người như vậy bình thường chẳng có gì nổi bật, vậy mà lại khiến nam nhân cách điện phụ nữ như Cận Tư Hàn trầm luân rồi!!

Miệng cười lên tà mị, thời gian này phải chiếu cô cô thật tốt rồi.

Quản gia mắt nhìn anh, đáy lòng thầm xót xa thay. "Bác sĩ tổng, tôi khuyên cậu vẫn là nên bỏ ý nghĩ trong đầu đi. Tổng Thống tiên sinh, rất xem trọng cô ấy."

"Là sao? Cuộc sống quá nhàm chán, muốn xem cao trào cũng là một ý hay." Có thể có thời cơ đùa cợt Tổng Thống tiên sinh, cho dù chết, cũng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Một lời hứa hẹn

An Chi Manh mê mải nhìn bốn phía màu trắng. "Đây là nơi nào?"

Không đợi quản gia nói chuyện, Tổng Húc trực tiếp ngồi xuống trước mặt cô, nhiệt tình nói: "Đây là bệnh viện của tôi, mỹ nữ, cô tỉnh rồi, có chỗ nào không thoải mái không?"

Gương mặt tuần lẳng mím cười, khí chất nho nhã trời sinh giúp anh cứu vãn.

Nhưng dựa vào thứ khí chất đó của anh, đối với cô, không cả đối lại được cái liếc mắt thứ hai.

Anh biểu thị nội tâm nhận lấy một vạn điểm thương tổn, không ngừng cố gắng biểu hiện mị lực của mình. "Cô tên An Chi Manh, tôi có thể gọi cô là Manh Manh chứ?"

Manh manh? An Chi Manh run run.

Ngước mắt nhìn người trước mặt, An Chi Manh tự động lùi về sau. "Bác sĩ, chúng ta không quen."

"Trước lạ sau quen mà! Tôi tên Tổng Húc, là viện trưởng ở đây." Tổng Húc chính là đại diện cho lớp người không có cái thứ mang tên da mặt gì đó.

"Ha ha..." Cô đưa mắt cầu cứu nhìn về phía quản gia.

Quản gia rất hài lòng biểu hiện của cô, lúc này mới can ở trước mặt cô, mặt không đổi nhìn về phía Tổng Húc. "Bác sĩ Tổng, xin cho An tiểu thư yên tĩnh."

"Này, chú quản gia, chú không đến mức chán phèo như ngài Tổng Thống chứ! Cổ nhân đều nói yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Huống chi là bây giờ thế kỷ 21, nam chưa vợ nữ chưa chồng, sao tôi không thể theo đuổi cô ấy? »

Tổng Húc nói xong, lúc này mới phát hiện ánh mắt nhìn quản gia mình, rất cổ quái.

Giống như... Minh sắp thành người chết rồi. "Áy, chú quản gia, tôi muốn nói một câu., Chú có thể đừng nhìn tôi như vậy không, chẳng khác nào xem tôi là người chết ý."

"Vậy sao?"

Bỗng nhiên quay người, Tổng Húc quý dị nhìn về phía người đàn ông phía sau. "Ha ha... Tổng Thống tiên sinh, ngài... Ngài không phải đi làm việc sao? Ngài bận rộn đến vậy, sao lại có thời gian tới đây?."

"Nước R thiếu tôi một ngày sẽ không chết." Nhưng cô ấy thiếu tôi một ngày, tôi không yên lòng.

Câu nói sau cùng anh không nói ra, mắt đen khéo léo che giấu đi nhu tình cùng lo lắng.

"Ha ha... Tôi đột nhiên nhớ ra tôi còn có việc, tôi đi trước. » 36 Kề, chạy là thượng sách.

Nhanh chóng bôi dầu vào lòng bàn chân, chuẩn mất.

Quản gia cũng theo sát phía sau, biết ý đóng cửa lại cho hai người.

Cận Tư Hàn ngồi xuống ghế salon, khuôn mặt anh tuần vẫn lạnh nhạt như cũ. "Khá hơn chút nào không?"

"Nhờ hồng phúc của anh." An Chi Manh trực tiếp quay đầu qua, lười liếc anh một chút. Cô nhất định không quên là ai cố ý không cho đưa cô trở về, để cô phơi nắng bên ngoài rồi cảm nắng.

Hai người người nào cũng không nói chuyện, an tĩnh ngầy người mười mấy phút.

An Chi Manh càng nghĩ càng tức giận, người này không biết nói một câu xin lỗi sao?

Không đi, ngồi ở đó, là có ý gì?

Cận Tư Hàn nhìn khuôn mặt tức giận của cô, người luôn hống hách hơn người như anh, đột nhiên có chút khó khăn mở lời.

"Anh có ý gì. "

"Cô muốn cái gì?"

Hai người trầm miệng một lời, liếc nhau. An Chi Manh quay đầu nhìn về phía anh. "Anh có ý tứ gì?"

"Cô muốn châu báu, kim cương, hay là túi xách, hoặc là đồng hồ?" lần đầu tiên anh dễ dàng phụ nữ, gương mặt có chút hồng hồng.

An Chi Manh triệt để phẫn nộ rồi. "Anh có ý gì?"

Cận Tư Hàn tuy không hiểu làm sao để dỗ phụ nữ, nhưng anh biết đoán nội tâm của người khác.

Thấy cô không vui, anh bắt chuyện lần nữa. "Vậy cô thích ăn tiệc nước R hay tiệc hải sản, chỉ cần cô nói, tất cả đều có thể. »

Chỉ cần cô nói, đều có thể. Đây là anh cho cô một lời hứa hẹn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Dựa vào cô là vị hôn thê của tôi

Nhưng trải qua miệng anh vừa nói không biết đồ người, thêm nữa mặt mày nghiêm túc.

Bất luận kẻ nào đều sẽ không cảm thấy đó là một câu hứa hẹn, sẽ làm cho cô gái cảm thấy đó là một cách biến thành vũ nhục.

An Chi Manh không muốn lại nhìn anh thêm một chút. "Không có việc, anh đi đi thôi! bữa tiệc lớn của anh, tôi ăn không nổi."

"Ừm, vậy cô nghỉ ngơi trước." Lui xuống đóng cửa phòng, trực tiếp đi đến cuối hành lang.

Một chân đá văng cửa phòng, dọa đến Tổng Húc bên trong giật mình một cái đứng lên.

Thấy người tới là Cận Tư Hàn, liền tiếp lui về phía sau. "này, anh không đến mức đi! Tôi đùa giỡn với cô vài câu, anh liền muốn giết người diệt khẩu a!"

Thấy anh ngồi trên ghế dựa, anh nhanh chóng vọt đến cạnh cửa.

Đề phòng anh tùy thời hành động bạo lực, tự mình trốn trước tiên.

Nhưng anh vào phòng hồi lâu chỉ thấy anh ngồi trên ghế dựa, giống như đang trầm tư...

Nghĩ hoặc không hiểu đi lên trước một chút. "này, anh có chuyện răn dạy, muốn đánh nhau hãy mau, đừng dọa tôi, được không?" Từ nhỏ cho đến lớn, anh ở nơi đó đã ăn bao nhiêu thua thiệt, chịu đánh ít nhiều lớn lên.

Anh đã quen thuộc, tập thành quán tính sợ hãi. Đồ phá hoại!

"này, anh nói một câu đi! Không đến mức nghiêm trọng như vậy đi!" Không phải là đùa giỡn hai câu, đến mức mà!

"anh nói coi, con gái thích gì?"

Tổng Húc: "... "Ngơ ngác nhìn anh, biểu lộ cứng ngắc. "anh - nói cái gì?"

Cận Tư Hàn đứng dậy, coi như không có anh tồn tại, trực tiếp rời đi.

"Ha ha ha ha..." Tổng Thống tiên sinh kiêu ngạo cao cao tại thượng, thế mà lại mời mình dạy.

Tha cho anh đang cười, anh lớn như vậy đây là lần thứ nhất có thể cười hắc hắc. "Ha ha ha..."

Nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng cười phách lối, mày kiểm hơi nhú.

Toàn thân tán phát khí thể càng lạnh lẽo, áp suất thấp để cho bảo vệ đi theo càng phải cẩn thận.

Đi đến cửa phòng của cô, chỉ nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cãi vã.

"Tôi mặc kệ, tôi muốn ăn kem, trời rất nóng, không cho người ta mở điều hòa còn không cho người ta ăn kem sao? Muốn nóng chết người a!"

Anh cất bước đi vào, trực tiếp cứng rắn mở miệng: "Không cho phép ăn."

"anh dựa vào cái gì quản tôi." Trời rất nóng không cho tôi mở điều hòa, còn không cho tôi uống nước đá, quá đáng hơn là để cho cô ăn - đồ ăn nóng -

Còn nhất định phải ăn nhân lúc còn nóng...

"Dựa vào cô là vị hôn thê của tôi."

"Tôi còn chưa phải vị hôn thê của anh, tôi cũng không muốn là vị hôn thê của anh, anh nằm mơ đi thôi!" người đàn ông đáng chết, chính mình bị treo nước nằm ở bệnh viện, vẫn còn không có lương tâm như thế.

Cận Tư Hàn cầm cháo nóng trong tay quần gia, thân thể cao lớn trực tiếp ngồi ở bên cạnh.

Mặt anh tuấn lạnh băng: "Ăn."

"Không ăn." Quay đầu đi, lười nhác lại nhìn anh một chút.

"Ăn."

"Sẽ không ăn, sẽ không ăn, có bản lĩnh anh miệng đối miệng đút tôi ăn đi!" mày liễu chau lên, khiêu khích nhìn anh.

Mắt đen trầm tư một lát, cái chén trong tay thả trên bàn. Cánh tay dài chụp tới, trực tiếp đem cô gái đùa nghịch vô lại trên giường bệnh ôm vào trong lòng.

"hà, anh muốn làm gì!" Lúc này, cô có loại ảo giác nguy hiểm.

"Như cô mong muốn." Cầm lấy cái muỗng múc một muỗng cháo ngậm trong miệng, ngón tay thon dài hữu lực dòi qua đầu cô không ngừng giãy dụa.

An Chi Manh rối loạn nhìn gương mặt anh tuấn gần kề, da anh hoàn mỹ màu lúa mì, gương mặt anh tuấn trở nên yêu nghiệt càng thêm có mị lực.

Đôi mắt đen kịt thâm thúy, giống như vực sâu đen tối, liếc mắt một chút liền trầm luân ở trong đó.

Cô thậm chí có thể cảm giác được sóng mũi cao của anh, đã dán trên gương mặt của mình.

"Cái kia... Tôi là đùa giỡn, tôi tự mình uống, tôi tự mình uống... Thật..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tôi sẽ không - Phản kháng

Thấy anh càng ngày càng tới gần mình, khuôn mặt chết sống tránh không thoát bàn tay của anh.

Thân thể bị anh gắt gao cố trụ, cô thật rất muốn khóc.

Như thế mập mờ, động tác yêu, cô còn muốn giữ mình cho nam thần đó!

bên môi truyền đến xúc giác ấm áp, ánh mắt mờ to, im ắng thỉnh cầu.

Cánh môi truyền đến xúc giác mềm mại, cảm giác được anh thật dùng đầu lưỡi chuẩn bị cạy mở bờ môi mình.

Oanh... Gương mặt không bị khổng chế như thiêu như đốt, ánh mắt xấu hổ ngập nước mắt, Cận Tư Hàn không muốn có chút tạp niệm lúc đút ăn cơm, trong nháy mắt có loại xúc động hung hăng chà đạp cô.

Cảm nhận được sự chống cự của cô, đầu lưỡi một chút bên trên cánh môi cô cẩn thận miêu tả.

Đội cô thất thần trong nháy mắt, lập tức tiến nhanh mà vào, thuận lợi đem com dứt vào trong miệng của cô.

Hung hăng thưởng thức thơm ngọt trong miệng cô, hôn trở nên nhiệt liệt mà cuồng nhiệt, kỹ thuật hôn càng ngày càng thuần thực.

Khi thì cuồng phong bạo vũ, khi thì ôn nhu cẩn thận từng li từng tí, cô ngọt ngào để cho anh điên cuồng, điên cuồng làm hạ thể anh sưng khó chịu.

Thấy cô gái trong ngực hóa thành một vùng nước, mềm nhũn dựa vào trong ngực.

dáng vẻ nhu nhược kia, để cho anh hung hăng hít vào một hơi. Anh càng ngày càng phát hiện, mình chỉ cần đụng tới thân thể cô, thì càng không không chế được chính mình.

Lưu luyến không rời để cho chính mình điên cuồng hôn đôi môi đỏ mọng, anh sợ mình chiếm hữu cô tại bệnh viện cho rồi.

lần đầu tiên anh đối với một người, muốn thận trọng bảo hộ cô, che chở cô.

An Chi Mạnh mềm mại trong ngực của anh, tay chân như nhũn ra, cảm giác cả người có chút lâng lâng. Thấy anh lần nữa đem cháo bỏ vào trong miệng của mình, có ý thêm một lần nữa.

Cả người trong nháy mắt ngồi lên. "anh - anh... Tôi sẽ không... Phản kháng..." Nói vừa xong, cô lập tức bịt miệng lại.

Trời ạ! đến cùng cô nói cái gì! Gương mặt lần này triệt để đỏ như thể nướng khoai lang rồi. "Tôi... Ý của tôi là tôi sẽ phản kháng. Vừa rồi, anh nghe lầm rồi."

"Ừm." Cái miệng chút xíu nữa tới gần cánh môi, khoe môi không tự chủ hơi hơi giương lên.

dáng vẻ cô giấu đầu hở đuôi, đáng yêu để cho người ta muốn ăn cô rồi.

Ừm cái rắm a! rõ ràng cô trông thấy anh đang cười, tuy nhiên cười rất nhỏ, nhưng cô cũng biết là anh đang cười.

Vươn tay bỗng nhiên che gương mặt, để cho cô đi chết đi! mắt mặt như thể ngu ngốc mà nói, cô đến cùng là nói ra miệng thể nào!!!

Thấy bộ dáng cô then thùng đáng yêu như trẻ con che cả khuôn mặt, càng buồn cười.

Bất đắc dĩ vươn tay nhẹ nhàng lấy cánh tay nhỏ bé của cô ra. "Ngoan, đến ăn cháo."

"Không muốn, anh chê cười tôi."

"Cháo lạnh, ăn lúc còn nóng." Đẩy tay của cô ra, ngậm một miếng cháo.

Nhắm ngay môi của cô, nhân lúc cô còn chưa có giấy dựa đem lời nói nói ra, trực tiếp hôn lên môi của cô.

Đem tất cả kháng nghị của cô, để cho nó tiêu tán bên trong nụ hôn.

Mấy phút đồng hồ sau, thẳng đến gò má cô ửng hồng không thể hô hấp rồi. Anh mới lưu luyến rời khỏi môi của cô, lúc cô còn chưa có tỉnh táo lại, trực tiếp nhanh chóng ngậm lấy cháo lần nữa trực tiếp để cho mình điên cuồng hôn môi đỏ.

Một lần lại thêm một lần, một bát cháo, dứt cho ăn hơn một giờ.

Cho đến khi không thừa một hạt, thấy đầy rồi. Anh mới thỏa mãn giúp cô lau đôi môi đỏ mọng.

Thấy cô sắc mặt tái nhợt khỏi phục phon phốt hồng, lúc này mới hài lòng để cho người ta thu thập hết bát đĩa.

đến khi người tiến đến thu thập hết bát rồi, lúc này An Chi Mạnh mới tỉnh hồn lại.

Thấy anh sáng khoái tinh thần nhìn mình, không chỉ nóng gương mặt, giống như toàn thân đều đã nóng lợi hại. "Cái kia..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Không cho phépyêu

. Chương 48: không cho phép yêu

"Cái kia... Tôi sẽ không phụ trách."

"Ừm, tôi phụ trách." Mắt đen nhàn nhạt ý cười, bàn tay nhẹ nhàng sờ lấy sợi tóc cô nhu thuận.

Anh phát hiện, sợi tóc của cô mềm mại mang theo hương vị ngọt dễ ngủ, giống như mùi thơm cơ thể cô hoàn hảo, để cho người ta muốn ngừng mà không được.

"Người nào... Ai muốn anh phụ trách." Má phấn đỏ bừng, đầu hơi hơi buông xuống, không nên đem lời nói mập mờ như thế!

Rất dễ dàng để cho người ta hiểu sai được không!!

"Về sau không cho phép ăn đồ sống lạnh, không cho phép ăn đồ cay, không cho phép ăn thức ăn nhanh, không cho phép ăn đồ ăn vặt." Cận Tư Hàn một loạt không cho phép, để cho An Chi Manh có chút trọn mắt hốc mồm."Tôi..."

"Không cho phép!"

Cô giận rồi."Tôi còn chưa lên tiếng..."

Anh lấy tay nhẹ nhàng bóp gương mặt cô trắng nõn, không nhìn tay nhỏ của cô liên tiếp đánh mình."Chuẩn cho cô nói chuyện."

An Chi Manh có ảo giác mình là sủng vật của anh, lại một lần nữa đẩy anh ra, bàn tay ở trên mặt tác quái. "hày, chúng ta không quen, không cần thân thiết như vậy đi!"

"Không quen sao? Tôi để cho chúng ta rất - quen - ." mắt đen thâm thúy bí hiểm nhìn cô.

Cô bị nhìn run rẩy, luôn có loại ảo giác mình muốn bị ăn."Ha ha... Không cần, không quen, rất tốt." Khó cực muốn lui về sau, thế mà bị giam cầm gắt gao.

mặt ai oán nhìn về phía anh."Có thể thả tôi ra trước hay không, đang nói chuyện?"

"Như vậy rất tốt." Ôm thân thể cô mềm nhũn, rất dễ chịu, làm sao anh buông tay bỏ ra được.

Thấy anh một bộ dáng nghiền tư thế ôm lên, hôm nay giống như anh từ đầu tới đuôi đều rất không bình thường.

Vươn tay sờ ở trên trán của anh. "Không có phát sốt! hôm nay anh bị kích thích rồi hả?"

Đưa tay bắt đắc đi cầm bàn tay nhỏ của cô xuống, nhẹ nhàng nắm trong tay, xúc giác mềm nhũn, giống như mình nhẹ nhàng bóp sẽ nát rồi."Muốn ăn hoa quả gì?"

"Tôi muốn mở điều hòa, tôi muốn ăn uống đồ lạnh." Trời rất nóng sắp 40 độ không mở điều hòa không cho uống đồ lạnh, đây không phải muốn mạng người sao!

Cận Tư Hàn không chút nghĩ ngợi cự tuyệt."Không cho phép."

"anh dựa vào cái gì không cho phép."

"dựa vào cô là vị hôn thê của tôi!" cường ép cô đứng dậy, bàn tay nhẹ nhàng trấn an trái tim cô nóng nảy.

An Chi Manh phát hiện mình làm sao có thể lập đi lập lại vấn đề này đây đưa cùng anh. Đẩy bàn tay của anh ra, đứng dậy leo đến trên giường, đưa lưng về phía anh, không thềm để ý anh.

"cô nghỉ ngơi thật tốt, chờ tôi lại đến." Nhìn thấy lưng cô gái nhỏ đối với mình tức giận, nhéo nhéo mi tâm, đi ra ngoài phòng.

Thăng đến nghe thấy không có tiếng bước chân trên hành lang, cô bò dậy.

Vụng trộm mở cửa phòng, liền bị người ngăn lại rồi.

"An tiểu thư, cô muốn đi đâu?"

"Tôi đi nhà xí." ánh mắt dị thường chăm chú nói láo.

Nam Giáp mặt không biểu tình nói ra: "An tiểu thư, bên trong có nhà vệ sinh."

"Tôi muốn lên hành lang, không được sao?"

"An tiểu thư, cô muốn đi ra ngoài cứ việc nói thẳng, không cần kiêu có khác." Nam Giáp nghiêm chỉnh nhìn lấy cô.

Bị trực tiếp vạch trần nói dối như vậy, cô cũng dứt khoát ngã bài. "Tôi chính là muốn ra ngoài, tổng thống các người không có quyền nhốt tôi. Tôi không phải phạm nhân, tôi muốn đi ra ngoài."

khi cô còn muốn thao thao bất tuyệt biểu thị chính mình có nhân quyền, Nam Giáp nhẹ nhàng nói: "An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh nói, cô có thể tùy tiện ra ngoài. Nhưng không ai bán cho cô thứ cô không thể ăn."

Cô mới không tin, không ai bán đồ cho mình.

mặc đồng phục bệnh nhân, nhanh chóng đi tới thang máy đi ra khỏi bệnh viện, không nhìn hai cái bóng theo sát sau lưng.

Nhanh chóng đi vào siêu thị, mua một đồng lớn đồ uống lạnh, kem, đồ ăn vặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kiên định lập trường

nhanh chóng đi vào siêu thị, mua một đồng lớn đồ uống lạnh, kem ly, đồ ăn vặt.

Đặt ở trên quầy thật lâu, cũng không thấy phục vụ viên hành động giúp cô quét mã vạch trả tiền.

Nghĩ ngợi liếc một chút. "người đẹp, những này tôi muốn mua hết."

"Thật có lỗi, chúng tôi không thể bán mấy thứ này cho cô." Phục vụ viên nhàn nhạt ý cười, để cho cô muốn nổi bão đều không biết mắng cái gì.

Lưu luyến không rời mắt nhìn đồ uống lạnh kem ly, nhanh chóng chuyển đến một cửa hàng lớn đa dạng về hàng hoá dịch vụ khác.

Lần này dứt khoát không chọn, trông thấy đồ uống lạnh kem ly trực tiếp vừa vặn đồng lớn. Đặt ở bên trên quầy thu ngân, chờ đợi phục vụ viên tự mình quét mã vạch.

"Phục vụ viên, những này tôi muốn mua hết."

Phục vụ viên nở nụ cười ngọt ngào, lời nói nhẹ nhàng "An tiểu thư, đối tượng không tầm thường, chúng tôi không thể bán mấy cái này. cửa hàng chúng tôi còn đồ vật khác, tùy tiện cô chọn."

"Tôi muốn cái này, không muốn thứ khác." Cô có chút nổi nóng, trời cực nóng nhiệt độ ở bên ngoài hơn 40 độ, vì mua đồ uống lạnh kem ly, cô có thể mà!

"Thực xin lỗi, chúng tôi không thể bán cho cô những thứ này."

"Không bán thì không bán!" Nổi giận bùng bùng chuyển tới cái cửa hàng lớn đa dạng về hàng hoá dịch vụ khác.

Có thể cô đi không dưới mười nơi, vô luận là cửa hàng lớn hay là cửa hàng nhỏ, đều không bán đồ vật cho cô.

Tự mình đã ở dưới mặt trời độc ác nhiệt độ cao, liên tục chạy hơn một giờ, hai mắt đều có chút choáng váng, làm sao cô muốn mua cái kem cũng mua không được, mệnh cô thật khổ a...

Nam Át thấy cô không có mua được kem không quay đầu lại, không thể không tiến lên âm giọng khuyên can. "An tiểu thư, cô vẫn là trở về đi! mặt trời lớn như vậy, thân thể cô còn chưa tốt, sẽ không chịu nổi."

"Tôi không muốn trở về, tôi muốn ăn kem! Tôi sắp nóng chết rồi! Tôi không tin, con đường này mua không được, tôi đi tới con phố dưới." tính khí ngang bướng vừa đến, điện não sẽ chấp nhận.

Nam Giáp nói thẳng: "Không có Tổng Thống tiên sinh đồng ý, cô vĩnh viễn mua không được."

"anh có ý tứ gì?" Cô mãnh liệt tiến lên, ánh mắt nóng nảy theo dõi anh. "anh nói rõ cho tôi, có phải là anh uy hiếp người khác hay không?"

"Không, xưa nay Tổng Thống tiên sinh không cần uy hiếp bất luận kẻ nào. cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ này đều là sản nghiệp của gia tộc Tổng Thống tiên sinh, anh nói một câu, cô đừng nghĩ đến mua bất luận cái gì."

An Chi Manh nghe xong, muốn tự từ cho rồi. "Vậy tôi đi tới con phố dưới, thì có thể mua được, tôi không tin không thể."

Nam Giáp mặt không biểu tình nói lần nữa: "con phố dưới, cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ là thâm giao của gia tộc Tổng Thống tiên sinh."

"Vậy tôi đi tới con phố nữa, cũng có thể đi!"

lần nữa mặt Nam Giáp không biểu tình nói ra sự thật tàn khốc. "An tiểu thư, ở nước R không được Tổng Thống tiên sinh đồng ý, cô không mua được bất luận cái gì. tất cả sản nghiệp lớn nước R đều giữ trong tay lão gia, bạn của ông nội Tổng Thống tiên sinh chiếm một nửa bất động sản nước R. Bạn của Tổng Thống tiên sinh không phải kẻ có thế lực cũng là trùm lớn, hoặc là cũng là gia tộc trăm năm."

An Chi Mạnh cảm giác mình có chút trời đất quay cuồng, suy sụp tinh thần cúi đầu, đi trở về bệnh viện.

Ngồi trong phòng bệnh, mấy giờ trôi qua, người vẫn còn bị đá kích sâu sắc.

Người có tiền đều tập hợp một chỗ, đến bây giờ cô mới biết tổng thống, đến cùng có bao nhiêu quyền lợi.

Anh không chỉ có quyền, người ta còn có tiền. Siêu cấp vô địch có tiền.

Dạng người này, thật sẽ lấy mình sao? Hay chỉ là đồ chơi mới mẻ!

Bỗng nhiên lắc lắc đầu, chính mình cũng muốn nghĩ bậy cái gì! Dạng người này làm sao lại coi trọng một người bình thường như mình.

Vẫn là nghĩ một chút biện pháp, làm sao chạy trốn. Coi như toàn bộ đều là một giấc mộng, một giấc mộng giữa ban ngày. "Đúng, nghĩ biện pháp chạy trốn."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chạy trốn tới nơi #039;anh#039; đó

"Chạy trốn tới đâu đây?" Cận Tư Hàn trầm mặt, ngồi bên cạnh cô. Mất đen nguy hiểm nhìn cô chăm chăm "Nói, chuẩn bị chạy trốn tới đâu đây." Chính mình đối với cô dễ dàng tha thứ đủ kiểu, chẳng lẽ cô không cảm giác thấy sao?

Cô ngồi lui về sau, cảm giác cổ lạnh lẽo. "Ha ha... Không, không có... Tôi nói là..."

"Ừm, nói cái gì?"

"Nói..." Nói cái gì a! nghĩ nhanh lên, nghĩ nhanh lên, bỗng nhiên đầu óc thoáng qua. "Tôi nói là chạy trốn tới nơi anh đó."

Thấy sắc mặt anh vốn sa sầm tốt hơn một chút, tán thưởng sự cơ trí của mình.

"Ừm!" Bụng bát cháo bên cạnh lên, thuận tay cầm cái muỗng, tự nhiên đưa tới bên miệng của cô. "Há mồm."

"Ách... Vẫn là để tự tôi đi!" Nhanh chóng đoạt cái bát, hai ba lần liền uống xong rồi.

Cô sợ! Sợ anh giống giữa trưa lại miệng đối miệng đút cho mình ăn, nghĩ đến mặt liền đỏ bừng một mảnh.

Cận Tư Hàn nghi hoặc nhìn gò má cô đỏ bừng, nghiêm túc hỏi: "mặt cô làm sao đỏ lên, lại phát sốt sao?"

Anh hỏi một chút, mặt cô càng đỏ thêm mấy phần. "Nóng, nóng..." Nhanh chóng cầm chén đưa cho anh. "Tôi đã ăn xong, anh có thể đi được chưa!"

"cô không thích tôi giúp cô sao?" Mất đen trầm xuống.

"Ách... Ngài chính vụ bận rộn, khẳng định không có thời gian bồi tôi."

"Tôi không vội." Hôm nay anh đem tất cả công việc đều giao cho người khác, dự định theo cô một ngày.

Nghĩ đến để cô ở tại bệnh viện, anh làm sao cũng không thể chuyên tâm làm việc.

"Ách..." Tổng Thống tiên sinh lạnh lùng, thế mà bắt đầu lộ vẻ ôn nhu, cô có chút không hiểu thấu.

Biết nói không xoay chuyển được anh, dứt khoát chơi điện thoại di động xem truyền hình.

Vừa nằm xuống, nhìn truyền hình một hồi, điện thoại di động liền bị người cướp đi rồi. Nhìn lấy kẻ cầm đầu, tức giận bất bình. "Tôi xem truyền hình, cũng cản trở anh rồi hả?"

"Không cho phép nằm xem truyền hình, ngồi lên." mặt hắc trầm, mắt đen không vui nhìn cô.

"Tôi không xem, đưa điện thoại di động cho tôi. bà nội tôi cũng chưa quản tôi, anh quản quá nhiều rồi." lời nói kiêu ngạo mang theo nhàn nhạt cô đơn.

mắt Cận Tư Hàn nhanh chóng hiện lên đau lòng, giọng không tự chủ nhu xuống, thân thể cao lớn ngồi bên cạnh cô, vươn tay kéo cô lên.

giọng từ tính ôn nhu say lòng người. "Về sau, tôi quản cô."

nhip tim An Chi Manh đập lờ một nhịp, ngược nhìn ánh mắt đen dị thường nghiêm túc. tâm không khỏi hoảng sợ đứng lên, nhanh chóng ngồi xuống thoát khỏi ánh sáng ngày càng mất không chế ôm ấp.

"Tôi ngồi dậy, có thể trả điện thoại di động cho tôi đi!" Vươn tay, lông mày hơi nhíu.

Anh vừa đem điện thoại di động thả trên tay cô, cô nhanh chóng thu tay lại, thả cái Zombie phiền, âm thanh thả đặc biệt lớn che giấu nội tâm mình không bình tĩnh.

Vừa nhìn điện thoại di động lại bị người đoạt đi, nhìn về phía kẻ cầm đầu. "Tổng Thống tiên sinh, ngài lại có chuyện gì?"

"Không thể nhìn quá gần." Cầm điện thoại di động đặt ở cuối giường dùng giá đỡ cố định.

Nhìn lấy truyền hình ở phía xa giường, cô muốn khóc. "Tôi nhìn không thấy chữ." Tiếng Anh là một môn mà cô yếu kém, vẫn luôn cản trở.

Coi như sắp tốt nghiệp đại học, rất nhiều từ tiếng Anh lạ, cô vẫn không hiểu.

Cận Tư Hàn không chút nghĩ ngợi trả lời. "Tôi giúp cô phiên dịch."

"Không cần." xem truyền hình còn đòi người phiên dịch, chẳng phải là khó chịu chết. "Tôi vẫn nên xem đài trong nước đi!" Coi như cô không may.

trên mặt anh lạnh lùng lộ ra không vui. "xem cái này."

Thấy anh lại muốn tức giận, cô chỉ có thể thỏa hiệp.

Đến trưa, gian phòng truyền ra lời nói của Tổng Thống tiên sinh từ tính không hiểu thấu, cùng tiếng truyền hình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Mập mờ không rõ - Tránh né

Trưa, An Chi Manh cực kì khó chịu.

Hai người tiếp xúc thân thể, khiến cô cảm giác trong người có dòng điện, điên cuồng theo nó.

Cuối cùng phải cố nhịn, ngoan ngoãn đi ngủ một giấc.

Mở mắt ra, phát hiện anh vẫn bên cạnh mình.

Ở bệnh viện ngày người một tuần lễ, sống sờ sờ nhìn anh một tuần lễ. Một tuần này đối với người khác mà nói, có lẽ là mộng đẹp.

Đối với cô thì đó chính là ác mộng, thời khắc đối mặt với con người thâm tình chậm rãi, đối mặt với nam nhân yêu nghiệt rõ ràng làm sai còn cố tình tỏ ra mình là người bao dung sẵn sàng tha thứ cho cô. Cô hiểu rõ lòng mình, nó lung lay sắp đổ rồi.

Ra khỏi viện, vừa trở lại tòa thành, cô trực tiếp lên lầu không nhìn tổng thống đại nhân sau lưng, lên lầu liền trực tiếp tiến vào cửa phòng mình.

"Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Cận Tư Hàn mất nhìn cửa phòng đóng chặt, trầm tư, quay người đi ra ngoài.

Chín nhũ vụ chất đông mấy ngày liền đủ khiến anh bận sút đầu mẻ trán, coi như cô ở lì trong tòa thành tìm cơ trốn tránh anh, anh cũng không có thời gian tìm cô nói chuyện.

Trong một tuần quay lại tòa thành, Cận Tư Hàn đều ăn sáng một mình.

Quản gia cảm giác được Tổng Thống tiên sinh cô đơn. "Tổng Thống tiên sinh, có cần tôi gọi An tiểu thư xuống cùng ăn sáng không?"

"Không cần, để cho cô ấy ngủ!" Cầm qua khăn ăn, lau khôe miệng.

Quản gia nhanh chóng đưa công văn cho anh, mở cửa.

Quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, mắt đen có chút nhàn nhạt cô đơn nhàn nhạt. Tiếp nhận công văn, anh đi ra cửa lớn.

Anh vừa đi, An Chi Manh liền từ trên lầu đi xuống. "Chú quản gia, bữa sáng hôm nay có gì ngon vậy?"

Quản gia đã hồ hững. "An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh biết cô thích ăn đồ ngọt. Cố ý mời đầu bếp nổi danh nhất nước R về nấu cho cô. Cô muốn ăn luôn bữa sáng, hay là để bữa sau ăn?"

"Sau khi ăn xong ăn đi!" Nhìn điểm tâm ngọt trước mặt, mắt cô liền sáng lấp lánh.

Quản gia là người từng trải, ông nhìn ra hai người rõ ràng đều có hảo cảm, làm sao lại đột nhiên trở nên xa cách rồi.

An Chi Manh cảm nhận được ánh mắt dò xét từ phía quản gia, muốn nói gì lại thôi.

Nhanh chóng ăn xong bữa sáng, thấy bên ngoài đang mưa dầm, đây chính là thời cơ tốt. "Chú quản gia, tôi ra ngoài dạo chơi. Chú cho tôi số điện thoại, nếu tôi lạc đường se gọi chú tới đón."

"Được rồi, An tiểu thư." Làm người giúp việc, rất nhiều chuyện không nên hỏi nhiều.

An Chi Manh lưu số điện thoại của ông, sau đó chạy ra ngoài.

Đi đến hoa viên, đi tới đi lui liền phát hiện có thay đổi không lớn, ngoại trừ bụi hoa có nhiều thêm một chút.

Tần bộ bên ngoài hơn nửa vòng, cũng không tìm được một lối nào có thể nhớ được.

"Ai... Tạo lớn như vậy làm gì! Cái này không phải là để người ta không ra nổi sao?"

Bên ngoài càng ngày càng nóng, chỉ có thể về phủ.

Gọi điện báo quản gia tới đón mình, đợi vài phút liền thấy ông xuất hiện, đi theo ông bảy lần quặt tám lần rẽ mới tới cửa lớn.

Vừa đi vào trong thành, đập vào mặt hơi lạnh khiến cô vô cùng thoải mái.

Đi đến gian phòng, nhàm chán mở phim thần tượng ra xem.

Thời gian lặng yên trôi qua, thoáng cái đã chạng vạng tối.

An Chi Manh ăn bữa tối rất sớm, nghe tiếng xe hơi bên ngoài liền nhanh chân chạy lên lầu.

Quản gia nhìn lấy bóng lưng biến mất, thở dài bất đắc dĩ.

Cùng lúc đó Cận Tư Hàn mở cửa, đi vào.

Quản gia tiến lên nghênh đón, giúp anh cầm cặp tư liệu. "Tổng Thống tiên sinh, cơm đã chuẩn bị xong, ngài ăn luôn hay lát nữa mới ăn."

Mắt nhìn cửa phòng trên lầu đóng chặt. "Cô ấy ăn chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chuẩn bị trốn

Quản gia thành thật nói: "An tiểu thư vừa mới ăn no rồi."

"Được rồi, cả ngày hôm nay cô ấy đã làm những gì?" Anh thay dép lê, đi vào nhà ăn.

Quản gia theo sát phía sau. "An tiểu thư ra ngoài đi dạo, sau đó ở trong phòng xem phim đến giờ."

"A!" Tùy ý ăn vài miếng, dùng khăn ăn lau, sau đó anh lên lầu luôn.

Đi đến trước cửa phòng cô, tay đưa lên định gõ cửa lại đặt xuống. Cuối cùng, ngón tay quyết định đưa lên, gõ cửa phòng "Chụp chụp..."

"Chụp chụp..." Rất lâu cũng không nghe tiếng trả lời, anh nhẹ mở cửa phòng.

Vào trong phòng, chỉ thấy một màu đen kịt, anh liền mở đèn vào phòng ngủ.

Thấy cô an tĩnh ngủ trên giường, lại không mặc đồ ngủ, chần chập lên kín người.

Mây nhíu lại, không biết nên cười vì hành động đáng yêu này của cô hay vì cô muốn trốn tránh anh mà làm ra những chuyện ngây thơ này.

Thân thể cao lớn ngồi xuống bên giường.

Anh cất giọng mang theo mị lực riêng biệt. "Tôi biết cô không ngủ, tôi đã cho cô một tuần để nghỉ ngơi rồi. Bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ đi làm cùng tôi!"

Thấy cô còn tiếp tục vờ ngủ, mắt đen hiện lên bất đắc dĩ, đứng dậy rời đi.

Anh vừa rời đi, An Chi Manh liền mở to mắt. Ngày mai cùng anh đi làm???? Đây chẳng phải là có thời cơ có thể rời đi sao?

Nghĩ đến điều này, cô có chút kích động.

Sáng sớm hôm sau.

An Chi Manh không trốn anh nữa, đi vào nhà ăn cười ngọt ngào chào hỏi anh. "Tổng thống đại nhân, buổi sáng tốt lành."

"Ừm, tôi ăn bữa sáng đi." Sắc mặt anh lạnh lùng, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện ra ý cười nho nhỏ ẩn sâu nơi đáy mắt.

An Chi Manh ngồi bên cạnh anh, ngoan ngoãn ăn xong bữa sáng, sau đó chờ anh ăn xong.

Cô đương nhiên là chờ anh nói đưa cô cùng đi làm! Hôm qua vờ ngủ, hôm nay không thể lờ miệng nói ra được.

Thấy anh cầm khăn ăn lau khóe miệng, cô nhanh nhẩu hỏi: "Tổng thống đại nhân, ngài ăn no rồi sao?"

"Ừ." Mắt đen đảo qua nụ cười tươi sáng trên gương mặt cô, mỗi khi cô nghĩ đến ý đồ xấu xa sẽ rời đi đều cười sáng lạn như vậy.

Xem ra, cô gái này vẫn là không nhớ lâu.

"Ăn no rồi."

"Vâng, hôm nay tôi rất rảnh rồi. Tổng thống đại nhân, ngài muốn đi làm sao?" Cô đứng dậy, cầm theo cặp công văn.

Quản gia đứng một bên nhìn kinh hồn bạt vía, An tiểu thư sao lại cư xử khác lạ như vậy?!

Tiếp nhận công văn trong tay cô, lại thấy cô vẫn chưa có ý rời đi, mắt đen liền sáng tỏ nhìn về phía cô. "Đi thôi!"

"Được rồi, chờ một chút! Tôi đi lấy túi." Nhanh chóng lên lầu, chưa được vài phút cô liền mang theo một túi lớn đi xuống.

Cận Tư Hàn liếc một chút, không nói tiếng nào đưa cô ra ngoài.

An Chi Manh hấp tấp theo sau anh, cái đầu nhỏ nhanh chóng vận chuyển, nghĩ cách làm thế nào để bỏ anh, để trốn đi.

Suy nghĩ chăm chú đến mức không phát hiện ra Cận Tư Hàn đã nhìn cô vô số lần, cũng không có phát hiện mình bị anh mang đi vòng qua.

Lòng vòng mất nửa giờ, vẫn không thấy cô gái sau lưng phát hiện ra mình đang đi sai đường.

Bất đắc dĩ mang cô lên xe, một tiếng sau, hai người liền dừng lại trước tòa cao ốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53: Anh đẹp trai không

Đi vào cao ốc, người bên cạnh tự động tránh ra xa.

Nhân viên cung kính chào: "Tổng Thống tiên sinh, buổi sáng tốt lành."

"Ừ"

"Tổng thống, buổi sáng tốt lành."

"Tổng thống, buổi sáng tốt lành."

"Ừ." Anh đáp lại từng người một, sau đó dẫn theo cô gái vẫn đang ngó đông ngó tây đi về phía cầu thang.

Thời khắc tiến vào cầu thang, An Chi Manh có chút ngạc nhiên tròn tròn mắt. Thang máy này.. là vàng, vàng đỏ.....

"Đây là vàng ròng hay là kim loại?"

"Vàng ròng." Anh đáp, ngữ khí bình thản.

Có thể An Chi Manh không bình tĩnh a! Thang máy vàng! Thang máy vàng!

Cô sớm nghe nói nước R là quốc gia dồi dào phát triển nhất, không nghĩ tới lại giàu có đến trình độ này.

Một đường đi theo anh vào văn phòng, văn phòng vẫn là màu đen thuần chủng, chỉ có bốn phía đều là cửa sổ sát đất.

Cận Tư Hàn chỉ ghé sa lon bên cạnh. "Cô ngồi xuống đây trước, muốn gì thì gọi cho thư kí."

"A!" Cô tò mò nhìn quanh phòng tổng thống, ngoại trừ lớn hơn bình thường một chút thì cũng chẳng có gì đặc biệt.

Thấy anh mở cặp công văn, đặt bên cạnh bàn máy tính, nhanh chóng đi vào làm việc.

Cô hiếu kì tiến lên xem. "Tổng thống đại nhân, tôi có thể hỏi ngài một chuyện không?"

"Ừm!" Cận Tư Hàn quét mắt nhìn cô một chút, lại nhìn màn hình vi tính, xử lí nốt báo cáo buổi sáng thư kí đưa cho mình.

Hai tay kéo lấy gương mặt, mắt quay tròn chuyển loạn. "Tổng thống đại nhân, thư kí của ngài là nam hay nữ vậy?!"

"Nam!" Tùy ý nói ra, ngón tay nhanh chóng đánh bàn phím.

"Nam á!" Mắt lại đảo quanh: "Anh ta đẹp trai không?"

"Không biết."

"Tổng thống đại nhân, sao ngài có thể như vậy chứ? Ngài đến thư kí mình xấu hay đẹp cũng không biết, làm sao quan tâm cấp dưới." cô bức xúc nói, môi đỏ hơi cong lên.

Cận Tư Hàn không thể không để công việc trong tay xuống, mắt đen vô cùng chăm chú nhìn cô. "Tôi tuyển người để làm việc, không quan hệ với người ngoài."

"A! Vậy anh ta đẹp trai không?"

"Không biết." Thấy cô rõ ràng đang hứng thú dào dạt, Cận Tư Hàn phát hiện có lẽ không thể lưu lại mấy tên tuổi trẻ tài cao bên cạnh mình nữa.

"Ngài thật không có chút thú vị nào hết, có phải có việc gì tôi cũng có thể gọi thư kí của ngài không?" nếu anh đã nhất quyết không chịu nói, vậy cô tự mình tìm hiểu.

"Ừ." Nhìn biểu tình không an phận của cô, anh liền đoán ra ngay suy nghĩ trong lòng cô.

Chỉ hi vọng cô đừng làm gì quá đáng là được.

Mắt đen lại nhìn về phía màn hình vi tính. Anh phát hiện, số lần mình nhử mi tâm ngày càng nhiều rồi.

An Chi Manh thích thú gọi điện thoại ngoại tuyến. "Tôi muốn một phần trà sữa, một phần tôm bào, còn muốn một phần đồ uống lạnh." Nói xong, thật lâu vẫn chưa thấy đầu dây bên kia đáp lại, cô lên tiếng hỏi. "Này, có ai không?"

"Tút TUT TUT..." Nhìn điện thoại bị cúp, tâm tình liền phiền muộn.

"Alo, nói." Cận Tư Hàn cầm lấy điện thoại, thanh âm nhẹ nhàng.

"Tổng Thống tiền sinh, vừa rồi có một cô gái gọi điện tới nói muốn trà sữa, tôm bảo cùng đồ uống lạnh. Là điện thoại gọi tới từ phòng ngài, cái này..."
Làm thư ký cho Tổng Thống tiền sinh, ai cũng biết Tổng Thống tiền sinh chính là người cách điện với phụ nữ.

Bỗng nhiên truyền tới giọng nữ từ điện thoại phòng tổng thống, còn tùy ý chọn đồ ăn, việc này khiến anh chấn kinh rồi.

Nhưng lại vì điện thoại từ phòng tổng thống mà ra, cho nên anh phải gọi điện hỏi xem thực hư thế nào.

Cận Tư Hàn quét mắt cô gái đang sầu sã một bên, thanh âm bắt đầu dẽ, nhưng mắt đen bắt đầu sự cung chiều. "Ừ, đi mua đi, nhưng không được mua đồ uống lạnh. Mua cho cô ấy đồ ăn vặt tốt cho con gái nữa."

"A! Vâng!" Thư ký cúp máy điện thoại, qua năm phút đồng hồ cả người vẫn như đang trên mây.

Trong văn phòng của Tổng Thống tiền sinh.... Có.....nữ.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tổng thống ăn dặm

Ngữ khí còn cung chiều như vậy, Tổng thống lạnh lùng vậy mà lại để người của mình đi làm việc tư...

Phải biết trong tòa cao ốc này, yêu đương là điều cấm đoán, trong thời gian đi làm cũng không cho phép bất cứ cuộc điện thoại cá nhân nào.

Coi như người già, anh cũng không chút nề mặt.

Trong mắt bọn họ, tổng thống tiền sinh không tính là người, anh không có chút nhân tính nào.

Việc công việc tư, ngoại trừ nghe ra giọng điệu cung chiều trong lời nói của Tổng thống tiền sinh, anh còn ngạc nhiên khi tổng thống lại căn dặn cẩn thận những thứ anh phải mua cho cô gái kia.

Nửa tháng trước còn nghe nói Tổng thống nhốt một cô gái vào tòa thành của mình, tin tức đó nhanh chóng lan truyền sôi sục sục..

Tuy nhiên sau đó, thấy tổng thống không quan tâm, tin tức dần lắng xuống..

Thì ra, sự việc này là có thật.....

Rất nhanh, cả tòa cao ốc liền lan truyền văn phòng tổng thống bằng lãnh luôn cách điện với nữ giới... Có phụ nữ a..

Trước kia có biết bao cô gái dùng hết vốn liếng, mong muốn được bò lên giường anh. Cuối cùng, đừng nói là bò lên giường, tòa thành còn không thể vào được.

Tổng Thống tiền sinh, coi như đi công tác, cũng là ở trong tòa thành của mình.

Tòa thành của anh có mặt khắp nơi trên thế giới, trình độ giàu có không ai tính được.

Anh mắc bệnh thích sạch sẽ, cứ coi như phòng tổng thống có người khác từng ở qua đã được sạch sẽ, anh vẫn không chịu được.

Cho nên, mỗi một nơi anh đi qua, đều có tòa thành riêng của mình.

Tổng Thống tiền sinh, không đi bar, không đi KTV, càng không những nơi như hộp đêm.

Bản chính vụ nhất định phải loại trừ những nơi như vậy. Kinh tế nước R cường ngành, trang thiết bị quá cứng, cho dù có người có lời oán giận, cũng không dám nói ra.

Đồ ăn nhanh chóng được mang tới.

Thư kí nghiêm chỉnh đứng bên ngoài, gõ cửa.

"Vào đi."

Anh vừa tiến vào phòng, liền bắt gặp một thân ảnh.

"Anh là thư kí của anh ta?" An Chỉ Mạnh quan sát anh thư kí trước mặt. Thân cao một mét tám, da thịt trắng trẻo, ngũ quan tương đối, đẹp như các

oppa trên TV!

"Phải!" Thư kí Nghiêm cũng đánh giá cô gái cao 1m65 trước mặt.

Giương mặt trẻ con, ngũ quan tinh xảo ngọt ngào, dáng người có lồi có lõm, da thịt trắng nõn hồng nhuận phơn phớt.

Trên người ngoại trừ mùi hương cơ thể nhàn nhạt, không có bất cứ hương nước hoa nào, rất sạch sẽ.

Đặc biệt là nụ cười của cô, khiến người nhìn cảm thấy rất dễ chịu, tâm tình không tự chủ được mà tốt lên.

"Anh tên gì vậy?" Cô gái hai mắt sáng bừng nhìn soái ca trước mặt. Đây đúng là mẫu nam thần lí tưởng mà cô mơ ước a!

"Tôi tên Nghiêm Thà." Dung nhan tuấn lãng ánh lên nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt đen vài phần nhu hòa.

Đối với người phụ nữ của tổng thống đại nhân, phu nhân tổng thống tương lai, nhất định phải ôn nhu, ôn nhu, ôn nhu.

An Chi Manh ngơ ngác nhìn nụ cười say lòng người, hai mắt hoa si lóe lên chấm nhỏ. "Oa, có người nào từng nói anh rất giống một idol chưa?."

"Rất nhiều người nói vậy rồi." Anh nhếch miệng lên.

"Anh rất đẹp trai rất đẹp trai, soái ca, số điện thoại của anh là gì?" Nam thần của mình, dù thế nào cũng phải làm quen nha!

Gặp được nam thần, da mặt gì đó, tất cả đều là phù vân.

"Điện thoại của tôi là 1..." Anh cảm giác toàn thân lạnh lẽo, chậm rãi quay đầu nhìn về phía tổng thống tiên sinh đang nhìn chằm chằm về phía mình.

Trong nháy mắt run một cái, lập tức phát hiện chính mình nọt quá mức rồi.

Nhanh chóng hồi đáp lại. "Ai nha, tôi đau bụng, tôi muốn đi vệ sinh... Xin phép! »

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tổng thống đại nhân - Ghen tuông nồng đậm

. Chương 55: Tổng thống đại nhân - ghen tuông nồng đậm

"Này, cho tôi số điện thoại trước đã chứ! Này, anh đừng chạy nhanh như vậy a!" Nhìn Nghiêm thư kí thấp thoáng biến mất khỏi căn phòng, tâm tình trong nháy mắt trùng xuống. "Thật là, cho số điện thoại cũng không quá năm phút đồng hồ, gấp như vậy sao! »

"Cô không cần lưu số cậu ta đâu." Thanh âm băng lãnh thấu xương.

"Vì sao chứ?!" Cô một miệng đầy đồ ăn, giương mặt mờ mịt nhìn anh.

Cận Tư Hàn sắc mặt đen lại một cách triệt để, anh thật muốn bóp chết ý nghĩ của cô, liền hung hăng trợn mắt nhìn cô.

Sau đó lại cúi đầu, làm việc.

An Chi Manh tiếp tục ăn vặt, vẫn không rõ: "Thật nhỏ mọn, chẳng phải lưu số cấp dưới của anh sao? »

Giương mặt yêu nghiệt tuấn nhân của Cận Tư Hàn lần này thực sự đen như mực, trực tiếp gọi điện thoại ngoại tuyến. "Chuyển thư kí Nghiêm qua nước S, vĩnh viễn không được về nước R." Nói xong, trực tiếp dập máy điện thoại.

An Chi Manh cụt hứng. "Này, sao anh lại bá đạo như vậy chứ? Nghiêm soái ca có làm gì sai đâu." Cô thao thao bất tuyệt, lại thấy anh không phản hồi.

Cô dứt khoát đứng dậy, đi ra ngoài cửa. Chỉ là nói chuyện với thư kí của anh chút thôi mà, làm gì phải điều quân đi như thế...

Cận Tư Hàn không thể không bỏ qua công việc, mắt đen âm trầm nhìn lấy cô. "Cô muốn đi đâu?"

"Tôi muốn xin lỗi anh ấy. Dù sao cũng là vì tôi mà anh ấy bị chuyển công tác." Vừa nói cước bộ không ngừng hướng ra ngoài cửa.

Tay vừa kéo cửa, liền cảm giác cả người bị kéo về sau, trời đất quay cuồng, nháy mắt ngã vào lòng ngực anh.

Cô còn chưa kịp phản ứng, môi đỏ đã bị người ta hung hăng hôn.

Hôn tới đột nhiên mà hùng hực, bá đạo mà nóng bùng, điên cuồng xâm chiếm trong miệng từng chút từng chút một.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, đến mức cô không chịu được nữa, cả người lảo đảo, run rẩy bám vào anh để chống đỡ.

Má phấn hồng nhuận phơn phớt, nước mắt mang theo đặc hữu phong tình, để anh bỗng nhiên hít vào một hơi.

Càng hôn nhiệt độ càng tăng cao. Bầu không khí mờ ám bao trùm quanh căn phòng.

Tay không tự giác đặt trên đỉnh núi cao của cô, nơi đó cứ nhiên vừa vặn, hoàn hảo khiến anh phát điên.

Hít thở sâu một hơi, anh nhanh chóng rời đi, không chế bản thân.

Ôm cô lại, đặt lên sô pha, sau đó lặng lẽ nhìn cô gái vẫn còn đang mơ màng.

Anh, rất hài lòng.

Thấy cô dần dần khôi phục thần trí, thanh âm vang lên mang theo bá đạo. "Về sau, nơi này chỉ được để tôi dùng. Nơi này, chỉ có thể nói chuyện cùng tôi. Nơi này, chỉ được muốn số điện thoại của tôi."

"Vì sao?" Cô vẫn còn chút choáng váng. Từ khi nào một người không biết hôn như anh lại biến thành tên đàn ông có kỹ thuật hôn siêu đỉnh như vậy??

Cận Tư Hàn lạnh lùng, hơi quay đầu qua, nghiêm chỉnh nói: "Bởi vì, cô là vị hôn thê của tôi."

"A!" Thì ra là vì cô là vị hôn thê của anh, chính mình vẫn là quá tự luyến rồi, còn nghĩ anh đang ghen chứ!

Ngẫm lại cũng đúng, anh là tổng thống cao cao tại thượng, làm sao lại ăn dấm với một cô gái tầm thường chẳng có chút nổi bật gì như cô đây.

Cận Tư Hàn miễn cảm phát giác được cô không vui, mắt đen trầm xuống.

Cô cứ như vậy mà thích tên thư kí kia?

Mắt đen sáng lên. Anh thả cô xuống sô pha, không nói một lời đứng dậy đi đến bàn làm việc, mở ra máy tính, làm việc.

Văn phòng yên lặng, chỉ còn lại âm thanh bàn phím máy tính cùng tiếng mở túi ra đóng túi lại.

An Chỉ Manh nhàm chán ngó trái lại ngó phải, cũng không thấy ở đâu có nhà vệ sinh.

Không chịu được, cô đứng lên, đi đến cửa lớn, tay vừa chạm đến cửa liền nghe sau lưng truyền đến giọng người đàn ông.

"Qua đây!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Không cách nào không chế nhịp tim đập

"Đi nhà xí."

"Ừm, đi ra ngoài rẽ phải ba trăm mét thì đến rồi. Mâu hồng là nhà vệ sinh nữ, mâu lam là nhà vệ sinh nam." Cho dù anh và cô chỉ có bề ngoài, vẫn là trước sau cẩn thận như một.

"Biết rồi." Có lẽ trong mắt anh mình chỉ là món đồ chơi, vẫn là món đồ chơi đàn độn.

dù đi nhà vệ sinh, có cần phải nói cẩn thận như vậy. Anh sợ mình ra ngoài làm mất mặt anh!

Rầu rĩ không vui đi ra ngoài.

Có thể lẫn lộn thành thư ký của tổng thống không phải là người tinh khôn, thư ký Nghiêm bởi vì nịnh nọt cô vài câu, liền bị điều động đi, vẫn là vĩnh viễn.

Có thể nghĩ, tổng thống ham muốn chiếm hữu nên có bao nhiêu bá đạo.

Lần này mọi người trông thấy cô đều đã trò chuyện, ánh mắt cũng không dám xem nhiều một chút.

Rất sợ hai mắt nhìn thêm, nào biết được tình yêu điên cuồng không có lý trí của Tổng Thống tiên sinh, sẽ không đem chính mình điều đi cho rồi.

An Chi Mạnh rầu rĩ không vui đi tới, cũng không có phát hiện nhóm thư ký ngoài cửa không ổn.

trên đường đi đến nhà vệ sinh, mở cửa nhà cầu ra, trực tiếp đóng cửa lại khóa nhốt mình ở bên trong.

Bên tai truyền đến tiếng giày cao gót, lập tức vang lên tiếng người phụ nữ nói chuyện. "hà, cô có nghe nói không? Tổng Thống tiên sinh mang đến một người phụ nữ."

"à! Tôi cũng nghe nói rồi. Nghiêm thư ký, bởi vì nói với cô hai câu, liền bị điều động, là điều động vĩnh viễn. Chắc chắn, không nghĩ tới tổng thống máu lạnh của chúng ta, hoặc là Bất Đàm Luyện Ái, nói chuyện giống như sôi nổi bá đạo! Quả thực làm cho người ta yêu đến chết rồi."

"Cát. Ai biết cô ta có thể ở mấy ngày. Không chừng chỉ là đồ chơi mới của tổng thống thôi!"

"Là sao? Tôi có thể không cảm thấy! gia tộc tổng thống di truyền tính si tình, bên trên bên trên bên trên của tổng thống, đều là cùng một dạng với tổng thống máu lạnh khi chưa có gặp được tổng thống phu nhân hiện tại, phụ nữ không đến gần được. Nhưng gặp được tổng thống phu nhân, thì sùng vô pháp vô thiên, tình cảm đối với tổng thống phu nhân là si tình mà bá đạo, nóng bỏng để cho người ta ngạt thở. Quả thực là làm phụ nữ ghen tỵ đến chết rồi."

"Bất quá! Tôi cũng nghe nói, mọi người nói Tổng Thống tiên sinh bắt đầu đụng chạm phụ nữ rồi. tất cả phụ nữ Nước R đều phát điên, mỗi ngày ngồi xổm ở bên ngoài tòa thành tổng thống, trông cậy có thể cảm dỗ được tổng thống sao?"

"Tổng Thống tiên sinh! Nghe nói thân hình của anh là tỉ lệ vàng được công nhận thứ nhất ở Nước R. tám khối cơ bụng rắn chắc, coi như cách áo sơ mi, đều có thể cảm nhận được điểm trí mạng này. Nếu như cho tôi sờ được một lần, đời tôi dù chết cũng không hối tiếc rồi."

"Xuy! Tranh thủ thời gian trang điểm lại, lời đàm tiếu tổng thống vẫn là đợi lúc tan việc hãy nói. Tổng thống không thích người khác đi làm nói xấu, sẽ bị khai trừ."

An Chi Mạnh nghe bên tai truyền đến tiếng nước chảy, sau đó là tiếng giày cao gót rời đi.

Che trái tim nhảy dựng bịch bịch, đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Đứng ở trước gương, nhìn lấy mình trong gương. "Anh thật yêu tôi sao?" Bỗng nhiên lắc lắc đầu, dùng nước máy rửa mặt, để cho mình thanh tỉnh một chút. "An Chi Mạnh, tỉnh lại đi! Người ta làm sao lại yêu mày! Người ta chỉ đem mày biến thành sùng vật, qua mấy ngày cảm giác mới mẻ sẽ ngán rồi."

"Đúng, chính là như vậy." bên trong miệng an ủi chính mình như thế, nhưng trong lòng cảm giác buồn buồn làm sao, có cảm giác không thờ nổi.

Một chỗ nào đó hơi hơi nhói nhói, đau làm cô muốn khóc.

Đối diện tấm gương hít thở sâu một hơi, cô nhất định phải nhanh thoát khỏi anh.

Cô cảm giác mình càng ngày càng không khống chế nổi lòng của mình, cô không muốn đem tim gởi gắm vào một người vĩnh viễn không có khả năng.

Đối diện tấm gương cười ngòn ngọt, nụ cười miễn cưỡng khiến cô cũng thấy không được. "An Chi Mạnh, cô lên, mày có thể."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chạy trốn, vĩnh viễn không thôi

"Có thể cái gì?" thấy cô nửa giờ không có trở về, tâm thần anh luôn luôn có chút mất tập trung.

Tìm tới nhà vệ sinh nữ, chỉ thấy cô đối diện tấm gương nói một mình.

sau khi cô nhìn tấm gương thấy đột nhiên có thêm một dáng người cao lớn tuấn mỹ, sợ tới mức lao đảo một cái. Cảm giác bên hông bị cánh tay dài ôm chặt lấy, chờ khi cô lại mở mắt ra, đã ngã xuống bộ ngực của anh.

Bên tai vang lên lời các cô vừa nói, gương mặt không bị khống chế như thiêu như đốt đứng lên.

Cận Tư Hàn nghi hoặc nhìn gò má cô đỏ không bình thường, ngữ khí mang theo quan tâm "cô phát sốt sao?"

"Không có." Gò má càng thêm đỏ rồi.

"cô không thoải mái rồi hả?" Mắt đen chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cô, chỉ cần cô nói nửa chữ không thoải mái, lập tức anh đưa cô qua bệnh viện.

Bị anh nhìn chăm chăm, gương mặt tuần mỹ, mày kiếm hơi nhú.

Một cái động tác đơn giản, thế mà để cho cô mặt đỏ tim đập. "Không có... Không có..."

"Không có không thoải mái, làm sao lại đỏ mặt?" với cô bất luận việc gì là việc nhỏ, với anh nơi này đều là đại sự.

Thấy anh không hỏi rõ ràng không chịu bỏ qua, An Chi Manh có chút giận rồi.

Dùng sức đẩy anh ra, bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy. khăng định anh cố ý, biết mình thích anh, bởi vì anh mà mặt đỏ tim đập, anh mới cố ý hỏi như vậy, làm mình xấu hổ.

Cận Tư Hàn nhìn lấy bóng lưng cô biến mất, có thể cảm giác rõ ràng được cô không cao hứng.

Anh quan tâm cô, sai rồi sao?

Ngắm lại gần đây cô luôn luôn động một chút lại đỏ mặt phát nóng, vẫn là rất không yên lòng.

Cầm lấy điện thoại cho Liễu Tổng Húc.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói cà lờ phát phơ: "hày, Tổng Thống tiền sinh ngài có gì muốn làm!"

Giọng anh rất nghiêm túc hỏi: "Người phụ nữ, động một chút lại đỏ mặt phát nóng, có phải thân thể xảy ra vấn đề rồi hay không?"

"anh có thể nói cụ thể một chút không? lúc nào thì cô ta đỏ mặt phát nóng."

"Ngay vừa rồi, còn chưa được nửa giờ."

"anh có thể nói cụ thể một chút, dưới tình huống nào cô ta mới có thể mặt đỏ phát nóng không?"

Cận Tư Hàn suy nghĩ một hồi, mới nói vô cùng nghiêm túc: "mỗi lần tôi tiếp xúc thân thể cô ta, tới gần cô ta, cô ta liền như vậy." Vừa nói như vậy, anh mới phát hiện, mỗi lần cô đỏ mặt phát nóng đều là bởi vì mình, ngữ khí mang theo một tia tự trách. "do tôi có bệnh truyền nhiễm sao?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khoa trương "Ha ha ha ha... Ha ha ha ha..."

giọng nói Cận Tư Hàn lạnh vào xương tủy. "anh cười thêm tiếng nữa, thử một chút."

Bên kia điện thoại im bất tiếng cười. "Khục khục... Đầu tiên, anh không có bệnh truyền nhiễm."

"Vậy là cô ta có bệnh sao?" Giọng anh mang theo vẻ lo lắng.

"Khục khục... Anh cũng không có bệnh, các người đều không bệnh. Nếu quả thật nói có bệnh, đó cũng là hormone phát nhiệt chứng."

Cận Tư Hàn cúp điện thoại, còn có thể cảm nhận được bên kia tận lực ản nhẫn tiếng cười.

Hormone phát nhiệt chứng! Gương mặt anh tuần lần đầu tiên xấu hổ!

Thu lại thần sắc khó xử, đôi chân dài nện bước nghiêm chỉnh đi trở về văn phòng.

Trở lại văn phòng thấy cô ngồi ở đó cúi đầu cố ý đưa lưng về phía mình ăn đồ ăn vặt, anh ngồi trở lại trước bàn làm việc xử lý chính vụ.

đầu An Chi Manh nhanh chóng vận chuyển, nên thế nào mới có thể để cho anh thả mình đi.

Cầm điện thoại di động lên Bách Khoa, nên làm thế nào để cho một người đàn ông thả mình đi.

Tìm ra một đồng lớn, giống như điều nói chỉ có để cho anh chán ghét mình mới có thể thả mình đi, hoặc là để cho anh di tình biệt luyện.

"Chán ghét?? Di tình biệt luyện??" Đôi mắt sáng hơi hơi chuyển động, nghĩ đến người phụ nữ giữ ở ngoài cửa, chính mình cũng đến không được cửa lớn tòa thành, làm sao thả các cô tiến đến đâu?

Ngón tay linh hoạt đánh chữ, tìm kiếm

Bỗng nhiên nhìn thấy một tin tức, trong nháy mắt sáng lên. "Đúng a! Làm tự hội. Như vậy, các cô đều có thể tiến vào rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Kế hoạch A chạy trốn

Hiện tại nên ngẫm lại, làm sao liên hệ những người phụ nữ kia rồi.

Chính mình không biết, có rồi, lấy anh làm đầu, hẳn là sẽ có thêm người rồi.

Nhanh chóng thành lập một đội, gọi là đội xem mất tổng thống.

Rất nhanh, liền tăng thêm hàng trăm người, không thể không nói anh mị lực thật là làm cho mình phục sát đất.

Hơn nửa ngày, đầy ngàn người rồi.

Không thêm được nữa, chỉ trong chốc lát lại đầy, điện thoại di động không ngừng nhận tin tức, điện thoại di động thiếu chút nữa chết máy.

Bận rộn một buổi sáng, chờ cô phát giác đã giữa trưa 12 giờ rưỡi, lại ngừng đầu phát hiện bàn công tác chẳng biết lúc nào đã không có bóng anh.

"An tiểu thư, bữa trưa của cô." Người đàn ông buông bữa trưa xuống, không đợi An Chi Manh há miệng, liền chạy đi không thấy bóng người rồi.

"Tôi rất đáng sợ sao?" Bữa môi, mở hộp cơm ra.

Phát hiện lại là món ăn hải sản tinh xảo, còn có canh và hoa quả.

Đội cô ăn xong bữa trưa, liền nhanh chóng suy tính đại kế chạy trốn.

Đội cô nhìn thời gian lần nữa, đã là hơn năm giờ chiều, thế mà anh còn chưa có trở lại.

"Không đúng! Anh không có ở đây, mình không trốn, ở đây chờ anh đến bắt mình không thành." Muốn rời nơi này, nhanh chóng đứng dậy, chỉnh lý túi xách của mình.

Lén lút sờ mở ra cửa văn phòng, thấy ngoài cửa không ai, thẳng lưng, đi đến hành lang.

Luôn cảm giác trên đường ánh mắt người khác nhìn mình rất cổ quái, một khắc khi nhìn thấy thang máy này, bỗng nhiên nhào tới nhấn xuống dưới.

Thang máy vừa mở ra, người liền nhanh chóng chuồn vào.

Thang máy thẳng tới lầu một.

"Đình..."

người cầm đầu trong nháy mắt lao ra, đụng người, cũng không ngừng đầu lên nói: "Thực xin lỗi."

"Không sao, cô chuẩn bị đi đâu?" Mắt đen tĩnh mịch, nhìn người phụ nữ giống như trốn ra cửa thang máy.

giờ phút này, không phải cô nên ngốc ở văn phòng sao?

An Chi Manh thân thể cứng đờ, nụ cười cứng ngắc. "Tôi... Tôi không phải tới đón tiếp anh sao? Tổng thống đại nhân."

"Nghênh đón tôi?" Giọng nói hạ nhiệt xuống.

"Ha ha... Đúng vậy đúng vậy..." Treo nụ cười, chân chó tiến lên giúp anh cầm túi xách.

Rất có vẻ nô tài hầu chủ tử, đám chân xoa bóp, tư thế chỉ cần ngài cao hứng tùy ý sai sử.

"Ừm, về nhà." Nếu bọn ta đi ra, anh cũng không cần ở trên lầu chuyên môn đi đón cô rồi.

Gặp ánh mắt cô quay tròn chuyển loạn, mắt đen tĩnh mịch. Cánh tay dài chụp tới, đem cô ôm vào trong ngực.

thân thể cô cứng đờ, mắt tự nhiên nhắm anh ôm đi.

Lúc này, chính là thời gian tan tầm. Bên cạnh ánh mắt dò xét của người qua đường, để cho cô không chỗ che thân.

Ánh mắt kia giống như lại nói, chắc chắn, người này cũng là vị hôn thê tổng thống coi trọng, làm sao bộ dạng xấu như thế, mặc như vậy không coi được.

Không biết có phải mình cả nghĩ rồi hay không, cô luôn có một ảo giác người khác lại dùng ánh mắt im ắng khinh bỉ mình.

Cận Tư Hàn thấy cô bị trượt chân N lần, không thể không nhắc nhở: "Chuyên tâm bước đi."

"A!" Không yên lòng đi tới, rõ ràng coi như không có ánh mắt các cô.

Thăng đến đi vào tầng hầm, ngồi lên xe, cô còn một mực không quan tâm.

Vừa lên xe, Cận Tư Hàn liền lấy laptop ra, lại bắt đầu làm việc.

Cô phát hiện làm tổng thống, thật bận bịu, thời gian liên đới đều không buông tha.

Nhàm chán nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhìn một bên mặt anh tuần tú, hiếu kỳ hỏi: "anh ăn cơm trưa chưa?"

"Không có ăn." mặt anh thuận thể nhìn chằm chằm máy tính, ngón tay bùm bùm truyền đạt mệnh lệnh tiếp theo.

"mỗi ngày anh không ăn bữa trưa sao?"

"Ừm."

"Không ăn bữa trưa thân thể không tốt, vì sao anh không ăn! Gọi phần thức ăn ngoài tùy tiện ăn một chút cũng không tốn thêm vài phút đồng hồ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Ngoan, khi khác tùy hứng

Cô biểu thị chính mình thật vô cùng nhàm chán, thật không có quan tâm anh.

Anh ngưng máy nhìn về phía máy tính, phân tâm trả lời: "Bản."

Bản? Suy nghĩ một hồi, cô mới có thể lý giải, anh ghét thức ăn hộp, đĩa bản xài duy nhất một lần...

bởi vì mình mang bệnh thích sạch sẽ, sẽ không ăn bữa trưa!!! Cô rất muốn nổi giận! Đây là có phần không thương tiếc thân thể mình!

Duỗi tay nhỏ ra bộp một tiếng, khép lại máy tính của anh.

Lòng đầy căm phẫn nói: "anh biết rõ mỗi ngày anh không ăn bữa trưa, đối với thân thể rất không tốt. anh còn trẻ như vậy có thể gánh vác được, chờ khi anh già rồi, anh bị ung thư bao tử, anh biết không?"

gương mặt anh tuần lạnh lùng của Cận Tư Hàn, hơi tan ra.

Nghe bên tai người phụ nữ lải nhải, lần đầu tiên không phải cảm giác rất bức bối, ngược lại có cảm giác thật ấm áp. "Ừ"

"Ừm cái rắm! còn biết ừm! Tôi nói chuyện, anh nghe được không, về sau không cho phép không ăn bữa trưa." Cô má phấn đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ phình lên, môi đỏ mọng dưới ánh nắng khúc xạ ánh sáng mê người.

Mắt đen nhiễm lên ý cười. "hiện tại cô quan tâm tôi sao?"

"Cái rắm! Mới không phải, tôi... Tôi là sợ anh chết đói, anh lại không có hậu duệ, người nào sẽ quản lý Nước R!" Đúng, chính là như vậy.

Thân là một thành viên Nước R, cô không thể không thừa nhận Nước R do anh quản lý, phồn vinh hưng thịnh, nước giàu Dân mạnh.

"Mỗi ngày cô chuẩn bị cơm trưa cho tôi!" Cận Tư Hàn đại nhân biểu thị, anh vui sướng quyết định rồi.

"Vì cái gì!"

Môi mông hơi hơi giương lên, tâm tình rất tốt nói ra: "Bởi vì Nước R không thể không có tôi!"

"anh chơi xấu!"

"Ủm hừ, đây chính là cô nói Nước R không thể không có tôi, tôi còn chưa có con nối dõi. Hoặc là, mỗi ngày cô làm bữa trưa cho tôi, hoặc là cho tôi đưa con nối dõi. Thế này không sợ tôi bị ung thư bao tử rồi." Nghe được cô quan tâm mình, biểu thị tâm tình của anh rất tốt. Tâm tình tốt, tự nhiên muốn đùa cô.

Thấy cô cầu khẩn, cười khẽ. "Yên tâm! Không cần cô làm, quán gia sẽ làm tốt, cô xách đến giúp tôi là tốt." Mắt đen nhìn thấy ngón tay cô trắng nõn như ngọc, anh cũng không đành lòng cô vì mình rửa tay làm canh.

Người phụ nữ, nên được người đàn ông che chở tỉ mỉ, nên vĩnh viễn ngây thơ được người sủng, không buồn không lo.

"A!" Đã bị anh giải quyết dứt khoát, còn có thể như thế nào!

Dù sao không cần tự mình làm, chỉ mang theo, giống như việc cũng không lớn.

Thấy cô tâm tình không tốt, tổng thống đại nhân tâm tình rất tốt, vươn tay sờ lên đầu cô. "cô muốn mua y phục không?"

"Không muốn!"

"Vậy cô muốn đồ trang sức không?"

"Không muốn!"

"túi xách thì sao?"

"Không nghĩ, không muốn!" hiện tại cô không muốn anh đối với mình tốt hơn một chút, tình nguyện anh đối đãi ác liệt với mình, nếu không sẽ để mình suy nghĩ nhiều.

Cung chiều nhìn cô, nhìn đến cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ phía trước. Ra lệnh: "Đem xe đỗ vào bãi xe tầng hầm."

"Được rồi, Tổng Thống tiên sinh."

An Chi Manh bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía anh. "anh cần phải mua đồ gì?"

"tôi không cần, cô cần." Giọng nói nhàn nhạt.

"Tôi không cần, trở về, trở về!" Nhìn lấy khỏe môi anh nhàn nhạt cung chiều, cô cảm giác nhịp tim mình đập lại bắt đầu gia tăng tốc độ.

Càng ngày càng không cách nào khống chế, cô nhất định phải trước khi mình luân hãm trong đó, chạy đi.

"cô cần, ngoan, khi khác tùy hứng." Vươn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, lúc này xe vừa vặn ngừng lại.

Tài xế mở cửa xe cho hai người, Cận Tư Hàn nửa ôm eo của cô đi vào cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ. "Những thứ này, cô thích gì. Điều có thể tùy tiện lấy. Muốn bao nhiêu, lấy bấy nhiêu."

"Tôi không cần, anh không nghe thấy tôi nói chuyện sao!" Cô không ngừng giãy dụa, nhưng vẫn bị anh mang đi theo

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Người phụ nữ của tôi, không cần tự ti

Đầu vừa vịn tựa ở ngực của anh, cách một lớp áo sơ mi thật mỏng, nghe bên tai tiếng tim đập mạnh mẽ trầm ổn.

Nghe bên tai lời nói dịu dàng, cô có ảo giác mình bị cung chiều.

Cận Tư Hàn dẫn cô đi vào một cái cửa hàng Túi xách lớn, lầu một này, vào lúc anh nói vào đây, đã bị người phong tỏa rồi.

"Thích kiểu túi xách gì, tùy ý chọn."

Nhìn thấy cửa hàng Túi xách lớn trước mắt, tùy tiện lấy một cái đã mấy chục vạn, không biết mình cần phần đầu bao lâu. "Tôi không cần Túi xách."

"Là sao?" Mắt đen quét mắt Túi xách trước mắt, trực tiếp hào phóng mở miệng. "Đem tất cả kiểu mới năm nay ở nơi này, thích hợp với cô đều gói một cái."

Nhân viên cửa hàng mắt tỏa sáng nhìn Tổng Thống tiên sinh, giọng nói vô cùng ngọt ngào nhu mì say lòng người. "Được rồi, Tổng Thống tiên sinh, rất nhiều màu sắc, ngài là muốn màu hồng, hồng nhạt hay là màu hồng phấn, hoặc là màu xám bạc?"

"Toàn bộ, mỗi kiểu một cái." Trực tiếp không kiên nhẫn cắt ngang lời cô thao thao bất tuyệt.

"Được rồi, tôi lập tức đóng gói đưa đến tòa thành cho ngài."

An Chi Manh trợn mắt liếc nhìn Cận Tư Hàn một chút, thật sự là đáng đáp yêu nghiệt, đến chỗ nào đều chiều mộ đào hoa. "Tôi nói tôi không muốn Túi xách."

"Ngaoan, đừng làm rộn!" Bàn tay nhẹ nhàng vuốt lấy đầu nhỏ của cô, không nhìn động tác cô lắc đầu.

cánh tay dài trực tiếp kéo tới, đem cô bảo hộ ở trong ngực của mình đi lên phía trước.

Sau lưng theo sát mười mấy người đàn ông mặc âu phục đen cường tráng.

Đi đến cửa hàng y phục, lần này anh không hỏi trực tiếp, đẩy cô lên trước mặt nhân viên cửa hàng. "Dựa theo kích thước của cô, tất cả kiểu mới, mỗi màu sắc mỗi kiểu đáng đều mang đến một bộ."

"vâng." Nhân viên cửa hàng cười dịu dàng đưa mắt nhìn hai người rời đi.

cứ như vậy An Chi Manh bị anh một mực lôi kéo, cửa hàng y phục, tiệm giày, cửa hàng trang sức, cửa hàng Túi xách.

Đi đến cửa hàng kim cương, Cận Tư Hàn cái gì cũng không hỏi trực tiếp tiến lên, cho nhân viên cửa hàng đem tất cả mẫu nhẫn, dây chuyền, vòng tay của nữ đang được ưa chuộng hết thảy đóng gói.

An Chi Manh đã không còn coi anh là người giàu có, mà chính là coi anh là ngớ ngẩn mà đối đãi rồi. "Tổng thống đại nhân, ngài mua nhiều như vậy, tôi dùng không hết. Ngài mua làm gì lãng phí tiền."

"Những thứ này đều của nhà tôi, về sau cũng là của nhà cô, muốn cái gì tùy tiện lấy." Anh đang đi dạo cửa hàng lớn, vung tay ra một cái.

"Tôi không cần mấy thứ này, anh mua về, tôi cũng sẽ vứt bỏ." Cô tức giận a! Cái người đàn ông này không thể coi mình như người phụ nữ ái mộ hư vinh.

Cô yêu tiền không sai, nhưng cũng không phải phương pháp kiếm tiền như thế.

Con mắt Cận Tư Hàn nổi lên ý cười nhàn nhạt, ngón tay捏 đôi má cô co dãn mười phần. "Vậy tôi càng phải mua nhiều thêm một chút, cô mới có thể tận hưởng nếm."

An Chi Manh. "... " Cô phát hiện mình làm sao đều nói không lại anh, tức giận đến xoay người rời đi.

Cánh tay bị người giữ chặt, xoay tròn lần nữa tựa vào bộ ngực của anh.

Bên tai truyền đến tiếng nói từ tính. "người phụ nữ của tôi, không cần tự ti. Nếu như cô thật vì vật chất ngoài thân cảm thấy tự ti, vậy tôi cho cô đồ vật tốt nhất toàn thế giới, để cô kiêu ngạo đi trước mặt người khác."

tiếng nói bình tĩnh, không có bất kỳ cái gì êm tai.

Nhưng cô lại cảm giác mình cảm động muốn khóc, thì ra anh đều biết.

Anh biết mình ở bên cạnh anh tự ti, biết hôm nay mình vào cao ốc đối diện với ánh mắt khinh bỉ của người khác cảm thấy tự ti, cảm thấy không ngẩng đầu lên được.

Cho nên, hôm nay anh mới có hành động như vậy.

Trong mắt tràn đầy nước mắt, miệng lại quật cường cự tuyệt. "Người nào tự ti, tôi tuổi trẻ xinh đẹp, một cành hoa 18 tuổi, anh đã là lão già 28 tuổi rồi."

"Ừm." Tự nhiên cô lau đi nước mắt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cưng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Trải nghiệm cảm giác

"Ủm." Tự nhiên lau đi nước mắt cho cô.

Anh không hiểu thế nào là thích, thế nào là yêu, thế nào là động tâm.

Nhưng anh chỉ biết là, anh muốn cho cô gái trước mặt những điều tốt đẹp nhất. Không biết bắt đầu từ khi nào, sự vui buồn của cô có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của anh.

An Chi Manh hào khí lau nước mắt, bĩu môi hồn nhiên nói: "Đã làm theo ý anh rồi, vậy tôi cũng chẳng khách khí nữa."

"Ủm." Ý cười nhàn nhạt nhìn bộ dạng nghịch ngợm của cô.

An Chi Manh không chút khách khí chỉ chỉ: "Cái này, cái này, cái này đều đóng gói."

Giám đốc khom lưng, đứng một bên cười làm lành. "Được được!"

Cô ngẩng ngửa một hồi, cuối cùng quay đầu nghi ngờ nhìn anh. "Những thứ này thực sự là tài sản nhà anh, không cần trả tiền?"

"Ủm, coi như không phải tài sản nhà tôi, tôi cũng mua được, yên tâm mua đi!" Nhìn nụ cười sáng chói của cô, anh cảm thấy, dù phải bỏ ra nhiều tiền cũng đáng.

Nghe được những lời này, An Chi Manh liền càng thêm không khách khí rồi.

Cả sáu tầng trong cửa hàng, trừ cỗ điện khí thành của Liễu gia, tất cả cô đều cho đóng gói hàng bao lớn.

Cái này cũng chỉ khổ cho đám hộ về theo sau, tay bị nhét hàng đóng đồ.

Hình tượng oai vệ thường ngày bị mấy bao lớn nhỏ làm cho người ta cười lăn lộn.

Nhìn Tổng Thống tiên sinh một đường cười làm lành lấy, bọn họ cũng giận mà không dám nói gì.

Cận Tư Hàn nhú mày nhìn cô mua không ít đồ, không mua đồ ăn, lòng mới an tâm lại.

Dạng đồ ăn này, không sạch sẽ. "Cô mua nhiều như vậy, không ăn, cầm theo làm gì?"

"Ném đi! Không phải anh nói sao?" Cô cười sáng chói, vừa quay đầu lại nhanh chóng chạy về phía trước.

Thẳng đến khi tất cả mọi người đều không cảm nổi nữa, lúc này cô mới hứng thú chuẩn bị rời đi.

Tay không đến, khi trở về dẫn thêm một đóng đồ.

Vừa lên xe, An Chi Manh liền ngồi không yên. "Hướng rẽ phải, đứng."

"Rẽ trái, đến cột đèn xanh đèn đỏ thì rẽ phải, đi thêm 100m là tới."

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu thấy Tổng Thống tiên sinh đang cúi đầu nhìn máy tính, không phát biểu ý kiến.

Xe đỗ lại đúng địa điểm cô bảo, không đợi người mở cửa xe. An Chi Manh đã nhanh như bay mở phóng ra ngoài.

Hào hứng đi vào cô nhi viện Ánh Nắng. "Phuong viện trưởng, mấy đứa nhỏ, con tới rồi!"

Cô đánh tiếng, chỉ chốc lát đã có vô số thân ảnh con con chạy từ trong ra.

"Chị An!"

"Chị An, chị đến thăm chúng em sao!"

"Chị An, em rất nhớ chị!"

"Chị An, em cũng rất nhớ chị."

Nhìn mấy đứa nhỏ vây quanh mình, nụ cười của cô càng thêm ngọt ngào, ấm áp như tia nắng, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thân thiết.

"Lại đây nào, xem chị mang món ngon gì tới cho mấy đứa."

Vừa vặn, bảo tiêu đã đem đồ vật, từng cái cầm vào.

Cả gian phòng, cơ hồ chất đầy đồ đạc của cô.

Phương viện trưởng cười yếu ớt nhìn cô, từ ái nói: "Manh manh, con lại tới rồi!"

"Đúng a! Phương viện trưởng, lần này con tìm được oan Đại Đầu. Viện trưởng không thể nói con tiêu tiền bấy bạ nữa đâu!" An Chi Manh cười duyên nhìn Phương viện trưởng, ánh mắt mang theo nịnh nọt.

Phương viện trưởng cười khẽ một tiếng."Đứa nhỏ này, lúc nào cũng nói chuyện lém lỉnh như vậy. "

"Hi hi, mấy đứa, mau tới chia đồ ăn nào."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Sự khác nhau lớn như một hệ ngân hà

Tất cả các bạn nhỏ trong cô nhi viện hàng hàng ngồi xuống, rướn cổ lên chờ đồ ăn của An chi Manh. Những đôi mắt nhỏ háo hức như sắp rơi ra.

An Chi Manh đem đồ ăn nóng腾腾 cái phân cho bọn họ, chỗ còn thừa đưa cho Phương viện trưởng

"Cảm ơn chị An."

"Cảm ơn chị An."

"Ngoan." Nhìn những ánh mắt chân thành ấy, cô cảm thấy nội tâm vô cùng thỏa mãn.

Đã từng, cô cũng thiếu chút nữa phải sống trong Cô Nhi Viện...

Đem đồ, vật phân chia xong xuôi, cô đứng trước mặt Phương viện trưởng, nói: "Phương viện trưởng, bệnh tim của Tiểu Đồng còn cần bao nhiêu tiền? Còn có cốt tủy cho tiểu Nhã đã tìm được chưa? Còn có..."

"Đứa trẻ này, còn chưa tốt nghiệp đại học, lấy tiền ở đâu. Con cũng đừng quan tâm nhiều như vậy." Bà đau lòng nhìn cô gái trước mặt, từ nhỏ cha mẹ đã mất rồi.

Nhìn như sáng sủa, nội tâm lại hết sức mẫn cảm. Cha mẹ ra đi, để lại tài sản cho cô, cô lại quỳn góp hết, không biết nên nói cô thiện lương hay có trái tim lớn lao đây.

Nững nịu kéo tay phương viện trưởng tay, ngọt ngào nói: "Phương viện trưởng, con thật sự tìm được oan Đại Đầu, mấy ngày nữa sẽ chuyển tiền vài tài khoản cho người, người cứ yên tâm đi. "

Nhìn tổng thống đại nhân một mực ngồi ở trong xe, An Chi Manh giao phó xong hết thảy, không thể không cáo biệt."Phương viện trưởng, con đi trước, lần sau lại đến thăm người."

Phương viện trưởng nhìn chiếc xe đáng tiền xe đưa cùng hơn chục hộ vệ dừng ngoài cửa.

Bà thật tâm can dặn: "Manh manh, bảo vệ tốt bản tâm."

"Con biết rồi, con đi đây. "

"Chị An, hẹn gặp lại." Bọn nhỏ chính tề nói.

Một đường chạy chậm đến cạnh xe đưa, tài xế nhanh chóng mở cửa xe.

Cận Tư Hân mắt nhìn cô gái vừa ngồi lên xe, thanh âm nhàn nhạt."Tôi giống oan Đại Đầu?"

"Ách... Xa như vậy, anh cũng nghe thấy?"

Thanh âm không hề bận tâm."Tôi không phải kẻ điếc."

Người trước mặt là một vị đại gia, chính mình đương nhiên không thể đắc tội rồi.

Cười ngọt ngào bắm lấy cánh tay anh, vô liêm sỉ nói: "Tôi là khen ngài đó chứ!"

"Ừm, nói một chút." Buông xuống laptop trong tay, mắt đen nhìn cô, anh muốn nhìn xem cô còn muốn nói dối ra sai nữa.

"Cái kia! Anh nhìn anh đẹp trai như vậy, còn có tiền."

"Ừm, cái này với oan Đại Đầu là ý khích lệ, có liên quan gì?" Nhìn cô vắt hết óc, nước mắt quay tròn loạn chuyển nói năng lung tung, anh vừa yêu vừa hận.

Cô muốn! Ánh mắt sáng lên. "Ai nói không có quan hệ, anh chưa nghe nói qua giá trị nhan sắc quyết định hết thấy sao? Anh có từng gặp qua oan đại đầu nào đẹp trai trời đất không tha như vậy chưa? Cứ coi như oan đại đầu, vậy anh cũng là oan đại đầu siêu cấp anh tuần. Cho nên, tôi đây là khen anh mà?"

Cận Tư Hàn thấy cô chăm chú nói láo, không thể nhìn được nữa, duỗi ngón tay thon dài, búng lên trán cô một cái. "Về sau, không cho phép nói láo."

Cô xoa xoa trán, môi đỏ chu lên. "Dừng a! Đánh tôi còn tìm lý do."

Thấy bộ dáng đáng yêu của cô, anh chợt có cảm giác muốn nuôi một đứa con gái.

"Tổng Thống tiên sinh, đến rồi." Tài xế nhỏ giọng nhắc nhở.

"Ừm!"

Vừa xuống xe, cách khỏi nơi có điều hòa, nhiệt độ nóng rực liền đập vào mặt.

Thân nhiệt nóng lên, hít thở không thông. An Chi Manh nhanh chóng theo sau lưng anh đến tòa thành. Vừa đi vào tòa thành, trong nháy mắt cô liền cảm giác chính mình sống lại.

"Hô, nóng chết tôi rồi! Chú quản gia, tôi muốn đồ uống lạnh."

"Không cho phép." Cận Tư Hàn buông cặp công văn, trực tiếp đánh vỡ ảo tưởng của cô.

"Tổng thống đại nhân, các ngài đang ở bờ biển đó nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Vì mục tiêu, xoát hạn cuối

"Nếu cô muốn ở bờ biển, cũng có thể. Chúng ta lập tức dọn đi, tới tòa thành ở bờ biển."

An Chi Manh thấy anh trả lời nghiêm túc như vậy, thật muốn đập đầu vào tường. Cái người đàn ông này, quả nhiên không có chút tế bào hài hước nào.

Người ta thường nói ba tuổi một câu, hai người chỉ hơn kém nhau mười tuổi đã cách xa nhau tận một cái biển lớn rồi.

"Tôi muốn uống nước lạnh"

"Không cho phép. Uống nước lạnh không tốt cho cơ thể."

"Trời rất nóng, anh không cho tôi uống đồ lạnh, muốn tôi chết sao?! " Cô kêu rên nằm trên ghế sofa, có một tổng thống coi trọng dinh dưỡng như vậy, cô chịu áp lực rất lớn a.

"Tôi sẽ không để cho cô chết." Lời nói nhẹ nhàng, mang theo ý vô cùng nghiêm túc.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhắc chân cô lên.

An Chi Manh giật mình, cô đây chỉ là ví von, không cần trả lời nghiêm túc như vậy chứ.

Quản gia ở một bên thấy hai người muốn đi lên, không thể không lên tiếng nhắc nhở. "Tổng Thống tiên sinh, vẫn còn nước ép trái cây, có thể cho An tiểu thư."

"Ừm, cái này có thể."

Chỉ có thể uống cái này, cô không thể không thỏa hiệp. "Tôi muốn uống nước dưa hấu, ba ly."

"Được rồi, Tổng Thống tiền sinh, ngài muốn uống nước ép trái cây gì?"

"Như cô ấy đi!" Anh không quan trọng trả lời.

Quản gia lui xuống, năm phút sau, nước ép trái cây được bung lên.

An Chi Manh một hơi trực tiếp uống xong một cốc, lúc này mới cảm giác mình được sống lại. Uống xong cốc thứ hai, lúc này mới cảm giác uống quá nhiều rồi.

Lúc này mới nhớ ra mình quên chuyện trọng yếu, nhìn Cận Tư Hàn ở một bên uống xong một cốc nước trái cây liền làm việc.

Cô phát hiện anh tùy thời tùy chỗ đều đang làm việc. "Cái kia... Tôi quá nhàm chán, có thể..."

Cận Tư Hàn không ngắt đầu nói: "Sau phòng ngủ có phòng tập thể hình."

"Không phải, tôi không phải muốn cái này..."

"Trong phòng ngủ còn có hồ bơi."

"Tôi không phải muốn cái này..."

"Vậy tôi nói quản gia mua cho cô mấy sủng vật, cô thích sủng vật gì? Sói? Hồ? Báo, hay là hồ ly?"

An Chi Manh: "... " Cô giống như có khẩu vị nặng như vậy sao? "Tôi không phải muốn sủng vật cũng không phải muốn chơi, tôi muốn là người. Là người!"

Cận Tư Hàn để công việc trong tay xuống, mắt đen dò xét cô gái đang kháng nghị.

"Người? Tôi không phải người? Quản gia không phải người?"

Cô lại một lần nữa phát hiện sự khác biệt giữa cô với anh rộng như một dải ngân hà, dứt khoát cũng không quanh co lòng vòng nói thẳng: "Cô đang nghĩ tới party."

"Party?" Mày kiếm hơi nhú.

"Đúng a! Tòa thành lớn như vậy, vậy mà chỉ có vài người chúng ta ở. Bình thường người hầu và quản gia cũng không nói chuyện với tôi, anh lại bận rộn như vậy. Lạnh lẽo, tôi thật cô đơn a! Tôi rất nhớ cuộc sống trường học, nhớ bạn học, bạn thân!"

Ai oán vô cùng nhìn anh, đôi mắt sáng lên.

Anh vô cùng chân thành, mắt chớp chớp nhìn lấy cô.

Lông mi cô cong vút, rung rung động lòng người.

Quản gia ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở: "Tổng Thống tiền sinh, An tiểu thư, bữa tối chuẩn bị xong rồi."

"Ừm!" Cận Tư Hàn đứng dậy, đi về hướng đại sảnh.

An Chi Manh chăm chú theo ở phía sau hắn, không ngừng nói ra: "Tổng thống đại nhân, anh liền thỏa mãn tâm nguyện nhỏ nhoi này của tôi đi mà."

"Tổng thống đại nhân, tôi phát hiện anh hôm nay tuần mỹ phi phạm, đơn giản không giống người, giống như yêu nghiệt chuyển thế. Anh nhìn nhan sắc của anh đúng là nghịch thiên, gia thế tốt đến tàn bạo. Những thứ này đều được rồi, mấu chốt là anh lại có IQ cao kinh người. Nước R dưới sự quản lý của anh, muốn không phồn vinh hưng thịnh đều khó có khả năng, anh nói xem anh vĩ đại đến vậy, thiếu gì người sùng bái. Làm sao lại không đồng ý một yêu cầu nhỏ nhoi của tôi chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Nâng lên chương trình hội nghị - Sinh con

Đôi mắt sáng lên, hai tay ôm khuôn mặt nhỏ, vô cùng sùng bái nhìn anh. "Tổng thống đại nhân..." Âm thanh nũng nịu kéo dài.

Anh cầm cái xiên tay một hồi, lạnh nhạt liếc quản gia.

Quản gia run một cái, sững người mắt nửa nhịp. Ông không có làm gì sai a? Làm sao Tổng Thống tiên sinh lại mang bộ mặt như muốn giết ông vậy?

An Chi Manh mới không nhìn thấy bọn họ ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, chỉ nhìn người làm đang bày đồ ăn ra.

Cô không ngừng cố gắng, thanh âm càng thêm nũng nịu, kéo dài khiến cho người ta tê tê dại dại."Tổng Thống tiên sinh..."

Cận Tư Hàn nhìn về phía quản gia, ánh mắt băng lãnh thấu xương.

Quản gia run một cái, nhìn về phía An tiểu thư, lúc này mới hiểu ý tứ qua ánh mắt tổng thống.

Thì ra, Tổng Thống tiên sinh đang ghen...

Yên lặng lui xuống, ông cảm giác mình thật là vô tội...

An Chi Manh mắt nhìn quản gia đã rời đi, không ngừng cố gắng nịnh nọt: "Tổng thống - đại nhân... Được đi mà~~ "

"Được đi mà... "

"Được đi mà ~~~~" Âm thanh càng thêm nhu hòa, khiến chân tay mềm nhũn.

Cận Tư Hàn tối sầm mắt, nhìn cô, ánh mắt mang theo lửa nóng.

Không biết đứa trẻ này là vô tình hay đã biết mà vẫn cố ý bày ra bộ dạng khiến người ta muốn phạm tội.

Nhìn mắt to tròn chớp động của cô, anh đành dè xuống tà hỏa của bản thân.

Anh không muốn hù cô sợ chạy. Cô quá nhỏ nhắn xinh xắn rồi.

Âm thanh lạnh lùng mang theo bất đắc dĩ."Ăn cơm."

"Không muốn, muốn ăn cơm thì đáp ứng tôi trước. "

"Ăn cơm trước."

"Đáp ứng tôi trước, tôi liền ăn cơm, nếu không..."

"Ăn cơm, không ăn liền rút đi. Buổi tối không cho ăn bất cứ điểm tâm ngọt nào nữa. " Anh dung túng cô, nhưng cũng sẽ không dung túng cách làm trẻ con của cô.

Vì uy hiếp người khác mà tổn thương thân thể của mình là điều duy nhất anh không thể chịu đựng.

"Hừ..." Người này quả nhiên không có tình thú.

Tức giận bất bình cầm dao nĩa, cố ý làm cho kéo kẹt rung động, để phát tiết chính mình bất bình.

Trong miệng đã ăn một miếng, vừa thấy anh, lại hung hăng cắn.

Cận Tư Hàn từ đầu tới đuôi đều không ngẩng đầu nhìn cô một chút, nhưng lại có thể cảm giác được hành vi của cô đáng yêu đến ngây thơ.

Bữa tối diễn ra trong bầu không khí quý dị.

Cận Tư Hàn ăn xong, lau khóe miệng, liền đứng dậy đi lên lầu.

An Chi Manh nhanh chóng lay hai cái, theo sát phía sau."Tổng thống đại nhân, tôi ăn xong rồi."

"Ừm."

"Tôi đã ăn xong, đã ăn xong, ăn xong rồi..." Cô không ngừng lặp lại, nhắc nhở anh đã hoàn thành xong bữa tối rồi.

Nghe thanh âm cô gái không ngừng lải nhải bên tai, Cận Tư Hàn mở cửa phòng, không nhìn cô gái sau lưng lấy một cái.

Thấy anh không thèm quan tâm mình, An Chi Manh cũng không từ bỏ nhắc nhở."Tôi đã ăn xong, tôi đã ăn xong, anh đã nói ăn xong sẽ cho tôi câu trả lời."

Thấy anh lại gần, tay cời quần áo cô bỗng nhiên che hai mắt hét lớn: "Anh lưu manh, anh dám cời đồ trước mặt tôi."

"Đây là phòng tôi, tắm rửa không cời đồ, chẳng lẽ vẫn mặc đồ đi tắm à?" Chậm rãi cời từng nút cúc áo, nhìn cô đang len lén ngấm ngấm thân thể anh qua các khe cúc hờ.

Cận Tư Hàn nhếch miệng lên tà mị: "Thích à?"

Cơ bụng sáu múi cường tráng màu lúa mì, xương quai xanh khêu gợi, đôi chssn thon dài.

Bỗng nhiên An Chi Manh nuốt nước miếng một cái, gương mặt đỏ như thiêu như đốt.

Cô nhanh chóng xoay người. "Mai tôi sẽ hỏi anh câu trả lời."

Nhìn theo cô gái đang chạy trốn, cười khẽ một tiếng. Cô rất dễ mắc cở, nếu đợi cô chủ động đâm đầu vào ngực mình, đoán chừng Hoàng Hoa Thái đều ngượng hết mắt.

Lúc đó, hân anh đã lừa cô lên giường, ăn xong chùi mép, để cô sinh con cho mình rồi.

Mắt đen lóe lên, khoe môi câu lên nụ cười gian tà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tổng thống nhà chúng ta

An Chi Manh trở lại gian phòng của mình, gương mặt nóng hầm hập.

Não không ngừng hiện dáng người khiêu gợi, cơ bụng hoàn mỹ, yết hầu gợi cảm, đôi chân thon dài mà rắn chắc.

Làn da màu lúa mì chính là điểm yếu nghiệt trí mạng của anh.

Càng nghĩ càng cảm giác toàn thân khô nóng, miệng đắng lưỡi khô.

Cô cầm lấy chén nước, ực mạnh uống một hơi. Vỗ vỗ khuôn mặt, đi vào phòng tắm nước lạnh.

Sau đó, An chỉ Manh leo lên mây tính, trang đầu báo hiện lên vô số tin tức.

"Ngày mai tòa thành tổng thống sẽ có party, là thật sao?"

"Không phải là gạt người chứ?"

"Không biết đâu! Người nào tung tin này, mau ra đây."

Nhìn đám người bàn tán sôi trào, An Chi Manh không thể không lên tiếng rồi. "Yên tâm, nhất định sẽ làm."

Cô vừa comment một câu, đám người lập tức bỏ nhào vào hỏi.

"Cô là ai?"

"Cô dựa vào cái gì mà chắc chắn như thế? "

"Cô có quan hệ gì với tổng thống nhà chúng tôi?"

"Đúng a! Cô với tổng thống nhà chúng tôi có quan hệ như thế nào?"

"Mau nói, cái đồ tiện nhân này, có phải cô câu dẫn tổng thống thuần lương nhà chúng tôi không?"

Thanh âm chất vấn vang lên, khiến cô trở tay không kịp. Mười cái bầy cô xây lên đều đã kín người rồi.

Thành bảo này không có khả năng dung nạp nhiều người như vậy, vậy phải tuyển chọn rồi.

Tiêu chuẩn lựa chọn là gì đây?

"Cộc cộc..."

Cô nhanh chóng đứng dậy, mở cửa phòng, nhìn quần gia đứng bên ngoài. "Quần gia đại thúc, có chuyện gì sao?"

"An tiểu thư, đồ của cô đã được đưa đến, có cần mang lên phòng cho cô không?"

"Được rồi, mang lên đi!"

Nhìn người hầu vận chuyển từng hàng từng hàng đồ, tủ giày, tủ túi xách, tủ trang sức.

Mỗi loại đều được bày bố ngăn nắp trang trí đẹp mắt.

Mất nửa giờ, mới chuyển xong.

Một gian phòng hơn 100 mét vuông, sau một hồi bày trí liền chật kín.

An Chi Manh nhìn tủ đồ trong phòng, cõi lòng chấn động, khẽ kéo cửa, chạy qua gõ cửa phòng bên cạnh.

"Chụp chụp..."

"Vào đi."

Vừa mở cửa, liền bắt gặp anh quả nhiên đang ngồi làm việc trước máy tính trong thư phòng. "Tổng thống đại nhân, có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Ừm, hỏi." Cô gái này, chỉ cần nhẹ giọng thì thâm, không phải có tà tâm cũng là muốn cầu xin mình.

"Những thứ đồ đó là anh cho tôi, hay là dùng tạm vậy?"

Cận Tư Hàn tạm dừng công việc trong tay, mắt đen dò xét người đầy bất an trước mặt.

Đây là lần đầu tiên anh bắt gặp biểu hiện rụt rè khép nép của cô, mắt đen trầm tư. "Cô muốn nói cái gì?"

"Ách... Cái kia..." Dưới con mắt soi mói của anh, cô phát giác chính mình đều trở nên trống rỗng rồi. "Cái kia... Tôi chỉ là muốn nói, những đồ đó anh định cho tôi hết chứ."

"Ừm!"

"Là dùng vĩnh viễn sao?" Điểm ấy, vô cùng quan trọng. Ngộ nhờ mình hiểu lầm chuyện này, thế nhưng sẽ không quay đầu lại được.

Cận Tư Hàn mắt nhìn video khẩn cấp thư ký gửi tới, tùy ý nói ra: "Ừm!"

"Áu da! Đây chính là anh nói đó, đưa tôi là của tôi, tôi xử lý như thế nào anh không thể trừng phạt tôi." Nói xong câu đó, cô liền nhanh như gió xoay người rời khỏi phòng.

Cận Tư Hàn nhìn theo cô, cảm giác có gì đó không đúng lắm.

Nhưng video khẩn cấp khiến anh không thể không rời mắt, liền tiếp nhận. "Nói."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Oanh oanh liệt liệt đấu giá

An Chi Manh trở lại trong phòng, liền oanh oanh liệt liệt bắt đầu kế hoạch vĩ đại của mình.

Đầu tiên, chụp ảnh tất cả Túi xách, y phục, giày. Giày và y phục chỉ cần có người nguyện ý mua là tốt, cô mặc kệ người ta mặc như thế nào.

Dù sao những người muốn làm tổng thống phu nhân, người nào không phải thiên kim hào môn, con gái của kẻ có thế lực.

Đối với các cô mà nói, mấy chục vạn mấy trăm vạn đều là con số nhỏ bé.

Đem tất cả chụp lại, sau ba giờ, cô cũng mặc kệ chụp đẹp hay xấu, dù sao nhớ kỹ nhãn hiệu không mơ hồ là được rồi.

sau đó, gọi thiệp mời cho cả đám, đem tất cả ảnh chụp gửi đi.

Trên thiệp mời viết rất rõ ràng, số người quá nhiều. Muốn tham gia party, phải mua y phục làm từ thiện, toàn bộ vừa tới hàng thật, mười phần hàng thật.

3000 người đầu tiên chi tiền cao nhất, sẽ có tư cách tới tham gia party ở tòa thành tổng thống rồi.

Cô gọi ra thiệp mời, đoàn người càng thêm sôi nổi.

"Chúng ta dựa vào cái gì mua đồ của cô."

"Đúng! Ai biết có phải cô là tên lừa đảo hay không."

"Ai biết có phải cô lấy danh nghĩa của tổng thống đi lừa gạt hay không."

Cũng đúng! Làm sao chứng minh mình không phải tên lừa đảo?

Có rồi, đi đến phòng sát vách lần nữa, gõ nhẹ cửa phòng. "Cốc cốc..."

"vào đi."

Mở cửa phòng trực tiếp đi vào, quả nhiên anh còn đang làm việc.

Không nói hai lời, cầm lấy điện thoại di động chụp ảnh anh, chụp ảnh xong nhanh chóng đào tẩu.

Cận Tư Hàn vẫn chờ cô nói chuyện, chờ anh quay đầu lần nữa phát hiện cô đã đi rồi.

Nhìn gian phòng trống rỗng, lần đầu tiên có cảm giác cô đơn.

An Chi Manh cầm tới, hấp tấp gọi cho cả đám.

"Nhìn xem, cái này là chứng cứ. Các người khả dĩ không cần tin, đừng hối hận là được." Cô mới sẽ không cảm thấy những người này không mắc câu, rất là vui vẻ ăn hoa quả, nhìn lấy trong đám trách móc nhau.

Cô coi như xem náo nhiệt, vào lúc thời khắc mấu chốt từ từ đánh lên một hàng chữ. "Những thứ này, lúc xế chiều là tổng thống mua tại cửa hàng lớn X đa dạng về hàng hoá dịch vụ. Không tin, có thể đi thăm dò."

Hết câu, trong nháy mắt cả đám an tĩnh hơn mười phút đồng hồ.

Không tới một hồi, tự mình ban bố thiệp mời, liền điên cuồng bán.

Mỗi món hàng Wechat quét qua mã hai chiều, giá tiền hiện ra, cái nào cũng là nhãn hiệu tốt.

Mỗi món hàng, cô đều tăng lên gấp đôi giá bán, đám người căn bản không quan tâm, điên cuồng giành giật.

tất cả đều đã bán xong, đã là rạng sáng rồi.

Cô lại đánh lên một đoạn văn. "3000 người được tuyển chọn, ngày mai tự mình đến biệt thự cầm lấy thứ thuộc về mình. 7000 người không được tuyển chọn, đêm mai tự mình đến bên ngoài tòa thành, lấy đồ của mình. Chỗ có đồ, nhất định phải lấy xong trước bảy giờ, không phải vậy thì không có hàng rồi."

mỗi ngày Tổng thống 8 giờ rưỡi về đến nhà, như vậy sẽ không bị anh trông thấy rồi.

Nhìn lấy bên trên thẻ một khoản lớn số lượng, trong lòng đắc ý.

Ôm thẻ, đêm nay ngủ đặc biệt say nồng.

Trong mộng đẹp An Chi Manh, đã quên một sự kiện vô cùng quan trọng. Nhà tổng thống đại nhân, còn chưa có đồng ý làm party đâu!

Trong mộng đẹp An Chi Manh, chính là phát tài từ đó né biệt thự.

Sáng sớm hôm sau.

Sáu giờ rưỡi Cận Tư Hàn rời giường đứng giờ, đến phòng tắm tắm rửa, đến nhà ăn ăn bữa sáng.

Ăn xong bữa sáng đã là bảy giờ sáng, mắt nhìn trên lầu còn không có người, ngồi ở trên ghế sofa xem báo chính trị buổi sáng.

Tuy nhiên xem hết thấy tin tức khô khan, nhưng anh vẫn có thói quen xem báo sáng sớm.

Xem hết một chồng báo giấy, trên lầu vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Quản gia ở sau lưng một mực bồi tiếp, đây là Tổng Thống tiền sinh lần đầu tiên đợi một người.

Chương 67: Yêu là im lặng kiên nhẫn chờ đợi

Tổng Thống tiên sinh, ghét nhất người đến trễ. Cho dù là thủ tướng khác tới, chờ lâu vài phút, anh đều sẽ bày sắc mặt ra cho người ta.

Bây giờ lại ngồi chỗ này gần một giờ vì chờ An tiểu thư tự nhiên tỉnh lại sao?

Thân là quân gia, ông có chút không nhìn được tổng thống sủng một người phụ nữ như thế. "Tổng Thống tiên sinh, cần tôi đi lên gọi An tiểu thư không?"

"Để cho cô ta ngủ, cô chính là đang lúc lớn." Giọng nói không có bất kỳ dư thừa gì.

Lại làm cho sau lưng quân gia toàn thân nổi da gà, Tổng Thống tiên sinh, ngài cần xuất sắc ân ái như thế sao?

Tổng Thống tiên sinh xem các loại báo, anh đứng ở phía sau cùng.

Quân gia nhìn Tổng Thống tiên sinh cúp cái điện thoại này đến cái khác, nhưng vẫn vững như Thái Sơn nhìn báo của anh, gương mặt anh tuấn không có chút nào mất kiên nhẫn.

người sau lưng anh đã lo lắng rồi.

Lại nửa giờ nữa trôi qua...

Từ bảy giờ đợi đến 8:30...

Lại đến chín giờ...

Quân gia không thể không lại ra tiếng hỏi: "Tổng Thống tiên sinh, cần tôi đi lên xem một chút không?" Vừa mới dứt lời, liền nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Tổng Thống tiên sinh.

Cúi đầu xuống, nhìn sàn nhà.

Cận Tư Hàn nhìn đồng hồ một chút, chín giờ rồi. Xác thực nên gọi cô dậy ăn bữa sáng rồi.

Buông tờ báo xuống, đi lên thang lầu. Đi đến cửa phòng của cô, trực tiếp mở cửa phòng, trông thấy trên giường không có ai, bên tai truyền tới thanh âm trong phòng tắm.

Ngồi ở trên ghế sofa, chờ cô đi ra.

"Răng rắc..." Tay cầm cái cửa nhẹ nhàng truyền đến thanh âm.

Cận Tư Hàn quay đầu, trông thấy cảnh tượng trước mắt, trợn mắt há hốc mồm...

An Chi Manh nhìn người đàn ông tự nhiên xuất hiện, ánh mắt dờ dẩn nhìn mình lơ đãng...

Lúc này, cô nên kêu to, hay là nên hét hoảng đảo đầu? Hay là nên tát anh một cái, mắng anh lưu manh...

Cận Tư Hàn mắt đen lóe sáng nồng đậm hứng thú, người phụ nữ đồng dạng gặp được loại tình huống này, nếu không kêu to cũng sẽ bỏ chạy!

Cô thì ngược lại, đứng ở chỗ này, ngo ngắc nhìn mình. Khuôn mặt nhỏ xoắn xuýt một hồi, đấu tranh một hồi, thiên biến vạn hóa.

Cô đều không che giấu ý tứ, anh càng không khách khí đánh giá cảnh đẹp trước mắt.

ngọc thể trắng nõn như ngọc, tản ra mùi hương thiếu nữ nồng đậm hoa hồng, đáng người có lỗi có lỗi làm cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Ngao nghể ưỡn lên hai ngọn núi, bờ eo thon một nắm tinh tế dịu dàng, đùi ngọc trắng tấp mà thon dài.

tóc đen ướt sũng tản mát trên lưng, cho thân thể trắng ngọc quét xuống màu đen nồng đậm, đen trắng tương phản càng thêm kích thích giác quan người.

ánh mắt mông lung, ngốc manh bên trong lộ ra linh động, thời khắc này cô thiếu nữ có hương hoa hồng vừa có vẻ phụ nữ thành thục mị hoặc gọi cảm nhân tâm.

Mắt đen càng phát ra nóng rực, thấy cô chậm chạp không có phản ứng.

xem tiếp như vậy, chính mình sớm muộn giữ không được, đem cô găm nuốt sạch sẽ. "đây là cô dự định mê hoặc tôi sao?"

ánh mắt An Chi Manh lưu chuyển, giả bộ như vô cùng bình tĩnh, chậm rãi đi trở về phòng ngủ.

Vừa trở lại phòng ngủ, âm một tiếng khép cửa phòng lại. Dựa vào ở sau cửa, hai tay dùng sức gãi cửa. "A a a a a..."

Tay dùng sức cào cào, móng tay đều cào gãy mất mấy móng.

Cô hối hận rồi! Làm sao không mang theo y phục vào phòng ngủ! Cô hối hận đứt từng khúc ruột, hối hận muốn đập đầu vào tường tự sát!

Hối hận đứt từng khúc ruột, hối hận muốn nhảy lầu tự sát!"A a a a a..."

Cận Tư Hàn ở sau cửa nghe tiếng động trong phòng ngủ, cười khẽ một tiếng.

Cô thật sự là đáng yêu để cho người ta muốn đùa mấy lần! Hiện tại để cho cô nhìn thấy mình, khẳng định rất then thừng!

Cười rời khỏi phòng, hôm nay để cho cô ở nhà tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Lừa dối càng thêm yêu

Quay người rời khỏi phòng, đi lên lầu một.

Quản gia theo sát phía sau, thấy sau lưng Tổng Thống tiên sinh không có ai, hiếu kỳ hỏi: "An tiểu thư đâu?"

"Để cho cô ta ngủ đi! Ha ha ha..." Nhớ tới cô rõ ràng then thừng muốn chết, còn biểu lộ bình tĩnh đáng yêu, ngẫm lại đều cảm thấy thật đáng yêu.

Quản gia nghi hoặc nhìn Tổng Thống tiên sinh, thấy anh một đường hơi cười rời đi.

Này nụ cười yêu nghiệt, nhìn anh một lão nhân đã có tuổi đều cảm thấy mê say. Thật là yêu nghiệt a!

"chú Quản gia, tổng thống có ở đó hay không?" An Chi Manh lén lén lút lút đi xuống lầu, ánh mắt hết nhìn đông tới nhìn tây.

"Tổng Thống tiên sinh, mới ra đi."

"A! Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." thở ra một hơi dài, coi như không có ánh mắt quản gia nghi hoặc tìm tòi dò xét.

Nhanh chóng rời khỏi hiện trường, đi đến nhà ăn ăn bữa sáng.

Người hầu nhanh chóng bưng bữa sáng lên, An Chi Manh không yên lòng ăn bữa sáng.

Cái này cả ngày ở trong nhà, chẳng phải là muốn làm tốt hơn việc mình muốn làm rồi hả?

Vừa ăn xong điểm tâm, quản gia liền đi tới bên cạnh cô nói ra: "An tiểu thư, ngoài cửa rất nhiều người tìm cô. Giống như đang nói cái gì khai mạc." Tòa lâu đài này có party sao?

ông làm sao không có thu được tin tức, đánh tới tòa thành, tòa pháo đài này không có mở qua party.

Tổng Thống tiên sinh là người yêu thích yên tĩnh, lại là người bệnh dị thường thích sạch sẽ.

Người khác chạm qua đồ gì, anh đều sẽ vứt bỏ, đừng nói là khai mạc nhiều người ẩm ỹ như vậy.

An Chi Manh bỗng nhiên đập đầu của mình, thật là ngu dốt!

Cô nói mình giống như quên mất chuyện trọng yếu gì, hiện tại rốt cuộc biết rồi.

ăn qua loa vài miếng, cầm điện thoại di động ra lần đầu tiên gọi cho anh.

Khám đặc biệt an ninh chăm chăm điện thoại vang lên không ngừng còn không có người nhận. "Nhanh tiếp đi! Nhanh tiếp đi!"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm lạnh lùng "Nói."

"Tổng Thống tiên sinh, chuyện hồi sáng này?"

"Ừm."

Hừm, mình cũng da mặt dày như vậy, anh đến bình tĩnh như vậy sao?"Chuyện hồi sáng này, làm sao cũng coi như tôi bị thiệt thòi rồi!" Da mặt không cần, vì hoàn thành nhiệm vụ buổi tối.

"Ừm, cô muốn đền bù tổn thất gì."

"Tôi muốn mở party!" Đã nhìn đều nhìn, làm sao cô cũng phải vơ vét chỗ tốt gì đi! (không thể không nói người nào đó nào mạch kín, cũng là bất đồng người bình thường)

Đầu bên kia điện thoại dừng một phen, mới lên tiếng: "cô thật sự muốn sao?"

"Ừm, tôi rất muốn. anh nhất định phải đồng ý." Nhìn đều bị nhìn xong rồi, cô không có thể khiến người ta bù lại cho cô một lần.

"Ừm, tôi sẽ gọi điện thoại cho quản gia. Bao nhiêu người, lúc nào làm, tự mình nói với quản gia."

"Được rồi." Vui sướng cúp máy điện thoại.

Quả nhiên, quản gia lập tức liền nhận được điện thoại của Tổng Thống tiên sinh. "Được rồi, Tổng Thống tiên sinh, tôi biết rồi."

Quản gia cúp máy điện thoại, có chút đồ dẫn nhìn điện thoại thật lâu.

Bệnh thích sạch sẽ phát cuồng của Tổng Thống tiên sinh, lại vì một người phụ nữ, nguyện ý chấp nhận rồi hả???

An Chi Manh vui sướng đi đến bên người quản gia. "chú Quản gia, đêm nay có 4000 người tới. Đều là phụ nữ, chú cần phải chuẩn bị kỹ càng nha!" Vui sướng phân phó xong, lúc này mới lạnh lợi để người hầu đem đồ đều di chuyển xuống lầu.

phân phó cảnh vệ, mở cửa để phụ nữ tiến đến.

4000 người tụ hội? Tổng Thống tiên sinh không phải nói, là cô mở party mấy chị em thôi sao? An tiểu thư, có nhiều chị em như vậy sao?

Ông thông minh lạnh lợi, miễn cảm nghĩ được một cỗ khí tức không bình thường.

Nhưng Tổng Thống tiên sinh đã lên tiếng, ông chỉ có thể kêu hạ nhân khẩn cấp làm đồ ăn. Cũng điều đến không ít đầu bếp người hầu từ nơi khác tới hỗ trợ, nguyên liệu nấu ăn rất nhiều cũng chờ tới đây.

"Cái này cũng là tòa thành của tổng thống!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Party sôi động - Bắt đầu

"Cái này cũng là tòa thành của ông xã nhà tôi, các người hôm nay thấy được đi!"

"Hừ, đây là tòa thành của ông xã nhà tôi, không có gặp qua người không biết xấu hổ như thế."

"cô mới không biết xấu hổ."

Quản gia thấy các cô muốn đánh nhau, không thể không ra mặt. "Mấy vị, mời vào bên trong. An tiểu thư trong phòng khách chờ các cô."

"Hừ!" Mấy người không ai nhường ai, chen vào.

Quản gia nhìn phía sau nối đuôi nhau đi vào, đám người không nhìn thấy đầu, đã cảm thấy một loại sợ hãi rồi.

Tổng Thống tiên sinh, nếu như biết tòa thành của mình, bị nhiều phụ nữ trang điểm lộng lẫy như vậy dẫm đạp lên, hẳn là sẽ điên rồi!

Ngắm lại vẫn là thừa dịp trước khi Tổng Thống tiên sinh trở về, đem những người này đuổi đi hết thấy là được.

An Chi Manh vui vẻ nhìn các cô cầm từng món đồ của mình, lưu luyến không rời đi.

Cô nghĩ muốn đi theo phía sau các cô rồi đi! Nhìn chăm chăm quần gia của mình, không thể không bỏ ý niệm này đi.

Có ít người cầm xong đồ không đi, nhìn thấy cảnh vệ bên cạnh, không thể không rời đi.

ánh mắt các cô nhìn về phía An Chi Manh tìm hiểu, nghĩ kỹ hỏi cô mấy câu, đều bị quần gia bảo vệ thật tốt, mỗi lần đều bị quần gia khéo léo bác bỏ rồi.

Những người phụ nữ này không phải không có mặt mũi, ai cũng quan tâm mặt mũi.

Đem dung mạo của cô nhớ bên trong trí não, trở về từ từ tra.

An Chi Manh mới không quản các cô có những tâm tư này.

Dù sao mục tiêu của cô cũng là tức chết tổng thống, chọc anh tức điên, để anh chán ghét mình.

Như vậy là có thể thả mình đi rồi.

Hiện tại mà! Những người này là thần tài của mình, tự nhiên muốn khuôn mặt tươi cười đón chào.

Cười mấy giờ, đều đã ăn cơm trưa, những người này vẫn nói đùa nhau không ngừng.

Vừa mới bắt đầu cô còn có thể hí ha hí hửng thương thức mỹ nữ như trăm hoa đua nở, lòng dạ hiểm độc ngẫu nhiên cười cười có chút ý xấu rất rõ ràng, hết lần này tới lần khác để lộ khuyết điểm y phục của mình.

Nhưng đã thấy nhiều, cô cũng cảm giác mình thâm mỹ một nhọc rồi.

Cũng bị mỹ nữ từng người đá kích vô cảm rồi.

Đu kiêu nhàm chán ngồi ở một bên, nhìn thấy các cô cầm đồ của mình rồi đi.

Cô rất muốn tiến lên nói chuyện phiếm với các cô vài câu, đều bị quần gia ngăn cản.

Ăn cơm trưa xong, tận tối thời gian 7 giờ tối do mình quy định, nhân tài chính thức không có rồi.

Buổi tối một vòng yến hội mới bắt đầu, 4000 người trang điểm tinh xảo, xịt nước hoa hàng hiệu.

Giẫm lên giày cao gót hàng hiệu mắc nhất, y phục hàng hiệu Túi xách nữ thần, một đám tới biệt thự.

bãi cỏ biệt thự, ngoài cửa đậu đầy thế giới hàng hiệu, xe thể thao số lượng hạn chế.

Trận party này, rất hiển nhiên sánh bằng party của giới nhà giàu rồi.

Party cử hành ở bãi cỏ, người hầu đã dọn xong đồ ăn tinh mỹ, hoa quả, bánh ngọt, hải sản, Champagne, mỹ tửu.

An Chi Manh bung đồ ăn, đứng ở trong góc.

Cô phát hiện mình bị triệt để coi như không có, cả đám các cô đều trò chuyện rất vui vẻ lẫn nhau, căn bản không có nói chuyện với mình.

Cô phát hiện trong này thế mà còn có không ít siêu sao quốc tế, diễn viên, nữ ngôi sao.

Tùy tiện một người đi ra ngoài đều là nữ thần, vừa so sánh, cô có cảm giác thất bại thật sâu.

Quần gia nhìn lấy các người phụ nữ không có dự định đi, gấp đến tóc bạc, qua nửa giờ nữa Tổng Thống tiên sinh sẽ về nhà rồi.

Chính mình làm sao báo cáo kết quả đây? Cái này rõ ràng không phải bạn thân tụ hội, cái này điển hình một đại hội xem mắt!

Vẫn là An tiểu thư một tay tổ chức, Tổng Thống tiên sinh trở về, khẳng định không bỏ qua cho An tiểu thư, nhưng đã biết cục xương già chịu không được giãy vò!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Người phụ nữ, cô xong đời

Lo lắng bất an đi đến bên người An Chi Manh. "An tiểu thư, cô vẫn là để các cô đi thôi!"

"Vì cái gì! Các cô chơi rất vui vẻ!"

"An tiểu thư a! Tô tông a! cô vẫn là mau để cho các cô đi thôi! Tổng Thống tiên sinh trở về, sẽ phát giận." lừa giận của Tổng Thống tiên sinh, ông không thể chịu nổi.

An Chi Manh không quan trọng ăn mỹ thực, tùy ý liếc quần gia đang lo lắng một chút. "Yên nào! Có việc thì giao cho tôi!" Nói đùa, cô thật vất vả mới mời người đến đổi mới khiến anh chán ghét mình, làm sao lại tùy tiện để cho các cô đi!

qua nửa giờ tiếp theo, có thể có trò vui nhìn rồi.

An tiểu thư quyết tâm không để cho các cô đi, rõ ràng là cố ý mời các cô tới.

cục xương già cũng nghĩ không ra, bao nhiêu người muốn bẻ đầu gả cho Tổng Thống tiên sinh, làm sao cô đến nơi này liền biến thành lũ lụt thú dữ, ý nghĩ đẩy ra phía ngoài rồi.

Rời khỏi party âm ỹ, đi vào nơi an tĩnh.

Gọi điện thoại cho Tổng Thống tiên sinh. "Tổng Thống tiên sinh, mấy giờ ngài trở về?"

Trong điện thoại truyền đến thanh âm thông thả. "Còn một phút đồng hồ."

Ông lau mồ hôi lạnh. "Cái kia... Tổng Thống tiên sinh, đêm nay ngài cần đến nơi khác nghỉ ngơi không?"

"Làm sao vậy? Là cô lại gây rối sao? Không có việc gì, bạn của cô, tôi sẽ nhẫn nại."

Quần gia mồ hôi lạnh càng nhiều, Tổng Thống tiên sinh lại vì An tiểu thư, nguyện ý đi thử đối tốt với bạn của cô. "Tổng Thống tiên sinh... Sự tình không phải như ngài nghĩ..."

"Ừm, tôi về nhà, về đến nhà rồi nói."

"Tút tut tut..."

Nhìn thấy điện thoại bị cúp máy, ông rất muốn khóc.

mắt già tùy ý xem xét, lần này là thật muốn khóc rồi.

Chỉ thấy An Chi Manh xem xét điện thoại di động, lau chùi miệng lén lút tiêu sái đi vào biệt thự, đi vào cửa phòng, khép cửa phòng lại, nhanh chóng khóa trái.

Quần gia muốn khóc a! ông cũng muốn tránh a!

Bên tai truyền đến tiếng còi xe hơi, gạt mình một cái.

Nhanh chóng chạy tới bãi đỗ xe, ghénh đón. "Tổng Thống tiên sinh, ngài nghe tôi nói, tôi..."

"Ừm, tôi biết! Tôi sẽ nhẫn nại." Cái cô gái nhỏ kia, để cho mình gặp bạn của cô ta.

Anh nên cho một cái ấn tượng tốt, để cho cô ở trước mặt bạn của cô có mặt mũi. Trẻ con, giống như đều thích sĩ diện.

Nghĩ đến cô vẻ mặt đáng yêu, cước bộ không tự chủ tăng tốc.

Hoàn toàn không để mắt đến quần gia ở sau lưng biểu lộ vẻ mặt tôi phải chết, quần gia thấy Tổng Thống tiên sinh ở một cái ngã rẽ thì có thể đến địa điểm party rồi.

Nhắm mắt lại, không thèm đếm xỉa rồi.

Bỗng nhiên chạy chậm mấy cái, ngăn ở trước mặt anh. "Tổng Thống tiên sinh, ngài nghe tôi nói..."

"Ừm, làm sao àm ỹ như thế?" anh thính tai nghe được vô số giọng phụ nữ, xem ra cô gái nhỏ không ít bạn.

"Tổng Thống tiên sinh, kỳ thật An tiểu thư..." ông còn chưa nói xong lời, liền trở mắt nhìn Tổng Thống tiên sinh vòng qua mình một cái ngã rẽ.

Thăm rồi, thăm rồi...

Lần này cái gì đều không cần phải nói rồi.

Cận Tư Hàn nhìn trước mắt đại hội xem mắt muôn hoa đua thắm khoe hồng, rất nhiều đều là con gái người quen trên thương trường.

Còn có không ít siêu sao quốc tế, nếu như nói đây là bạn của cô gái nhỏ này, anh cũng là kẻ ngu ngốc rồi.

giương mặt anh tuấn ôn hòa, trong nháy mắt lạnh xuống.

Mắt đen lật lên làn sóng kinh sợ, rất tốt, cô gái này nhận hạ quên ngấm thân phận của mình rồi.

Anh quá dung túng cô, cũng quá quan tâm cô, là lúc để cho cô biết rõ thân phận của mình rồi.

khuôn mặt bình tĩnh, quay người.

"Tổng Thống tiên sinh, xin dừng bước..."

"Tổng Thống tiên sinh, chờ một chút..." Vô số người phụ nữ chen chúc mà tới, bảo vệ nhanh chóng cản sau lưng Tổng Thống tiên sinh.

Cận Tư Hàn sắc mặt âm trầm đáng sợ, vô số hơi thở gay mũi, để lửa giận quay cuồng từ đáy lòng của anh càng phát ra nóng hổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tổng thống đại nhân giận rất đáng sợ

Quản gia nhìn Tổng Thống tiên sinh bước nhanh lên lầu, không khỏi vội lấy, nhanh chóng kêu đám người rời đi.

Cận Tư Hàn mang theo chìa khoá phòng, đứng trước cửa phòng cô.

Anh tay cầm chìa khoá, mở cửa phòng, nhìn cô gái đang vờ vịt ngủ.

Trở tay đẩy."Phanh..."

An Chi Manh run một cái, có thể tưởng tượng tổng thống đại nhân lúc giận đáng sợ cỡ nào. Hàng mi khép chặt hơi run run, sống chết cũng không chịu mở mắt.

Cảm giác được giường bị lún xuống, toàn bộ thân thể cũng nhện không được bắt đầu run bần bật.

Xong đời, xong đời rồi... Anh sẽ không giết chết cô chứ?

Đột nhiên, cảm giác tay của anh đặt ở áo ngủ.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ kỹ càng có nên tiếp tục giả bộ chết hay không thì "Xoẹt..." một tiếng, thân thể mát lạnh!

Cô thật muốn khóc a. Bộ đồ này chất liệu tốt như vậy, thoáng cái liền bị xé nát.

Nghĩ đến mình dù sao cũng nằm trong lòng bàn tay anh, giả chết cũng vô dụng thôi.

An Chi Manh mở hai mắt, trước tiên đem chân kéo lên, che lấy thân mình."Anh... Luru manh..."

"Không vờ ngủ nữa hả?" Mắt đen Cận Tư Hàn hiện lên tia tà quang, nụ cười tà mị nhìn cô.

Cô cảm giác lần này mình đã quá đáng rồi, liền kéo tấm chăn, yếu ớt nói: "Lần sau tôi sẽ không thể nữa. "

Cận Tư Hàn vươn tay kéo chăn ra, vất lên bàn.

Đôi mắt tinh mịch không chút che giấu đánh giá cơ thể ngọc nhà của cô."Cô gái, tôi nghĩ cô quên mất một chuyện. "

"Chuyện gì?" Anh cứ nhing nhem khiến cô cảm giác thật đáng sợ, không ngừng lui về sau.

Lui đến góc tường, co lại thành một nhúm, rụt rè nhìn lấy anh.

Anh không nổi giận, trên người cũng không mang theo tầng băng lãnh, nhưng anh lúc này lại như con sói đã bị bỏ đói mấy chục năm nay, cuối cùng cũng tìm thấy đồ ăn.

Đôi mắt tinh mịch tỏa ra khát vọng to lớn, nụ cười tà mị, làm cho ngũ quan của anh cũng trở nên tà tính.

An Chi Manh lúc này vô cùng hối hận đã khiến chiến sự nhần nại của tổng thống đại nhân mắc bệnh thích sạch sẽ.

Cô nên chọn cách giải quyết ôn hòa để anh ghét cô, cô thấy hối hận rồi!

Bắt gặp anh đứng dậy, không nói gì, cứ thế cởi cúc áo somi, cô sợ run lấy bầy. "Anh... Anh cởi đồ làm gì?"

"Cô là vị hôn thê của tôi, tôi là vị hôn phu của cô, cô nói xem?" Khóe miệng nhếch lên nụ cười mị hoặc mà vạn phần lạnh lẽo.

Anh cởi xuống áo sơ mi, chậm rãi cởi tiếp đến quần, đến khi chỉ mặc duy nhất quần đùi, sau đó đi đến bên giường.

Nhìn cô gái đang co ro run rẩy ở góc giường, đáy lòng anh đã quyết tâm.

Bàn tay chụp tới, kéo cô lại, ôm vào ngực.

Hai người cùng lõa thể, da thịt tiếp xúc, bầu không khí càng thêm mập mờ.

An Chi Manh muốn gãy dựa, lại bị anh một mực giam cầm trong ngực.

Cô liền cầu xin tha thứ: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi... Tôi thật sự sai rồi..." Cô sợ, cô mới 18, cô không muốn lần đầu tiên của mình lại trao cho người mình không yêu, đặc biệt là anh cũng chẳng yêu đương gì cô.

Tay anh nhẹ vuốt mái tóc cô, ôn nhu khiến cho cô cảm giác kinh hồn bạt vía.

Cô tình nguyện anh mắng mỏ thậm tệ, thậm chí là bóp chết chính mình, cũng không phải nhận lấy sự ôn nhu đáng sợ như vậy.

Nụ cười của anh lạnh đến tận xương tủy, càng lạnh bao nhiêu, động tác vuốt ve mái tóc cô trên tay anh càng ôn nhu.

Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vẽ vẽ theo viền môi của cô. "Đêm nay còn vui vẻ. "

"Không vui, không vui chút nào." Cô nhanh chóng bật khóc. Lúc anh lạnh lùng, y như loài sư tử, tùy thời cắn chết con mồi của mình.

Còn sự ôn nhu hiện tại của anh, thật giống ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hận ý

Ác ma sẽ không cắn chết bạn ngay trong một lần, ngược lại sẽ từ từ chơi đùa bạn, trong khoảng thời gian chơi đùa ấy, hấn sẽ còn trung ta nụ cười ôn nhu thương thức lúc bạn gãy chết, cầu xin tha thứ, cho đến khi bạn tuyệt vọng.

Bây giờ bị đùa chơi chết, hiển nhiên là chính mình. Khoảng cách da thịt tiếp xúc giữa hai người khiến cô cảm giác rất bất an, có loại cảm giác sẽ bị anh nuốt sạch ngay tức thì.

Cô không dám gãy dựa, chỉ có thể mặc cho anh sắp xếp mình như một trò chơi.

"Tổng thống đại nhân, tôi sai rồi. Tôi không dám phạm sai lầm nữa..." Những lời này tuyệt đối phát ra từ nội tâm, cô lần này là sợ thật rồi.

"Là sao? Tôi còn muốn xử lí cô nhiều lần." Mắt đen nhu tình lạnh lùng nhìn cô, khóe môi câu lên nụ cười tà mị mà lạnh lẽo.

Động tác trên tay ôn nhu đến nỗi người được hưởng thụ nó tâm kinh hãi run sợ. "Cô nói xem một cô gái lúc nào cũng thừa cơ để trốn khỏi tôi, tôi nên làm gì để giữ cô ấy lại đây?"

Thanh âm thì thầm mát lạnh, không có bất kỳ cảm xúc gì, đủ làm cho người hiểu anh đã tức điên lên rồi.

Lần này cô thực sự là bị dọa sợ phát khóc, đôi mắt sáng tràn đầy nước mắt, hạ giọng nhàn nhạt nức nở.

Đôi mai mảnh khảnh trong lồng ngực anh khẽ run rẩy.

Cận Tư Hàn nhìn chăm chăm cô gái đang thút thít trong lồng ngực của mình, mắt đen tình mịch lạnh lẽo.

Anh không nên mềm lòng với cô, chính vì dễ mềm lòng với cô nên mới để cô tha hồ tung hoành.

Nghĩ đến cô vì anh, rồi vì mong muốn khẩn thiết được rời đi của bản thân mà đem anh trao cho người khác.

Đáy lòng lửa giận ngập trời, không còn cách nào áp chế.

Anh trực tiếp xoay người một cái, đem cô gái nhỏ bé ép dưới thân thể, thân thể cao lớn phủ xuống.

Lạnh lùng nhìn người đang run bần bật dưới thân, mắt đen hiện ra ngoan ý.

Anh cúi đầu cắn lấy đôi môi đỏ hồng của cô, hôn tiến quân thần tốc, không có chút nhu tình nào, chỉ có ý trừng phạt nồng đậm.

An Chi Manh cảm thấy xấu hổ cùng cực.

Không có bất kỳ sự yêu thương nào, chỉ có trừng phạt. Nước mắt cứ thế tràn mi.

Tay chân không ngừng giãy dụa. "Ồ ô... Thả tôi ra... Thả tôi ra..."

Sự giãy dụa của cô ngược lại khiến hai thân thể ma sát, chốc lát liền dính chặt vào nhau.

Nụ hôn mang theo ý xâm chiếm.

Cô ê a được vài âm giọng mũi. "Ngô ngô ngô..."

Cảm giác nụ hôn của anh chứa đầy tình ngọc, cô lại điên cuồng giãy dụa, vì thế càng khiến thân thể hai người quấn quít lấy nhau.

Đáy lòng sợ hãi, sợ hãi, bắt an...

Cận Tư Hàn không thấy cô giãy dụa, sợ hãi.

Lần này anh đã quyết định biến cô thành người phụ nữ của anh, để cô an phận thủ thường.

Nụ hôn dời xuống, dừng lại nơi xương quai xanh, tùy ý gặm nuốt.

"Xin anh... Tôi sai rồi, tôi không dám nữa, thực sự không dám nữa... Cầu xin anh... Buông tha tôi..." Tiếng nói vô cùng yếu ớt.

"Tổng thống đại nhân, tôi sai rồi... Tôi không dám nữa... Cầu xin anh... Đừng như vậy... Ngô..."

Toàn thân run rẩy, cảm giác vui thích khiến cô thấy thật xấu hổ.

"Không muốn... Không muốn... Van xin anh... Anh muốn kiểu phụ nữ như thế nào... Tại sao cứ phải là tôi..." Cô chán ghét cuộc sống chung đụng như vậy, cho tới giờ cô chưa từng nghĩ tới gả cho tổng thống đại nhân.

Cho dù anh là người mà phụ nữ toàn nước R muốn gả cho nhất, nhưng cô chỉ muốn có một tình yêu ấm áp thông thường mà thôi.

Cô chỉ tình yêu đơn giản, hai người cùng bên nhau, ủng hộ cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cận Tư Hàn, tôi hận anh

Chứ không phải như bây giờ, cô hận! Cô hận người đàn ông bá đạo ngay trước mặt, vô cùng hận anh.

Hận ý tràn ngập khiến cô quyết tâm. Khẽ mở môi đỏ, hàm răng trắng như tuyết hung hăng cắn lấy bờ vai của anh.

Cận Tư Hàn nhàn nhạt quét mắt nhìn cô một chút, nụ hôn càng thêm nóng rực mang theo ý muốn trừng phạt mạnh mẽ.

An Chi Manh gắt gao cắn bả vai anh, giữa răng môi còn cảm giác được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Trong máu tươi còn chứa cả ý hận thù, cứ thế ngấm dần, khắc sâu vào trong thân thể. Cảm nhận được nụ hôn nóng rực của anh đang khiến toàn thân cô nóng lên, máu tươi lại càng loang ra mạnh mẽ trong khoang miệng.

Máu tươi chảy dọc xuống cần cổ trắng ngần, màu đỏ trắng xinh đẹp liễm diễm.

Cận Tư Hàn hô hấp cứng lại, bàn tay che lại phần trên của cô, chỉ cần nhẹ cử động, hai người lập tức không còn mảnh vải che thân.

An Chi Manh run rẩy một cái, đưa tay giữ chặt bàn tay kia.

Ngón tay găm sâu vào lòng bàn tay anh, thanh âm mang theo ý giận ngất trời. "Cận Tư Hàn, anh muốn tôi hận anh cả một đời sao?"

An him lặng một hồi, mắt đen thâm thúy lạnh lùng âm hiểm nhìn cô.

Thấy đôi mắt cô hiện lên tia lãnh đạm, tâm liền như tê liệt đau đau nhức nhức.

Bỗng nhiên anh thả tay cô ra, ngồi xuống bên cạnh cô, lạnh lẽo nhìn cô. "Cô hận tôi như vậy?"

"Đừng! Tôi hận anh, hận anh chưa hỏi sự đồng ý của tôi đã định đoạt tôi là vị hôn thê của anh. Tôi hận anh chưa hỏi sự đồng ý của tôi đã đối xử thô bạo với tôi. Anh làm vậy so với cường gian, không có gì khác nhau." Cô gào thét.

Kéo tấm chăn bên cạnh, trùm lên thân mình, cảnh giác nhìn anh.

"Tốt, cô đừng hối hận!" Anh đứng dậy, đi ra bên ngoài.

"Phanh..."

Nhìn cửa phòng đóng chặt, cả người An Chi Manh trong nháy mắt mềm nhũn ra.

Cô ôm lấy hai chân, cắn chặt môi, cổ họng mình khóc thành tiếng.

Huyết dịch theo khóe môi chảy vào bên trong miệng.

Đôi vai nhỏ gầy guộc khẽ run run.

Cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, tại nơi nóng đến 40 độ này, cô lại lạnh đến tận xương tủy.

Người đàn ông này chính là một tên ác ma, tùy thời có thể găm nhăm bạn đến cốt tủy cũng không chừa lại.

Nghiến chặt răng, cô thề, cô nhất định phải chạy đi!

Cô phải thoát khỏi nơi của người đàn ông ác quỷ này.

Một đêm này, An Chi Manh không ngủ, cô lên mạng tìm kiếm cách chạy thoát.

Cận Tư Hàn cũng một đêm không ngủ, nghĩ đến cô ngay trước mặt mình thể hiện ý hận nồng đậm, anh liền vô cùng hối hận hành vi không nên do quá xúc động mà mình gây ra.

Nghĩ đến cô hận mình như vậy, muốn trốn khỏi mình như vậy.

Mắt đen tản ra ngoạn ý, cứ coi như để cô hận anh cả đời, anh nhất định phải giữ cô bên mình.

Hai người mất ngủ đến hùng đông.

Hôm sau, sáu giờ rưỡi Cận Tư Hàn đứng giờ đứng dậy rửa mặt, đi xuống dưới lầu.

Quản gia nhìn trúng tâm tư tổng thống, thờ mạnh cũng không dám.

Ông khom người, kêu người hầu an tĩnh dọn xong bữa sáng, sau đó đứng một bên.

Lại không dám hỏi, An tiểu thư có khỏe không!

Bầu không khí trong đại sảnh quá mức chèn ép khiến cho người ta cảm thấy hô hấp khó khăn, mỗi giây mỗi phút đợi đại tổng thống đều khiến người ta ngột thở.

Quả thực là thời gian trôi qua chậm chạp vô cùng, mồ hôi lạnh ướt đầm trán, cũng không dám đưa tay lau đi.

Chỉ sợ một động tác nhỏ chạm tới tổng thống đang không cao hứng sẽ phải trả giá nặng nề.

Một đám người kinh hồn đứng một bên, thẳng đến lúc anh ăn xong bữa sáng. Rõ ràng chỉ có mười phút đồng hồ, anh lại cảm giác như vừa trôi qua một thế kỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Vì rời đi, tôi nguyện ý

Thấy Tổng Thống tiên sinh đứng dậy, ông nhanh chóng tiến lên đưa cho anh cặp công văn.

Cận Tư Hàn quét mắt nhìn quần gia một chút, thanh âm lạnh lẽo. "Trừ ba tháng lương."

"Cảm ơn Tổng Thống tiên sinh." Quần gia thở hắt một hơi, chỉ cần không phải khai trừ chính mình thì không phải thảm họa nhất rồi.

"Nếu có lần sau nữa, trực tiếp từ chức." Nếu như không phải nhờ việc ông cống hiến hết mình cho toà thành này thì sớm đã bị sa thải rồi.

Cầm qua cặp công văn, mắt anh lại nhìn trên lầu, sau đó quay người, rời đi.

Quần gia ngẩng đầu nhìn cửa phòng trên lầu vẫn đóng chặt, hai con người đục ngầu hiện ra một vòng sâu bi.

An Chi Manh khóa mình trong phòng cả ngày, quần gia có gõ cửa mấy lần, bên trong không có động tĩnh gì.

Nhìn qua camera, cô rõ ràng chưa hề ra ngoài. Không có chỉ thị của tổng thống, ông cũng không dám mạo muội mở cửa.

Thẳng đến 8:30 chạng vạng tối, tổng thống trở về, ông mới nhanh chóng tiến lên.

"Tổng Thống tiên sinh, An tiểu thư cả ngày không xuống nhà. Thức ăn bụng lên cũng không buồn động. Cô ấy chẳng thèm mở cửa, trong đó sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!"

Vừa mới dứt lời, quần gia ngẩng đầu, phát hiện tổng thống đã đi lên lầu, đứng ngoài cửa phòng, tay cầm chìa khóa không biết đã lấy ở đâu.

Anh mở cửa phòng, một phòng đen ngòm, lông mi khẽ nhú.

Mở đèn lên, đi vào bên trong.

Cô vẫn lấy chăn bọc quanh thân mình như tối hôm qua, ngơ ngác ngồi ở chỗ đó. Hai mắt sưng đỏ, gương mặt đầm nước mắt trong suốt.

Một ngày không gặp, cô tiều tụy khiến tâm anh đau.

Cô nhất định phải dày vò bản thân vậy à?

Hùng hổ tiến lên, vừa vươn tay, chỉ thấy cô run lên một cái, toàn thân phát run.

Đôi mắt sáng như sói nhìn chằm chằm chính mình, ánh mắt phòng bị khiến anh cảm giác như đàn bị người ta bóp nghẹt thở.

An Chi Manh cảnh giác nhìn anh. "Anh muốn làm gì?"

"Cô nói xem?" Sau đó mạnh mẽ kéo lấy chăn trên người cô, không quan tâm cô liệu mạng giấy dựa.

Thanh âm lạnh lẽo. "Nghe nói, cô đã một ngày không ăn không uống."

"Mắc mớ gì tới anh." An Chi Manh ngoảnh mặt qua nơi khác, không thèm nhìn anh lấy một cái.

Giờ phút này, bất luận anh có dung nhan tuấn mĩ vô song cỡ nào, cô đều cảm thấy thật buồn nôn.

Cô hận không thể, cắn chết anh.

"Mặc đồ vào, xuống lầu ăn cơm." Chất giọng không mang theo mây may khả năng cứu vãn.

An Chi Manh cười lạnh nhìn anh. "Tôi có ăn cơm hay không thì liên quan gì đến anh? Anh không phải muốn tôi sao? Tôi cứ để mình chết đói, xem anh chiếm lấy tôi kiểu gì."

Mắt đen chứa đầy lửa giận ầm ầm. "Cô cho là tôi muốn đoạt lấy thân thể cô?"

"Không phải vậy sao? Tôi không có tiền, không có diện mạo, có thứ gì khiến tổng thống đại nhân muốn có nữa chứ." Khóe miệng cô nhếch lên cười lạnh, lạnh đến cốt tủy.

Sự lạnh lùng ấy đã đâm một nhát vào tim anh.

Anh giật mạnh chần trên người cô, ném xuống đất.

"Cô gái, vậy tôi thành toàn cho cô."

Anh xoay người, để cô dưới thân, nụ hôn rơi xuống.

Hôn nửa ngày, thấy cô không có phản ứng gì, cũng chẳng thêm giây giũa.

Vừa ngừng đầu, đập vào mắt chính là nụ cười lạnh thấu xương, nụ cười mang theo ý châm chọc và tức giận.

Nếu như hiện tại có thanh đao, anh khẳng định, cô sẽ không ngần ngại đâm thẳng nó vào tim anh.

"Làm sao vậy? Tổng thống đại nhân, không tiếp tục sao?" cô cười lạnh nhìn anh.

Nếu như dùng thân thể mình có thể đổi lấy tự do, vậy cô nguyện ý.

Cô nhìn anh, bất gặp nơi đáy mắt anh hiện lên một tầng đau đớn, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Cô lại cười, hẳn là mình hoa mắt rồi. Anh vô tâm cao cao tại thượng như vậy, làm sao lại vì cô mà bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Điên cuồng muốn cắn chết anh

Đánh đổi thân thể chính mình chỉ để rời đi, điều này càng khiến tâm anh hoảng loạn.

"Cô muốn rời khỏi tôi vậy sao?" Giọng người đàn ông lạnh lẽo nhưng lại mang chút gì đó tan nát cõi lòng.

"Tổng thống đại nhân, ngài nói giỡn rồi. Tôi muốn rời đi, cũng chẳng thể đi, ngài nói đúng không?" Cô nhếch miệng lên một góc 15 độ, châm chọc nhìn anh.

"Biết thì tốt, không có sự đồng ý của tôi, cô đừng mong rời đi." Mắt đen hiện lên ngoan ý, đã không giữ được tâm, vậy phải giữ lại được người.

Mắt nhìn ánh mắt phòng bị của cô, đáy mắt đen khê che giấu đau đớn.

Anh đặt cô lên giường, xoay người rời phòng.

Anh vừa đi, An Chi Manh liền nằm xuống, nước mắt sợ hãi lại một lần nữa tràn mi.

Thần thờ một phút đồng hồ, cô nhanh chóng đứng dậy, như kẻ điên lục lọi trong tủ quần áo.

Cô lấy ra một chiếc áo dài tay, lại tiếp tục lấy ra một chiếc áo khoác dài tay nữa

Tay chân luống cuống mặc quần áo, mãi đến khi đã che được hết những thứ cần che, cô mới có chút cảm giác an toàn.

Bên tai truyền đến thanh âm tay cầm cửa chuyển động, cô như chim sợ cành cong nhanh chóng vọt đến trên giường.

Tay với lấy chăn, lại đắp lên người mình, trốn thu lu trong góc.

Hai tay ôm chân, đầu chôn thật sâu giữa đó.

Cô phong tỏa nội tâm bên trong, cách li với thế giới bên ngoài.

Cận Tư Hàn mang bữa tối đi tới, thấy cô như thế, lòng không khỏi co rút đau đớn.

Anh kéo chăn, động tác vô cùng nhẹ nhàng. Thanh âm không tự giác nhu hòa b dần."Ăn cơm đi, tôi cam đoan không động vào cô."

An Chi Manh không tin tưởng nhìn anh, tay vẫn nắm chặt góc chăn.

Anh hít sâu rồi thở dài một hơi "Tôi cam đoan, chỉ cần cô ăn cơm."

Cô vẫn nghi ngờ nhìn anh, không nói bất kì câu nào, nhưng qua ánh mắt cũng thể hiện ý nghĩ sâu trong tâm cô.

Bỗng nhiên bị kéo một phát, chân bị ném mạnh qua nơi khác. Cánh tay dài chụp tới, khổng chế cô trong ngực mình.

Ngón tay bóp lấy cằm của cô, không để cho cô cứ mãi ngậm miệng như vậy.

Anh thô bạo dùng muống bón cơm cho cô.

"Phi..." An chi Manh phun toàn bộ số cơm lên mặt anh, cười nhạt nhẽo.

Anh cầm chén lên, xúc miếng lớn đưa vào miệng mình, sau đó trực tiếp cúi đầu chặn lấy môi cô, thô bạo cạy mở hai hàm răng của cô, truyền từng chút từng chút cháo hải sản vào miệng cô.

Thấy cô muốn phun ra, anh không thể không duy trì hôn sâu hơn, thẳng đến khi cô nuốt hết thức ăn vào bụng, anh mới lưu luyến rời đi.

An Chi Manh ác độc nhìn anh, cười lạnh.

Cận Tư Hàn không nhìn thẳng cô, lần lượt đem cháo trong miệng mớm cho cô.

Mãi đến khi cô ăn xong 2 bát cháo hải sản, anh mới cầm lấy khăn giấy bên cạnh, giúp cô lau miệng.

"Về sau ngoan ngoãn ăn cơm, tôi sẽ không động vào cô." Đương nhiên, đây chỉ là tạm thời.

An Chi Manh từ đầu đến cuối đều cười lạnh, không muốn nói nửa chữ với anh.

Cô chỉ sợ mình vừa mở miệng liền muốn cắn chết anh.

Thấy cô vẫn phòng bị mình như vậy, Cận Tư Hàn bưng bát đi ra ngoài.

Quản gia nhìn tổng thống bưng bát xuống, bị dọa đến mất đi ba hồn sáu phách.

Khi nào, tổng thống tiên sinh cao cao tại thượng lại quan tâm một người như vậy, tự mình bưng đồ ăn lên cho người đó.

Ông nhanh chóng tiếp nhận lấy bát trong tay anh.

"Ngày mai, nếu như cô ấy vẫn không chịu ăn cơm thì gọi điện cho tôi."

"Được rồi, Tổng Thống tiên sinh." Nhìn bóng lưng cô đơn của Tổng Thống tiên sinh, ông vô cùng xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Nụ cười tái nhợt

Tổng Thống tiên sinh, cuối cùng thông suốt, ưa thích một người rồi.

Chỉ là, cho tới bây giờ Tổng Thống tiên sinh đã quen ra lệnh, làm sao hiểu được cách che chở một thiếu nữ.

An tiểu thư, nhỏ như vậy. Chính là tùy hứng làm bậy, tuổi ngây thơ vô tri.

đường tương lai của hai người này, khẳng định sẽ trở nên gấp ghe.

Lại một đêm, hai người không ngủ.

An Chi Manh ngồi ở trong phòng, nhìn ngoài cửa sổ đen như mực, hai mắt ngây ra.

Vào năm cha mẹ xảy ra tai nạn xe cộ, cô không hiểu ý Thiên đường bên trong miệng bà ngoại, cô không ngừng khóc rống muốn mẹ.

Bà ngoại, rất nghiêm túc nói cho mình. Khóc, cũng khóc không đến với cha mẹ, cháu khóc đến chết rồi, cũng là một dạng kết quả.

một ngày này, cô khóc ròng rã một đêm, khóc tê tâm liệt phế, khóc khàn cả giọng.

Từ đó về sau, nước mắt giống như chảy hết rồi.

Cô đang nhớ cha mẹ, cũng sẽ không khóc. cho đến khi trưởng thành, cô đã hiểu, ý tứ Thiên đường.

Vốn cho rằng đời này sẽ không khóc, không nghĩ tới lại khóc lần nữa rồi.

Yên lặng lau nước mắt, đi chân đất đứng bên cạnh cửa sổ, ngẩng đầu nhìn chấm nhỏ trên trời.

Vừa cười vừa nói: "Cha, mẹ, để cho các người lo lắng, từ hôm nay trở đi, con sẽ không ngược đãi chính mình nữa."

nụ cười tái nhợt gương mặt ép làm đau lòng người.

cho tới bây giờ cô cũng không phải là người mềm yếu, cho tới bây giờ cô cũng không phải là người gặp phải việc vẫn khóc đến chết.

Nếu đã xảy ra, không cách nào thay đổi. cô liền thay đổi chính mình, từ nhỏ không dựa vào ai, chỉ dựa vào chính mình.

Còn muốn đối mặt các loại thân thích ngọt ngào bấy rập, tâm cô như pha lê đã sớm chết rồi.

Nhìn mặt trời ngoài cửa sổ mới lên ở hướng đông, ánh sáng mỹ lệ đầu tiên từ cửa sổ chiếu vào gian phòng.

Cô giờ lên nụ cười sáng chói ngọt ngào, một ngày mới bắt đầu, việc trước kia coi như bị chó cắn rồi.

Cô cũng không thể vì bị chó cắn một miếng, liền muốn chết muốn sống.

sáu giờ sáng, mở cửa phòng.

Đi xuống thang lầu. "Chú quản gia, bữa sáng xong chưa?"

Quản gia tròn mắt há hốc mồm nhìn sắc mặt cô tiểu tụy, nhưng nụ cười sáng rỡ.

Đây là lần đầu tiên sau nửa tháng cô tới nơi này phá lệ dậy sớm như thế, hôm qua cô còn nhốt mình một ngày không ăn không uống, ông còn tưởng rằng cô muốn tìm cái chết chống lại nữa!

Không nhìn ánh mắt quản gia kinh ngạc, chủ động ngồi vào bàn cơm. "Chú quản gia, buổi sáng hôm nay ăn cái gì?"

Quản gia từ bên trong kinh ngạc kịp phản ứng. "An tiểu thư, cô muốn ăn cái gì? Chỉ cần cô đồng ý chờ, đều có thể có."

"A! Vậy thì cho cháu phần cháo thịt nạc ấm áp dạ dày trước đã, cho cháu mấy phần lớn hải sản tươi. cháu còn muốn bò bít tết và canh." Dù sao không phải mình xuất tiền, ăn chùa thì ngu sao mà không ăn.

"A! Tốt, tốt." Mắt nhìn đồng hồ, đã sáu giờ rưỡi rồi.

mười phút đồng hồ tiếp theo, Tổng Thống tiên sinh muốn xuống lầu, hai người này gặp mặt sẽ không đánh nhau đi!

Mang tâm tình bất an, nhanh chóng phân phó sau bếp, lại chạy trở về.

Vừa vặn gặp tổng thống đi tới nhà ăn, nội tâm không ngừng cầu nguyện, tuyệt đối đừng đánh nhau!

Cận Tư Hàn đi vào nhà ăn, khoảnh khắc trông thấy An Chỉ Manh, ánh mắt có chút chấn kinh.

dùng ánh mắt tinh tế đánh giá cô một phen, thấy cô ngoại trừ sắc mặt tiểu tụy, ánh mắt lại khôi phục vẻ long lanh ngày xưa.

Đáy lòng, thờ dài một hơi.

An Chỉ Manh liếc anh một chút, coi như anh không tồn tại.

Người hầu vừa bưng lên cháo thịt nạc, cô lặng lẽ ăn bữa sáng của mình, đuôi mắt đều không mảy may liếc anh một chút.

Cận Tư Hàn cầm lấy tờ báo, nhàn nhạt liếc cô một chút. "Hôm nay thật sớm."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tổng Thống tiên sinh, không thể

An Chi Manh ngồi vững như Thái Sơn, hoàn toàn coi anh như không khí.

lúc này Quán gia bùng bùng sáng lên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Yên lặng đem đồ vật xuống, lặng lẽ đứng ở một bên.

Rất sợ chính mình trúng thương, nhanh chóng lui xuống.

nhà ăn lớn như vậy chỉ còn lại có hai người ngồi ngay ngắn đối diện, Cận Tư Hàn yên lặng cầm lấy dao nĩa, nhà ăn truyền đến tiếng dao nĩa.

Quán gia đi lên lần nữa, sau đó hơn nửa giờ.

Bưng Cua Đồng cho An tiểu thư, trông thấy tổng thống vẫn còn đó, giật nảy mình.

Mỗi lần tổng thống ăn bữa sáng thời gian sẽ không vượt quá mười lăm phút, đây là thói quen của anh trước sau như một cho đến nay. Theo anh mà nói, thời gian cũng là tiền, không thể vì bất kỳ chuyện gì lãng phí thời gian quý giá.

Run rẩy đem Cua Đồng thả xuống trước mặt cô, đuôi cá quả nhiên trông thấy mặt tổng thống trầm xuống.

Thăm rồi thăm rồi...

"Bưng xuống đi."

"Không cho phép." cô ngẩng đầu căm tức, nhanh chóng vươn tay qua bàn ăn.

thân thể anh cao lớn trực tiếp tiến nhanh vào, đi đến bên cạnh cô, không nói hai lời đoạt lấy thức ăn của cô.

"Loảng xoảng..." món ăn Cua Đồng hết thấy ném trên mặt đất.

An Chi Manh nổi giận, cô trực tiếp đứng dậy căm tức nhìn. Cô phát hiện thân quá thấp bị thiệt thòi, liền trừng mắt ngưỡng mộ người khác.

Hai ba lần leo lên cái ghế bên cạnh, lúc này mới có thể từ trên cao nhìn xuống anh. "Cận Tư Hàn, tôi muốn ăn Cua Đồng."

"Không cho phép."

"anh dựa vào cái gì không cho phép."

"Chỉ bằng thứ cô ăn chính là tôi dùng tiền mua." Gương mặt anh tuần khó chịu quay đầu.

Người hầu bưng con cua đứng ở một bên, không biết nên đi lên hay là nên lui xuống.

An Chi Manh mắt sắc leo xuống ghế, phóng tới.

Cô nhanh, anh càng nhanh.

Vọt tới bên người hầu, vừa vươn tay, đã nhìn thấy một bàn tay khác tùy ý vỗ.

Loảng xoảng..." lại một lần nữa rơi khắp nơi.

Nhìn con cua trên đất, cô đau lòng không thôi.

Ngồi xổm người xuống, vươn tay nhặt lên thiếu chút nữa so với cánh tay mình vẫn còn con cua.

Đuôi mắt đều không liếc anh một chút, trực tiếp nhìn quán gia một bên. "Chú quán gia, cho cháu một bình nước nóng."

"Được rồi." Quán gia nhanh chóng bưng tới một bình nước nóng.

Nhặt lên một con Cua khác, trực tiếp mở nắp nước ấm, rửa sạch con cua đứng lên. Cảm giác rửa sạch, cảm nước tương bên cạnh, trực tiếp ngồi trên ghế dựa, chuẩn bị bắt đầu ăn.

Bóc vỏ, chấm tương. Bỏ ở trong miệng, đặc ý cắn một miếng, lại cắn hừ không.

Nhìn hai tay rỗng tuếch, căm tức nhìn kẻ cầm đầu bên cạnh. "đến cùng anh muốn thế nào?"

"Không cho phép ăn." khuôn mặt anh bình tĩnh, ngữ khí nghiêm khắc.

Khuôn mặt nhỏ quật cường nhìn anh. "anh không muốn, tôi nhặt lên ăn mắc gì đến anh."

"Không cho phép, cũng là không cho phép." Cận Tư Hàn trực tiếp cầm tất cả hải sản bên người cô, không nói một lời ngồi tại chủ vị. bên trong ánh mắt quân gia và An Chi Manh khác nhau, chỉ thấy ngón tay anh thon dài, từ từ bóc vỏ, đem tất cả hải sản từ từ tiêu diệt.

Quân gia bị dọa đến mặt không còn chút máu. "Tổng Thống tiên sinh, không thể..."

"Im miệng." Thờ ơ đảo qua, quân gia lo lắng nhìn anh.

ánh mắt trách cứ nhìn về phía An Chi Manh, yêu An tiểu thư sao giày vò như thế.

lúc sáng sớm ăn hải sản không tốt, cho nên Tổng Thống tiên sinh mới không cho cô ăn, có thể cô càng muốn chống lại.

Nhìn thấy tổng thống từng chút ăn hết cua, ông hoảng sợ đến sắc mặt trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Vì cô, tôi nguyện ý

. Chương 78: vì cô, tôi nguyện ý

Nhanh chóng thối lui ra khỏi đại sảnh, đi vào nơi hẻo lánh lo lắng gọi điện thoại. "Tổng tiên sinh, ngài mau chạy tới đi! Tổng Thống tiên sinh, sắp gặp chuyện rồi. Đứng tranh thủ thời gian phái xe cứu hộ tới. Mau tới! còn không đến, xảy ra đại sự rồi."

Cúp máy điện thoại, lòng nóng như lửa đốt đi đến đại sảnh.

Chỉ thấy Tổng Thống tiên sinh đã ăn xong tất cả hải sản, thấy người hầu còn bụng hải sản đi lên cho An tiểu thư, ông bị dọa đến giật mình một cái.

Làm cho các cô tranh thủ thời gian bụng cái khác đi lên, nhìn thấy Tổng Thống tiên sinh màu da lúa mì đã bắt đầu trở nên trắng xanh.

Đáy lòng của ông thêm gấp! ánh mắt nhìn về phía An Chi Manh càng không hài lòng.

An Chi Manh bĩu môi, chẳng phải ăn hải sản của anh sao? đau lòng tiếc tiền như vậy sao? Không ăn thì không ăn thôi!

Bĩu môi, nhún vai, chạy lên lầu.

Nếu như cô quay người, sẽ nhìn thấy anh môi mọng sưng đỏ, sắc mặt trắng xanh.

Nhưng lúc này, cô nhìn anh một chút đều cảm giác buồn nôn, tự nhiên sẽ không nhìn thêm một chút.

Cận Tư Hàn nhìn bóng lưng cô rời đi, một dây thần kinh ráng chống đỡ sau cùng, thư giãn xuống.

Cả người lập tức gục ở trên bàn, quân gia nhanh chóng nâng lên. "Tổng Thống tiên sinh, ngài biết rất rõ rằng buổi sáng ngài ăn hải sản sẽ phát bệnh, ngài..."

"Tôi không ăn, cô ta sẽ ăn, tôi không thể để cho cô có việc." lời nói trong veo mà lạnh lùng như một người khác, băng lãnh mà cứng nhắc.

Nhưng lại lộ ra yêu thương sâu sắc, cùng quyến luyến thật sâu.

Quân gia thở dài một hơi thật sâu. "Tổng Thống tiên sinh, ngài cô chống đỡ. Tổng Y sinh và xe cứu hộ tới ngay lập tức rồi."

"Ừm!" Nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt trên lầu, thanh âm suy yếu. "Đừng... Cho cô biết, nói tôi đi công tác rồi."

Quân gia bất đắc dĩ trả lời. "Được."

"Giúp tôi chiếu cố tốt cho cô ta, đừng để cô ta uống đồ uống lạnh, đừng để cô ta ăn đồ ăn vặt bỏ đi, đừng để buổi sáng cô ta ăn hải sản. Nếu như cô ta không ăn cơm, gọi điện thoại nói cho tôi."

Sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, đôi môi sưng thành miếng lập xường. gương mặt anh tuần yếu kiệt, trở nên vô cùng thâm trầm.

Quản gia đau lòng nhìn Tổng Thống tiên sinh suy yếu trước mắt, đến giờ này phút này, bên trong đầu tất cả đều nghĩ cho An tiểu thư.

Trái lại An tiểu thư, ngoại trừ vẫn muốn bỏ trốn, một mực làm tổng thống tức giận, một mực gây chuyện.

Cô có điểm nào quan tâm tới Tổng Thống tiên sinh, có một lần đem tâm đặt ở trên người Tổng Thống tiên sinh rồi hả?

"Tổng Thống tiên sinh, An tiểu thư đáng giá để ngài đối với cô như thế sao?" hai mắt đục ngầu, hiện ra nồng đậm nghi hoặc.

trong mắt Cận Tư Hàn có nồng đậm lo lắng, loại chi cần nhớ tới cô sẽ cảm thấy rất yên tâm, chỉ có cô có thể cho chính mình.

"Cái này tất cả mọi chuyện trên thế giới vốn không có đáng giá hay không, chỉ là có nguyện ý hay không. Vì cô ta, tôi nguyện ý." Nhếch miệng nở nụ cười suy yếu.

Quản gia thở dài một hơi, ông có chút hoài niệm Tổng Thống tiên sinh Vô Tình trước kia rồi.

Tối thiểu nhất khi đó, anh sẽ không vì cô ta có khả năng xảy ra vấn đề, mà để chính mình rơi vào hiểm cảnh.

Theo sau lưng bảo vệ, đỡ lấy anh rời khỏi đại sảnh.

Đi ra tòa thành, vừa tới bãi đỗ xe, đã nhìn thấy Tổng Húc từ bên trong xe đi ra tới.

"Chà chà! Tôi nói anh, muốn chết cũng không cần như vậy! Cũng không phải không biết chính mình thân thể có bệnh, còn không cẩn thận như vậy. Chậc chậc, đây cũng không phải phong cách của anh."

Miệng trào phúng, tay chân lại nhanh chóng đem anh bỏ vào trong xe.

Người chợt lóe lên, thân tốc đi ô-tô rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Ngài đối với tôi có ý kiến sao?

buổi chiều An Chi Manh xuống lầu ăn cơm, phát hiện ánh mắt quản gia nhìn mình lộ ra không thích.

Nhìn chính mình váy đầm vừa người, váy ngang đầu gối, chi lộ ra cánh tay, cũng không có lộ ngực.

Thấy thế nào, giống như cũng không có làm bại hoại thuần phong mỹ tục."Chú quản gia, chú có ý kiến với cháu sao?"

"An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh đối với cô rất tốt. chẳng lẽ cô không thể quan tâm anh nhiều hơn chút sao?" Quản gia lời nói thâm thúy nói ra.

"Tốt với tôi sao? Tôi không cảm thấy." Không quan trọng ăn bữa trưa, nhớ tới đêm đó anh đối với mình làm toàn bộ.

ánh mắt hiện lên ánh sáng lạnh, anh căn bản cũng không hiểu tôn trọng cô, chỉ có cường thủ cường đoạt.

Quản gia thật muốn đánh cô. "An tiểu thư, cô sống ở trong phúc mà không biết phúc."

"A!"

Quản gia thấy cô qua loa chính mình như thế, tức giận đến mặt đỏ bừng, thật vì Tổng Thống tiên sinh không đáng. "An tiểu thư, biết rõ cô không biết..." Vừa định nói ra, nhớ tới Tổng Thống tiên sinh, cứ thế mà đem lời đến miệng muốn nói nuốt vào trong bụng.

bên trong miệng An Chi Manh nhai thức ăn, hiếu kỳ nhìn ông một chút. "Biết cái gì?"

"Dù sao, người cô ở trong phúc không biết phúc. Nếu như mất đi Tổng Thống tiên sinh, cô cũng tìm không được người thứ hai đối với cô tốt như vậy." Anh thật sự là vì Tổng Thống tiên sinh không đáng.

một người cao cao tại thượng như vậy, vì cô trở nên hèn mọn như vậy.

Bầu môi, chẳng thềm ngó tới.

ông xem như nhìn thấy tổng thống lớn lên, mấy đời đều đã làm lụng vất vả cho nhà này, khẳng định tâm ông hướng tổng thống.

Cô mới lười nhác so đo với ông.

Ăn xong bữa trưa lên lầu, xem phim thần tượng.

Đến bữa tối, cô lần nữa xuống lầu thế mà còn không có phát hiện bóng dáng của anh, sau lưng lại nhiều hơn bốn người đàn ông cơ bắp như bóng với hình.

"Chú quản gia, đây là có chuyện gì?"

"An tiểu thư, đây là Tổng Thống tiên sinh phân phó, để phòng cô đào tẩu. Tổng Thống tiên sinh nói, thời gian này anh đi công tác, cô an tâm ở lại đây." Ngừ khí của ông mang theo không vui, Tổng Thống tiên sinh đang rửa ruột trong bệnh viện.

Hiện tại vẫn còn hôn mê bất tỉnh, cô còn không tìm không phổi ăn được uống được như thế.

Đi công tác? ánh mắt toát ra vui sướng, trông thấy sau lưng bốn người đàn ông cơ bắp, vui sướng trong nháy mắt biến thành thất vọng.

Quản gia đến nhà bếp cầm hộp cơm, đi ra tòa thành.

An Chi Manh nghi hoặc nhìn quản gia rời đi, nói một mình. "Chú quản gia, đưa cơm cho ai vậy?"

Sau lưng mấy người đàn ông cơ bắp, ghét bỏ liếc cô một chút, cúi đầu, không nói.

Quản gia mang theo hộp cơm, ngồi lên xe, hơn một giờ sau mới đến bệnh viện.

Nhìn một chút chung quanh không có ai, lúc này mới lên lúc nhanh chóng đến thang máy bệnh viện, trực tiếp ấn đến tầng cao nhất.

thân thể Tổng Thống tiên sinh, tùy tiện cầm vật đều có thể gây nên dư luận lớn, thậm chí gây nên rung chuyển quốc gia.

Anh càng không thể bại lộ nhược điểm trí mạng của tổng thống tiên sinh trước công chúng, thang máy đến tầng cao nhất.

Quen thuộc đi đến phòng bệnh dành riêng cho tổng thống, phòng bệnh là một phòng ngủ một phòng khách một phòng bảo vệ xa hoa.

mặc dù trang hoàng không có xa hoa như bên trong tòa thành, nhưng cũng coi như xa xỉ rồi.

Vừa đi vào phòng bệnh nhân, đã nhìn thấy Tổng Húc ở bên cạnh.

"Tổng tiên sinh, Tổng Thống tiên sinh tỉnh chưa?"

"chưa! buổi tối chắc là anh sẽ tỉnh lại." Cởi áo khoác trắng, một bên quản gia lấy ra hộp giữ ấm, không chút khách khí đứng lên. "Dù sao, anh cũng sẽ không ăn thức ăn cũ, cho tôi ăn đi!"

"Tôi đều bận bịu đến hiện tại, cơm tối cũng còn chưa ăn." Ăn như hổ đói đứng lên, không thể không nói thủ nghệ đầu bếp nhà tổng thống thật không tệ.

Không biết có thời cơ hay không, cạy góc tường đầu bếp nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Gia quy đầu tiên của tổng thống Quản gia lo lắng nhìn cả khuôn mặt Tổng Thống tiên sinh

Quản gia lo lắng nhìn cả khuôn mặt Tổng Thống tiên sinh đều mọc chi chít đầy mẩn đỏ, bờ môi sưng thành lập xường.

Lo lắng hỏi: "Tổng Y sinh, Tổng Thống tiên sinh bệnh nghiêm trọng không?"

"rất nghiêm trọng, lần này toàn thân anh đều nổi mẩn đỏ. không phải các người đều biết anh chỉ có thể ăn một chút xú hải sản, đặc biệt là buổi sáng, một chút cũng không được. Các người đều không biết chú ý một chút."

tuy anh cực kỳ thích sáng giọng cùng anh, nhưng vẫn quan tâm anh.

"Còn không vì An tiểu thư sao, mới sáng sớm nhất định phải ăn hải sản. Tổng Thống tiên sinh không cho, cô ta không chịu. Tổng Thống tiên sinh vì cô ta,

chỉ có thể tự mình ăn rồi."

Quản gia nói để Tổng Húc dừng lại động tác ăn."Cô ta có thể ảnh hưởng đến anh ta như thế hả?"

"Ừm." Quản gia cũng đồng dạng bất an, nếu như người phụ nữ này yêu Tổng Thống tiên sinh, cái kia ngược lại là một chuyện tốt.

Quan trọng, cô ta không yêu Tổng Thống tiên sinh. Nếu như ngày nào đó, cô ta bảo Tổng Thống tiên sinh đi chết, Tổng Thống tiên sinh sẽ không đi chết sao?

Nghĩ đến khả năng này, quản gia đều sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

đồng dạng nghĩ đến chỗ này còn có Tổng Húc, con người anh tinh mịch hiện lên tàn nhẫn."Cô ta nhất định phải yêu hắn, không phải như vậy, phải chết."

tuy nhiên hai mắt Quản gia đục ngầu hiện lên đáng tiếc, như là tán thành lời anh nói.

quốc gia R theo chế độ cha truyền con nối, mà mỗi đời tổng thống đều là loại tuyệt đối si tình.

Cả đời chỉ thích một người, chỉ cần sinh ra một đứa con, mặc cho tổng thống chết sống đều sẽ không để tổng thống phu nhân tái sản xuất.

Dẫn đến, mỗi đời người được đề cử tổng thống, khi còn bé đều đặc biệt thần bí.

Thẳng đến khi anh trưởng thành, một mình có năng lực đảm đương một phía, mới cho anh mặt hướng đại chúng.

duy nhất tổng thống nước R thuộc dòng độc đinh, nếu như xảy ra chuyện rồi. Rung chuyển cũng là cả quốc gia, vì quốc gia mất đi một người phụ nữ, bọn họ sẽ không tiếc.

Hai người nhân lúc Cận Tư Hàn hôn mê, đã ở trong lòng chôn xuống một hạt giống nguy hiểm.

Quản gia canh giữ ở bên cạnh anh, ngủ mê man.

mở mắt ra lần nữa, phát hiện Tổng Thống tiên sinh thế mà ngồi trên giường bệnh cầm Laptop lại điên cuồng làm việc.

ông càng thêm đau lòng. "Tổng Thống tiên sinh, ngài đã tỉnh, tại sao không gọi tôi?"

"Không có việc gì!" Thản nhiên nói, lần nữa mắt không chớp nhìn đồ án thiết kế trên máy vi tính.

bên ngoài anh là tổng thống, ban ngày xử lý chính vụ bên trên.

Ngầm bên trong, sản nghiệp gia tộc trải rộng toàn thế giới, tạo thành dây xích kinh tế to lớn.

dây xích kinh tế to lớn này, cũng làm cho nước R càng phát triển phồn vinh hưng thịnh.

Trong đêm, anh còn phải xử lý một phần nhỏ công việc lão ba lưu cho anh làm.

"Tổng Thống tiên sinh, ngài đói bụng không! Tôi lập tức để bọn họ đưa tới cho ngài rau xanh cháo thịt nạc." Tổng Thống tiên sinh xưa nay không ăn đồ ăn bên ngoài, cái phòng bệnh này, đều là chuyên dành cho Tổng Thống tiên sinh.

Cho dù mấy năm không vào, mỗi ngày cũng có người đến quét dọn, càng không có người dám đến ở.

"Ừm!" Nhanh chóng đánh xuống mấy chữ, tùy ý nói ra: "Cô ta ở nhà, có khỏe không?"

Quản gia sững sốt một chút, mới phản ứng được tổng thống nói tới ai."Cô ta rất tốt, ăn ngon ngủ ngon." Ngữ khí mang theo nhàn nhạt cảm xúc.

Cận Tư Hàn dừng lại công việc trong tay, mắt đen ben quét liếc ông một chút. "Đừng quên bổn phận của ông, về sau cô ta là tổng thống phu nhân. Đừng quên trước khi vào thành bảo, quy định đầu tiên."

Quản gia run một cái, tâm tình bất mãn biến mất hầu như không còn. quy định đầu tiên của tòa thành, cũng là một quy củ duy nhất.

Không cho phép đối với tổng thống phu nhân tương lai và tổng thống phu nhân sau này, có bất kỳ bất mãn gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Vây muội tiểu Nam thần

Cho dù cô đẩy tổng thống đến khốn cảnh, dù anh chết vì cô thì tuyệt đối không cho phép bất cứ lời oán giận nào xảy đến với cô.

Nhất định phải tôn kính cô như tôn kính tổng thống, ai không làm được, lập tức cút ra khỏi tòa thành.

Quy tắc này đã có từ rất lâu, không biết do vị tổng thống nào viết.

Nhưng tổng thống đòi sau, không ai dám thay đổi, ngược lại mỗi người thêm một ít quy tắc nữa, càng lúc càng nhiều điều lệ được liệt kê.

Tóm lại, một câu. Nhất định phải đối xử với tổng thống phu nhân tôn kính hơn tổng thống.

Quản gia thở dài, cầm lấy điện thoại, gọi người mang đồ ăn tới. "Mau mang đồ tới đây, Tổng Thống tiên sinh tỉnh rồi."

"Vâng." Người hầu cúp máy, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía An tiểu thư chẳng biết đã tới từ lúc nào.

"Người nào tỉnh rồi hả?" An Chi Manh mơ mơ màng màng đói bụng xuống lầu tìm đồ ăn, hình như vừa rồi cô nghe thấy tổng thống đã tỉnh rồi?

Người hầu ghét bỏ liếc cô một chút. "Người nào tỉnh, cũng không có quan hệ gì với cô."

An Chi Manh nhìn theo bóng lưng người hầu đó, khó hiểu.

Làm sao cô lại cảm giác mình đã gây ra chuyện hủy diệt thế giới này? Tại sao ai thấy cô cũng khó chịu chứ?

Gãi gãi đầu, đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh ra, liền phát hiện thế mà không có nước dưa hấu, cô lại đi tới hỏi người làm. "Xin hỏi một chút, nước dưa hấu hết rồi sao?"

"Không, tự mình đi mà ép! Cứ làm như mình là đại tiểu thư."

Cô sờ sờ mũi, nhìn theo người hầu, lại một lần nữa tự hỏi hôm nay mình đã làm gì mọi người?!

Loanh quanh trong bếp tìm dưa hấu, nhà bếp hơn 100 mét vuông, vậy mà không có lấy một bóng dưa hấu.

Cô luôn cảm giác có rất nhiều ánh mắt khiển trách đang nhìn chăm chăm mình.

Bất ngờ quay đầu, đã nhìn thấy bọn họ ngoảnh mặt đi. "Có thể hỏi một chút, tôi rốt cuộc đã làm sai gì, sao mọi người lại có thành kiến với tôi vậy?"

Người hầu khinh thường quét mắt cô, sau đó nói đầu nhau rồi đi, một chữ cũng không muốn nói với cô.

Cô dám tra tấn tổng thống đáng kính của họ đến mức này, họ chán ghét cô.

Nếu không phải tổng thống liên tục dặn dò không thể nói cho cô biết, bọn họ thật muốn hỏi cô xem cô có còn nhân tính hay không.

Tổng thống vẫn hôn mê bất tỉnh ở viện, cô ngược lại sống an nhàn ăn ngon ngủ yên tại nhà.

Nhìn người hầu cứ thế rời đi, An Chi Manh lẻ loi trơ trọi đứng lại nhà bếp, cảm giác như cả thế giới đang cô lập họ.

Lắc lắc đầu, được rồi, lên phòng ngủ vậy.

Sáng sớm hôm sau.

An Chi Manh theo thường lệ xuống nhà ăn ăn bữa sáng, nhìn bên trong trống rỗng, nội tâm lại có loại phiền muộn khó nói.

Người hầu đem ăn bày lên bàn, không thèm quay đầu lại liền đi mất.

An Chi Manh bĩu môi, vừa cầm lấy dao nĩa, bên tai liền truyền đến thanh âm không vui.

"Quản gia gia gia, mau giới thiệu người này cho tôi đi." Có thể khiến tổng thống cao ngạo kia thần hồn điên đảo, cậu không thể bỏ qua rồi.

Quản gia đau đầu nhìn vị đại thiếu gia trước mặt, rõ ràng chỉ có tám tuổi, nhưng lại có IQ cao kinh người.

Người ta đang liều mạng đọc sách, cậu liền tốt nghiệp xong xuôi. Hiện tại tốt rồi, lên đại học, cậu cũng rảnh rang.

Đã thế, đi nhà trẻ cũng chẳng biết xấu hổ, suốt ngày cưa gái.

Thầy giáo không thể làm gì, chỉ có thể mời cậu về nhà. Cha mẹ cậu lại tiêu điều tự tại, nhốt cậu vào biệt thự, để mặc cậu tự sinh tự diệt.

Cậu vừa nghe nói tổng thống nhà cậu thích một cô gái, sống chết nhất quyết đòi tới xem.

Đối với cậu mà nói, phụ nữ của tổng thống, đưa tới bên người cậu sẽ được về thành một tuyệt tác nồng đậm ý.

Mà Tổng Thống tiên sinh cũng không biết đầu nào gân dưng sai ngấm, thế mà, đồng ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cô có thể gọi tôi là chồng

"Tiểu tổ tông a! Cậu đừng làm ra chuyện lớn gì nữa. Tổng Thống tiên sinh, có thể sẽ không bỏ qua cho cậu đâu. Lần này ngài ấy rất nghiêm túc."

"Ủm ả, biết rồi. Không phải nghiêm túc thì tôi chả thêm." Tiểu đại nhân đi trước, trực tiếp vào trong nhà ăn, trùng trùng kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô gái đang ngồi ăn.

Tướng mạo năm mươi điểm, dáng người sáu mươi điểm, da thịt tám mươi điểm, tóc 99 điểm, đôi mắt một trăm điểm.

Mắt trong veo thanh tịnh, chân thành không pha tạp bất kỳ dối trá, để người nhìn cảm thấy vô cùng dễ chịu. "Ủm, không tệ, không tệ."

Cô nghe những lời này như lọt vào sương mù, đứa trẻ trước mặt ước chừng chỉ mới 8 tuổi, cao 1m4.

Gương mặt trẻ con, làn da mềm mịn, mắt to chớp chớp.

Tóc cậu có màu nâu tự nhiên, cho dù có cao 1m4, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy là rất thiếu niên.

Cô liếc liếc đứa trẻ một chút, đánh giá nhan sắc cậu thiếu niên. "Tiểu bằng hữu, cậu tên gì, năm nay bao nhiêu tuổi vậy?!"

Đôi mắt trẻ con ngây thơ chớp chớp, tại nơi sâu nhất trong con ngươi cất giấu một vòng cười gian.

Nét mặt biểu lộ nụ cười vô cùng chân thực, thanh âm mềm nhũn. "Chị gái, em là Kha Trạch Vũ. Di em nói, chị sẽ chăm sóc cho em. Thật sao?"

Quản gia che mặt, tiểu tổ tông này lại bắt đầu gạt người rồi.

Nhìn cậu thẳng thừng ngồi lên đùi An tiểu thư, đầu nhỏ còn cọ cọ vào ngực cô! An tiểu thư vậy mà không hề phản ứng gì, ông thật sự không dám nghĩ đến lúc Tổng Thống tiên sinh về nhà, lúc đó sẽ xảy ra một trận đại loạn.

Đứa trẻ này rõ ràng là siêu cấp lừa người, vậy mà cứ xưng ra bản mặt vô tội.

An Chi Manh cậu, béo béo mũm mĩm, tuy có cao một chút, nhưng dựa vào giá trị nhan sắc cũng đủ đánh bật lại mọi thứ rồi.

"Ủm, chị thương em! Vậy cha mẹ em đâu?"

"Ô ô ô... Cha mẹ em đi du lịch, bọn họ không quan tâm em nữa rồi..." Thanh âm đầy ảm ức, đôi mắt trong veo chực khóc.

Ánh mắt ấy vô cùng ủy khuất, nhìn lấy bạn, vừa muốn kể cho bạn nghe mọi chuyện, nhưng lại sợ bị tổn thương hơn.

Loại biểu cảm này, cộng thêm gương mặt trẻ con đáng thương kia, cô không thể ngoảnh mặt làm ngo, đành đưa đồ vật bên cạnh cho cậu. "Không khóc, về sau chị sẽ yêu thương em."

"Ủm, chị đối với em thật tốt. Lớn lên em muốn cưới chị." Đứa nhỏ rất nghiêm túc gật đầu, tay nắm thành quyền, khua khua một cái chắc nịch thể hiện mình cực kì quyết tâm.

"Phốc phốc..." An Chi Manh bị chọc cười rồi. "Chị 18 tuổi, đợi đến lúc em cưới chị, chị đã già rồi."

"Sẽ không, chị trong mắt em vĩnh viễn là cô gái đẹp nhất."

An Chi Manh ghen hờn trợn trối nhìn em bé đang ngồi ăn bữa sáng, có chút hoảng hốt chính mình có phải hay không nghe lầm rồi.

"Chị gái, chị nhìn em như vậy, có phải cảm thấy em rất đẹp trai, muốn gả cho em rồi hả?" Đôi mắt trẻ thơ to tròn chớp chớp nhìn cô.

Hàng mi đen dày nhướn lên, giống như hai thanh phiến dày, càng lộ ra đôi mắt to đen láy, khiến An Chi Manh thêm buồn cười.

"Chị gái, em tên là Kha Trạch Vũ. Chị có thể gọi em là A Trạch, cũng có thể gọi là ông xã."

An Chi Manh: "..."

"Chị gái, có phải chị đang nghĩ em còn nhỏ không đáng tin? Em nói chị biết nha, em đã nhận được thông báo trúng tuyển đại học Tam Gia trứ danh trong ngoài nước đó! Em còn có thể kiếm tiền, tiết kiệm được mấy trăm vạn luôn!" Sau đó, cậu móc từ trong ngực áo một đồng thẻ vàng kim đưa cho cô.

Khuôn mặt nhỏ chân thành nhìn cô: "Chị gái, chị muốn mua cái gì, em có thể kiếm tiền nuôi chị."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tỷ tỷ lão bà

An Chi Manh: "..."

Nghe bên tai lộp bộp một đồng lớn, cô chỉ cảm thấy vô cùng choáng váng.

Đây quả thật là đứa nhỏ tám tuổi sao? Cô năm 8 tuổi còn vì một cây kẹo mà sụt sùi nước mắt nước mũi đến chết đi sống lại nha.

Nếu như không phải phát sinh chuyện như vậy, cô vẫn còn rất ngây thơ.

Nhưng nhìn đứa trẻ tài năng trước mặt, nói gì thì nói, cô cũng cảm thấy thế giới này thật huyền huyền.

"Em... Thực sự tám tuổi sao?"

"Đúng a! CHị gái, chị bao nhiêu tuổi rồi!"

Nhìn Kha Trạch Vũ ăn mặc lịch sự ưu nhã, cô cười xấu hổ vô cùng "Chị 18."

"A! Vậy chị chờ em mười năm, em có thể cưới chị rồi."

"Khục khục..." Cái này mà đến tai tổng thống, quân gia ở một bên nghĩ thật đúng là quá bất đắc dĩ rồi.

Kha Trạch Vũ rất vô tội liếc ông một chút. "Quân gia gia gia, ông không thoải mái sao? Nếu ông thấy không thoải mái thì không cần ở đây nữa, tôi có thể chăm sóc tốt cho tỷ tỷ bà bà."

An Chi Manh: "... Từ lúc nào mà cô từ chị gái trở thành tỷ tỷ lão bà rồi?"

Cảm nhận được ánh mắt của quân gia, cô chỉ đành biểu thị mình cũng rất bất lực.

Đối mặt với đứa trẻ láu cá như thế, cô thật không có cách nào đá kích cậu! Dù sao cậu còn nhỏ, coi như cậu nói đùa là được.

Kha Trạch Vũ nhìn hai người, nở nụ cười rạng rỡ, ăn bữa sáng.

Quân gia nhìn hai người ở chung, thật sự là lo đến bạc hết tóc.

Tổng thống tiên sinh còn chưa làm hòa với An tiểu thư, lần này lại bị tiểu ác ma kia quấy rối, tương lai đúng là toàn một màu đen kịt.

Ông bất đắc dĩ rời đi, nhắm mắt làm ngơ qua sự tình diễn ra trước mặt.

An Chi Manh ăn xong bữa sáng, trực tiếp lên lầu xem TV.

Vừa mở Tv liền nghe tiếng gõ cửa.

"Mời vào."

"Tỷ tỷ lão bà, em mang nước dưa hấu ép đến cho chị. Đây là đồ lạnh nha! Nhưng mà là em chuẩn bị vụng cho chị đấy!" gương mặt nhỏ giờ lên tươi cười, khiến người ta cảm thấy thật ngọt ngào.

An Chi Manh nhận lấy nước ép dưa hấu lạnh, nhìn bên trong cốc quả nhiên có mấy viên đá.

Tâm tình nhất thời thư giãn hơn nhiều, đặc ý uống một hơi. Tối đây hơn nửa tháng, tổng thống nhất quyết không chịu cho cô uống đồ lạnh.

Đến cả nước trái cây cũng phải giữ tươi nguyên, đây thực sự là muốn lấy mạng người mà.

"Cảm ơn em! Trạch Vũ." Cô vươn tay véo véo da thịt mềm mại trên gương mặt nhỏ.

"Tỷ tỷ lão bà, mẹ em nói, sau này chỉ được để vợ đung vào người."

Khuôn mặt An Chi Manh cứng ngắc, nhìn tay, lúng túng để xuống, cười gượng nhìn TV.

Kha Trạch Vũ an tĩnh ngồi một bên, ngắm cô xem TV.

Con người đen kịt quan sát cô chăm chăm.

An Chi Manh bị nhìn đến sợ nổi da gà, quay đầu nhìn cậu."Em có chuyện gì sao?"

"Tỷ tỷ lão bà, chị thật đẹp." Đôi mắt to chớp chớp nhìn cô, biểu cảm vô cùng chân thành.

An Chi Manh: "..."

"Tỷ tỷ lão bà, chị xem TV hẳn sẽ cần đồ ăn vặt! Chị muốn ăn cái gì, em mua tới cho chị?" Nghe nói con gái khi xem phim đều thích ăn vặt cả, ừm!

An Chi Manh: "...". Làm sao một đứa trẻ lại có thể hiểu rõ tâm lý con gái bọn cô như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Ba quy tắc của gái

"Tỷ tỷ lão bà, muốn ăn khoai tây chiên chứ? Còn có đồ ngọt, hoa quả? Bánh kẹo, được không?" Kha Trạch Vũ không hề bị sự im lặng của cô làm lay chuyển, quyết hỏi đến cùng.

Quy tắc thứ nhất, không biết xấu hổ.

Quy tắc thứ hai: Kiên trì không biết xấu hổ.

Quy tắc thứ ba: Kiên trì sống chết không biết xấu hổ.

An Chi Manh vừa muốn mở miệng, đã nhìn thấy cậu lon ton đôi chân ngắn chạy đi mất dạng.

Nhìn gian phòng trống rỗng, cô rơi vào trầm tư."Đây quả thật là thân thích của tổng thống đại nhân, tại sao có cảm giác giống như nhặt được vậy."

"Cộc cộc cộc..."

"Mời vào."

Quản gia đẩy cửa tiến vào, một mặt nghiêm túc nhìn cô."An tiểu thư, Kha thiếu gia vẫn là trẻ con, lời cậu ấy nói cô đừng để bụng."

"A! Sẽ không, em ấy mới tám tuổi."

Nhìn nét mặt nghiêm túc của quản gia, cô một mặt không hiểu."Cậu bé thật sự là người nhà của tổng thống?"

"Ừm! Là thân thích của phu nhân."

"A! Chẳng trách." Hóa ra là giống tính cách phu nhân nhà bên kia.

Quản gia còn muốn nói điều gì, ngấm lại lại không biết nên nói cái gì! Sợ nói càng nhiều càng sai."An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh rất tốt với cô, cô cũng đừng nghĩ muốn trốn đi nữa. Coi như cô chết, ngài ấy cũng nhất quyết không buông tay cô."

Lưu lại câu nói này, sau đó ông trực tiếp rời đi

An Chi Manh nhìn theo bóng lưng quản gia, lại nghĩ về người đàn ông bá đạo khiến người ta hít thở không thông.

Cảm giác nơi ngực buồn buồn, có chút đau đớn."Chết, cũng không buông tay sao?" Cô nhếch miệng, câu lên nụ cười nhạt nhẽo.

Quản gia mang theo thức ăn, lần nữa đi ra tòa thành.

Dùng xe cá nhân đi tới bệnh viện, vừa mở cửa xe đã bị vô số người ủa đến.

Vô số đèn flash, không ngừng chụp ảnh ông.

Ký giả lít nha lít nhít ngăn chặn đường đi, lũ lượt khiến người ta trở tay không kịp.

"Xin hỏi, nghe nói Tổng Thống tiên sinh nhập viện rồi, là thật sao?"

"Nghe nói tổng thống nằm viện rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến không thể xử lý quốc gia đại sự, là thật sao?"

"Xin hỏi, bệnh của Tổng Thống tiên sinh có thể trị hết không?"

"Xin hỏi, Tổng Thống tiên sinh, bệnh này sẽ không ảnh hưởng đến nước R chứ."

"Xin ngài nói câu gì đó đi!"

Đổi mặt với những vấn đề liên tiếp, toàn bộ hành trình quản gia mặt đen thui, nhanh chóng đi về thang máy dưới sự bảo hộ của thị vệ.

Trực tiếp nhấn tầng cao nhất, theo thang máy mở ra.

Sau đó, ông lại nhanh chóng đi tới phòng bệnh. tổng thống" Chụp chụp..."

"Vào đi."

Vừa mở cửa, quả nhiên trông thấy Tổng Thống tiên sinh bệnh lên đến cổ rồi còn ngồi làm việc được.

An tĩnh bày cơm ra xong, lúc này ông mới thận trọng hỏi: "Ngài ăn luôn hay là lát nữa mới ăn ạ?"

Nhanh chóng đánh nốt mấy chữ, nói với người trong video: "Chiều phương án này lên là được."

Cúp máy video, đem máy tính khép lại, Cận Tư Hàn tiếp nhận bát đĩa từ tay quản gia, hững hờ hỏi: "Ký giả đều biết rồi hả?"

"Vâng, ngài muốn mở buổi họp báo chứ?." Chuyện Tổng Thống tiên sinh nằm viện, càng ít người biết càng tốt..

Nếu làm không tốt, vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của nước R.

"Không cần."

Quản gia thấy Tổng Thống tiên sinh toàn thân còn hiện đầy chấm đỏ, lập tức hốt ha hốt hoảng.

Tổng Thống tiên sinh tuy không chú ý đến vẻ bề ngoài, nhưng nội tâm ít nhiều cũng để ý tới hình tượng của mình. Muốn gặp qua anh như vậy ngoài đời, đánh chết cũng không có khả năng.

"Nó qua tòa thành, nháo sự sao?"

Quản gia nhất thời không biết nên trả lời thế nào!

Cận Tư Hàn liếc ông một chút."Nói."

"Tổng Thống tiên sinh, kha thiếu gia đến chỗ AN tiểu thư rồi." Ông nói xong, trán đã đầm mồ hôi lạnh.

Thấy Tổng Thống tiên sinh ngừng lại bát đĩa, mặt đen lạnh lẽo quang mang, ông không khỏi mặc niệm thay Kha thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Cậu, đại sự không xong

Mông lão hồ dễ sờ như vậy sao! Lần này, bị chết thảm rồi.

"Tổng Thống tiền sinh, có cần phải để Kha thiếu gia cách xa thành bảo không?"

Mất đen trầm tư, thanh âm nhẹ nhàng."Tính toán rồi." Sau đó lại lần nữa ưu nhã ăn bữa trưa.

Quản gia không hiểu."Tổng Thống tiền sinh, không thích thì để cậu ấy đi là được rồi."

"Cô ấy sẽ thích." Thanh âm nhàn nhạt, quản gia nhất thời chưa phản ứng lại được.

Suy tư một hồi, mới phản ứng được.

An tiểu thư chắc chắn sẽ nhờ Kha thiếu gia mà vui lên.

Tổng Thống tiền sinh rõ ràng không tại, anh làm sao lại biết??"

Cảm giác được túi điện thoại di động chấn động, ông móc ra xem, lại là điện thoại Kha thiếu gia, nhúc nhích nhìn về phía Tổng Thống tiền sinh.

Cận Tư Hàn nhàn nhạt liếc một chút."Mang tới đây, tôi nghe."

"Vâng." Bất an đem điện thoại di động đặt trong tay anh, vị Kha thiếu gia này sẽ không bày trò gì đấy chứ.

Nhận điện thoại, anh cất giọng nhẹ nhàng."Nói."

"Cậu, đại sự không tốt rồi. Tỷ tỷ lão bà đang đau đớn nằm lăn lộn trên mặt đất, chị ấy... Cô ấy còn đỏ máu nữa..." Thanh âm trong điện thoại mang theo tiếng khóc nức nở.

"Đông..." điện thoại di động trong nháy mắt rơi xuống đất.

Cận tư hàn nhanh chóng đứng dậy, trực tiếp giắt truyền dịch trên tay ra, mang giày vào, cấp tốc chạy đi.

Quản gia nhặt điện thoại di động lên, chạy chậm theo sát phía sau. An tiểu thư thật có khả năng giày vò người khác!

Tổng thống vừa khỏe lại một chút, lại bị chút chuyện này làm phiền. Mà Kha thiếu gia cũng thật là, có việc sao không gọi cho bác sĩ! Gọi điện cho ông làm gì!

Quản gia hoàn toàn quên mất, Kha thiếu gia dù thông minh đến đâu cũng chỉ là đứa trẻ tám tuổi.

Nhìn nhiều máu như vậy, coi là chuyện lớn, tự nhiên rất bối rối.

Lúc ông còn đang miên man suy nghĩ, đã thấy tổng thống tiền sinh vọt tới gara.

Vừa mới đi vào, vô số đèn flash từ bốn phương tám hướng truyền đến.

"Ngài là Tổng Thống tiền sinh sao?"

"Tổng Thống tiền sinh, ngài làm sao biến thành dạng này rồi hả? Nghe nói ngài bị bệnh nặng, nằm trên giường, đây là sự thực sao?"

"Tổng Thống tiền sinh, ngài có thể trả lời vấn đề của chúng tôi không?"

"Tổng Thống tiền sinh, Tổng Thống tiền sinh?"

Bảo vệ nhanh chóng giải tỏa đám kí giả, hộ tống Tổng thống lên xe.

Quản gia theo sát phía sau, ngồi trên ghế lái, nhanh chóng rời đi.

"Lái nhanh một chút."

"Tổng Thống tiền sinh, cái này đã là siêu tốc rồi."

"Mở nhanh nhất." Cô gái kia máu chảy không ngừng, tại sao có thể như vậy?

Anh vừa mới rời đi một ngày thôi, đợi cô ổn định lại nhất định sẽ giáo huấn cô một trận, để cô không thể không thương tiếc chính mình.

Quản gia bắt đầu tăng tốc độ xe lên mức lớn nhất, tuy nhiên vẫn tuân thủ theo quy tắc an toàn giao thông của tiền tổng thống, không vượt quá 80 độ.

Cận Tư hàn phải là một tấm gương tốt. Thân là tổng thống, chính mình cũng không làm gương, sao có thể đi chỉ trích người khác.

Xe dừng lại chỗ đèn đỏ, chờ đợi đèn xanh.

Cận Tư Hàn bức bội thời gian đèn chuyển từ đỏ sang xanh trôi qua một cách chậm chạp, trực tiếp ra lệnh. "Lái xe."

"Tổng Thống tiên sinh, đây là đèn đỏ?"

"Tôi nói lái." Hiện tại trong đầu anh chỉ có cảnh tượng cô với vũng máu không ngừng chảy.

Có phải cô rất đau, vì sao lại đổ máu? Những người giúp việc kia đều chết rồi sao? Sao lại không ai chăm sóc tốt cho cô?

Mắt đen âm trầm đáng sợ, quán gia cảm giác hô hấp đều trở nên khó khăn hẳn.

Ông nhìn Tổng thống đang nóng nảy bất an ngồi trên ghế sau qua kính chiếu hậu, không nói nhiều, trực tiếp cho xe vượt đèn đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Tiểu ** bên trên là cái gì

Tốc độ xe nhanh như bay, chỉ thấy một chiếc xe đua màu xám bạc lao vút trên đường cao tốc.

Phía sau cảnh sát giao thông nhìn ra đó là xe của tổng thống, liếc nhìn lẫn nhau một chút. "Muốn theo hay không?"

"Tổng Thống tiên sinh hẳn là có việc gấp, cho tôi bây giờ anh chưa bao giờ tri pháp phạm pháp."

"Ừm, cũng đúng. Tôi không nhìn thấy bất cứ thứ gì."

Một giờ hành trình, cứ thế mà bị quán gia đi thành nửa giờ.

Xe còn chưa có dừng hẳn, đã thấy tổng thống mở cửa nhảy xuống. Nhìn một trận kinh hồn bạt vía, nhanh chóng tắt máy xe, theo sát phía sau.

Cận Tư Hàn cước bộ vội vàng, ba bước thành hai bước chạy lên lầu.

"Phanh..." trực tiếp mở cửa phòng. "Kha Trạch Vũ, cô ấy đâu? Người đâu?" Ngắm nhìn bốn phía, không có phát hiện bóng dáng cô gái đáng chết kia.

Trên sàn nhìn thấy máu tươi ghê người, để hô hấp anh có chút ngạt thở.

Điên cuồng tìm kiếm trong phòng.

Gò má Kha Trạch Vũ tròn phúng phính, trắng hồng, bé không sợ trời không sợ đất.

Sợ nhất cũng là cậu tổng thống này, bờ môi đóng đóng mở mở mấy lần không biết làm sao mở miệng.

"Nói, cô ta ở đâu?" cô gái đáng chết, đau nhức như thế còn có thể gầy vò.

"Cậu, bình tĩnh trước, bình tĩnh, nghe cháu nói." Có trời mới biết, bây giờ nét mặt cậu rõ ràng nói cho mình biết là muốn bóp chết mình, cũng không giải hận.

Cận Tư Hàn không thấy được người, mắt đen càng âm trầm, khí tức bức người, trong lúc vô hình để bọn họ cảm giác hít thở không thông.

"Nói! Cô ta ở đâu?"

"Cô... Cô ta ở phòng vệ sinh?" Tay nhanh chóng chỉ, rất sợ mình chậm một giây, sẽ bị anh dọa chết.

Nhanh chóng quay người, trực tiếp đẩy cửa phòng vệ sinh ra.

An Chi Mạnh vừa thay xong y phục, kéo lên quần lót, váy vừa buông xuống, liền phát hiện cửa bị mở ra rồi.

Nhìn thấy người đàn ông trước mắt mặt chỉ chút mẩn sùi, mặc quần áo bệnh nhân, có chút mờ mịt. "chào anh, anh là?"

Cận Tư Hàn khăn trương đem cô dò xét cẩn thận toàn bộ, thấy cô ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, không có như tiểu tử thói nói đau lẫn lộn ở trên mặt đất.

Trên thân càng không có vết máu, mắt đen nguy hiểm liếc một chút sau lưng Kha Trạch Vũ.

Kha Trạch Vũ rất sợ mình bị chết oan, nhanh chóng nói: "cậu Tổng thống, vừa rồi cô ta đau lẫn lộn ở trên mặt đất. cậu nhìn, ở trên mặt đất còn có máu!"

cháu thật không có lừa cậu đâu." Bé sắp khóc, bị ánh mắt sắc bén của cậu làm hoảng sợ sắp khóc rồi.

bé chỉ là đứa bé tám tuổi, nên phạt! Có thể cho bé một chút xiu yêu hay không!

"Tổng thống! Cậu?"

"máu ở trên mặt đất là của cô chảy ra sao?" Hai người trăm miệng một lời.

An Chi Manh nhìn trái nhìn phải, đều không nhìn ra anh là tổng thống yêu nghiệt đến người thân đều phần nộ, tuần mỹ phi phạm, bên trong trăm ôn mang theo sắc bén khí phách.

tổng thống này mụn sôi đầy người, tay lộ ra bên ngoài quần áo bệnh nhân cũng là đầy mụn sôi.

Nhưng nhìn sau lưng quần gia và Kha Trạch Vũ, bọn họ khẳng định sẽ không nhận làm người.

"anh thật sự là tổng thống sao?"

"máu ở trên mặt đất là của cô chảy ra sao?"

"Trả lời tôi!" Cái cô gái này không thương tiếc thân thể chính mình, trực tiếp kéo tay của cô qua.

Hai người trốn vào phòng vệ sinh, trong nháy mắt cửa bị đóng lại.

Cận Tư Hàn trực tiếp cởi quần áo của cô, không để cho cô nghi ngờ cường ngạnh xem xét thân thể của cô.

Không có vết thương? Mắt đen gắt gao nhìn chăm chăm quần lót, thấy quần lót thêm một miếng nhỏ xiu màu trắng, nghi hoặc hỏi: "Đó là cái gì?"

An Chi Manh sắc mặt ửng hồng, đối mặt một người nghiêm túc chỉ cặp mông cô hỏi cô dán bên trên chính là cái gì!

Cô nên trả lời như thế nào!

Cận Tư Hàn thấy cô không trả lời, mắt đen nhìn chăm chăm, đến tột cùng rất có ý xé nát ra xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Dì cả là ai

An Chi Manh lui về phía sau nẩy bước! "Cái kia... Tôi thật không có việc gì..." Sắc mặt cô ửng hồng, đối mặt tổng thống đại nhân nghiêm túc, không biết nên giải thích thế nào.

Đều do đứa trẻ này, mình còn chưa kịp mở miệng liền gọi Điện nói rồi.

"Không được, tôi muốn xem." ánh mắt cô rõ ràng né tránh, nhất định là có chuyện gạt mình.

thân thể cao lớn, từng bước ép sát. An Chi Manh từng bước lui lại, thân thể gắt gao dựa vào vách tường, sợ hãi nhìn anh.

"Thật không có việc gì..."

"Tôi muốn nhìn."

"Cái này, là bí mật con gái, anh không thể nhìn!" Đề anh nhìn cái kia, sét đánh chết mình đi!

Cười ha há dòi đi đề tài."Tổng Thống tiên sinh, không phải ngài đi công tác sao? trên mặt ngài nổi sỏi là chuyện gì xảy ra?"

"Dị ứng." Ngừ khí đậm đặc, mắt đen kiên định nhìn bên trong quần lót của cô. "Là cô cời, hay là tôi cời?"

"Thật không có việc gì!" Cô muốn khóc, được không?"anh bị dị ứng thứ gì? Nghiêm trọng như vậy."

"cời."

"Có thể không cời sao?" Muốn chạy trốn, lại phát hiện không chạy thoát, bị anh ép tại góc tường.

An Chi Manh muốn chạy trốn, thấy anh trực tiếp đưa tay đến, vừa muốn ngăn cản, đã trễ rồi.

Chỉ có thể xấu hổ vô cùng giữ chặt một góc khác bên trong Tiểu Nội, nhìn về mặt tổng thống đại nhân nghiêm túc vô cùng thật sự đánh giá bằng vệ sinh của mình.

Cô cảm giác, cắt tâm tính thiện lương...

Cận Tư Hàn nhìn thật lâu, cũng không nhìn ra đó là cái gì. Thấy phía trên máu me đầm đìa, mặt lập tức trầm xuống.

"Đi với tôi đến bệnh viện."

"Tôi không đi! Tôi thật không có việc gì!"

bàn tay Cận Tư Hàn trực tiếp kéo cánh tay cô, kéo ra bên ngoài.

Tay cô gắt gao nắm chặt tay cầm cái cửa không buông. "Tôi không có bệnh, tôi không muốn đi bệnh viện."

"Không có bệnh, vì sao lại đổ máu! Phải đi bệnh viện." Cái cô gái này hiện tại còn không thương tiếc thân thể mình như thế, thật làm cho người ta rất muốn hung hăng đánh một hồi.

An Chi Manh dờ khóc dờ cười, anh cái này không phải là cố ý? Nào có người trông thấy khăn có máu mà không biết mỗi tháng cô gái đều có đi cả tới.

"anh khẳng định là cố ý, đúng hay không? Tôi rõ ràng là có đi cả tới, anh nhất định phải kéo tôi đi bệnh viện."

Anh ngấm nhìn bốn phía. "đi cả sao? có đi cả tới rồi hả?"

"Đúng! Đúng!" Cuối cùng có thể giải thích rõ, một mặt mừng rỡ.

"cô khi tám tuổi ba mẹ đều mất, đoạn tuyệt qua lại với thân thích. Ở đâu ra đi cả." Anh đối với chuyện của cô hiểu như lòng bàn tay, cô gái này vì sao không chịu đi bệnh viện, bịa ra lý do hoang đường như thế.

Mắt nhìn tay nhỏ cầm chặt cửa phòng không thả, trực tiếp cúi người, ôm ngang công chúa, ôm cô vào trong ngực, đi ra ngoài cửa.

Cái này nếu thật đến bệnh viện, nào cái Đại Ô Long, cô muốn tự tử cho rồi.

Trong lòng ngượng ngùng hết thấy ném một bên, rống to. "Thả tôi xuống, tôi không có bệnh! Tôi chỉ có đi cả tới! đi cả tới, anh hiểu không?"

"Cô gái, nói láo là phải trả giá thật lớn." Mắt đen hiện lên khí tức nguy hiểm.

An Chi Manh giận ngắt, người này IQ cao bị chó ăn rồi sao? "Tôi tới kinh nguyệt, kinh nguyệt, anh hiểu không?"

"Kinh nguyệt?" Mắt đen nghi hoặc nửa giây, nhìn cô gái trong ngực tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt.

Càng tức giận. "Hôm nay phải đi bệnh viện, người nào tới, đều vô dụng."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Bị chơi điên rồi

A a a a a... Ai có thể đến nói cho cô, làm sao giải thích cho sinh vật tới từ hành tinh khác này, mỗi tháng con gái đều sẽ có đi cả tới!

Cô muốn điên rồi, bị mặt anh nghiêm túc chinh cho điên rồi.

Rõ ràng là IQ cao, bằng cấp cao, năng lực tinh anh là nhân tài, sao có thể một mặt nghiêm túc hỏi mình vấn đề ngu xuẩn như thế!

ánh mắt quét về phía quần gia, xấu hổ trong lòng trực tiếp vứt bỏ rồi.

lớn tiếng gọi quần gia. "Chú Quần gia, chú nhanh nói cho tổng thống đi cả tới là sao? Tôi thật sự là tới kinh nguyệt, tôi đau bụng kinh mới có thể như thế!"

đi cả tới? Kinh nguyệt!! Đau bụng kinh!!

sắc mặt Quần gia trong nháy mắt luân chuyển đỏ trắng, nhìn thấy mặt Tổng Thống tiên sinh còn nghiêm túc kiên trì đi bệnh viện.

ông cũng không biết nên làm sao giải thích, bên cạnh Tổng Thống tiền sinh từ trước đến nay không có con gái. Mẹ anh theo tổng thống tiền nhiệm tiêu sái từ khi anh còn bé.

tổng thống luôn luôn quan tâm dân sinh đại sự, đừng nói chuyện nhỏ con gái thế này, ông đoán chừng làm sao theo đuổi ở chung với con gái, làm sao hôn môi đều là vấn đề lớn.

Không thể không nói chân tướng rồi.

"Tổng Thống tiền sinh, An tiểu thư xác thực không có bệnh."

"Không có bệnh?" Anh không tin mặc cho ánh mắt qua lại giữa hai người dò xét. "Người nào không có bệnh lại đổ máu, tránh ra."

"Tổng Thống tiền sinh, An tiểu thư thật không có bệnh." ông đây chính là mạo hiểm tính mạng căn ở trước cửa, nếu thật bởi vì đi cả đến liền mang đến bệnh viện.

Tổng Thống tiền sinh, cả đời anh danh, triệt để quét rác rồi.

"Tránh ra."

Nhìn thấy Tổng Thống tiền sinh kiên quyết, quần gia muốn khóc rồi.

Nhanh chóng cầm lấy điện thoại di động gọi cho phu nhân, đem chuyện đã xảy ra đại khái nói ra, sau đó đem điện thoại đưa cho Tổng Thống tiền sinh. "Tổng Thống tiền sinh, lời tôi nói ngài không tin, phu nhân, dù sao ngài cũng nên tin chứ!"

Cận Tư Hàn tiếp điện thoại, An Chi Manh nhanh chóng né qua một bên.

Thấy anh đem điện thoại thả ở bên tai, ba phút, yên lặng cúp điện thoại đưa cho quần gia.

Chi chút mẩn đỏ trên mặt, hiện lên một vòng đỏ ửng khả nghi.

Nặng bước đôi chân dài, không nói tiếng nào rời khỏi phòng.

Quần gia không dám theo sau, rất sợ bị giết người diệt khẩu. "An tiểu thư, cái này tôi để người hầu hàm đương quy tảo đồ trứng gà, gần nhất cô đừng nói là nước đá. Tôi sẽ cho người chuẩn bị tốt nước đun sôi để nguội cho cô. Hoa quả tính mát, cô cũng đừng ăn. Tôi lại cho người chuẩn bị thức ăn lót dạ bổ máu cho cô, thức ăn bổ dưỡng."

"Cảm ơn chủ Quần gia." cho đến khi quần gia ra khỏi phòng, cô bỗng nhiên ở trên ghế sofa, ôm bụng, cười không ngừng. "Ha ha ha ha..."

Cô không nghĩ tới Tổng Thống tiền sinh luôn luôn Lạnh Băng Băng, thế mà còn có một mặt ngốc như thế.

Càng nghĩ ý cười ngăn không được, cười đến đau bụng đều không ngừng xuống.

Kha Trạch Vũ hiếu kỳ đứng ở một bên, nhìn cô cười lăn lộn ở trên ghế sofa, mắt to đen trắng rõ ràng có đầy nghi hoặc.

"Chị yêu, chị cười cái gì?"

"Ha ha ha... em chờ một chút đã!... để chị cười ba phút..."

"Ha ha ha..." Cười thật sự là cười không ngừng, cô mới ngừng cười, Tiểu Manh giải thích với em bé trước mắt. "cậu tổng thống của em, không phải là cho tới nay không có gần qua con gái sao."

"Đúng vậy! Cậu tổng thống rất chán ghét con gái. Từ rất nhỏ người hầu bên người cũng toàn là đàn ông."

"Vậy ý của em, đúng là! cậu tổng thống của em, còn có thể là cá biệt?" ánh mắt hiện lên tia Quý Quái.

Kha Trạch Vũ nhìn tỷ tỷ trước mắt, luôn cảm giác cô đang tính kế cái gì.

"Chị yêu, có phải chị có thể tính kế cậu tổng thống hay không, tính cả tôi một cái."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cung lạnh là sao

Chỉ cần làm cho cậu chịu thiệt thòi, bé coi như thùng Phá Thiên cũng sẽ đi làm.

"Hi hi, không cần á!" Nhớ tới anh lần thứ nhất hôn môi mình, chỉ dùng đầu lưỡi liếm môi mình, nét mặt còn rất nghiêm túc hỏi mình.

Lại liên tưởng đến sự tình hôm nay, đột nhiên phát giác, tổng thống đại nhân cao cao tại thượng, cũng chỉ là người bình thường.

toàn bộ hành trình Cận Tư Hàn mặt đen thui, lần nữa lái xe tới bệnh viện.

Thấy được ký giả, không trả lời vấn đề của bọn họ, một đường đến bệnh viện.

Bảo vệ cản ký giả ở sau lưng, nhanh chóng đi theo Tổng Thống tiên sinh đến tầng cao nhất.

Cận Tư Hàn một đường đi trở về phòng bệnh, trực tiếp đóng cửa lại. Ngồi ở trên ghế sofa ngơ ngác nhìn sàn nhà.

Mắt đỏ dày đặc trên mặt, càng ngày càng đỏ, mắt đen tránh nhanh.

"hày, tôi nói anh xử lý ký giả phía ngoài như thế nào?" Tổng Húc đẩy cửa đi vào, phá lệ trông thấy anh thế mà đang ngẩn người.

Giống như phát hiện Đại Lục mới, đi vòng quanh anh ngắm một vòng. "hày, anh đang suy nghĩ gì vậy? một vấn đề đuôi ký giả, không đến mức làm tổng thống đại nhân suy nghĩ lâu như vậy sao?"

mắt Cận Tư Hàn hiện lên vẻ xấu hổ. "anh nói xem, con gái có đi cả tới, sẽ đau lẫn lộn sao?"

Tổng Húc: "... " Ngây người mấy giây, mới phát hiện vấn đề anh hỏi mình lại rất nghiêm túc.

"anh thật là tổng thống sao???" Tiếp thu một cái đuôi mắt sắc bén, lập tức trở nên nghiêm túc đứng lên. "Cái này con gái đau bụng kinh! Đúng rồi, người nào đau bụng kinh vậy?"

Lần nữa thu đến một đuôi mắt sắc bén, lúc này mới nói nghiêm túc: "Con gái đau bụng kinh, là cung lạnh. Cụ thể thế nào, anh nên hỏi phụ khoa, mà không phải hỏi tôi là bác sĩ khoa nam giới."

"Người nào đau bụng kinh vậy?" Nghi ngờ nhìn về phía tổng thống còn đang ngẩn người.

Bỗng nhiên, cảm giác một bên tai truyền đến một trận quyền phong ác liệt, nhanh chóng tránh sang bên. Chân bỗng nhiên tê rần, cả người kém chút nữa ngã nhào trên đất.

Nhìn kẻ cầm đầu, trực tiếp gào khóc. "Tôi nói anh nha, không đến mức ra tay ác như vậy đi!"

Con hồ này cái mông quả nhiên không thể sờ, thấy anh còn muốn ra tay độc ác.

Không thể không đầu hàng. "Được! Tôi không hỏi nữa! anh cũng đừng đánh tôi nữa! ký giả bên ngoài anh dự định kết thúc như thế nào? anh cũng đi ra, trên mặt anh nổi sởi khẳng định là không che được rồi. anh định làm như thế nào?"

"Nói thật." Mắt đen trầm tư, cung lạnh??? Cái gì là cung lạnh??

"Ăn ngay nói thật?"

"Phụ khoa, ở đâu?" Cận Tư Hàn bỗng nhiên tỉnh trí trong giây lát.

Một lần nữa Tổng Húc cảm giác đỉnh đầu bay qua một đám quạ đen, ngơ ngác nhớ tổng thống lúc trước lãnh khốc cao cao tại thượng, hiện tại rõ ràng không ở cùng một tuyến.

Cận Tư Hàn hỏi lần nữa: "Cung lạnh, là bệnh sao?"

Ngơ ngác trả lời: "Đúng."

"Phụ khoa, ở đâu?"

Tổng Húc cảm giác hôm nay tổng thống hoàn toàn không phải con người, thấy anh đứng dậy chuẩn bị rời phòng.

Nhanh chóng tiến lên giữ chặt anh. "Được, tôi đi tìm giúp anh, anh cũng đừng loạn xuống dưới." Bởi vì sự xuất hiện của anh, hiện tại bệnh viện chung quy xuất hiện những bệnh nhân không hiểu ra sao cả, dẫn đến bệnh viện chướng khí mù mịt.

Cận Tư Hàn ngấm lại cũng đứng, liền ngồi xuống. "Ừm."

Cung lạnh, tháng sau trải qua, sẽ đau đến lặn lội???

Sau năm phút, Tống Húc trực tiếp mang theo một bác sĩ phụ khoa tới. "mang người tới cho anh, người này miệng rất kín, anh yên tâm hỏi đi!"

Bác sĩ phụ khoa đứng ở một bên, thủy chung không dám ngẩng đầu nhìn Tống Thống tiên sinh.

muốn giữ mạng sống lâu dài vẫn là biết ít thì tốt."Tống Thống tiên sinh, cung lạnh là bệnh thường thấy của nữ."

"Ừm."

"Cung lạnh, bình thường là bởi vì phụ nữ thường xuyên thức đêm, uống đồ lạnh, ăn thức ăn nhanh, còn cay, tạo thành âm thực không có quy luật."

Bạn đang đọc truyện *Tống Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bất luận việc nhỏ gì của cô đều là đại sự hàng đầu

Cận Tư Hàn nhớ tới cô xác thực ngủ trễ, cũng thích ăn những đồ ăn này.

Mày kiếm nhủ lại."Làm sao điều dưỡng."

"Cái này! Từ từ khôi phục thời gian nghỉ ngơi bình thường. Chớ uống đồ lạnh, thực phẩm cay, thức ăn nhanh. Lại ăn nhiều thức ăn bổ huyết ấm tử cung là tốt rồi." Giọng Bác sĩ phụ khoa nhẹ nhàng, cẩn thận mang theo vẻ khẩn trương.

Lần nữa kỹ càng hỏi toàn bộ làm sao điều dưỡng, làm sao ăn, mới phát giác an tâm rồi. "Ừm! Cảm ơn, anh đi xuống đi!"

"Được rồi, Tống Thống tiên sinh, nếu như còn có việc khác có thể tùy thời hỏi tôi." Anh căn bản sẽ không muốn hỏi, Tống Thống tiên sinh là hỏi cung lạnh giúp ai.

Anh vừa lui ra, Cận Tư Hàn trực tiếp cho gọi quản gia vào.

Quản gia nghiêng người 45 độ."Tống Thống tiên sinh, ngài gọi tôi."

"Gần đây cô ta có ăn thức ăn nhanh, hoặc là uống đồ lạnh gì không?" Suy nghĩ cẩn thận, cô ta đến tòa thành lâu như vậy, cũng chưa từng ăn mấy thứ này.

Ánh mắt sắc bén quét về phía cái trán quản gia nhỏ giọt mồ hôi."Nói! Người nào cho." Giọng sắc bén mang theo khí tức phá người.

Quản gia tâm xiết chặt, nhanh chóng nói: "Là Kha thiếu gia! lúc tôi phát hiện, An tiểu thư đã uống xong rồi..." ông biết tiểu tồ tông kia không nháo sự tình, làm sao sống yên ổn.

Mắt đen trầm xuống một chút xú."Nếu còn lần sau nữa, các người đau cùng một lúc."

Quản gia một mặt hắc tuyến, bọn họ là đàn ông, sao có thể đau bụng kinh cùng một chỗ!!!!

"gọi điện nói cho mẹ tôi! Liền nói, nếu như bà còn muốn có cháu, thì để em trai bà đóng băng tất cả thẻ ngân hàng của con trai anh. Đòi tiền, tôi chỗ tôi cảm!" Nhanh chóng bàn giao một loạt sự tình.

Quản gia càng nghe càng kinh hãi, Tống Thống tiên sinh bởi vì Kha thiếu gia đưa một chén đồ uống lạnh, đối đãi tàn nhẫn như vậy với một đứa trẻ tám tuổi.....

ông không thể từ đáy lòng yên lặng thấp nhàn cho Kha thiếu gia.

tống thống này thật là vì một cô gái, dù là mẹ cũng dám uy hiếp, dù là đứa trẻ đều hung tàn không buông tha.

Yên lặng linh hội phát biểu, nhanh chóng lui xuống chuẩn bị trở về tòa thành.

ông chậm trở về thêm chút, không chừng tiểu tồ tông lại giày vò ra dạng gì.

Sau một giờ, ở tòa thành tống thống.

An Chi Manh nhàm chán xem phim thần tượng, vừa vận nhìn thấy nam nữ bên trong kết hôn.

Hai tay nâng mặt nhìn vô cùng khát khao, hâm mộ đến điên cuồng đôi nam nữ trên TV yêu thương sâu sắc.

Kha Trạch Vũ nhìn truyền hình một chút, lại nhìn tới An Chi Manh."Chị yêu. Chị không cần hâm mộ. sau này hôn lễ của chúng ta, lại lãng mạn hơn so với cái này, càng thêm long trọng!"

Nhìn vẻ mặt non nớt chăm chú, cô cười khẽ một tiếng."chị cũng không thích trẻ con nha!"

"A! Vậy chúng ta không muốn trẻ con thì tốt rồi." bé chớp chớp đôi mắt to, trong suốt thấy đáy chăm chú nhìn cô.

An Chi Manh: "..."

Được rồi, không đã kích tâm hồn trẻ con. Dem ánh mắt chuyển hướng truyền hình, đột nhiên bên trong đầu nhớ tới đầu heo kia đầy mỡ đỏ.

Thuận miệng hỏi: "em có biết cậu em bị dị ứng cái gì không."

"Hải sản! Chị không biết sao?" cuối cùng Chị yêu chịu quan tâm tới mình, bé trực tiếp đem hết thấy mình biết nói ra."chị nói cậu tổng thống ngốc hay không ngốc, biết rất rõ ràng mình dị ứng với hải sản, còn lại thời điểm rất nhỏ, có thể ăn một chút xù hải sản, chỉ có buổi sáng ăn không được. Trông thấy đều đã dị ứng, cậu bởi vì sợ một cô gái ngu ngốc ăn hải sản dị ứng, đối với thân thể không tốt. Liền miễn cưỡng tự mình ăn xong, còn không cho người khác nói cho cô gái này."

Bé kẻ thao thao bất tuyệt, không may phát giác được vẻ mặt khiếp sợ của cô gái đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Vạn kiếp bất phục, tôi nhận

"Tỷ tỷ lão bà, chị nói tổng thống có phải rất ngốc hay không a! Chị không biết, quần gia gia hỏi cậu ấy có đáng hay không, người cậu ngốc nghếch của em còn nói, trên đời này căn bản không có đáng giá hay không, chỉ có nguyện ý hay không. Cậu còn nói cậu nguyện ý. Chị nói xem cậu ấy đúng thật là ngu ngốc mà. Có cô gái nào không biết, tổng thống vĩ đại nhường nào!"

Nói xong, cậu mới đột nhiên phát hiện, người con gái mà mình nói giống y như cô gái trước mặt.

Cậu lập tức đưa tay che cái miệng nhỏ nhắn, mắt to chớp chớp thuần khiết hoàn mỹ nhìn cô."Tỷ tỷ lão bà, em... Em không phải nói chị ngốc, em nói cậu em ngốc!"

Thấy tỷ tỷ lão bà bỗng nhiên bỏ chạy ra bên ngoài, cậu cũng nhanh chóng đứng dậy, chạy theo sau.

Chỉ có điều chân quá ngắn, chỉ có thể nhìn theo thân ảnh cô điên cuồng chạy xuống lầu."Tỷ tỷ lão bà, chị chạy chậm một chút, đừng để bị ngã! Tim em đau."

An Chi Manh bỗng nhiên chạy xuống lầu, vừa lúc gặp quần gia trở về.

Cô bắt lấy cánh tay ông, kích động hỏi: "Anh ta dị ứng hải sản, đúng không?"

Quần gia gạt tay cô ra, không vui trừng mắt nhìn cô, "Là thì thế nào? Dù sao cô cũng muốn trốn khỏi tổng thống, sớm rời đi muộn rời đi đều là rời đi. Đã đối với tổng thống không có tình cảm, vậy cũng đừng dùng tình cảm của mình linh tinh."

"Tôi muốn đi gặp anh ta, đưa tôi đi!" Thanh âm kiên định mang theo chút bối rối.

Hai mắt quần gia đục ngầu, lóe lên."An tiểu thư, cô phải biết, chuyến đi này của cô, nghĩa là cô vĩnh viễn không thể rời khỏi tòa lâu đài này. Sinh ra là người của tổng thống, chết cũng sẽ được chôn cùng phần mộ nhà tổng thống."

An Chi Manh nhú mi tâm, đưa mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quần gia kiên nhẫn đứng ở một bên, chờ đợi quyết định của cô.

Nội tâm bất định, một hồi cô đưa mắt nhìn quần gia."Chú quần gia, tôi thật có thể chứ?"

"An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh thật lòng hay không, cô có vẻ rõ hơn tôi." Chuyện tình cảm, chỉ có hai người biết được.

Hai con người đục ngầu nhìn chằm chằm cô."An tiểu thư, chẳng lẽ cô không cảm nhận được chút tình cảm nào của Tổng thống với cô sao?? Cô là cô gái đầu tiên cũng là duy nhất mà Tổng thống đưa vào tòa thành này. Tổng Thống tiên sinh có thể tuyệt tình với bất cứ ai, nhưng đối với cô, chỉ có cô mới

tuyệt tình với ngài ấy thôi."

Đôi mắt quân gia tỏa ra u sầu nhàn nhạt. "Cô có biết Tổng Thống tiên sinh biết vừa nhận điện thoại cho quân gia đã điên cuồng chạy về đây như thế nào không? Ngài ấy ra lệnh cho tôi vượt qua mười mấy cột đèn đỏ, không ngừng lo lắng. Ngài ấy cho tới giờ chưa từng một lần vượt đèn đỏ, càng sẽ không đi quá tốc độ, nhưng vì cô ngài ấy đều đã là hết. Coi như trước kia quốc gia động đất, Tổng Thống tiên sinh cũng chưa từng bối rối. Thế nhưng tất cả chỉ vì cô gái nhỏ như cô đau bụng kinh mà ngài ấy phải bối rối bất an! Chỉ vì cô gái nhỏ như cô đau bụng kinh mà người vốn không nhiễm chuyện trần thế như ngài ấy phải hỏi thăm bác sĩ tí mĩ từng thứ từng thứ một cho rõ ràng. Ngài ấy coi như từng cãi vã với cô, thế nhưng ngài ấy vẫn dặn dò tôi chăm sóc tốt cho cô. Chẳng lẽ cô vẫn chưa hiểu được tấm lòng của Tổng thống tiên sinh? Chút chuyện nhỏ của cô, thì đối với ngài ấy cũng là đại sự."

"Đừng nói nữa! Tôi đi, tôi đi! Coi như bước ra một bước này sẽ đem vạn kiếp bất phục, tôi đều nhận hết." Trên mặt cô đã đầm nước mắt.

Cô cũng không phải là không có cảm giác, cũng không phải là người máu lạnh vô tình.

Chỉ là, cô quá sợ hãi, cô sợ những gì xảy ra chỉ là một giấc mộng.

Không ai có thể hiểu nội tâm của cô đang bất an, cô đã từng có hạnh phúc gia đình, nhưng một trận tai nạn xe cộ đã biến cô thành cô nhi.

Những người bên cạnh đột nhiên biến mất khiến cô vô cùng sợ hãi, thời gian dần trôi qua cô không dám tin nhiệm người nào, cũng không dám dựa vào ai, lại càng không dám yêu người nào.

Cô so với người ta càng hiểu loại mất mát đó đau đến tê tâm liệt phế, sống không bằng chết.

Nội tâm của cô bất an cực độ, cô không phải không thích anh, người đàn ông như vậy, sao có thể không yêu!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Tổng thống đại nhân, tôi thích anh

Chỉ là cô tâm thường như vậy, có thể xứng với anh???

Quân gia thấy cô quyết định như vậy, vui mừng cười nói "An tiểu thư, cô sẽ không hối hận."

Dẫn cô tới gara để xe, chọn chiếc xe đua tốt nhất, sau đó cấp cho cô một anh tài xế phổ thông nhất. "An tiểu thư, cô đi với cậu ta đi! Hiện tại bên ngoài bệnh viện quá nhiều ký giả, tôi không thể đi cùng."

"Ừm! cảm ơn chú quân gia."

Ngồi vào trong xe, đáy lòng một mực bất an.

Bước ra một bước này, thật sự đứng đắn sao? Người thường như cô thực sự có thể cùng với người vĩ đại như anh sao?

Xe đi một giờ, sau đó dừng tại bãi đỗ xe.

Tài xế nam kia giúp cô mở cửa, sau đó đưa cô đến tầng cao nhất.

"An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh ở trong phòng bệnh giữa ngay tại lối ngoặt thứ nhất."

"Cảm ơn." Cô yên lặng đi tới.

Hít thở sâu một hơi, đến lúc cô ngẩng đầu thì đã đứng ngoài phòng bệnh rồi.

Vươn tay, lại để xuống.

Lần nữa vươn tay, đụng phải cửa, lần nữa bất an lại để xuống.

Lặp đi lặp lại vô số lần, sau cùng cô hít thở sâu một hơi, nhắm mắt lại.

"Chụp chụp..."

"Vào đi. »

Lần đầu tiên cô phát hiện, mở một cánh cửa lại cản dừng khí lớn như thế.

Cô kéo cửa, sau đó đi vào phòng. Nhìn người đàn ông đang cúi thấp đầu làm việc, khuôn mặt anh tuấn bị những chấm đỏ làm thay đổi, phần cánh tay lộ ra cũng chỉ chút mụn mẩn.

Cận Tư Hàn thủy chung cúi thấp đầu, nghe thấy có người đi vào, nửa ngày cũng không nói chuyện.

Cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: "Có việc gì sao?"

"Có việc..."

Giọng nói ngọt ngào quen thuộc, anh lập tức dừng lại công việc trong tay, nhìn cô gái vừa xuất hiện trước mặt.

Tuấn nhan trầm giọng: "Ai bảo cô tới."

Anh không vui, rõ ràng như thế, làm cho dừng khí cô vất vả lắm mới gây dựng được hoàn toàn biến mất. "Anh... Nếu anh không hoan nghênh tôi, vậy tôi đi, tôi đi..."

Thấy cô thực sự có ý đi ra ngoài, đáy lòng có chút buồn. "Dừng lại, quay về đây, ngồi xuống."

An Chi Manh ngoan ngoãn làm theo, ngồi cạnh giường anh, cúi thấp đầu, hai tay một mực túm lấy váy.

Cận Tư Hàn lúc đầu cũng là không nói chuyện, chỉ chuyên tâm làm việc.

Lúc sau, mắt đen trùng cô gái cúi thấp đầu không biết đang suy nghĩ gì. "Hiện tại tôi rất xấu sao?"

"A..." Bỗng nhiên ngẩng đầu, trông thấy gương mặt hồng hồng, cô lại lần nữa lúng túng cúi thấp đầu. "Không... Không xấu..."

Anh nheo mắt âm trầm. "Cô đang nói láo." Anh xưa nay không quan tâm về bề ngoài, lần đầu tiên mong mình đẹp hơn chút.

Như vậy anh mới có thể trông thấy bộ dạng đáng yêu của cô khi ngần ngợ ngấm anh.

"Nghe nói, anh bị dị ứng hải sản." Thanh âm mềm nhũn, rất nhẹ.

Cận Tư Hàn hơi nhíu mày kiểm, đây nhất định lại là cái tên nhóc lẩm miệng kia nói. "KHông phải vì cô, không cần tự trách. Lúc sáng sớm tôi cũng muốn ăn hải sản. »

Nghĩ đến việc anh đến hiện tại còn muốn lừa gạt chính mình, chỉ vì sợ mình sẽ tự trách bản thân, trong lòng cô dấy lên ám áp.

Người đàn ông này, đáng để tin tưởng thử một lần. Đáy lòng reo lên đáp án, cô hít sâu một hơi.

AN Chi Manh đột nhiên đứng dậy, trực tiếp nhào tới, ôm lấy gương mặt mẩn đỏ của anh, đặt môi lên. "Ba..."

"Tổng thống đại nhân, tôi thích anh."

Sau đó cô đứng ở một bên, hai tay không ngừng vò vò chiếc váy, đôi mắt lo lắng nhìn anh.

Cận Tư Hàn mặt không đổi sắc ngồi yên lặng, một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ...

Ba phút...

Năm phút đồng hồ...

Nội tâm của cô bất an, càng lúc càng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Tổng thống đại nhân, xin anh buông tay

Thấy anh vẫn không có phản ứng gì, tất cả dừng khí nơi đáy lòng không còn sót lại chút gì. Cô phảng phất cảm thấy chế giễu, khinh thường chính mình.

Yên lặng buông đôi tay đang nắm chặt váy ra, cô đơn xoay người, cước bộ nặng nề khiến cô đi một bước, đầu đau lòng đến tột đỉnh.

Cuối cùng cô cũng hiểu cảm giác hàng vạn con kiến đang cắn xé tâm can là như thế nào rồi!

Thì ra hết thảy chỉ do cô tự mình đa tình, ha ha...

Đi tới cửa, bỗng nhiên cánh tay bị người ta hung hăng kéo một phát, xoay tròn một cái, toàn thân liền rơi vào vòng tay vững chắc.

Cô ỳm khuôn nhìn kẻ đầu xỏ.

"Tổng thống đại nhân, xin ngài buông tay."

"Không thả." TRONG đôi mắt đen mang theo vui sướng điên cuồng.

"Ngài coi như cao cao tại thượng, tôi rất bình thường. Nhưng tôi cũng sẽ không trở thành đồ chơi của ngài, hiện tại ngài cười chán rồi, có thể thả tôi đi chưa?" Con người này đúng là đáng giận, rõ ràng không thích mình, lại còn cười cô.

"Nữ nhân ngu ngốc!" Cận Tư hàn sò sò chiếc mũi nhỏ thanh tú của cô, giọng nói chứa đầy ý cung chiêu.

An Chi Manh đập anh, con người đảo quanh một vòng. "Đúng, là tôi ngốc, ngốc đến nỗi bị anh chơi xoay vòng. Ngốc đến mức cho rằng anh sẽ thích tôi, ngốc đến nguyện ý thử chống lại nội tâm của mình, ngốc đến nguyện ý vì anh mà tin tưởng đi một lần. »

Không có ai biết, để cô có thể mở lòng tin tưởng một người, cần biết bao dũng khí.

Lời nói của cô mang theo nồng đậm ý tự trách, khiến tâm anh đau nhói.

Anh ôm cô thật chặt, đau lòng nhìn người con gái. "Chúng ta đính hôn đi!"

An Chi Manh ngu ngơ nhìn người đàn ông trước mặt, không biết anh nói là thật hay giả.

"Tôi chẳng cần anh, An Chi Manh tôi cũng chẳng phải không thể gả cho ai! Chỉ cần tôi nguyện ý, vài phút cũng có mấy chục người cho tôi chọn."

"Ai dám!" Đôi mắt đen tỏa ra ánh nhìn sắc nhọn.

Anh ôm cô vào ngực, ngồi xuống cạnh ghế. Bàn tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ của cô, im ắng an ủi. "Chờ tôi, chúng ta sẽ đính hôn."

"Ai muốn cùng đính hôn với anh." Ngữ khí khinh thường, khóe miệng lại hơi hơi giương lên, trong mắt AN Chi Manh đều là tia mừng rỡ..

Cận Tư Hàn cung chiêu nhìn cô gái nũng nịu với mình. "Được! LÀ tôi muốn đính hôn với em."

"Hừ! Lúc đầu cũng là anh muốn đính hôn với tôi mà!" Cô ngạo kiều quay đầu qua nơi khác, cô che giấu khóe miệng đang giương cao của mình.

Nhìn tiểu kiều thê trong ngực, anh có cảm giác ngày tháng sau này sẽ như gà bay chó chạy.

Nhưng ai kêu anh lại có cảm giác với cô đâu chứ! Chỉ có thể đau nhức cũng cảm thấy vui rồi.

An Chi Manh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. "Tôi mới 18, coi như đính hôn cũng không thể kết hôn đi!"

THấy cô biểu cảm đáng yêu như vậy, Cận Tư Hàn không nhịn được mà đùa cô. "Nha, còn nói không muốn gả cho tôi, tôi còn chưa nói cưới, em đã muốn gả rồi. »

An Chi Manh nâng hai gò má. "Tôi không lấy chồng, hừ!"

"Vậy tôi cưới!" Anh tiếp lời, tay nghịch nghịch mấy sợi tóc của cô.

"Anh vô lại!"

"Vậy em sẽ là vợ kẻ vô lại."

An Chi Manh thật muốn khóc, đã nói xong sùng vợ cuồng ma đâu? Nói một câu đã không chịu nhường cô, cuộc sống sau này xem ra khó khăn rồi.

Cô quay mặt đi, không thèm nhìn anh, hừ...

Cận Tư Hàn một mặt vô tội, chính mình lại nói sai cái gì sao? Vừa rồi không phải rất tốt sao? (không thể không nói, tổng thống đại nhân IQ cao kinh người. Nhưng EQ lại thấp dọa người, sau này đường tình sex vô cùng long đong đây, ha ha...)

An Chi Manh quay đầu qua nửa ngày, cũng không thấy anh có ý hối lỗi.

Ngược lại vẫn cứ nghịch nghịch tóc cô, khiến cô càng thêm tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Cô gái, nên đổi giọng

Tức giận lấy mái tóc từ trong tay của anh, tránh ra khỏi cánh tay anh, lăm bắm ngồi ở bên cạnh, cũng là không cho anh đụng

Cận Tư Hàn thấy cô tức giận càng thêm khó hiểu, cẩn thận suy nghĩ thật lâu, IQ cao như anh rốt cuộc vẫn không nghĩ ra đã nói nhầm chỗ nào.

Nhưng cô tức giận, khẳng định là anh sai rồi.

Chỉnh lại nét mặt, mông khẽ dịch qua chỗ cô.

Anh khẽ động, An Chi Manh trực tiếp ngồi sang bên cạnh.

Cận Tư Hàn lần nữa tới gần cô, An Chi Manh lần nữa tránh qua góc ghế sofa.

Anh dứt khoát vươn tay bắt lấy, đem cô ôm vào lồng ngực. "Ngoan, đừng tức giận."

"Hừ!" Cô quay đầu, không nhìn anh.

Mắt đen tràn đầy cung chiều, nhìn lấy gương mặt tròn tròn nhỏ nhắn của cô, ngón tay không tự chủ nhẹ véo nhẹ bóp, quả nhiên xúc cảm rất không tệ.

"Em thích dạng lễ phục gì, là hoang tưởng hay là duy mỹ, hay là rõ ràng hoặc là đáng yêu?"

Nói đến lễ phục, đây chính là khâu trọng yếu thứ hai trong đời con gái, cho nên vừa nghe đến cô liền tỏ ra hào hứng.

Rất nghiêm túc nghĩ nghĩ. "Tôi muốn duy mỹ, đáng yêu, cả làm cho tôi trở nên cao gầy khêu gọi nữa."

Anh nghiêm túc ghi lại. "Vậy em muốn trên lễ phục là hoa nỏ, kim cương, hay bảo thạch?"

"Cái này a! Để tôi ngắm lại!" Nghiêng cái đầu nhỏ, cô rất nghiêm túc rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu. "Hình như thích hết... Làm sao bây giờ? Đều tốt cả a!"

"Vậy thì mỗi thứ làm một bộ, tùy em mặc."

"Thật sao?" Cô mừng như điên nhìn anh, thấy anh gật đầu. Đáy lòng một cỗ hạnh phúc dâng lên.

Cận Tư Hàn hỏi tiếp. "Em thích màu hồng, màu phấn, màu trắng, hay nhiều màu?"

"Phấn, hồng, trắng, đều thích... Để tôi ngắm lại đã..."

Nhìn gương mặt nhỏ xoắn xuyết của cô, anh đau lòng trực tiếp đưa ra quyết định. "Đều thích, vậy không cần nghĩ nữa. Em thích cái nào thì mặc cái đó." "Tổng thống đại nhân, ngài thật tốt." An Chi Manh ngược đôi mắt vô cùng sùng bái nhìn về phía anh.

TRái tim anh vì câu nói đó mà ấm lên, liền câu lên nụ cười tà mị. "Cô gái, nên đổi giọng rồi."

"Thật sự muốn gọi sao?" Cô xâu hổ nhìn anh, đáy lòng vô cùng thẹn thùng.

Chỉ thấy anh nghiêm mặt, chờ đợi mình.

Thanh âm mềm nhũn, nhỏ đến mức nghe không được. "Ông... Xã..."

"Không nghe thấy." Cận Tư Hàn nhếch miệng, mắt đen lan tràn vui sướng không tả nổi.

Có lần thứ nhất, tất nhiên cũng mong có lần hai.

Dù sao gọi vậy cũng chẳng mất mặt, có người chồng như vậy, ra ngoài sẽ nhiều mặt nha!

Cô trực tiếp ngẩng đầu, lớn tiếng hô: "Ông xã. "

"Nha, nhanh như vậy, nghe chán quá, gọi ông xã to nữa lên!" Tổng Húc từ ngoài cửa đi tới, không nghĩ tới vừa đẩy cửa liền nghe thấy cách xưng hô ngọt ngào kia.

Càng không nghĩ đến hơn người nói câu chuyện tình cảm sến súa ấy lại là vị tổng thống quanh năm thích sạch sẽ, khả năng câu dẫn mấy em gái so ra còn thần tốc hơn mình.

Ngẫm lại bản thân đã từng câu dẫn nhiều cô gái như vậy, thế nhưng chưa từng có cô gái nào chân thành, trong sáng như cô.

Không thèm quan tâm đến ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo của người nào đó, anh không sợ chết ngồi xuống bên cạnh tổng thống. Sau đó, không ngừng nháy mắt trêu chọc An Chi Mạnh đáng thương. "Có muốn cân nhắc anh một chút hay không?! Anh so với cái tên mặt lạnh mắc bệnh sạch sẽ kia hiểu chuyện hơn nhiều nha!"

An Chi Mạnh đối mặt với sự trêu chọc của anh, xấu hổ đỏ bừng cả khuôn mặt, trốn vào ngực tổng thống.

Cận Tư Hàn đau lòng vỗ nhẹ phần lưng của cô, lạnh nhạt quét mắt về phía kẻ dư thừa. "Tôi đây có chuyện gì."

"Chà chà! Tôi vừa giúp anh đem những người truyền thông đó giải quyết hết rồi, anh nhanh như vậy đã tá ma giết lừa rồi! Thật sự là không có lương tâm." Anh hứng thú ngồi một chỗ, đ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Cút...

Nói đùa chứ, tổng thống đại nhân vạn năm băng lãnh có tiểu kiều thê đó! Anh cho dù chết, cũng phải liếc qua một chút mới mãn nguyện.

Cận Tư Hàn nhìn về phía người nào đó hạ quyết tâm không đi, điệu bộ lạnh lùng mang theo uy hiếp. "Tổng lão gia trước đó mấy ngày còn hỏi tôi, thiên kim nhà lão Quý như thế nào, người ta vừa du học nước ngoài trở về. Hay là cô con gái thứ nhất, hay là cô gái dung mạo xinh đẹp và có năng lực. Cậu nói xem, tôi nên trả lời thế nào?"

Tổng Húc nghiêng răng nghiêng lợi. "Thấy sắc quên bạn, xem như cậu lợi hại."

Anh đứng lên, tiếc nhìn cô gái nhỏ trong ngực ai đó, lại lần nữa chán sống mở miệng. "Mỹ nữ, lần sau gặp nha!" Sau đó mới lưu luyến không thôi phát tay, cáo biệt.

"Cút..." Cận Tư Hàn trực tiếp ném một hộp gạt tàn thuốc qua.

"Phanh..." cái gạt tàn thuốc nện vào cạnh cửa, rơi xuống mặt đất, vỡ nát.

Người đi rồi, An Chi Mạnh mới ngẩng đầu lên, bắt gặp tư thế mập mờ của hai người liền dịch chuyển cơ thể một chút.

Cận Tư Hàn không vui kéo cô lại gần. "Về sau không cho phép để ý đến cậu ta."

"A!" Cô cũng đâu định để ý đến anh ta!

"Ừm, ngoan! Về nhà ngủ đi! Về sau không được ăn đồ lạnh, cay, không được thức đêm, không được ăn những đồ không lành mạnh." Anh căn dặn liên tiếp mấy vấn đề.

An Chi Mạnh nhìn tổng thống đại nhân trước mặt bỗng chốc liền hóa thành bà mẹ cảm rằm, có chút buồn cười.

Đáy lòng vị ngọt lên men, từng có người nói rằng, nếu như một người đàn ông nguyện ý vì bạn mà trở thành một bà cô lắm điều, vậy thì người đó yêu bạn.

Si ngốc ngẩn ngía người trước mặt, đột nhiên phát hiện những chấm đỏ dị ứng trên mặt anh cũng đẹp xuất thần.

Cận Tư Hàn nói một đồng vắn đề, đã thấy cô gái nhỏ không biết thần trí bay đi nơi đâu mất rồi.

Anh bắt đầu đi gõ nhẹ lên trán cô, di dời sự chú ý của cô đặt vào mình. "Về nhà ngủ đi thôi"

"Ừm!" Cô gái nghe lời, đứng dậy ra khỏi phòng.

Cô vừa ra khỏi phòng, Cận Tư Hàn nhanh chóng cầm lấy điện thoại gửi đi một tin nhắn. "Ngày mai, chuẩn bị chiều đãi kí giả."

"Vâng, Tổng Thống tiên sinh."

"Mọi chuyện giải quyết trong tháng này, tôi muốn nghỉ ngơi ba tháng."

Đầu bên kia truyền đến thanh âm khiếp sợ. "Nghỉ ngơi? Ba tháng? Tổng Thống tiên sinh, ngài nghiêm túc chứ?"

"Ừm!"

"Tổng Thống tiên sinh, thân thể ngài xảy ra vấn đề gì sao?" Người đầu dây cũng bị dọa không ít, Bạn nghĩ thử xem, tổng thống một quốc gia lại đòi nghỉ ngơi ba tháng, có ngược đời không cơ chứ.

Vạn nhất, ba tháng này có người thừa cơ gây chuyện, làm sao bây giờ?

Cận Tư Hàn cũng biết quyết định của mình rất tùy hứng, nhưng anh phát hiện bản thân ngày càng muốn gặp cô gái kia.

Rời đi một giây đồng hồ, anh đã cảm thấy khó chịu rồi. "Yên tâm, tôi sẽ gọi cha tôi tới giúp vài ngày." Trong đầu bắt đầu suy tính.

Bên đầu dây rõ ràng truyền đến tiếng thở phào nhẹ nhõm. "Được rồi! Tốt."

Cận tư Hàn cúp điện thoại, trực tiếp bấm gọi cho mẹ.

Điện thoại rất nhanh liền được kết nối, đầu bên kia truyền đến thanh âm vui sướng. "Con trai à, con tìm mẹ có việc gì thế? Mẹ rất bận nha, nếu không có chuyện gì, vậy cúp máy nhé!"

"Mẹ có muốn bé cháu không?"

"Thế nào, con giải quyết con bé rồi à?"

"Muốn, vậy mau sắp xếp cho ông xã mẹ đến giúp con ba tháng." Anh không thể tự mình sắp xếp cho cha mình được, có cái gì không đúng.

Khi còn bé không phải bọn họ sắp đặt, vậy anh cũng chẳng ngồi lên ghế tổng thống sớm như vậy.

Đầu dây bên kia chẳng chút do dự bán rẻ chồng mình. "Con trai, con cứ an tâm đi! Chuyện cha con bên này, cứ để mẹ giải quyết."

Người phụ nữ xấu bụng, được ông xã cung sủng vô pháp vô thiên sắp đem người nào đó bán đi rồi.

An Chi Mạnh thẳng đến khi trở lại tòa thành, vẫn còn cảm giác mình đang nằm mơ.

Mọi thứ phát triển quá nhanh, nhanh đến không chân thực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chị yêu, em chờ chị ly hôn

"Chị yêu, cứu mạng..." Kha Trạch Vũ từ trên lầu xông xuống, vọt thẳng vào trong ngực của cô.

An Chi Mạnh lui về phía sau mấy bước mới ôm lấy bé. "Làm sao rồi hả?"

"Chị yêu, em muốn cáo trạng. Chị giúp em thu thập người đàn ông nhà chị." Khuôn mặt nhỏ tức giận, quơ quả đấm, biểu thị bất mãn của mình.

An Chi Mạnh bị bé làm cho sắc mặt ửng hồng. "Trẻ con, nói chuyện phải thành thật."

"A nha! Ông Quân gia mới nói các người muốn sinh tiểu bảo bảo rồi." Cái đầu nhỏ đi lòng vòng, giống như trọng điểm không đúng. "Chị yêu, chị muốn gả cho cậu rồi! Trời ạ! Vậy em làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chị vứt bỏ em..."

Nhìn khuôn mặt nhỏ vẻ ủy khuất là chẳng chực khóc, đáy lòng không khỏi mềm nhũn ra.

Vươn tay vuốt tóc màu nâu hơi xoăn của bé, dỗ dành. "Ngoan á! Chị không có vứt bỏ em."

"chị liền vứt bỏ em! Chị phải theo cậu kết hôn, không quan tâm em rồi." Vẻ mặt ủy khuất tựa đầu ở trước ngực của cô, che giấu khóe miệng mình nhếch lên tươi cười.

ngực Chị yêu, mềm mại co giãn tốt! thật mềm mại, thật thoải mái.

Giữ lại nước bọt, cọ cọ không ngừng!

An Chi Manh cho là bé thương tâm khóc, chỉ có thể luống cuống tay chân đỡ dành.

Thấy lửa gạt vô dụng, không thể không dòi đề tài "Vừa rồi em muốn cáo trạng với chị cái gì?"

Nói lên cái này, bé lập tức thật ỳ khuất rồi. "Ô ô ô... Cậu cho cha em đóng băng tiền riêng của em rồi! đóng băng a a a..."

"Ách... Có bao nhiêu?"

"Không nhiều, không nhiều, mười mấy tấm thẻ đi! Một tấm thẻ có mấy trăm vạn."

Nhìn một bộ trước mắt rất rất ít, tiểu đại nhân tiền rất ít.

Cô rất lộn xộn, nửa ngày mới tìm lời nói. "em... không phải em nói chỉ có mấy trăm vạn sao?"

"Đúng a! tấm thẻ kia chỉ có mấy trăm vạn a! Còn lại thẻ bị cha mẹ em trông coi." Về mặt trẻ con hồn nhiên, em rất thuần khiết em thật vô cùng thuần khiết, em không có nói dối.

Khóe miệng cô run rẩy. "tại sao anh ta phải đóng kết thẻ của em?"

"Ông Quán gia nói, bởi vì em lén cho chị uống nước dưa hấu ướp lạnh, mua thức ăn nhanh cho chị." Khuôn mặt nhỏ tức giận, bé dùng tiền mua thức ăn cho chị yêu ăn, bé sai rồi sao? Bé sai chỗ nào rồi hả?

An Chi Manh đẩy lòng âm áp: "ngoan! ngày mai chị qua chỗ cậu của em nói."

Đạt được trả lời chắc chắn hài lòng, khóe miệng của bé cười trộm rồi đi. Hừ hừ, cậu tôi rốt cuộc tìm được người uy hiếp, ha ha ha...

An Chi Manh theo sau lưng bé lên lầu, bỗng nhiên thấy bé quay đầu lại, biểu lộ chăm chú đối chính mình nói: "Chị yêu, em chờ chị ly hôn nha!"

Cô bước lên lầu, bỗng nhiên bị dọa đến bất ổn.

Tay nhanh chóng bắt lấy một bên lan can, thiếu chút nữa té xuống.

Kha Trạch Vũ nhanh chóng đỡ lấy một tay khác của cô, giọng nói mang vẻ nồng đậm bất đắc dĩ. "Ai... Chị yêu, chị ngốc như vậy sao! em làm sao yên tâm để một mình chị đi thang lầu nguy hiểm như vậy! Đến đây, chị nắm em, em dìu chị đi lên."

Nhìn cánh tay nhỏ béo múp múp duỗi trước mặt mình, cô rớt bởi rồi.

"Khục khục... cảm ơn! Tự chị có thể đi."

"Không cho phép! Vạn nhất, chị ngã sắp xuống, làm sao bây giờ? Chị có biết hay không, chị té một lần, lòng em đau bao nhiêu." khuôn mặt nhỏ béo múp múp, thật sự nghiêm túc.

Để cho người ta thấy không nghiêm túc thế nào, ngược lại thật buồn cười.

"Phốc..." thấy bé thật tức giận, An Chi Manh không thể không liều mạng nhin cười. "Ừm, em nói đều đúng, cảm ơn em đỡ chị!"

"Ừm! Thực ngốc! Đàn chết rồi." bên trong miệng lẩm bẩm, nhưng tay nhỏ còn chăm chú đỡ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Vì yêu ăn diện

Một đường đỡ cô đến trước cửa phòng, An Chi Manh vươn tay.

"Không được nhúc nhích!" Kha Trạch Vũ nhanh chóng tiến lên. "Chị yêu, chuyện như vậy hẳn là để cho đàn ông tới làm."

Tay nhỏ nhẹ nhàng mở cửa, thân sĩ nghiêng người 45 độ. "Công chúa điện hạ, mời vào phòng."

An Chi Manh có khoảng khắc thất thần, nếu như trước mắt không phải đứa trẻ tám tuổi, cô thật xúc động muốn gả cho bé.

Cười cười, đi vào trong nhà.

Thấy bé càng bận tíu tít, cẩn thận đem ghế sofa vuốt lên, mới để cho mình ngồi xuống.

Nhìn thấy đứa trẻ tám tuổi trước mắt, đến khi trưởng thành hẳn định gây tai họa cho không ít thiếu nữ.

"công chúa của tôi, cô còn cần kỹ sư làm những gì sao?" gương mặt trẻ con non nớt, thật sự nói xong.

An Chi Manh lại muốn cười. "Không cần, cảm ơn em, kỹ sư của tôi."

"Vậy em xin được cáo lui trước, nếu cần tùy thời gọi em, em sẽ chạy đến ngay lập tức."

"Ừm ừm!" Thấy bé lui ra ngoài cửa, cửa lại hé ra một khe nhỏ.

đầu nhỏ kẹp ở trong khe cửa, mắt to trong suốt vô tội nhìn cô. "Chị yêu, chị nhất định phải nói cho cậu nha! Để cậu đồng kết thê của em!"

"được!" Hé miệng cười khê.

Đạt được đáp án mong muốn, bé mới nhảy nhót rời đi.

Nghe ngoài cửa tiếng bước chân vui mừng rời đi, tâm tình của cô cũng phần khởi lên.

Cô muốn đính hôn, vẫn là người đàn ông tuấn mỹ phi phàm như vậy. Nghĩ đến anh dung nhan tuấn mỹ yêu nghiệt, liền nổi lên hoa si.

cơ bụng rắn chắc tám khối hữu lực, da thịt màu mật ong, đường cong khỏe gọi.

cánh tay mạnh mẽ, lồng ngực rắn chắc...

Càng nghĩ đôi má nóng bừng: "thật rất đẹp trai rất đẹp trai! Đẹp trai để cho cô cảm giác mình đang nằm mơ."

Một đêm này, cô ngủ rất ngon, khoe miệng hé nụ cười ngọt ngào.

Sáng sớm hôm sau, 5 giờ liền tỉnh lại.

Nhanh chóng tắm rửa cố ý mặc váy màu hồng phấn dài phủ bờ mông, chọn giày cao gót màu hồng.

mái tóc chải năm năm, cũng bàn ngấm đứng lên.

Còn cố ý đánh mascara, lông mi dài càng trở nên cong lên, giống như búp bê.

thoa son môi màu hồng nhạt, cả người càng tinh xảo, có khí sắc.

Cổ cố ý mang dây chuyền kim cương hồng, lần trước, cô vẫn giữ lại mấy bộ cho mình mặc.

Từ cách ăn mặc, trong nháy mắt cả người trở nên mềm mại, thực nữ.

Chăm chút cách ăn mặc xong lúc này mới vui vẻ nện bước đi xuống lầu. "Chú Quân gia, sớm."

Quân gia nhìn thấy An tiểu thư rực rỡ hẳn lên, có một chút thất thần.

An tiểu thư không trang điểm, rõ ràng tự nhiên để cho người ta nhìn rất dễ chịu.

Không nghĩ tới bộ trang phục, làm cả người đậm khí chất, tinh xảo, thanh lịch như thế.

"An tiểu thư sớm! hôm nay cô dậy sớm như vậy, ngủ không được sao?"

"hôm nay cháu muốn đưa điểm tâm cho anh." Khoe miệng ngầm lấy ý cười nhợt nhạt, đi xuống thang lầu, tự động đi đến đại sảnh. "Chú Quân gia, điểm tâm còn phải đợi bao lâu."

"Đã xong rồi." Tổng thống thức dậy đúng sáu giờ rưỡi, bây giờ nhất định phải ăn điểm tâm.

Hiện tại năm giờ rưỡi, lái xe một giờ vừa kịp. "An tiểu thư, ăn rồi đưa đi, hay là..."

"đóng gói phần của cháu, làm phiền chú Quân gia rồi." Nghĩ đến lần đầu tiên ăn bữa sáng với người yêu, gương mặt không khỏi ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Dám nhìn, đi rửa mặt

"Không cần phiền phức!" An tiểu thư cuối cùng thông suốt, ông rất hài lòng.

Tiếp nhận hộp com trong tay người hầu, đưa cho cô. "An tiểu thư, tôi không bồi cô lên rồi! Paparazi bên ngoài đều biết cục xương già này, tôi tìm người đi với cô."

"Được rồi, chủ bận rộn." Tiếp nhận hộp com, bụng lấy hộp com trĩu nặng, trong lòng hạnh phúc cũng trĩu nặng.

Lái xe một giờ, sáu giờ bốn mươi vừa vặn đến bệnh viện.

Cận Tư Hàn cũng vừa rửa mặt xong, nhìn An Chỉ Manh không mời mà tới gõ cửa, mắt đen hiện lên không vui.

"Ai bảo cô tới."

"Tôi tự mình tới! Tôi đưa bữa sáng đến cho anh." Khóe môi nhếch lên nụ cười, đem hộp com một phần dọn lên. "dọn xong, đến ăn đi!"

mắt anh gắt gao nhìn chằm chằm vậy cô, thấy cô khẽ khom lưng, lộ ra cánh xuân tươi đẹp, mắt càng âm trầm.

"Oa! Thơm quá thơm quá, chú Quân gia, hôm nay chú mang đến cho anh ta món gì ngon vậy." Tống Húc đẩy cửa ra, trực tiếp đi vào.

Chỉ cảm thấy hoa mắt, một quả đấm đối với ánh mắt hẩn tỉnh chuẩn vùng tới.

Trở tay không kịp vành mắt đen một vòng, thấy anh lần nữa vùng tay tới một bên con mắt khác, anh oán trách mở miệng. "này, này, tôi cũng chỉ đến ăn ké bữa sáng mà thôi! Về phần này sao ra tay độc ác vậy?"

Bởi vì mỗi sáng sớm anh đều tới kiểm tra lại cho anh, thuận tiện liền cùng ăn bữa sáng.

Còn thuận tiện ăn uống miễn phí một ngày ba bữa com, quân gia cũng thuận tay chuẩn bị cho anh một phần.

Ăn như vậy vài ngày cũng không có việc gì, vì sao hôm nay hạ sát thủ rồi.

Hai người anh tới tôi lui, giao thủ mười mấy hiệp. Sau cùng Cận Tư Hàn trở tay đẩy một cái, đem đôi tay anh trói sau lưng.

Kéo cửa, chân nâng lên, lưu loát đá anh ra ngoài cửa, nhanh chóng khóa trái cửa.

Hết thấy động tác mây bay nước chảy, không dừng lại nửa giây.

An Chỉ Manh nhìn hoa mắt, này vì sao đánh lên, vì sao đánh nhau???

khuôn mặt Cận Tư Hàn bình tĩnh, từng bước một tới gần cô.

tức giận nhìn vậy trước mắt, chỉ có xúc động muốn xé nát nó. Nghĩ đến liền làm như vậy, bàn tay đặt ở trên vậy.

"Xoẹt..." trong nháy mắt vậy xé thành hai mảnh, nằm lè loi tro tro trên mặt đất.

An Chỉ Manh giận rồi. "anh có ý gì!" Chính mình dày công vì anh trang điểm, không khen ngợi mình coi như thôi, thế mà còn xé nát vậy của mình.

"Xấu chết rồi, lần sau không cho phép mặc." Mắt anh không vui nhìn về phía cô, nhàn nhạt ra lệnh.

Cô cảm tức nhìn anh. "Tôi thích vậy, thích mặc dạng này, không mượn anh xen vào."

"Không cho phép! Mặc một bộ thì xé một bộ." Chỉ cần nghĩ đến cảnh đẹp như vậy bị người đàn ông khác trông thấy, đáy lòng vô có liền tức giận không thể ngăn cản.

"anh dựa vào cái gì không cho phép, tôi không được mặc. Tôi lại muốn mặc." Cái người đàn ông này bá đạo, thô lỗ, đơn giản không thể nói lý.

hôm qua cô u mê, mới có cảm giác rất ngọt ngào.

Cận Tư Hàn kéo ra một bên giường đơn, gương mặt lạnh lùng đem cô bọc lại cẩn thận, chỉ lộ ra một khuôn mặt nhỏ úy khuất.

Nghiêm túc gần từng chữ: "kiểu này, nhìn rất đẹp."

"Xấu chết rồi, tôi mới không muốn." Cái người đàn ông này là mắt mù a vẫn là mắt mù a!

Bên trong cái lộn.

Tổng Húc ở ngoài cửa bất mãn lái nhai."Cận Tư Hàn, tôi chẳng qua ăn của anh một bữa sáng, anh nhỏ mọn đến mức như vậy sao!"

Ở ngoài cửa ồn ào vài phút, không ai mở cửa. Mắt nhìn bảo vệ xa lạ bên cạnh."anh không phải bảo vệ quản gia, hôm nay người nào đưa com tới."

"Hồi Tổng tiên sinh, là An tiểu thư tự mình đưa tới."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Ghen tuông đại phát, chúa kiêu ngạo

"Cô ta! Cũng không đúng!" người đàn ông này không đến mức hẹp hòi đến nỗi không cho mình thấy người phụ nữ của anh ta! Bất quá rục rịch tăng nhanh trong người."anh nói cho tôi biết, hôm nay An tiểu thư mặc cái gì tới?"

Bảo vệ suy nghĩ một hồi."An tiểu thư, hôm nay mặc váy ngắn, mang đồ trang sức trang nhã, trang điểm tí mí."

"anh xác định là váy ngắn, ngắn cỡ bao nhiêu?"

"Ngắn đến qua hông một chút xíu!" lúc ấy anh cũng không dám nhìn nhiều, đại khái liếc một chút.

"Ha ha ha..." Tổng Húc vui vẻ, hóa ra. Cái này thùng dấm đồ, không nghĩ tới anh ham muốn chiếm hữu mạnh như vậy."Ha ha ha..."

Đột nhiên, cửa bị mở ra.

khuôn mặt Cận Tư Hàn bình tĩnh, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Tổng Húc, tại chuyển sang bảo vệ."Hôm nay, anh đưa An tiểu thư tới?"

"vâng, Tổng Thống tiên sinh."

Thanh âm lạnh mấy chục độ."Tổng Húc, dẫn anh ta đi rửa mắt."

Bảo vệ một mặt mờ mịt."Tổng Thống tiên sinh, con mắt tôi không có không sao."

Tổng Húc nhún nhún vai, vì thiếu niên ngây thơ trước mắt mặc niệm. Kéo anh ta nhanh chóng thoát đi khỏi tầm mắt của người ta.

Hiện tại chỉ là rửa mắt, vạn nhất đợi lát nữa, không chừng hẳn muốn đòi con mắt khác rồi.

tổng thống ghen tuông, thật không đồng dạng lớn, không thể nói lý!

"Cận Tư Hàn, tôi không muốn mặc xấu như vậy." Nhìn lấy trên mình ra giường màu trắng tinh, có thể nhìn ra đẹp chỗ nào?

khẳng định là anh có ý chọc giận mình, hôm qua còn cho rằng người đàn ông này cực kỳ âm lòng, hôm nay nhìn, rõ ràng là rất tệ.

Cận Tư Hàn trực tiếp đóng cửa phòng, không nhìn cô lái nhai không nghĩ.

Giúp cô xới com, thô bạo đưa cho cô."Ăn đi!"

"Không ăn! Nóng đến chết rồi, tôi muốn váy, váy." Trời rất nóng cho dù mở điều hoà không khí, nhưng đem mình bọc kín vậy, nóng muốn chết, được không!

Cận Tư Hàn nhân nhặt liếc một chút, im ắng cầm lấy cái muỗng. Đút cháo thịt nạc cho cô."tự mình ăn hay là tôi đút!"

lời nói lạnh như băng làm cho cô càng thêm tức giận, đoạt lấy cái chén trong tay của anh tự mình đứng lên ăn.

khuôn mặt nhỏ phụng phịu tràn đầy thức ăn, ánh mắt oán hận trừng người đàn ông trước mắt.

Thấy anh ưu nhã ăn bữa sáng, không có giải thích chút nào cho mình, cũng không có ý tứ dỗ mình.

Đáy lòng ưu tư, càng phát ra không thể vấn hồi.

Thấy thế nào, làm sao không vừa mắt.

Nhanh chóng ăn xong một bát cháo, trực tiếp đứng dậy. Chặt vật ôm ra giường đi ra ngoài cửa, vừa đi hai bước, tay liền bị người giữ chặt.

"Buông tay."

"Ngao! Đừng làm rộn! đợi lát nữa Thư ký đưa y phục tới cho cô." Biết cô tức giận, nhưng kiều ngao như anh làm sao có thể giải thích bởi vì mình tư tâm mà không cho phép cô mặc vậy.

Cho tới bây giờ không có người âm lên hơn anh, càng không biết làm sao dỗ người, lại là con gái.

Nhìn trên người một chút, lúc nào cũng có thể sẽ lộ ra giường, hừ lạnh một tiếng.

Đứng cách xa anh mấy mét, ngồi vào chỗ của mình.

Cận Tư Hàn nhú mi tâm, không biết nên làm sao qua dỗ cô.

"Cốc cốc..." Đứng dậy đi tới cửa, mở cửa ra nhanh chóng đóng lại.

Thư ký đưa cho anh một cái túi. "Tổng Thống tiên sinh, ngài phân phó mua y phục."

"Ừm." Tiếp nhận cái túi, đi vào phòng nhanh chóng đóng cửa lại.

Đem cái túi đưa cho An Chi Manh. "Mặc vào, cô muốn đi, tôi để tài xế đưa cô đi."

"anh..." Cái người đàn ông này chẳng lẽ không biết mình đang nói nhảm thôi mà! Không dỗ mình coi như thôi, còn để cho cô đi.

"Hừ!" Đoạt lấy cái túi, đi thẳng đến phòng tắm nhanh chóng thay xong y phục.

Phát hiện trong này là một váy dài màu trắng tinh, trắng tron một chút Hoa cũng không có, vẫn là váy dài đến chân, cái này với cái ra màu trắng khác nhau ở chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chị yêu, chúng ta chạy trốn đi

Mặc váy, trực tiếp mở cửa. đuôi mắt cũng không nhìn anh, trực tiếp mở cửa để tài xế đưa mình trở về.

Một đường trở lại tòa thành, cô đẩy một bụng khí.

Quản gia nhìn thấy An tiểu thư nổi giận đùng đùng về nhà, hiếu kỳ hỏi: "An tiểu thư. cô làm sao rồi hả?"

"Hừ, cháu cũng không thèm tiếp tục đưa cơm cho anh ta." lòng tốt lại bị coi như lòng lang dạ thú.

Quản gia nhìn một chút cô một lần nữa đổi một thân váy dài, trong lòng đại khái hiểu rồi. Tổng thống đây là bùng nổ ghen tuông, lại không có ý mở miệng.

Hé miệng cười khê, không nghĩ tới tổng thống còn có một mặt đáng yêu như vậy.

Người hầu đi đến bên người quản gia. "Bên ngoài có người đến, nói là giúp An tiểu thư tính trước ba vòng, để cho An tiểu thư lựa chọn kiểu dáng."

"Được rồi, mời các cô vào đi."

Tổng thống làm việc hiệu suất cao, chuyện hôm qua mới quyết định, sáng nay người liền từ quốc ngoại chạy đến rồi.

An Chi Manh thở phì phò lên lâu, khóa trái cửa.

"Cốc cốc..."

"vào đi."

Một đám người, cả nam lẫn nữ, ăn mặc thời thượng.

đại mỹ nữ tóc vàng mắt xanh vóc người nóng bỏng đầu tiên tự mình giới thiệu. "Chắc hẳn cô là vị may mắn làm tổng thống phu nhân, cô khỏe chứ, tôi là nhà thiết kế áo cưới của cô. cô có thể gọi tôi là Nini."

"A!"

"chào cô, tôi là người chủ lễ đính hôn của cô, cô có bất kỳ yêu cầu gì đều có thể nêu ra cùng tôi." Anh có bề ngoài tuấn lãng, mái tóc xù mắt đen.

Phía sau hai người đi theo mười trợ lý, trong tay bụng vô số tập tranh.

cả ngày này, An Chi Manh bị chôn ở trong này.

Từ chọn kiểu dáng đến trang sức, từ khách quý của nhà gái đến đồ ăn cô thích, bố trí ưa thích.

Châu báu, màu sắc kim cương, độ sáng. Nơi sản xuất, cùng quốc gia, đều yêu cầu kỹ càng.

Một số vấn đề cô căn bản không hiểu, một cái tiếp đến một cái.

bận bịu đến hơn chín giờ tối, bọn họ mới đi.

Cô cảm giác đầu mình kêu ong ong, chẳng phải một cái lễ đính hôn thôi sao? Một chết người, hôm nay còn chưa có chọn xong..

"Chị yêu..." Kha Trạch Vũ rút lại cái đầu nhỏ, bụng lấy một ly nước ép trái cây tươi đặt ở bên cạnh cô. "Chị yêu, chị gả cho cậu rồi. cậu không có thương chị chút nào. Đổi lại thành em, em hiểu rõ ràng toàn bộ những gì chị yêu thích, phụ trách toàn bộ hành trình, đâu cần chị mệt mỏi như vậy."

Không thể không nói, đạo này bé đâm vào cậu tổng thống không lưu tình chút nào.

An Chi Manh vốn rất giận anh không hiểu phong tình, nghe qua bé nói kiểu này, tức giận vừa tiêu tan lại nổi lên rồi.

hai mắt Kha Trạch Vũ đen bóng lấp lánh tỏa sáng. "Chị yêu, chúng ta chạy trốn đi!"

"Chạy trốn?"

"Đúng rồi! cậu Tổng thống, vừa bá đạo vừa không hiểu phong tình. Chị gả cho cậu không bằng gả cho em." bé cực lực đề cử chính mình.

Nhìn lấy bé chăm chú cái đầu nhỏ, cô cười khẽ một tiếng. "Được rồi! Thời gian không còn sớm, nên ngủ rồi."

"A! chị yêu đi ngủ sớm một chút." Y Y không thôi rời khỏi phòng, bé mới nhớ tới mình đến để hỏi vấn đề thẻ ngân hàng.

Quay trở lại vừa định gõ cửa, nghĩ được rồi, sáng mai đi!

An Chi Manh mệt mỏi ngã trên giường, đầu óc không ngừng suy nghĩ.

mình thật muốn đính hôn sao? Ở chung không đến một tháng, liền đính hôn? tính cách anh ra sao đều không hiểu rõ...

Đáy lòng hết thấy đối với tương lai, càng ngày càng bất an.

Vô luận cô làm sao cũng cảm giác bất an, mấy ngày nay những người kia vẫn là trước sau như một đến hỏi thăm cô tất cả chi tiết nhỏ.

Một tuần sau, bọn họ mới lui ra ngoài.

Cận Tư Hàn cũng xuất viện về tới tòa thành, mấy ngày nay anh gọi điện thoại cho cô, cô bé này thế mà không tiếp điện thoại. "Vì sao không tiếp điện thoại."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cậu, chúng ta làm giao dịch

Miệng ngập đồ ăn, gương mặt nhỏ phồng lên nhai chop chép, không thèm liếc anh lấy một cái.

Hừ hừ, mắng tôi à? Mắng tôi thì tôi chẳng thèm nói chuyện với anh nữa.

"Com nước xong xuôi, theo tôi ra ngoài một chuyến."

"Đi đâu?!"

"Buổi họp báo. Đợi lát nữa sẽ có người tới giúp em thu dọn đồ." Thanh âm hoàn toàn nghiêm túc như trước, bao nhiêu ôn nhu chỉ được cất giữ sâu trong đôi mắt đen.

Cô bấu môi, khuôn mặt vẫn tức giận.

Người đàn ông này, không nghiêm khắc với mình một chút thì sẽ chết à? Sẽ chết sao? Sẽ chết sao?

Và và nốt mấy miếng com, chẳng thèm nhìn anh, cô ăn xong trực tiếp leo lên lầu.

Cận Tư Hàn một mặt không hiểu nổi, mình làm sao lại chọc giận cô rồi??"

Quản gia ở một bên đều vì Tổng Thống tiên sinh mà lau mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: "Tổng Thống tiên sinh, phụ nữ, cần được dỗ dành."

"Dỗ? Tôi đã rất chiều theo ý cô ấy rồi. » Cũng không phải, cô không để ý tới mình, anh cũng chẳng thấy tức giận.

Quản gia xấu hổ, Tổng Thống tiên sinh a! Phụ nữ kiểu gì cũng sẽ bị người như ngài chọc cho tức chết mất thôi!

"Tổng Thống tiên sinh, muốn lấy lòng phụ nữ nhất định phải dỗ dành khéo léo!" Ông cũng khó khăn lau đi mồ hôi cho mình.

"Dỗ??" Cận Tư Hàn lau lau khóe miệng, đuổi đôi chân thon dài, đi lên lầu.

Quản gia dưới lầu lo lắng không thôi, cũng không biết Tổng Thống tiên sinh có nghe vào không.

Cận Tư Hàn vừa trở về phòng, đã nhìn thấy kha trạch Vũ lên lên lút lút thò đầu nhỏ ra, mắt tròn đảo qua đảo lại.

"Cậu, chúng ta làm một cái giao dịch thì sao?" Nói mà không nhận được câu trả lời, cậu cũng không uể oải, không ngừng cố gắng. "Cậu bảo cha mẹ cháu, kêu họ mở lại thẻ cho cháu, cháu dạy cậu làm sao dỗ con gái!"

Gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy phản kháng.

Cận Tư Hàn dò xét đứa nhỏ trước mặt, chăm chú suy tư một phút đồng hồ.

"Nói!"

"Vậy là cậu đáp ứng rồi." Khuôn mặt nhỏ lập tức sáng bừng lên.

"Nói nhanh." Phụ nữ cần phải dỗ dành? Là thật sao?

Nhớ tới khuôn mặt tức giận kia, nếu như có thể làm cho cô cười, nghe một chút cũng chưa chắc không thể.

Kha trạch Vũ quy củ ngồi đối diện anh.

Khuôn mặt nhỏ biểu lộ rất nghiêm túc. "Khục khục... Cậu, cháu sẽ nói cho cậu biết ba cách để dỗ con gái. Cháu là hi sinh vì nghĩa lớn mới nói cho cậu, cậu nhất định phải khiến cho cha mẹ không có lương tâm của cháu mở lại thẻ ngân hàng nha!"

Cận Tư Hàn lạnh nhạt quét mắt nhìn đứa bé, nó lập tức dừng việc nói lại nhai lại.

Khuôn mặt nhỏ hiện lên ảo não, một lúc sau lại khôi phục trạng thái hứng khởi. Trong lòng thầm mặc niệm "Tỷ tỷ lão bà, đối với chị không thể tầm thường được. Đợi em được mở thẻ, em sẽ dẫn chị cùng cao chạy xa bay!"

"Khục khục... Cậu, cậu nghe cho kĩ đó. Dỗ phụ nữ cần có ba yếu tố, thứ nhất, không biết xấu hổ."

"Thứ hai, kiên trì không biết xấu hổ."

"Thứ ba, kiên trì sống chết không biết xấu hổ."

Nghe xong, Cận Tư Hàn đầu đầy hắc tuyến. Lần đầu tiên anh cảm thấy mình ngu ngốc đến mức lại chăm chú nghe lời một đứa nhóc tám tuổi dạy cách dỗ dành con gái.

Anh trầm mặt, chỉ ra ngoài cửa. "Cút ra ngoài!!!"

"Cậu, cậu hứa với cháu, cậu sẽ giữ lời chứ?"

"Cút ra ngoài!!!" Đòn giận không thể nhịn được nữa.

"Cậu, cậu không thể nói lời không giữ lời a!!"

Không thể nhìn được nữa, cánh tay dài trực tiếp túm cổ áo đứa nhỏ xách ra ngoài, trong nháy mắt khóa trái cửa, mặc kệ thanh âm gào khóc thống thiết bên ngoài kia.

Anh ngồi xuống trước bàn máy tính, ngẩn người. "Đồ phụ nữ?? Không biết xấu hổ???" Con người lạnh lẽo thâm trầm, gương mặt tuấn mỹ đầy suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Đấu trường tình yêu

An Chi Manh ở trong phòng để mặc cho chuyên gia trang điểm, trang điểm xong cũng mất mấy giờ.

Nhìn cô gái xinh đẹp trong gương mà cô kinh ngạc đến nỗi trợn mắt há hốc mồm.

Nhìn bản thân trong gương, tâm tình lập tức thoải mái, vừa rồi không thoải mái cũng biến mất không thấy gì nữa rồi.

Thấy anh đi đến cửa, cô cao hứng phấn chấn tiêu sái đến trước mặt anh, không ngừng khoe ra dáng người xinh đẹp của mình. "Đẹp không? Tôi đẹp chứ?"

Lễ phục màu bột nước, vừa vặn tôn lên dáng người của cô.

Trước ngực gắn kim cương nhỏ, khiến cho người mặc càng thêm lấp lánh sáng ngời.

Cô mang giày cao gót hơn 10cm, tôn lên đôi chân dài thẳng tắp, làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Phía sau thiết kế lộ lưng trần, tăng thêm vẻ gợi cảm.

"Tôi mặc đẹp chứ? Có phải là rất đẹp hay không?" Cô vờn tay xua xua trước mặt anh "Nhìn đến ngây ngốc vậy??"

Cận Tư Hàn quét mắt qua người chọn trang phục, cất giọng lạnh lùng. "Ai cho hần chọn quần áo."

"Tổng Thống tiên sinh, ngài không hài lòng với trang phục sao? "

Anh kéo cô vào phòng tắm, ra lệnh: "Cởi đi."

"Không cởi! Nhìn rất đẹp, sao lại muốn cởi ra. "

"Tự em cởi hay để tôi cởi thay?." Để cô mặc như vậy đi gặp kí giả, anh khó đảm bảo ánh mắt những kẻ đó sẽ dời đi nơi khác.

Thấy anh định làm thật, cô bắt đầu đi "Cởi thì cởi! Đi ra ngoài!" Dùng sức đẩy anh ra ngoài.

Cận Tư Hàn đi đến trước mặt phục vụ. "Quần áo đâu?"

"Tổng Thống tiên sinh, quần áo ở trong này." Thôi quá một bên vãi cái di động ngăn tủ.

Anh liếc nhanh qua tủ đồ trước mặt.

Váy quá ngắn! Không thể mặc.

Tay áo quá ngắn, không thể mặc.

Lưng rất lộ, không thể mặc.

Ngực rất lộ, không thể mặc.

Xè tà, càng không thể mặc.

Bó sát, không thể mặc.

Tôn nhan sắc, không cần.

Hoa sắc rất khoa trương, không cần.

Tay anh cầm lấy một bộ đồ màu đen thuần, váy dài, không hề lộ liễu chút nào. "Lấy cái này đi. "

Người chọn quần áo nhìn chiếc váy trong tay anh, muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn là không nói.

An Chi Manh vừa ra đến nơi, nhìn đồ trên tay anh, lập tức không vui, "Tôi không mặc, muốn mặc thì anh đi mà mặc."

Người đàn ông này có phải chỉ muốn mình đẹp thôi không. Ai lại đi chọn bộ đồ xấu như vậy cho cô mặc.

"Em mặc hay để tôi mặc giúp?" Giọng người đàn ông nhẹ nhàng, chẳng có chút cảm xúc gì, đậm mực khiến cho người ta càng thêm tức giận.

Cái người này nói một câu ngọt ngào thì sẽ chết sao.

Cô bất bình nhận lấy quần áo trong tay anh, đi vào nhà vệ sinh thay đồ.

Nhìn cô gái trong gương váy dài đến đầu gối mà khóc không ra nước mắt.

Đến cả dáng người hoàn mỹ của mình cũng không thể cứu vớt được hình tượng.

Liếc mắt nhìn qua thì chẳng khác gì một lão bà.

Cô hậm hực mở cửa, nhìn đầu xỏ gậy tội.

"Ừm, cái này tốt lắm." Cận Tư Hàn vừa lòng nhìn đồ chính mình chọn lựa, biểu cảm gương mặt anh khiến người ta chán ghét đến cùng cực.

Đối với gương mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, anh vẫn chẳng ỏ ề. "Đi thôi! Phóng viên bọn họ đều đang chờ."

"Ừ, anh xuống trước đi, tôi sẽ xuống sau." Nhìn anh đã bước xuống lầu, cô trực tiếp với lấy túi xách, nhét bộ váy sắc màu vào trong.

Khoe miệng gọi lên nụ cười nghịch ngợm. Hừ, không cho tôi mặc, vậy tôi không mặc là được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Tiện nhân quyền rũ ông xã tôi

Ôm tâm trạng sung sướng tiêu sái xuống lầu, cô quét mắt nghi hoặc về phía Cận Tư Hàn đang nhìn túi xách của mình.

Cô nhíu mi, "Sao? Tôi lấy lại túi không được à? "

Nhìn cái túi to đùng kia, anh vẫn cảm thấy cô nhất định có việc đang lừa mình.

Nhưng nếu mạnh mẽ cướp lấy túi của cô, cô hẳn sẽ tức giận. Nghĩ vậy, anh liền từ bỏ. "Không có việc gì, đi thôi!"

Anh duỗi tay dài, ôm lấy thắt lưng cô, bước đi.

Hai người lên xe, trong vòng nửa giờ đã tới nơi.

Lúc này, hơn trăm chỗ ngồi đã đầy trập phóng viên.

Bên ngoài cũng có phóng viên đứng châu trực, chặt như nêm cối.

Thấy tổng thống xuống xe, bên cạnh còn ôm một cô gái, tình nồng ý mặn, bọn họ lập tức như ong vỡ tổ xông lên.

Bảo vệ vây hai người bên trong, quây kín không một kẽ hở.

An Chi Manh lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đối mặt với vô số ánh đèn flash, cô có chút ngượng ngùng tránh vào ngực anh.

Cận Tư Hàn ôm lấy cô, bình tĩnh đi vào hội trường.

"Tổng Thống tiên sinh, xin hỏi cô gái bên cạnh ngài là ai? "

"Tổng Thống tiên sinh, lần này ngài cho mở cuộc họp báo là vì cô gái này sao? "

"Tổng Thống tiên sinh, nghe đồn ngài đưa một cô gái vào tòa thành, là cô gái đấy đây sao? "

"Tổng Thống tiên sinh..."

"Tổng Thống tiên sinh..."

Toàn bộ quá trình anh đều ôm lấy cô, che chở cô, một đường tiến thẳng vào hội trường.

Phóng viên trong hội trường vừa thấy tổng thống tiến vào liền đứng hết dậy, nhưng cũng không ồ ạt xông lên như đám người bên ngoài.

Những ánh mắt tò mò, khó hiểu, hiếu kì dồn hết về phía cô gái lạ mặt đi cạnh tổng thống.

Anh đưa cô tiến thẳng đến ghế tọa, ngồi xuống, ghé sát bên tai cô thì thầm "Có tôi ở đây, ngồi xuống đi."

"A!" Cô ngồi xuống cạnh anh, trước hàng nghìn ánh mắt kì quái, cô có chút buồn bực cần giải quyết. "Cái kia, tôi đi WC trước."

Nhìn theo bóng cô gái vừa nói xong liền rời đi, Cận Tư Hàn đánh phái người đi theo bảo vệ cô.

Dưới sự hộ tống của đội ngũ bảo vệ, cô đã an toàn tới WC.

Rất nhanh đóng cửa lại, nhìn bản thân vẫn còn đang kinh hoàng trong gương, cô hít thở mạnh một hơi. "An Chi Manh, mày có thể! Không phải chỉ là một buổi họp báo chiều đái kí giả thôi sao! Chẳng có gì to tát cả."

Cô lấy ra bộ đồ đen trong túi, mặc vào xong xuôi mới hài lòng nhìn bản thân.

Thu dọn mọi thứ, An Chi Manh mới ra ngoài.

Suýt chút nữa đụng vào người ta, cô định tránh qua bên phải, không ngờ người đó cũng đi cùng hướng.

Thay đổi vài lần mà vẫn bị trùng bước, cô có ngốc cũng biết là bị cố tình ngăn đường.

Cô đứng một bên, đánh giá cô gái xinh đẹp kia.

Trang phục vừa vặn, hoàn hảo tôn lên dáng người kiều diễm.

Cô gái đó đẹp đến mức khiến đàn ông rục rịch, đẹp khiến phụ nữ nhìn vào phải thấy hổ thẹn.

Cô gái kia cũng đồng thời đánh giá lại cô, hai người đánh giá nhau một hồi mới chịu ngưng.

Cô gái đó lên tiếng, "Cô chính là tiện nhân dám quyến rũ chồng tôi? "

"Xin lỗi, ông xã cô là ai, tôi đây không biết. " Người ta mắng cô, cô không thể không đáp trả.

Giả Thư Phi hai tay khoanh trước ngực, kiêu căng nhìn cô. "Cô là An Chi Manh?! Cha mẹ đều chết hết, trong nhà còn một bà già 70 tuổi. Với gia thế như vậy mà cũng vọng tưởng đến ông xã tôi. Không muốn chết thì mau rút lui đi. "

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Mọi chuyện đã có tôi

An Chi Manh cũng khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nhìn cô gái đó, "Cút, tôi đây sẽ không. Nếu không, cô làm mẫu chút cho tôi xem. "

Giả Thư Phi gãi mặt. "Đừng tưởng có tổng thống bảo vệ cho cô là cô có thể bình yên vô sự. Đừng quên, nhà cô vẫn còn bà già 70 tuổi. Thúc thời thì mau cút cho tôi. Kẻ bình dân lại dám treo cao không phải vì tiền thì sao?! Muốn bao nhiêu, chỉ cần cô mở miệng tôi trực tiếp cho cô."

Sau đó tay lôi ra một tờ chi phiếu, giơ lên trước mặt cô. "Tùy ý điền, chỉ cần cô chịu rời khỏi anh ấy."

An Chi Manh cười lạnh nhìn chi phiếu trong tay. "Cô nói xem đường đường là tổng thống một quốc gia, vậy đáng giá bao nhiêu tiền? Chi e là cô có táng gia bại sản cũng chẳng đáp ứng đủ!"

"Con tiện nhân này, không chịu rời khỏi chồng tôi thì đừng trách tôi không khách khí." Cô không nghĩ tới còn có loại phụ nữ không biết xấu hổ như vậy, thật khiến người ta thấy thương thay cho gương mặt ngây thơ nhỏ nhắn kia.

An Chi Manh cười nhạt, nhìn cô gái kia.

"Cô cản đường tôi, chỉ cần tôi nói một câu thôi, thị vệ có thể chạy vào ngay. Bên ngoài nhiều phóng viên như vậy, đến lúc đó tiểu tam là tôi hay cô, chúng ta hãy phân định rõ ràng!" Nói rồi cô vươn tay, trực tiếp đẩy cô gái kia ra.

Đối với những con chó điên mắng nhiếc mình, cô cũng chẳng thêm để tâm.

Cô nhấc bước, thẳng lưng, tiêu sái rời đi.

"An Chi Manh, muốn biết cha mẹ cô chết như thế nào không?" Giả Thụ Phi nói vớ theo, thấy cô tạm dừng bước, sắc mặt có phần giãn ra, "Cô cho là cha mẹ cô chỉ đơn thuần chết do tai nạn xe cộ thôi? Thế giới lớn như vậy, tai nạn xe cộ nhiều như vậy, sao lại dính vào cha mẹ cô."

An Chi Manh dừng chân trong đầu hiện lên cảnh vụ tai nạn máu me đầm đìa, cả ánh mắt tuyệt vọng cha mẹ nhìn cô.

Cho dù đã qua mười năm, đó vẫn là ác mộng ngày đêm dày vò cô.

Giả Thụ Phi thấy cô đã dừng lại, lại mở miệng. "Chỉ cần cô đáp ứng rời khỏi ông xã tôi, tôi sẽ đem chứng cứ giao cho cô, để cô tố cáo hung thủ."

Cô gái không ngừng thuyết phục: "Chẳng lẽ cô lại vì chút tư lợi, mặc kệ cha mẹ cô chết oan uổng sao? Chẳng lẽ cô đã quên đứa trẻ bảy tháng trong bụng mẹ cô, chưa kịp chào đời đã mất đi? Đối với đứa nhỏ bất còn biết bao nhiêu. Cô nhìn lại mình đi, an nhàn hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, có phải quá tàn nhẫn với đứa bé đó hay không? "

Cô ta một mực lên án, khiến cho chút kiên cường của cô bỗng chốc bị đánh tan.

Trông mắt dâng lên một tầng sương mù, cô nhấc chân, một mạch rời đi.

Cô ta lừa mình, nhất định là đang lừa mình, nhất định.

"Cô đang cảm thấy là tôi lừa cô đúng không? Cô có thể về nhà hỏi lại bà cô về chuyện năm ấy, bà ấy sẽ nói cho cô biết tôi có lừa cô hay không. Tôi tên là Giả Thụ Phi, điện thoại của tôi là 1... Ngày nào đó cô sẽ cần tôi." Giả Thụ Phi cười lạnh nhìn theo bóng dáng chật vật rời đi.

An Chi Manh quay lại chỗ ngồi, phóng viên tất cả đều im lặng nhưng ngầm trao đổi ánh mắt với nhau.

Cận Ti Hàn nhìn cô thay đổi bộ váy, mày kiếm hơi nhíu chặt.

Anh nhìn gương mặt cô, cố gắng kiềm chế. "Làm sao vậy?"

"Anh nói xem, có bao nhiêu tai nạn xe cộ không rõ nguyên nhân?" Dù cô không tin tưởng những lời cô gái kia nói, thế nhưng vẫn cân nhắc không thôi.

Anh quét mắt nhìn thị vệ, thị vệ tiến lên ghé sát tai anh báo cáo.

Cận Ti Hàn nhìn sắc lẹm. "Đừng nghĩ nhiều như vậy, mọi chuyện có tôi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ý nghĩ đáng sợ

"Vâng!" Ngẩng lại cũng đúng, khẳng định là cô gái kia đang lừa cô.

Hội chiêu đãi ký giả chính thức bắt đầu.

Cận Ti Hàn nhìn cô gái mắt hờn vía bên cạnh, không rõ cô đang nghĩ điều gì.

"Hôm nay mở hội chiêu đãi ký giả, tôi muốn thông báo hai sự kiện. Thứ nhất, thân thể tôi rất tốt. Mấy hôm trước bị cảm mạo, cho nên có chút khó chịu, giờ mọi người cũng thấy rồi, tôi rất tốt."

"Thứ hai, bên cạnh tôi đây chính là vợ tương lai của tôi, một tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn. Cô ấy vẫn chỉ là sinh viên, hi vọng mọi người sẽ không làm phiền cô ấy." Mắt lạnh quét một vòng đám phóng viên không an phận, "Những gì tôi muốn nói chỉ có vậy, còn gì thắc mắc có thể hỏi thư kí của tôi."

Nói rồi anh ôm lấy cô gái đang mất hết thần trí rồi đi, bỏ lại sau lưng bao thư kí của mình cùng với đám phóng viên và cục diện rối rắm.

Mãi đến khi hai người ngồi vào trong xe, Cận Ti Hàn thấy cô vẫn là không yên lòng.

Đưa cô về tòa thành, lại đổi xe về phủ tổng thống, vào phòng làm việc trực tiếp gọi cho thiêu kí "Vào đây."

"Tổng Thống tiên sinh, ngài tìm tôi có chuyện gì."

"Cậu đi tra xem tai nạn xe cộ mười năm trước của cha mẹ An Chỉ Manh, nguyên nhân là gì? "

Bí thư nhìn tue liệu trong tay."Vâng, tôi lập tức đi làm."

————— tòa thành tổng thống —————

An chỉ Manh còi giày, nằm trên sofa, trong đầu vẫn quần quanh lời cô gái kia.

Suy nghĩ phiền toái một hồi, cuối cùng cô vẫn lấy điện thoại ra, bấm một dãy số gọi đi.

Cô đã do dự rất nhiều lần, tối rồi còn gọi tới như vậy...

Điện thoại vang lên một hồi liền truyền đến giọng phụ nữ tang thương."Alo, mạnh mạnh a! Nhớ bà ngoại phải không?!"

"Đúng vậy! Cháu nhớ bà ngoại. Bà, dạo này bà có khỏe không?"

"Bà khỏe! Ăn ngon ngủ ngon, cháu có khỏe không? Một mình ở bên ngoài đừng bắt ép chính mình, ăn uống đầy đủ vào đó. "

"Vâng! Cháu biết rồi, bà cũng phải chú ý đừng để bị cảm nắng." Hai người nói chuyện phiếm một hồi, cô đột nhiên có chút không biết nên mở miệng thông báo với bà như thế nào. "Bà ngoại, tháng sau cháu sẽ đính hôn." Cuối cùng, cô đành đánh liều nói ra.

"Đính hôn? Mạnh mạnh! Cháu đừng dọa bà ngoại, cháu vừa qua 18 tuổi, sao có thể đính hôn sớm vậy chứ! Người đàn ông kia là ai, có khi nào là lừa đảo không, mạnh mạnh a! Cháu còn nhỏ, ở bên ngoài đừng để bị người ta lừa. Không được, cháu ở đâu? Bà qua đó. "

Nghe những lời quan tâm qua điện thoại, đa tạ lòng cô trở nên âm áp.

Trên thế giới này cũng chỉ có bà ngoại đối xử tốt với cô."Bà ngoại, không phải kẻ lừa đảo đâu. Vị hôn phu của cháu chính là tổng thống. "

Đầu dây bên kia trầm mặc hồi lâu, lát sau mới nghe được thanh âm sắc lẹm đầy giận dữ" Mạnh Mạnh, mau quay về. Nếu không, đừng trách bà không nhận cháu nữa. "

"Bà ngoại, thật sự là tổng thống, không phải kẻ lừa đảo mà. "

"Nhanh, mau trở về."

Đầu dây thúc giục, khiến cô có chút hoang mang."Bà ngoại, thật sự không phải kẻ lừa đảo, hôm nào cháu dẫn anh ấy tới gặp bà, bà sẽ biết anh ấy có phải lừa đảo không. "

"An Chỉ Manh, nếu ngày mai cháu không về, vậy đừng bao giờ nhận bà là bà ngoại cháu nữa. "

"Đô đô đô..."

Điện thoại bị cúp, bên tai còn vọng vọng lời nói giận dữ của bà ngoại.

Bà ngoại nghe thấy tổng thống liền phản ứng lớn như vậy?? Nghĩ đến lời cô gái kia, não bộ An Chỉ Manh xuất hiện ý nghĩ đáng sợ.

Cô lắc mạnh đầu."Sẽ không! Sẽ không! Anh ấy chưa bao giờ uống rượu!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Phía trước năng lượng cao, mời tự chuẩn bị...

Cận Tư Hàn trở lại tòa thành, hẳn là hơn hai giờ khuya rồi.

Một tháng này chồng chất nhiều việc lắm, nhìn lấy dung nhan ngủ say ngọt ngào, có mấy lời không biết nên làm sao mở miệng.

Anh không nghĩ tới, chính mình mười năm trước sai lầm một lần duy nhất, dẫn đến cô cả đời tổn thương.

Nếu như, lúc trước chính mình không có vừa vặn qua ngục giam, có phải xe sẽ không bị tù phạm cướp đi hay không, có phải sẽ không phát sinh việc về sau hay không.

bàn tay thô ráp hữu lực nhẹ nhàng ma sát dung nhan cô ngủ say, cô ngủ say mảy liễu nhú chặt.

Tâm đầu đón từng đợt."Manh Manh, thực xin lỗi! Tôi sẽ dùng cả kiếp sau sủng cô, yêu cô cả đời, để cả đời còn lại không hề có nếp nhăn, chỉ có nụ cười."

Mệt mỏi nằm bên người của cô, ôm eo của cô.

Trên môi cô nhẹ nhàng in lên một nụ hôn, hai người nặng nề thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, hơn năm giờ Cận Tư Hàn thức dậy rồi.

Nhẹ chân nhẹ tay đến phòng của mình rửa mặt, đi xuống thang lầu, quản gia đã cho người chuẩn bị xong bữa sáng.

"Tổng Thống tiên sinh, mời dùng cơm."

"Ừm." Ăn xong bữa sáng, mắt nhìn trên lầu. "Chờ cô ta tỉnh lại, ông để cho cô chọn phong cách mình thích, đổi mới tòa thành." Cô không thích màu trắng đen, tòa pháo đài này sửa sang dựa theo phong cách của mình.

Có vẻ cực kỳ nặng nề, hẳn không phải là cô ưa thích!

Quản gia sừng sốt một chút. "Biết rồi, Tổng Thống tiên sinh." Đưa mắt nhìn anh đi ra ngoài, nhanh chóng liên hệ công ty trang trí,

Hơn 9h sáng An Chi Manh mới tỉnh lại, một đêm qua cô luôn luôn thấy ác mộng.

Mộng thấy cha mẹ máu chảy đầm đìa nằm ở trong xe, ánh mắt tuyệt vọng nhìn chòng chọc vào mình.

Ngơ ngác mất hồn mất vía đi xuống lầu, thanh âm của quản gia bên cạnh đều không nghe thấy.

Ngơ ngác ngồi trong nhà ăn, nhìn bữa sáng trên bàn, cũng là một lời lại một lời.

Quản gia ở một bên nhìn lấy, chẳng lẽ hai người lại cãi nhau rồi hả???

Cũng không giống a!

"Chú Quản gia, tổng thống có uống rượu không?"

"Tổng thống thỉnh thoảng sẽ uống, nhưng căn bản sẽ không uống."

"A! Vậy thì vẫn là uống!" Lòng trầm xuống."Vậy anh sẽ uống say sao?"

"Rất ít, cơ hồ không có, tổng thống luôn luôn rất biết tiết chế thói quen mình sinh hoạt."

Đôi mắt sáng nhiễm lên đau kịch liệt. "A! Vậy là sẽ còn uống say."

"Cũng có thể nói như vậy." ông xác thực thấy tổng thống uống say qua mấy lần.

Tâm chìm vào đáy cốc, lại nhiều vấn đề, cô còn không dám hỏi ra miệng, cô sợ đáp án kia không như mình muốn.

Cô đơn đứng dậy, xoay người lên lầu.

Quản gia nhìn bóng lưng An tiểu thư tiêu điều, cảm giác chính mình giống như nói sai cái gì rồi.

Nhưng nghĩ nghĩ, chính mình không có nói sai cái gì???

"An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh nói để cho cô sửa chữa tòa thành. An tiểu thư..." Nhìn cô nhanh chóng đóng cửa lại, quản gia gãi đầu một cái.

An Chi Manh nhốt mình ở trong phòng, ngơ ngác ngồi ở trên ghế sofa.

Hai mắt không tiêu cự nhìn ngoài cửa sổ, thật là anh sao?

Lúc trước rượu điều khiển nghe nói người nọ đi ngồi tù, phán quyết mười năm còn bồi thường hai trăm vạn. Thế nhưng, rõ ràng anh không có ngồi tù a!

Người ta là tổng thống, cả nước đều do anh định đoạt, tìm người thay thế rất dễ dàng.

Đáy lòng hai thanh âm không ngừng giao chiến trong đầu, tra tấn đầu cô đau nhức.

"Đỉnh linh linh, đỉnh linh linh..."

Nhìn điện thoại hiện lên bên trên hai chữ bà ngoại, tay bấm nút trả lời giống như nặng ngàn cân.

Cuối cùng vẫn là bấm xuống nút trả lời. "Bà ngoại!"

"có tôi không?"

"Không, bà ngoại, thật muốn qua sao?" Đáy lòng tồn tại một tia may mắn sau cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Không trở về nhà, bà sẽ chết

Trong điện thoại truyền đến một trận gầm thét. "An Chi Manh, có phải cháu muốn chọc giận chết bà hay không, mới bỏ qua. bà cho cháu biết, hôm nay nếu cháu không về nhà, bà sẽ đi chết!"

"Tút TUT TUT..." Nhìn điện thoại bị cúp máy, cô rất muốn gọi điện thoại cho anh, chất vấn anh việc mười năm trước.

Nhưng lại sợ nghe thấy đáp án mà mình không muốn, nếu thật như thế, mình thật có thể rời khỏi anh sao?

Anh lại để mình rời đi sao?

Thẳng đến màn hình tự động khóa lại tối đen, từ đầu đến cuối cô không có dũng khí gọi điện thoại đi.

Mất hồn chán nản cầm lấy túi xách, đi ra ngoài cửa, điện thoại di động lẻ loi lơ lửng bị rơi ở trên ghế sofa.

Quản gia trông thấy An tiểu thư mất hồn xuống lầu, cảm giác cô so với vừa rồi giống như nghiêm trọng hơn rồi.

"An tiểu thư, cô đi đâu?"

"An tiểu thư?" Thấy cô vẫn không nghe thấy tiếng mình, không thể không lấy tay đẩy cô. "An tiểu thư, cô không thoải mái sao?"

"Không, chú Quản gia, cháu phải đi ra ngoài một bận. chú có thể phái xe đưa cháu đi chứ?" Tòa thành quá lớn, dân mù đường như cô căn bản không đi ra được.

"cô muốn đi ra ngoài sao? cô chờ một chút, tôi gọi điện thoại."

Để cô ra ngoài, ông cũng không có gan lớn như vậy. Nhanh chóng gọi điện thoại nội bộ văn phòng tổng thống, đem tình huống nói với anh một lần.

"Tốt, tốt." Đưa điện thoại di động cho cô. "An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh muốn trò chuyện với cô."

cô hồ hững hờ tiếp nhận điện thoại, trực tiếp mở miệng. "Tôi muốn về nhà, anh phái xe cho tôi. Hoặc là anh cũng có thể đưa tôi ra khỏi thành bảo."

"Tốt, cần tôi bồi sao?"

"Không cần." Bà ngoại nghe thấy tên anh đều kích động như vậy, trông thấy người đoán chừng sẽ trực tiếp tức chết.

Đem điện thoại đưa trả lại cho quản gia, quản gia tiếp điện thoại nghe tổng thống răn dạy.

"Tốt! Tôi biết, tốt tốt!" Trọn vẹn dặn dò ba phút, mới dập máy điện thoại. "An tiểu thư, tôi qua chuẩn bị xe cùng bảo vệ cho cô."

"Bảo vệ cũng không cần, tôi cũng là trở về nhà." Cô ý tứ không muốn về nhà có bất kỳ liên quan với anh, có lẽ như thế bà ngoại phản cảm tốt hơn một chút.

Quản gia bắt lực nói: "Đây là Tổng Thống tiên sinh phân phó! Hiện tại cô là nhân vật của công chúng. Bên ngoài rất nhiều cử nhân muốn đưa Tổng

Thống tiên sinh vào tử địa, bọn họ không cách nào chạm tới Tổng Thống tiên sinh, rất nhanh có khả năng tìm tới cô. Mang theo bảo vệ, là nhất định, cũng là Tổng Thống tiên sinh dặn đi dặn lại nhất định phải mang theo."

"A! Vậy khi tôi đến nhà, các người đừng xuất hiện ở trước mặt tôi."

"Được rồi, tôi sẽ phân phó bọn họ."

Quản gia mang theo cô đi bãi đỗ xe, qua vô số cái ngõ. Con đường này cô đi qua bốn, năm lần, khi phải qua chỗ ngõ thứ ba, cô liền triệt để mơ hồ rồi.

Vừa lên xe, được an bài xe thể thao ba chỗ.

Cô ngồi ở giữa, tay lái phụ, ba chỗ ngồi phía sau và hai chỗ ngồi bên cạnh mình đều được an bài bảo vệ.

Trước sau, hai bên theo mấy chiếc xe bảo vệ, quả thực là bảo hộ kín không kẽ hở.

Nhìn một đầu hắc tuyến. "Chú Quản gia, đây có phải là quá khoa trương rồi hay không hả?"

"Không khoa trương, nếu cô biết cừ nhân của Tổng Thống tiên sinh ở trong nước R nhiều như vậy, cô liền không có chút nào cảm thấy khoa trương rồi."

An Chi Manh chỉ cảm thấy một đoàn quạ đen bay qua từ đỉnh đầu, trong nháy mắt cảm giác mình đã bị một vận điểm thương tổn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Có phải thế không

Cái quốc gia này có trên trăm triệu nhân khẩu...

Cừ nhân chẳng phải là đầy đường, rừng mình một cái, cũng không tiếp tục cảm thấy những bảo vệ này nhiều rồi.

Hơn hai giờ, xe mới dừng ở cửa Liễu gia.

Nơi này thuộc về vùng ngoại thành nước R, đó là cái bán biệt thự hai tầng, bên trên hàng rào nở đầy bông hoa mềm mại.

Vừa xuống xe đã nhìn thấy bà ngoại đứng ở cửa, nhìn quanh trái phải.

"Bà ngoại, cháu ở chỗ này đây!" Nhìn bảo vệ ở sau lưng. "Các người đều trở về đi!"

"An tiểu thư, chúng tôi nhất định phải bên cạnh bảo hộ an toàn của cô." Bọn họ không có mệnh lệnh của Tổng Thống tiên sinh, cũng không dám tự mình rời đi.

An Chi Manh nhìn về phía bà ngoại càng ngày càng tới gần, ngữ khí có chút lo lắng. "Vậy các người đừng để bà ngoại tôi trông thấy, đi nhanh đi!"

Bọn bảo vệ thương lượng một chút, lái xe rời đi.

Lúc này, vừa vặn bà ngoại đi đến bên cạnh cô, cô nghiêng đón. "Bà ngoại, bên ngoài mặt trời lớn như vậy, làm sao bà lại chờ ở bên ngoài."

"Hừ! Cùng bà về nhà." Tay trần đầy nếp nhăn, coi như dùng hết toàn lực lôi kéo cô đi, cũng kéo không nhúc nhích.

An Chi Manh thân mật điều chỉnh cước bộ, một chút xúi đi về nhà.

Từ nhỏ không có ba mẹ, càng không biết ông nội bà nội là ai, chỉ có bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau.

Cô xem như mẹ mình tồn tại, cũng là thân nhân duy nhất của mình tồn tại trên thế giới này.

Giúp cô mở cửa phòng, mặt chạm tới không khí lạnh, để nhân tâm ở giữa mát mẻ một trận.

Đây nhất định là bà ngoại sớm mở điều hoà không khí cho mình, chỉ cần mình không ở nhà, bà đều không nỡ dùng quạt điện, đừng nói dùng tới điều hoà không khí.

Trái tim nổi lên ầm ập, đỡ bà ngồi xuống, giúp bà rót chén nước.

"Bà ngoại, bà muốn ăn cái gì, cháu đi mua cho bà?"

"Không cho phép đi, hôm nay vào cửa này, cũng không cho cháu đi." Giọng tang thương hùng hậu hữu lực.

An Chi Mạnh cười ngọt ngào rúc vào trong ngực của bà. "Bà ngoại, cháu đều không đi, cháu ở bên cạnh bà."

"Hừ, đừng chỉ dùng mồm mép dỗ ngọt Bà già này, bà nói là thật sự." khuôn mặt bà đầy nếp nhăn, nghiêm túc nhìn cô.

Đem tay cô nũng nịu lấy ra, chỉ một bên ghế sofa để cho cô ngồi xuống.

Thấy cô ngồi xuống, lúc này mới nghiêm túc nói: "Manh Mạnh, đáp ứng bà ngoại một sự kiện, được không?"

"Bà ngoại..." tư tâm cô không muốn đối mặt cái vấn đề bên nhon này.

mặt Hạ Thu Hương tràn đầy nếp nhăn trở nên ai oán. "Bà ngoại biết mình già, nói chuyện không còn được rồi..."

giọng bao hàm tang thương để nội tâm của cô chưa xót. "Bà ngoại... bà nói, cháu nghe."

"Tốt, vậy bà đã nói, cháu nghe cho kỹ." Thần sắc vô cùng nghiêm túc. "bà không cho phép cháu lại đi gặp tổng thống, càng không cho phép đính hôn với anh ta, càng không thể có bất kỳ lui tới nào với anh ta."

"Bà ngoại, có thể nói cho cháu vì sao không?"

"cháu không muốn bà chết không nhắm mắt, thì đừng đi. Coi như cháu thật muốn cùng anh ta lui tới, cũng chờ sau khi bà chết đi."

"Bà ngoại..." đây là lần thứ nhất bà ngoại có lời nói nặng như vậy, từ nhỏ đến lớn bà ngoại đối với mình cũng là nhẹ giọng thủ thủ.

Bởi vì mình không cha không mẹ, bà càng đối với mình cẩn thận che chở.

Đã lớn như vậy, bà là lần thứ nhất nghiêm túc nói chuyện với mình như thế.

Đáy lòng không ngừng dâng lên suy nghĩ đáng sợ. "Bà ngoại, ba mẹ chết thật có quan hệ với anh ta sao?" Hỏi ra câu này, đã dùng hết toàn bộ khí lực của cô.

Đôi mắt sáng chờ đợi nhìn lấy bà, cô không biết mình đang chờ đợi đáp án gì.

Hạ Thu Hương thở ra một hơi khí tức đục ngầu. "Manh Mạnh, cháu còn nhỏ, chờ cháu tốt nghiệp đại học, bà nói hết thật cho cháu."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cô ở đâu? ?

"Bà ngoại, sang năm cháu có thể tốt nghiệp rồi. bà không thể nói cho cháu biết hết thật sao? Đến cùng có phải anh say rượu đụng chết ba mẹ hay không? Đúng hay không?" Câu nói này nghẹn dưới đáy lòng, đè nén cô không thể thở nổi.

"Không phải, nhưng cùng anh ta có quan hệ." Giọng tang thương mang theo hận ý nhàn nhạt.

Mô phỏng cái nào cũng được mà nói để cho cô càng thêm muốn biết chân tướng. "Bà ngoại, cái gì gọi là không phải, lại cùng anh có quan hệ? Rốt cuộc là ý gì?"

"Đừng hỏi nữa, cháu chỉ cần biết rằng chó ở chung với anh ta, chăm chỉ đọc sách là được rồi." Để lại lời nói thâm thúy, người đã đi rồi.

Nhìn lấy bóng lưng bà ngoại càng phát ra tang thương già đi, đáy lòng ê ẩm.

Bà ngoại so với lần trước gặp càng già nua, lưng đều còng xuống.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là gọi điện thoại hỏi anh một chút, cô vẫn chưa tin chuyện kia lại là anh làm.

Lật tìm trong túi xách, làm sao cũng tìm không ra điện thoại di động, lúc này mới nhớ tới điện thoại di động rơi ở trong thành bảo rồi.

Cầm lấy máy riêng, lại không nhớ ra số điện thoại của anh! Lúc này bà ngoại càng không để cho mình đi ra ngoài, chỉ có thể giương mắt nhìn.

buổi tối anh thấy mình không có trở về, hẳn là sẽ tìm đến mình sao???

————— tòa thành tổng thống —————

hai giờ sáng, Cận Tư Hàn mới trở lại tòa thành.

theo quán tính đẩy ra cửa bên cạnh, mượn ánh trăng mờ tối mò mẫn đến phòng ngủ, nhìn thấy giường trống rỗng, trong chốc lát thất thần.

Đẩy cửa phòng tắm ra, trống rỗng.

Tìm khắp phòng, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, đáy lòng cũng biến thành trống rỗng.

Nhanh chóng rời phòng đi xuống lầu. "Quản gia, quản gia..."

Quản gia mặc đồ ngủ, vội vàng từ góc rẽ lầu một chạy chậm đến. "Tổng Thống tiên sinh, ngài có việc gì?"

"cô ta đâu rồi?"

"Ngài nói là An tiểu thư sao? buổi sáng cô ra ngoài, không có trở về." ông cũng tò mò, chẳng lẽ An tiểu thư lại bắt đầu chạy trốn rồi hả???

Mây kiếm chau lên. "Không có trở về??? không gọi điện thoại sao?"

Quản gia nhanh chóng cầm điện thoại di động từ bên trên bàn trà đưa cho Tổng Thống tiên sinh. "An tiểu thư không mang theo điện thoại di động."

Nhìn điện thoại di động màu phấn hồng trong tay, mắt đen dần dần nhiễm lên cuồng bạo. "Liên hệ bảo vệ, ngay lập tức." hôm qua anh cũng cảm giác được cô không thích hợp, đáng chết cô hỏi cũng không hỏi tự mình đi rồi.

Quản gia nhìn thấy Tổng Thống tiên sinh đầy sát khí, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước.

Não nghĩ đến buổi sáng An tiểu thư nói lời khó hiểu, không biết nên nói hay không.

Thấy anh xoay người, mở miệng nói ra: "Tổng Thống tiên sinh, buổi sáng An tiểu thư hỏi tôi một số việc không hiểu thấu."

cước bộ anh dừng lại, giọng băng lãnh. "Nói."

"Cô ta hỏi tôi ngài có uống rượu hay không, có từng uống say qua hay không."

Mắt đen chỗ sâu lạnh thấu xương. "ông trả lời như thế nào."

"Tôi..." Đột nhiên cảm giác không khí chung quanh lạnh vài lần. "Tôi nói ngài ngẫu nhiên có uống, ngẫu nhiên uống say, nhưng vẫn là rất tiết chế."

"Tôi biết rồi." Cô gái đáng chết, không phân rõ xanh đỏ đen trắng thì đi tin người khác.

Chờ anh bắt cô trở về, nhất định trừng phạt cô.

Quản gia nhìn bóng lưng Tổng Thống tiên sinh rời đi, luôn cảm giác Tổng Thống tiên sinh liếc một chút sau cùng này, có loại ảo giác hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Vì cô, u mê cũng rất tốt

Đêm khuya, trên đường xe chạy yên tĩnh vang lên tiếng bánh xe ma sát chói tai.

Vô số chiếc xe đua nhanh như tên bắn vọt qua, làm rối loạn đêm khuya yên tĩnh.

Sau hai giờ, mười mấy chiếc xe đua hạn chế số lượng ngừng ở trong cư xá.

Trong cư xá không ít người bị đánh thức, mở cửa sổ ra muốn mắng người, lại thấy nhiều xe đua sang trọng như vậy.

người mắng chửi biến thành hiếu kỳ, đó là vùng ngoại thành, đừng nói xe thể thao hạn chế số lượng, tùy tiện một chiếc bảo mã(BMW) kiểu mới nhất tới đều có thể đề cho người ta hiếu kỳ thật lâu.

Vừa tới là mười mấy chiếc, buổi sáng cháu gái Hạ gia cũng là ngồi xe đưa tới, cũng vài chiếc.

Có thể không phải tìm cô, mang tâm trạng hiếu kỳ, đêm hè tất cả mọi người tò mò nhìn ngoài cửa sổ.

Cận Tư Hàn mở ra đôi chân dài, trực tiếp từ trong xe đi ra.

Thăng tấp đi tới mục tiêu, lái xe trước cửa.

Nhấn chuông cửa, chuông cửa vang lên vài phút đồng hồ còn không có người đến mở cửa.

Dáng anh thăng tấp, vẫn như cũ vững như núi Thái Sơn ở ngoài cửa không nhanh không chậm nhấn lấy chuông cửa.

An Chi Manh ở trên lầu hai nhìn bóng dáng ngoài cửa sổ, lòng rối bòng bong.

"Không cho phép nhìn, đi ngủ." Hạ Thu Hương trực tiếp kéo màn cửa, lớn tiếng trách cứ cô.

Trong đầu quanh quẩn bóng dáng mạnh mẽ rấn ròi nơi cửa, đứng dưới ánh đèn lò mờ chập vật như vậy.

Lòng cô không đành lòng, ánh mắt khẩn cầu nhìn bà. "Bà ngoại, đã không phải lỗi của anh, cháu có thể xuống dưới nói với anh ta vài câu không? Cháu cam đoan không đi với anh ta, có thể không?"

"Không thể! đi ngủ cho bà. Chỉ cần bà lão này còn chưa có chết, các người không cho phép gặp mặt, nửa chữ cũng không thể nói."

Nhìn thấy bà ngoại kiên quyết rồi đi bóng lưng già nua, đang nhìn bóng lưng thăng tấp chập vật ngoài cửa sổ, lâm vào lưỡng nan.

Bên tai tiếng chuông cửa một mực tiếp tục vang lên không ngừng, giống như lại làm đấu tranh với người trong cửa im ắng.

Bảo vệ xếp thành một hàng đứng sau lưng Tổng Thống tiền sinh, nhìn lấy bóng lưng Tổng Thống tiền sinh, có chút không đành lòng.

người đàn ông này trước giờ cao cao tại thượng đều là người khác cầu anh, giờ phút này, lại hèn mọn đứng ở trước cửa nhà một cô gái, không ngừng nhấn chuông cửa.

Người ngoài cửa đều đầu vào đẩy nhấn lấy chuông cửa, chuông cửa rất có tiết tấu vang lên.

người trong cửa, không có chút ý muốn mở ra. Cho dù nửa chữ cũng không có để lại cho người ngoài cửa.

Chuông cửa vang lên hơn một giờ, người ở bên trong không có chút ý muốn mở cửa.

Trong cư xá người cũng dần dần mất hứng thú, từng người ngủ rồi.

mặt trời mới mọc từ phía Đông dâng lên, bầu trời nhiều màu mỹ lệ dần dần sáng lên.

một ngày mới đến.

Bên tai một mực quanh quẩn tiếng chuông cửa, để cho cô trần trọc trần trờ không cách nào chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cưng Chiều Vợ Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Nguyên nhân tai nạn xe cộ mười năm trước

An Chi Manh cho tới bây giờ không hề biết người lạnh lùng như vậy cũng có lúc cười long lanh như thế này.

Nhìn người phụ nữ mái tóc bạc phơ, mặt mũi nhăn nheo mỗi một già nua, tất cả dường như cô gây dựng lên hoàn toàn bị cuốn trôi.

Hạ Thu Hương bắt đầu nhìn cô cháu gái nhỏ. "Đứa bé ngốc, đừng trách bà độc ác, bà cũng là vì muốn tốt cho cháu."

"Bà ngoại..." Cảm giác áy náy dội tới từng đợt.

Cô không nên giận bà ngoại. Người trước mặt cô đây chính là người chăm sóc cô, hàng đêm bên cạnh vỗ về cô khi cô còn thút thít sau con ác mộng.

Lúc cô bị người ta mắng chửi là đồ sao chổi, là bà mang chổi ra xua đuổi những người kia, cũng nói cho cô rằng cô là đứa trẻ may mắn nhất hành tinh

này.

Là bà làm bạn với cô suốt quá trình cô trưởng thành, là bà đã dạy cô sống thật lạc quan, kiên cường.

Bà nguyện dùng thanh xuân của mình để đổi lấy thanh xuân cho cô, cũng chấp nhận nỗi thống khổ khi mất đi cô con gái duy nhất.

Bà dù lúc khó khăn bản cùng cũng chưa từng nghĩ đến việc đưa cô vào trại trẻ mồ côi, coi như cô đã quyên góp hết tài sản thừa kế, bà cũng không oán than nửa lời.

Cô phải hiểu bà là người có lòng nhân hậu và khoan dung độ lượng nhường nào, vậy mà xem chút lại hiểu nhầm bà.

An Chi Mạnh tiến lên, oom lấy thân thể già nua. "Bà ngoại, có thể nói cho cháu biết vì sao không?"

"Cháu ngoan, cháu yêu cậu ta sao?" Hạ Thu Hương hai mắt đục ngầu, chăm chú dò xét đứa cháu gái do mình nuôi lớn.

Yêu sao? Còn chưa đến mức như vậy, nhiều lắm cũng chỉ là thích. "Bà ngoại, cháu..."

"Cháu không cần nói, bà biết rồi." Dù chỉ là biểu lộ rất nhỏ của cô thôi, bà cũng luôn hiểu rõ. "Bà ngoại hỏi cháu, hai người quen biết nhau bao lâu rồi?"

"Một tháng đi!"

"Một tháng đã đính hôn, chưa nói tới yêu. Vậy cháu hiểu hết tính cách của cậu ta chứ? Cháu hiểu rõ về gia cảnh nhà cậu ta không? Cháu có từng gặp qua bằng hữu thân thích của cậu ta chưa?"

"Cháu..." Đối mặt với liên tiếp những vấn đề quá sức đơn giản, cô lại phát hiện để trả lời chúng lại khó như lên trời.

Nhìn gương mặt nhỏ vẫn đang suy nghĩ miên man, Hạ Thu Hương thở dài thật sâu.

"Cháu biết người đó không phải do say rượu sao?"

An Chi Mạnh lắc đầu, không phải nói là do say rượu à?

"Vậy cháu có biết vì sao cậu ta lại nói là do say rượu không?" Có một số việc, bà không muốn nói cho cô, nhưng hôm nay nhất định phải nói cho cô.

Thấy cô lắc đầu lần nữa, bà bắt đầu hồi tưởng về mười năm trước.

"Năm đó cha mẹ cháu vô cùng hào hứng đi du lịch, kết quả trở về cũng chỉ còn lại mỗi cháu. Cha mẹ cháu chết thảm, còn có đứa bé mới bảy tháng vẫn nằm trong bụng cũng chết thảm." Nhớ tới chuyện cũ, giọng bà trở nên trầm thấp, mang theo sầu não nồng đậm. "Kỳ thật, đây không phải là tai nạn do say rượu. Mà chính là một trận tai nạn chết người xong sợ hãi mà chạy trốn, mà cha mẹ cháu bất hạnh bị đụng phải."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Tin tức động trời

"Không đúng! Vậy tại sao lại nói là do say rượu, người kia vì kiểm tra nồng độ cồn phát hiện say rượu mới bị phạt ba năm tù."

"Ai..." Trong phòng phát ra tiếng thở dài, nghe mà tê lương.

"Kẻ phạm tội đó có thể lực, mới có thể bị phán quyết nhẹ. Cháu cũng nhận được khoản bồi thường lớn." Nhớ tới chuyện kia, bà mãi mãi không cách nào quên.

Hung thủ đã hại chết cả nhà con gái đáng thương của bà, thế mà còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Mà hình phạt đưa ra là do tổng thống quyết, loại đàn ông như vậy, làm sao bà có thể gả cháu gái cho.

Loại tin này với An Chi Mạnh mà nói, chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Nửa ngày cô mới nói được vài chữ. "Anh ấy... Anh ấy biết không?"

"Biết!"

Nhàn nhạt hai chữ, nghe vào tai giống như vừa bị một chiếc chùy hung hăng đánh tới hướng trái tim.

Tất cả hảo cảm trong lòng đối với anh không còn sót lại thứ gì, có chỉ có "Hận".

Cô vốn cho rằng dù anh có lạnh lùng thì cũng phân xử công minh.

Giờ phút này cô mới rõ, lãnh huyết với vô tình luôn đi đôi với nhau. Làm sao một kẻ lạnh lùng vô tình như anh có thể kết hôn với người phụ nữ như cô trong khi hai người mới chỉ quen nhau một tháng.

Đến cô còn cảm thấy hoang đường.

Ngoài cửa chuông reo liên hồi, nghe qua cảm thấy thật giống tiếng đùng độ chói tai trong vụ tai nạn mười năm trước.

Chói tai khiến trái tim người ta đau nhức, đẩy lòng đối với sự đau lòng của anh mà thấy oán hận.

Thị vệ bên ngoài nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ rồi.

"Tổng Thống tiên sinh, sáng nay vẫn còn hội nghị viễn dương, hai tiếng nữa bắt đầu rồi." Lúc này đi, trễ nhất cũng mất hai tiếng.

"Hủy bỏ."

"Vậy những hội nghị khác thì sao?"

"Đều hủy bỏ."

Thị vệ liên lạc cho thư kí Tổng thống, giao phó xong hết thấy.

Cúp điện thoại."Tổng Thống tiên sinh, ngài muốn ăn sáng chứ ạ? Tôi đi mua cho ngài."

"Không cần." KKhông thể gặp cô, giải thích rõ ràng, anh sao có thể ăn được.

Lúc này, đã có rất nhiều người thức dậy đi mua đồ ăn sáng chuẩn bị đi làm, đi tới đi lui đều nhìn người đàn ông điển trai bên ngoài cửa.

Hiếu kỳ chỉ trò.

"Người này tôi hôm qua nhân chuông cửa cả đêm đó, thật có chấp!"

"Đúng đó! Nhưng tôi vẫn thấy người này nhìn rất quen."

"Là sao? Tôi xem một chút." Một người đẩy kính lão, cẩn thận quan sát."Tôi cũng thấy rất quen, hình như có nhìn thấy trên TV."

"Đúng, hình như là...! Tôi lên xem, là tổng thống, tổng thống a!"

THanh âm không hề nhỏ, nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Người trẻ tuổi trực tiếp đọc qua tin tức, tìm được ảnh của tổng thống liền lôi ra đối chiếu, đúng thực là người này.

Dịp hiếm không thể bỏ qua, người trẻ tuổi lập tức lấy di động, chụp hình đủ các kiểu với bóng lưng tổng thống từ xa.

Từng người từng người chụp ảnh, đăng tin.

Trong nháy mắt trên Internet nổ tung, truyền thông nhao nhao tra chi, chen chúc mà tới.

Hai giờ sau...

Thị vệ cật lực ngăn cách đám người truyền thông khỏi làm phiền tổng thống.

Khó xử nhìn Tổng Thống tiên sinh vẫn chấp nhất nhấn chuông cửa, nếu cứ tiếp diễn như vậy, tất cả danh tiếng gây dựng bao lâu nay đều đem đổ sông đổ bể hết rồi.

"Tổng Thống tiên sinh, ngài có muốn tránh vào trong xe một chút không? »

"Không cần, đuổi những kí giả kia đi." Anh quét mắt sắc bén qua đám ký giả, trầm mặt.

Cô không thích nhất chính là tình trạng như vậy, anh nhất định phải trả lại cuộc sống an tĩnh cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Nên hận hay nên tha thứ

Thị vệ đuổi hết đám kí giả đi, còn một ít trốn trong bụi cỏ, cũng bị thị vệ thành thực tìm ra.

Xua đuổi mười mấy phút, ký giả cùng đám người mới hoàn toàn tiêu tán.

Lúc này, đã là 10h trưa, mặt trời nóng bỏng khiến người ta chói mắt.

Thị vệ nhìn Tổng thống tiên sinh vẫn đang cố chấp gõ cửa, có chút không đành lòng.

Mấy người núp ở phía sau chuẩn bị bữa trưa, bầu không khí ngột ngạt.

An Chi Manh nhìn người bên ngoài nhỏ giọng thương lượng hồi lâu, đều không có đối sách.

Chuyện Tổng Thống tiên sinh quyết định, không ai có thể thay đổi.

Hai người ngồi trầm lặng trong phòng, hôm nay thời tiết lên tới 40 độ, anh đứng như vậy, có thể chịu được sao?

Anh bữa sáng cũng chưa ăn, chẳng phải anh từng có triệu chứng đau bao tử à?

Oán hận trong lòng có chút bị lung lay, cô nhìn thân ảnh thẳng tắp qua khung cửa sổ.

Bên tai tiếng chuông cửa vẫn như cũ không dừng lại, lần đầu tiên cô phát hiện ra người đàn ông này cố chấp đến đáng sợ.

Từ ba giờ hôm qua cho đến tận lúc này đã là mười hai giờ, chuông cửa vẫn nhẹ nhàng vang lên, không nhanh không chậm.

Cố chấp như bao người.

Ngồi trong phòng điều hòa, trước mắt là phim thần tượng, thế nhưng tầm nhìn vẫn không tự chủ được mà hướng về phía người đứng bên ngoài kia.

Anh vẫn chưa đi, vì sao còn chưa đi?

Bên ngoài mặt trời gay gắt, hoàn toàn có thể áp trứng cho nở gà con. Vậy mà anh vẫn cứ kiên trì đứng ngoài đó, thẳng tắp như tùng.

Cô tận mắt nhìn thấy anh từ chối thị vệ mang dù tới, mặc người không đứng đó, quyết không dịch chuyển.

Trái tim như bị người ta bóp chặt, đau đến không thở nổi.

Nhớ tới cha mẹ chết thảm, mà kẻ cầm đầu vì có quyền lực mà chỉ nhận án tù 13 năm, đáy lòng liền dâng lên thù hận.

Cô ngoảnh mặt đi, kéo rèm cửa, tự ép mình không nghe cũng không nhìn thấy.

Người ở bên trong nhắm mắt không nhìn người bên ngoài ba ngày, người bên ngoài cố chấp đứng ba ngày, nhấn chuông cửa ba ngày ba đêm.

Không ăn không uống, kiên quyết đứng chờ ở cửa.

Ba ngày này, nước R sôi trào.

Cả nước đều biết Tổng Thống tiên sinh luôn luôn xem phụ nữ không bằng hạt cát lần này đã triệt để trầm luân, rơi vào lưới tình của một cô sinh viên tầm thường 18 tuổi.

Để được mỹ nhân tha thứ, anh chịu đau khổ đứng ở ngoài cửa cố chấp ba ngày ba đêm, không ăn không uống, bất chấp nhiệt độ nóng như thiêu đốt bên ngoài.

Truyền thông điên cuồng đưa tin, các loại phiên bản, các loại suy đoán.

Phụ nữ trong nước càng sôi trào, không biết là ai đã lục lọi và tìm ra Microblogging của An Chi Manh.

Dưới những bình luận ác ý, trong nháy mắt lượt follow của Microblogging đã tăng lên không đếm xuể.

Tất cả đều là nữ, toàn bộ đều mắng cô không biết xấu hổ, cô là tiện nhân.

Họ mắng cô đã cướp đi ông xã của họ, vậy mà còn không biết quý trọng.

Dám ngược đãi ông xã của họ như vậy, có người hăm dọa cô ra ngoài đường hãy cẩn thận mọpojt chút.

Cũng có người mắg cô nên bị xe đụng chết, đáng bị thiên lôi đánh.

Trong suy nghĩ của họ tất cả đều là nam thần, là ông xã đáng quý.

Mọi người nhao nhao vây tới hiện trường, vừa định ném đồ vào nhà cô thì đã bị thị vệ đuổi đi hết.

Mà nhóm thị vệ ở đó, ban đầu chỉ có mười người, sau đã biến thành một đại đội.

Tổng Thống tiên sinh ra ngoài lộ liễu như vậy, bọn họ vì sự an toàn của Tổng Thống tiên sinh, chỉ có thể chủ động chạy đến.

Cục cảnh sát cũng bị điều động đến đây, thậm chí nếu xuất hiện « thích khách » định ám sát cũng bị thị vệ âm thầm xử lí sạch sẽ.

Nhìn lấy cánh môi khô nứt của Tổng Thống tiên sinh, dù kiên cường đến mấy thì họ cũng bị Tổng thống si tình làm cảm động đến mắt đỏ hoe.

Một tên thị vệ mang nước tới, lần nữa bị Tổng Thống tiên sinh cự tuyệt.

"Tổng Thống tiên sinh, ngài không ăn không uống như thế, trời rất nóng, sẽ xảy ra chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Cha mẹ nhẫn tâm

Anh không nói gì, con người trói chặt vào cánh cửa phòng tầng hai. Anh biết cô ở đó, anh như vậy cũng là anh đáng phải chịu.

Mười năm trước, nếu không phải lầm lẫn để hấn trốn thoát, cô của mười năm sau cũng sẽ không kiên cường như vậy, kiên cường làm cho anh đau lòng.

So với cô, cuộc sống dầm mưa dãi nắng mười năm nay của anh có là gì.

Con người đen dấn chặt tại cửa sổ tầng hai, thầm giải thích với cô. "Thực xin lỗi."

Thị vệ im lặng xếp hàng đứng canh gác, có người đã bị cảm nắng, thế nhưng đều cô chấp theo sau Tổng Thống tiên sinh.

Tổng Thống tiên sinh chưa đi, bọn họ lại càng không nên đi.

Nhìn gương mặt đỏ ửng lạ thường của Tổng Thống tiên sinh, bọn họ biết Tổng Thống tiên sinh cũng bị cảm nắng.

Tổng thống cứ như vậy, sớm hay muộn sẽ chịu không nổi.

Lúc này, điện thoại thị vệ vang lên, nhìn qua là tổng thống tiên nhiệm, liền sợ tới mức một giật mình.

"Lão gia, chào ngài!"

"Ừ, bảo nó nhận điện thoại."

"Vâng." Thị vệ chuyển điện thoại cho Tổng Thống tiên sinh, Tổng Thống tiên sinh không để ý chính sự, gạt điện thoại qua một bên. "Tổng Thống tiên sinh, là điện thoại của lão gia."

Anh hồ hững tiếp nhận điện thoại, đặt bên tai. "Ba!"

"Đưa con ngọc. Lần này con quyết định rồi à?"

"Đừng vậy! Ba, xin người đừng trách mạnh mạnh, tất cả đều tại thằng khốn là con đây, con nên nhận hình phạt."

Điện thoại truyền đến thanh âm giận dữ. "Hừ, ta khô g chửi thì đúng là quá sai lầm rồi. Nếu có thể phạm phải chuyện như vậy, mẹ con nói, nếu con không đưa được bà xã về thì cũng đừng về nhà nữa. Còn có, công việc của con ba sẽ tiếp nhận, chờ con tìm được bà xã về rồi tính sổ với con sau."

Cận Ti Hàn vừa định nói chuyện,,liền nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến giọng nhue ngọt ngào.

"Con trai a! Đêm nay sẽ có mưa to, con trăm ngàn trăm ngàn lần không được đi tránh mưa biết không?"

Cận Ti Hàn đầu đầy hắc tuyến, anh có cảm giác như mình là do nhặt được, ngờ ngác hỏi một câu. "Mẹ, mẹ muốn nói cái gì?"

"Ngốc quá! Phụ nữ dễ mềm lòng, con phơi nắng cả ngày không ăn không uống khẳng định sẽ cảm nắng. Hơn nữa buổi tối mưa to, mẹ nói nha, con dù không ốm thì cũng phải gù vò bị ốm, biết chưa?" Người phụ nữ tận tình khuyên bảo, không còn cách nào khác! Ai kêu EQ của con trai bà thấp vậy chứ.

"Vì sao?"

"Con cứ nghe mẹ là được, đứng mưa một giờ, sau đó gục trong mưa, không cho phép thị vệ lên đỡ, nếu muốn Mạnh Mạnh gặp con thì nghe lời của mẹ, hiểu không? Con đứng là ngốc khiến người ta tan nát con tim mà, mẹ cúp máy đây."

Cận Ti Hàn nhìn điện thoại, trong đầu quanh quẩn mấy lời của mẹ, có chút không hiểu.

Muốn con bé gặp con, phải nghe lời mẹ.

Anh ghi nhớ trong lòng. Trời rất nhanh đã đến tối.

Bầu trời đen kịt, mang theo dự cảm bão táp.

Cận Ti Hàn nhìn thị vệ. "Các người di chuyển đến nơi khác đi, đến lúc đó bất luận tôi xảy ra chuyện gì cũng không được xuất hiện, biết chưa?"

"Tổng Thống tiên sinh, ngài không thể xảy ra chuyện..." Nước R có một vị tổng thống như vậy, tuy anh lạnh lùng, ít nói, thế nhưng lại là một vị tổng thống tốt hiếm có. Nhân dân cả nước đều yêu quý anh, kẻ nào dám đối địch anh đều bị họ hận thấu xương.

"Đây là mệnh lệnh, đi xuống." Anh liếc mắt sắc bén, hạ lệnh cho đám thị vệ.

Thị vệ lo lắng lui xuống, nhưng cũng chỉ là đến nơi cách đó không xa, cẩn thận trông coi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chúng tôi ở cùng ngài

Màn đêm đen kịt, yên tĩnh đến lạ thường, khiến cho người ta thấy sợ.

Đám người trước đó còn vây quanh nhòm ngó, sau đó không phải tự giải tán thì là bị thị vệ đuổi đi.

Mặc dù vậy, vẫn còn một số kẻ hóng hớt, nhìn qua khung cửa sổ, quan sát Tổng thống tiên sinh cố chấp kiên cường đang đứng kia.

Bà mẹ chân thành nói với cô con gái hai mươi tuổi: "Con xem, kia là Tổng Thống tiên sinh của đất nước ta. Không nghĩ tới lại là người si tình đến vậy, sau này con cũng phải tìm một người đàn ông si tình như thế, biết không?"

"Mẹ, lớn lên con sẽ gả cho Tổng Thống tiên sinh."

Tổng thống có tiền, sắc đẹp còn trái thiên nghịch lý, lại si tình như thế, có ngốc mới không muốn gả cho ngài.

Bên kia cửa sổ một đôi vợ chồng già lo lắng nhìn. "Lão nhân, đêm nay sẽ mưa. Ông mang dù ra cho Tổng Thống tiên sinh đi!"

"Được! Đêm nay hẳn là mưa to gió lớn."

Ông lão cầm dù bà lão đưa cho, mang xuống lầu. Không có tầng tầng lớp lớp thị vệ vây quanh, ông cả gan đi đến cạnh Tổng thống.

Thanh âm già nua mang theo một chút lo âu. "Tổng Thống tiên sinh, hôm nay sẽ mưa to, cái dù này ngài giữ đi! Nếu ngài bị bệnh, quốc gia chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Cận Tư Hàn nở nụ cười nhu hòa. "Đại thúc, chú lấy về đi! Tôi không cần."

"Tổng Thống tiên sinh, chúng tôi chẳng thể làm chút gì vì ngài, ngài cứ cầm lấy đi!"

"Không cần đâu, cảm ơn." Nhìn ánh mắt chân thành trước mặt, đáy lòng Cận Tư Hàn nổi lên tia ấm áp.

Ông lão bắt đầu đi cầm lại cây dù, lo lắng nhìn vị tổng thống trẻ tuổi ngoan cố kia.

Sau đó, lại một người phụ nữ trung niên nữa mang dù tới. "Tổng Thống tiên sinh, ngài dùng dù của tôi đi!"

"Không cần đâu, cảm ơn." Anh mỉm cười lắc đầu, mẹ nói nếu muốn cô tha thứ, vậy phải trông chờ vào đêm nay.

"Tổng Thống tiên sinh, ngài dùng dù của tôi đi!" Đám người tốp năm tốp ba, từ nhà đổ xô xuống lầu, cầm dù đứng bên cạnh anh.

Cận Tư Hàn đều lắc đầu, khéo léo từ chối lòng tốt của mọi người.

Đám người không muốn rời đi, trong đám đông có người quá tức giận mà mắng.

"An Chi Manh, rút ra đây cho tôi! Cô sống hay chết thì cũng ra đây nói cho rõ ràng, cứ ở lì trong đó thì biết chuyện gì xảy ra."

"An Chi Manh, rút ra đây cho tôi..."

Một người khởi đầu, cả đoàn lại nhao nhao, tiếng mắng chửi càng lúc càng gay gắt.

"Hạ Thu hương, bà ông cũng hơn nửa đời người rồi. Cháu gái tìm được một chàng rể tốt như vậy, tổ tiên nhà bà bốc lên khói xanh, bà còn không biết tốt xấu, bà sẽ bị thiên lôi đánh chết."

"An Chi Manh, rút ra đây..."

"Hạ Thu hương, bà ra đây cho tôi..." Sóng sau cao hơn sóng trước, âm thanh càng lúc càng đỉnh tai nhức óc.

Bên trong An Chi Manh nhìn bầu trời đen ngịt, lo lắng nhìn về phía người đàn ông vẫn đứng bên ngoài.

Anh vẫn lặng lẽ đứng nơi đó, không nhanh không chậm nhấn chuông cửa. Không có lời nói kịch liệt, không có thề non hẹn biển, anh chỉ cố chấp làm điều mình muốn làm.

Anh chưa từng nói qua nửa chữ nào tốt đẹp cho mình, nhưng qua từng chuyện xảy ra, anh lại là người xoa dịu lòng cô.

Hốc mắt thoáng chốc đỏ bừng, đôi mắt ngập nước.

"Àm ăm..."

"Àm ăm..." Sấm chớp hung hỏ kéo tới.

Cận Tư Hàn mắt nhìn đám người không chịu rời đi, cất giọng lạnh lùng khô khốc khiến tâm người ta đau nhói. "Trời sắp mưa rồi, mọi người về trước đi."

"Không, chúng tôi không quay về! Chúng tôi sẽ ở bên Tổng Thống tiên sinh ngài." Người nói lời này chính là một cô gái trẻ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Cô tùy hứng, tôi vui lòng sủng

Ông trời sớm tại một khắc sét đánh này đều tán đi rồi.

Bên cạnh anh đứng trên trăm người phụ nữ từ mười ba tuổi đến ba mươi mấy tuổi, xếp thành một hàng mở cây dù ra, đứng bên cạnh anh.

Cho dù anh không tiếp thụ hảo ý của các cô, các cô cũng muốn dùng chính năng lực nhỏ bé của mình che nắng cho anh.

Cận Tư Hàn đẩy cây dù bên cạnh ra, khéo léo từ chối

người phụ nữ nghe xong, trong nháy mắt nóng nảy.

"Tổng Thống tiên sinh không che dù, chúng tôi cũng không che." Có người dẫn đầu, người sau từng người buông cây dù trong tay ra.

Cây dù rơi tới tấp trên mặt đất, một đám thiếu nữ trẻ tuổi gương mặt ái mộ nhìn về phía bóng dáng đứng thẳng tuấn mỹ.

Trên đời này luôn có một loại người, làm cho người si mê đến tận xương, mà anh chính là người như vậy để cho thiếu nữ cả nước si mê đến tận xương.

"Àm ăm..."

"Rầm rầm... Rầm rầm..." mưa rào xối xả, sấm sét vang dội, bầu trời đêm đen ngịt đặc biệt dọa người.

An Chi Manh nhìn về phía bóng dáng phía dưới, vẫn như cũ cố chấp đứng ở nơi đó, cước bộ chưa từng di chuyển nửa phần.

Trong lòng cân bằng, cũng không còn cách nào không chế nghiêng về một phía.

Coi như nói cô bất hiếu cũng tốt, nói cô không có lương tâm cũng được.

Giờ khắc này, cái gì cô đều không để ý, cô chỉ muốn chạy như bay vào trong ngực của anh.

Ấm áp tâm anh cao ngạo.

Bạch bạch bạch chạy xuống lầu, trực tiếp đi lên cửa lớn lầu một.

Trông thấy bóng dáng già nua ngăn ở cửa lớn, ánh mắt mờ hồ. "Bà ngoại, thực xin lỗi... cháu thật không làm được, cháu thật làm không được..."

"Không cho phép ra ngoài!" bà quát lớn.

"Bà ngoại, van xin bà để cho cháu ra ngoài đi! để cho cháu nhìn anh một chút, có được hay không?" Nước mắt thấm ướt gương mặt, nghẹn ngào.

Hạ Thu Hương quay đầu không nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho mình đau lòng.

"Đông..." Bỗng nhiên quỳ ở trước mặt bà, ôm hai chân bà giọng nghẹn ngào. "Bà ngoại... Cầu xin bà! Để cháu đi! Anh ấy sẽ không chịu nổi, anh ấy sẽ chết ở ngoài cửa."

Anh cố chấp làm cho cô cảm thấy sợ hãi! Chịu đựng ba ngày ba đêm, lại chịu một đêm mưa to, anh vẫn ở ngoài cửa không chịu rời đi.

"Hắn có chết hay không, không liên quan gì đến bà." Cường bức để tâm mình mạnh mẽ, đá văng ra hai tay ôm chân mình.

An Chi Manh chậm rãi đứng lên, bỗng nhiên ôm lấy thân thể bà, kề ở bên tai của bà nhẹ giọng mở miệng.

"Bà ngoại, thực xin lỗi!" Thừa dịp bà không chú ý nhanh chóng ôm bà qua bên cạnh, mở cửa nhanh như tia chớp, bỗng nhiên chạy ra ngoài cửa.

Đứng ở ngoài cửa, nhìn bóng dáng chật vật đứng ở trong mưa, vẫn như cũ tuần mỷ rung động lòng người.

Cô vừa khóc vừa cười mắng. "Cận Tư Hàn, có phải anh ngốc hay không! anh không biết đi sao?"

"anh cố ý như vậy để cho lòng tôi đau đúng hay không, anh cố ý để cho tôi không đành lòng đúng hay không."

"anh là Đại Ngốc Nghếch, tôi đối với anh như vậy, anh làm gì đối với tôi tốt như vậy!"

mắt Cận Tư Hàn cứng chiều nhìn cô, bỗng nhiên ôm lấy cô, ôm chặt lấy thân thể mềm mại trong ngực, nội tâm của anh bất an lúc này mới an tâm rồi.

Giờ khắc này, bóng lưng hai người ôm nhau dưới mưa để cho người ta cảm động.

Bên cạnh toàn bộ đều đã biến thành không khí, giờ phút này trong mắt của bọn họ chỉ có lẫn nhau.

"Manh Manh, thực xin lỗi..."

"Không muốn, tôi không muốn anh nói với tôi thực xin lỗi." hình phạt kia, thủy chung là một cây gai đâm trong lòng mình. "Tôi hỏi anh, mười năm trước vì cái gì anh phản người kia mười ba năm, mà không phải từ hình?"

cuối cùng cô không thể nhịn được nữa hỏi câu hỏi tự đáy lòng.

An Chi Manh bỗng nhiên trông thấy một người đàn ông cầm súng lục chỉ trái tim anh, không chút nghĩ ngợi dùng hết toàn lực xoay chuyển vị trí hai người đang ôm nhau.

mấy ngày qua Cận Tư Hàn không ăn không uống chịu đựng dầm mưa suy yếu không có phát hiện chút nào, mặc cho cô xoay chuyển đảo ngược vị trí hai người.

Thanh âm thanh lãnh trả lời cô vấn đề vừa rồi. "Bởi vì..."

"Àm..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Xin tha thứ tôi tùy hứng cùng ngang bướng

"Manh Manh..." Hạ Thu Hương điên cuồng lao ra ngoài cửa.

trái tim Cận Tư Hàn bỗng nhiên xiết chặt, tay run run đem cô gái tựa ở trên lưng mình từ từ lật qua tới.

khóe miệng An Chi Manh treo lên nụ cười ngọt ngào. "Lần này, rốt cục đến lượt tôi trả giá rồi. Thực xin lỗi! Tôi không nên bốc đồng. Nếu như... Khục khục..."

Nhìn cô ho ra máu tươi trên mặt đất, ánh mắt anh trở nên vằn đỏ, nhìn về phía nữ đặc vụ chẳng biết lẫn vào đám người từ lúc nào, gằn thét ra lệnh. "Giết các cô!!" giọng lạnh lẽo giống như ác ma leo ra khỏi địa ngục.

"Ầm ầm... Ầm ầm..."

"Phanh phanh phanh..."

Cảm nhận được xúc giác trên mặt băng lãnh, cúi đầu trong nháy mắt hai con người tình hồng trở nên điên cuồng. "cô cố chống đỡ, tôi lập tức đưa cô đi bệnh viện."

"Tốt!" Ở ngực thật đau quá đau, đau đến nỗi cô rất muốn chết đi.

Khóe miệng nở nụ cười trắng bệch như tờ giấy! "Khục khục... anh có thể tha thứ tôi trước kia tùy hứng hay không, kỳ thật... Khục khục... Tôi sợ..."

"người phụ nữ của tôi, tùy hứng là phải, tôi sủng ái." Thấy sắc mặt cô tái nhợt đáng sợ, giữa ngực máu tươi theo nước mưa, từ từ nhuộm dần quần áo hai người.

"anh thật tốt, tôi đau quá, buồn ngủ quá... Tôi ngủ trước một hồi, ngủ một hồi..."

Thấy tầm mắt cô chậm rãi nhắm lại, nơi nào đó từ đáy lòng cũng giống như sắp theo cô nhắm mắt từ đó biến mất.

"An Chi Manh, không cho phép ngủ! cô còn chưa nghe tôi giải thích đâu! Mười năm trước phán nhẹ là có nguyên nhân." Thấy tầm mắt cô mở ra, anh nhanh chóng nói: "cô muốn nghe phải sống cho tôi, không cho ngủ, không cho phép ngủ. cô treu chọc tôi, rốt cuộc không có thời cơ rồi đi. Hiểu không?"

"anh thật... Khục khục... Bá đạo..."

Hạ Thu Hương run rẩy hai chân, lão đảo ngã sắp xuống trong mưa.

Toàn thân sưng nước, bóng dáng già nua chật vật leo đến bên cạnh hắn. "Manh Manh! Manh Manh! Bà ngoại có lỗi với cháu, bà ngoại có lỗi với cháu..."

"Chỉ cần cháu còn sống, cháu muốn cái gì bà ngoại đều nguyện ý, Manh Manh..." bà hối hận! Biết vậy chẳng làm, bà không nên cố chấp như vậy.

Chính mình cũng sắp xuống lỗ, còn gieo tai họa cháu gái mình như thế, đáng chết chính là bà!

An Chi Manh ngoáy đầu lại phỉ sức nở ra một nụ cười. "Bà ngoại, cháu không trách bà."

"Manh Manh..." Nhìn thấy dung nhan hồn nhiên này, đến giờ phút này còn an ủi mình, thân thể già nua của Hạ Thu Hương trong nháy mắt già thêm mấy chục tuổi.

"Tổng Thống tiên sinh, mau lên xe." Tài xế nhanh chóng đem xe ngừng ở một bên, kéo ra chỗ ngồi phía sau.

Mấy người nhanh chóng lên xe.

trong nháy mắt xe nghiêng ngang rồi đi.

"Manh Manh, không cho phép ngủ, cô nhìn tôi, không cho phép ngủ!"

"Khục khục... Nhìn thấy dung mạo anh đẹp trai mà!"

"Đó là đương nhiên." bên trong miệng lời nói cười đùa, tâm lại đau tận cốt tủy.

Nhìn thấy cô khuôn mặt tái nhợt mỗi một, anh hận không thể chính mình đau nhức thay cô. "Thực xin lỗi! Thực xin lỗi..."

"anh ngốc a! Thực xin lỗi tôi cái gì..." Khóe miệng cố gắng kéo ra nụ cười, muốn an ủi cô.

Nhưng nụ cười cô trắng bệch như tờ giấy, càng làm người thương tiếc.

Nhìn lại vẫn ở trên đường, nóng nẩy găm thét. "Lái nhanh một chút."

"Tổng Thống tiên sinh, hiện tại nơi này kẹt xe..." Nhìn phía sau An tiểu thư chảy máu không ngừng, kể tiếp mà nói anh lại không dám nói ra.

Nhìn lấy ngoài cửa sổ xe kẹt cứng con đường, rõ ràng ban đêm mưa to, làm sao có nhiều người trên đường như thế.

Tài xế cảm giác sinh mệnh mình trở nên khó giữ được dưới ánh mắt giết người của Tổng Thống tiên sinh, yếu ớt giải thích cho mình. "Đêm nay thứ 5, rất nhiều người đến vùng ngoại ô du lịch, khai mạc..."

"Đem điện thoại di động cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Cấp cứu khẩn cấp

Tài xế không nói hai lời đưa điện thoại di động cho Tổng Thống tiên sinh, cầm điện thoại di động trực tiếp gọi đi. "phái máy bay trực thăng tới lập tức, lập tức." Báo địa chỉ, trực tiếp đập máy điện thoại.

Ôm chặt lấy cô, một giây đều không buông lỏng.

Không ngừng nói chuyện với cô. "Manh Manh! cô thích dạng hôn lễ gì, chúng ta nói chuyện có được hay không."

"Làm sao sợ tôi không gả cho anh hả!" Cho dù đau muốn chết, cô cũng sẽ không quên đối nghịch cùng anh.

Cái này đã bị anh sùng thành một thói quen xấu rồi.

Cận Tư Hàn không hề không vui, ngược lại rất thuận theo tự nhiên trả lời: "Đúng a! cô đúng là thiếu nữ 18 xinh đẹp như hoa, tôi là lão già 28 rồi. Tôi là trâu già gặm cỏ non, đương nhiên thỉnh cầu."

"Phốc phốc... Khục khục..." Cười một tiếng kéo theo vết thương đau đớn chết đi sống lại, cô không nghĩ tới vết thương đạn bắn đau chết người như thế.

Nhưng cô bị thương làm cho người cho tới bây giờ không biết đồ ngon đồ ngọt, nói chuyện tức chết người, bắt đầu biết đồ người rồi.

Đáy lòng ngọt ngào, lồng ngực đau muốn chết, đau tê tâm liệt phế, đau sống không bằng chết...

Hạ Thu Hương ở một bên nhìn thấy hai người lời nói nồng tình mật ý, hai mắt đục ngầu chảy ra nước mắt hối hận.

Nắm chặt tay của cô, càng gấp.

Ầm ầm... tiếng phi cơ nương theo tiếng sấm mà đến.

Cơ trường nhanh chóng vịn dây thừng nhảy xuống đất, lớn tiếng nói: "Tổng Thống tiên sinh, nơi này tìm không thấy chỗ đáp. Thời tiết này cũng không thích hợp bay, ngài nhanh dẫn người lên đi!"

gương mặt anh tuần lạnh lẽo, một khắc này cúi đầu nhìn cô, trong nháy mắt tràn đầy nhu tình.

Chăm chú ôm cô vào trong ngực, đi ra khỏi xe đi đến máy bay treo lơ lửng giữa trời.

Mất nhìn Bà ngoại sau lưng không dám lên. "Bà ngoại, bà để tài xế mang bà qua, cháu sẽ chiếu cố tốt Manh Manh."

"Được..." hai chữ Bà ngoại, nặng nề cho bà không thờ nổi.

người đàn ông này, thế mà lại vì một người phụ nữ, đón ý nói hứa tất cả cô yêu thích, bao quát cả người nhà của cô...

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng cao lớn ôm chặt cháu gái trong ngực, từng bước một vững vàng đi đến thang cuốn.

bóng lưng như vậy, khiến người ta vô cùng an tâm. Trời có sập xuống, đều có thể yên tâm nằm trong ngực, tùy ý hưởng thụ người chống lên cả bầu trời cho cô.

Hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn hai người rời đi, cho đến khi phi cơ bay xa rồi cuộc nhìn không thấy điểm đen, bà mới ngồi vào trong xe.

Phi cơ bay mười lăm phút, trực tiếp đứng trên không của bệnh viện, bên trên nóc nhà đã sớm trống đi.

Không đợi phi cơ ngừng cho ổn định, Cận Tư Hàn trực tiếp ôm An Chi Mạnh nhanh chóng nhảy xuống phi cơ.

Bởi vì quá cao, dẫn đến ngã trên mặt đất, anh ôm cô thật chặt, để phía sau lưng mình va chạm trên mặt đất.

Cơ trường nhanh chóng tiến lên đỡ anh dậy, hai người nhanh chóng tới phòng cấp cứu đã chuẩn bị xong từ sớm.

Đặt cô ở trên bàn phẫu thuật, gương mặt lạnh lùng đứng ở phòng giải phẫu nội.

Thầy thuốc khó xử nhìn về phía viện trưởng, bên trong phòng bệnh này tồn tại người giống như Sát Thần, bọn họ còn dám phẫu thuật sao!

Tổng Húc không thể không tiến lên, ánh mắt giết người tỏa ra nguy hiểm, nói ra tiếng lòng của mọi người. "Tổng Thống tiên sinh, ngài vẫn là đi ra ngoài trước tốt hơn."

"Tôi phải ở lại chỗ này." Trông thấy cô gái trên bàn giải phẫu đã gây tê, mê man bất tỉnh.

Tâm sinh đau đớn, giống như bị người móc xuống một miếng thịt.

Tổng Húc khó khăn nói: "Ngài ở đây ảnh hưởng chúng tôi phẫu thuật, vì an toàn của cô ngài vẫn đi ra tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Vì yêu điên cuồng

Nhìn chăm chăm cô, dứt khoát quay đầu rời đi, anh sợ. Sợ chính mình dừng lại thêm một giây, bắt chập hết thấy lưu lại.

"Nếu như cô chết rồi, tôi muốn bệnh viện này đóng cửa, vĩnh viễn!"

"Tốt!" Đây là ước định ở giữa hai người đàn ông.

Đi ra ngoài hành lang, nhìn đèn đỏ chớp tắt, lần đầu tiên anh cảm giác sợ hãi.

Vững vàng ngồi ở ghế dựa hành lang, mắt cũng không nháy nhìn chòng chọc phòng phẫu thuật.

Anh thấy quá nhiều sinh ly tử biệt, mỗi lần đều có thể bình chân như vại.

Anh mới biết được đối mặt ly biệt, anh cũng sẽ biết sợ, bất an, thậm chí sợ hãi.

Nhìn kỹ, hai tay hơi run rẩy.

Bên cạnh bảo vệ đau lòng nhìn tổng thống cả người ướt đầm, tiều tụy.

Cũng không dám tiến lên, hỏi một câu anh muốn thay đổi bộ quần áo trước hay không.

"Thế nào? Mạnh Mạnh thế nào rồi hả?" Hạ Thu Hương từ bên kia lao đảo nghiêng ngã chạy tới.

Trực tiếp đứng trước mặt của anh, ánh mắt mong đợi nhìn anh. Phảng phất nhìn như vậy, là anh có thể cho mình một câu trả lời hài lòng chắc chắn.

Đối mặt ánh mắt tang thương mong đợi, anh như nghẹn ở cổ họng.

Ánh mắt quét về phía phòng cấp cứu, đơn giản mấy chữ làm thế nào đều nói không ra.

bà theo ánh mắt anh trông thấy đèn đỏ phòng cấp cứu sáng, bỗng nhiên ngã nhào trên đất, khí lực toàn thân trong nháy mắt bị rút ra sạch sẽ.

Bảo vệ tiến lên, thận trọng đỡ bà dậy ngồi bên cạnh Tổng Thống tiên sinh.

Hai người lo lắng mắt thất thần nhìn cửa phòng cấp cứu khóa chặt, hành lang an tĩnh chỉ có tiếng hít thở lẫn nhau.

"Thế nào rồi hả?" Kha Vi cũng vội vã chạy đến, tóc tai lộn xộn.

Cận Dực sau lưng chỉnh lý tóc tai xốc xếch cho cô, nện bước tốc độ trăm ớn chạy đến.

ánh mắt không vui quét về phía Cận Tư Hàn mắt hồn chán nản."con sai ở đâu, biết không."

"Sai ở chỗ không nên bảo vệ không tốt người phụ nữ của mình." Hối hận cắn nuốt toàn bộ thể xác tinh thần của anh.

"sai lớn nhất của con, là để người phụ nữ của ba đêm hôm khuya khoắt dầm mưa chạy tới. Vạn nhất, cô ấy bị cảm làm sao bây giờ?"

Đôi mắt chỉ trích của ba, sắc mặt Cận Tư Hàn càng phát ra âm lãnh.

Kha Vi cũng một chương trực tiếp vỗ hướng lồng ngực Cận Dực."anh cảm miệng cho em, không nói lời nào không ai nói anh bị cảm đấy."

Ngồi ở bên cạnh anh, tay trắng nõn cầm thật chặt bàn tay anh to dày.

Cảm giác được trong tay hơi run rẩy, thân là một người mẹ, nhìn thấy con trai của mình vì yêu bị tra tấn thành dạng này, tâm vẫn là ê ảm.

"Đừng sợ, cô ta sẽ không có chuyện gì. Nhớ ngày đó, mẹ và ba con kinh nghiệm sự tình càng nhiều, cũng chịu qua đến đây."

"Ừm, cảm ơn!" anh biết bà đang an ủi mình, nhưng chỉ cần không nhìn thấy cô an toàn.

Tim của anh thủy chung là thấp thỏm lo âu, mắt đen dán chặt đèn đỏ phòng phẫu thuật.

Cận Dực ngồi bên cạnh người phụ nữ nhà mình, ôm eo của cô.

Nửa giờ sau.

Cửa phòng giải phẫu bị mở ra từ bên trong, Cận Tư Hàn xông tới đầu tiên.

"Cô ta thế nào rồi hả?"

Tổng Húc biểu lộ nghiêm trọng."Hiện tại bệnh nhân rất nguy hiểm, may mắn chính là trái tim cô khác với người thường, sinh mệnh giữ được rồi. Nhưng không may thương tổn tới tổ chức tế bào mềm, hiện tại cần cấp bách truyền máu, bệnh nhân cần máu gấu trúc phi thường khan hiếm. người mang nhóm máu này không dễ dàng có, hiện tại nhà kho không có máu dự trữ. Nếu như trong hai giờ không có máu, bệnh nhân sẽ thiếu máu mà chết!"

Sấm sét giữa trời quang hiện lên trong lòng mọi người.

bỗng nhiên Cận Tư Hàn quay đầu hoảng hốt chạy bừa tới cửa thang máy, điên rồ đoạt lấy điện thoại di động của y tá.

Trực tiếp gọi điện thoại nói lời sấm sét giữa trời quang hiện lên trong lòng mọi người.

" trong vòng mười phút triệu tập tất cả truyền thông đến bệnh viện dưới lầu."Cúp điện thoại, lại liên tục gọi vô số điện thoại.

hiện tại anh lãng phí một giây, đều là tính mệnh của cô, anh không được hao tổn.

Anh muốn tìm khắp cả nước, nhất định phải tìm ra máu gấu trúc truyền máu cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Máu gấu trúc giá trên trời

Sau mười phút.

mấy ngàn truyền thông lớn nhỏ hưởng ứng kêu gọi, trời rất nóng cả người đầy mồ hôi tụ tập tại quảng trường bệnh viện.

Cận Tư Hàn đứng ở trên cao, cầm loa lớn.

Giọng anh mát lạnh vang dội."Hôm nay, tôi ở nơi này không phải đại diện tổng thống Nước R. Mà chính là thân phận người thừa kế tập đoàn Cận thị đến để mọi người hỗ trợ. Tôi cần máu gấu trúc, lửa cháy chân mây. Tôi muốn các người trong vòng nửa canh giờ đăng báo cho tôi, từng nhà phát giấy báo, còn có tin nhắn điện thoại di động tới khách hàng. Phải làm tất cả để người toàn thành đều trông thấy tin tức này."

Thanh âm dừng lại một chút."Tôi hứa hẹn lần nữa, chỉ cần tòa soạn nhà ai tìm ra người có máu gấu trúc, tôi sẽ dùng tập đoàn Cận thị toàn lực trợ giúp

tòa soạn đó. Nếu như cá nhân tìm tới, tôi sẽ cho người này đòi này không lo cơm áo, chỉ cần người nguyện ý hiến máu, tôi sẽ cho một biệt thự xa hoa nhất ở trung tâm thành phố Nước R, cộng thêm ba chiếc xe đua bán hạn chế số lượng, cộng thêm một phi cơ một chiếc tàu ngầm cộng thêm một ngàn vạn tiền mặt. Nếu như không hài lòng, cũng có thể nói ra, chỉ cần có thể hiến máu, tôi thỏa mãn bất luận mọi yêu cầu của kẻ nào."

Anh nói xong ở dưới một mảnh xôn xao, đến cùng là ai cần máu gấu trúc, để cho Tổng Thống tiên sinh khăn trương như vậy.

điều kiện này để cho người đồ mắt tim đập, để bọn họ hận mình không thể là người có máu gấu trúc.

Trong đám người một người đàn ông yếu ớt nhấc tay."Tổng.. Tổng Thống tiên sinh... Tôi là..." người có máu gấu trúc huyết dịch dị thường trân quý, nhưng đối mặt điều kiện hậu đãi như thế, là người đều động tâm đứng ra.

Chỉ cần hiến máu một lần, vĩnh viễn không cần làm việc không lo cơm áo rồi.

trong ánh mắt mọi người vô cùng hâm mộ, bảo vệ đem người đàn ông đưa đến trước mặt Tổng Thống tiên sinh.

Cận Tư Hàn kích động nhìn người đàn ông trước mắt, mày kiếm hơi nhíu.

Đây là người đàn ông, để người phụ nữ của mình chảy dòng máu của người đàn ông khác.....

Nghĩ đến người nằm kia sống chết chưa biết, khúc mắc đáy lòng không thể không bỏ đi."anh xác định anh là máu gấu trúc?"

"Vâng... Đúng! Tổng Thống tiên sinh, ngài nói đều là thật sao?" Anh làm sao cảm giác cái này giống như giấc mộng.

"Thật, anh còn có yêu cầu gì muốn thêm sao?" Chỉ cần có thể hiến máu cứu mệnh của cô, anh không thiếu tiền.

người đàn ông kích động không biết nên nói cái gì!"Tôi... Tôi có thể tự chọn biệt thự hay không, có thể đem phi cơ du thuyền xe đua đổi thành tiền mặt cho tôi hay không?"

"Tốt!" Cận Tư Hàn không nói hai lời trực tiếp xuất ra chi phiếu, lật ra hai lần liền ký xuống một chi phiếu mở đầu đưa cho hắn. "Nơi này bao gồm tiền biệt thự, anh trực tiếp lấy tiền tự mình đi mua."

Nhìn thấy chi phiếu trên tay vô số số không, tay đều kích động run rẩy. Trọn vẹn một trăm triệu! Hiến máu liền có một trăm triệu, cho đến khi bị mang đi, anh ta ngây ngốc nhìn tờ chi phiếu không có tỉnh táo lại lạc vào trong mộng đẹp.

Cận Tư Hàn nhìn thấy bên dưới còn không có người hành động, vội vàng nóng vội."Còn không đứng lên hành động, cần phải trong vòng nửa canh giờ làm cho cả nước đều biết."

Đám người nhao nhao tán đi, bọn họ cho rằng một người hiến máu là đủ rồi!

Cận Tư Hàn trực tiếp trở lại bệnh viện, lo lắng chờ đợi tại cửa phòng mổ.

điện thoại trong tay vẫn không dứt đoạn, anh khẩn cấp liên hệ truyền thông ngoại quốc, liên hệ Hoa kiều ngoại quốc, chỉ cần có một hí vọng, anh đều sẽ không bỏ qua.

Nửa giờ sau.

phố lớn ngõ nhỏ toàn Nước R đều triệu tập người máu gấu trúc, tin tức lớn nhỏ đều đã ngừng, chỉ có một tin tức thả ra.

tìm kiếm máu gấu trúc giả trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Cơ hội tới

Phố lớn ngõ nhỏ, tập đoàn công ty đều náo nhiệt hẳn lên.

Công ty lãnh đạo. "Này, cậu máu gấu trúc đắt à? "

"Không đúng a! Thật sự là đáng tiếc a!"

Trên đường người đi đường."Anh/cô có máu gấu trúc à? "

"Không có a!" Sau đó lại là sự thờ dài tiếc nuối.

Trong hành lang. "Này, cậu máu gấu trúc sao? "

"Không hề!"

"Thật sự là đáng tiếc rồi."

Từ cụ già 80 tuổi, cho tới trẻ sơ sinh vừa ra đời đều nhao nhao hi vọng chính mình là người có máu gấu trúc kia.

Không chỉ có thể đạt được chi phiếu một trăm triệu, thậm chí còn có thể yêu cầu tổng thống bất kỳ thứ gì.

Cái này so với trúng xổ số còn lợi hơn nhiều, vậy mà mình lại không phải nhóm máu gấu trúc!

Cổ thư Phi cong môi đỏ khiêu gọi. "Máu gấu trúc có thể yêu cầu bất kỳ điều gì. Là thật sao?"

Sau đó cô nhấc gót, ngồi vào xe đua khoa trương màu đỏ thẫm, nghênh ngang rời đi.

Nửa giờ sau, xe dừng lại tại cửa bệnh viện.

Nhìn đội ngũ bảo vệ đứng bên ngoài, cô ưu nhã hạ kính râm, phong tình vạn chủng.

Đôi môi đỏ gọi cảm hê mô. "Tôi muốn gặp. Tổng thống nhà các người. "

"Thật xin lỗi, tổng thống nhà chúng tôi không rảnh để tiếp khách." Thị vệ trả lời thẳng thừng.

"Vậy nói với tổng thống các người, người có máu gấu trúc muốn gặp anh ta." Cười đắc ý, lần này cô không tin không thể thu phục được người đàn ông kia.

Người đàn ông hoàn mỹ như vậy, sinh ra chính là để dành cho phụ nữ hoàn mỹ như cô.

Cô làm sao lại để này một vương phụ nữ cướp đi được, lần này, cô nhất định phải thu phục được anh chàng tổng thống cao cao tại thượng kia. Đàn ông mà Cổ Thư Phi cô coi trọng, cho tới bây giờ chưa có ai thoát khỏi tay cô cả.

Thị vệ nhìn cô vài lần, sau cùng làm động tác mời vào.

Cô ném ánh mắt khinh bỉ về phía thị vệ, đeo kính râm, kiêu ngạo đi phía trước.

Một đường thẳng tới tầng cao nhất, thị vệ dẫn cô đến trước mặt tổng thống. "Tổng Thống tiên sinh, cô gái này tự xưng mình nhóm máu gấu trúc."

Cận Tư Hàn bật dậy, lạnh lẽo thăm dò người phụ nữ trước mặt.

Người này anh vô cùng quen thuộc, cũng là người theo đuổi anh từ nhỏ đến lớn khiến anh chán ghét cùng cực. "Cô xác định cô máu gấu trúc? "

"Anh nói thử xem?" Cổ Thư Phi câu môi cười một tiếng, cực kỳ mê hồn.

"Tốt nhất đừng có lừa tôi, nếu không..."

"Tôi làm sao dám lừa anh, chỉ là, điều kiện này..." Môi đỏ dừng lại, ánh mắt không ngừng phóng điện về phía anh. "Tôi không thiếu tiền, anh biết đó."

"Cô muốn điều kiện gì." Giờ phút này, đã qua hơn một tiếng, chậm trễ thêm một phút đồng hồ, cô ấy có thể vì mất máu mà chết.

Cô mất máu quá nhiều rồi, nếu còn tiếp tục, có lẽ sẽ không thể tỉnh lại nữa.

Cổ thư Phi cười khoa trương, đôi mắt sáng không che giấu chút nào tình yêu say đắm của mình với anh. "Anh chỉ cần đáp ứng tôi ba điều kiện là được rồi."

"Thứ nhất, lễ đính hôn của các người phải kéo dài trễ nửa năm."

"Thứ hai, trong thời gian nửa năm này, anh nhất định phải để tôi đi theo anh, như hình với bóng."

"Thứ ba, tôi còn chưa nghĩ ra, chờ tôi nghĩ kỹ sẽ nói cho anh biết."

Cận Tư Hàn nhíu chặt mày kiếm, ngồi trễ ghế, không nói lời nào.

Anh đang đợi, đợi người khác có nhóm máu gấu trúc xuất hiện.

Cổ thư Phi cũng không vội, ngồi ngó xuống ghế dài nghịch điện thoại di động, tâm tình vô cùng tốt chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cách thời gian chót một khắc, vậy mà người có nhóm máu gấu trúc vẫn chưa xuất hiện thêm.

Lúc này, cửa phòng giải phẫu từ bên trong bị đẩy ra.

Tổng Húc vội vàng hô to. "Bệnh nhân đột nhiên xuất huyết lớn, cần máu gấp, nếu không nhanh liền không kịp nữa."

Cổ thư Phi chậm chạp đứng dậy, đi đến trước mặt anh, dáng vẻ kiêu ngạo như không tước. "Thế nào, anh không còn lựa chọn khác đâu. Hoặc là đáp ứng tôi, hoặc là nhìn cô ta chết."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Sống chết, lựa chọn

Hạ Thu Hương quỳ trước mặt cô. "cầu xin cô hãy cứu cháu gái tôi, xin cô..." Người đáng chết lẽ ra là bà, chứ không phải cháu gái bà.

Cổ thư Phi ghét bỏ đá văng cánh tay bà lão, thấy bà lần nữa bò lên, Vô Tình lui về phía sau mấy bước.

"Bà cầu tôi cũng vô ích, mướn cầu thì cầu tổng thống đi. Điều kiện của tôi, tôi đã nói rồi." Cho tới giờ cô cũng chẳng phải người thiện tâm, có thời cơ như vậy, cô không nắm bắt thì đúng là quá ngốc.

Kha Vi đỡ bà lão dậy, nhìn người con trai không nói tiếng nào của mình.

Hạ Thu hương đục ngầu hai con ngươi rung rung chờ đợi nhìn anh. "Tổng Thống tiên sinh, Mạnh Mạnh đã đỡ viên đạn cho ngài!"

Ngắn gọn mấy chữ, nhưng lại giống như chiếc chùy nặng nề, hung hăng đánh thẳng vào người anh, anh biết nếu như anh đáp ứng, Mạnh Mạnh đơn thuần không thể đầu lại cô ta, mà để cô phải chịu tổn thương, dù chỉ rất nhỏ anh cũng không muốn.

Nhưng nếu như không đáp ứng, cô...

Tổng Húc đứng một bên lo lắng chờ đợi...

Thời gian trôi qua, đã hết hai phút đồng hồ, nhưng mọi người lại cảm thấy như trôi qua hai thế kỉ.

Cận Tư Hàn lạnh lùng, bỗng nhiên đứng dậy. "Tôi đáp ứng!"

"Tổng Thống tiên sinh, ngài thật sự hào phóng." Cổ Thư Phi cười đắc ý, lúc này mới nhấc giày cao gót đi về phía phòng cấp cứu.

Tổng Húc phức tạp nhìn Cận Tư Hàn, sau đó cũng nổi gót đi về phòng cấp cứu.

Vị tổng thống cao cao tại thượng này chưa từng để ai uy hiếp, vậy mà vì một người con gái, lại trở nên hèn mọn như vậy đây!

Đèn đỏ phòng cấp cứu một lần nữa phát sáng.

Hành lang chỉ có Hạ Thu hương không ngừng tiếng nước nở, Cận Tư Hàn trông ngóng nhìn về phòng giải phẫu.

Sau một tiếng.

Tổng Húc mở cửa lớn, sau lưng có y tá đẩy hai chiếc giường bệnh đi ra.

Cận Tư Hàn vội vàng chạy đến bên An Chi Mạnh, không thèm quan tâm Cổ Thư Phi.

Cổ Thư Phi nhìn An Chi Mạnh đang hôn mê, đôi mắt sáng hiện lên ngoan ý. An Chi Mạnh, chờ đi!

Tổng Húc lên tiếng: "Bệnh nhân cơ bản đã thoát khỏi kỳ nguy hiểm, nhưng còn một chuyện, anh vẫn nên đi cùng tôi một chuyến thì hơn."

"Được!" Lưu Luyện không thôi nhìn khuôn mặt nhỏ đang tái nhợt, một hồi mới chịu rời đi. Hai người đi đến phòng viện trưởng.

Tổng Húc vừa vào phòng liền khép cửa phòng lại.

Anh ngồi xuống, uống một cốc nước lớn, thở phào, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. "Cô gái kia, tôi cảm thấy anh vẫn nên nuôi cô ta thì hơn." Rất hiển nhiên nuôi cổ thư Phi, điều đó không thể nào.

"Nuôi?" Lời nói mang theo tia dò xét.

"Ừm! Máu gấu trúc rất hiếm có. Anh như vậy cả nước đều biết, họ sẽ có cơ để uy hiếp. Bọn họ chỉ cần khống chế người có máu gấu trúc, hăm dọa cậu phải theo ý họ!"

Cận Tư Hàn cũng không muốn máu người này chảy trong cơ thể cô, đáy lòng cực kì khó chịu. "Được thôi, nhưng tôi cũng sẽ từ từ tìm kiếm máu gấu trúc khác."

"Ừm! Phụ nữ mang thai, sinh con cingx cần truyền máu! Người kia, đúng là cần chăm sóc đặc biệt." Anh vuốt vuốt cánh tay nhăn nheo, cởi bỏ áo trắng bác sĩ.

"Anh vất vả như vậy, tôi vẫn là nên giúp anh mang đồ đi đổi!"

Cận Tư Hàn toàn thân đầy mồ hôi, quần áo ẩm ướt, tuần nhan cũng trở nên tiêu tụy.

"Không cần! Tôi muốn qua thăm cô ấy." Đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Thân thể cao lớn vững vàng đi đến cửa, tay đặt lên chốt cửa, khẽ mở.

Tổng Húc bắt đầu đi lác đầu, quay người tự thay đồ.

"Đông..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Đứa con ngọc ngê, thật mất mặt

"Đông..." Tổng Húc bỗng nhiên quay người, trông Cận Tư Hàn nằm thẳng tắp trên mặt đất.

Anh nhanh chóng khoác áo trắng lại, chập vọt đỡ Cận Tư Hàn dậy. Sau đó mới mở cửa, hô hào bên ngoài. "Mau tới đây, tổng thống ngất xỉu rồi! Cho người tới đây mau..."

Rất nhanh y tá và bác sĩ đã chạy tới nơi.

Vợ chồng Kha Vi cũng nghe tin mà nhanh chóng lao tới, lúc tới nơi chỉ nhìn thấy thân thể cao lớn đang nằm thẳng tắp trên giường, y bác sĩ thì đang lo lắng kiểm tra.

Tổng Húc kiểm tra một lượt, hít một hơi thật sâu.

Kha Vi cũng khẩn trương hỏi: "Sao rồi? Noa có chuyện gì vậy?" Đứa con trai này của bà từ nhỏ thân thể rất tốt, chưa từng bị bệnh.

Làm sao giờ lại bị ngất xỉu.

"Phu nhân, bà yên tâm. Anh ấy không sao, truyền nước là ổn rồi."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Đối với con trai của mình, đu bình thường nói những lời cay độc, thể nhưng tâm lại vô cùng thương xót.

Cận Dục nhíu mày nhìn đứa con trai tự giãy vò bản thân của mình, không vui chút nào.

"Nó xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tổng Thống tiên sinh vốn đứng nắng ba ngày ba đêm không ăn uống gì, lại thêm dầm trận mưa to. Lúc đầu dựa theo thể chất của anh ấy, hẳn là không có chuyện gì. Nhưng vừa rồi quá lo lắng, ưu thương quá độ, nghe thấy cô ấy đã không sao, lúc đó mới vì mệt mỏi quá mà ngất xỉu." Cái này hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm sắt đá từng đứng nắng ba ngày ba đêm không ăn gì.

Đang âu lo phiền não, chát chứa cả đồng gánh nặng, đột nhiên gánh nặng trôi hết thì đương nhiên phải ngất rồi.

"Vậy là tốt rồi! Phiền cậu giúp tôi chăm sóc nó. "

Lúc này, ngoài cửa sổ đã là buổi chiều rồi.

Cận Dực ôm vợ nhỏ ra ngoài cửa.

"Áy, ông muốn dẫn tôi đi đâu! Tôi muốn thăm con trai, thăm con dâu mà. "

"Về nhà, nghỉ ngơi." Không nói lời dư thừa, ông trực tiếp ôm lấy cô vợ bé nhỏ, kéo ra khỏi cửa.

Trong mắt ông, Không ai quan trọng bằng vợ mình được. Con trai, chẳng qua cũng là món quà bổ sung mà vợ mang lại thôi, không có vợ sẽ chẳng làm được gì.

Kha Vi cũng không kháng nghị. "Áy, đây là con ruột của ông đó. "

"Ừm!"

"Ông nói đạo lý chút đi!"

"Bà một đêm không ngủ, bị vợ của nó làm cho bất an, thật không ra gì." Lời nói nhàn nhạt mang theo ghét bỏ.

Bà chỉ có thể cúi đầu để người dẫn ra ngoài cửa.

Hành lang tầng cao nhất trong phòng bệnh vô cùng yên lặng.

Trời về chiều.

An Chi Manh chậm rãi mở to hai mắt, đập vào mắt đầu tiên chính là trần nhà cùng vách tường trắng tinh.

Ngoài cửa sổ đã tối om một mảnh, nào bộ hồi tưởng lại một khắc mình ngã xuống.

Bản thân hẳn là trúng thương, nhìn tay một chút, ngực còn cảm giác được băng gạc dày cộm.

Lại nhìn đến, mình đã sống sót rồi!

Xung quanh không có một bóng người, đói bụng sôi ục ục.

Cô khẽ dịch người, trước ngực liền truyền đến cơn đau tê dại.

Đưa tay nhấn chuông, một vị y tá nhanh chóng từ ngoài cửa bước vào.

"An tiểu thư, cô tỉnh rồi, tôi đi báo cho bác sĩ Tổng. "

"Này..." Tay cô dừng lại giữa không trung, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng cô y tá.

Cô thực sự muốn nhờ cô ấy rót giúp mình chén nước!

Cử động một chút đã đau đến tê tâm phế liệt, đừng nói gì bước xuống đất.

Tổng Húc đẩy cửa vào, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa."Cô cảm giác thế nào rồi hả?"

"Đau..."

"Đau rất bình thường, còn có cảm giác gì khác hay không?"

"Đói! Khát!" Cô mở to mắt, đáng thương nhìn anh.

Mặt bánh bao, kết hợp mắt mở to, Tổng Húc nhìn thấy không khỏi buồn cười."Cô hiện tại vẫn chưa thể ăn gì cả, nước, ngược lại là có thể uống."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Ông xã, người em đau

"Không phải đâu! Tàn nhẫn như vậy..."

"Ừm! Ha ha ha..." Tổng Húc cho tới bây giờ không biết biểu cảm của bệnh nhân khi nghe báo cáo bệnh trạng lại phong phú như vậy, phong phú khiến

người ta thấy buồn cười.

Ngẫm lại cuộc sống tòa thành tổng thống sau này, khẳng định sẽ vô cùng náo nhiệt rồi. "Chờ chút nữa quán gia sẽ mang cháo chay tới, cô uống nước trước, sau vài tiếng thì có thể ăn chút cháo rồi."

"A!" Cô chép miệng, bày ra vẻ mặt vô tội nhìn anh.

Lại nhìn xung quanh một chút. Cô vì anh mà chịu thương, thế mà anh không có ở đây, tâm tình cực kì không tốt.

Tổng Húc cười cười, cô thật đúng là đưa trẻ tâm tư không giấu nổi một giây. "Anh ta ở phòng bệnh cách vách, nếu cô muốn nhìn, tôi có thể đẩy xe lăn đưa cô qua."

"Anh ấy sinh bệnh rồi hả? Xảy ra chuyện gì vậy? Nghiêm trọng không?"

Thấy cô lo lắng như thế, Tổng Húc khẽ đảo con ngươi, biểu lộ trở nên ai oán, muốn nói lại thôi. "Ai... Cô tự mình qua xem chút đi."

An Chi Manh cảm thấy trầm xuống, nhanh chóng thúc giục y tá mang xe lăn tới.

Ngồi lên xe lăn trực tiếp để y tá đưa tới phòng cách vách.

Đứng trước cửa phòng, cô trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

"Tur Hân, anh vừa khỏi bệnh, ăn chút đi! Cô gái đó đã có người chăm sóc rồi."

An Chi Manh ngây ngốc nhìn cô gái xinh đẹp ăn mặc quần áo bệnh nhân cũng không che giấu nổi cặp mông cong vút của mình, mấu chốt chính là tại sao cô ta lại ngồi tại một bên giường bệnh.

Cổ thư Phi khoe miệng cười đắc ý, cả người chậm rãi đứng dậy, duỗi tay ngọc ngà, nắm lấy bàn tay anh. "Ai nha... Người ta đang có ý tốt đó nha."

Cận Tư Hân mặt lạnh nhìn cô, nhẹ vung tay.

"Đồng..."

An Chi Manh nhìn về phía Cổ Thư Phi nằm sõng soài trên đất, cười.

Thấy tuần nhan đang tiến lại gần mình, nụ cười càng thêm sáng chói.

Cô ôm lấy ngực mình, khuôn mặt nhỏ ai oán nhìn anh. "Ông xã, ngực em đau quá!" Thanh âm nũng nịu, cố ý nói rất mập mờ.

Cận Tư Hân bước nhanh đến, trực tiếp đi đến trước mặt cô.

Anh khấn trương nhìn cô, cánh tay dài chụp tới nhẹ nhàng ôm cô vào ngực.

Thanh âm nhu hòa đầy lo lắng. "Chỗ nào đau? Nghiêm trọng không? Anh tìm Tổng Húc tính sổ, cậu ta là cậu lang, để vết thương đạn bắn làm em đau."

Nghe những lời bá đạo vô lý, cô lại cười càng thêm hăng hái.

Nhìn Cổ Thư Phi mặt mày xanh mét bò từ đất lên, cô cố ý nháy mắt mấy cái.

Dám tranh giành ông xã với tôi, tôi để cô chịu cảm giác khóc không ra nước mắt.

Cổ Thư Phi thế nhưng từng trải quá nhiều chuyện rồi, chút mách khéo ấy mà muốn khiến cô thương tâm? Cô sẽ chờ xem, rồi sau này ai khóc không ra nước mắt.

Cận Tư Hân ôm An Chi Manh, trân trọng cẩn thận từng li từng tí.

Sắc mặt anh có chút khó chịu cùng khấn trương. "Vừa rồi em gọi anh là gì?"

"Gọi anh là ông xã, anh không thích à?" Vừa rồi cô cũng là quá nóng vội nên gọi bừa, anh sẽ không ghét cô quá chủ động chứ???

"Ừm, anh đồng ý rồi." Mặt đen chứa đầy vui sướng.

An Chi Manh bĩu môi, người đàn ông này không đáng yêu chút nào.

Tay trắng quàng lên cổ anh, môi đỏ chu lên, nũng nịu. "Ông xã, em đói. Chú quán gia bao giờ mới mang đồ ăn đến cho em?."

"Tôi có cháo hải sản." Cổ thư Phi lần nữa vót vát lấy cảm giác mình còn tồn tại.

Cận Tư Hàn chau mày kiểm, không vui nhìn về phía cô. "Cô làm sao còn chưa đi?"

"Phốc phốc..." An Chi Manh cười, người đàn ông không đáng yêu này đôi khi cũng rất là đáng yêu nha! "Ông xã, cái gì này thực sự không muốn đi! Cô ấy không phải anh mời đến chăm sóc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Ông xã, em muốn thôi một chút

Cổ thư Phi cười méo mó, nhìn cô gái tùy ý làm bật trọng lòng ngực tổng thống, hận không thể xé nát cô gái đó cho chó ăn.

Ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tôi mới 26, cũng không đến nỗi già để cô kêu dì. "

"A! Cháu mới 18 tuổi!" An Chi Manh biểu lộ vô cùng khoa trương, lớn tiếng nói, vẻ vô cùng vô tội.

Cổ Thư Phi thống hận. "Tôi cũng không phải người tổng thống mời tới chăm sóc, tổng thống chịu để tôi ở chung với anh nửa năm. Anh còn vì tôi mà trì hoãn lại hôn lễ với cô." Cô kiêu ngạo ngẩng đầu, khinh bỉ nhìn An Chi Manh.

An Chi Manh không thể không thừa nhận, kiểu khích tướng này vẫn thật đáng buồn nôn.

Cô tức giận nhìn kẻ cầm đầu, trừng mắt.

"Anh không cưới em nữa sao?"

Cận Tư Hàn lạnh lùng liếc cổ thư Phi, sau đó lại nhu tình như nước nói với An Chi Manh.

"Cưới! Ngoài em ra anh sẽ không cưới ai hết. "

"Hừ, cái này còn tạm được." Cô ngẩng cao đầu, thom lên má anh một cái.

Nhìn anh biểu cảm cứng đờ, tâm tình cực kì tốt.

Cận Tư Hàn không nghĩ tới cô gái nhỏ sẽ gan dạ như vậy, chủ động như vậy.

Xem ra sự tồn tại của cô vẫn còn có chút ý nghĩa, mắt nhìn vết thương trong lòng ngực nhưng không thể ngăn chặn khát vọng trong nội tâm.

Quản gia đẩy cửa đem đồ ăn đặt trên bàn. "Tổng Thống tiên sinh, bữa tối của ngài."

"Ừm!"

Nhìn thấy thức ăn, hương thơm bay tứ phía, bụng lại đang thắt gào kêu đói, cô lập tức vươn tay định xà vào ăn ngay.

"Tur..." Một lần nữa quên mất rằng mình đang bị thương, chỉ một cử động nhỏ cũng đau đến tê tâm phế liệt.

Cận Tư Hàn bắt đắc dĩ bế cô đến bên sofa. "Em ngồi xuống đây! Đừng nhúc nhích, để anh làm cho. "

Thấy anh từ từ ngồi xuống cạnh, cẩn thận bón cháo cho cô ăn.

Anh bón cô một thìa, còn tỉ mỉ thổi qua cho bớt nóng, dùng môi chạm khẽ để thử nhiệt độ cháo.

An Chi Manh tâm trong nhảy mắt nhỏ vun.

Hạnh phúc hé miệng, ăn thìa cháo một cách ngon lành. Giờ phút này, coi như anh dứt độc được cho cô, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Cô cười ngọt ngào nhìn anh. Cận Tư Hàn mắt đen mang theo cung chiều nồng đậm, thỏa mãn nhìn khuôn mặt hào hứng của cô.

Hai người trong lúc vô hình tỏa ra yêu thương nồng nhiệt, kích thích cổ thư Phi.

Người chồng hoàn mỹ như vậy, vốn nên thuộc về cô.

Cái đồ nhà quê kia, làm sao hợp với Tổng Thống thân phận cao cao tại thượng.

Cô đột ngột nhấc bước, muốn xen vào giữa hai người.

Cận Tư Hàn quét mắt nhìn cô, vung tay, khiến cô trực tiếp ngã xuống đất.

Toàn bộ quá trình đều không cho cô ta mon men vào giữa hai người.

"Đói bụng lắm sao?! Còn muốn ăn nữa không?"

"Ừm, còn muốn, ăn rất ngon." An Chi Manh cười vô cùng ngọt ngào, cô cũng hoàn toàn không để ý cái bóng đèn kia.

Cận Tư Hàn lần nữa múc thêm một bát cháo nữa, tỉ mỉ thổi cho bớt nóng rồi mới bón cho cô.

An Chi Manh lắc đầu. "Anh cũng đói rồi, cùng ăn đi."

"Ngaoan! Anh không đói bụng." Anh dịu dàng dỗ dành.

"Anh gạt người, anh ba ngày ba đêm không ăn gì rồi. Anh không ăn em cũng không ăn."

"Được, vậy anh ăn." Không nghĩ tới mình chăm sóc cô bao lâu mà quên mất cả chăm sóc cho mình.

Mắt đen càng phát ra ý tứ nhu tình, đưa bát cháo lên gần miệng mình.

An Chi Manh lúc này mới cười vừa lòng thỏa ý.

Hai người em một miếng, anh một miếng. Ăn cũng mật mật ngọt ngọt, ân ái ái ái.

Quản gia đứng một bên nhìn đỏ mặt, tim đập nhanh, tổng thống tiên sinh thế mà lại biến thành 1 người sùng vợ cuồng thê không có phòng tuyến.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Tiểu yêu tinh mệt nhọc

Đã nói mắc bệnh thích sạch sẽ đâu? Đã nói lạnh lùng đâu? Đã nói cuồng chinh, bá khí để lọt đâu?

đáy lòng Quản gia đang gầm thét, nhưng nhìn thấy Tổng Thống tiên sinh càng lúc càng giống một người sống sờ sờ, nội tâm của ông vẫn được an ủi.

An tiểu thư cũng bắt đầu học đau lòng vì Tổng Thống tiên sinh, ông thật cao hứng.

ánh mắt Cổ Thư Phi ác độc gắt gao nhìn cô chăm chăm, hận không thể một miếng nhào tới cắn chết cô.

tiện nhân này, không biết xấu hổ, thế mà câu dẫn ông xã tổng thống nhà cô.

Hiện tại tổng thống ở đây, vì duy trì hình tượng của mình, cô khẳng định không thể ở trước mặt anh xé nát tiện nhân này.

Hung tợn liếc cô một chút, tức giận rời đi rồi.

Quản gia cũng thân mật lui ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Thấy người đều đi hết, lúc này An Chi Manh mới ai oán nhìn anh. "có phải anh nên cho tôi giải thích hay không?"

Anh đem bát cháo đút vào trong miệng cô đâu vào đấy, chậm rãi nói: "cô bị mất máu nghiêm trọng, kho máu không có máu gấu trúc RH, cô ta vừa lúc có. Cũng yêu cầu tôi đáp ứng cô ta ba điều kiện, là như vậy."

"A! Ba điều kiện là gì?"

"lễ đính hôn bị trì hoãn, để cho cô ta bên cạnh tôi nửa năm, như hình với bóng. Còn có một điều kiện cô ta không nói." Dem một muống cháo đưa tới bên miệng của cô.

Cô há mồm nuốt xuống, ánh mắt xoay chuyển một vòng.

Cận Tư Hàn thấy cô nửa ngày không nói chuyện, đáy lòng có chút không ổn. "nếu cô không thích, đại khái tôi có thể cho cô ta một khoản tiền."

"Không cần, dù sao anh cũng là tổng thống, cần nói lời giữ lời." cuối cùng đáy lòng cô có một chút xiu không thoải mái, đều biến mất hầu như không còn.

Chỉ cần tâm anh ở bên mình, bất kể cô ta như con thiêu thân giày vò, chính mình cũng sẽ bình đến tương chấn, nước đến đất chặn.

Cận Tư Hàn cho cô ăn xong bữa tối, nhìn thấy môi cô đỏ mọng, cười tà mị.

"Có thể ăn no rồi hả?"

"Ừm, ăn no rồi." Sờ lấy bụng mình phình lên, thỏa mãn rúc vào trong ngực của anh, không có may mắn phát giác sự khác thường của anh.

"Ăn no rồi, vậy thì nên đến lượt tôi rồi."

Cúi đầu, tính chuẩn bắt lấy môi đỏ tỉnh xảo, hương vị ngọt ngào để anh muốn ngừng mà không được.

Nụ hôn thêm sâu sắc.

tròng mắt An Chi Manh xoay một vòng, nghịch ngợm trên anh, tay mảnh khảnh quần sau lưng của anh huy động một chút xiu.

Anh hô hấp cứng lại, tiếng nói từ tính mang theo nồng đậm dục vọng. "cô bé, đây là cô đang đùa với lửa."

Ánh mắt vũ mị chớp chớp, rất là vô tội nhìn anh, cả người trực tiếp treo ở trên người anh.

Trở tay đẩy anh ra, móng đất nhỏ ngồi trên bộ vị anh mãi cảm nhất, nhẹ nhàng ma sát.

Môi đỏ kè ở bên tai của anh, cái lưỡi khê liếm lấy vành tai của anh, cảm giác được thân thể anh càng ngày càng khẩn trương căng thẳng.

Thanh âm ngọt ngào có ý ghé vào lỗ tai anh tỏa hơi như lan."Ông xã đại nhân, tôi chính là muốn câu dẫn anh, làm sao bây giờ!!"

Bên tai truyền đến một trận cảm giác tê dại, hạ thể chỗ mẫn cảm bị ma sát không ngừng, đỡ lấy lều vải lớn, đè vào bên trên móng đất nhỏ của cô.

Từng đợt khoái cảm làm cho anh hận không thể xé nát y phục của tiểu yêu tinh, hung hăng ngủ với cô.

Trở tay trực tiếp ôm cô ngồi ở trên ghế sofa, hung tợn nhìn thấy tiểu yêu tinh cười vô cùng vui sướng.

"Chờ vết thương cô lành lại, tôi phải để cho cô không thể xuống giường được."

Cô le lưỡi, cười hi hi nhìn thấy anh bị mình hai ba lần trên chộc không cách nào tự kiềm chế.

Đáy lòng có thỏa mãn nho nhỏ, thường nói một người đàn ông đối với thân thể mình hứng thú lớn bao nhiêu, mới đối với mình yêu sâu bao nhiêu.

Đã vậy, đều đã lựa chọn, cô sẽ không già mồm cãi láo.

Nhìn thấy cô gái cười vẻ mặt hồn nhiên, Cận Tư Hàn phát hiện mình có thật sâu bất lực.

ôm cô đặt ở trên xe lăn, gương mặt lạnh lùng. "về phòng bệnh của cô đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Luân nhà, rất sợ đó

chương 127: luân nhà, rất sợ đó

"Không muốn."

"Ngoan, tôi xong việc liền đi tìm cô."

"Tốt!" Y tá đẩy cô đi ra.

Cô mới đi ra, lập tức mấy người đàn ông đi tới.

"Tổng Thống tiên sinh, những người kia đều bắt được rồi. Là đặc vụ nước khác, hỏi thế nào đều hỏi không ra mấu chốt."

"Vây thì trực tiếp tra tấn. Tất yếu mà nói, đến hỏi Tổng Húc chút thuốc, vô luận dùng thủ đoạn gì, cho đến khi các cô nhận tội mới thôi." Toàn thân phát ra khí tức tử vong âm trầm.

cho tới bây giờ anh cũng không phải là người nhân từ nương tay, dám động tới người phụ nữ của anh, phải trả giá bằng cả mạng sống.

Mắt đen tĩnh mịch, lạnh thấu xương.

Mấy người im ắng thối lui ra khỏi gian phòng, tổng thống đại nhân lần này là thật động sát khí.

Ngoài cửa sổ đêm khuya yên tĩnh.

An Chi Manh đang nhàm chán xem điện thoại di động, cùng bạn học trò chuyện.

Quá nhiều bằng hữu đều chúc mừng cô gặp vận may, mới đụng phải người đàn ông hoàn mỹ này.

Cô tự nhiên cười tiếp nhận từng cái, càng nhiều người nói lời lạnh nhạt, nói tổng thống bắt quá chỉ thích đồ mới mẻ, sớm muộn sẽ quăng bỏ cô.

Đối diện với mấy lời nói này, cô cũng chỉ cười cười. người không cần thiết, không cần tức giận vì bọn họ.

lúc này cô mới rảnh rỗi xem trang web của mình, bỗng nhiên phát hiện Fan hâm mộ đã tăng thêm tới mấy ngàn vạn rồi.

Càng là không đếm hết người gửi thư riêng cho mình, đương nhiên tất cả đều là mánh mình.

Cô cũng phát hiện mấy ngày nay, chính mình thế mà lên trang đầu tin nóng lục soát.

Trông thấy tin tức, cô mới biết được người đàn ông mặt ngoài Lạnh Băng Băng vì mình làm nhiều như vậy.

hiển máu cho mình đáng giá một trăm triệu, cô không khỏi thật hâm mộ người đàn ông hiển máu cho mình, nhất tiền còn không có tốc độ nhanh như thế.

"hiện tại cô đã biết, cô không xứng với anh cỡ nào!"

Nhìn thấy Cổ Thư Phi đột nhiên xuất hiện, không nhìn thẳng.

Không thích cô, để ý đến cô làm gì!

Cổ Thư Phi sắc mặt tái xanh."Có một ít người nghĩ bay lên ngọn cây biến thành Phượng Hoàng, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem mình có bao nhiêu cân lượng."

An Chi Manh buông điện thoại di động xuống, chậm rãi quay đầu nhìn cô, cười vô cùng ngọt ngào.

"thím à! Thì ra nhà thím nghèo như vậy! Nghèo đến muốn đi tiểu làm tấm gương chiếu! Chắc chắc, thật sự là nghèo rớt mòng tòi! Nếu không, tôi để ông xã tôi cho thím một tờ chi phiếu đi! Dù sao, thím cũng hiển máu cho tôi, đúng không!"

Bố thí ngữ khí đáng thương, bị cô chọc tức lửa giận công tâm.

Cô Cổ Thư Phi, đường đường con gái kẻ có thế lực ngành thuyền máy, từ nhỏ ngâm lấy thìa vàng lớn lên, tiền hô hậu ủng, từ nhỏ mặc chính là hàng hiệu, ăn chính là tiệc.

Còn cần người phụ nữ thô tục này tới thương cảm cho mình, đôi mắt sáng lóe ngạo độc.

"cô chó đực ý quá sớm, sớm muộn có một ngày anh trở thành của tôi, đến lúc đó xem tôi làm sao để cho cô sống không bằng chết."

"A! luân thường đạo lý, rất sợ đó a!" Tay bụng lấy trái tim, thanh âm run rẩy, lại cười vô cùng ngọt ngào."thím à, tôi khuyên thím vẫn là đừng nóng giận rồi. thím đang tức giận, nếp nhăn có thể còn nhiều hơn so với tóc của thím rồi."

Không thể không nói, câu nói này lực sát thương lớn đến không cách nào tưởng tượng.

Đối với một người phụ nữ mà nói quan tâm nhất cũng là dung mạo, nếp nhăn so tóc còn nhiều hơn!!!

Cổ Thư Phi cơ hồ hồ giận sôi lên, tay run run chỉ về phía cô lại quên mất cô.

An Chi Manh vô tội nhìn cô."thím à! thân thể thím không tốt! Muốn tôi gọi thầy thuốc cho thím hay không! Cũng đúng, tuổi thím lớn như vậy, khẳng định không có thân thể tốt."

Thấy cô ta vừa muốn nói chuyện, cô mở miệng lần nữa."thím à, không phải tôi nói thím. Đều già như vậy, trên mặt thiếu phần xoa. Vạn nhất, về sau thím gả cho người nào, kẻ tẩy trang, ông xã và con của thím cũng không nhận ra thím, làm sao bây giờ! Ai, thật là khiến người ta nát lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 128: Tiễn nhân lại ra chiều

. chương 128: tiễn nhân lại ra chiều

"cô..." Tay run run chỉ, chỉ về phía cô.

An Chi Manh bấu môi, thứ cận bã này còn muốn đoạt đàn ông với mình, cho dù là khinh thường cũng không muốn đưa cho cô.

"thím à, chẳng lẽ thím bị phát tác bệnh kinh phong rồi hả? Chắc chắc, tôi vẫn nên giúp thím tìm thầy thuốc đi! đến lúc đó lại trách trên đầu tôi, chuyện này tôi nhay vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi."

Không đợi Cổ Thư Phi mở miệng, An Chi Manh liền nhanh chóng nhấn chuông gọi y tá.

y tá đi đến rất nhanh, An Chi Manh ghét bỏ nói: "thím kia ngã bệnh, cô mau đem cô ta mang đi xem bệnh! Đừng truyền nhiễm cho tôi."

Y tá khó xử nhìn Cổ tiểu thư, lại nhìn nhìn An tiểu thư.

Hai người này, cô là một y tá bình thường, không thể đắc tội.

sắc mặt cô trầm xuống, giọng sắc bén. "Làm sao? Muốn tôi đi xin phép ông xã tôi để cho viện trưởng các người ra mặt sao? Còn không mau dẫn bệnh nhân này đi, vạn nhất truyền nhiễm cho tôi, các người phụ trách nổi sao?"

Y tá khó xử nhìn về phía cô. "Cổ tiểu thư, nếu không cô đi xuống trước. dù sao An tiểu thư cũng là bệnh nhân, cần yên tĩnh."

"Hừ! Để xem cô ta có thể phách lối đến khi nào." Giẫm xuống giày cao gót, oán hận rời đi.

An Chi Manh bấu môi, không nhìn cô ta.

Tiếp theo chơi điện thoại di động, đột nhiên thu hồi điện thoại di động, ngồi ở trên ghế sofa ngăn người nhìn ngoài cửa sổ.

Để cho cô ta ở bên cạnh anh cũng không phải biện pháp tốt, nhưng cô làm thế nào đuổi cô ta đi đây?

Tuy không tạo thành uy hiếp gì, nhưng không chừng ngày nào đó thật sự uy hiếp được mình thì sao?

Nên làm cái gì mới phải đây?

Ngẫm lại rất bức bối, dù sao cô cũng là máu gấu trúc! Thật sự là ngày chó má, tâm không yên được.

Cổ Thư Phi ở một bên hành lang khác, cũng đang nghĩ biện pháp đuổi cô đi.

người phụ nữ này ác đến tận xương tủy, nhất định cô phải nhanh chóng bắt tổng thống mới được.

biện pháp tốt nhất hạ một người đàn ông, chính là để anh ta yêu thân thể mình.

Nhìn thấy đáng người mình hoàn mỹ, gọi lên một nụ cười quyến rũ.

Cầm lấy điện thoại trực tiếp gọi đi. "Giúp tôi chuẩn bị nội y tình thú gọi cảm kiểu mới nhất năm nay, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu."

"Được rồi, Cổ tiểu thư."

Nửa giờ sau, hàng liền đưa xuống dưới lầu.

Nhân viên đưa hàng bị bảo vệ ngăn lại ở cửa thang máy tầng cao nhất, Cổ Thư Phi chết sống theo bảo vệ giải thích, bảo vệ cũng không cho nhân viên đưa hàng tiến vào.

Cô không thể không đẩy ngăn tủ đi đến phòng bệnh của mình, đóng cửa phòng.

Thương thức người trước mắt huyết mạch sôi trào từng chút vì nội y tình thú.

Bàn tay ngọc ngà nhẹ nhàng vuốt ve y phục. "Không biết ông xã tổng thống ưa thích đồng phục y tá, hay là y phục khiêu vũ, gọi cảm nóng bỏng, còn thích lộ liễu hay không đây?"

Cầm lấy một bộ tình thú màu đen, cởi y phục mặc lên.

Cổ ý trang điểm cá tính nóng bỏng, mang đôi giày cao gót màu đen.

Tóc dọn sóng khêu gọi ở sau lưng, nhìn thấy chính mình trong gương, hài lòng nở nụ cười.

Cô mặc một cái áo khoác dài, lòng tin tràn đầy chuẩn bị xuất phát.

Đi đến cửa phòng tổng thống, trực tiếp mở cửa đi vào, thuận tiện khóa trái cửa.

Trông thấy người đàn ông ngồi trên bàn công tác chăm chỉ làm việc, một bên mặt hoàn mỹ không tì vết, làm cho tim người ta đập nhanh không thôi.

Người đàn ông này, nên cùng với người phụ nữ hoàn mỹ như mình kết thành một đôi.

Chậm rãi cởi áo khoác xuống, mái tóc màu vàng óng làm da thịt càng thêm trắng nõn.

Bộ đồ màu đen, đem dáng người cô lồ lộ gọi cảm nổi bật để cho người ta trông thấy trong nháy mắt huyết mạch sôi sục.

Trước ngực để lộ một khối lớn, ngoại trừ một tầng ren đen mỏng nhạt che đậy trái dẫu phía trước lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Bắn, cút ra ngoài...

chương 129: bắn, cút ra ngoài...

toàn thân ren đen mỏng nóng bỏng, bên trong nội y xê tả, để cho người ta trông thấy có loại kích thích trực tiếp cắm vào.

Phía sau lưng trống trơn, đôi chân dài trắng như ngọc, mặc ren đen nhìn xuyên thấu.

Vuốt tóc mấy lần, bày ra một tư thế chọc người, giọng tê dại tận xương.

"Tổng thống ~~~ đêm khuya yên tĩnh, có thể tâm sự không?"

Cận Tư Hàn ngừng đầu liếc một chút, nhú mày. Thấy cô nện bước đi tới nơi này, mày kiếm càng nhú chặt.

Cổ Thư Phi đặc ý nhìn anh, cô biết chỉ cần cô xuất mã, không có đàn ông nào mình chinh phục không được.

Nện bước ưu nhã, đem ưu điểm toàn bộ dáng người bại lộ ở trước mặt của anh.

cử chỉ lăng lơ đi đến bên anh, mỗi bước đi yếu điệu quyến rũ.

"Tổng thống, ngài mệt rồi sao? Tôi đến xoa vai giúp ngài." Bước nhỏ tao nhã đi đến anh.

cự ly cách anh còn mười bước, chín bước, năm bước...

Cười càn phát ra quyến rũ, tay ngọc nhẹ nhàng nâng lên, đến gần phía sau lưng anh.

Tay chậm rãi thả trên vai của anh, hừ, mình muốn, há có đạo lý thất bại, chỉ cần là đàn ông, không có người mình không thể chinh phục.

Đột nhiên, cảm giác tay đau nhức.

Nhìn về phía bàn tay kia nắm chặt mình, ánh mắt mê ly. "Tổng Thống tiên sinh, ngài thật nóng vội."

mắt anh hơi trầm xuống, trực tiếp dùng sức một cái.

"Rắc rắc..."

"A..."

"Bắn, cút ra ngoài!" giọng lạnh như tiền, không liếc cô thêm một chút, trực tiếp nhìn về phía máy tính.

Cổ Thư Phi nhìn xuống cánh tay mình mềm nhũn, xem ra là trật khớp rồi.

Nhìn thấy người đàn ông này đối với mình hung ác như thế, đáy lòng vừa yêu vừa hận.

Cầm lấy áo khoác trên đất khoác bên trên người, nâng cánh tay chặt vật đi ra ngoài.

mở cửa hung hăng trừng mắt về phía mấy người đàn ông đang nhìn mình. "Nhìn cái gì vậy, thân thể bản tiểu thư để loại người như các người có thể nhìn sao? Cút, đều cút cho tôi."

Bảo vệ khinh thường nhìn cô, muốn câu dẫn tổng thống lại bị tổng thống làm trật khớp cánh tay, còn nổi giận với bọn họ.

cô muốn câu dẫn tổng thống thì có thể tùy tiện câu dẫn sao.

Qua nhiều năm như vậy, bao nhiêu người dùng hết thủ đoạn muốn bò lên trên giường của tổng thống.

cuối cùng không phải làm cho cô tàn phế, cũng là bị Tổng Thống tiên sinh tự tay hủy rồi.

Cũng chỉ có An tiểu thư, thành công lên giường của tổng thống, còn đuổi tổng thống ra khỏi phòng của mình.

Tổng thống bị bệnh thích sạch sẽ, bệnh ghét phụ nữ, chỉ có An tiểu thư có thể trị hết.

Xem ra vì tổng thống đối tốt với An tiểu thư, đã chữa khỏi bệnh thích sạch sẽ cùng triệu chứng ghét phụ nữ rồi.

Cười nhìn cô chặt vật đi tới văn phòng viện trưởng, về sau cô ta có thể ném mùi đau khổ rồi.

Bọn họ có nên đi nói cho An tiểu thư một tiếng hay không?

An Chỉ Mạnh ngủ mê man trên giường, đối với hết thảy bên ngoài hồn nhiên không biết.

Ngày thứ hai đứng lên, nghe thấy tin đồn bên ngoài, cô mới biết được chuyện tối ngày hôm qua.

"Tốt! Cổ Thư Phi thừa dịp mình ngủ đều không thành thật như thế." Nghĩ đến người khác nói cô ta còn chưa có đụng phải tổng thống liền bị tổng thống không lưu tình chút nào làm trật khớp, tâm tình thông thuận rồi."Hừ, ông xã nhà tôi cô muốn câu dẫn thì có thể câu dẫn sao!"

Mang giày xong, lấy xe lăn hào hứng đi vào gian phòng của Cận Tư Hân.

Bảo vệ trông thấy là An tiểu thư, ân cần mở cửa để cho cô thuận tiện đi vào.

An Chỉ Mạnh vừa đi vào, nghe thấy bên trong truyền đến giọng nữ nũng nịu.

"Tổng Thống tiên sinh, sáng sớm hôm nay tôi bỏ ra bốn giờ nấu cháo hải sản cho ngài, bồi bổ thân thể cho ngài, ngài uống lúc còn nóng đi!"

Hừm, khi vị hôn thê như mình là người chết sao!

Chính mình vẫn còn đây, cứ như vậy quang minh chính đại câu dẫn ông xã nhà cô.

Lão hồ không phát uy, coi cô là bột mì sao!

Nổi giận dùng dùng trực tiếp vọt vào, vọt thẳng tới bên người cô.

"Loảng xoảng..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Tôi sùng, cô không phục!

chương 130: tôi sùng, cô không phục!

"A..." bát cháo nóng hồi rót xuống đất, trực tiếp rơi trên tay của cô, trong nháy mắt phồng một mảnh đỏ bầm.

Cổ Thư Phi chửi ầm lên. "cô mù sao? cô làm tôi bị thương, cô thường nổi sao?"

trong nháy mắt An Chi Manh rung rung nước mắt, ủy khuất cúi đầu xuống.

"Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý... Tôi..." Tay nhỏ quấy lấy y phục, ánh mắt nai con ủy khuất nhìn về phía Cận Tư Hàn. "Ông xã, em thật là sợ... thím thật hung dữ..."

"cô..." thấy cô làm bộ, Cổ Thư Phi tức giận chết. "Tổng Thống tiên sinh, ngài cũng nhìn thấy, có phải cô cố ý hay không. Ngài không đến mức sùng cô ta như vậy, không nói lý lẽ!"

Cận Tư Hàn duỗi cánh tay dài ra, trực tiếp ôm cô vào trong ngực.

Mắt đen tinh tế kiểm tra cô toàn bộ. "cô có bị phỏng chỗ nào hay không?"

"Không có!"

"Ừm, đói bụng không! Tôi cho cô ăn bữa sáng, quản gia lấy ra cháo ngũ cốc cô thích ăn, cô bị thương chịu đựng hơn nửa tháng. Xuất viện, cô muốn ăn cái gì tôi đều cho người đi mua." Đưa tay thuần thục cầm hộp cơm bên cạnh, mở bát cháo ra.

"Thật sao?"

"Ừm."

"Vậy tôi muốn ăn kem ly, đồ uống lạnh, Ma Lạt Thang, lẩu..." Nghĩ đến cuối cùng có thể ăn những mỹ thực này, cô hạnh phúc muốn khóc.

Anh chậm rãi mở miệng. "Ngoại trừ những thứ này."

Loảng xoảng... Lần này là cô triệt để tan nát cõi lòng, cô biết người đàn ông này có một số việc vĩnh viễn nói không thông.

Mắt to nhìn anh chăm chăm, dùng sức nhìn anh chăm chăm. "anh ngược đãi tôi..."

"Ngoan, ăn cơm, há miệng."

Toàn bộ hành trình không để ý tới Cổ Thư Phi đang tức giận đến sắc mặt tái xanh, rõ ràng.

Lần nữa lớn tiếng mở miệng, đôi môi cảm giác chính mình tồn tại. "Tổng Thống tiên sinh, người bị phỏng chính là tôi."

Cận Tư Hàn chăm chú thổi bát cháo cho nguội, tiến dần lên bên miệng của cô. "Nóng không?"

"Không nóng!" Cười ngọt ngào lắc đầu. "anh cũng ăn đi."

"Ừm." cô ném qua cái muỗng, nhếch miệng lên ý cười ảm áp.

nụ cười tuần mỵ, trong nháy mắt mê say lòng người.

An Chi Manh nhanh chóng đưa tay ngăn anh cười, nhìn về phía Cổ Thư Phi ở một bên si mê chảy nước miếng tâm tình rất khó chịu.

"Lần sau không cho phép cười với người khác."

"Ừm, tốt!" Đối với lý do cô bá đạo, anh vô điều kiện đồng ý.

An Chi Manh phiền chán nhìn Cổ Thư Phi một bên chết sống không đi. "thím à, thím còn không đi! Có phải muốn tôi gọi bảo vệ đưa thím ra ngoài hay không!"

Bên cạnh thật sự là nhìn không được rồi. "An Chi Manh, cô không có quyền ra lệnh cho Tổng Thống tiên sinh."

"cô không có quyền đuổi tôi đi, điều kiện nói từ sớm rồi. Là ở cùng Tổng Thống tiên sinh, như hình với bóng nửa năm. Nửa năm, như hình với bóng."

Cô trực tiếp ngồi đối diện với bọn họ, làm sao cũng không thể để cho cô ta đạt được rồi.

An Chi Manh thấy cô ngồi xuống, trợn trừng mắt.

Há miệng ăn hết bát cháo anh đưa tới, thấy anh từ đầu tới đuôi đều không nhìn cô ta nửa mắt, đáy lòng rất là vui sướng.

"Tổng Thống tiên sinh, cô ta đánh rơi bát cháo tôi vất vả nấu, còn bị phỏng da, ngài nên nói chút gì phải không?" Cô không cam tâm, anh đối với mình lạnh nhạt như vậy, đối với người phụ nữ bình thường kia, lại sùng đến tận xương tủy.

Cận Tư Hàn ngừng đầu liếc cô một chút. "Thế nào, cô muốn cô ta bồi thường phí tổn thất tinh thần?"

"Tổng Thống tiền sinh, là cô ta có ý đâm vào tôi."

"Là sao? cô lớn như vậy chỉ có cái bát cũng bung không tốt, cô ta nhỏ như vậy, cô dữ với cô ta như vậy. Nếu như cô ta có đi chứng về sau, tôi sẽ để cho luật sư nói chuyện với cô."

Giọng băng lãnh không mang theo một tia vui đùa, nói xong cũng không tiếp tục nhìn cô ta thêm nữa, toàn tâm đều chăm chú vào việc cho Mạnh Mạnh ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Buổi tối cùng em ngủ

Cô bị chọc tức gân xanh nổi lên, lại không thể phát tác.

Nhịn, phải nhịn, nhất định phải nhịn.

Chờ có được người đàn ông này, anh sẽ đối xử với cô như vậy. Đúng, sai chính là tiện nhân kia.

Hung tợn nhìn cô ta.

An Chỉ Mạnh khinh thường, cười hi hi khiêu khích.

"Ông xã, buổi tối em muốn cùng anh ngủ."

Cận Tư Hàn cầm cái muỗng trong tay tiến dần lên miệng của cô, lời nói thanh cạn."Làm sao rồi?"

"Em nghe nói tối hôm qua có phụ nữ câu dẫn anh, nhờ định lực ông xã tốt. Không phải, em còn không phải muốn quăng ông xã, anh cứ nói đi?" Ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Cố Thư Phi gân xanh nổi lên.

Tức giận đi! Tức giận đi! Tức chết cô, ai bảo cô chết sống không chịu đi.

Sắc mặt Cận Tư Hàn đen lại."Không có nếu này."

"A! Dù sao em tin tưởng anh, nhưng anh trông thấy con ruồi cũng không tốt đi! Làm nhiều người buồn nôn! Anh cùng em ngủ, tốt mà!" Hai tay quần lấy cổ của anh, môi đỏ ở trước mặt cười hi hi.

Anh bắt đắc dĩ ấn xuống đầu nhỏ của cô."Tốt!"

"Cảm ơn ông xã!" Mân mê môi hồng, trên mặt của anh hôn một cái.

Cận Tư Hàn trực tiếp cố định đầu nhỏ của cô, cúi đầu bắt môi hồng tác quái.

Hung hăng thưởng thức ngọt ngào, thẳng đến cô hít thở không thông, lúc này mới không nỡ buông cô ra.

Nghĩ đến chính mình mỗi đêm muốn cùng với cô ngủ, không thể đụng vào cô, cảm giác chính mình tìm cho mình phiền toái lớn.

Từ đầu tới đuôi Cố Thư Phi bị xem nhẹ triệt để, tức giận đến hai tay nắm chặt, hận không thể tạy trong ngực anh được sủng ái là chính mình.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Cô không có vóc người đẹp, hình dạng tốt, giáo dục tốt, xuất thân tốt?

Dựa vào cái gì cô ta dễ như trở bàn tay có được đàn ông chính mình mong mà không được, còn có được người đàn ông sủng ái như vậy.

"Đúng rồi, bà ngoại em đâu?" Đêm qua cả đêm, làm sao còn không thấy bà ngoại.

Cận Tư Hàn cho cô ăn no, lúc này mới ăn bữa sáng.

"Bà ngoại lớn tuổi, mệt mỏi trở về rồi. Buổi chiều, sẽ tới."

"Nghiêm trọng không?" Ngữ khí mang theo lo lắng.

"Không nghiêm trọng, nghỉ ngơi là tốt rồi. Nếu em không yên tâm, tôi để Tổng Húc qua làm kiểm tra toàn thân cho bà." Ăn cùng một bát cháo, cầm chén để ở một bên.

Nhu tình như nước nhìn về phía cô. "Cần sao?"

"Vẫn là làm đi!" Lớn tuổi, làm luôn tốt.

"Ừm!"

Quán gia lặng yên không tiếng động từ một bên đi tới, bưng hộp com đi.

Ăn xong điếm tâm, nhìn về phía Cổ Thư Phi một bên còn không đi, cô cũng không quan tâm.

Người này thể chất thiếu ngược sao? Điều không phản ứng cô, còn có thể tồn tại ngoan cường như vậy.

Cô không đi, chính mình càng không thể đi ngắm, trực tiếp để bảo vệ qua gian phòng của mình lấy điện thoại di động sang, yên lặng ngồi ở bên cạnh anh."

Trong phòng ba người, quý đi lại an tĩnh chung sống một phòng.

Cận Tư Hàn tại văn phòng xử lý chính vụ, mấy ngày nay chuyện chậm trễ thật sự là quá nhiều rồi.

Mắt nhìn cô gái nhỏ si mê nhìn phim thần tượng, rất bắt mắt dĩ.

Cổ Thư Phi ngồi một chỗ khác trên ghế sa lon, ánh mắt si mê nhìn về phía tổng thống công tác.

Cô càng xem càng cảm thấy người đàn ông này mới thuộc về chính mình, tự tin, cường đại, có bá lực, còn có tuấn mỹ phi phạm.

Trên người có khí tràng cường đại, để tâm người say.

Phim truyền hình vừa vặn chiếu xong một tập, cô ngẩng đầu một cái đã nhìn thấy ánh mắt cô ta si mê.

Rất khó chịu. "Nhìn cái gì vậy, lại nhìn cũng không phải là nhà cô."

Cổ Thư Phi khinh bỉ nhìn cô, khinh thường cùng với cô tranh luận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Kẻ thù chung của toàn phụ nữ

Điện thoại di động truyền đến âm thanh chấn động, phát hiện chính bạn tốt phát cho chính mình tin tức.

"Manh Manh, cậu còn học Đại học năm 3 sao?"

"Học! Vì cái gì không học." Tặng kèm một cái biểu lộ ăn hàng.

Bên kia nhanh chóng phát đến. "Tổng thống nhà cậu sẽ để cho cậu học sao?"

"Ách..." Anh giống như nói qua không để chính mình đi học rồi. Đó là vấn đề lớn.

Bên kia lại phát tới một đoạn tin nhắn. "Cậu thật nguyên ý vì người mình thích vứt bỏ mơ ước, chuyên tâm làm chim hoàng yến trong lồng sao?"

Không chút nghĩ ngợi trực tiếp đáp trả. "Làm sao có thể! tớ còn muốn làm đại minh tinh! tớ còn muốn theo đuổi nhóm Oppa."

"Ừm, còn có nửa tháng nữa là khai giảng, cậu đến trường học phải chú ý rồi."

"Vì cái gì!" Không phải học sao? Cũng không phải không có trải qua.

Bên kia nhanh chóng phát tới mấy đoạn video, còn có các loại địa chỉ Internet. "Cậu vẫn là để tổng thống nhà cậu cho người bảo vệ đi! Cậu tự mình nhìn đi!"

Cô lật ra xem xét, mới biết chính mình làm cho bao nhiêu người ghét.

Ông xã quốc dân bị chính mình coi như heo cho ngắm, tất cả mọi người rất khó chịu rồi. Còn lần trước hại anh ba ngày ba đêm, dầm mưa dưới trời mưa

như thác đổ.

Chính mình còn sống chết không mở cửa, kiểu cách bị người mắng chết.

Mắng chính mình là người không biết trước sau, nhìn giận không chỗ phát tiết.

Sau đến chính mình vì anh can sủng, tức thì bị người vắn vẹo thành, đặc vụ là tới giết chính mình, thậm chí để cho cô trực tiếp đi chết.

Đến tiếp sau mua máu gấu trúc với giá trên trời, càng là chọc giận phụ nữ cả nước có lòng.

Tổng thống bá đạo si tình dạng này, toàn thân cao thấp đều là ánh sáng, người đàn ông không có khuyết điểm, bị chính mình coi chẳng phải heo đưa đi cho.

Các cô muốn bóp chết chính mình, đánh chết sự vọng động của mình.

Hiện tại, mọi người đợi cô rời đi phạm vi bảo hộ của tổng thống.

Nếu cô đến trường học, ở địa phương, tùy thời chuẩn bị giết chết cô.

Toàn thân rung mình một cái, không khỏi cảm giác sau lưng mình lạnh buốt.

"Hiện tại biết chính mình cỡ nào chọc người ghét đi!" chẳng biết lúc nào Cổ Thư Phi ngồi ở bên cạnh cô, châm chọc cười nhìn cô.

Ngoài cười nhưng trong không cười trả lời: "Ha ha... Đa tạ quan tâm, cô chết tôi đều không chết rồi."

"Hừ, cổ múa nếp khuya môi có làm được cái gì, tôi nhìn cô rời khỏi anh ấy, sẽ chết có bao nhiêu thảm."

Cảm thụ ánh mắt cô âm lãnh, cả người đều không tốt rồi.

"Thím, ngài rảnh rồi khó chịu, chớ ở trước mặt tôi khoe khoang lung tung! Cửa ở phía kia, đi thông thả không tiễn." Đối đãi người không thích, cô mới lười giả bộ.

Dù sao hai người cũng không có khả năng bắt tay giảng hòa, huống chi người phụ nữ này vẫn theo mình đoạt đàn ông, vậy là muốn vào chỗ chết.

Cổ Thư Phi khinh thường nhìn cô: "Thô tục không chịu nổi, người như cô sao có thể xứng với tổng thống cao cao tại thượng."

"Anh thích tôi dạng này, cô không phục!!" Chau mày lên.

"Cô..."

Giận dữ giẫm lên dép lê rồi đi, trước khi rời đi cho cô một ánh mắt khinh bỉ.

An Chi Manh bĩu môi, không quan trọng.

Gặp cô đóng cửa, lúc này mới nghiêm túc muốn làm chuyện chính mình.

Đại học khẳng định vẫn muốn đi, còn có một năm là tốt nghiệp rồi. Mong ngôi sao, khẳng định là muốn đi theo đuổi.

Thế nhưng... Nói với anh như thế nào đây?

Nhìn thời gian 11:30, vừa vặn lúc cơm trưa.

Truyền dịch cũng vừa xong, trực tiếp nhỏ ống tiêm, động xe lăn đi vào phòng của anh.

Bảo vệ nhanh chóng mở cửa, An Chi Manh cười nhìn anh. "Cảm ơn, vất vả rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Trừ phi, anh chết

. Chương 133: Trừ phi, anh chết

"Không khổ cực, mời ngài vào." Bảo vệ sắc mặt khẽ biến thành hơi ửng hồng, bọn họ làm nghề này gặp quá nhiều khinh thường.

Bọn họ làm mỗi việc đều sẽ bị người coi như đương nhiên, lâu trong lòng bọn họ cũng sẽ có không vui.

Nhưng vì tiền, vì sinh tồn vẫn lưu lại.

Cô không có biết ý nghĩa hai chữ, cho bọn họ chính là tôn trọng.

An Chi Manh chuyển động xe lăn đi vào, quả nhiên trông thấy anh còn tại thư phòng làm việc.

Yên lặng ngồi bên cạnh anh, nửa giờ sau.

Quản gia mang theo com trưa tiến đến, Cận Tư Hàn để công việc trong tay xuống.

An Chi Manh nhanh chóng tiến lên, tiếp nhận cái chén trong tay của anh. "Lần này, em cho anh ăn."

Mắt nghi ngờ nhìn về phía cô ân cần, nhìn cô chặt vật xối com, mỗi động tác đều đụng đến vết thương.

Tiếp nhận cái chén trong tay của cô. "Có chuyện gì, nói đi!"

"Cái kia, tâm tình anh tốt sao?" Khuôn mặt nhỏ xích lại gần trước mặt anh, nịnh nọt nhìn anh.

"Ừm, còn tốt."

Đem bát cháo thổi lạnh, đưa vào bên mồm của cô thuần thực mà tự nhiên.

An Chi Manh hé miệng nuốt vào. "Em có thể đi học không?"

"Ăn com."

Lặng lẽ ngẩng đầu chú ý sắc mặt của anh, nhìn khuôn mặt anh hoàn toàn nhìn không ra suy nghĩ gì.

Lòng nhét vào không được.

"Em muốn đi học, em còn có mơ ước muốn đi theo đuổi..."

Anh buông bát xuống, mắt đen nhìn cô thật lâu.

An Chi Manh bị nhìn lông mao dựng lên. "Em...em muốn đi theo đuổi mơ ước! Người ta mới 18, không có khả năng làm chim trong lồng vàng cả đời. Em muốn tự do..." Càng nói càng không biết vì đâu chột dạ.

"Mơ ước gì."

"Đóng phim, làm ánh hậu." Nói lên ước mơ, cả người cô đều tỏa sáng lấp lánh.

Cận Tư Hàn không vui, nghĩ đến cô mỗi lần nhìn hôn môi kích tình trên TV, sắc mặt đen lại. "Ăn com trước, sau này hãy nói."

"Không muốn, tôi muốn đo." Quay đầu qua, không cho anh dứt com cho mình.

Anh xoa xoa mi tâm, biểu lộ bất đắc dĩ.

Mặt đối mặt rất là chăm chú đánh giá cô. "Cô thiếu tiền, muốn bao nhiêu." Từ trong ngực trực tiếp lấy ra một thẻ đen đưa cho cô. "Thẻ này là thông dụng cả nước không hạn chế, dung tập đoàn Cận thị thể chấp. Cho dù cô mua cả nước R, đều có thể."

"Tôi muốn không phải tiền, không phải tiền." Cô cũng yêu tiền, nhưng cách yêu tiền có rất nhiều loại.

Cô muốn làm việc ưa thích, kiếm lấy tiền.

"Vậy cô nói một chút cô tại sao phải đi làm việc." Nghĩ đến cô mắt cũng không chớp quỳ ra mấy chục triệu tài sản của cha mẹ.

"Mơ ước, mơ ước, anh hiểu không? Anh không có mơ ước sao?"

Cận Tư Hàn chăm chú suy nghĩ thật lâu, mồ mịt lác đầu. "Từ lúc còn nhỏ nhiệm vụ của tôi cũng là học tập như thế nào làm một tổng thống tốt, người nói nghiệp một cái xí nghiệp tương lai."

An Chi Manh té xỉu, quả nhiên cùng anh nói mơ ước là đàn gảy tai trâu.

"Tôi mặc kệ, tôi muốn học diễn xuất, tôi muốn làm ngôi sao, tôi muốn quay phim."

"Không cho phép." Anh không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, để anh nhìn người phụ nữ chính mình theo người khác nói chuyện yêu đương, tình chàng ý thiếp.

Trừ phi, anh chết.

Cô tức chết rồi. "Tôi còn không có gả cho anh, anh không có quyền lợi trông coi tôi như thế. Tôi mới không muốn làm chim hoàng yến. Anh chính mình cũng có công việc, nhốt tôi mỗi ngày trong thành bảo, anh nghĩ tới cảm thụ của tôi không. Tôi cũng là một người sống sờ sờ, không phải sùng vật anh nuôi. Tôi có tư tưởng của tôi, mơ ước của tôi, tôn nghiêm của tôi."

Nhìn cô càng ngày càng kích động, anh biết cô thật tức giận, rất tức giận.

Sắc mặt anh không dễ nhìn, âm trầm. Xem ra, anh cần phải nhắc nhở đạo diễn, công ty quảng cáo một ít chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Lén lút sinh hoạt tiếp

bữa cơm này hai người rời đi trong không khí không vui, An Chi Manh tức giận rời khỏi phòng của anh.

Cũng lười quản buổi tối sẽ không bị Cỗ Thư Phi câu dẫn.

Vừa về đến phòng, trông thấy bà ngoại ngồi ở trong phòng của mình. "Bà ngoại, bà đến lâu chưa?"

"Không, vừa tới. thân thể cháu có khỏe không?" Hạ Thu Hương tiến lên, đi đến phía sau cô, đẩy xe lăn.

Thấy sắc mặt cô không tốt, quan tâm hỏi: "cháu cãi nhau với tổng thống hả?"

"Bà ngoại, cháu muốn làm ngôi sao, sai lầm sao?" hai mắt đầm lệ nhìn bà.

bà vươn tay ôn nhu vuốt ve sợi tóc của cô, ánh mắt hiền lành. "Đứa trẻ ngốc, có mắt mới có được, có được nhất định phải bỏ, hiểu không?"

"Không hiểu, không hiểu! cháu không muốn làm chim hoàng yến bên trong lồng, cháu muốn theo đuổi ước mơ, cháu có ước mơ của cháu. Cháu đã đáp ứng với ba mẹ, cháu nhất định sẽ thành đại minh tinh, sau đó vui vẻ đót cho họ tin tức của cháu."

Vươn tay ôm eo bà ngoại, nhào vào trong ngực của bà nhỏ giọng khóc lóc kể lể.

"Đứa trẻ ngốc."

Hạ Thu Hương khẽ vuốt phía sau lưng cô, bà già rồi, thế giới của tuổi trẻ để bọn họ tự mình giải quyết đi!

Hai người không ngănöger được bao lâu, Tống Húc liền đến mang bà đi làm kiểm tra toàn thân.

An Chi Manh một mình đợi trong phòng, phát ngốc.

"Có bỏ mới có được, có được mới có mắt sao? Có thể cuộc sống như vậy, thật là thứ mình muốn sao?"

Ước mơ bùng cháy trong lòng, càng lúc càng cháy bỏng.

Anh không cho mình qua, tự mình lên qua, mặc kệ nó!

Muốn đến nơi này, móc điện thoại đi động ra liên hệ bạn thân của mình lần nữa.

Trực tiếp gọi một cú điện thoại. "hà, Nhu Nhu, gần đây cậu có nhận công việc người mẫu không!"

"Có! Làm sao vậy?"

"Nửa tháng sau, cậu giúp tôi nhận một cái đi! Đem tài liệu và ảnh chụp của tôi gởi cho bọn họ."

"Không được đâu! Cậu có ông xã có tiền nhất cả nước, còn cần phải làm việc sao?" giọng nữ bên kia điện thoại, rất xem thường.

An Chi Manh đảo cặp mắt trắng dã. "đến cùng cậu có giúp tôi hay không."

"Ừm, giúp, đến lúc đó có việc cậu có thể giúp tôi giải quyết!"

"Đó là đương nhiên, giải quyết mời cậu ăn tiệc." Giải quyết xong, trực tiếp đập máy điện thoại.

thần thái cả người phấn khởi hẳn lên, nghĩ đến một lần nữa có thể làm việc mình thích dưới đèn flash, cả người đều phát ra hào khí.

Tổng Húc mang theo Hạ Thu Hương đẩy cửa vào, trông thấy cô ngồi dưới cửa sổ, ánh sáng vàng nhu hòa vấy vào trên người cô.

Một khắc này, cô đẹp đến mức hoang đường, giống như Tinh Linh rơi xuống trần thế.

Anh có một lúc thất thần, lắc đầu để mình tỉnh táo lại."Manh Manh, thân thể bà ngoại cô rất khỏe mạnh. Chỉ có chút đường máu thấp, cao huyết áp, ăn uống chú ý nhiều một chút thì tốt rồi."

"Ừm, tốt, cảm ơn anh rồi." Mắt nhìn vết thương trên người. "thương thế của tôi sau nửa tháng có thể khôi phục không?"

"Có thể, mười ngày sau có thể xuất viện. Bất quá, tốt nhất trong nửa năm đừng để thân thể mình quá mệt mỏi. Tinh dưỡng rất quan trọng." Nghĩ đến người đàn ông bá đạo này, cũng sẽ không để cho cô làm việc nặng.

"Được rồi."

Hai người hàn huyên một số chuyện, Tổng Húc liền bận bịu rồi.

Hạ Thu Hương nhìn thấy cháu gái mình tốt như vậy, nói thẳng muốn về nhà mình.

An Chi Manh có lòng muốn để cho bà ở viện dưỡng lão, nghĩ đến bà ngoại sẽ không quen, sẽ đồng ý rồi.

Màn đêm buông xuống,

đèn nê ông ngoài cửa sổ chiếu sáng cả thành phố, để thành phố trở nên huyền ảo.

Một đêm này, lần đầu tiên ba người ngủ an ổn.

Trong quán cà phê.

Cổ Thư Phi mang theo kính râm, dò xét người đàn ông trước mắt mặc đồ giá rẻ, toàn thân tản ra xú khí ác liệt.

"việc làm xong chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Phòng tuyến cuối cùng

"Tiền, chuẩn bị thế nào?" Người đàn ông răng vàng khè, tướng mạo bình thường.

Cô lấy ra một xấp tiền mặt thật dày từ túi xách trên ghế dựa, dùng giấy báo gói lại.

"Tiền, toàn bộ ở chỗ này. Chỉ cần làm xong việc, phần còn lại, một chút cũng không thiếu."

"Cổ tiểu thư quả nhiên là kẻ có tiền, thật sáng khoái. Nhưng cô nói muốn qua tay năm mươi người, tới người thứ năm mươi một đi làm chuyện này. Mà còn, năm mươi người này không thể cùng nhau xuất hiện, không thể đụng mặt nhau, càng không thể có chút liên quan với nhau. Vấn đề này có thể khó làm hơn rồi."

Người đàn ông híp mắt, say mê nhìn hai ngọn núi của cô ngạo nghễ vuron cao.

Từ trong túi đưa cho anh một tờ giấy."Nơi này có tất cả số điện thoại của mọi người, phương thức liên lạc. Trong này có 51 tấm thẻ, liên hệ với một người đối một tấm thẻ."

Người đàn ông cười híp mắt đón lấy, kéo rương mật mã rời khỏi quán cà phê.

ánh mắt Cổ Thư Phi âm tàn, như độc xà."An Chi Manh, lần này, tôi xem thử cô có vận khí tốt như vậy hay không."

Sáng sớm hôm sau.

An Chi Manh đi tới gian phòng của Cận Tư Hàn thật sớm, thấy quần gia cầm hộp com tới.

Vô cùng ân cần tiến lên hỗ trợ. "Chú Quần gia, vất vả cho chú rồi."

"Không vất vả." Quần gia nghiêng đầu nhìn Tổng Thống tiên sinh, hôm nay An tiểu thư ân cần có chút quá mức, không phải lại đang suy nghĩ chủ ý gì chứ!

Hôm nay đã là ngày nằm viện thứ bảy, ngày mai có thể cắt chỉ, theo dõi mấy ngày thì có thể xuất viện rồi.

Hôm nay điểm tâm vẫn là cháo, nhiều hộp hải sản, không cần phải nói đều là chuẩn bị cho mình, còn có sủi cảo tôm cũng là cho mình.

Bên cạnh trợ trợ bánh bao bánh quẩy, sữa đậu nành, sủi cảo, thức ăn chay khẳng định là cho anh.

"Ông xã ~~~ anh muốn ăn cái gì!!!" giọng ngọt ngào để cho lão quần gia đang đứng một bên, thân thể run lên.

Cảm giác được Tổng Thống tiên sinh quét qua dao lạnh trên thân mình, nhanh chóng lên ra ngoài.

An Chi Manh không có may mắn phát giác, mục tiêu hiện tại của cô cũng là làm anh vui lòng, làm anh vui lòng.

Kẹp lên sủi cảo chay, đưa cho anh.

Thấy anh há mồm nuốt xuống, lần nữa ân cần cho anh ăn một bát cháo.

mắt Cận Tư Hàn không hề bận tâm nhìn về phía cô gái nhỏ không ngừng ân cần đút cho mình ăn, bất động như núi.

Rất nhanh, anh đã ăn no rồi.

An Chi Manh liếm môi cười ngọt ngào. "Ăn no rồi sao."

"Ừm!"

"Vậy tâm tình anh tốt không?"

"Không bàn nữa." Anh trực tiếp mở miệng đoạn tuyệt.

Cô phồng mặt lên như bánh bao, ánh mắt oán hận chờ anh, nhìn anh chăm chăm.

"anh có thể không bá đạo như thế, không nói đạo lý."

Cận Tư Hàn gấp lên sủi cảo tôm, ném vào trong miệng của cô. "Ngoại trừ, chuyện này."

Sưng mặt lên dùng sức nuốt vào sủi cảo, vội vàng mở miệng. "Vậy anh đi công tác, tôi cũng không thể cả ngày không có việc gì! Tôi nhân rồi đến mốc meo, mốc meo."

Để chứng minh mình thật sự mốc meo, cô còn đem cánh tay mình đặt ở dưới mũi của anh. "anh nghe, có phải mốc meo rồi hay không."

"cô có thể đi du lịch, ở nhà cũng có thể học trà nghệ, trà hoa sơn, đàn dương cầm, tùy tiện cái gì cũng có thể." Cầm cánh tay cô trắng nõn, lần nữa cảm lấy đồ trên bàn chăm chú đút cho cô.

Đẩy tay anh đang cho mình ăn ra, ra về nghiêm chỉnh nhìn lấy anh. "làm thế nào anh mới bằng lòng để cho tôi đi đóng phim."

"cô nhàm chán có thể đi làm việc với tôi, chỉ cần không quay phim." Đây là phòng tuyến cuối cùng của anh.

An Chi Manh bị tức chết, người đàn ông này muốn hay không muốn nói lý lẽ như vậy.

Tiện tay cảm lấy đồ trên bàn sớm một chút, giận dữ rời đi.

Cận Tư Hàn nhìn bóng lưng cô rời đi, đưa tay lại vuốt vuốt mi tâm một lần nữa.

An Chi Manh mới ra đi tới cửa, lại chạm mặt với Cố Thư Phi.

Trực tiếp ngăn ở cửa phòng. "cô lại nghĩ đến câu dẫn ông xã tôi, không có cửa đâu."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Tổng thống xấu bụng đào bẫy rập

"Lần này cũng không phải tới tìm anh ta, tôi là đến tìm cô." Cô cười kiêu căng.

An Chi Manh không tin nhiệm nhìn cô tới tới lui lui đánh giá lượt. "Tìm tôi có chuyện gì?"

"không phải cô muốn đóng phim sao? Nhà tôi có đầu tư điện ảnh phim truyền hình, chỉ cần cô đáp ứng không tranh đoạt anh ta với tôi, tôi có thể nói cha tôi toàn lực nâng đỡ cô, nâng cô thành diễn viên nổi tiếng khắp cả nước."

Cô vung vẩy mái tóc vàng, thần sắc kiêu căng nhìn cô.

An Chi Manh tỏ ra khinh thường. "Không thêm."

"cô đừng không biết tốt xấu, chờ anh ta chơi chán cô, đến lúc đó cái gì cô cũng không chiếm được." Cô không tin không có người nào không rung động bởi tiền tài. "đến cùng cô muốn cái gì, cô quyền rũ tổng thống không phải vì tiền sao? cô muốn bao nhiêu, đều có thể mở miệng cho cô."

"thím à, thím ngu xuẩn sao? thím cảm thấy là các người có tiền, hay là nhà tổng thống có tiền?" Cô thật chịu không được người phụ nữ này tự cho là đúng, còn ngu xuẩn đến không có thuốc nào cứu được.

Cổ Thư Phi cười một mặt sáng chói, nhìn về người đàn ông phía sau lưng cô. "Tổng Thống tiên sinh, ngài nghe thấy chưa! đây là người phụ nữ tốt mà ngài lựa chọn."

An Chi Manh bỗng nhiên nhìn người đàn ông phía sau lưng, cười híp mắt nhìn anh đi đến mình.

Cận Tư Hàn ngồi xổm ở bên cạnh cô, nhìn thẳng vào cô. "cô muốn tài sản nhà tôi sao?"

"Đúng vậy!" Cô cười híp mắt nhìn anh.

Cổ Thư Phi cười âm trầm, hừ, nhìn cô lần này còn không bị người quảng đi sao. "Tổng Thống tiên sinh, người phụ nữ này yêu chuộng hư vinh, ngài thấy rõ là tốt."

Anh lạnh nhạt, cúi đầu chăm chú nhìn cô gái nhỏ trước mắt.

"Muốn bao nhiêu."

"Nếu như, tôi nói toàn bộ thì sao?"

"Tốt! Ngày mai tôi cho luật sư đem tất cả tài sản của tôi chuyển tới tên của cô." Bình tĩnh giải quyết dứt khoát, nói rất nhẹ nhàng.

An Chi Manh tròn tròn mắt, toàn bộ hành trình cô xác thực đang thử thăm dò, nhưng đa số cũng chỉ là đùa giỡn.

"anh... anh nói thật sự sao?"

"Ừm! cô là người vợ tôi thừa nhận, của tôi là của cô, của cô vẫn là của cô. Ông xã kiếm tiền cho vợ xài, thiên kinh địa nghĩa." lời anh nói nhẹ nhàng, gương mặt lạnh lùng toàn bộ hành trình.

An Chi Manh lại ầm đến tận xương tủy, người đàn ông này muốn hay không muốn đáng yêu như thế!

Nói lời yêu có thể nói như thế, rất nghiêm túc.

Cổ Thư Phi ở một bên ghen ghét hai mắt đỏ lên. "Tổng Thống tiên sinh, ngài không sợ người phụ nữ này lừa tiền của ngài, bỏ đi thẳng một mạch sao?"

Cận Tư Hàn đứng lên, ở trên cao nhìn xuống miệt thị liếc cô một chút. "Tôi cũng là tài phú lớn nhất nước R!"

ngữ khí cao ngạo, lại làm cho người ta không cảm thấy đột ngột, ngược lại rất tán đồng.

An Chi Manh cười nhìn sắc mặt Cổ Thư Phi nửa trắng nửa xanh, duỗi ra hai tay với Cận Tư Hàn. "Ông xã, em không muốn ngồi xe lăn, em muốn ôm ôm."

"Được." Cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp ôm công chúa, ôm cô vào trong ngực.

Ghé vào lồng ngực anh kiên cố, cô làm mặt quỷ với người sau lưng tức đến đỏ bừng cả mặt.

Cổ Thư Phi nhìn bóng lưng hai người ngọt ngào rời đi, móng tay thật dài thật sâu lăm vào trong thịt.

Vừa về tới không gian hai người, An Chi Manh liền để anh buông mình ra, ngồi ở trên ghế sofa không thèm để ý tới anh.

Cận Tư Hàn có chút bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt nhỏ đang tức giận. "Còn tức giận sao?"

"Hừ!" Quay đầu qua, trực tiếp quay cái ót.

"Ngoại trừ việc kia, cô nói cái gì đều có thể. Được không." lần thứ nhất trong cuộc đời chưa bao giờ thỏa hiệp, anh học xong thỏa hiệp.

"Hừ!"

Mắt đen hơi hơi chuyển động, một vòng tinh quang nhanh chóng hiện lên. "Tôi đáp ứng, nhưng tôi có một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Cô cao hứng trực tiếp quay người, còn kém bùng lấy mặt của anh cuồng hôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Thỏ trắng nhỏ ngoan ngoãn đi ngủ

"Chỉ cần em mang thai, anh liền để em đến trường. Chỉ cần em sinh con, anh liền để em theo đuổi giấc mộng ngôi sao." Thấy cô cao hứng như thế, xấu bụng như anh lần đầu tiên cảm thấy không đành lòng.

Nếu như cô biết kế hoạch tiếp theo của mình, không biết sẽ...

"Mang thai, sinh em bé? Em mới 18 a!" Cô vẫn còn có chút không thể tiếp nhận, dính hôn, kết hôn rồi sin h em bé hoàn toàn không giống nhau.

Anh chậm rãi dụ dỗ cô, ngữ khí nhu hòa. "Mẹ anh sinh anh năm 18 tuổi, em xem em bao nhiêu tuổi. Em sinh rồi cũng không ép em phải nuôi con, sẽ có bảo mẫu chuyên trách chăm sóc con. Em suy nghĩ chút, nếu em đang đến đỉnh cao trên đường theo đuổi ước mơ mà lại mang thai, vậy phải làm sao bây giờ? Em thấy ngôi sao cũng không phải muốn sinh con là có thể sinh được? Không phải sao?"

"Cũng đúng." Cô gật gật đầu, hoàn toàn không để ý mình đang từng bước từng bước rơi vào bẫy của tổng thống xấu xa.

"Đúng vậy! Còn một tháng nữa, em vừa hay có thể mang thai. Dựa vào uy quyền của tôi, em hoàn toàn không vì mang thai mà bị cho nghỉ học, em nói đúng không?" Mắt đen hiện lên ý cười nhàn nhạt, cô vẫn đơn thuần như vậy, rất dễ bị lừa.

"Cũng đúng!"

"Hơn nữa, cứ coi như em mang thai rồi, dựa vào năng lực của anh, muốn quay lại trường học lúc nào chả được. Em cũng không cần phải lo sẽ chậm trễ chương trình học, anh còn có thể giúp em tiến đến ngôi vị ảnh đế quốc tế nữa. Chỉ cần em sinh con, anh có thể cho em trải bằng hết thấy con đường Giới Điện Ảnh và Truyền Hình. Vậy em nói xem thế nào?"

An Chi Manh ngẫm lại rất đúng, cảm động ào ào, xả vào lòng anh, cọ cọ. "Ông xã,, anh đối với em thật tốt."

Cô hoàn toàn không may mắn để ý đến ý cười gian xảo trong con ngươi đen kia.

Cận Tư Hàn ôm cô, cười vừa lòng thỏa ý.

Chỉ cần cô một mực khẳng định không chịu mang thai. Vậy cô sẽ không thể theo đuổi giấc mơ ngôi sao của mình, không thể đi học.

"Được rồi, anh có việc phải đi trước, có gì thì gọi cho anh. Nếu chán quá thì lên mạng trò chuyện tâm sự, hai ngày nữa có thể xuất viện rồi."

Bàn tay theo thói quen xoa xoa đầu cô, cười yếu ớt rời khỏi phòng.

An Chi Manh cao hứng, hạnh phúc đến quá đột ngột rồi. Không được, cần phải chia sẻ với bạn bè ngay.

Cô lúi điện thoại ra, trực tiếp gọi cho bạn thân Tiêu Huyền.

"Huyền Huyền, tớ cho cậu một tin tốt. Anh ấy đã đồng ý để tớ học xong đại học, còn đồng ý cho tớ theo đuổi giấc mơ làm ngôi sao nữa."

"Không phải chứ? Anh ta dễ nói chuyện như vậy à?" Bên đầu điện thoại kia giọng nữ rõ ràng không tin.

"Đúng a! Chỉ là, trước tiên tớ phải sinh con cho anh ấy đã." Nghĩ đến chuyện mình mới 18 đã sinh con, trong lòng liền thấy lạ lùng.

"Sinh con? Cậu mới có 18 đó!"

"Đúng vậy, nhưng biết làm sao chứ?! Đây chính là nước R, người ta là tổng thống, nếu anh ắt không đồng ý, vậy ai dám cho tó một mảnh đất diễn đây!"
Cô tuy ngốc nhưng cũng chưa đến mức chuyện lớn như vậy cũng không nghĩ ra.

"Cũng đúng, vậy nếu như cậu một mực không chịu mang thai, vậy nghĩa là không được đến trường, không được theo đuổi ước mơ à?"

An Chi Manh lúc này mới phát giác, mình giống như vừa rơi vào lưới của người nào đó rồi."Huyền Huyền, lần sau trò chuyện, tó cúp máy trước."

"Ừm, được, byebye!"

"Bye bye" cúp máy điện thoại, nghĩ về câu nói kia, thế nào cô lại cảm thấy rất có vấn đề.

Vội vã xuống đất, chạy ra ngoài cửa. Trục tiếp chạy đến trước cửa phòng anh, đẩy cửa vào."Cận Tư Hàn, anh nói xem có phải lại đưa em vào trông rồi không. Cái gì mà nếu em mang thai thì sẽ để em làm gì thì làm, nếu như không mang thai thì em không được đi học và theo đuổi giấc mơ à....."

Cô vừa nói vừa tiến vào trong, đến thư phòng anh, lập tức tròn mắt...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Đỏ mặt, tu tu đất

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ lên. Cô cúi thấp đầu, hận không thể tìm lỗ chui xuống.

Ông trời ơi! Mau cho sấm sét đánh chết con đi!

"Phốc phốc..." Tổng Húc nhìn An Chi Manh đỏ mặt, thật sự là nhìn không được cười ra tiếng.

Trong thư phòng có mười người đàn ông, cũng vẻ mặt nhăn nhó, rất là xấu hổ.

Quản gia đứng một bên, mặt co rúm. Hiện tại người trẻ tuổi, thật sự là thoải mái a!!!

"Cái kia... Mọi người có chuyện, tôi xin phép ra ngoài trước." Cô quay người, nhanh chóng ra khỏi cửa.

"Khục khục... Tôi vẫn là nên đi trước, không quấy rầy các người sinh em bé." Tổng Húc cười híp mắt nhìn hai người, cũng mặc kệ người kia có đồng ý hay không, trực tiếp đi ra ngoài.

Lúc ra còn thuận tay kéo An Chi Manh quay lại, nháy mắt mập mờ, ý bảo cô cố lên.

"Tổng Thống tiên sinh, vậy tôi cũng đi trước."

Từng người một nhanh chóng chuẩn bị, bọn họ sợ còn ở lại thêm một giây, không phải là bị nén cười đến chết, cũng là bị ánh mắt lạnh như băng của Tổng Thống tiên sinh đông chết.

Vừa ra ngoài cửa, còn chưa đóng cửa lại, Tổng Húc liền không kiêng dè cười lớn "Ha ha ha..."

Có người dẫn đầu, cả đám thị vệ cũng không nhịn nổi cười.

"Ha ha ha..."

"Ha ha ha..."

Quản gia ghen đỏ mặt, yên lặng đóng cửa phòng, ngăn cách hết thấy tạp âm bên ngoài

An Chi Manh đứng hồi lâu vẫn chưa hết đỏ mặt."Em... Em không phải cố ý, em thật sự không phải cố ý." Cô nào biết chỗ anh hôm nay lại có nhiều người như vậy chứ!

Tuần nhan của anh cũng có chút mất tự nhiên, đi đến bên cạnh cô, ôm lấy eo nhỏ theo thói quen, ngồi ở trên ghế sofa."Em tìm anh có chuyện gì."

Nói đến cái này, An Chi Manh trong nháy mắt không biết xấu hổ coi nhẹ chuyện vừa rồi.

"Nói mau, anh có phải đưa em vào bẫy rồi không?."

Cận Tư Hàn trên mặt hiện lên một tia mắt tự nhiên, nhanh chóng che giấu. "Sao anh lại lừa em vào bẫy chứ. Ai nói lung tung gì với em rồi." Chờ anh phát hiện ra kẻ chỉ điểm, anh lập tức trừng trị.

"Không có mà!" Thấy anh một mực nghiêm túc, cô tự hỏi có phải mình suy nghĩ nhiều rồi hay không. "Vậy nếu em nhất quyết không chịu mang thai, có phải em không thể thực hiện ước mơ không?"

Sắc mặt anh trầm hẳn xuống, quả nhiên là có người chỉ điểm cho cô.

Cận Tư hàn bình thản ung dung nói: "Em thấy anh không bình thường?"

"Không có a! Rất bình thường a!" Não bộ lập tức hình thành thân ảnh cường tráng, cơ bụng sáu múi, xương quai xanh khêu gợi.

Gương mặt lần nữa nóng bừng.

"Vậy em không bình thường?"

Nghe xong lời này, cô liền cọ cọ vào lồng ngực anh. "Dĩ nhiên không phải."

"Đều bình thường, vậy sao lại không mang thai?" Anh mắt đen lấp lóe.

An Chi Manh ngẫm lại, hình như rất có lí. "Cũng đúng. Vừa rồi không có ý gì đâu, là em hiểu lầm anh rồi."

"Ừm, không sao. Em muốn ăn khuya thứ gì?."

"Thật, có thể ăn khuya sao?" Từ khi đến tòa thành của anh, thời gian ăn uống đều phải đúng giờ.

Bữa ăn khuya càng là hàng cấm, nói là ăn như vậy không tốt cho cơ thể.

"Ừm!" Cười yếu ớt lấy nhìn cô, quả nhiên là cô gái dễ bị dụ chuyển đề tài.

Đơn thuần khiến cho người ta không nhận được muốn bảo vệ cô, đặc biệt là khiến anh không muốn để xã hội dơ bẩn ngoài kia làm ô nhiễm cô.

Cô nhìn anh, đầy mong đợi. "Em muốn ăn đồ nướng, có thể chứ?"

Cận Tư Hàn mắt nhìn cô còn chưa cất chì. "Em cảm thấy thế nào?"

Cô cũng cúi đầu nhìn vết thương còn chưa cất chì của mình, méo miệng. "Người ta vì anh mà bị thương."

139. Chương 139: Dừng lại, đó là cái gì

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Dừng lại, đó là cái gì

"Cho nên anh mới chịu đền bù tổn thất cho em. Từ mai, quán gia hàng ngày sẽ mang canh gan heo tới, em đều phải uống sạch.."

Cận tư hàn cười cười nhìn gương mặt nhỏ nhắn nhún thành một cụm, thật đáng yêu.

Bàn tay nhẹ véo nhẹ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. "Đợi em khỏi hẳn sẽ cho em ăn."

Nhớ tới canh gan heo, mặt cô liền nhăn lại hơn nữa.

Hai mắt đắm lệ nhìn anh, cầu khẩn. "Có thể không ăn không?!"

"Không thể!" Anh nhéo cái mặt bánh bao của cô. "Chờ một chút cất chì, có cần anh ở cạnh không?"

Nhìn nhìn miệng vết thương của mình, khó coi như vậy. "Không cần, em tự đi là được."

"Anh không thêm đề ý." Chút tâm tư đó của cô sao qua khỏi mắt anh được.

"Em để ý." Cô rất sợ anh sẽ theo mình, liền nhanh chóng rời đi.

Thư ký lúc này đẩy cửa vào."Tổng Thống tiên sinh, đặc vụ đã khai cung rồi."

Mây kiếm chau lên, ánh mắt lạnh lẽo. "Là người nào."

"Là lão đại Trung Quốc, lần trước ngài đoạt mỏ quặng của họ, bọn họ ghi hận trong lòng." Thư ký lau mồ hôi lạnh.

Cận Tư Hàn ngồi trên ghế sofa, ngón tay gõ gõ mặt bàn.

Thanh âm thanh thúy, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

"Tiếp cận cả cả công ty dưới trướng hần, từng bước thâm nhập đập đổ hần. Đừng để hần chết quá dễ dàng, phải tra tấn hần đến chết. "

Thư ký từ sâu trong đáy lòng rung mình một cái, hoảng loạn gật đầu."Rõ." Sau đó nhanh chóng lui xuống.

An Chi Manh chặt vật từ trên bàn giải phẫu đi xuống, vốn cho rằng cắt chỉ sẽ rất đau nhức, không nghĩ tới mức độ đau lại nhẹ như vậy.

Tổng Húc cời gang tay y tế, dặn dò."Một tuần lễ sau mới được tắm rửa, nước đừng đụng đến vết thương. Kị cay cùng đồ uống lạnh, tất cả những đồ gây nóng trong cũng không được ăn."

Cô càng nghe càng cảm giác sinh hoạt u ám không ánh sáng, hai tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, nước mắt một mảnh xám trắng.

Tổng Húc lái nhai một đồng lớn, quay người lại liền phát hiện thần trí cô đã phiêu lãng về phương nào rồi.

Bất đắc dĩ đánh thức cô."Đều nghe rõ ràng rồi chứ?"

"Nghe rõ ràng rồi!" Cô đứng dậy rời đi, một chút cũng không muốn nghe những lời dặn dò kia.

Đại Hạ Thiên, đã mười ngày không có tắm rửa, mỗi ngày chỉ có thể lau thân thể, còn muốn một tuần lễ.

Đây là muốn thú chết người tiết tấu a!

Đù kiêu nhàm chán đi tại trên hành lang, ánh mắt trôi nổi.

Đột nhiên cảm giác đụng phải cái gì, ngẩng đầu phát hiện là cái xa lạ bé trai, ăn mặc phổ thông."Không có ý tứ, đụng vào người rồi. Người có phải hay không đi nhầm tầng lầu rồi hả?"

Bé trai hốt hoảng hết nhìn đồng tới nhìn tây."Không đi sai, không đi sai!"

An Chi Manh nhìn về phía lén lút nam nhân, trong tay mang theo một cái bao bố, tê dại vài túi bên trong đồ, vật còn giống như sẽ động???

"Dừng lại! Người là ai! Trong túi là cái gì?" Lời nói vừa nói ra, nàng đã nhìn thấy bé trai càng là hoảng đến co cứng liền chạy.

Cái này càng dễ cho người sinh nghi, trực tiếp lớn tiếng la lên!"Ngăn lại hần, nhanh ngăn lại hần, ngăn lại hần!"

Bảo tiêu nghe thấy An tiểu thư thanh âm, từ bốn phương tám hướng xuất hiện, nhanh chóng đem bé trai cho chế phục ở rồi.

An Chi Manh thở hồng hộc đuổi tới, dò xét lấy trước mắt không đủ chính mình lòng ngực bé trai.

Nhìn lấy bên cạnh hần không đứng ở động túi lớn, vươn tay hiếu kỳ cầm trong tay.

"Không được nhúc nhích!" Thanh lãnh thanh âm lo lắng để cho nàng một cái run run, cái túi từ trong tay trượt xuống.

Oán trách nhìn lấy hướng chính mình đi tới tuần mỹ nam nhân."Người muốn hù chết ta à!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Không sợ, có ta ở đây

"Cái này bên trong đồ, vật người không thể động, để bọn họ mò." Hần đã đại khái từ cái túi nhìn ra bên trong là cái gì giấu, nguy hiểm như vậy đồ, vật hần tuyệt sẽ không để cho nàng qua mạo hiểm.

Bảo tiêu biết rõ chính mình vừa rồi làm sai chuyện, nhanh chóng tiến lên, vurun tay chuẩn bị mở ra bao bố.

Cận Tư Hàn nhắc nhở: "Bên trong đồ, vật có thể sẽ trí mạng, cẩn thận một chút."

Bảo tiêu cảm kích nhìn liếc một chút Tổng Thống tiên sinh, một người chuẩn bị mở ra bao bố, một người ở bên cạnh tùy thời chuẩn bị bắt lấy này đồ, vật.

Bên cạnh năm sáu cái bảo tiêu, cầm trong tay súng lục lên đạn, chuẩn bị tùy thời đánh chết nguy hiểm vật.

An Chi Manh ở một bên nhìn thôi cũng khản trương, nhìn về phía bé trai vẫn đang bị bắt giữ ở một bên.

Bảo vệ cẩn thận mở bao, đột nhiên mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một bóng người.

"Phanh phanh phanh..."

"Phanh phanh phanh..."

Đầu tiên, Cận Tư Hàn ôm cô gái thật chặt, tránh ở một bên.

Sau đó anh che hai lỗ tai cô lại. "Không sợ! Có anh ở đây."

Thanh âm trầm ổn đầy mị lực, khiến tâm tình hoảng loạn của cô nháy mắt trấn tĩnh lại.

Cô trốn trong ngực anh, cảm giác tiếng súng bên tai thật tĩnh lặng.

Tiếng súng biến mất, cô liền giãy dụa muốn thoát khỏi lồng ngực anh, lại bị bàn tay trực tiếp ép mặt cô dán vào ngực anh lần nữa, lần này triệt để không nhìn thấy cái gì nữa rồi.

Mấy bảo vệ lời mắng xà đến trước mặt tổng thống.

Mắng xà rất lớn, dài cũng tầm mười mấy mét.

"Tổng Thống tiên sinh, bé trai này xử lí ra sao?."

Cận Tư Hàn mặt âm trầm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía bé trai run rẩy sợ hãi. "Nói, ai bảo cậu tới đây, đây là cho ai?."

Bé trai trông thấy đồ, vật trong túi, bị dọa đến run lấy bầy.

Nghĩ đến chính mình đã vác cái túi chứa vật kinh khủng này đi một đoạn đường dài, ngộ nhờ túi mà bung ra.....

Chuyeejnj đến nước này, cậu mặt trắng bệch khai báo. "Cháu không biết gì hết, có người đặt nó trước cửa, cháu chỉ nhận chuyển tới nơi cần chuyển."

"Cho ai." Đáy lòng xẹt qua một ý nghĩ, lần đầu tiên anh cảm thấy có chút sợ hãi.

"Bọn họ nói An Chi Manh, cháu cái gì cũng không biết, đừng giết cháu! Cháu thật sự khoonh biết đây là mắng xà, thực sự...."

An Chi Manh từ đầu tới đuôi bị anh nhấn trong ngực, cảm giác lực đạo bàn tay đặt bên hông tăng thêm mấy phần.

Mắng xà??? Ai lại to gan như vậy, dám có ý giết cô?

Nếu như cô bị mắng xà ăn, đây chẳng phải là cái xác không hồn??

Ngẫm lại đều rung mình một cái, cô cũng không hề chọc giận ai nha!

Cận Tư Hàn trầm mặt, khí lạnh lan tỏa.

Mọi người chỉ cảm thấy hô hấp càng khó khăn, cúi thấp đầu thở mạnh cũng không dám.

"Dẫn đi! Nghiêm hình khảo tra." Bất kể là ai muốn hại An Chi Manh, đàn ông, phụ nữ hay trẻ em đều giết không tha.

Bảo vệ lời đưa bé đi, lắc đầu thở dài.

Mãi cho đến khi người đã lời con mắng xà đi, anh mới thả cô ra.

Vừa được thả cô liền thở dốc, nhanh chóng thở liền mấy hơi.

Vẫn là không nhìn thấy mắng xà cùng bé trai đâu cả. "Bé trai, sẽ như thế nào?" Nhỏ như vậy, hẳn là bị người ta lợi dụng a!

Cận Tư Hàn cường thế ôm eo nhỏ của cô, hướng gian phòng đi đến.

Anh không dám tưởng tượng, nếu như không phải cô phát hiện rồi. Mãng xà đó thâm nhập vào phòng của cô, nếu như cô thật sự bị mãng xà ăn, vậy thì là cái xác không hồn rồi.

An Chi Manh còn muốn nói điều gì, thấy anh sắc mặt khó coi, cũng bị dọa đến không dám mở miệng.

Cận Tư Hàn không nói một lời đi về gian phòng, cầm điện thoại trực tiếp đánh một cuộc gọi đi. "Gọi tất cả bảo vệ tới phòng."

"Rõ, Tổng Thống tiên sinh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Anh muốn ôm tôi bao lâu

An Chi Manh yên tĩnh ngồi ở trong ngực anh, không dám lộn xộn.

Cô có thể cảm giác được anh không an tâm, sợ, rất tức giận.

Ba phút!

Trên trăm người bảo vệ, vây thư phòng nước chảy không lớt.

An Chi Manh lần đầu tiên phát hiện, tầng lầu này có nhiều bảo vệ như vậy.

Trước mắt bảo vệ, mọi người mét tám trở lên, vóc người cường tráng, mọi người đáng đáp cũng không tệ lắm. (không thể không nói, lòng Manh Manh lại xao xuyến)

"Hôm nay, ai trực cửa thang máy."

Một bảo vệ, nơm nớp lo sợ bước ra khỏi hàng! "Tôi!"

Hai bảo vệ khác, kinh hồn bạt vía bước ra khỏi hàng. "Còn có tôi!"

"Rất tốt, các người bị đuổi." Hai người đàn ông, có thể để cho một đứa bé trai chui vào, phẩy vật như vậy, anh không cần.

Hai người yên lặng cúi đầu bị xuống, hướng về phía Tổng thống tiên sinh cúi người chào thật sâu, rồi khỏi phòng.

Ánh mắt Cận Tư Hàn sắc bén, như đao lần lượt cắt ở trái tim bọn họ, từng người đứng thẳng tắp, không dám thở mạnh.

Xây ra chuyện ngày hôm nay, bọn họ ngay cả cầu tha thứ cũng không dám mở miệng.

Người Tổng thống tiên sinh không cần, không có một cái công ty nào, sẽ thuê.

Mặc dù Tổng thống tiên sinh chưa nói, nhưng ở nước R thậm chí toàn thế giới, không có một cái công ty hoặc là giám đốc nào nguyện ý vì bọn họ bảo vệ nhỏ nhẻ đặc tội Tổng thống một nước.

Một người nổi nghiệp sản nghiệp tập đoàn Cận thị tương lai.

Mọi người mặt xám như tro tàn, bọn họ đã từng cũng xảy ra không may nhỏ. Nhưng này còn là lần đầu tiên, trực tiếp đuổi.

Người bị Tổng thống tiên sinh khai trừ, vậy thì đồng nghĩa với từ đây không có thể là bảo vệ.

Mà đối thủ những người mình đã bảo vệ, còn phải người theo đuổi giết.

Đuổi việc bọn họ, cùng giết bọn họ không khác biệt.

An Chi Manh cho là chẳng qua đơn giản đuổi, an ổn ngồi ở trong ngực anh, không có mở miệng cầu tha thứ.

"Cho các người ba ngày, tra ra người sau lưng." Ôm chặt thân thể mềm nhũn trong ngực, bắt an trong lòng anh mới có thể giảm bớt chút.

"Dạ! Tổng thống tiên sinh." Thanh âm chính tề nhất chí, vang khắp phòng.

Đây là một cơ hội cuối cùng bọn họ xin tội.

Bước chân chính tề nhất trí, rời khỏi phòng.

Chỉ để lại tổ trưởng bảo vệ ở bên trong phòng.

Tổ trưởng bảo vệ yên lặng cúi xuống trang bị, ôn nhu lau chùi súng lục, không thôi buông xuống.

"Tổng thống tiên sinh, tôi đề xuất bị đuổi việc."

Thừa nhận ánh mắt Tổng thống bức bách người, nội tâm đang đánh trống. "Tổng thống tiên sinh, đây là tôi không làm tròn bổn phận, tôi nguyện ý chịu trừng phạt như vậy."

An Chi Manh nhìn hai người qua lại, ngồi ở trên người anh có chút đứng ngồi không yên.

Nhưng không biết làm sao, cánh tay anh ôm mình ôm thật chặt, không cách nào tránh thoát.

Kẹp ở giữa hai người đàn ông này, luôn cảm giác mình là dư thừa.

Hồi lâu, anh mới mở miệng. "Anh là một người đàn ông? Xảy ra chuyện là từ chức?"

Tổ trưởng bảo vệ xấu hổ không biết làm sao mở miệng.

Ác liệt hét: "Cút ra ngoài!"

"Cám ơn Tổng thống tiên sinh!" Khom người chín mươi độ, cúi người yên lặng cầm trang bị lên, đi ra ngoài, đóng cửa lại.

An Chi Manh thấy anh còn không có để mình xuống, không mở miệng không được. "Anh định ôm tôi như vậy bao lâu??"

Từ khi mình bị thương người đàn ông này, thật giống như là thêm thích thói hư tật xấu đối với mình táy máy tay chân.

Bây giờ tốt lắm, trực tiếp trói mình trên người anh, sống chết không để cho mình đi.

"Bắt đầu từ hôm nay, cô hai mươi bốn giờ cùng tôi chung một chỗ!" Anh không cách nào tưởng tượng, nếu quả thật xảy ra chuyện, sẽ như thế nào!

Là anh suy tính không đủ toàn diện, đường đột công bố cô ở trước mặt đại chúng.

Hoàn toàn quên, bên cạnh mình một đồng lớn uy hiếp tiềm ẩn.

Anh đã thành thói quen thỉnh thoảng bị ám sát, bị bắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Ngu xuân biến thông minh

Cô đơn thuần như vậy, anh làm sao yên tâm!

An Chi Manh trợn mắt. "Tôi cũng không thể đi nhà cầu cũng đi theo anh đi!"

Cận Tư Hàn nghiêm túc suy tính hồi lâu. "Đi nhà cầu, cô dắt sợi giây, có chuyện phát sinh thì tôi biết."

Cô muốn té xỉu, anh đây là định cột mình vào trên người anh.

"Yên nào! Tôi có thể tha thứ anh phái nhiều người bảo vệ tôi." Đây là ranh giới lớn nhất của cô, mặc dù rất không thích, nhưng cũng biết mình chọn là tủy đàn ông như thế nào, chỉ có thể thử thói quen.

Cận Tư Hàn không chút nghĩ ngợi cự tuyệt. "Không được, vô luận ai bảo vệ, cũng không có tôi bảo vệ mới yên tâm."

"Anh không cảm thấy, cùng anh chung một chỗ, càng nguy hiểm?" Mắt đen trắng rõ ràng, trong suốt thấy đáy.

Lần đầu tiên đối với lời của cô, anh không lời chống đỡ.

Quả thật đi theo bên cạnh mình, càng nguy hiểm.

Kẻ thù bên cạnh mình, vẫn có ranh giới cuối cùng, sẽ không vạ lây người nhà.

Không ranh giới cuối cùng là số ít, vừa nghĩ cô quả thật nói rất đúng.

Đặt cô ở địa phương mình không nhìn thấy, thủy chung là không yên tâm.

An Chi Manh đặc ý nhìn anh suy tư, đáy lòng thật cao hứng."Anh phải nhiều người bảo vệ tôi là tốt, anh nói đúng không! Anh cũng ở dưới sự bảo vệ bình yên vô sự qua nhiều năm như vậy. Hơn nữa, tôi còn biết Taekwondo! Nếu anh không yên tâm, tôi đi học bắn súng, anh cảm thấy thế nào?"

"Được! Ngày mai xuất viện, tôi sẽ cho người lập tức cho tìm thầy dạy bắn cho cô. Còn có thầy dạy đánh cận chiến." Anh trực tiếp định đoạt.

An Chi Manh muốn khóc, cô chẳng qua là tùy tiện nói!

Để cho cô mười tám tuổi, đi học những thứ kia. Trước không nói, đầu tiên mình cũng không có hứng thú!

Muốn phản bác, lại sợ anh thật để cho mình một ngày hai mươi bốn giờ đi theo, vậy thì cái gì cũng không thể làm.

Méo miệng, thấy anh lại bắt đầu làm việc.

Từ trên đùi anh đi xuống, mở cửa phòng, đi ra ngoài.

Phát hiện sau lưng còn đi theo hai người bảo vệ, chỉ có thể lựa chọn không thấy.

Mới vừa đi mấy bước, đã nhìn thấy Cổ Thư Phi che trước mặt mình, đi vòng cô hướng bên cạnh đi tới.

"Cô ngược lại yên tâm thoải mái, cô biết bị Tổng thống đuổi việc là biết bao chuyện bi thảm sao?"

An Chi Manh dừng bước lại, nhìn về phía bảo vệ sau lưng.

Cổ thư phi thanh âm hấp dẫn (sexy) mang nồng nặc châm chọc."Bảo vệ bị Tổng thống đuổi việc, đời này cũng không thể làm bảo vệ, còn bị kẻ thù trước kia của Tổng thống đuổi cùng giết tận. Một cái không tốt, là người chết. Vận khí tốt một chút, cũng là tàn tật suốt đời cô độc quãng đời cuối cùng. Chắc chắn, cũng bởi vì cô! Nửa đời sau hai người kia cũng bị phá hủy, chắc chắn..."

Lời cô ta làm cho trong lòng cô rất không thoải mái, nhìn bóng lưng cô đạp giày cao gót cao ngạo rời đi.

Ánh mắt nhìn về phía hai người bảo vệ sau lưng "Cô nói là sự thật sao?"

Hai người cúi đầu xuống, không dám nói lời nào.

"Tôi hỏi các người, lời cô nói có phải là thật hay không?"

"An tiểu thư, chúng tôi không làm tròn bổn phận, chúng tôi nên gánh nỗi hậu quả." Thanh âm hai người nóng nảy.

Lời bọn họ gián tiếp thừa nhận lời cô, trong lòng rất không thoải mái.

Cũng mất tâm tình đi dạo, trực tiếp đi tới phòng bệnh của mình, đóng cửa lại, tự giam mình ở trong phòng.

Cô không nên qua hỏi chuyện anh, anh cũng là vì tốt cho mình.

Nhưng nghĩ tới hai người kia, cô lại cảm thấy trong lòng hoảng.

Bảo vệ vốn chính là nghề nguy hiểm cao, ở trong mắt cô bị sa thải là chuyện tốt. Nhưng như vậy, đối với bọn họ trừng phạt lớn nhất.

Hỏi, thật giống như lại không đúng!

Không hỏi, lại giống như quá máu lạnh?

Rất phiền não.

Bên này phiền não, Cổ Thư Phi sốt ruột phát hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 143: Ném ra tất cả chán ghét

Không nghĩ tới người kia sẽ thất bại, rất nhiều người trung gian đã sớm bị mình đưa ra khỏi nước R.

Trời đất bao la, nhiều người như vậy không có tin tức xuất hiện đồng thời, còn xa ở chân trời góc biển, cô không tin anh tìm ra được.

Chờ anh tìm được, mình cũng đã bắt được lòng anh vững vàng, đến lúc đó, còn chưa phải là mình nói.

Khóe miệng hơi gợn lên. "Tổng thống, ông xã!! Quả nhiên vẫn là ông xã thuận miệng, sớm muộn tôi sẽ danh chính ngôn thuận kêu ông xã!" Mất nhìn mình trong gương, quẹo rừ cười một tiếng.

"Anh thật giống như thích An Chi Manh kia." Cười càng tươi hơn, đôi giày cao gót của mình cùng váy đầm dài hấp dẫn (sexy).

Thay quần short jean cụt cùng áo giấy ngăn tay, ngực to sóng lớn mãnh liệt để cho người trước mắt sáng lên.

Tháo xuống trang điểm nồng đậm trên mặt mình, hóa thành thanh thuần trang điểm.

Đi giày đế bằng, đi ra bên ngoài cửa.

Rời đến salong đổi mái tóc dài màu vàng thành màu đen tuyền.

Nhìn người phụ nữ trong gương thanh thuần hấp dẫn, hài lòng cười.

Từ trong túi xách lấy tiền ra để lên bàn, đi ra khỏi salong.

===== bệnh viện =====

An Chi Manh không yên lòng ăn cơm, không biết mình rốt cuộc muốn mở miệng không.

"Tổng thống, ngài nhìn tôi đẹp mắt không?" Cô Thư Phi từ ngoài cửa đi tới.

An Chi Manh ngẩng đầu, thiếu chút nữa bị sặc! Trang phụ quen như vậy, làm sao giống mình như vậy!

Không thể không nói, người phụ nữ diêm dúa lòe loẹt ăn mặc thanh thuần, hay là để cho người cảm giác hấp dẫn (sexy).

Kìa ngực lên sóng lớn mãnh liệt, cũng sắp chết người.

Cận Tư Hàn bung chén canh gan heo qua nhét vào trong tay cô. "Uống canh, chó nhìn loạn, ô nhiễm ánh mắt."

"Phốc..." Cúi đầu cười trộm uống canh.

Gò má Cô Thư Phi co rúm, trực tiếp ngồi ở đối diện hai người.

Đưa tay đi lấy đĩa Cận Tư Hàn.

An Chi Manh cau mày.

Cô Thư Phi bắt được đĩa, khiêu khích nhìn cô.

Cận Tư Hàn trầm giọng mở miệng. "Bảo vệ."

Bảo vệ nhanh chóng đẩy cửa vào. "Tổng thống tiền sinh, ngài phân phó."

Anh chán ghét nhìn cô. "Ném cô ta ra!"

Cô Thư Thi trở mặt ghen hòng nhìn anh. "Tổng thống tiền sinh, chúng ta nói xong. Nửa năm qua, chúng ta hình bóng không rời ở chung với nhau. Ngài chẳng lẽ muốn lật lọng sao?"

"Ném ra!" Không thể nhịn được nữa nói.

Bảo vệ nhanh chóng một người một bên kéo cô đi ra ngoài.

"Chờ một chút..."

Sắc mặt Cổ Thư Phi khó coi trong nháy mắt phản chấn đứng lên, khiêu khích nhìn An Chi Manh. Cô cũng biết một đàn ông cũng không chạy khỏi sắc đẹp của mình.

Anh cau mày nhìn cô ngồi qua ghế sa lon. "Ghế sa lon, đùa, hết thấy ném ra!"

An Chi Manh cười, vụng trộm như một con mèo ăn trộm. Nhìn sắc mặt cô ta xám trắng, tâm tình vô cùng cao hứng.

Canh gan heo đều giống như vui vẻ uống, khoa trương uống, đối với cô nháy mắt mấy cái.

Cổ Thư Phi tức gần chết, tránh ra khỏi tay bảo vệ.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, đi ra ngoài. "Hừ! Cô sớm muộn sẽ là tôi."

"Com nước xong, có thể xuất viện." Thuần thực gấp thức ăn đến chén của cô trong. "Sau khi xuất viện, tôi sẽ bận bịu một đoạn thời gian rất dài, cochăm sóc kỹ mình."

"Ừ, tốt!" Mấy ngày nay cô cũng biết anh sớm tốt lắm, đẩy tất cả công việc ra phụng bồi mình.

Anh vẫn là không yên tâm dặn dò. "Chờ cô hoàn toàn tốt, tôi giúp cô tìm huấn luyện viên. Mấy ngày nay cô ở lâu đài, đừng có chạy lung tung."

"Lại ở lâu đài! Không thể đi ra ngoài chơi sao?" Ở lâu đài lớn, cũng là một nhà.

Sửa sang khiếm tốn xa hoa, cũng chết vật!

"Tôi đưa bạn cô đến đó, bồi cô chơi, được không?" Anh thật sự là không yên tâm cô đi ra ngoài, dưới đáy mí mắt anh đều như vậy, hướng chỉ anh không có ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Tiện nhân vô cùng phách lối

"Không cần rồi."

bạn bè cô bận bịu phần đầu vì khát vọng, đã biến mình thành một sách

Buổi chiều làm xong thủ tục xuất viện, trực tiếp ngồi xe về tòa thành.

để cô xuống ở cửa tòa thành.

- "cô theo quần gia đi vào trước, buổi tối tôi trở lại."

- "A!"

Nhìn thấy tòa thành tráng lệ trước mắt, cô có cảm giác tựa như trong lòng chìm

chán chường đi theo quần gia ngồi vào một chiếc xe khác.

Cổ Thư Phi chớp mắt khiêu khích với cô, mau chóng đuổi theo tổng thống.

Nhìn phương hướng xe rời đi, cô càng khó chịu.

Đường trở lại tòa thành không vui.

- "chị yêu, chị trở về hả?"

một người vọt xuống từ thang lầu, vòng quanh bên người cô.

"Chị yêu, chị không biết đâu, chị rời đi mấy ngày nay, em nhớ chị đến cỡ nào. Cậu không cho em đi thăm chị. em hận cậu đến chết rồi! may mắn là chị không có việc gì, nếu không phải vậy, em tuyệt đối không buông tha cho cậu."

Nắm chặt quả đấm, ánh mắt hung ác nhìn về phía trước.

Manh Manh ngây thơ, thấy thế nào mà không có chút đáng về hung thần ác sát hết?

An Chi Manh muốn cười, lại sợ tổn thương lòng tự trọng của bé.

Đưa tay vuốt tóc quăn tự nhiên màu nâu của bé, cười yếu ớt:

- "Đúng rồi! Tổng thống xấu nhất rồi."

- "Ừ! Chị yêu! Chị gả cho em đi! em cam đoan sẽ không tìm tiểu tam Tiểu Tứ, đối tốt với một mình chị."

Con người đen trắng rõ ràng, trong suốt nhìn cô.

Hiện tại đứa trẻ cứ như vậy làm cô có chút bấn loạn - hiểu chuyện rồi hả???

Kha Trạch Vũ tiến lên đỡ lấy cô, giọng điệu ôn nhu, bước chân cố ý phối hợp cùng cô. - "Chị yêu, chúng ta đuổi tiểu tam này đi đi!"

- "Hả..." Một em bé tám tuổi, hiểu nhiều như vậy, không tốt lắm đâu!

"Àm..."

- "Quản gia! Đều chết đâu hết rồi! Còn không mau tới phục vụ tôi, không nhìn thấy tôi khát sắp chết rồi sao?"

Cổ Thư Phi ngồi trên ghế sofa, vắt chân, đợi người hầu hạ.

Quản gia bưng một ly nước qua đặt ở trước mặt cô ta.

ánh mắt khinh thường.

- "ông cho tôi uống nước là sao? ông không nấu nước này lên sao? Các người không biết nấu sôi lên sao, không biết trong nước có rất nhiều vi khuẩn sao? Các người muốn hại chết tôi sao? Tin không, tôi đuổi việc các người."

Quản gia ở bên cạnh, yên lặng bưng nước xuống dưới, một lần nữa cầm ly nước sôi lên

- "Cổ tiểu thư, nước của cô."

Cổ Thư Phi giận rồi.

- "Trời rất nóng, cho tôi uống nước sôi, các người muốn làm tôi chết bỏng sao?"

Quản gia xoay người vào nhà bếp một lần nữa, mở tủ lạnh lấy ra mấy cục nước đá, đặt vào ly nước sôi.

- "Cổ tiểu thư, bây giờ có thể uống rồi."

"ông... ông đối xử với tôi như thế, chờ khi tôi lên làm tổng thống phu nhân, việc đầu tiên tôi phải đuổi việc ông"

Thái độ ông qua loa như thế, khiến cho cô luôn luôn được tiền hô hậu ủng, chịu sự đả kích nghiêm trọng.

mặt quản gia lạnh lùng.

- "nếu Cổ tiểu thư không có chuyện gì khác, vậy tôi xin được cáo lui trước."

Dứt lời, cô chưa kịp mở miệng, quản gia tự động lui xuống.

"ông... ông đứng lại đó cho tôi!"

Bị coi thường như vậy, làm sao cô có thể nhịn.

Cô nổi giận đùng đùng vọt tới trước mặt ông, vung tay lên nhắm vào mặt của ông, đánh xuống.

- "Bốp..."

Cổ Thư Phi bùm mặt, căm tức nhìn Kha Trạch Vũ.

- "A! mày dám đánh tao, đồ ranh con."

- "ông Quản gia, ông không sao chứ! ông dần hả? người ta đánh ông mà ông cũng không biết hoàn thù."

trên mặt mồm mồm tràn đầy đau lòng.

mắt Quân gia đục ngầu ánh lên ảm áp.

- "Kha thiếu gia, tạ ơn."

"Không cần khách khí!" vung tay lên, rất là hào khí.

không để ý tới Cổ Thư Phi đang nổi trận lôi đình, lần nữa vung tay tát lên mặt bé.

"Kha thiếu gia, cẩn thận..."

"Trạch Vũ, cẩn thận..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Xéo đi, không giữ cô ăn cơm tối

Kha Trạch Vũ lách mình một cái, tay nhỏ đã bắt lấy cánh tay cô ta, nhanh nhẹn đánh trở tay.

"Bốp..."

Toàn bộ động tác lưu loát liền mạch, bọn họ chỉ nhìn thấy một cái bóng.

trên mặt Cổ Thư Phi lại xuất hiện dấu tay năm ngón.

Kha Trạch Vũ vỗ vỗ tay nhỏ, không vui.

- "Không có việc gì mà cao như vậy! Hại tôi đánh cô còn cần đệm kê."

bản thân Cổ Thư Phi cao một mét bảy, thêm giày cao gót. Đối với bé chỉ cao hơn một mét, vậy thì cần đệm lót, để cho bé cực kì khó chịu.

"Phốc..."

An Chi Mạnh dám thề: cô không phải cười Cổ Thư Phi chật vật, mà là trông thấy rõ ràng khuôn mặt bé nhỏ nhăn nhem mại, lại cố ý giả vờ thâm trầm, tương phản mạnh, để cho người ta nhìn thấy rất muốn cười.

Cổ Thư Phi nổi giận đùng đùng muốn giết chết cô, trên cao nhìn xuống cô.

- "buồn cười sao?"

- "thật tình tôi không có cười cô!" Cô vô cùng chân thành nhìn cô ta.

Về thanh thuần đến động lòng người, khuôn mặt điềm đạm đáng yêu để cho cô ta trông thấy liền muốn xé cô.

Nâng tay lên, cánh tay bị người bắt lại, cúi đầu nhìn bé trai bắt lấy cánh tay mình.

- "Cút..."

- "bà thím! chính bà nên cút "

bé đứng ở trước mặt cô, đem cô giấu sau lưng mình.

"bà thím!" hai chữ này chọc tức khiến mắt cô tối sầm lại.

- "Đồng..."

Kha Trạch Vũ vô tội nhìn mọi người.

- "Các người nhìn tôi như vậy làm gì! Tôi cũng không có muốn đối xử với cô ta thế nào!" bé muốn đối xử với cô ta như thế nào, còn chưa bắt đầu đâu!

Bé thấy quần gia khom lưng chuẩn bị ôm lấy cô, không vui rồi.-

- "Ông Quần gia, cô ta đối xử với ông như thế, ông đừng để ý tới cô ta. Dù sao trời nóng nực, không chết được." người này buồn nôn như vậy, bé không có dư cảm tình.

Quần gia khó xử nhìn Cổ tiểu thư nằm dưới nền đá hoa cương.

- "Kha thiếu gia, như vậy, không tốt sao?"

- "Có cái gì tốt với không tốt? cháu tin tưởng cậu tổng thống cũng sẽ không để ý."

Nắm tay An Chi Manh lên lầu, đi nửa đường vẫn không yên lòng liền quay đầu lại dặn dò.

- "Nhớ kỹ, mặc kệ cô ta, không chết được."

Người phụ nữ xấu như thế, bé gặp nhiều rồi.

Bao nhiêu người muốn bò lên trên giường ba của bé, một đám hồ ly tinh, bé hận hồ ly tinh nhất.

An Chi Manh liền tiếp quay đầu nhìn Cổ Thư Phi lẻ loi trên nền đá hoa cương, đáy lòng vô cùng cao hứng.

- "Chị yêu, chị yên tâm đi! Em cam đoan sẽ giúp chị đuổi hồ ly tinh này đi! Để cho cô ta không ăn hết trái cây ngon.." Nắm tay mũm mĩm quơ.

- "Ừm!"

Nhìn khuôn mặt bé nhỏ nhắn mềm mại, cô thật sự rất muốn cười.

Căn bản không coi lời bé nói là chuyện to tát.

Đến trưa, bé ngồi ở trong phòng của cô, lải nhải không nghỉ.

Vốn cho rằng sinh hoạt trong toà thành yên tĩnh nhàm chán, không nghĩ tới cứ như vậy nhanh qua buổi trưa.

Tám giờ tối, quần gia đứng giờ lên lầu gọi ăn cơm tối.

Hai người xuống lầu, vừa vặn trông thấy Cận Tư Hàn về nhà.

Anh nhủ may nhìn thấy Cổ Thư Phi nằm trên đất.

Quần gia mau tiến lên, muốn đỡ cô ta đi.

Kha Trạch Vũ trực tiếp tiến lên, ngăn ông lại.

- " cậu Tổng thống, cháu chán ghét cậu, cậu thể mà đau lòng vì người phụ nữ này? "

Sắc mặt An Chi Manh âm đạm.

Ánh mắt Cận Tư Hàn lạnh lùng nhìn về phía người phụ nữ kia:

- "Quần gia, ném cô ta ra ngoài, người nào cho cô ta vào? Ngày mai cho người đến trang hoàng tòa lâu đài này từ trong ra ngoài. mỗi một tấc đất cô ta giẫm qua đều phải vứt bỏ."

- " Dạ! Tổng Thống tiên sinh. "

Quần gia thở phào một hơi. Tổng thống vẫn là người thích sạch sẽ, làm cho người ta giận sôi.

Kha Trạch Vũ đắc ý giơ chân lên, một chân hung hăng đạp cô ta:

- "cô già bộ, tỉnh một chút, tỉnh một chút. cô không tỉnh, còn muốn ở lại đây ăn cơm tối sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Cậu, cậu bắt công

Cận Tư Hàn không chú ý hành vi của bé.

Tiến lên ôm eo của cô, đi đến nhà ăn.

- "Đói bụng không! Lần sau để cho quản gia cho các người ăn trước, không cần chờ tôi về!"

- "Không đói bụng! Tôi có ăn điểm tâm!"

Trước kia không cảm thấy cái gì, hiện tại thấy cùng người trong lòng ăn bữa tối ấm áp, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Kha Trạch Vũ đá mấy cái, dù không hứng thú cũng đến bàn ăn ngồi dùng cơm.

"Cậu, người giả dối kia, cậu tính toán đến lúc nào vứt bỏ hả?"

An Chi Manh thấy bé khó xử bởi vì mình, không đành lòng.

- "Trạch Vũ, tới đây, Chúng ta nhìn xem hôm nay chú quản gia làm món ăn gì ngon, có được hay không?"

- "Được!"

Vừa nghe có ăn, tức thời dời lực chú ý.

Ánh mắt Cận Tư Hàn bận rộn nhìn cô gái nhỏ, trong lòng ấm áp.

Đang đợi một thời gian, chờ tìm được máu gấu trúc khác, cho dù anh hủy đi thanh danh cũng sẽ để cho cô ta cút.

Tổng Húc đã nói: máu gấu trúc rất trân quý, chỉ một người sợ vẫn còn bất trắc, hai người ít mạo hiểm hơn.

- "Kẻ nào đui mù mà không diu tôi đi bệnh viện vậy? Nếu tổng thống về nhà, nhìn xem anh sẽ sa thải các người..."

Cổ Thư Phi sờ lấy thân thể mình cứng ngắc, từ mặt đất chật vật đứng lên.

Một mình đi tới phòng khách, mặt nổi giận đùng đùng, trong nháy mắt nhu hòa xuống tới.

- "Tổng thống... Ngài về nhà rồi hả? Ngài biết không? các người hầu đều không có giáo dục. Ngài sa thải bọn họ, tôi tìm cho Ngài người tốt hơn."

bữa tối hôm nay là một phần rau xanh salad cùng hoa quả salad, còn có ly nước trái cây, cộng thêm mấy phần điểm tâm nhỏ.

Điểm tâm nhỏ chỉ bày trước mặt Kha Trạch Vũ và An Chi Manh, hiển nhiên chỉ làm riêng cho hai người.

Cận Tư Hàn ngồi ghế chủ tọa, nhìn thấy trên mặt cô có vết nước, duỗi ngón tay dịu dàng lau khô.

Gò má cô trong nháy mắt đỏ ửng, xoa cái mặt không muốn ái muội như thế.

Kha Trạch Vũ giương khuôn mặt nhỏ của mình lên nhìn cậu, hung hăng nâng mặt mình lên vai.

- "Cậu, cậu, cậu nhìn trên mặt cháu, cậu nhìn trên mặt cháu nè! "

Lời bé nói bị triệt để coi như không có. bé không chịu phục không ngừng cố gắng.

- "Cậu, trên mặt cháu cũng có, cũng có. cậu giúp cháu lau."

Cận Tư Hàn thờ ơ liếc qua.

- "tự mình lau, tay không bị gãy."

- "Cậu, cậu thật bắt công. Hừ! Chị yêu cũng có tay, tay còn dài hơn so với cháu?"

Bỗng nhiên, cảm giác cổ mát lạnh.

Giống như... Tự mình nói sai rồi...

Trong giây lát đứng lên." cháu nhớ ra rồi, cháu còn có việc. ông Quản gia, làm phiền ông giúp cháu đem bữa tối đưa lên trên lầu. 88" nói xong như một trận gió trồn lên trên lầu.

Quản gia hé miệng cười khê, tự mình dùng khay giúp bé bung bữa tối lên.

Cổ Thư Phi trực tiếp ngồi kế bên tay phải của anh, đã thành thói quen coi như không có ai.

Ánh mắt miệt thị nhìn người hầu.

- "Còn không mau mang bữa tối cho tôi, tôi chết đói các người thường nổi sao?"

An Chi Mạnh ngẩng đầu nhìn một chút, cái ghế dời tới bên cạnh Cổ Thư Phi, ngồi chờ xem trò vui.

Cận Tư Hàn vốn định chờ cô gái nhỏ nhà mình giúp mình đuổi ruồi bọ đi, không nghĩ tới cô lại ngồi một bên xem kịch.

Sắc mặt không tốt.

- "Quản gia, ném cô ta ra!"

- "Vâng, Tổng Thống tiên sinh."

Vung tay lên, từ bốn phương tám hướng ló ra rất nhiều bảo vệ.

An Chi Mạnh rất kinh ngạc, bốn phương tám hướng của toà lâu đài này đều có bảo vệ ư?

Cổ Thư Phi thấy bọn họ đi tới mình, sắc mặt rất khó xem:

- "anh có ý tứ gì? anh muốn đòi ý hay sao? Đường đường tổng thống một nước, nói chuyện lật lọng, anh có tin tôi tổ chức chiêu đãi ký giả, nói anh không giữ lời hay không?"

- "Rất ồn ào, ném ra bên ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiêu Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Bá khí toàn bộ khai hỏa

"Chờ chút!" Cô lo lắng nhìn anh, âm giọng khuyên."Giữ đi! Công khai đối với sự uy tín của anh rất không tốt."

"Không sợ! CÔ ta dám nói, anh sẽ cho cả nhà cô ta phải lưu lạc đầu đường." Thanh âm nhạt nhẽo không gọn sóng, khiến cho Cổ Thư Phi vẫn đang sống sờ sờ phải rùng mình một cái.

Người đàn ông này thực sự là một tên ác ma.

Ánh mắt ghen ghét nhìn về phía cô gái được anh đối đãi vô cùng ân cần. Dựa vào cái gì lại không thể là cô, dựa vào cái gì?

Bảo vệ trực tiếp kéo cô ra bên ngoài, đúng lúc một người đàn ông từ ngoài bước vào.

Sắc mặt nghiêm túc, khê thì thào vào tai anh.

Cận Tư Hàn toàn thân lập tức tỏa ra hàn khí."Tin tức là thật?"

"Là thật, người đều bị chuyển qua nước ngoài. Nước R không còn một ai có máu gấu trúc nữa."

An Chi Mạnh thấy anh đột nhiên băng hàn vậy phủ, còn bóp méo chiếc thìa kim loại trong tay.

Cô bắt an gỡ chiếc thìa xuống, nắm lấy tay anh.

Tay bị anh bóp chặt đến đau nhức, cô cười ngọt ngào nhìn anh."Em không ra ngoài, không có gì nguy hiểm. Anh không tìm được người có máu gấu trúc, vậy em cũng sẽ không ra ngoài!"

"Không bình thường!" Anh liếc về phía Cổ Thư Phi đang bị lôi ra ngoài."Đưa cô ta cút lại đây! Quản gia sắp xếp chỗ ở cho cô ta, sau này mang thức ăn lên phòng."

"Rõ, Tổng Thống tiên sinh."

Thoát khỏi sự trói buộc của thị vệ, Cổ Thư Phi đắc ý nhìn về phía An Chi Mạnh."Hừ!"

Quản gia sắp xếp cho cô ở một tòa thành khác, cách tòa thành bên này rất rất xa.

An Chi Mạnh thấy anh dẫn thư kí lên lầu, đoán chắc bọn họ hẳn là thảo luận chuyện máu gấu trúc của mình rồi.

Nhà ăn chỉ còn lại mỗi cô lạnh lẽo ăn bữa tối, trước kia chỉ là cho rằng máu gấu trúc có chút phiền toái thôi.

Hiện tại xem ra, nó lại thành công cụ để người khác đã kích anh.

Thư ký đi theo anh đến thư phòng, khép cửa phòng lại, ngăn cách thanh âm bên ngoài.

"Nói, chuyện gì xảy ra? Ai làm?"

Thư ký nom nớp lo sợ cúi thấp đầu, lúc này Tổng Thống tiên sinh chẳng khác nào sư tử đang sẵn mồi, có thể bắt ngờ nhào tới, trực tiếp cắn chết người.

"Là kẻ có thể lực bất động sản Trung Quốc làm, năm ngoái ngài đoạt mất nhiều ddaasrt thâu của hắn. Hắn một mực canh cánh trong lòng. Còn có Quý lão Trung Quốc, Triệu lão nước B, có cả Tề lão nước A..."

Cảm giác ánh mắt tổng thống nhìn mình như sắp phanh thây mình ra, thư kí càng thêm nhỏ giọng."Bọn họ ngay lúc ngài đưa tin tức đã động thủ rồi."

Mắt đen âm trầm nhìn nơi góc tối."Sao các người hiện tại mới nói?"

"Chúng tôi vẫn một mực tìm kiếm, nhưng đại bộ phận chủ lực đều được ngài điều đến canh giữ ở bệnh viện. Khi đó ngài hôn mê bất tỉnh, lại chỉ chú ý an nguy An tiểu thư, cho nên mới để cho họ đi trước một bước. Một bước vượt lên trước, từng bước dẫn trước." Những từ cuối thư kí càng run rẩy.

"Biết rồi! KKhông có ở nước R thì qua nước khác tìm, không từ thủ đoạn phải tìm ra.Nữ máu gấu trúc, biết chưa, là nữ!" Hai chữ cuối cùng, anh đặc biệt nhấn mạnh.

"Rõ, Tổng Thống tiên sinh. Vậy bọn họ xử lí sao?"

Dung nhan tuấn mỹ lạnh như ác ma, ánh mắt băng lãnh khiến người ta sợ hãi."Dám đối nghịch với tôi, cho chúng đóng cửa, vĩnh viễn không đường sống."

"Vâng, Tổng Thống tiên sinh." Thư ký thăm thương cảm cho đám người xấu số!

KHông ai biết cơ đồ của Tổng thống tiên sinh lớn đến đâu, rộng nhường nào, nhưng chỉ cần ngài nói ai đó không được sống, người đó vĩnh viễn không có đường sống.

Nghe đồn xí nghiệp lân cận rất lớn, trải rộng khắp thế giới, còn giàu có hơn cả nước R.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Đuổi hồ Ly tinh

Thư ký vừa đi ra qua, thị vệ liền đi đến."Tổng Thống tiên sinh, chuyện của An tiểu thư có chút khó giải quyết."

"Ừm!"

"Bọn họ đều nói là không gặp người chủ mưu, chỉ nói là người khác đặt ở cửa, để sẵn tiền đó kêu họ đi làm thôi."

Cái này hiển nhiên là mưu lược của kẻ đó."Đi thăm dò! Bằng bất kì giá nào cũng phải điều tra ra."

"Vâng, Tổng Thống tiên sinh. Chúng tôi đã điều tra ra dduwiojc một kẻ khả nghi trốn sang nước E, cần bắt lại chứ sao?" Thị vệ trình báo lại sự việc mình phát hiện vào ngày 1, tháng 1.

"Đuổi theo, dù đuổi đến chân trời góc bể cũng phải kéo được hắn về đây." Thanh âm mang theo lửa giận ngập trời.

"Vâng! Tổng Thống tiên sinh!" Thị vệ lui xuống.

Mấy ngày nay, sự tình dần lại rất nhiều.

Người cha vô lương vừa nghe nói anh được xuất viện liền kéo theo mẹ đi du lịch mất rồi.

Nhìn đồng văn kiện chất đầy như núi trước màn hình vi tính, anh bất đắc dĩ nhéo nhéo mi tâm.

Trang thiết bị ở bệnh viện cũng coi như đầy đủ, nhưng làm sao thoải mái được như trong thành tổng thống.

Ôm gối kê đầu mềm mại, ngồi dựa trên ghế sofa, ăn uống, đó là thú vui đơn giản nhất của đời người.

"Tỷ tỷ lão bà, chị đã ngủ chưa?" Kha Trạch Vũ vụng trộm đi đến, mắt tròn đảo quanh.

Không nhìn thấy người nào đó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trông thấy thân ảnh của cô, cậu trực tiếp ngồi xuống cạnh. "Tỷ tỷ lão bà, chúng ta hôn vốn đem hồ ly tinh không biết xấu hổ kia đuổi đi đi!"

"Đuổi đi? Anh ấy đã đáp ứng yêu cầu của cô ta, như vậy không tốt..." Tuy cô hoàn toàn có thể tùy ý quyết định, nhưng thân là tổng thống một nước, bị truyền ra ngoài là nói không giữ lời, chắc chắn sẽ tạo nên làn sóng dư luận lớn gây gánh nặng cho anh!

Kha Trạch Vũ mặc kệ những thứ này. "Dù sao, em thấy cô ta rất chướng mắt. Nếu như cậu nhất định phải cưới vợ, vậy cũng chỉ có thể là chị."

An Chi Manh buông bánh ngọt trong tay, tò mò nhìn cậu. "Em thích chị ở điều gì? Cô ấy xinh đẹp hơn chị, giàu có hơn chị, khoa trương hơn! Nhưng chẳng ai hoàn mỹ."

"Thôi đi, cô ta là kẻ tâm cơ."

An Chi Manh: "...". Cô rất muốn hỏi cậu, đứa trẻ mới tám tuổi, có hiểu tâm cơ là gì không?

"Tỷ tỷ lão bà, nhìn một người phải nhìn vào đôi mắt họ, không thể nhìn bề ngoài. Em thích sự đơn thuần của chị! Chỉ có chị mới yêu tổng thống thực sự, chứ không phải yêu vì bề ngoài của cậu." Cậu nói như một người lớn thực sự.

Cô cũng là người nhìn vẻ bề ngoài của người ta!

"Tỷ tỷ lão bà, em mặc kệ, dù sao chị phải hợp tác với em chơi chết tiện nhân kia, để cô ta rời khỏi đây." Thấy cô ta một giây thôi là cậu không thoải mái rồi.

"A!"

Kha Trạch Vũ thấy cô vẫn chung thủy xem TV, qua loa đáp lời mình.

Mặt tròn nhỏ rất không cao hứng. "Em đang nghiêm túc."

"Được!" An Chi Manh không thể không quay đầu nhìn cậu. "Nói suy nghĩ của em xem." Nếu quả thật khiến cho người kia chịu thiệt một chút, đáy lòng vẫn có chút cam tâm.

Kha Trạch Vũ đắc ý lòi ra một quyền vờ lớn. "Chị nhìn đi, đây là kinh nghiệm thu nạp hồ ly tinh mấy năm nay của em, chị xem qua mà học tập lấy một chút!"

Cô nhận laptop trong tay đứa nhỏ, vốn là nhìn qua thôi, nhưng vài trang liền chuyển qua nghiêm túc.

Đứa bé tám tuổi này, trong đầu chứa quá nhiều suy nghĩ.

"Em xác định thật sự phải làm vậy?"

"Đương nhiên, chị là, xảy ra chuyện, chị phải giúp em trước mặt cậu, đây tất cả là vì chị." Khuôn mặt nhỏ nhăn nhúm vừa nhắc đến cậu liền xịu xuống.

"Được rồi!" Cô vuốt vuốt tóc đứa nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Kế hoạch đuổi người A

Hai người thương lượng thật lâu, Kha Trạch Vũ mới hứng thú rời khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau.

Tổng thống vừa đi, quân gia đã nhìn thấy kha thiếu gia từ trên lầu lén lén lút lút đi xuống.

"Quân gia, cậu đi rồi sao?"

"Đi rồi! Kha thiếu gia, sáng nay cậu muốn ăn gì?"

"Gì cũng được, bữa sáng cho kẻ giả dối kia cũng chuẩn bị luôn rồi sao?" Cậu ngó quanh nhà ăn.

"Vâng, kha thiếu gia!"

"Nhanh, ở đâu! Dẫn tôi đi!" Nhanh chóng từ trên ghế nhảy xuống, đi theo sau quân gia vào nhà bếp.

Cậu nhìn bữa sáng trên bàn, nhỏ giọng: "Ông quân gia, cho cháu Mù-Tạc, muối, thêm cả dầu hoa tiêu."

Quân gia nghi ngờ đưa cho cậu.

Thấy cậu cho từng loại gia vị vào trong cháo, ông vẫn giữ im lặng.

Giải quyết xong hết thấy, Kha Trạch Vũ mới để quân gia đặt bát cháo lên khay.

"Ông quân gia, nếu cô ta còn muốn bát cháo nữa, vậy đưa cho cô ta phần cháo này!"

"Được rồi, kha thiếu gia!" Tất cả người hầu trong bếp đều nhìn thấy, và cùng nhau giữ im lặng.

Kha Trạch Vũ bung cháo dinh dưỡng về, vừa vặn trông thấy An Chi Mạnh từ trên lầu đi xuống.

Cậu hào hứng ngoắc tay cô. "Tỷ tỷ lão bà, nơi này nơi này!"

An Chi Mạnh cười dịu dàng đến bên cạnh đứa nhỏ, quân gia nhanh chóng bày trí bữa sáng cho hai người.

Lúc đầu tổng thống chỉ quen ăn sáng tùy ý chút, bánh mì nướng thêm trứng gà, rau xanh, sữa bò.

Đề thích ứng với khẩu vị của An tiểu thư, thực đơn bữa sáng cũng phong phú hẳn lên.

"Người chết ở đâu hết rồi, còn không mau mang bữa sáng tới cho tôi. Đói bụng chết tôi, mất người chịu nổi sao?" Người chưa tới, tiếng đã vang vọng.

Kha Trạch Vũ cười nhìn nơi phát ra âm thanh, quân gia đem cháo dinh dưỡng mình đã chuẩn bị kĩ càng lên.

Nhìn cô ta ưu nhã ăn một miếng, nụ cười càng thêm sáng chói.

"A... Cháo này vị gì vậy chứ, cay chết rồi, cay chết rồi... Sặc chết mất, sặc chết nước... Nước nước..."

Quân gia ung dung rót cho cô một chén nước sôi, cổ thư Phi không cả nhìn trực tiếp uống luôn.

"A... Nóng chết rồi... Các người là người chết sao?"

An Chi Mạnh hiếu kỳ ăn thử một miếng cháo dinh dưỡng của mình, rất ngon mà a!

Nhìn vẻ mặt cười gian của kha Trạch Vũ, trong lòng cô chắc chắn, những gì tới qua cậu nói là hoàn toàn nghiêm túc.

Quân gia lại đi rót cho cô ta một chén nước nữa.

Cổ thư Phi tức giận. "Đầu bếp có phải già cả rồi không, cả nhà chết sạch, sao có thể nấu ra thứ đồ khó ăn như vậy chứ."

Quân gia nhìn hồi lâu, vẫn là không thể nhìn được nữa. "Cổ tiểu thư, xin cô nói chuyện lịch sự một chút. Chúng tôi cũng là người!"

"Các người được coi là nguoiif sao? Hừ! Các người chỉ là bấy kiến con, phải phụ thuộc vào những con kiến chúa lớn mạnh như chúng tôi, ông hiểu không? Tôi muốn giết chết đám kiến các người cũng vô cùng đơn giản!"

Môi đỏ câu lên nụ cười khiêu gọi đầy khinh miệt, nhìn mọi người như nhìn một bầy chó.

Kha Trạch Vũ cười híp mắt bụng qua một phần cháo đến trước mặt cô. "Ăn bữa sáng!"

"Hừ! Hiện tại biết nịnh nọt tôi rồi!" Cô đắc ý mắt nhìn An Chi Mạnh, ưu nhã ung dung ăn một miếng.

Không thèm quan tâm bánh quẩy, bánh bao cùng sữa đậu nành. Những thứ đó là đồ ăn của người nghèo, làm sao xứng với thân phận của cô.

An Chi Manh lặng lẽ ăn bánh quẩy, bánh bao, uống sữa đậu nành.

Cô luôn thích bữa sáng như vậy, không ăn quen bò bít tết, bánh mì nướng, bánh mì vòng cái gì đó.

Nhìn cỗ thư Phi ăn xong một chén cháo dinh dưỡng nhỏ, ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Kha Trạch Vũ.

Chỉ thấy cậu cúi đầu điềm nhiên ăn bữa sáng, nhưng ý cười trên khóe miệng lại lan tận mang tai rồi. Chén cháo kia khẳng định có vấn đề.

Kha Trạch Vũ cười nhìn cô ta ăn xong, cười híp mắt hỏi: "Ăn ngon không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Ngã cầu thang, sống chết chưa biết

"Ừm, cũng không tệ lắm!" Cô Thư Phi dùng khăn ăn ưu nhã lau môi đỏ.

"Xem ra, cô rất thích nước miếng của tôi!" Cậu cười lạnh lợi như một tiểu ác ma.

"Cháu có ý tứ gì?" Nhìn bát đã hết sạch, lại nghĩ đến khả năng kia, dạ dày không ngừng lăn lộn lên xuống.

Kha Trạch Vũ ăn xong bữa sáng, lôi kéo An Chi Manh chạy lên lầu. "tCô ăn ngon là được rồi, ha ha ha..."

"Đứng lại đó, mau nói rõ ràng cho cô!" Nghĩ đến thứ kia, mặt cô càng trắng bệch.

Kha Trạch Vũ mới không thêm đề ý cô ta, nắm tay An Chi Manh chạy nhanh lên lầu.

Cỗ thư Phi chạy theo sau, chặn trước mặt hai người, vênh vang đắc ý nhìn cả hai. "Tiểu quý, vừa rồi cháu nói vậy rốt cuộc là có ý gì?"

"Muốn biết sao?" Cậu làm mặt quỷ, le lưỡi. "Tôi không nói cho cô, cô cứ đoán đi, đoán đi!"

Sau đó lại kéo An Chi Manh, cùng vòng qua cô ta, đi lên lầu.

Cảm giác tay bị người ta giữ chặt, cậu quay đầu trừng mắt về phía cỗ thư Phi. "Thả tôi ra!"

"Cháu dám nhổ nước miếng vào bữa sáng của cô, nhất định sẽ phải trả giá đắt!" Cô hạ giọng, tay siết chặt.

Kha Trạch Vũ tuy có chút võ công, thế nhưng tình huống bất chợt khiến cậu trở tay không kịp.

Sức người lớn trẻ con khác nhau, cậu nhanh chóng bị kéo theo tay Cỗ Thư Phi, ngã lăn xuống lầu, bàn tay nắm tay An Chi Manh cũng buông lỏng ra.

An Chi Manh muốn đưa tay kéo, người đã rơi rồi.

"Trạch Vũ..."

"Kha thiếu gia..." Quản gia nhìn thấy một màn này, bị dọa đến chân phát run.

Ông run rẩy đi về phía Kha Thiếu gia đang nằm bất động dưới chân cầu thang, con người đục ngầu hơi ướt át.

An Chi Manh nhìn thấy, đau lòng đến đau nhức.

Lại nhìn về phía Cỗ Thư Phi gây tội không những không áy náy mà con tỏ vẻ đắc ý, cô tự thấy sự thiện lương của mình thật buồn nôn, thậm chí còn phải để đứa trẻ tám tuổi ra mặt giúp.

Cũng vì mình thiện lương, nên mới để cậu xảy ra chuyện.

Nhìn Kha Trạch Vũ vẫn đang bất động, mắt tròn đảo quanh một vòng.

Đội quản gia ôm qua kha Trạch Vũ đến một bên, cô duỗi hai tay hung hăng hướng về phía mình. "Cỗ thư Phi, đây là cô bức tôi!" Sau đó, cô thực hiện hành động y hệt cô ta vừa rồi.

"A..."

Không quan tâm Cồ Thư Phi đang ngã lộn trên cầu thang, cô nhanh chóng xuống lầu đi đến cạnh quần gia. "Em ấy sao rồi? Có ổn không?"

"Kha thiếu gia hôn mê bất tỉnh, chúng ta tranh thủ thời gian đưa tới bệnh viện!" Nếu như kha thiếu gia xảy ra chuyện gì, ông coi như lấy mạng già này ra đền cũng không đủ.

Hai người vội vàng lên xe, theo sau còn có rất nhiều thị vệ, cùng tới bệnh viện.

Cồ thư Phi từ đầu đến cuối nằm lơ lửng, không người hỏi thăm.

Quần gia không kêu người đưa cô ta tới bệnh viện, mà những người hầu khác cũng lười quản chuyện cô ta.

Sau một giờ

Hai người lần nữa đi vào bệnh viện, trực tiếp đem người ôm ra xe,

Tổng Húc mặc một thân áo trắng, chờ sẵn bên ngoài, đưa người lên cáng cứu thương, chuyển tới thang máy.

"Xảy ra chuyện gì?! Đừng có coi bệnh viện như nhà mình chứ! Vừa ra viện liền tới ngay được."

Nhìn người sắc mặt tái nhợt nằm trên cáng cứu thương, trong lòng cô nóng như lửa đốt. "Bác sĩ Tổng, anh mau cứu đứa bé. Nó ngã trên cầu thang xuống."

"Trên bậc thang ngã xuống? Các người trông coi đứa trẻ kiểu gì vậy?."

"Leng keng..." cửa thang máy mở ra.

Y tá nhanh chóng phụ giúp chuyển người về phòng cấp cứu, Tổng Húc mặc áo trắng, sau đó cũng vội vàng tới phòng cấp cứu.

An Chi Mạnh cùng quần gia lo lắng chờ đợi ngoài hành lang!

"Chú quần gia, thằng bé sẽ không sao chứ!" Cậu còn nhỏ như vậy, nếu như nguy hiểm đến tính mạng thì sao!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Cô khóc lòng anh đau

"Không có chuyện gì!" Ông so với bất kỳ người đều sợ cậu bé xảy ra chuyện.

Kha thiếu gia nhưng là độc đinh duy nhất Kha gia! Nếu Tổng thống biết, cả nhà mình chết vạn lần cũng không hết tội.

Quần gia ngồi ở trên ghế dài, khắc chế chân không ngừng run rẩy.

Coi như không phải mình sai, nhưng cũng là mình chăm sóc không tốt.

An Chi Mạnh ở hành lang đi tới đi lui, lo lắng liên tục nhìn đèn đỏ phòng cấp cứu.

Hai người gấp căn bản quên Cồ Thư Phi nằm trong phòng khách, cũng hoàn toàn quên thông báo Cận Tư Hàn.

————— lâu đài —————

Cận Tư Hàn bởi vì một cái văn kiện, trở lại lâu đài.

Nhìn Cồ Thư Phi nằm ở đó không nhúc nhích, chau mày. "Quần gia, quần gia..."

Người giúp việc vội vã từ một bên chạy ra. "Tổng thống tiên sinh, quần gia không có ở đây."

"Không có ở đây? Đi đâu?" Quần gia công việc ở nhà, chưa từng xảy ra không may.

Cẩn trọng, càng không có chuyện không có ở đây xuất hiện qua.

Người giúp việc ở một bên chân phát run. "Báo cáo Tổng thống tiên sinh! Quần gia cùng An tiểu thư đi bệnh viện..."

"Hộ vệ, lái xe đi bệnh viện!"

"Tổng thống tiên sinh, là Kha thiếu gia xảy ra chuyện..."

Người giúp việc nhìn bóng lưng Tổng thống còn không chờ mình nói xong, vội vàng xoay người, không biết anh có nghe hay không.

Một giờ sau -

Cận Tư Hàn cất bước đi vào hành lang tầng chót, nhìn thấy An Chỉ Manh ở hành lang đi tới đi lui.

Treo ở lồng buồng xuống không ít, chọt một cái ôm cô vào trong ngực. "Em thế nào? Khó chịu chỗ nào? Tổng Húc chết ở đâu rồi? Em không thoải mái, anh ta đến bây giờ còn không tới, nhìn anh không tróc một lớp da anh ta!"

Ngực rắn chắc, để cho căng thẳng trong lòng cô, trong nháy mắt nói lỏng.

Con tim mềm yếu sợ hóa thành nước mắt, ở trong ngực anh nghẹn ngào: "Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tôi không nên mềm yếu như vậy, thật xin lỗi..."

"Đừng khóc, em khóc lòng anh đau!" Tròng mắt đen nhu tình mật ý thâm tình ngưng mắt nhìn cô.

Ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trong suốt trên gương mặt trắng nõn. "Có anh ở, ai khi dễ em. Chỉ cần em nói ra, anh để cho bọn họ đời này đều không cách nào xoay mình."

Lời nói ngang ngược làm ấm lòng cô, để cho nước mắt cô càng không chút kiêng kỵ rơi xuống. "Thật xin lỗi... Thật xin lỗi..." Không phải mình mềm yếu, Trạch Vũ sẽ không giúp mình ra mặt, không phải mình lương thiện, bé cũng sẽ không bị đẩy xuống lầu.

Cận Tư Hàn nhìn trên mặt cô rơi xuống mỗi một giọt nước mắt, lòng cũng đau đến tận xương tủy.

Cúi đầu xuống, ôn nhu hôn lên má của cô, ti mi liếm đi mỗi một giọt nước mắt rơi xuống.

Mặn mẫn, nóng! Nguyên, đây là mùi vị nước mắt.

An Chỉ Manh nhìn khuôn mặt phóng đại trước mắt, cảm nhận được trên mặt mỗi một tác da thịt ướt nhẹp.

Gò má ửng hồng, lúng túng đẩy anh ra. "Không muốn, bẩn!"

"Không bẩn! Chỉ cần là em, đều không bẩn!" Dung nhan tuấn mỹ như vậy, trong trẻo lạnh lùng cũng không so với nghiêm túc ngưng mắt nhìn cô.

Quản gia ở một bên muốn nói rõ tình huống, lại không biết mở miệng thế nào.

Cận Tư Hàn quay đầu ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía quản gia. "Nói, thế nào?"

"Đồng..." Ông quỳ xuống trước mặt anh, đầu thấp đến trên đất. "Cầu Tổng thống tiên sinh tha thứ, đều là tôi sơ sót, mới để cho Cố tiểu thư đẩy Kha thiếu gia xuống cầu thang."

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng thấu xương đến từ Tổng thống, lòng chìm xuống.

An Chỉ Manh kéo tay anh, đối với anh lắc đầu một cái. Quản gia cũng không sai, sai chẳng qua là Cố Thư Phi.

Ánh mắt Cận Tư Hàn ác liệt trở nên nhu hòa. "Đứng lên đi!" Dắt tay An Chỉ Manh, ngồi ở trên ghế dài chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Không cho phép

Có anh ở bên cạnh, An Chỉ Manh cảm giác lòng ổn định không ít.

Thật giống như nơi có anh, trời sập xuống mình cũng tin tưởng anh sẽ tạo cho mình một cái nhà an ổn.

Tựa vào ngực anh, ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm phòng cấp cứu.

Thư ký từ cửa thang lầu vội vã đi tới. "Tổng thống tiên sinh, ngài tìm tôi!"

"ừ! Anh đi lâu dài ném người đàn bà kia ra ngoài cho chó Tây Tạng! Để cho nhà cô ta hoàn toàn sập tiệm." Thanh âm ảm đạm, lại để cho người cảm giác được khí tức lạnh lẽo từ sâu trong nội tâm.

An Chi Manh kéo cánh tay anh.

Cận Tư Hàn cúi đầu nhìn một cái. "Lần này, anh không nghe em." Người đàn bà này đã đụng đến giới hạn cuối cùng của anh, coi như là người máu gấu trúc duy nhất nước R, anh cũng phải để cho hài cốt cô ta không còn.

Dám động người phụ nữ của anh, thì nhất định phải "Chết "

An Chi Manh lắc đầu một cái. "Tôi không phải vì cô ta cầu tha thứ, tôi là muốn nói có thể để cô ta lại cho tôi hay không! Tôi không suy nghĩ chuyện gì cũng dựa vào anh, lần này bởi vì tôi mới làm hại Trạch Vũ thành như vậy. Lần này, tôi muốn tự mình lấy lại công đạo từ trên người cô ta!"

Cận Tư Hàn thấy nước mắt mềm yếu của cô rút lui, trở nên kiên định quả quyết.

Gật đầu đồng ý, vẫy tay để cho thư ký lui ra.

Làm người phụ nữ của mình, quả thật lòng không nên tồn tại mềm yếu cùng không nên có lương thiện.

Anh coi như bảo vệ cô nghiêm mật, cũng có một lúc sơ hở.

Lớn lên, hay là dựa vào chính cô.

Bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, ở đáy lòng càng phát ra kiên định cùng chịu đựng.

Hai giờ trôi qua.

Đèn đỏ phòng cấp cứu biến thành đèn xanh.

Cận Tư Hàn ôm eo của cô đi về phía phòng cấp cứu, thấy cô đi gấp rất sợ cô ngã xuống, nhắc nhở hai ba lần.

Cô cố để mình không ngã xuống, vọt tới trước mặt Tổng Húc.

Tay khăn trang kéo cổ áo áo khoác dài màu trắng anh. "Như thế nào? Bé có khỏe không? Có sao không?"

"Không có sao, chấn động não nhẹ, tay trật khớp, cũng đã cố định. Chẳng qua là mấy ngày nay tốt nhất ở nhà tu dưỡng, còn có chân băng bó, cũng đã tốt, nên bắt động, khoảng thời gian này các người chăm sóc thật tốt là được rồi."

Tổng Húc nói xong, luôn cảm giác ánh mắt Tổng thống nhìn mình hận không thể ăn mình.

Suy nghĩ một chút, không có chỗ nào chọc giận động vật máu lạnh này!

Mất nhìn xuống, nhìn thấy tay nhỏ bé trên áo khoác dài màu trắng. Trong nháy mắt run rẩy, lấy cái tay của cô ra.

Mẹ! Cùng mình thân mật như vậy, đây là muốn hại chết mình!

Phát huy tinh thần mình không biết xấu hổ, cười mặt đầy sáng chói! Ánh mắt không tiếng động cầu khẩn "Tôi không phải cố ý! Anh cũng đừng lại muốn hãm hại tôi!"

"Hừ hừ! Dám chê cô, anh chết chắc!" Tổng thống kiêu ngạo bày tỏ rất bao che.

Tổng Húc khó hiểu biểu đạt trong mắt anh, mặt xụ xuống.

Đàn ông yêu đương, không nói lý lẽ!

Đụng cũng không phải, không đụng cũng là sai lầm! Rốt cuộc muốn anh thế nào!

Toàn bộ hành trình An Chi Manh cũng không có phát giác, nghe được cậu bé không sao. Cả người cũng thả lỏng, một đường đi theo xe đẩy đi.

Cảm giác cánh tay bị người níu lại, quay đầu mê mang nhìn về phía Cận Tư Hàn kéo mình không để cho đi. "Kéo tôi làm gì! Tôi còn muốn đi chăm sóc Trạch Vũ!"

Trạch Vũ!!!!

Kêu thân mật như vậy, sắc mặt anh không dễ coi.

Cô kêu mình đều là kêu Cận Tư Hàn, Cận Tư Hàn hoặc là Tổng thống đại nhân.

Chỉ có thỉnh thoảng mới kêu ông xã, càng nghĩ sắc mặt càng thúi.

Trực tiếp một lực mạnh, kéo cô gằn lại trong ngực mình. Trực tiếp mang đi cửa thang máy.

"A! Anh dẫn tôi đi đâu! Tôi còn phải chăm sóc Trạch Vũ!"

"Không cho phép!"

"Bé bởi vì tôi bị thương, tôi làm sao cũng phải chăm sóc bé!" Cô vô tội nhìn về phía mặt Tổng thống đại nhân, mình làm sao lại chọc anh mất hứng???,

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Chương 153 Thùng giấm muốn nổ cả ngày

"Không cho phép, em chỉ có thể chăm sóc anh!"

"Tại sao! Anh không phải thật tốt sao?" Ánh mắt mê mẩn nhìn về phía anh, cả người trên dưới cũng khỏe mạnh!

Mặt Cận Tư Hàn đen trầm, nghĩ đến cái tiểu tử thúi kia gọi cô chị yêu.

Anh yên lặng quyết định, trực tiếp chờ cậu bé tốt lên bỏ túi đưa về biệt thự Kha gia đi.

An Chi Manh thấy anh không để ý tới mình, giùng giàng.

"Không cho phép nhúc nhích!" Người phụ nữ này vì đàn ông khác, lại phản kháng như vậy.

Anh bày tỏ, rất không cao hứng.

An Chi Manh đoán, đây cũng là huyền ảo. "Này, anh lại không bệnh không đau, tôi chăm sóc anh cái gì!"

"Người nào nói!"

"Được rồi! Vậy anh nơi nào đau!" Cô phát hiện, có lúc anh cũng thật giống trẻ con. So với bây giờ!!

Dung nhan Cận Tư Hàn tuần mĩ thoáng qua vẻ lúng túng."Anh đau bụng!"

"Đau bụng? Làm sao biết?"

"Ai nói sẽ không, anh nói đau bụng chính là đau bụng!" Sắc mặt đen xuống, cô gái nhỏ lại dám nghi ngờ mình.

Thấy anh nổi giận, cô vừa buồn cười vừa tức giận."Được rồi! Vậy anh chỉ cho tôi nhìn đau bụng nơi nào, tôi giúp anh xoa xoa cũng có thể đi!"

Bàn tay tùy ý sờ bụng."Nơi này! Đau!"

"Phốc..." Thật đừng trách cô không cho Tổng thống kiêu ngạo mặt mũi, nhìn anh rõ ràng sờ là dạ dày, anh không phải là nói đau bụng sao.

Hóa ra, Tổng thống từ nhỏ đến lớn thân thể khỏe mạnh ngay cả đau bụng cũng không biết ở đâu.

Cận Tư Hàn chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn vị trí mình tiện tay sờ được.

Sắc mặt càng đen hơn, nhìn tay sờ ở dạ dày, anh có loại xung động muốn chặt cái tay kia.

Nhìn cô gái nhỏ còn cười không nể mặt mình, oán trách nhìn cô."Không cho cười!"

"Được! Tôi không cười, không cười! Ha ha ha..." Đừng trách cô! Cô là thật không nhịn được!

Sắc mặt Cận Tư Hàn thúi từ đầu đến đuôi, ôm eo của cô trực tiếp đi ra ngoài cửa bệnh viện.

Đến bãi đậu xe tài xế nhanh chóng mở cửa xe, hai người ngồi vào trong xe.

Một giờ đến lâu đài.

Mắt Cận Tư Hàn lạnh nhìn người phụ nữ nằm ở đó chậm rãi tỉnh lại.

Cổ Thư Phi mở mắt ra liếc mắt nhìn thấy cao cao tại thượng, thân ảnh tuấn mỹ to lớn.

Biểu tình càng thêm khoa trương, "Tổng thống tiên sinh, cô đẩy tôi... Ngài nhìn chân tôi, đau chết... Ngài giúp người ta nhìn một chút, có cái hậu di chứng gì không!"

Cận Tư Hàn mắt lạnh nhìn cô kẻ khỗ, ánh mắt nhìn cô như nhìn một người chết.

Quay đầu trong nháy mắt ôn nhu ngưng mắt nhìn An Chi Manh. "Xử trí như thế nào?"

An Chi Manh cười từ trên cao nhìn người nằm ở đó còn liều mạng mê hoặc lòng người, đáy lòng nảy sinh ác độc. "Cô không phải xem thường nhất người bình thường sao?" Khóe miệng treo nụ cười ác ma.

Cổ Thư Phi cảm giác được tình thế không đúng, cảnh giác nhìn cô. "Cô đừng tới đây! Tôi nói cho cô, cô không quyền đối với tôi như thế! Ba tôi nhưng là trùm thuyền! Không có ba tôi, tôi nhìn nước R nghiệp luân thuyền làm sao vận chuyển!"

Ánh mắt An Chi Manh nghi ngờ nhìn về phía người đàn ông phía sau.

Cận Tư Hàn đối với cô nhàn nhạt cười một tiếng, ôn tình mạch mạch. "Yên tâm to gan làm việc phải làm, tất cả có anh!"

Người phụ nữ của anh, chỉ phụ trách vô pháp vô thiên, thật vui vẻ là tốt.

Còn lại, có anh. Xế trời, anh cũng có thể sáng tạo qua ngày khác.

"Được!" Khóe miệng cười yếu ớt nhìn Cổ Thư Phi trên đất chật vật bò, cô vốn tồn tại ít thiện lương.

Cho là cô chẳng qua là tiểu thư làm cao, có chút tính khí nhỏ.

Không nghĩ tới lòng ác cô độc như vậy, vậy cũng chớ trách cô lòng dạ ác độc.

Cô hiền lành không phải là đối tất cả mọi người, mà là đối với người đáng giá.

Cười yếu ớt ngồi trên ghế sa lon, ở trong ngực anh tìm một vị trí thoải mái vui ở trong ngực anh. "Ông xã, cô xem thường người nghèo như vậy. Anh nói, để cho cô đi khu đèn đỏ hàng đêm miễn phí phục vụ người nghèo, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Cố chấp yêu - Căm thù đến tận xương tuỷ

"Tốt!" mắt anh hiện lên kinh ngạc, anh vốn cho rằng cô trả thù như là trẻ con làm loạn.

Không nghĩ tới...

Cổ Thư Phi kéo lấy chân đau đớn, tức giận vọt tới trước mặt của cô.

Lại bị bảo vệ hết sức ngăn lại, cô làm sao cũng không thể tránh thoát.

"An Chi Manh, đồ tiện nhân! cô đừng tưởng rằng chỉ mấy câu thì có thể mê hoặc tổng thống! cô chớ đắc ý, cha tôi là trùm về thuyền máy! Ông ta sẽ không để cho các người làm như vậy, ông ta không để cho các người làm như vậy..."

Nhìn thấy Cổ Thư Phi cuồng loạn, Cận Tư Hàn trực tiếp vung tay. "Dẫn đi, y theo cô nói mà làm!" thứ bản thủ này, cô nói thì tốt, chính mình phụ trách chấp hành.

"Tiện nhân, cô chết không yên lành! Tôi làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho cô..."

Mặc cho cô ta giãy giụa như thế nào đi nữa, vẫn bị bảo vệ mang xuống dưới.

cuối cùng đại sảnh cũng khôi phục yên tĩnh.

An Chi Manh nép trong ngực của anh, thận trọng hỏi: "anh sẽ không cảm thấy tôi rất xấu sao?"

"cô là hiền lành! trừng phạt cô ta là đúng tội!" Nếu như không phải sợ cô có cảm giác tội lỗi, anh đã sớm để cho cô ta vĩnh viễn biến mất rồi.

Nhàn nhạt cười, nhưng đáy lòng luôn có cảm giác tội lỗi.

Đột nhiên nhớ tới một sự kiện." không phải cô ta còn có điều kiện thứ ba sao? Nếu như cô ta đưa ra để anh cưới cô ta thì làm sao bây giờ?"

"cô cảm thấy người nào định đoạt quốc gia này?"

"là anh! Còn phải hỏi sao?"

Nhẹ tay sờ mái tóc của cô, giọng nhẹ nhàng mà ôn hòa."Vậy thì đúng rồi! chuyện tôi không muốn làm, ưng thuận như thế nào!"

Tuy lời này rất bá đạo, nhưng bá đạo này cô rất thích.

nếp trong ngực của anh, yên tâm nhắm mắt lại, chậm rãi ngủ.

Cận Tư Hàn nhìn dung nhan cô ngủ say, bất đắc dĩ ôm ngang cô chạy lên lầu.

Nhìn thấy vết thương của cô, tai hồi tưởng lại Tống Húc cố ý cảnh cáo.

"Cô vừa chịu vết thương đạn bắn, trong một tháng không thích ứng vận động kịch liệt nha!" Hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường.

Giúp cô mở điều hoà không khí, đắp kín mền, môi khẽ hôn một cái trên trán của cô, đứng dậy rời đi.

Vừa đi khỏi, trông thấy bảo vệ mang theo Cổ Thư Phi trở lại biệt thự lần nữa, mắt đen thâm thuy.

Cổ Thư Phi Nhìn thấy trước mắt người đàn ông tuấn mỹ lạnh lùng, cao cao tại thượng, cô khắc sâu cảm nhận anh cũng là một ác ma.

Đáy lòng yêu sâu bao nhiêu, hận ý càng sâu bấy nhiêu. "Không biết Tống Thống tiên sinh nói còn giữ lời không?"

"Nói!" Thờ ơ đảo qua, trực tiếp ngồi ở trên ghế sofa mở máy tính ra, không liếc nhìn cô một chút.

người đàn ông trước mắt thanh lãnh cao cao tại thượng, máu lạnh vô tình. Anh chỉ ôn nhu đối với người phụ nữ kia mà thôi.

Đáy lòng ác ma chậm rãi bành trướng, hất tay bảo vệ ra, kiêu ngạo đi tới trước mặt của anh.

"Tôi muốn hỏi Tống Thống tiên sinh vì sao không thích tôi? Lại đi ưa thích một người cái gì cũng không bằng tôi?"

Cận Tư Hàn để công việc trong tay xuống, mắt đen âm trầm nhìn chăm chăm cô."Nói xong rồi hả?"

"Tống Thống tiên sinh, xin hỏi tôi điểm nào không bằng cô ta nhất, điểm nào không thể thay thế cô ta nhất?" cả người cô rơi vào điên cuồng.

Cận Tư Hàn đứng dậy, ở trên cao nghiêng xuống nhìn cô.

hai con người tối tăm lạnh lẽo, như ác ma leo ra từ địa ngục.

Ánh mắt nhìn Cổ Thư Phi lưng thẳng tắp, hơi cong.

Đầu gối hơi phát run, gần như sắp quỵ xuống. Cắn chặt cánh môi, đứng trước mặt của anh, chờ đợi đáp án của mình.

Tay anh trực tiếp bóp cái cổ cô trắng nõn, Nhìn thấy ánh mắt của cô như người chết.

Thương thức mặt cô trắng nõn biến thành đỏ bừng, đang đổi thành màu xanh.

Môi mòng câu lên 45 độ, cười âm lãnh." một sợi tóc của cô ấy, cô cũng không sánh nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Tống Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Biết rõ cô sao bằng anh

lời nói Lãnh khốc Vô Tình, làm cho cõi lòng cô tan nát như bột phấn.

Đôi mắt sáng bi thương nhìn anh. "Tôi yêu anh ròng rã mười năm, mười năm! Vì anh, cái gì tôi đều nguyện ý, coi như đi chết!"

"A! Vậy thì đi chết là tốt rồi." Bàn tay dùng sức một chút xú, mắt đen bình thường không gọn sóng nhìn về phía cô ở giữa lằn ranh sống chết giấy dựa.

Cổ Thư Phi cảm giác chính mình đã thờ không thông, khó chịu sắp tắt thờ rồi.

rốt cuộc cô biết người đàn ông này là vô tâm, ít nhất là đối với mình không hề có một chút xú lưu luyến nào.

hận ý từ đáy lòng cô càng xâm nhập cốt tủy, An Chi Manh, đều tại cô, không có cô, người tổng thống yêu là tôi, là tôi.

Hồ hấp càng ngày càng khó khăn, hai mắt từ từ mờ đi.

Nội tâm đang sợ hãi, cô biết anh sẽ bóp chết mình.

"Khụ khụ... Tôi... Tôi có điều kiện thứ ba... Muốn... Muốn..."

"Nói!" Bỗng nhiên hất cô ra, tiếp nhận khăn tay của bảo vệ đưa tới, tinh tế lau sạch sẽ ném trên mặt đất.

Ngã ngội trên mặt đất, ngửa đầu hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn thấy anh cao cao tại thượng.

người đàn ông này, là mơ ước đời này của mình.

Vì anh, cái gì cô cũng đều tình nguyện. Vứt bỏ tôn nghiêm, tự tôn, hạ thấp tư thái cũng không đáng kể.

Nhưng anh chẳng thèm ngó tới mình như thế, cô vốn cho rằng anh đối với tất cả phụ nữ đều như thế, nội tâm còn có thể cân bằng.

Khi biết kỳ thật anh đối với cô ta đặc biệt, cô điên rồi, cô điên cuồng như thiêu thân lao vào lửa, chỉ vì muốn ánh mắt anh rơi một tia thương hại vào trên thân mình.

cười trào phúng, đã không chiếm được người anh, đáy lòng hiện lên một ý nghĩ âm độc.

"Tôi muốn tình trùng của anh!"

Cận Tư Hàn liếc nhìn cô trên mặt đất chật vật không chịu nổi, người phụ nữ thế này mà muốn con của mình.

Chán ghét nhìn cô. "ném cô ta ra bên ngoài!"

"vâng, Tổng Thống tiền sinh!" Hai bảo vệ tiến lên kéo ngã người phụ nữ trên mặt đất như kẻ điên, đi ra ngoài tòa thành.

Cổ Thư Phi liều mạng giấy dựa. "Cận Tư Hàn, anh đối với tôi tuyệt tình như thế, anh sẽ phải hối hận, anh sẽ phải hối hận!"

Bảo vệ nhanh chóng kéo cô tới bên ngoài tòa thành.

Cận Tư Hàn ngồi ở trên ghế sofa, mắt đen trầm tư nửa ngày.

Đứng dậy, rời khỏi tòa thành.

An Chi Manh tỉnh lại lần nữa, trời đã chạng vạng tối rồi.

là bị chuông điện thoại đánh thức.

Tiếp điện thoại, còn có chút mơ hồ. "hày, vị nào!"

"hai ngày này tôi phải đi công tác một chuyến, cô ở nhà chiều cổ thật tốt chính mình. Đúng giờ ăn cơm, có chuyện tìm quản gia tùy thời phân phó. Ngày mai quản gia sẽ trở về, nhà thiết kế cũng sẽ tới, cô thích bố trí dạng gì, nói trực tiếp với nhà thiết kế!"

"A!" Mơ mơ màng màng cúp máy điện thoại, ngủ thật say lần nữa.

một giờ sau.

Lúc này mới hài lòng tỉnh dậy.

Sờ bụng thấy đói kêu vang, xuống lầu tìm đồ ăn.

đại sảnh trống rỗng chỉ có quản gia dọn xong bữa tối. "Chú Quản gia, tổng thống đâu?"

"Tổng thống đi công tác mấy ngày, anh ấy không có nói với cô sao?" Quản gia dọn xong bữa tối, cẩn thận chuyển đĩa ăn.

"Đi công tác sao?" đầu óc mơ mơ màng màng tựa như tiếp điện thoại nói như vậy, xem ra, mấy ngày nay là thời gian một mình rồi. "Anh ta có nói mấy ngày không?"

"Tổng thống không có nói!" Quản gia nhìn thấy cô ánh mắt xoay tròn đảo loạn, đáy lòng có chút bất an. "An tiểu thư, cô nên an phận ở lại tòa thành cho tốt!"

"A! Biết rồi!" muốn cô an phận ở lại, làm sao có thể!

nhấn nhện ở chỗ này hơn một tháng, sắp xuất viện rồi. Tổng thống không ở đây, đương nhiên là muốn ra ngoài chơi rồi!

Quản gia thấy cô còn chưa hết hi vọng, không thể không chờ dài.

Quả nhiên Tổng Thống tiên sinh hiểu rõ An tiểu thư như vậy. "An tiểu thư, tổng thống nói, mấy ngày nay ngài muốn cô đem tòa thành trong ngoài cải tiến một phen! Đợi cô làm xong những việc này, cô mới có thể ra cửa."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Làm sao chạy đi đây?

"Trong trong ngoài ngoài, sửa sang?? Tôi???" Tay chỉ chính mình, nghi hoặc nhìn chú Quản gia, không phải ông nhớ làm sao!

"Đứng!"

"Ha ha... khẳng định là chú nhớ làm rồi, cháu cảm thấy tòa lâu đài này đã sửa sang rất tốt rồi!"

Tòa lâu đài này nhìn không thấy đâu, vài lần đều không nhìn thấy hàng rào, chờ cô trong ngoài sửa sang xong, cuộc đời này đừng nghĩ muốn ra ngoài.

Quản gia trịnh trọng nhắc lại lần nữa. "An tiểu thư, tôi không nhớ làm!"

"..." trong nháy mắt An Chỉ Manh sa sút tinh thần, ánh mắt tròn tròn khẩn cầu nhìn ông. "Chú Quản gia, chú tự dàn xếp được không? Cháu kim nén ở trong này hơn một tháng, sắp mọc meo rồi."

Quản gia cười mặt mũi hiền lành. "An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh phân phó tôi cũng không làm chủ được! coi như tôi thả cô ra ngoài, bảo vệ cũng sẽ không cho cô đi ra."

"Bảo vệ?" Nghi ngờ quay đầu, quả nhiên phát giác sau lưng xuất hiện một hàng lớn đàn ông cường tráng mặc âu phục đen.

Nhìn thấy đồng phục âu phục đen, cà vạt đen.

chiều cao giống nhau, dáng người cường tráng, luôn có cảm giác mình là thiên kim của trùm xã hội đen.

"Cái kia! Các người có thể đổi y phục không?"

"An tiểu thư! Cô cứ phân phó!"

"tôi thật có thể tùy ý sao?" Đáy mắt thoáng hiện tia giao hoạt, bảo vệ bị nhìn đáy lòng có chút run rẩy.

Nhưng nhớ tới Tổng Thống tiên sinh, vẫn là kiên trì gật đầu đáp ứng.

An Chỉ Manh ăn xong bữa sáng, đi tới đi lui vòng quanh bọn họ.

Thình thoảng dò xét thân hình của bọn họ, gật đầu liên tiếp. "Có rồi!"

ngón tay trắng ngần chỉ vào bảo vệ thứ nhất. "anh mặc áo sơ mi màu trắng, quần màu xám, da giày màu xanh đậm."

Tay chỉ vào bảo vệ thứ hai. "anh mặc áo lót màu lam nhạt, quần thể thao màu xám bó sát người, giày màu trắng"

Tay chỉ từng người, đem mỗi người đều mặc phong cách khác biệt. "Tốt, tất cả đi thay đổi y phục đi!"

Bọn bảo vệ nhìn lão đại, thấy lão đại bắt đầu gật đầu, không thể không lui xuống.

Sau mười phút, mười vị bảo vệ rục rờ hẳn lên, thuận một sắc đứng ở trước mặt của cô.

Nhìn thấy trước mắt rục rờ hẳn lên, từng người đàn ông anh tuấn làm cho người ta chảy máu mũi.

con mắt An Chi Manh không ngừng tỏa sáng, si mê nhìn bọn họ da màu mật ong cơ bắp hữu lực cường tráng.

Bảo vệ có chút dựng tóc gáy, nếu như Tổng Thống tiên sinh biết An tiểu thư dùng ánh mắt như vậy nhìn bọn họ, sẽ không lột da bọn họ sao!!!

An Chi Manh cười ngây ngốc. "Như vậy thật tốt! Đẹp trai hơn rồi!" Ngắm lại chính mình mang theo một nhóm lớn soái ca đi ra ngoài, sẽ không bị nước bọt của mỹ nữ dính cho chết đuối sao!

Nhắm chán lên lầu xem truyền hình, gian phòng kia có đầy đủ thiết bị tập thể hình, nhưng cô cũng lười không muốn đi.

yêu thích lớn nhất mỗi ngày, là lên mạng, xem phim thần tượng.

Nhu Nhu gọi tới một tin tức trên QQ.

Ấn mở xem là Nhu Nhu. "Có người tìm người mẫu, cậu phù hợp với yêu cầu, muốn tới hay không."

Nhanh chóng gõ bàn phím khôi phục qua. "Đương nhiên muốn."

"Vậy thì tốt, hai giờ rưỡi chiều ngày mai, nhớ đến! Tôi bận rồi."

xế chiều ngày mai? Làm sao ra ngoài đây?

Coi như đi ra ngoài, làm sao thoát khỏi bảo vệ đây???

"Cốc cốc..."

"Mời vào!"

Ngoài cửa đi vào một người đàn ông tóc quăn màu nâu đậm, mắt xanh thành thực ôn trọng. "chào cô, An tiểu thư. Tôi là người phụ trách đôi mới tòa thành lần này, cô có thể gọi tôi là Kiệt Mễ."

"chào anh!"

"An tiểu thư, đây là tất cả kiểu dáng, cô chọn trước, có ý kiến gì cũng có thể trao đổi với tôi."

trợ lý phía sau, đẩy tới một ngăn tủ lớn. Mở ngăn tủ ra, bên trong bày đầy một chồng tập tranh.

"một ngăn tủ này là, bồn cây cảnh bên ngoài tòa thành, chọn mua hoa. ngăn tủ này là chọn mua gạch, ngăn tủ này là đèn thủy tinh, hình ảnh đèn của cả nước. Hàng này là..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Có việc

Cô nhìn tủ quần áo đầy ắp trước mặt, phải chọn một bộ trong số đó, cảm giác đau đầu chóng mặt....

Tiếp nhận tập tranh trên tay anh, bắt đầu tìm kiếm, bên tai nghe anh giảng giải.

Một ngày này, dù cô muốn hay không thì cũng phải bỏ tức rất nhiều kiến thức.

Một đêm này, cô cũng không ngủ yên.

Não bộ ngập tràn suy nghĩ ngày mai làm sao ra khỏi tòa thành, vừa sáng liền chạy đi là điều không thể.

Đã vậy cô còn là người mù đường, để họ thả cô ra, điều đó cũng thật quá viễn vông.

Thần kinh chuyển động, bỗng nhiên lóe lên một ý. "Có rồi!" Cách này nhất định có thể ra khỏi tòa thành.

Đến nước này, cô có thể yên tâm ngủ rồi.

8h sáng thứ hai, chuông vang lên cô liền rời giường ngay, ăn qua bữa sáng.

Xem phim truyền hình, 11:30 thì ăn trưa.

Nhìn quần gia đang bận rộn, cô dịu dàng lên tiếng?"Quần gia đại thúc, trạch Vũ khá hơn chút nào chưa ạ?"

"Ừm! Tốt hơn nhiều!"

"Vậy tôi có thể đi thăm em ấy không? Từ khi nó phẫu thuật xong, tôi chưa được thăm nó?" Ngừ khí mang theo vẻ cầu khẩn, mắt mong đợi nhìn ông.

Quần gia im ắng thờ dài, đối diện với gương mặt kia, ông dù tâm địa cứng rắn đến mấy cũng phải chịu khuất phục.

"An tiểu thư, cô đừng làm khó tôi. Tôi đây cũng già rồi! Lừa giận của tổng thống, tôi hứng không nổi."

Cô mặt méo xệch, lay lay cánh tay ông."Quần gia đại thúc, chú đồng ý đi mà! Đồng ý đi mà! Tôi cam đoan sẽ không để xảy ra chuyện, tôi cũng chỉ muốn trưa đến thăm em ấy, tôi nhất định sẽ về nhà. Chú không nói, họ không nói, ai biết được? Chú nói đúng không?"

Cô nài nỉ như vậy khiến suy nghĩ của ông có chút lung lay, nhìn bàn tay trắng nõn bám cánh tay mình.

Cháu gái lớn của ông cũng không bám lấy ông như cô.

Cõi lòng rồi mù."Được rồi. Nhưng chỉ lần này thôi, sẽ không có lần nữa đâu đó."

"Àu da! Cảm ơn chú, chú thật tốt." Cô ôm chầm lấy ông, cao hứng nhảy múa xoay vài vòng.

Sau đó, dẫn theo một đàn thị vệ tuần nam đi ra khỏi cửa.

Quần gia nhìn theo bóng lưng cô rồi đi, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện quyết định lần này của mình là đúng.

Ông cũng có chút hiểu vì sao tổng thống lạnh lùng cấp cao tại thượng lại chỉ yêu quý một mình An tiểu thư rồi.

Trên thân cô luôn có một cỗ ma lực, khiến người ta muốn che chở, bảo vệ cô.

Cô tuy nhiều lúc tùy hứng, nhưng cô không kiêu căng, không giả tạo, đáng yêu, chân thực, không làm bộ.

Xã hội bây giờ, người như vậy e rằng sắp tuyệt chủng hết rồi.

Sau một tiếng.

An Chỉ Manh đeo kính râm thị vệ đưa cho, đi xuống xe.

Sau đó, dưới sự hộ tống của thị vệ, thuận lợi đi đến phòng bệnh của Kha Trạch Vũ,

"Trạch Vũ, chị tới thăm em đây! Em khá hơn chút nào chưa?." Nhìn Trạch Vũ đang ngồi chơi trên sofa, cô tiến lại gần ngồi xuống cạnh cậu.

Thị vệ đứng bên ngoài canh giữ.

"Tỷ tỷ lão bà, chị không thèm tới thăm em." Khuôn mặt bé nhỏ mấp míp rất không vui.

"Chị không phải đã tới thăm em đây sao! Chị còn mang điểm tâm tới nữa nhé." Cô lấy điểm tâm đã chuẩn bị sẵn ra."Nè nè, thích không?"

Trông thấy điểm tâm, cậu nháy mắt liền vui vẻ."Vẫn là tỷ tỷ lão bà tốt với em nhất." Tay cầm điểm tâm, ưu nhã nhanh chóng ăn hết.

An Chỉ Manh không biết làm sao mở miệng, nhìn đồng hồ đã qua một tiếng rưỡi, không nói liền không kịp rồi.

Kha Trạch Vũ ăn xong bánh ngọt, ngẩng đầu chau mày nhìn An Chỉ Manh."Tỷ tỷ lão bà, chị có việc gì cứ nói đi!"

"Ách..." Giống như nói ra là có chút quá mức. Đây là lần đầu cô tìm cậu vì có mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Chị vợ, giải quyết...

Kha Trạch Vũ dứt cả miếng bánh vào miệng, trừng trừng nhìn cô. "Tỷ tỷ lão bà, chị vẫn còn phải ngại với em? Nói đi! Chị cần là chuyện của chị, em cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Cậu vỗ bộ ngực nhỏ, hăng hái nói.

An Chi Manh nghĩ nghĩ, nói thầm bên tai đứa nhỏ.

Kha Trạch Vũ liền tiếp gắp đầu. "Chuyện này, cứ tin ở em." Chuyện rồi thị vệ đi, cậu làm thuần thực lắm rồi.

Nhét xong mấy miếng bánh ngọt cuối cùng. "Tỷ tỷ lão bà, chị chờ ở đây! An tâm chờ tin tốt."

Sau đó cậu đi ra ngoài, đi thẳng đến văn phòng Tổng Húc, tìm kiếm thứ gì đó.

Tìm được, lập tức cười mờ ám. Cậu nghiền nát thuốc, đổ vào bình, sau đó cầm theo mùi chén nước quay về.

Cười dịu dàng đi đến trước mặt thị vệ. "Chú, chắc các chú khát rồi! Mau lại uống chút nước đi. Trời nóng, đứng lâu rất mệt đó! Tỷ tỷ lão bà, chị ấy còn ở trong với tôi lâu lắm!"

"Cảm ơn kha thiếu gia!" Thị vệ nhận lấy nước trong tay đứa nhỏ.

Mùi người ực mạnh mấy cốc nước lớn, trời rất nóng, đứng mấy giờ xác thực khát rồi.

Kha Trạch Vũ cười híp mắt nhìn bọn họ uống xong, từng người một nằm vật ra đất.

Cậu vỗ vỗ tay nhỏ. "Tỷ tỷ lão bà, làm xong rồi, chị có thể ra ngoài."

An Chi Manh đi ra, nhìn đám thị vệ. "Bọn họ không sao chứ!"

"Sẽ không, nhiều nhất thì hôn mê mấy giờ thôi. Đi thôi, chúng ta kéo họ vào trong, để như vậy sẽ bị bác sĩ Tổng phát hiện."

"Ừ!" Hai người dùng sức kéo mùi thị vệ vào phòng bệnh, chờ chuyển xong những người này, toàn thân đã đầm mồ hôi.

Chuyển người xong cũng mất hai giờ đồng hồ.

"Chị đi trước nhé!"

"Về sớm chút, cẩn thận lộ!" Nếu như để lộ, cậu khẳng định sẽ lột da mình.

"Yên tâm đi! Sẽ không." Lần này cũng chỉ là vài bộ y phục, muộn nhất thì giờ ăn cơm chiều là về rồi.

Cô cất bước lớn vui sướng, đi ra khỏi cổng bệnh viện.

Đeo kính râm, đón xe.

Vừa xuống xe đã nhìn thấy một cô gái dáng người nóng bỏng, mặc quần đùi, áo ngắn ôm sát.

"Chỗ này. Cô tới rồi, tôi còn tưởng cô không tới chứ!"

Hai người thân mật kéo tay, đi đến cao ốc. "Tôi cho cô biết a, lần này tôi vất vả lắm mới chớp được thời cơ, không thể để lãng phí!"

"Được được, tôi biết rồi!"

Một đường được dẫn đến phòng chụp ảnh, bên trong có một thợ quay phim, vài chuyên gia trang điểm, còn có người mẫu.

Nhu Nhu dẫn cô đến trước mặt một người phụ nữ ăn mặc già dặn. "Manh manh, đây là chị Hoa."

"Chị Hoa, đây là Manh Manh, chị em tốt của em!"

"Chào chị, chị Hoa!" Cô duỗi tay, tay liền rơi vào không trung.

Nhìn người kia vòng hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn mình, cô nghi ngờ nhìn phía Nhu Nhu.

Nhu Nhu lắc đầu, ý mình cũng không biết. "Chị Hoa, đây mà Manh Manh mà em nói với chị!":

"Hừ! An Chi Manh sao? Hiện tại cả nước ai không biết ai không hiểu! Cô thời gian lớn phải được ngồi mát ăn bát vàng chứ, còn tới đây quay làm gì!"

Vẫn là nhanh đi về đi!" Chị Hoa miệt thị nhìn cô. Trong mắt nồng đậm hận ý và ghét bỏ.

Cổ hận ý này khiến An Chi Mạnh mờ mịt không hiểu, Minh còn chưa từng gặp qua cô ấy, sao cô ấy lại tỏ ra ghét mình như vậy?

"Chị Hoa, chúng ta phải chăng có hiểu lầm gì rồi?"

"Hiểu lầm? Hừ! Ai dám hiểu lầm cô!" Cô thu hồ sơ bên cạnh, xme thường nhìn cô gái "Muốn chụp ảnh thật sao?"

"Vâng. Là NHu NHu bảo em, kêu em tới thử."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: KKhông biết xấu hổ ăn đậu hũ ai đó

Bốn người đang chia ánh mắt ghét bỏ về cô.

Ánh mắt như vậy, khiến cô bất an vô cùng.

Cô đi đến sau lưng Nhu Nhu, tay nắm chặt tay của cô, ánh mắt cầu cứu.

Nhu Nhu vỗ vỗ lưng cô an ủi, ra hiệu cô cứ yên tâm.

Tiến lên một bước, để cô nép sau lưng "Hoa tỷ, chị cũng xem qua Mạnh Mạnh rồi, vậy là đồng ý hay không chụp cho cô ấy!"

"Nha, mới thể đã tránh sau lưng người ta, đây là sợ chúng tôi ăn cô đấy à?."

Một cô gái trang điểm đậm, nện giày cao gót đi tới.

"Vàng yến, lời này của cô có ý tứ gì!"

An Chi Mạnh kéo tay Nhu Nhu, nhìn mấy người cũng đi đến trước mặt mình. Ánh mắt kia chính xác chứa đầy ghen ghét.

"Nha, phu nhân tổng thống tương lai lại có đức hạnh như vậy đây! Chà chà! Em gái nhỏ, em có bí quyết gì trối chân tổng thống vậy, dạy cho chúng tôi một hai chiêu với nào!"

"Hiểu Mật, đừng dọa em ấy sợ chứ!" Vàng Yến đưa tay định chạm vào mặt cô, lập tức bị Nhu Nhu hất ra. Cô ta cũng không quản,

"Em gái nhỏ, lúc nào tổng thống chơi chán em rồi, nhớ báo tụi chị một tiếng. Để bọn chị còn sửa sang lại mình!"

"Các người có ý gì?!" Nhu Nhu nhìn chị Hoa vẫn lạnh lùng không chịu lên tiếng. "Chị Hoa, cuối cùng chị có cần người chụp không?"

Chị hoa lạnh nhạt liếc qua. Hai tay vòng trước ngực. "Cô cảm thấy tôi mời được phu nhân tổng thống tương lai sao? Một giọt máu của cô ta có giá một trăm triệu đó! Tôi lớn từng này vẫn chưa thấy qua một trăm triệu đâu! Nếu không, cô cho tôi vài giọt máu, tôi qua tìm tổng thống đòi lấy tiền tiêu xài!"

Lời nói càng lúc càng chanh chua, An Chi Mạnh nhất thời không biết nên phản bác thế nào.

Sắc mặt trở nên tái nhợt, thấy Nhu Nhu chuẩn bị cãi nhau to với đám người đó, cô đành kéo tay cô trực tiếp ra ngoài.

Đến ngấm ngoài cửa Nhu Nhu tức giận dậm chân. "Mạnh mạnh, cậu kéo tớ ra đây làm gì! Họ nói cậu như vậy, cậu không nể lại sao? Cậu bị dẫn à? »

"Tính toán rồi!" Tuy đều là những lời khó nghe, nhưng rất nhiều lại là sự thật.

Từ một nữ sinh không diện mạo không gia thế, đột nhiên được tổng thống cả nước R sủng hạnh, muốn kết hôn.

Ai cũng sẽ nghĩ như vậy thôi.

"Tính toán? Cái này làm sao tính toán? Họ nói khó nghe như vậy mà cậu còn nể được à! Nếu là cậu trước kia, sớm đã xông lên đánh nhau với họ lâu rồi! Không được, tớ vẫn rất giận, phải did cho họ một trận."

Nhu Nhu kéo tay áo, đi vào bên trong.

An Chi Mạnh tranh thủ thời gian ngăn lại. "Tính toán rồi! Cậu có thể ngăn chặn miệng họ nhất thời, nhưng có thể ngăn chặn miệng đời người dân nước R

này mãi sao?"

"Manh manh! Cậu chịu ủy khuất rồi! Những người kia thật buồn nôn, chính mình xấu xa còn không biết xấu hổ đi nói người khác."

Cô kéo tay An Chi Manh, hai người cùng rời khỏi cửa.

Trực tiếp đón xe. "Đi thôi! Tớ dẫn cậu đi gặp Huyền Huyền! Sau đó cùng đi ăn cơm tối! Chúng tớ rất lâu không gặp cậu rồi, rất nhớ cậu. Cậu có thể bật mí cho chúng tớ một chút, xem cậu với vị tổng thống trong truyền thuyết kia làm sao yêu nhau được."

Đáy mắt cô hừng hực ý hiếu kỳ, hoàn toàn không có chút ghen tuông và thù hận nào.

Hai người hàn huyên một đường, rất nhanh liền tới dưới lầu nhà Huyền Huyền.

Xa xa đã nhìn thấy Huyền Huyền ăn một quần dài trắng, đầu cột tóc đuôi ngựa.

Thanh thuần như Thủy Phù Dung!

An Chi Manh xông lên trước, ôm lấy cô. "Huyền Huyền, người ta nhớ cậu muốn chết!"

Huyền Huyền nhìn người nào đó vừa ôm chầm lấy mình, nghiêng răng ken két. "An Chi Manh, người chết đi cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Nói hươu nói vượn

"Không muốn! Không muốn!" An Chi Manh nghịch ngợm dúi đầu vào ngực cô.

Nhu Nhu cười nhẹ kéo cô ra. "Manh manh, cậu lại nháo rồi, Huyền Huyền đánh cậu, tớ không đỡ cho đâu. »

"Được thôi!" AN Chi Manh lưu luyến rời ra.

Nhìn khuôn mặt thanh lệ thoát tục kia, là con gái mà cô sắp bị cô ấy hút hồn rồi.

Nhu Nhu kéo tay một cái, dưới trời nắng, mấy người ôm nhau cũng không chê nóng.

Cả ba thân mật cùng đi trên đường.

Nhu Nhu nhìn gương mặt tái nhợt của cô gái. "Huyền Huyền, gần đây cậu lại đuối thông cáo, ngủ không ngon giấc sao?

"Ừm! Lúc hai người gọi tới, tớ còn chưa ngủ trong ba tiếng!" Cô xoa xoa thái dương, mặt có chút ửng đỏ.

Đi một hồi, cuối cùng dừng lại trước cửa hàng hải sản!

Nhu Nhu trực tiếp mở miệng. "Manh manh, cái này cậu phải mời rồi. Thành vợ đại gia, phải bao nuôi bạn bè a!"

Nhìn túi tiền chỉ có công dụng làm đẹp của mình, cô ngao ngán. "Tớ nói không có tiền, các cậu tin không? »

Hai người kịch liệt lắc đầu, cô ngại ngần mở túi, rỗng tuếch.

Hai người thất vọng không thôi nhìn cô. "cậu còn giả nghèo với bọn tớ nữa, không phải vậy đâu! Cậu nghèo như vậy, ai tin được."

"Không phải vì nghèo mới muốn kiếm tiền sao!" Nhìn túi tiền rỗng tuếch kia, cô cũng muốn khóc.

Huyền Huyền đặt tiền ở quầy thu ngân. "Được rồi, lần này tớ mời cho."

"Vẫn là Huyền Huyền trọng nghĩa." Giao trả tiền, mấy người bụng đồ ăn, ngồi sô pha trò chuyện.

Nhu Nhu kẹp một cái chân cua. "Manh manh, cậu nói không về nhà trọ cậu được, nếu vậy, cậu cho thuê đi!"

"Thuê?"

"Đúng a! Còn có thể kiếm tiền! Không phải cậu còn mấy nhà sao! Cậu không dùng đến, vậy cho thuê đi, thế sẽ có tiền thuê nhà rồi."

Huyền Huyền cũng đồng ý gật đầu.

"Vậy các cậu tìm giúp tớ một khách trọ tởys, tớ ra ngoài không tiện." An Chi Manh ăn hải sản tự phục vụ một cách ngon lành, gần đây chưa được ăn đồ ngon như vậy.

"Được thôi, lúc đó có tiền rồi nhớ mời bạn bè!"

Nhu Nhu ấn định giao kèo.

Huyền Huyền có chút không yên lòng nhìn ngoài cửa sổ. "Manh manh, tòa thành tổng thống, ngày nào rảnh dẫn bọn tớ đi xem chút nhé?"

"Dẫn các cậu đi?" Nhìn lấy hai người cuồng gật đầu, nghĩ nghĩ, anh hình như có nói qua có thể đưa bạn tới chơi.

Ở tòa thành một mình cũng chán. "Được, Ăn xong, thu dọn đồ rồi đi."

"Cậu nghiêm túc đó chứ?!" Nhu Nhu thả thức ăn trong tay, nhìn cô.

Thấy cô gật đầu, nhanh chóng cầm đồ ăn lên. « Đi thôi!"

"Đi đâu?"

"Tới tòa thành. Đến đó ăn chục đồ ăn phủ tổng thống, cần gì ở đây ăn mấy đồ này!"

An Chi Manh bị Nhu Nhu kéo lấy, ngồi vào trong taxi. Nhìn bộ dáng kích động của cô bạn, có chút dở khóc dở cười.

"Nhu Nhu, tổng thống không ở nhà! Chỉ có quản gia đại thúc! Cậu không cần khẩn trương!"

"Thật sao?! Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!." Nhu Nhu vỗ ngực mình. "Đúng rồi, các cậu xác định là sẽ kết hôn, hay anh ta chơi đùa chán là cậu xong việc?"

"Anh ấy xác định sẽ kết hôn!"

Mấy người đi vào bệnh viện, lên tầng cao nhất.

Mở cửa phòng, vừa vặn nghe thấy bên tai truyền đến tiếng Kha Trạch Vũ đang nói dối lưu loát.

"Tôi nói chị vợ đi nhà xí rồi."

"Kha thiếu gia, đã một giờ rồi, đi nhà xí cần lâu như vậy sao?"

"Đó là đương nhiên, phụ nữ rất phiền phức! Có lẽ cô ấy còn ở bên trong, trang điểm a! Sau đó ngấm vuốt, chải chuốt thêm hồi lâu!"

~160

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Không cùng cậu ngủ, cậu đi ngủ cùng anh ấy

"Kha thiếu gia, chúng ta tìm khắp nhà vệ sinh nữ, cũng không có người! Kha thiếu gia, mời cậu đừng làm khó dễ chúng ta, nếu như An tiểu thư xảy ra chuyện gì, chúng ta ai cũng không chịu nổi lửa giận Tổng thống tiên sinh."

"Kia có lẽ, chị đi nhà vệ sinh chỗ khác! Tôi làm sao biết!"

"Kha thiếu gia! Chúng ta đã điện thoại cho Tổng thống tiên sinh, ngài ấy chắc chắn cậu không nói thật?"

Gọi điện thoại cho Cận Tư Hàn? Trong nháy mắt An Chi Manh cảm thấy lo sợ.

Nếu như biết mình len lén đi ra ngoài, mình có thể chết rất thảm hay không!

Chột dạ đẩy cửa phòng ra. "Hắc hắc! Các người tìm tôi! Tôi mới vừa rồi gặp bạn ở dưới lầu, thuận tiện uống ly cà phê, trò chuyện một hồi! Có thể thương lượng hay không?"

Tổ trưởng bảo vệ thấy cô bình yên vô sự, lúc này tảng đá lớn trong lòng mới rơi xuống.

"An tiểu thư, mời cô mang theo chúng ta đi ra ngoài!"

"A a! Phụ nữ nói chuyện phiếm, mang các người rất không thuận tiện! Cái đó, có thể mời các người gọi điện thoại nói cho anh ấy, tôi không sao hay không? Chẳng qua là hiểu lầm?"

"Xin lỗi, chúng ta chỉ có thể nói thật."

Nhu Nhu cùng Huyền Huyền nhìn trước mắt xếp thành một hàng thịt bắp, nuốt nước miếng một cái.

"Manh Manh, những người này là?"

"À! Những người này là anh ấy phái tới bảo vệ tôi?"

"Hộ vệ cũng có trị giá nhan sắc cao như thế." Các cô trong nháy mắt cảm thấy rất không tốt.

Kha Trạch Vũ len lén hướng về phía cô làm động tác tay thắng lợi, đối với cô nháy mắt mấy cái.

An Chi Manh cười trả, mấy người theo xe, lần nữa trở lại lâu đài.

Mới vừa trở lại lâu đài, đã nhìn thấy gương mặt quân gia đen nhìn cô.

Chột dạ cúi đầu. "Chú quân gia..."

"An tiểu thư, Tổng thống tiên sinh rất quan tâm an nguy của cô! Tổng thống tiên sinh nói, chò cô đánh bại hai vị huấn luyện viên có thể tùy ý đi ra ngoài không mang theo bảo vệ!" Quân gia lui về phía sau một bước, sau lưng đi ra hai người đàn ông cường tráng.

"Cô khỏe, An tiểu thư, tôi là người dạy Taekwondo của cô, ju-đô, kiếm thuật, huấn luyện viên đánh cận chiến."

"Cô khỏe, An tiểu thư tôi là huấn luyện viên bắn tầm xa của cô."

"A a... Các người tốt!" Ánh mắt ai oán nhìn hướng bạn thân của mình, nếu như có thể lựa chọn cô thật không nghĩ gả cho con nhà giàu đẹp trai, hay là đẹp trai như vậy, có địa vị như vậy.

Ánh mắt hai người đồng tình, quả nhiên lấy được đồng thời muốn mất đi nhiều hơn.

Quân gia nhìn về phía hai người sau lưng cô. "An tiểu thư, hai người bạn này của cô thích ăn cái gì? Tôi lập tức để cho người đi chuẩn bị."

"Tùy ý, chúng ta chính là tới bồi Manh Manh, đợi một hồi liền đi!" Trước mắt lâu đài nguy nga lộng lẫy, các cô cảm giác mình hoàn toàn xa lạ.

Lúc An Chi Manh mang hai người đến phòng của mình, hai người ngồi ở trên ghế sa lon.

Trên bàn uống trà nhỏ có các loại trái cây, điểm tâm, cũng không khách khí cầm ăn.

"Manh Manh, cậu ở chỗ này không kiểm chế sao?"

"Kiểm chế! Cho nên tớ mới muốn chạy trốn ra!" Cô quen như chim sẻ hoang dã, mặc trời cao bay.

Đột nhiên bị coi thành kim tước nuôi, ở trong mắt người khác là chuyện vô cùng tốt đẹp, nhưng cô chỉ thích làm chim sẻ.

"Cậu nói anh ấy đồng ý cho cậu đi học, chỉ cần cậu mang thai sinh ra đứa bé, vậy các người rốt cuộc đã ngủ chưa?" Huyền Huyền cầm bánh ngọt, không đếm xỉa tới nói.

Sắc mặt An Chi Manh trong nháy mắt liếc xuống. "Tớ có thể nói không có ngủ sao?"

"Không ngủ?" Thanh âm Nhu Nhu cao tám độ! "Tớ nói cậu ngu! Không ngủ làm sao đứa trẻ tới, làm sao mang thai!"

"Anh ấy... Anh ấy không cùng tớ ngủ, tớ có biện pháp gì..." Gần đây hai ngày mới nói tâm ý của nhau, một mực ở bệnh viện.

Mới ra viện, anh lại đi, ở đâu ra thời gian ngủ!

"Anh ta không ngủ cùng cậu, cậu đi ngủ cùng anh ta! Còn một tháng, coi như đi học! Cậu không đi được, làm thế nào? Cậu thật chẳng lẽ muốn lợi dụng quan hệ, cho cậu đi cửa sau!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Suy nghĩ

"Không nghĩ!" Cô là muốn dựa vào mình thật thật tại tại đi thi tốt nghiệp.

"Vậy thì đi ngủ với anh ta, dù sao có bầu trước khi lập gia đình rất nhiều, cũng không kém một mình cậu!" Nhu Nhu luôn luôn đều là nhân vật gương mẫu, ý tưởng luôn luôn đặc biệt to gan.

Ánh mắt An Chi Manh tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Huyền Huyền.

"Tớ cũng cảm thấy có thể được!" Gia đình Tổng thống truyền thống, để cho anh ta rất yên tâm.

Chưa từng nghe nói có một đời Tổng thống bội tình bạc nghĩa, từ đầu chí cuối đều là yêu thương vợ tận xương, chỉ có một con trai, cũng sẽ không lại thêm.

"Chụp chụp..."

"Mời vào."

"An tiểu thư, bữa ăn tối đã chuẩn bị xong, cô là bây giờ ăn hay là chờ chốc lát!"

"Bây giờ đi!" Một người đi theo sau lưng quản gia, đi đến đại sảnh.

Trợn mắt hốc mồm nhìn bữa ăn tối trước mắt hết sức phong phú, một cái bàn dài mấy mét lại bày đầy ắp tất cả thức ăn.

"An tiểu thư, tôi không biết bạn cô thích ăn cái gì! Cho nên, tôi để cho đầu bếp chuẩn bị. Các người thích ăn cái gì, tùy ý!" Vung tay lên, bên cạnh mấy người xuất hiện người giúp việc.

Trên bàn ăn thật dài có thịt bò bít tết, mì ý, lẩu, các loại hải sản, đồ ăn chín, thức ăn lạnh.

Còn có các loại thức ăn trong các nhà hàng năm sao.

Chỉ cần ánh mắt mấy người nhìn thức ăn lâu mấy lần, người giúp việc lập tức quan tâm tiến lên gấp thức ăn.

An Chi Manh nhìn trước mắt bàn dài thức ăn khoa trương đến không được, có chút xấu hổ.

"Chú quản gia, như vậy sẽ không quá lãng phí? Chúng ta mới ba người! Nếu không, để cho các cô chọn, các người rút lui đi xuống tự mình ăn đi!"

"An tiểu thư, những thứ này là Tổng thống tiên sinh phân phó! Bạn tốt cô tới, chúng ta đến dung hết trăm phần trăm nhiệt tình, nhiệt tình chiêu đãi!" Lời Tổng thống tiên sinh còn ở bên tai vọng về.

Huyền Huyền cùng Nhu Nhu, cũng cảm thấy khá xin lỗi.

Các cô lần này tới, chính là muốn nhìn thái độ người giúp việc đối với Manh Manh là gì.

Có thể bị ủy khuất hay không, Tổng thống rút cuộc đối với cô thật lòng hay là giả.

Coi như bạn cô, các cô chỉ hy vọng cô tìm được một người chân chính yêu cô, không liên quan địa vị và tiền tài.

Bây giờ, các cô biết, Tổng thống rất yêu Manh Manh.

Nếu không, luôn luôn không cho phụ nữ vào lâu đài, Tổng thống tiên sinh sạch sẽ đến chết cũng sẽ không bởi vì hai người là bạn Manh Manh.

Để cho mình vào lâu đài, còn nhiệt tình chiêu đãi như vậy.

Mấy người chọn lẩu, cùng hải sản lưu lại! Mấy món ăn nổi tiếng, sẽ để cho quản gia cũng rút lui đi xuống.

Làm người, các cô phải biết có chừng mực.

Đáy mắt Quản gia thoáng qua vui vẻ yên tâm, bạn An tiểu thư quả nhiên thật lòng vì cô.

Rút lui thức ăn xong, quản gia cũng gọi người giúp việc lặng lẽ lui xuống.

Ba người ở phòng khách, náo nhiệt ăn lẩu, cùng hải sản.

Những thứ hải sản này cũng không phải là loại hải sản bình dân các cô hay ăn, những thứ này hải sản biển sâu chân chính.

Ngay cả bàn tay lớn như bàn tay cũng đưa đến ăn lâu, các cô cũng là bị bị hoa mắt mất.

Mấy người ăn cơm tối, đã là buổi tối tám giờ.

"Manh Manh, vậy chúng ta đi trước! Cảm ơn cậu bữa ăn tối!"

"Đã trễ thế này, các cậu ở đây đi!" Bên ngoài sắc trời đều tối, nơi này xe cũng không tiện gọi.

"Không cần!" Manh Manh ở chỗ này đều đã đủ danh không chánh ngôn không thuận, lại thêm các cô.

Sẽ cho người khác nghĩ không hay, các cô hay là trở về tốt hơn.

Thấy các cô có ý phải đi, An Chi Manh biết các cô là vì tốt cho mình, đáy lòng ảm áp."Vậy tốt để cho người đưa các cậu đi!"

"Không cần, tự chúng ta đón xe! Chúng ta vừa vặn có bạn." Hai người tay cặp tay, đi ra ngoài cửa.

Vừa vặn gặp quán gia mở cửa."Chú quán gia!"

"Các cô đây là phải đi về?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Ngủ cùng anh, còn chưa ngủ chương ngủ

"Không cần, chúng ta còn có việc phải làm!"

Quán gia thấy khuyên không được, trực tiếp một cú điện thoại."VẬY CÁC CÔ CHỜ ĐI! XE LẬP TỨC TỚI."

"Cảm ơn chú quán gia!"

"Không khách khí!"

Người đều đi, chỉ còn lại mình.

Nằm trên ghế sa lon, nhìn máy vi tính, trong đầu lặp đi lặp lại lời các cô.

"Ngủ cùng anh ấy?? Thật phải ngủ cùng anh sao? Có thể bị cho là không biết xấu hổ hay không?"

"Không biết xấu hổ quan trọng hay là mơ ước quan trọng?" Suy nghĩ, thật giống như mơ ước quan trọng.

"Tích tích..."

Cầm lấy điện thoại di động mở tin tức QQ ra.

"Lễ tình nhân vui vẻ!" Sau khi lật ra cũng là tin tức tương tự với như vậy.

Mở ra khung đối thoại với Nhu Nhu."Manh manh, tờ đến nhà! Ngày mai lễ tình nhân, ông xã Tổng thống nhà cậu sẽ tặng lễ vật gì?"

Nhanh chóng nhấn trở về."Tổng thống!! Tặng quà!!! Người khác ở nước ngoài đâu!" Người lạnh lung như vậy, người ngay cả kính nguyệt cũng không biết, sẽ biết lễ tình nhân tặng quà.

Cô hay là đừng đi hành hạ tế bào não mình, tới mạnh.

"Tích tích..." một cái thỉnh cầu thêm bạn tốt.

"Phốc..." Nickname, lại kêu Tổng thống. Tên ngang ngược như vậy, cô cũng đồng ý.

Nhanh chóng trở về một cái tin."Anh kêu Tổng thống, anh sẽ không sợ Tổng thống tới diệt anh!"

"Không sợ, không ai dám diệt tôi!"

"Nha, còn rất chảnh! Chờ tôi nói cho Tổng thống, để cho anh ấy vài phút tiêu diệt anh!"

"Lễ tình nhân, cô muốn lễ vật gì."

"Tôi muốn, thì anh sẽ đưa!" Đùa giỡn nói!

"Ừ, nói!"

An Chi Manh nhìn giọng kia đơn giản lão luyện, làm sao càng xem càng giống như Tổng thống chứ?

Mở ra cái hình đầu, là một cảnh đồ toàn nước R thu nhỏ lại, không gian lại là không có thông tin, nói một chút cũng không có...

Anh bây giờ ở nước ngoài, nhất định là mình suy nghĩ nhiều.

Trêu ghẹo trở lại."Tôi muốn một cái cầu vòng bảy màu, dưới bầu trời đầy sao sáng chói, bị cả vườn hoa hồng bao quanh. Ở địa phương chim hót thơm mùi hoa cùng mình người yêu ăn một bữa ăn tối ấm áp dưới ánh nến."

"Được! Vậy cô thích lễ vật gì!"

"Lễ vật! Tôi muốn búp bê Barbie. Ha ha..." Hoặc là tối nay bầu không khí quá mức yên tĩnh, cô bất tri bất giác cùng người xa lạ nói quá nhiều lời trong lòng mình."Khi còn bé tôi chỉ thích búp bê Barbie, mỗi lần ra kiệu mới ba cũng sẽ mua cho tôi, cho đến tám tuổi năm ấy..."

"Tôi biết, cô nên ngủ! Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!" Nhìn hình ảnh an ta tới, đáy lòng lâm vào ưu thương vô tận.

Một đêm này, cô mất ngủ.

Ngủ một giấc, đều là giữa trưa ngày thứ hai.

Đi xuống lầu nhìn thấy nhà thiết kế ngồi ở đại sảnh rõ ràng chờ hồi lâu, cười lúng túng.

"Xin lỗi, tôi ngủ dậy muộn."

"Không có sao, hôm nay lễ tình nhân, ngày lễ của phụ nữ, cô lớn nhất!" Từ phía sau cầm ra một nụ hoa hồng.

"Phốc..." Nhận lấy hoa hồng, không nghĩ tới anh người thiết kế thật thú vị.

Ngay cả người xa lạ đều biết tặng hoa cho mình, anh ấy nhưng ngay cả điện thoại cũng không có, đáy lòng ít nhiều có chút mất mát.

Ăn cơm trưa, một buổi chiều cũng thảo luận sửa sang lầu đài, đảo mất một buổi chiều đi qua.

Một buổi chiều nhìn điện thoại di động vô số lần, anh quả nhiên ngay cả chúc phúc lễ tình nhân cũng không có.

Mất mát đi đến đại sảnh, nhưng phát hiện quần gia ở phía dưới chờ đã lâu.

"An tiểu thư, Kha thiếu gia mời cô đi qua một chuyến."

"Tìm tôi! Bé có phải bệnh tình nghiêm trọng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Phát thức ăn cho chó, có tiếp hay không

"Không, Kha thiếu gia nhảm chán, mời cô đi một chuyến." nét mặt già nua của quần gia nhanh chóng hiện lên xấu hổ!

An Chi Manh một lòng quan tâm bệnh tình của Kha Trạch Vũ, căn bản không nhìn thấy!

lúc quần gia dẫn đầu ngồi vào trong xe, xe chậm rãi rời khỏi tòa thành.

Nửa giờ sau...

An Chi Manh nhìn thấy xe càng lúc càng lệch khỏi quỹ đạo, cô là dân mù đường cũng biết bệnh viện ở trung tâm thành phố, bên cạnh là cao ốc sừng sững.

xe này chạy hơn nửa giờ càng lúc càng vắng vẻ. "Tài xế, không phải chúng ta đi sai chỗ rồi sao?"

"An tiểu thư, Kha thiếu gia đã xuất viện rồi! cậu ấy ở nơi khác đợi cô!"

"A!" Nếu như không phải quản gia tự mình đưa cô lên xe, cô đã nghĩ mình bị bắt cóc tống tiền rồi.

Xe chạy hơn một giờ nữa, tài xế ngừng xe ở một bên, xa xa có thể ngửi thấy mùi Hương Hoa xông vào mũi, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Lọt vào trong tầm mắt là hoa hồng đủ các loại màu sắc đan vào một chỗ, đỏ vàng, hồng phấn, màu trắng, màu xanh vỏ cau, rực rỡ đầy khắp núi đồi.

hoa hồng màu xanh vỏ cau không phải chủng loại ngoại quốc sao? Ở đây làm sao có loại này.

Còn có thất thái hoa hồng, đây cũng không phải là chủng loại trong nước R, tại sao có ở chỗ này.

Lần đầu tiên thấy nơi này, trong nháy mắt cô bị biển hoa trước mắt làm cho hoa mắt.

Mấy trăm mét vuông, trải tầm mắt nhìn tới đều là hoa hồng đủ mọi màu sắc.

Cô cao hứng không biết nên nói cái gì, trực tiếp cởi giày cao gót, vui sướng chạy đến biển hoa.

Ngồi xổm người xuống xem cái này, nhìn cái kia! Lòng say mê biển hoa trước mắt đủ mọi màu sắc.

"Thích không?"

"Thích lắm!" ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

Cô thương thức khắp núi đồi này đầy hoa hồng đủ mọi màu sắc, Cận Tư Hàn đứng ở sau lưng cô, thương thức cô so với hoa hồng còn đẹp hơn.

Vỗ tay phát ra tiếng, người hầu sớm đã đợi ở một bên nhanh chóng mang lên cái bàn, đem bỏ bít tết, salad, rượu vang đỏ, ngọn nến hồng sớm đã chuẩn bị dọn xong, đốt nến, nhanh chóng lách mình.

An Chi Manh nhìn hết thấy trước mắt, có loại cảm giác rất không chân thực.

Chậm rãi quay người, nhìn người đàn ông tuấn nỹ thanh lãnh phía sau, cảm động bổ nhào vào trong ngực anh.

"sao anh đột nhiên trở về rồi hả? không phải anh ở ngoại quốc sao?"

"xử lý xong việc, đã trở lại rồi!" Ôm người phụ nữ trong ngực, cảm giác toàn bộ mình phải trả giá đều đáng rồi.

"Những thứ hoa này, anh hao tốn rất nhiều thời gian đi! Rất nhiều chủng loại không thể sinh trưởng bởi khí hậu nước ta."

"Không phiền phức, vừa vặn gấp, thì mang cô đến rồi." Giọng nhàn nhạt, ôm eo của cô, đi đến bàn com bên cạnh.

"A! Như vậy sao!"

Sau lưng bảo vệ yên lặng ẩn núp trong chỗ tối, nội tâm muốn phát điên.

hai ngày trước không biết tổng thống từ chỗ nào trong lúc vô tình biết rõ lễ tình nhân, cho tới bây giờ không quan hệ với Tổng Thống tiên sinh.

Liên phát điên nôn nóng bất an cực kỳ lâu, sau cùng thế mà làm việc suốt đêm cho xong.

Ngày hôm sau lại càng bốc đồng mở mấy cái hội nghị cùng một chỗ, coi như tra tấn mình, sau cùng còn trong đêm tra tấn đám người bọn họ, tìm hoa hồng khắp nơi, trong đêm để bọn họ đem tất cả chủng loại hoa hồng từ các nơi trên thế giới, đều nhỏ về trồng ở đây.

Hàng trăm người, mấy chục cái phi cơ, cả nước cứ như vậy bận rộn ở các nơi một đêm rồi.

Tổng Thống tiên sinh, thế mà cứ như vậy nhẹ nhàng băng qua nói xong rồi...

Nói xong rồi...

Hai người đang ngồi bên trên bàn nhỏ, ngẩng đầu là bầu trời đầy sao.

"đừng..."

"đùng đùng đùng..."

pháo hoa đủ màu sắc, rực rỡ dưới bầu trời đầy sao, chiếu xạ ra ánh sáng huy hoàng.

Cảm động lệ nóng doanh tròng, cảm động nhìn người đàn ông tuần mỹ đối diện mặt không chút thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Tổng thống bá đạo - Hoa thức ngược chó

"người tối hôm qua phải anh hay không?" Cười ngọt ngào nhìn anh.

trên mặt Cận Tư Hàn nhanh chóng hiện lên một vòng xấu hổ. "Ăn com!"

Cô nhu tình mặt ý nhìn người đàn ông đối diện tuần mỹ như thần, ngũ quan lập thể lộng lẫy dưới trời sao trở nên nhu hòa.

Chậm rãi tao nhã ăn bò bít tết, ánh mắt thính thoảng đắm đuối đưa tình nhìn người đàn ông đối diện.

Bữa com này, người nào cũng không nói gì, đều hưởng thụ bầu không khí ngọt ngào khó có được.

Đầy trời hoa hồng, ánh sáng rực rỡ khắp bầu trời.

Dưới trời đầy sao hai người đắm đuối đưa tình ăn bữa tối dưới ánh nến, một màn này để cho bảo vệ từ một nơi bí mật gần đó nhìn tâm thần nhộn nhạo.

Pháo hoa nở rộ lộng lẫy dưới bầu trời đen, hai người ăn bữa tối hơn một giờ, pháo hoa đốt trọn vẹn hơn một giờ.

pháo hoa trải rộng khắp chu vi trăm dặm, ước chừng đốt hơn một giờ không ngừng lại.

Đã ăn xong bữa tối dưới ánh nến, lau khóe miệng, ý cười dịu dàng nhìn người đàn ông đối diện. "Barbie của em đâu?"

"em ngẩng đầu nhìn xem!"

ngẩng đầu cười ngọt ngào, phát hiện chẳng biết từ lúc nào bầu trời bay đầy bóng bay đủ mọi màu sắc.

cô say mê nhìn thấy bóng bay trên bầu trời. "Bóng bay sao? em muốn là búp bê!"

"nếu muốn! Vậy thì tự mình đi lấy!" Anh cười nhàn nhạt, trong nháy mắt dung nhan tuần mỹ như trăm hoa đua nở, để cho người ta choáng váng.

An Chi Manh choáng váng bị anh đưa đến máy bay đã chuẩn bị xong ngoài trăm thước.

mang cô lên trên phi cơ. "Đi!"

"Chúng ta lên phi cơ làm gì?"

"Muốn búp bê, tự mình đánh xuống từng cái bóng bay, thì có rồi!" khi phi cơ tới gần, rốt cục cô mới hiểu ý anh.

người đàn ông này thế mà đem búp bê cột bên trên bóng bay, mấy cái bóng bay kéo theo búp bê bay trên trời.

Thấy anh xuất ra súng lục nhắm chuẩn bóng bay, xạ kích. trong nháy mắt bóng bay bị bắn, rơi xuống mặt đất.

Anh đưa súng lục cho cô. "nếu muốn, tự mình bắn từng cái xuống."

Nhìn thấy súng lục trong tay, một mặt hắc tuyến! "em sẽ không bắn, cái này sẽ không thương tổn người khác sao?"

"Yên tâm, đây là súng đồ chơi, sẽ không xảy ra chuyện!" thân thể cao lớn tới gần cô, tay anh nắm tay cô dạy. "cầm súng thế này, con mắt nhắm chuẩn, lòng không tạp niệm. Biết không?"

Phía sau lồng ngực hữu lực, cho cô cảm giác an toàn.

Dựa theo lời của anh, nhắm chuẩn, xạ kích!

Lại bắn trật, thử lại mấy lần, vẫn là trật rồi.

Phi cơ đuổi theo bóng bay, hai người ở miệng cabin, dựa vào dây an toàn, dù nhảy ra đề phòng vạn nhất.

"đoàn..."

"em bắn trúng, em bắn trúng, em bắn trúng bên trong rồi!" Nhìn thấy bóng bay giữa bầu trời chậm rãi hạ xuống, cô vui vẻ đảo quanh.

Cận Tư Hàn nhu tình nhìn thấy cô cao hứng như trẻ con, tâm băng lãnh cũng dần dần nhiễm lên tình cảm cao hứng.

Bàn tay che ở bên trên đầu của cô, vò nhẹ sợi tóc của cô.

Cung chiều cô tùy ý ở trong lồng ngực của mình nhảy nhót.

Có lần đầu tiên bắn thành công, lần sau hứng thú vững vàng, chơi quên cả trời đất.

Bắn mấy giờ, có vài bóng bay bay đến nơi rất xa rốt cuộc nhìn không thấy.

Thất vọng nhìn những bóng bay đó không còn thấy, môi hơi hơi cong lên. "Đều tại anh, Barbie của em lại không thể thu thập đủ rồi."

Barbie, nguyên bộ rất khó thu thập, đặc biệt là chính bản.

Cô sưu tập mười năm, cũng còn thiếu không ít. Rất nhiều, ở nước R chủ yếu chỉ cần bán ra, chính bản rất nhanh tiêu thụ không còn, đồ lậu cô cũng không muốn mua.

Cận Tư Hàn cung chiều nhìn cô theo mình vui đùa tính khí như trẻ con, tốt tính không nói gì.

Dẫn cô đi xuống phi cơ, ngồi xe một đường trở lại tòa thành.

Barbie thủy chung vẫn không có đủ nguyên bộ, đáy lòng dù sao cũng hơi tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Muốn sờ sao

Trên đường đi, không khí trong xe có chút an tĩnh quá mức rồi.

Hơn một giờ về sau, xe về tới tòa thành.

An Chi Manh để anh ôm trở lại tòa thành, trực tiếp về tới phòng của mình.

Cô cũng không biết mình nên nói thêm cái gì, rõ ràng anh làm nhiều thứ như vậy chính mình nên cảm động cảm ơn trời đất, thế mà còn già mồm.

Ngồi trên giường, cảm giác dưới mông có cái gì.

Đứng lên, kéo tấm ra ra, trợn mắt há hốc mồm!

"A a a a a..." Barbie đây giường, trông thấy một tờ giấy. "Kéo ngăn tủ ra."

Nhanh chóng đi đến tủ quần áo cực lớn sát vách, vừa đi vào liền nhìn thấy bên trên ngăn tủ tràn đầy Barbie cảm động lệ nóng doanh tròng.

Nhanh chóng lao ra khỏi phòng, kéo ra cửa phòng sát vách.

"Cận Tư Hàn, em quá yêu anh rồi... A a a a a... anh cũng là nam thần vĩ đại nhất trong lòng em."

"kết..."

Cận Tư Hàn ngừng tay thay quần áo giữa chừng, nhìn thấy cô gái nhỏ đột nhiên xâm nhập.

tròng mắt An Chi Manh nhanh rơi ra ngoài, tròng mắt bị hấp dẫn bởi cơ bụng tám khối gọi cảm rần rần chắc hữu lực.

Theo cơ bụng nhìn lên, cánh tay màu mật ong rần rần chắc, bắp thịt chắc nịch.

Nuốt nước miếng một cái, con mắt nhìn anh thật lâu không có cời quần.

cơ bắp cánh tay rắn chắc kêu gọi như vậy, không biết bắp đùi có phải càng thêm rắn chắc hay không, kêu gọi làm cho người ta tôn sùng."Cởi nhanh một chút, cởi nhanh một chút!"

Nói xong mới giặt mình đem lời trong lòng mình nói ra.

Che cái miệng nhỏ lại, con ngươi xoay tròn."Cái kia... em thật không có ý nói anh cởi quần, anh đừng hiểu lầm!"

Thấy anh nghiền ngẫm ý cười, cô phát giác mình sao có thể ngu xuẩn đến không có thuốc nào cứu được!

Đôi mắt người đàn ông này hoạt sắc sinh hương gọi cảm yêu nghiệt, tất cả lý trí trong nháy mắt không còn sót lại chút gì rồi. Phải phạt!

Đôi mắt với nụ cười anh yêu nghiệt, một chút lý trí cuối cùng còn sót lại, đều biến mất sạch sẽ.

Ngơ ngác nhìn đường cong cơ bắp màu mật ong, hormone nam tính nồng đậm đập vào mặt.

"Muốn cởi sao?" giọng nói từ tính, mang theo mê hoặc trí mạng.

nụ cười yêu nghiệt này, làm cho cô muốn nói láo cũng không được, ngơ ngác gật đầu.

Cận Tư Hàn cười khê, ngoắc ngoắc ngón tay với cô."Tới đây!"

Thấy cô ngơ ngác đi đến bên cạnh mình, cánh môi nở nụ cười càng phát ra gọi cảm yêu nghiệt."Muốn giúp anh cởi không?"

An Chi Manh ngông cuồng gật đầu.

Anh cười khê kéo bàn tay nhỏ của cô, để trên ngực của mình."Muốn sờ không?"

Cô lại ngông cuồng gật đầu, hai mắt dính chặt cơ ngực rắn chắc, căn bản không dời ra được.

Trong tay sờ thấy mềm nhũn, xúc cảm hữu lực, đơn giản để cho người ta muốn nhào tới đè anh bỏ nhào, bỏ nhào...

bên trong đầu điên cuồng kêu gào, bỏ nhào, bỏ nhào, bỏ nhào anh...

Cận Tư Hàn rất hài lòng cô si mê mình chảy nước miếng dạng hoa si ngơ ngác, tay anh kéo bàn tay nhỏ của cô sờ đến cơ bụng rắn chắc.

Giọng trầm thấp, mang theo ma lực để cho người ta khó kháng cự."Thích không?"

"Thích lắm!"

Lôi kéo tay của cô, một đường đi vào trong quần.

Giọng từ tính mang theo ma lực đặc biệt mê hoặc."Giúp anh-cởi! Được không!"

"Được!" Ngơ ngác cởi bỏ quần anh, giúp anh cởi quần xuống.

Trông thấy đôi chân dài rắn chắc hữu lực, đều đặn, màu mật ong, cô hít vào một ngụm khí lạnh.

Cái người đàn ông này, muốn hay không muốn cho người ta đường sống như thế.

Toàn thân, không có một chút xíu khuyết điểm sao?

Cô biểu lộ hoa si như thế, xem ở trong đáy mắt của anh cũng là im ắng dụ hoặc.

Ngón tay thon dài, mập mờ ma sát cánh môi cô mềm mại."Muốn không?"

Cười nhẹ nhìn cô không chút do dự điên cuồng gật đầu.

Giọng mang theo mỉm cười."Hiện tại, còn không thể! Vết thương của em còn chưa khỏi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Về sau, ngủ cùng chỗ

Một gáo nước lạnh tạt thẳng vào tim, An Chi Manh cảm giác sâu sắc chính mình bị lừa rồi.

Ai oán nhìn con người nào đó đang cười trộm.

Hừ! Con người đảo quanh.

Dùng hết khí lực toàn thân", mạnh mẽ đẩy ngã anh lên giường.

Tay nhỏ sờ loạn khắp nơi trên người anh.

Anh lừa tôi này, tôi sẽ chơi đùa khắp người anh, ăn đậu hũ của anh.

Bàn tay trắng như tuyết di chuyển trên da thịt nâu đồng.

Chà chà! Cơ ngực này. Rắn chắc ghê. Tay nhỏ nhin không được nắm một cái! Ngao ngao! Thực sự rất đã.

Lần nữa nhin không được, hai tay mỗi bên nắm một cái.

Từ đầu đến đuôi đều coi nhẹ thân thể người kia.

Tay cô dịch chuyển theo xương quai xanh một đường thẳng xuống cơ bụng.

Cảm giác truyền qua tay khiến cô muốn ngừng mà không được. Sờ soạng một lần lại một lần, mãi không thể ngừng tay.

Cận Tư Hàn mới đầu còn không chế được, nhưng đôi tay nhỏ kia cứ lần lượt khơi dậy dục vọng sâu trong lòng anh.

Nhìn tay cô đã chuyển từ cơ bụng xuống phía quần lót, có xu hướng đi xuống nữa, anh hít một hơi khí lạnh. Cô gái này lá gan cũng lớn thật.

Lập tức tóm lấy đôi tay nhỏ không an phận trên người mình.

Anh xoay người một cái, ép cô nằm dưới, cúi đầu nhìn đôi môi đỏ căng mọng.

Một trận hôn nồng nhiệt, thấy cô thở hổn hển lúc này anh mới dùng lưỡi vẽ vài vòng quanh viền môi cô, sau đó mất đem thâm tình chậm rãi nhìn cô.

An Chi Manh má đỏ hồng hồng, ánh mắt mê man, nằm dưới thân anh thở không ra hơi, nửa ngày chưa có phản ứng gì.

Cận Tư Hàn xoay người một cái, nằm sang bên cạnh cô, kéo cô lại sát ngực mình.

"Về sau, cùng ngủ."

"A!" lúc này, trong đầu cô chỉ toàn bột nhão.

"Em đã chuẩn bị kĩ để làm người phụ nữ của anh chưa?" Bởi vì yêu cô, mỗi quyết định anh đều phải cẩn thận từng li từng tí.

Cô tựa vào ngực anh, ngây thơ gật đầu."Rồi!"

Anh cười, cười thỏa mãn. Chỉ cần chờ vết thương của cô khá hơn....

Nửa ngày kịp phản ứng lại, lúc này mới phát hiện mình vừa đáp ứng cái gì! Nội tâm hiện lên ảo não.

Cô giãy dụa đứng dậy, đỏ mặt nhanh chóng chạy về phòng mình.

"Phanh..." đóng cửa phòng, cô trong phòng bắt đầu lo lắng bất an.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Mỗi ngày đều ở cạnh một mỹ nam yêu nghiệt kia, làm sao tránh việc cô không bỏ nhào vào anh đây?

Người người trên người, xong đời rồi!

Mình đã nửa tháng không tắm rửa, có phải bốc mùi lắm hay không? Liệu anh có ngủi thấy không?

Người thấy, sẽ không ghét bỏ cô chứ?!

Bởi vì vết thương, nửa tháng này cô chỉ có thể lau người. Khăng định rất hôi!

A a a a a...

Nghĩ ngợi hồi lâu, cô mệt mỏi nằm xuống người.

Từ từ thế mà ngủ rồi.

Cận Tư Hàn xử lý xong việc, đi tới, đã thấy cô ngủ say.

Nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn phớt lên môi cô một cái, hai người cứ thế ôm nhau ngủ."

An Chi Manh lần nữa mở mắt tỉnh lại, bên người đã không còn Cận Tư Hàn.

Đến đại sảnh ăn điểm tâm, vừa định leo lên lầu liền bị quản gia gọi lại.

"An tiểu thư, Tổng Thống tiên sinh nói cô ở trong toà thành khẩn định chán đến phát điên rồi, chuẩn bị đưa cô ra ngoài chơi chút. "

"Thật?" Anh quả nhiên vẫn là có chút lương tâm.

Quản gia nghiêm chỉnh nói: "Ừm! Tổng Thống tiên sinh nói từ nay cô có thể tắm rửa rồi đi vòng vòng xung quanh. " Nhìn An tiểu thư sắc mặt trầm xuống, nội tâm ông cười trộm.

An tiểu thư ngốc nghếch, Sao có thể là đối thủ của tổng thống xấu xa chứ.

"Biết rồi!" Thật là, mừng hụt một trận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Cô gái cả nước truy nã

168. Cô gái cả nước truy nã

Vừa lên lầu mở máy tính ra, đã bị chuông điện thoại vang lên làm giật mình.

Nhìn qua, là điện thoại của Huyền Huyền.

"Huyền Huyền, sao lại tìm tớ vậy a. Nói nghe xem, có tâm sự gì nào? "

"An Chi Manh, cậu còn cười được à! Cậu biết chuyện lớn gì chưa hả? "

Đầu bên kia điện thoại thanh âm lo lắng, không giống như đang đùa."Làm sao rồi hả? Chuyện gì đã xảy ra?"

"Cậu không biết cậu đã trở thành cô gái mà cả nước truy nã sao? "

"Nước R có bảng này bao giờ thế?" Sao cô không biết? Suy nghĩ thật lâu, xác thực chưa từng nghe qua bảng này.

Đầu dây bên kia thật muốn khinh thường, aizz, cô đã sai lầm rồi..

"Cũng là vì chế thuốc cho cậu! Hôm qua ở giữa Thiên Nhất Dạ Chi, phụ nữ cả nước họp lại và lậpra bảng này. "

"A! Chán ghét thì chán ghét thôi! Chẳng phải chỉ là một cái bảng danh sách sao?" Cô có ông chồng là ước mơ của phụ nữ cả nước, nhận đãi ngộ như vậy cũng là chuyện sớm muộn thôi.

Thanh âm bên đầu điện thoại kia lớn thêm mấy dB."An Chi Manh! Cậu có chịu nghiêm túc chút không hả?! Nghiêm túc chút đi, tớ rất nghiêm túc nói cho cậu chuyện này! Họ không ngừng thành lập bảng danh sách, còn dự định đối kháng cậu, cậu nghiêm túc một chút đi được không? "

"Đối kháng tớ?" Cô nhấp mở forum Huyền Huyền gửi tới.

Người gia nhập tổ chức này, thế mà lên tới 50 triệu người....

"Huyền Huyền! Bọn họ như vậy là thật sao?" Nghĩ đến nếu có hơn 50 triệu người, tập hợp một chỗ nghĩ cách giết chết chính mình.

Ngắm lại lòng tơ toàn thân dựng đứng cả lên, họ muốm dùng cách gì nhỉ?! Chỉ cần một người xông lên, cô cũng đủ chết rồi.

"Cậu xem qua chỗ kế hoạch liệt kê bên dưới đó! Có trật tự, tổng thống đang bảo vệ cậu, cũng không thể khiến cho người trong cả nước im miệng. Hơn nữa tổ chức này hơn ngàn người gia nhập, cậu nghĩ kĩ hơn chuts, sẽ thấy nó kinh khủng cỡ nào. Hôm nay tớ gọi là để khuyên cậu, nếu không có chuyện gì thì đừng ra khỏi cửa."

"Không ra khỏi cửa? Vậy không phải tớ sẽ buồn chán chết sao? "

"Chán chết còn hơn bị giết chết, cậu tự mà xử lí đi!"

Nghe những lời tức giận bên tai, sau đó đầu dây bên kia trực tiếp cúp máy.

Cẩn thận lướt xem diễn đàn, họ còn liệt kê các tội của cô nữa.

A!

Thứ nhất, mình không biết tốt xấu, dám chạy trốn khỏi tổng thống.

Cái này cô thật muốn cãi lại. Cô vốn chỉ là một học sinh phổ thông tầm thường, Làm sao tin được tổng thống lại thích mình chứ!

Lúc đầu là anh bắt cô đến, hành hạ cô như vậy, có thể không chạy sao?

Càng nhìn xuống dưới, làm tổng thống bị dị ứng hải sản, hại tổng thống nằm viện mất mấy ngày, tội không thể tha.

Chút ấy, mình quả thật có lỗi! Nhưng cô cũng không biết a! Biết, cô cũng tự trách rồi.

Trước hai giờ đêm cô còn suýt bị anh hành hạ nha!

Kể tiếp còn rất nhiều tội được liệt kê một cách chi tiết.

Cuối cùng còn có tổng kết, cô chính là bạch liên hoa trong ác ngoài lành, tâm cơ thâm hậu.

Thậm chí, còn có người chỉ ra cô Bạch Liên Hoa cỡ nào, đuổi cổ thư Phi ra khỏi tòa thành.

Hơn nữa, cô lại mê hoặc tổng thống, để anh dùng cả sự nghiệp của mình để ép buộc cô quay lại.

Phía dưới càng là hệ liệt nữa, cô giả bộ thanh thuần trước mặt tổng thống, sau lưng lại dùng lời lẽ chua ngoa đối xử với Cổ Thư Phi.

Bỏ ra một buổi sáng, cô mới xem xong bảng tội trạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: , Cô đi chết đi, tiện nhân

Nhìn thấy hơn phân nửa, nếu như mình không phải người trong cuộc, cô cũng thấy mình thật bà Bạch Liên Hoa rồi.

Đáy lòng thâm mắng mỏ mình, gan còn đau đớn hơn.

Rất lâu chưa mở Microblogging của mình, cô liền truy cập Microblogging xem xét.

Lướt follow lại tăng hơn một nghìn vạn.

Tất cả đều tới để mắng cô, còn có người nói những từ bén nhọn hỏi cô dùng cách gì quyến rũ được tổng thống, trên giường áp dụng những tư thế nào.

Thậm chí còn mắng cô, loại tiện nhân không cha không mẹ.

Tiện nhân thân là cô nhi được bà ngoại nuôi lớn, thấy cơ hội liền chớp lấy, đòi tèo cao.

Cô bị chọc tức, hai tay run rẩy, nhanh chóng phản hồi những người kia. "Mắng tôi thì được, nhưng không cho phép mắng mỏ bà ngoại và người thân của tôi. "

Cô vừa mới mở miệng, những người kia lập tức cập nhật tin tức về cô.

Lời nói càng thêm bén nhọn. "Chúng tôi đều nói sự thật, cô chính là con tiện nhân không cha không mẹ do bà ngoại nuôi lớn! Cô không hề bị coi thường, tổng thống thích cô cơ mà."

Cô chỉ nói một câu, trong nháy mắt liền bị mấy ngàn vạn bình luận nhục mạ.

Đọc từng bình luận, hốc mắt dâng lên nước mắt ùy khuất.

Cô đến cùng đã làm sai điều gì? Đến nỗi họ phải nhục mạ cô, nhục mạ gia đình cô?

Cô cũng là tìm người nói chuyện yêu đương mà thôi, vì sao yêu đương lại phải nhận lấy nhiều lời khiển trách như vậy, thậm chí ngay cả người cao tuổi vất vả nuôi nấng cô cháu gái mồ côi là bà ngoại cô cũng bị lôi vào nhận lấy chửi rủa!

"Chụp chụp..."

"Vào đi!" Cô hốt hoảng lau nước mắt, đưa lưng về phía quần gia.

"An tiểu thư, bữa trưa của cô và ngài tổng thống đã chuẩn bị xong, cô có muốn ăn ngay không?" Quần gia nhìn hốc mắt hồng hồng của cô, quần gia có chút nghi hoặc.

"Được rồi, tôi xuống ngay.!" quần gia đi rồi, cô liền lau khô nước mắt, vào nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ.

Nhìn đôi mắt trong gương không còn ửng đỏ nữa, lúc này cô mới dám xuống lầu.

Nhận bữa trưa quần gia chuẩn bị sẵn, cô ngồi lên xe, nhìn xe chậm rãi rời tòa thành.

Cảnh sắc bên ngoài cứ thế xa dần.

"Nhìn kia! An Chi Manh, An Chi Manh ra rồi!"

"Đập chết cô ta! Đập chết cô ta!"

Bên ngoài sớm đã có một đoàn phụ nữ đứng đợi sẵn, vừa thấy cô liền hung hăng ném những thứ cầm trong tay tới.

Tài xế quá sợ hãi. "An tiểu thư, cô mau đóng cửa sổ lại đi."

"Ừ!" cô mới sững sốt vài giây, sau đó nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Bên ngoài xe truyền tới thanh âm lớp lớp, nhìn mấy chục xe đuổi theo mình phía sau, một người ngồi lái xe, còn lại mấy người không ngừng ném đồ vật vào xe cô.

Bên tai một mực không ngừng truyền đến tiếng lớp lớp.

"An tiểu thư, cô đừng sợ! Xe tổng thống có chống va đập, cửa sổ xe đều là kính chống đạn, cô không cần lo lắng những thứ bên ngoài sẽ đập vỡ kính cửa." Tài xế một bên an ủi cô, cũng nhanh chóng hiện rõ trái phải tránh xe cô.

Những người này vẫn điên cuồng đuổi theo, cứ ném đồ liên tiếp, không sợ tai nạn xe xảy ra.

Chung quanh đều là xe bám sát, muốn phá vây ra ngoài không phải chuyện đơn giản.

"An tiểu thư, ngồi vững vàng nhé!"

"Ừ!" Cô nghiêm túc gửi gắm mạng mình cho chú tài xế, mắt lo lắng nhìn về phía mấy xe theo sau.

Xe cô bị vây tại giữa, những xe bên ngoài hung hăng va chạm.

"Ha ha ha... An Chi Manh, đồ tiện nhân này! Đi chết đi! Đi chết đi!"

Tất cả các cô gái hô hào, mãnh liệt giẫm chân ga, hướng thẳng vào xe cô.

An Chi Manh hãi hùng "Lý Sư phó, tránh đi, tránh đi..."

"Cô cứ ngồi vững vàng, An tiểu thư." Xuyên qua kính chiếu hậu, Lý Sư phó cũng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Mấy cô gái kia, làm sao lại không muốn sống đến vậy.

"An Chi Manh! Đồ rùa rút đầu, chỉ biết núp dưới cánh chim to lớn của tổng thống để tránh phong ba vũ bão. Cô không xứng được tổng thống yêu! Cô không xứng! Tôi nguyện hi sinh mạng sống vì ngài ấy, cô dám không? Cô dám không? Đồ tiện nhân nhà cô, đi chết đi."

Chương 170: Vì tổng thống, chết cũng nguyện ý

Nhìn xe đua đồ thám phía sau đang lao thẳng về phía mình, cô nắm chặt dây an toàn, nhịp tim cũng tăng cao.

"Tư..."

"Phanh..."

Mắt nhìn xe bên ngoài bị đưng bắn sang một bên.

"Phanh..." xe ngã ngửa trên mặt đất.

Cô ngơ ngác nhìn xe nằm ngổn ngang, mà những chiếc xe vây quanh cô, không một xe nào chịu dừng lại để xem xét xem chiếc xe kia ra sao.

An Chi Mạnh bỗng nhiên mở cửa xe.

Lý Sư phó thấy cô mở cửa xe, không thể không theo sát phía sau. "An tiểu thư, cô muốn qua đó sao? Bên ngoài nguy hiểm!" Những người này đều không muốn sống, An Tiểu thư ra ngoài, họ khẳng định bán mạng giết cô cho bằng được.

Giờ phút này não bộ cô hoàn toàn trống rỗng, nhìn chiếc xe sống soài trên đất, ngồi xổm xuống nhìn người trong xe xuyên qua lớp kính vỡ vụn, máu me đầm đìa.

Cô ôm đầu, nước mắt không kiềm được mà tuôn ra.

Lý Sư phó đứng sau lưng cô, nhìn phía sau xe cô đều ngừng lại, từng cô gái bước xuống, tay cầm gậy gộc.

Vươn tay ra đưa An tiểu thư mắt hồn về thực tại, sau đó lại hướng vào trong xe. "An tiểu thư, chúng ta đi nhanh một chút! Nếu cô còn không đi, sẽ không kịp."

"Không! Cứu họ, cứu họ!" Hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn mấy người máu me đầm đìa, miệng họ còn mang theo nụ cười điên cuồng.

Lý Sư phó nhìn về phía đám phụ nữ ngày càng tới gần, kéo cô đi về phía xe.

"An tiểu thư, họ muốn giết cô, cô còn muốn cứu mạng họ?"

"Tôi mặc kệ! Tôi mặc kệ, tôi muốn cứu họ, tôi muốn cứu họ!" Cô nhất quyết muốn cứu người. Thừa dịp lái xe không chú ý liền cắn mạnh vào tay anh. Sau đó, nhanh chóng chạy đến cạnh xe.

Cánh tay trắng nõn cố mở cửa xe, cô nhất định phải cứu họ, nhất định phải cứu sống họ.

Lúc trước, nếu có người đưa tay ra cứu cha mẹ cô, họ sẽ không rời bỏ cô.

Bối rối mở cửa xe, kéo từng người từ trên xe xuống

Lý Sư phó ở một bên nhìn lấy bất đắc dĩ lắc đầu, móc điện thoại gọi cấp cứu tới.

Ánh mắt cảnh giác nhìn đám phụ nữ đang tới gần "Các người muốn làm gì! Các người như vậy là phạm pháp! Là phải ngồi tù, các người biết không?"

"Chúng tôi không sợ! Vì tổng thống, chúng tôi chết còn không sợ!"

"Đừng! Chúng tôi chết còn không sợ! Chúng tôi cho dù chết, cũng phải đem loại tiện nhân này giết chết. " Mươi mấy người cầm gậy gộc, từng bước một tới gần.

Lý Sư phó lo lắng vạn phần nhìn An tiểu thư đang toàn tâm toàn ý cứu người, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

Anh lần nữa hối hận vì không dẫn theo thị vệ đi cùng, liền lôi điện thoại ra gọi cho quản gia, kêu ông nhanh chóng cho thị vệ tới.

Nơi này cách tòa thành cũng nửa giờ xe, anh liền gọi cho tổng thống, "Tổng thống, bên này phát sinh chuyện không may, ngài nhanh phái người tới cứu cứu An tiểu thư đi!"

"Xảy ra chuyện gì rồi hả?" Cận Tư Hàn đang trong hội nghị.

Lý Sư phó nhanh chóng tóm tắt chuyện nơi mình.

Cận Tư Hàn bỗng nhiên đứng dậy, người phía dưới thận trọng nhìn anh, mình không làm sai chuyện gì đó chứ?

Làm sao Tổng Thống tiên sinh sắc mặt khó coi như vậy?

Mặt anh đen lại đáng sợ, vừa đi hai bước, liền nhanh chóng xử lý phòng họp.

Người trong phòng họp, anh nhìn anh, tôi nhìn tôi!

Tổng thống lại làm sao rồi? Coi như trước kia có xảy ra động đất, Tổng Thống tiên sinh đều ung dung không vội, chưa bao giờ có vẻ mặt lo lắng, gấp gáp như vậy.

Cận Tư Hàn chạy ra phòng họp, nhanh chóng lời điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: An tiểu thư, cẩn thận...

Liên lạc hộ vệ cách gần nơi đó, để cho bọn họ không tiếc bất cứ giá nào, trong vòng năm phút phải chạy tới!

Mình thì nhanh chóng chạy đến phòng ngầm dưới đất, coi thường ánh mắt mọi người lăm lét.

Mọi người nhìn Tổng thống tiên sinh hốt hoảng.

Nhỏ giọng nghị luận. "Nước R có phải muốn phát sinh đại sự hay không?"

"Không biết! Không động đất, sóng thần? Cũng không có nghe nói muốn khai chiến!"

Cận Tư Hàn trực tiếp đem xe lái đến 200 km, nhìn kẹt xe cộ.

Trực tiếp một cú điện thoại gọi đi! "Lập tức, lập tức, thanh tra con đường này (ý chỉ việc mở đường). Nếu không, ông từ chức chạy trở về nhà."

"Tốt! Tổng thống tiên sinh!" Đây là Tổng thống tiên sinh lần đầu tiên lợi dụng chức quyền của mình, vì mình mưu quyền.

Ông ta không dám chậm trễ chút nào, hai phút sau bọn họ lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Năm phút cũng đã mở ra một đại lộ rộng rãi, đây là tốc độ nhanh nhất nhanh nhất.

Nhưng ở đáy mắt Cận Tư Hàn, như mấy thế kỷ.

"Manh Manh, chịu đựng, anh đã tới rồi!" Nghĩ đến nụ cười ngọt ngào, lòng nhéo đau.

Tay An Chi Manh bị xe miêng thủy tinh cửa kiếng châm vết máu loang lổ, trong mắt cô giờ phút này chỉ có người phụ nữ trong xe.

Một màn này cùng một màn mười năm trước chồng lên nhau, cô nhất định phải cứu các cô ấy, nhất định phải cứu các cô.

Lý sư phó chỉ là một tài xế, căn bản không có bản lĩnh phòng thân.

Dựa vào khí lực, đánh ngã mấy cô gái nhỏ.

Nhưng hai mươi người, căn bản cũng không ngăn được.

Nhìn ba bốn người đến gần An tiểu thư, cây gậy giờ lên thật cao hướng về phía lưng của cô.

"An tiểu thư, cẩn thận..."

An Chi Manh ngơ ngác quay đầu nhìn, cuối cùng quay đầu, đưa tay ra kéo một người phụ nữ cuối cùng trong xe ra.

Khỏe miệng cô hơi giờ lên, cười khoe khoang "Tiện nhân, đi chết đi!" Cây gậy hung hăng nện ở lưng của cô.

An Chi Mạnh bực bội hừ một tiếng, trong nháy mắt cả người mất nằm trên đất.

Dừng lại mấy giây, lần nữa đưa tay ra tổn sức kéo người phụ nữ ra bên ngoài.

"Tiện nhân, chờ làm bộ tốt bụng! Chúng ta đã sớm thấy rõ cô nguy trang, "

An Chi Mạnh nhìn cô, không có lên tiếng. Kéo tay cô, đi ngoài cửa xe kéo.

Người phụ nữ cười cuồng ngạo. "Làm sao? Còn phải giả bộ? Cô đừng tưởng rằng Tổng thống còn biết được cứu cô, chúng ta chính là vì Tổng thống tới trừng phạt cô! Cô tiện nhân này, đi chết đi!"

Cây gậy trong tay, giờ lên thật cao, hướng trên người cô, lần nữa hung hăng đập tới.

"Phanh..."

"Đồng..." cây gậy rơi đến trên đất.

Cô gái nhìn cánh tay mình máu tươi đầm đìa, quay đầu nhìn về phía người đàn ông mặc âu phục hướng mình nổ súng.

"Đi mau! Hộ vệ tới!" Không biết là ai kêu một câu, trong nháy mắt các cô hoảng bỏ lại gậy gộc, hướng xe chạy đi.

Hộ vệ bốn phương tám hướng bao vây các cô, hai ba chiêu là chế phục được các cô.

Lý sư phó nhanh chóng đi tới bên người An tiểu thư. "An tiểu thư, ngài có khỏe không?"

"Cứu các cô! Cứu các cô!" Ánh mắt trống rỗng nhìn một người phụ nữ đầm đìa máu tươi nằm trên đất.

Trong đầu không ngừng thả về mười năm trước, cha mẹ mình cũng là máu tươi đầm đìa như vậy nằm ở nơi đó.

Ngồi bẹp xuống đất, che đầu, ánh mắt trống rỗng không có tiêu cự.

Một màn mười năm trước kia, là trong lòng cô vĩnh viễn không đi.

Năm ấy, cha mẹ nằm ở trong xe là không như vậy, tuyệt vọng...

Cũng bởi vì những người đó lạnh lùng vô tình, để cho bọn họ ở nơi đó, chờ chết...

Năm ấy, cô nhớ rõ ràng. Là mẹ dùng thân thể mình ôm thật chặt mình, cô có thể cảm giác rõ ràng được máu tươi mẹ rơi vào trên người mình.

Máu tươi nóng bỏng trở nên lạnh như băng, lạnh đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Âm áp, thật tốt!!!

Cảm giác như vậy, cho tới bây giờ cô cũng có thể rõ ràng cảm nhận được.

Thanh âm mẹ yếu ớt từng lần một cùng mình nói chuyện.

"Manh Manh, vô luận phát sinh chuyện gì, cũng phải còn sống! Ba mẹ vĩnh viễn yêu con, vĩnh viễn ở nơi nào đó nhìn con!"

"Manh Manh! Ba mẹ cùng em trai em gái trong bụng có thể sẽ biến mất một thời gian, con không phải muốn trở thành đại minh tinh sao? Chờ con trở thành đại minh tinh, chúng ta sẽ tới nhìn con!"

Thanh âm yếu ớt bên tai biến mất, lúc đó cô còn không biết ý nghĩa chân chính từ vong.

Còn làm mộng tưởng hảo huyền trở thành đại minh tinh cha mẹ sẽ đến nhìn mình, trưởng thành cô rốt cuộc hiểu ý chân chính từ vong.

Cũng hiểu mẹ nói như vậy, chỉ là muốn cho mình hy vọng sống tiếp.

Nhưng nội tâm cô vẫn là muốn trở thành đại minh tinh, tồn tại không thể nào hy vọng xa vời.

Cận Tư Hàn chạy tới, thấy cả người cô là máu, ôm chân ở đó run lấy bầy.

Ánh mắt trống rỗng nhìn phương xa, cô là đơn bạc như vậy, không giúp, làm cho đau lòng người.

Chân anh bước lảo đảo mấy cái, anh có chút sợ hãi cô như vậy.

Đi tới bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực.

Phát giác trời nóng nực, cô lại cả người phát lạnh!

Lòng trận rút đau, thanh âm ôn nhu dè dặt, rất sợ lớn tiếng hù dọa cô. "Manh Manh! Anh tới, không cần sợ! Anh ở đây! Thật xin lỗi, anh không bảo vệ tốt em!"

"Manh Manh! Em nói chuyện! Đừng dọa anh!" Anh luôn luôn trời sập xuống, cũng không sợ, lần đầu tiên biết sợ là cảm giác gì.

An Chi Manh như vậy, giống như hồn phách cũng bị mất.

"Manh Manh! Em nói chuyện cùng, được không?"

Ánh mắt An Chi Manh trống rỗng, hơi chuyển động. Nhìn người đàn ông tuần mỹ trước mắt, đưa tay ra nhẹ nhàng sờ ở trên mặt anh.

"Ấm áp! Thật tốt!"

"Manh Manh! Em nói gì?" Cô hồ ngôn loạn ngữ (nói linh tinh), để cho anh bất an.

Cô cười tái nhợt, ảm đạm "Ấm áp, thật tốt! Lạnh như băng, là chết, là chết! Mẹ, chính là lạnh, ba, cũng là lạnh!"

Cận Tư Hàn muốn nói chuyện, nhưng phát giác mình làm sao cũng không nói ra lời.

Anh hiểu ý tứ trong lời cô nói, một màn mười năm trước kia, đối với lúc ấy cô tám tuổi mà nói, là địa ngục biết bao tàn khốc.

Cánh tay sắt ôm chặt cô, thân thể cô đơn bạc để cho anh đau lòng.

"Thật xin lỗi..." Coi thường người phía sau, ôm cô đi tới trong xe.

Ánh mắt An Chi Manh hơi chuyển động, nhìn người nằm ở đó máu đầm dề. "Cứu các cô, được không?"

"Được!" Ôm cô đi vào trong xe, trực tiếp mang cô tới bệnh viện.

Tổng Húc nhìn thấy bọn họ, vốn định trêu ghẹo mấy câu, thấy người phụ nữ trong ngực máu tươi đầm đìa như vậy, sắc mặt anh ta cũng chìm đến đáng sợ.

Không dám nói thêm một chữ nữa, mang cô tới tầng chót bệnh viện.

Cho cô kiểm tra toàn diện, Cận Tư Hàn cũng bên cạnh toàn bộ hành trình, ánh mắt khóa chặt cô.

Tổng Húc nhìn một loạt, thấy cô vẫn còn ở trạng thái mất hồn, kéo Cận Tư Hàn đến nói chuyện.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Tròng mắt đen Cận Tư Hàn thoáng qua nòng nặc lệ khí. "Cô như thế nào?"

"Cô người không có sao, chính là sau lưng có chút máu ứ đọng, xoa thuốc mấy ngày là khỏe! Chẳng qua là nhìn cô giống như bị kích thích không nhỏ, anh có muốn tìm cho cô một bác sĩ tâm lý hay không?" Nhìn đáng vẻ cô, quả thật làm cho người đau lòng.

Trước kia cô gái sáng sủa như vậy, vui vẻ nhảy loạn, khả ái, mềm yếu, có chút ngốc nghếch, cũng đại dột để cho người thích.

Mấy ngày không thấy, làm sao thì trở thành cái đáng vẻ thất hồn lạc phách.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Mạnh Mạnh, nói chuyện được không

"Tôi có biết bác sĩ tâm lý, anh ta rất có uy tín, anh có muốn hay không."

"Không cần!" Mặt âm trầm quay đầu rồi đi, nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh ra.

Thấy cô ngơ ngác ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt trống rỗng không tiêu cự nhìn phương xa.

Lòng nũ đau, đi tới bên cạnh cô, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ. "Mạnh Mạnh, anh đưa em về nhà!"

Nhẹ nhàng ôm cô đi ra, lái xe nhanh chóng tiến lên mở cửa xe.

Đọc theo đường đi An Chi Mạnh rúc vào trong ngực, thấy cô rúc lại trong ngực mình, giống như đứa trẻ, tay ôm cô thật chặt.

Tài xế thấy cô ngồi ở trong ngực Tổng thống tiên sinh, không khóc không làm khó, không nói không cười.

Nếu như không phải là con người thỉnh thoảng chuyển động hai cái, anh cũng cho là cô chết.

Cô như vậy, để cho anh không biết nên hạ thủ như thế nào, luôn luôn ung dung không vội vã đối với bất kỳ chuyện gì cũng thành thạo, lần đầu tiên hận sự vô năng của mình.

Hai tay chỉ có thể ôm thật chặt cô vào trong ngực, giống như chỉ có như vậy, lòng anh mới có thể an ổn.

Hơn một giờ.

Đến Lâu đài, cô cũng không có mở miệng nói một câu.

Ôm cô, đi vào lâu đài.

Quản gia nhìn bóng lưng hai người đi lên, thờ dài thật sâu.

Tổng thống tiên sinh là đối tượng phụ nữ cả nước muốn lấy, anh đoán được các cô sẽ nháo, không nghĩ tới nháo nghiêm trọng như vậy.

Các cô gái bây giờ, cũng điên rồi sao?

Tổng thống với ai nói yêu thương, cùng các cô có quan hệ thế nào!

Cận Tư Hàn ôm cô thật chặt, hai người nằm ở trên giường.

"Mạnh Mạnh! Em nói chuyện, được không?"

"Em như vậy! Anh sẽ bắt an!" Cô như vậy, chính là để cho anh rất bất an.

Mây kiếm nhú chắc, thanh âm êm dịu như từng cơn gió nhẹ thổi qua.

"Mạnh Mạnh! Em nói một câu, được không?" Anh lo lắng nhìn cô, thấy con người cô chuyển động, đáng vẻ không nói một lời, để cho anh rất sợ.

Trên người hai người cũng dính máu tươi, giờ phút này, anh có bệnh sạch sẽ tất cả ném đến chín tầng mây.

An Chi Mạnh chậm rãi chuyển động con người, nhìn người đàn ông trước mắt.

Thanh âm có chút khàn khàn. "Em có thể thỉnh cầu một chuyện sao?"

"Được!" Cô mở miệng nói chuyện, chính là hiện tượng tốt.

"Tội phạm, có thể xử hẩn tử hình sao?" Ánh mắt bình tĩnh nhìn, mang khăn cầu cùng trông đợi.

Anh cảm giác tim mình giống như bị người dung chùy đánh một cái, bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt cô.

"Được!" Cô hay là để ý, cô trước kia sợ dĩ không hỏi không nói, cũng không muốn cho mình thêm phiền não!

"Em muốn ngủ, anh đi ra ngoài đi!" Giờ phút này, cô không muốn thấy anh.

Chỉ cần nhìn thấy anh, cô không cách nào không nghĩ tới tai nạn xe cộ mười năm trước.

Cho dù biết, cùng anh không quan hệ trực tiếp, nhưng giờ phút này cô vẫn là không muốn thấy anh.

"Được!" Đặt nhẹ nhàng cô từ trong ngực mình ở một bên, giúp cô tỉ mỉ đắp chăn.

Chậm rãi đi ra bên ngoài, anh hiểu tâm tình cô.

Đi tới gian phòng cách vách, bên trong phòng đã sớm mấy người chờ.

Cận Tư Hàn như vương giả cao cao tại thượng, ngồi lên, mắt nhìn xuống bọn họ.

"Nói!"

Đàn ông run rẩy cầm tờ báo trong tay đưa cho Tổng thống. "Tổng thống tiên sinh, ngài nhìn tờ báo này!"

Khớp xương ngón tay rõ ràng như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, chậm rãi hoạt động nhận lấy tờ báo.

Sắc mặt càng ngày càng khó nhìn, như mây đen dày đặc trời giông tố, âm trầm cho người cảm giác đè nén khó chịu.

"Phanh..." Tờ báo bị ném té xuống đất.

"Chuyện này! Bây giờ các người mới nói!" Không nói không có tức giận, nhưng càng làm cho bọn họ sợ từ trong xương.

Người đàn ông bị sợ chột quỳ sụp xuống đất. "Tổng thống tiên sinh! Ngài trước kia không chú ý những tin tức bất quá này! Cho nên..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Đổi lấy Hi Nhĩ Đôn

"Cho nên, các người biết tin tức đã trễ, không sai sao?" Mắt đen như động tối Địa Ngục, chỉ đòi người đối mặt sẽ bị hút đi vào thật sâu.

Thư ký ngả ngồi trên mặt đất, thân thể không khác chế được phát run.

"Tổng Thống tiên sinh, tôi sai rồi." Tổng Thống tiên sinh, xin ngài cho tôi thêm một lần cơ hội, tôi cam đoan sẽ không phạm sai lầm như vậy. Cầu xin ngài..." Rời! Tôi biết sai rồi!"

"anh có thể xéo đi, chỗ này tôi không cần anh!" Trong lời nói sắc bén, không có chút khả năng cứu vãn nào.

cả người đàn ông co quắp mềm nhũn trên mặt đất.

Anh đã hơn bốn mươi tuổi rồi, cố gắng thêm mấy năm có thể về hưu lĩnh tiền hưu rồi.

Không nghĩ tới mấy năm sau cùng của cuộc đời mình, thế mà xuất hiện chuyện như vậy.

mắt Cận Tư Hàn lạnh lùng nhìn ông, giọng băng lãnh. "Tốt! Cho anh thời gian một ngày đem tất cả thiệp mời trên Internet xóa bỏ, điều tra rõ tất cả người sau hậu trường." Không có người xúi giục, không có khả năng trong một đêm bùng nổ.

Không có người xúi giục, những người phụ nữ kia sẽ không cao hứng, nổi điên cắn người.

"Cảm ơn Tổng Thống tiên sinh, tạ ơn Tổng Thống tiên sinh!"

Thiên ân vạn tạ, tè ra quần cút ra khỏi phòng.

ánh mắt Cận Tư Hàn nhìn về phía bảo vệ đứng ở một bên.

Bảo vệ đứng dậy trong nháy mắt. "Tổng Thống tiên sinh..."

"Lui ra đi! Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!" Anh biết An Chi Mạnh không thích bảo vệ, vấn đề này đem trách cũng chỉ là giận chó đánh mèo mà thôi.

đám bảo vệ xếp thành một hàng, đều là các phân đội nhỏ rõ ràng hợp lý.

trên mặt bọn họ mang vẻ áy náy rời khỏi phòng, bọn họ hành nghề ít nhất cũng mười năm rồi.

cuộc đời bọn họ vốn chuyên nghiệp, đây là vết nhơ duy nhất.

Cho dù chết bên cạnh cổ chủ, cũng có tôn nghiêm hơn cái này.

Cận Tư Hàn về phòng lần nữa, phát hiện cô đã ngủ rồi.

một bên gương mặt của cô còn đọng nước mắt trong suốt, ngón tay nhẹ nhàng lau giọt lệ rơi.

Giúp cô đắp kín mền, đi ra ngoài cửa. Trở lại phòng của mình, trực tiếp móc điện thoại ra gọi cho thư ký. "Không tiếc bất kỳ giá nào đem Hi Nhĩ Đồn đổi lại từ nước E."

"Được rồi, Tổng Thống tiên sinh."

Ngồi trên ghế sa lon bằng da thật, Nhìn thấy mấy tính đen thui, bên trong đầu óc không ngừng hiện lên thân thể cô yếu ớt xinh xắn, bất lực như vậy, bất lực làm lòng anh đau.

Tiếng điện thoại vang lên, là thư ký gọi tới. "Nói."

"Tổng Thống tiên sinh, thủ tướng quốc gia bọn họ nói muốn ta cắt hòn đảo Hi Nhĩ Đồn này cho bọn họ."

"Cho!"

bên kia điện thoại dừng lại mấy giây, nói lần nữa: "Bọn họ còn nói muốn chúng ta cho một tòa Kim Sơn!"

nước R nổi danh nhất thế giới cũng là có mấy chục tòa Kim Sơn lớn nhất, dầu mỏ, mỏ đá thiên nhiên đồ bằng ngọc các loại.

bởi vì những thứ này, tài năng bọn họ chỉ là nước nhỏ, dẫn đầu toàn bộ thế giới giàu có.

ngón tay thon dài của Cận Tư Hàn, gõ nhẹ mặt bàn, chậm rãi nói: "anh nói cho bọn họ, không muốn tôi cự tuyệt ký với quốc gia bọn họ, để bọn họ chuyển biến tốt liền tốt."

"Được rồi, Tổng Thống tiên sinh!"

Nước R bởi vì những nhân tố thiên nhiên này, kim loại, ngọc thạch, dầu mỏ, kim cương, đều rẻ hơn so với bất luận quốc gia nào, còn miễn thuế.

Riêng mấy điểm này, để vô số người ở quốc gia khác đến du lịch mua sắm.

Dầu mỏ, chiếm tổng cộng 50% toàn thế giới.

Đồng thời, cũng làm cho tất cả quốc gia khác muốn chiếm đoạt quốc gia màu mỡ này. Nhưng trở ngại mọi người là ai cũng không rõ ràng nội tình tập đoàn Cận thị, không ai dám động thủ.

Đã từng có một quốc gia, động thủ tiến đánh Nước R.

Vào ngày thứ nhất họ tiến đánh, quốc gia họ liền lâm vào khủng hoảng kinh tế to lớn.

50% sản nghiệp cả nước trong nháy mắt ngừng kinh doanh, dẫn đến một nửa nhân khẩu cả nước thất nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Ba của tổng thống bá đạo không cho phép

Một tháng sau xuất hiện thêm khủng hoảng, trận chiến này, đánh oanh oanh liệt liệt, kết thúc vẫn là bọn họ bồi thường xin lỗi tan nát.

Từ lần bắt đầu kia, tất cả quốc gia đều có cảm tưởng, cũng không dám có hành động, trừ phi bọn họ rõ ràng tập đoàn Cận thị đến cùng trải rộng bao lớn.

Thư ký rất nhanh điện thoại trở lại. "Tổng Thống tiên sinh, đêm nay sẽ có phi cơ đến, bọn họ muốn ngài một tay giao người, một tay ký hiệp nghị giao hòn đảo."

"Tốt!" Nước R diện tích nhỏ, nhân khẩu cũng ít.

cúp điện thoại, ngẩn người ngồi trên ghế dựa.

Chưa được vài phút, điện thoại vang lên lần nữa.

Mắt nhìn lại là điện thoại của lão ba. "Cha!"

bên kia điện thoại truyền đến tiếng gầm gừ. "con có biết một hòn đảo đối với Nước R chúng ta nói tới trọng yếu bậc nào hay không? tiểu tử thúi con không nghĩ mở rộng lãnh thổ coi như xong, thế mà còn đem đất đai quốc gia mình cho người khác. Cho ba một cái lý do không giết con."

"Cha! con cho đi đồ vật, sẽ có một ngày con bắt họ phun ra." Mắt đen hiện lên lạnh lẽo, việc này chỉ là tạm thời.

"Hừ! nếu con không lấy trở lại, nhìn lão tử đánh chết con như thế nào!"

"Tút tut tut..."

Đêm nay qua, ngày mai là có thể giết chết hắn, để cho khúc mắc trong lòng cô kết thúc rồi.

Đứng lên, bóng lưng thẳng tắp có nhàn nhạt tang thương.

Đi đến phòng của cô, thân thể cao lớn nằm xuống lồm một khối thật sâu.

Cánh tay dài chăm chú ôm cô vào trong ngực, ở bên tai cô nhẹ giọng thì thầm. "Manh Manh, ngày mai hắn sẽ đến, em muốn tự mình đi xem hành quyết sao?"

An Chi Manh chậm rãi mở hai mắt ra, người đàn ông này biết rõ mình không ngủ, còn...

ánh mắt mang theo một tia áy náy. "Có thể chứ?"

"Chỉ cần em muốn, đều có thể!" lời nói nhàn nhạt, không có ai biết câu hứa này nặng nề đến cỡ nào.

ánh mắt nhìn người đàn ông tuần mỹ trước mắt, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, đường cong hoàn mỹ.

Môi đỏ, nhẹ nhàng chạm ở trên môi của anh, nhẹ nhàng hôn một cái. "Cảm ơn!"

"Cảm ơn, không cần nói, phải làm." Anh nhàn nhạt cười một tiếng, ôn nhu mà rõ ràng.

xoay người một cái, ép cô dưới thân thể, môi mỏng hoàn mỹ bao trùm môi của cô.

Thâm tình hôn, hai người lưu luyến không tách ra.

ôm cô thật chặt vào trong ngực, lồng ngực rộng lớn, cho người ta cảm giác vô cùng chân thật.

tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực, để cho tim cô hốt hoảng bắt an từ từ an định xuống.

Tay nhỏ chủ động ôm lấy eo của anh, tựa ở trong ngực của anh nhỏ giọng nói qua. "Hôm nay, dọa anh sợ đi!"

"Ừm! Về sau không cho phép em không nói lời nào." Việc hôm nay, quả thật làm cho lòng anh còn sợ hãi.

"Tốt!" người đàn ông này rất bá đạo, nhưng bá đạo giống như chính mình càng ngày càng ưa thích rồi.

mắt anh nhu tình nhìn cô gái nhỏ trong ngực. "Về sau không cho phép có chuyện không nói cho anh!"

"được!"

"Không cho phép cứu người không quan trọng, không để ý tánh mạng của mình." Khi về sau anh biết hết thầy phát sinh, anh không biết mình nên đau lòng hay là nên nói cô ngốc đến nỗi để cho mình muốn bóp chết cô.

ngẩng đầu từ trong lồng ngực anh, ngũ khí mang theo một tia nũng nịu. "Vậy nếu là anh thì sao?"

Mắt đen trầm xuống, suy tư mấy giây. "anh, cũng không thể!"

Vốn đùa giỡn một câu, lại đạt được trả lời vô cùng chân thật.

Nhìn thấy anh ngũ quan tuần mỹ, mắt đen thâm thúy, cảm giác chính mình yêu anh càng ngày càng không cách nào tự kiềm chế rồi.

tay ôm eo anh thật chặt. "anh sủng em thế này, không sợ em vô pháp vô thiên sao?"

"Không sợ! người phụ nữ của anh nên vô pháp vô thiên, anh muốn lên." dung nhan tuần mỹ vẫn như cũ, nhưng chỗ sâu trong mắt chôn giấu thâm tình dày đặc không tán ra nổi.

Chương 176: Trò đùa dai của Tổng Húc

Tựa ở bộ ngực của anh, vô cùng an tâm.

Hôm nay chịu kinh hãi một ngày, trong lòng anh đã tiêu tán rồi.

Ôm chặt lấy eo của anh, từ từ ngủ rồi.

Cận Tư Hàn Nhìn thấy cô ngủ say, con người hiện lên bất đắc dĩ.

Đem cô nhẹ nhàng để ở một bên, đứng dậy đến phòng tắm mở đầy nước vào bồn tắm lớn, lấy tay thử nhiệt độ, lúc này mới đi ra khỏi phòng tắm.

nhẹ nhàng ôm lấy cô đang ngủ say, nhẹ chân nhẹ tay rất sợ đánh thức cô rồi.

trên người cô toàn là vết máu của người khác, cũng nhiễm đến trên người anh.

cởi ra y phục của cô, một tay nâng đầu của cô, để phòng cô trượt vào bồn tắm.

Trong nước da thịt cô trắng ngà càng phát trong suốt, đáng người có lỗi có lỗi để anh nổi lên lửa tà.

Đây quả thực là mỗi một giây đều đang khảo nghiệm ý chí của anh, chặt vật dòi ánh mắt đi.

Bởi vì không nhìn thấy, tay trượt đi.

"Đông..." hốt hoảng quay đầu, phát hiện cô thế mà lọt vào trong bồn tắm.

Bối rối đứng dậy, đưa tay qua vớt cô đứng lên.

Đem cô từ trong nước vớt lên, đối diện một đôi mắt mê mang.

An Chi Mạnh mê mang nhìn bốn phía, không phải chính mình ngủ thiếp đi sao? Làm sao lại ở phòng tắm?

Nhìn thấy vết máu trên người còn nhiễm động, sợi tóc cẩn thận tỉ mỉ đã xốc xếch trên khuôn mặt tuần mỹ, mang theo vẻ mê hoặc trí mạng.

em tỉnh rồi hả??? Cận Tư Hàn nhìn bộ dạng mình chặt vật, trên mặt hiện lên xấu hổ.

"Cái kia... Là em nằm mộng không phải nói muốn tắm rửa sao, không phải anh muốn giúp em tắm rửa. em đã tỉnh dậy, tự em tắm rửa đi! anh đi ra ngoài trước."

Cô chưa kịp phản ứng, anh đã nhanh chóng lên ra ngoài, còn đóng cửa phòng lại.

"Phốc..." người đàn ông này muốn hay không muốn đáng yêu như thế!

Chính mình không nói mớ, bắt quá cô tự mình rõ ràng nhất rồi.

Một ngày kinh hãi, khôi phục lại một chút. Tâm tình cũng tốt hơn nhiều, ngày mai có thể trông thấy kẻ cầm đầu lớn nhất đến rồi.

Nước này ấm vừa đủ, còn có cánh hoa tươi mới.

Một người đàn ông vì mình cẩn thận đến vậy, để cho cô rất cảm động.

Tắm xong ra ngoài, phát hiện ga giường bị chính mình làm bẩn cũng toàn bộ rục rở hằn lên rồi.

Trong phòng, lại không thấy thân ảnh người đàn ông kiêu ngạo kia.

Khóe miệng ngậm cười, nằm ở trên giường xinh đẹp ngủ thiếp đi.

Cận Tư Hàn ở căn phòng cách vách, bức bối đi tới đi lui.

Đi tới đi lui mười mấy phút, bực bội cầm lấy điện thoại bấm cho Tống Húc." có phải anh lừa gạt tôi hay không."

"Cái gì?" đều đã ăn xong cơm chiều, một câu không hiểu thấu, anh lừa gạt rồi.

trên mặt anh co quắp nhìn kỹ sẽ phát hiện một chút xấu hổ."anh nói cô chịu nội thương nghiêm trọng, cần nửa năm mới có thể cùng phòng. có phải anh cố ý nói như vậy hay không."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười yếu ớt nhỏ xíu."Khục khục... Tôi đây không phải sợ động tác các người quá kịch liệt sao? Nếu quá kịch liệt lại đổ máu, cần truyền máu làm sao bây giờ? anh tìm được người có máu gấu trúc sao?"

"Không!" Nói đến việc này, anh liền lè khí rất nặng.

mấy ngày trước anh cũng nói qua việc này, những người kia thế mà công phu ngoạn mục. Muốn quyền khai thác Kim Sơn, dầu mỡ.

Bọn họ thật khi anh là hùng sư ngủ say sao?

Hết lần này tới lần khác những người kia lấy lý do thăm người thân, định cư ở bên kia. Anh không có lý do quang minh chính đại, cũng không mang bọn họ đi. Hiện tại là chế độ dân chủ.

"Đúng a! Tôi đây cũng chỉ là phòng vạn nhất, nếu anh cảm thấy tôi lừa anh, anh có thể đi làm việc anh muốn."

Cận Tư Hàn thô bạo đập máy điện thoại, để người phụ nữ ưa thích của mình ngủ ở trước mặt mỗi ngày, có thể nhìn không thể ăn.

Đây quả thực so với giết anh, còn thêm khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Vì em,a nh nguyện ý

Anh cũng đoán anh ta đang lừa mình, nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến cô, anh tuyệt đối không để kẻ tiểu nhân được lợi.

Tống Húc đương nhiên là nói dối anh, ai bảo anh từ nhỏ đã luôn bắt nạt mình, hiếm lắm anh mới có cơ hội, haha....

Chỉ cần nghĩ đến anh gặp cô gái mà anh thích, đáng vẻ chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, anh liền buồn cười chết mất.

Một đêm này, An Chi Mạnh ngủ rất ngon.

Lúc cô tỉnh lại, bên cạnh sớm đã không còn anh.

Xuống lầu ăn qua bữa sáng, quản gia đợi đã lâu."An tiểu thư, mời cô theo tôi."

"Đi đâu?"

"Tổng Thống tiên sinh nói, tòa pháo đài này đã bị người ta để mất tới rồi. Vì sự yên tĩnh của cô, chúng ta sẽ chuyển tới nơi khác!"

"Đổi tòa thành?"

"Ừm, đồ đạc của cô tôi sẽ bảo người thu dọn rồi mang tới. Cô cứ đi theo tôi!"

Cô theo sau quản gia, đến bãi đỗ xe! Lần này xuất hành, trong trong ngoài ngoài đều có mấy chục thị vệ.

Xe ba hàng, cô ngồi ở ở giữa, trước sau đều có người bảo hộ.

Xe bảo vệ đi trước nhìn trái phải, thấy không có mối nguy hiểm mới để xe cô đi tiếp.

Không biết là do thấy thị vệ nhiều, hay do một nguyên nhân khác, mà con đường hôm nay khá yên tĩnh.

Hơn một giờ sau.

"Đến rồi, An tiểu thư, mời cô!"

Cô bước xuống xe, đập vào mắt đầu tiên chính là một thảm cỏ rộng, bên trong ong bướm dập dờn quanh hoa mật, ở một góc còn có thể nhìn thấy chú

thỏ chơi đùa trong bụi hoa.

Giữa thâm cỏ là tòa thành tinh xảo.

Tòa thành sơn màu trắng mang phong cách cổ điển, trên hàng rào có rất nhiều tường vi leo bám. Nhìn qua, thật khiến người ta liên tưởng đến tòa lâu đài trong cổ tích, bên trong tòa lâu đài đó có công chúa, còn có Quốc vương cùng Vương Hậu.

Đẩy cửa lớn đầy hoa hồng, bước vào, lọt vào trong tầm mắt là một vòi phun cực lớn. Bên cạnh vòi phun còn có rất nhiều đóa hồng bạch, trắng như tuyết, nhìn vô cùng thích mắt.

"An tiểu thư, cô có thích không?"

"Thích lắm!" Đây quả thực là lâu đài trong mơ của cô, mỗi cô gái đều mơ ước như vậy, nhưng dường như đều chỉ là điều hoang đường.

Có vương tử sủng ái vợ mình như vậy, phải tu mấy kiếp.

"An tiểu thư, thích là tốt rồi! Đây chính là nơi Tổng Thống tiên sinh tự tay thiết kế một tháng trước, chuẩn bị bất ngờ tại lễ đính hôn cho cô. Mỗi cảnh cây ngọn cỏ nơi này đều là dựa trên sự yêu thích của cô mà trồng."

Quản gia nhìn dáng vẻ cảm động của cô, cảm thấy yên lòng hơn.

Đi vào tòa thành, phát hiện ra từ những viên gạch ngói, cho đến kiểu thiết kế đều được nữ tính hóa.

So sánh với tòa thành nghiêm nghị của tổng thống, quả thực là hai loại phong cách khác nhau.

Tòa thành tổng thống rất lớn. Mỗi chi tiết đều được thiết kế bởi nhà thiết kế, kỹ sư chuyên nghiệp hàng đầu.

Nhưng quá nam tính hóa, băng lãnh hóa.

Nơi này hoàn toàn ngược lại.

Mặt đất tắm thảm, không còn là Lân Băng Băng hắc sắc, lại là phấn lam sắc, nhìn lấy liền tốt có yêu tâm.

Quản gia mỉm cười đi theo sau lưng cô, nhìn cô vui vẻ, đáy lòng cũng vui theo.

Tổng thống lần đầu tiên tận tâm xây dựng một tòa thành như vậy.

Nhà ăn cũng là nơi ấm áp chứ không lạnh lẽo, rộng lớn như nhà ăn ở phủ tổng thống.

Bàn ăn nhỏ ngay dưới đèn chùm lớn!!!

Đây là muốn có bao nhiêu gào, tài năng đem Krystal làm thành com Tây bàn.

Ghế làm từ pha lê trong suốt, viền màu hồng, dưới ánh đèn chiếu rọi khiến tâm hồn ta lâng lâng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Kéo cò kháng nghị

Cô đi theo quản gia đến phòng của mình.

Đẩy cửa phòng ra, liền bị gian phòng cổ tích trước mặt làm cho cảm động phát khóc.

Giường lớn mềm mại, êm ái. Căn phòng bố trí vô cùng vừa mắt.

Mỗi một chi tiết nhỏ, đều hoàn mỹ.

Quản gia đi đến căn phòng cách vách, đẩy ra. "An tiểu thư, đây là phòng đồ chơi của cô!"

"Phòng đồ chơi?" Cô lớn như vậy còn cần phòng đồ chơi sao?

"Đúng! Tổng Thống tiên sinh nói, ngài ấy rất vui lòng chiều cô thành một đứa trẻ." Đây là nguyên gốc lời thoại của Tổng Thống tiên sinh.

Nụ cười bên khoe miệng không ngừng lan rộng. Cô vòng qua quần gia, đi vào gian phòng.

Lại bị một màn trước mắt dọa, đây là cái quỷ gì vậy?

"Quần gia? Chú xác định tất cả đều cho tôi chứ?"

"vâng! Tổng Thống tiên sinh nói nếu cô không thích thì có thể để lại cho con gái của hai người sau này." Nhìn gian phòng trước mặt, quần gia cũng không nhịn được cười ra tiếng.

An Chi Manh nhìn đủ loại búp bê đồ chơi trên kệ.

Cô hoàn toàn có thể nghĩ đến, nếu quả thật sinh con gái, anh sẽ không sủng cô lên tận trời cao nữa đâu.

Lại nhìn xe dành cho trẻ sơ sinh, cô càng thêm hiểu."Quần gia đại thúc, chú xác định cái xe kia để cho tôi sao? "

"Phốc... Tôi không biết, cô tốt hơn cứ đi hỏi Tổng Thống tiên sinh đi!"

Quần gia nhìn xe trẻ sơ sinh, mặt mày cười nở hoa.

Tổng thống, cũng đến thời kì muốn có con rồi.

An Chi Manh luôn cảm giác quần gia đang nhìn mình, ánh mắt ấy khiến người ta thấy có chút sồn gai ốc.

Cô nhanh chóng đóng cửa, đi đến phòng tắm, phát hiện phòng tắm cũng rất nữ tính.

Bên cạnh còn có phòng tắm hơi."Quần gia đại thúc, tổng thống thích tắm hơi à?"

"Không hề, tổng thống không có thời gian. Tổng thống nghe nói con gái đều thích tắm hơi, đối với con gái thân thể lạnh, rất tốt."

"Thân thể lạnh?" Nghi ngờ nhìn lại mình.

Quần gia lúng túng."Cũng là lạnh, lần trước cô bị đau bụng kinh, tổng thống đã cố ý cho làm."

"Ha ha..." Sắc mặt cô ửng hồng.

Quần gia kéo cửa sổ."An tiểu thư, chỉ cần mở mắt ra cô có thể nhìn thấy thảm cỏ rộng lớn rồi. Chờ đến mùa đông, sẽ có một khoảng trời hoa mai đua nở. Tổng thống nói, nơi này bốn mùa đều sẽ có hoa."

"Còn có, phía dưới này có phòng tập thể hình, hồ bơi! Tổng thống nói, cô không thích phòng lớn, cho nên không cho bố trí quá nhiều thứ tại phòng của cô. Tay phải của cô có phòng treo quần áo. Còn có huân y thảo trong bụi hoa có cái thu thiên, không biết ngài có trông thấy được không. Nếu cô có cái gì không hài lòng, đại khái có thể đổi!"

"Không cần, tôi rất hài lòng! Chú cứ đi làm việc đi!" mỗi một bông hoa cọng cỏ, từ chiếc bàn chiếc ghế nơi này cũng khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Cô vội vàng cầm điện thoại di động, đánh một cuộc gọi cho anh.

Vang lên ba tiếng, có người nhấc máy.

An Chi Manh không chờ được thêm nữa, vội nói: "Cảm ơn anh đã vì em mà làm tất cả"

"Ừm!"

"Anh bận sao. Vậy em không quấy rầy nữa."

"Ừ!"

Cận Tư Hàn cúp máy điện thoại, khoe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt.

Quay đầu nhìn về phía thủ hạ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên nghiêm trọng."Nói tiếp đi."

Thư ký chậm nửa nhịp mới kịp phản ứng."Tổng Thống tiên sinh, những cô gái kia xử lí sao đây? "

"Pháp luật yêu cầu sau thì làm vậy, cái này còn cần tôi dạy cậu sao?"

Thư kí lòng đau như cắt."Bên ngoài kí túc của ngài có rất nhiều cô gái tập trung, họ còn lôi kéo hoành phi để ngài thả những người này ra, không thả người thì họ sẽ chuyển khỏi nước R. Còn muốn xin..."

Chương 179: Xin tổng thống đuổi tiện nhân kia đi

Thư ký trộm trộm nhìn liếc tổng thống, thấy anh sắc mặt rất khó nhìn, không biết nên mở lời tiếp ra sao.

Cận Tư Hàn toàn thân tỏa ra khí lạnh, khiến một đám người bên dưới cảm thấy bất an.

Cúi thấp đầu, hân không thể tìm một nơi chui xuống dưới, để mình biến mất trước mặt tổng thống.

"Pháp luật quy định sao thì xử vậy! Họ muốn tới quốc gia khác thì để họ tới. Đồng thời, nước ta giảm tiêu chuẩn nhập hộ khẩu ngoại tịch. Làm việc tại nước ta ba năm, không được ghi chép chứng thực đảng hoàng, chỉ cần có ba người của bốn quốc tiến cử thì có thể ở lại tại nước ta. Thêm nữa, bọn họ được hưởng đãi ngộ của đất nước. "

Ánh mắt lạnh lẽo, phát ra ánh sáng nguy hiểm.

Người nào dám uy hiếp anh chứ."Còn nữa, người nào còn dám làm loạn, trực tiếp nhốt vào nhà giam."

Thư ký biết tổng thống thật sự rất tức giận rồi."Nhưng là... Tổng Thống tiền sinh, họ hầu như là Vị Thành Niên..." Những người kia rất nhiều người chỉ mới mười một mười hai ba tuổi, bé nhất là chín tuổi, trừng phạt như vậy có quá tàn nhẫn không?

"Vậy càng nên bắt vào trại giam để giáo dục lại!" Mắt đen lạnh lẽo, mặt không biểu tình.

"Tổng thống, bao nhiêu người cũng bắt hết sao?" Anh vừa hỏi liền nhận lấy cái nhìn lạnh lẽo của tổng thống, giật mình một cái."Tổng thống, họ có tận mấy vạn người. Bắt hết sẽ không xảy ra làn sóng dư luận gì chứ? "

Anh biết tổng thống yêu vị hôn thê của mình, và ngài cũng bảo vệ cô ấy theo cách của chính mình.

Nhưng mấy vạn con người, sau lưng còn có gia đình nữa, vấn đề này càng nhỏ càng tốt.

Cận Tư Hàn mày kiếm hơi nhíu, rất không vui khi thư kí hỏi đi hỏi lại nhiều lần.

"Nếu cậu xử lý không tốt, có thể từ chức. Chỗ tôi không cần những kẻ nhát gan sợ người khác gây phiền phức. "

Thư ký cúi thấp đầu."Tôi biết rồi, Tổng Thống tiền sinh."

Một đám người nối đuôi nhau lui xuống, đi ra khỏi văn phòng tổng thống.

"Tổng Thống tiền sinh, chúng tôi yêu ngài! Xin ngài trực xuất an Chi Mạnh khỏi nước R. "

"Tổng Thống tiền sinh, chúng tôi xin ngài hãy trực xuất An Chi Mạnh khỏi nước R. "

"Tổng Thống tiền sinh! Ngài không nên bị tiện nhân che mắt hai mắt."

"Tổng Thống tiền sinh, chúng tôi là suy nghĩ cho ngài, xin ngài trực xuất con tiện nhân an Chi Mạnh khỏi nước R. "

Thư ký bắt đầu nhìn những cô gái tạo trung trước tòa cao ốc của tổng thống, tất cả đều còn trẻ, không sợ trời cao, cũng không biết đã đứng bao lâu rồi.

Đứng tại trước mặt họ, anh bắt đầu mở miệng." Yên tĩnh, yên tĩnh."

"Anh là ai? Chúng tôi muốn gặp tổng thống."

"Đúng, chúng tôi muốn gặp tổng thống!"

Thư ký không biết nên nói cái gì, những người này cũng chỉ là các cô gái ngây thơ trong sáng yêu tổng thống đến chết đi sống lại mà thôi.

Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, cô gái duy nhất tổng thống tiền sinh chạm vào, là An Chi Mạnh.

Cô gái duy nhất tổng thống tiền sinh nhìn trúng, là An Chi Mạnh.

Cô gái duy nhất tổng thống thừa nhận, là An Chi Mạnh.

Bảo vệ cô, thương cô, sủng cô như bản thân mình, yêu cô đến huyết dịch cốt tủy.

Mà đám người này, dám tới đây cười toe toét mà mắng tổng thống đâm đầu vào tiện nhân, hỏi sao ngài không bực.

"Yên tĩnh, mọi người yên tĩnh, nghe tôi nói!"

"Chúng tôi muốn gặp Tổng Thống tiên sinh, chúng tôi muốn vạch trần bộ mặt thật của con tiện nhân kia."

"Đúng! Chúng tôi muốn gặp Tổng Thống tiên sinh, không để ngài ấy bị che mờ mắt nữa."

Bên tai thanh âm âm y, giọng anh không thể sánh nổi.

Cầm lấy còi, thổi một hơi to: "Trật tự. Tất cả trật tự và nghe tôi nói. "

Mặc kệ anh nói thế nào, đám người vẫn ồn ào không thôi.

"Trật tự đi, tổng thống có chuyện nhờ tôi nói với các người."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Cả đời chỉ sủng ái một người

Đám người trong nháy mắt yên tĩnh lại, quả nhiên hai từ tổng thống có hiệu lực hơn nhiều.

"Khục khục... Tổng thống nói, các người nếu cứ tiếp tục làm loạn lên như vậy, vậy sẽ lấy pháp lý bắt nhốt các người! Các người nên trở về đi!" Thư ký phát phát tay, ra hiệu họ mau về nhà với mẹ thôi.

"Không! Chúng tôi không về! Tổng thống một ngày không để tiện nhân kia rời đi thì chúng tôi không đi!"

"Đúng! Chúng tôi cũng không rời đi."

Tiếng người nhốn nháo càng lúc càng lớn, thậm chí còn kèm theo tiếng khóc mớ hồ.

Từ trong đám người, cô gái mặc váy đỏ bó sát người, ngũ quan xinh đẹp, khẽ nhếch miệng lên, ánh mắt độc ác nhìn về phía ký túc của tổng thống "An Chi Manh, cô hủy một đời của tôi, tôi khiến cô cả đời sống không bằng chết. "

Sau đó nện giày cao gót rời đi, biến mất khỏi đám người.

Thư ký thấy nói vậy không hiệu quả, sợ Tổng Thống tiên sinh trách tội.

Sau cùng cũng chỉ có thể bắt đắc đi gọi điện cho cảnh sát tới.

Sau mười phút, mười mấy chiếc cảnh sát vũ trang đi tới, bên trong có mấy chục cảnh sát bước ra, vây quanh đám người.

Đám người lúc này mới có chút sợ hãi.

Thư ký thấy họ thật sự là quá nhỏ, không đành lòng!

Lần nữa cầm còi lớn tiếng nói: "Hiện tại, ai muốn rời đi, mau chóng rời đi! Còn không rời đi, sẽ bị bắt vào trại giáo dưỡng hết. Tổng thống, thật sự nghiêm túc đó!"

Những âm thanh khóc lóc thương tâm trong đám người càng lớn thêm!

Thư ký nghe được cũng có chút không đành lòng, tổng thống chỉ có một, được nhiều người yêu mến, ngài cũng chẳng có cách nào.

Nhìn thấy bên trong đám người có người vụng trộm chụp ảnh, sắc mặt đen lại.

Lệ Thanh quát lớn!"Tổng thống có lệnh, ai dám đưa tin lần này, trục xuất cả nhà. Tập đoàn truyền thông nào dám đưa tin lần này, chắc chắn sẽ trở thành kẻ thù của tổng thống."

Lời này, khiến cho đám kí giả đành phải an phận.

Cắt camera, yên lặng rồi đi.

Cơ cấu phúc lợi ở nước R vẫn tốt, ở lại đây căn bản không cần lo chuyện bị thất nghiệp, nằm viện, chết không nơi chôn,...

Đây là một đất nước dân chủ, rất giàu có, thậm chí không lafmvieejc mỗi tháng vẫn được hưởng lương, còn được cấp phòng trọ.

Hải tử đến ngấm niên cấp đến trường, cũng không cần bắt luận cái gì học phí. Quốc gia còn giúp người nuôi hải tử đến 18 tuổi tròn, làm việc cũng là tám giờ, tiêu chuẩn thấp nhất tiền lương đều là 5000 lên.

Nằm viện, viện phí quá một vạn, có thể được nhà nước chi trả cho một nửa.

KHám bệnh cũng không cần tiền, trừ phi lấy thuốc. Làm việc đến 50 tuổi có thể về hưu, mỗi tháng hưởng thấp nhất 5000 tiền hưu, còn có quốc gia dựa theo tuổi tác phát ra phụ cấp, đánh gãy khoán.

Viện dưỡng lão ở đây cũng hoàn toàn miễn phí, chỉ cần đến tuổi là có thể vào ở.

Nơi đó sẽ có người chuyên chăm nom, có đồ ăn thức uống, thứ gì cần thiết đều được chu cấp đầy đủ. Già sinh bệnh, cũng có đất nước chịu trách nhiệm.

Phúc lợi tốt như vậy, ai muốn đi chứ.

Đối đầu với tập đoàn Cận thị? Chả ai ngu ngốc đến mức đấy cả.

Những kẻ “chó săn” chỉ có thể tiếc hùi hụi tin tức nóng hổi này.

Đám người cũng có người tốp năm tốp ba khóc rồi đi, nhưng vẫn có nhiều người lựa chọn đối đầu đến cùng.

Cảnh sát vũ trang không thể không đem bắt toàn bộ vào trong xe, hơn nửa giờ sau tập đoàn của tổng thống mới yên tĩnh trở lại.

Đội trưởng đội cảnh sát vũ trang, cúi chào thư kí, hỏi: "Những người này, bắt đi tù hết sập? Phạt thế nào đây?" Họ chẳng qua chỉ là mấy cô nhóc còn nũng nịu với mẹ, một số người mới tròn hai mươi tuổi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 181: Không phải cô tới vào chỗ chết

Thư ký liếc anh một cái. "Phải, anh chó nhìn tôi như vậy, tôi cũng không phải tên ác nhân kia! Tổng thống tiên sinh phân phó! Ngài ấy nói, những người này suy nghĩ ra, có thể đi ra."

Nghe được là Tổng thống phân phó, đội trưởng cho anh một cái mỉm cười.

Tổng thống xem ra máu lạnh vô tình như vậy, trừ đối với An tiểu thư tin đồn hữu tình.

Hướng về phía anh chào, lúc này mới xoay người mang một đám phụ nữ rồi đi.

Thư ký nhìn vẫn phòng làm việc Tổng thống trống rỗng, thờ dài thật sâu!

"Ai... Đây là những chuyện gì!" Có tuần mỹ như vậy, chỉ số thông minh cao, năng lực cao, ngay cả gia đình anh cũng ngửa mặt trông lên.(ý nói nở mày nở mặt)

Người đàn ông hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ, lại là người đàn ông tốt, chỉ thật lòng đối với một người phụ nữ tốt, đối với một người phụ nữ sùng ái có thừa.

Đàn ông hoàn mỹ như vậy, là phụ nữ đều phải điên cuồng.

Mình coi như là đàn ông, thỉnh thoảng nhìn ngũ quan Tổng thống tuần mỹ, vóc người hoàn mỹ, đều có chút hoảng thần.

—————lâu đài—————

An Chi Manh ở vườn hoa trong lâu đài, nhìn cảnh đẹp trước mắt, càng ngày càng thích.

Ăn cơm trưa xong, mặt trời bên ngoài quá độc, chỉ có thể rời khỏi vườn hoa, cùng con chó phát tay trở lại phòng công chúa.

Trở về phòng, cầm lên điện thoại đã nhìn thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ.

Có Nhu Nhu còn có Huyền Huyền.

Các cô tìm mình gấp như vậy, có chuyện?

Gọi trở lại cho Nhu Nhu. "Nhu Nhu, cậu tìm tớ có chuyện gì không? Tìm tớ gấp như vậy!"

Trong điện thoại truyền tới thanh âm hấp tấp. "Tớ nói An Chi Manh, cậu thật không biết hay là giả không biết?"

"Cái gì?"

"Xảy ra chuyện lớn, cậu biết không?"

"Chuyện lớn? Không có! Mặc dù các cô ấy lái xe đụng tớ, nhưng tớ là thật tốt, không cần lo lắng rồi!" Cầm lên trà bỏ vào trên bàn uống, ngồi ở trên ghế sa lon, thản nhiên tự đắc ăn.

Bên đầu kia điện thoại truyền tới thanh âm "Cái gì? Các cô ấy còn dám lái xe đi đụng cậu!"

"Đúng vậy! Ngay ngày hôm qua, cậu không phải nói chuyện này sao?" Đặt da bỏ vào thùng rác, lần nữa cầm lấy chuỗi tiêu ăn.

Trái cây trong căn phòng này, đều là một ngày đổi ba lần mới, dù cho tự mình nói không có sao, bọn họ vẫn kiên trì đổi cho mình, chính là sống chết không để cho mình bỏ trái cây vào trong tủ lạnh.

Điểm này, để cho cô từ đầu đến cuối không ăn được bỏ vào lạnh, vẫn là rất khó chịu.

"Này, An Chi Manh, cậu nghe được tớ nói chuyện chưa?"

Thanh âm bên đầu kia điện thoại, để cho cô thanh tỉnh lại. "Nghe được, cậu lặp lại lần nữa."

"Tớ nói, những người đó đã tụ tập ở bên ngoài văn phòng làm việc Tổng thống uy hiếp Tổng thống trục xuất cậu ra khỏi nước."

Mây liễu nhủ với nhau, các cô từng bước ép sát như vậy, một vòng chụp một vòng. Rốt cuộc là ai không ép mình vào chỗ chết không được.

"Anh, xử lý như thế nào?"

"Ông xã Tổng thống nhà cậu có thể uy phong! Anh trực tiếp bắt những người đó vào sở giáo dục lao động! Còn nói, các cô muốn rời khỏi nước R, là các cô lựa chọn, cùng anh không liên quan! Đồng thời, thư ký của anh còn thảo ra một phần đăng ký hộ khẩu nước R tiêu chuẩn, chỉ cần công việc ở nước R ba năm, ba người không có lương ở địa phương, có thể mang hộ khẩu tới, hưởng thụ tất cả phúc lợi nước R. Cậu nói, ông xã cậu yêu cầu biết bao! Đây chính là mấy chục ngàn người! Anh mắt cũng không nhắm, do dự đều không có để cho các cô rút đi! Chắc chắn, oai phong! Cậu nha đầu ngốc nhất được bảo vệ."

Lời nói bên tai, đáy lòng tràn đầy cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Chương 182 Tổng thống, mời ngài nghỉ lại

Nhưng cô cũng biết, người này sẽ còn có những thủ đoạn khác.

Nhiều lần như vậy, lòng người sẽ bị hủy.

Một cái quốc gia, ngay cả lòng người cũng bị mất, làm sao vì nước.

Cô ngu ngốc nữa, cũng biết anh vì mình hy sinh bao lớn, ngăn cản bao nhiêu áp lực.

Vội vã cúp điện thoại, trực tiếp chạy xuống lầu. "Chú quản gia, chú quản gia!"

Quản gia vội vàng chạy đến. "An tiểu thư, cô vội vã tìm tôi có chuyện gì?"

"Chú quản gia, tôi phải đi gặp anh ấy, lập tức, lập tức!" Cô phải thừa dịp chuyện không lớn, đi khuyên anh thả các cô ấy.

Những người kia đều là con dân của anh, anh phải yêu mến bảo vệ con dân, đây là trách nhiệm, anh thân là Tổng thống một nước nên chịu.

"An tiểu thư, cô tìm Tổng thống có việc gấp? Bên ngoài bây giờ có thể không an toàn." Bên ngoài bây giờ còn tất cả tin vịt đối với cô, bên người đi theo nhiều hộ vệ hơn nữa, để cho cô đi ra ngoài vẫn không yên tâm.

Cô nóng nảy. "Chú quản gia, tôi tìm Tổng thống thật sự có việc gấp! Có chuyện tôi chịu trách nhiệm, được không?"

Trong lòng Quản gia oán thầm, đừng nói cô có chuyện, cô không có sao Tổng thống cũng không có khả năng làm khó dễ, còn chưa phải là những người giúp việc bọn họ chịu trách nhiệm.

Nhưng ông cũng không thể cự tuyệt cô yêu cầu, điều thứ nhất lâu đài Tổng thống yêu cầu chính là nghe Tổng thống phụ nhân.

Dẫn cô đến bãi đậu xe, phái mấy chục hộ vệ đi theo, định ninh dặn dò.

Cuối cùng vẫn chưa yên tâm nhìn xe rời đi lâu đài, An tiểu thư hẳn sẽ không xảy ra chuyện đi!!!

Hơn một giờ, xe mới ở văn phòng làm việc Tổng thống ngừng lại.

An Chi Manh mới vừa xuống xe, cũng cảm giác được ánh mắt thù địch, quay đầu, phát hiện không có người nhìn mình.

"Chẳng lẽ mình suy nghĩ nhiều?" Lắc đầu, cất bước đi vào cao ốc Tổng thống.

Nhân viên ngoài cửa nhìn thấy cô, trực tiếp cho đi, nửa chữ không có.

An Chi Manh một đường thông suốt không trở ngại đi tới phòng làm việc Tổng thống, đẩy cửa ra phát hiện bên trong không người.

Thư ký nhanh chóng đưa tới cho cô một ly sữa bò, không dám cùng cô nói nửa chữ lui xuống.

An Chi Manh còn muốn hỏi anh Tổng thống đi đâu! Đi nhanh như vậy, làm gì!

Ngồi ở trên ghế sa lon, nhàm chán nhìn điện thoại di động, phát hiện những tin tức kia đã bị thủ tiêu sạch sẽ, đây cũng là tác phẩm của anh đi!

Ngồi yên nửa giờ, phòng vẫn là không có người tới.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, nhìn mặt thư ký trong cửa kiếng cách vách, gõ cửa đi vào.

"Anh khỏe! Xin hỏi, Tổng thống bây giờ ở đâu?"

"Anh khỏe, xin hỏi..." Trong giây lát tiếp xúc tới ánh mắt anh oán hận, để cho cô lùi lại một bước.

Bịt miệng, đi ra ngoài.

Gõ cửa bên cạnh mấy vị thư ký, lấy được không phải xem thường, chính là ánh mắt oán hận.

Đừng nói, nói cho mình Tổng thống ở đâu, ngay cả nửa chữ đều không cùng cô nói.

Xem ra, mình bị cô lập!!!

Chỉ có thể tự tìm, đi dạo một vòng lớn, phát hiện nơi này vòng tới vòng lui bố trí cũng không sai biệt lắm.

"Tổng thống, ngài không có thể vì một người phụ nữ cắt đất, đó là đất của nước R. Lúc nào nước R ký qua hợp đồng mất chủ quyền như vậy."

"Đừng vậy! Tổng thống, ngài không có thể vì một người phụ nữ, nói nhót liên nhót mấy ngàn người! Ngài đây là mất lòng người. Lòng người cũng bị mất, nước làm sao kiên trì bền bỉ."

"Tổng thống, xin nghĩ lại!"

"Tổng thống, xin nghĩ lại."

"Tổng thống, mời ngài nghĩ lại!"

Cắt đất, vì mình????

An Chi Manh ngờ ngác đứng ở ngoài cửa, nhìn anh ngồi ở chủ vị, khí thế mạnh mẽ.

Lạnh lùng mà cao quý, tròn mắt đen tuyền mát ra lạnh lẽo.

Đổi mặt trăm người phản đối, như cũ ngồi vững, khí thế mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: . Chương 183 chỉ đối với em một người, vô sỉ

. chương 183 chỉ đối với em một người, vô sỉ

Sau lưng anh cường tráng, trong thoáng chốc cho mình ảo giác là ngọn núi lớn, mà mình chính là đứa trẻ núp ở phía sau núi lớn kia.

Vừa nghe xong, anh thông thả vô cảm nói: “Phụ nữ của tôi, chỉ phụ trách vô pháp vô thiên, cô cao hứng là tốt. Coi như chọc xé trời, tôi cũng làm cho cô một trời đất hạnh phúc mới.”

Lúc ấy, cô cho rằng đây chẳng qua là lời ngon tiếng ngọt.

Không nghĩ tới, anh nói đều là thật!

Cảm giác Cận Tư Hàn nhảy cảm đến tầm mắt cô, quay đầu lại gặp cô, trong nháy mắt trở nên nhu hòa.

Đứng dậy, thân hình cao lớn ưu nhã ung dung nhịp bước đi ra bên ngoài cửa.

“Làm sao em tới.”

"Em đến thăm anh!"

"Anh rất tốt! Đi về trước, buổi tối anh trở về!" Bàn tay khê vuốt ve mái tóc của cô, tròng mắt đen nhu tình như nước.

Nhìn anh ung dung bình tĩnh, đưa tay ra ôm chặt lấy hông của anh, vui đầu ở ngực anh.

"Tư Hàn, em yêu anh!" Cảm giác được thân thể anh cứng lên mấy giây, ngẩng đầu lên hướng về phía anh cười ngọt ngào. "Em yêu anh, em yêu anh!"

Cận Tư Hàn lạnh lùng vạn năm, chợt bối rối.

Bàn tay có hơi run rẩy, môi mỏng nhàn nhạt cười. "Nha đầu ngốc!"

"Em yêu anh, em nguyện ý cùng anh gánh vác, được không?" Ngẩng đầu lên, ánh mắt khẩn cầu nhìn anh.

Tròng mắt anh có cảm động, bàn tay nhẹ nhàng sờ gò má cô trắng nõn.

"Nha đầu ngốc! Nếu như chút chuyện này anh cũng bày bất bình, làm sao làm một người đàn ông đỉnh thiên lập địa (đội trời đạp đất), dùng cái gì cho em hạnh phúc?"

"Em biết anh tốt với em! Nhưng chuyện này bởi vì em, em cũng muốn làm gì cho anh?" Tình yêu là hai bên, cô không thể nhìn anh một người bỏ ra mà im lặng không lên tiếng.

"Nha đầu ngốc! Ngoan, trở về! Buổi tối muốn ăn cái gì, để cho quản gia làm giúp em!"

Sau lưng mọi người nhìn mù mịt, đây thật là Tổng thống tiên sinh lãnh huyết vô tình, liếc mắt nhìn cũng để cho người cảm giác Alexander sao?

Làm sao nhu tình như vậy, còn ôn nhu như vậy, kiên nhẫn cũng cực tốt.

An Chi Manh biết chuyện anh quyết định sẽ không thay đổi, cầu khẩn nhìn anh. "Thật không có thương lượng đường sống?"

"Ngoan!" Khoé miệng Cận Tư Hàn mang nụ cười nhàn nhạt.

Mắt An Chi Manh tròn tròn, đứng ở nơi đó không đi!

Quạt cường nhìn anh. "Chuyện hôm nay, em quản! Anh không để cho em hỏi tới, em không trở về! Anh nhìn làm đi!"

Cận Tư Hàn thấy cô ngồi ở trên ghế bên ngoài phòng họp, quyết định thật không đi.

Dáng người cao ngất đứng ở bên cạnh cô, đột nhiên cúi người xuống, trực tiếp ôm cô vào trong ngực, cất bước đi ra ngoài cửa.

"A! Để em xuống, để em xuống!"

"Còn nói nữa, sẽ hôn em!"

Lời nói nhàn nhạt, để cho cô bị sợ trong nháy mắt không dám nói lời nào.

Tay nhỏ bé che miệng, ánh mắt không tiếng động kháng nghị. "Cận Tư Hàn, anh vô sỉ!"

"Chỉ đối với em một người, vô sỉ." Anh nghiêm trang nói.

Bị anh một đường ôm đi ra thang máy, bên ngoài cao ốc rất nhiều người ghé mắt.

Ánh mắt kia dò xét, để cho An Chi Manh mắc cỡ chôn mặt ở trong ngực anh, không dám ngẩng đầu lên.

Đầu ẩn sâu ở ngực anh bền chắc, buồn bực vừa nói: "Mau buông em xuống, rất nhiều người nhìn!"

"Nhìn cứ nhìn! Sợ cái gì?"

Anh không kiêng kỵ, nhưng cô thẹn thùng!

Chôn mặt thật sâu ở trong ngực anh, sống chết không lộ đầu ra.

Một đường bị ôm đến bãi đậu xe, trực tiếp bị ôm vào trong xe.

Ánh mắt u oán nhìn anh.

Cận Tư Hàn nhàn nhạt cười nhìn cô, bàn tay nhéo gò má cô. "Tin tưởng anh! Nhiều nhất ba ngày, thì sẽ bình tĩnh lại. Được không?" Thấy cô còn muốn mở miệng, sắc mặt trầm xuống. "Ngao! Trở về! Ngay cả người phụ nữ của mình anh cũng không bảo vệ được, anh còn làm gì Tổng thống một nước."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Thủ đoạn cao Nâng giết

An Chi Manh mím môi. "Tốt! em ở nhà chờ anh trở về."

"Tốt!" Tỉ mỉ giúp cô thắt dây an toàn, đóng cửa xe, dặn dò tài xế cẩn thận một chút.

Nhìn thấy chiếc xe rời khỏi tầm mắt của mình, lúc này anh mới rời khỏi tầng hầm, đi trở về văn phòng tổng thống.

Một lần nữa trở lại phòng họp tổng thống, không có tổng thống nói phòng họp không có một người dám rời đi.

Ngồi ở vị trí bên trên, nhìn xuống người ở phía dưới, mắt đen lạnh lẽo nhìn người phía dưới, người đàn ông giống như gió xuân ấm áp vừa rồi là tập thể bọn họ ảo giác.

"Cho các người ba ngày thời gian, làm cho các cô cảm miệng cho tôi."

Người đàn ông hỏi đầu, hơn bốn mươi tuổi rồi.

Là người đắc lực nòng cốt bên tổng thống, đánh bạo hỏi: "Tổng Thống tiền sinh, những người này rõ ràng không phải để nói chuyện, ba ngày có thể quá khó xử người hay không."

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén của tổng thống, kẻ thao thao bất tuyệt phía sau nuốt vào trong bụng.

Ánh mắt Cận Tư Hàn cũng phát ra âm tàn. "Một người gây rối, cả nhà không cho phép làm việc! Toàn nước R không cung ứng cho bọn họ bất luận nhu yếu phẩm nào để sinh hoạt. Lập tức cắt nước cắt điện, để ba mẹ cô ta nghỉ việc. cho đến khi con gái bọn họ an phận mới thôi."

Đầy tớ nháy mắt trao đổi thân thiện, tổng thống thế này là để cho mình lâm vào thế khó!

Mắt đen nhẹ nhàng đảo qua mỗi người. "Có ý kiến gì?"

"Tổng Thống tiền sinh! Ngài thế này không sợ lòng dân có biến sao?"

"Biển: " mắt đen hiện lên cười lạnh."Chỉ cần con gái họ an phận, mỗi nhà đều có thể có được một trăm vạn!"

Dưới đáy làn nữa xôn xao, tổng thống này là định dùng tiền đập chết người khác sao!

"Tổng thống, gây chuyện còn có không ít người là con gái phú hào, bọn họ cũng không thiếu chút tiền ấy." người đàn ông trẻ tuổi cả gan nói ra.

"Là sao? khẳng định bọn họ cũng không muốn đối nghịch cùng tập đoàn Cận thị! Dem tất cả mọi người bọn họ, đều gọi bưu kiện đi. Cho bọn họ thời gian ba ngày an phận xuống, không an phận cũng là đối địch cùng toàn bộ tập đoàn Cận thị."

Giọng lạnh lẽo mang theo nồng đậm sát khí, người phía dưới ở trong phòng điều hòa cảm giác không thờ nổi.

Tổng thống cũng khí phách, đặc biệt tổng thống ở hậu trường có con bài chưa lật, khí phách này càng làm cho người ta thật tin phục.

Cái này đánh một gậy cho quả táo ngọt, bên ngoài thêm uy hiếp.

coi như đầu óc khuê nữ các cô không dùng được, nhà bọn anh còn có đầu óc thanh tỉnh dùng tốt.

"Tan họp." Nếu lời dặn dò đều đã giao phó xong, nghĩ đến cô yếu đuối nói với mình trong nhà chờ mình.

Lần thứ nhất, có cảm giác chỉ muốn về.

cất bước nhanh rời khỏi văn phòng cao ốc, đi đến tầng hầm bãi đỗ xe.

Tài xế nhanh chóng xuống xe giúp anh mở cửa xe, lúc này mới tự mình ngồi vào."Tổng Thống tiền sinh, ngài tính đi đến đâu?"

"Về nhà!" Khóe miệng mang theo nhàn nhạt ý cười.

"Nhà ", đúng là cái từ thật ám áp.

Xe chạy chậm rãi bên trên đường cao tốc, nước R lại bởi vì một câu nói của anh náo lật trời.

Dưới tay anh mấy chục thư ký, thủ hạ mấy chục bí thư mỗi người đều phân phó phù hợp mấy thư ký lớn nhỏ.

trong nháy mắt tất cả mọi người bận rộn đứng lên, điện thoại đều bị đánh bạo rồi.

Phân phó người dưới, đi thăm dò tất cả thân phận, gia đình bối cảnh mọi người.

Cái này nói tới thì dễ, mấy vạn người gây chuyện hết thầy điều tra ra, cũng phải cần một chút thời gian.

Mà còn, tổng thống chỉ cho bọn họ ba ngày thời gian.

Mới ba ngày liền muốn tra ra gia đình mấy vạn người phía sau màn, từng nhà thông tri qua, không phối hợp còn muốn cắt điện cắt nước, thông tri công ty họ để họ nghỉ việc.

trong nháy mắt tất cả mọi người đều bận bịu.

ở phía xa vùng ngoại ô một tòa thành như mộng như ảo, lại dị thường yên tĩnh.

Hôm nay là một ngày từ khi nước R nóng lên hơn một tháng đến nay, lần đầu tiên mát mẻ lớn nhất.

Trời đầy mây, mưa nhỏ, còn mang theo từng trận gió lạnh đánh úp tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Cô muốn bỏ nhà người nào

An Chỉ Manh ngồi trên bàn đu dây, mùi hoa xông vào mũi vào trong hơi thở.

Nhìn nơi xa có con thỏ đang chơi đùa, khóe môi nhếch lên ý cười nhợt nhạt.

Bên tai truyền đến tiếng chuông điện thoại di động, cầm lấy điện thoại nhìn, là điện thoại của Nhu Nhu.

"Nhu Nhu."

"cậu có khỏe không?"

"Tôi vẫn tốt! Xảy ra chuyện gì sao?" Cô muốn không tốt đều khó có khả năng, coi như bên ngoài tòa thành, nơi nhìn không thấy cũng có rất nhiều người đứng gác.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói thần bí như vậy. "Manh Manh, tôi nghĩ ra biện pháp để cho cậu thoát ly khốn cảnh rồi."

"A! Biện pháp gì!" Cô cũng muốn trợ giúp anh, nhưng anh không cho.

"Tôi nói cho cậu, chỉ cần cậu mang thai, có con. Những người kia lại nháo, cậu cũng là mẹ của nó! Bọn họ từ từ sẽ khôi phục lý trí rồi."

"Sinh con sao? Mẹ của đứa trẻ sao?"

"Đúng rồi! hiện tại vết thương của cậu cũng tốt rồi. Lại nói, cậu không sinh con làm thế nào đến trường làm ngôi sao!"

Nghĩ nghĩ, hình như cũng đúng. "Thế nhưng là phụ nữ lại bỏ nhào vào đàn ông, sẽ không có vẻ bạo dạn quá hay không?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng rống không nhịn được. "An Chỉ Manh, đây là niên đại gì, cậu còn cùng tôi về rụt rè hay không rụt rè. Người khác thấy người đàn ông nhà cậu, đã sớm nhào tới rồi! Muốn nghĩ tới việc học, ước mơ của cậu! cậu muốn rụt rè hay là muốn ước mơ. Không thèm nghe cậu nói nữa, tức chết tôi rồi! Bên người có người đàn ông yêu nghiệt hoàn mỹ, thế mà để đó không ăn, là bị sét đánh. Tôi muốn đi chụp ảnh, lần sau trò chuyện."

"Được rồi!"

Bị sét đánh!!!!

Mang thai, bỏ nhào??????

Trực tiếp dùng điện thoại lên Bách Khoa làm sao bỏ nhào một người đàn ông "

Nhìn thấy đủ loại trả lời, còn có trả lời rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ bừng.

"Thật làm như thế sao?"

"em muốn làm gì?"

tiếng nói từ tính quen thuộc, dọa tay cô run một cái, điện thoại di động thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Hốt hoảng rời khỏi, tắt máy.

Nhìn thấy thân thể anh cao lớn, trong nháy mắt có cảm giác có tất gạt mình.

"Ha ha... Không có gì! Không có gì!"

Anh rõ ràng không tín nhiệm cô. "lấy điện thoại di động ra!"

Vụng trộm đem điện thoại di động giấu ở sau lưng, nhanh chóng tắt máy. "Không có gì, thật không có gì! hôm nay sao anh về nhà sớm như vậy!"

"không phải em nói về nhà chờ anh sao?" trên mặt lạnh băng có chút xấu hổ.

An Chỉ Manh mím môi, người đàn ông này không có chút đáng yêu nào.

Nói một câu, muốn mình về sớm một chút, sẽ chết sao, sẽ chết sao!

Một chút mất hồn, ngẩng đầu phát hiện điện thoại di động đã rơi vào trên tay anh rồi.

"Trả lại điện thoại di động cho em" chân nhảy lên đi lấy, lại bị anh dễ như trở bàn tay né tránh rồi.

Cô hận nha! Không có việc gì sao cao như vậy! "Đem điện thoại di động trả lại cho em!"

Cận Tư Hàn khởi động máy, trực tiếp lật xem ghi chép trò chuyện trên điện thoại di động.

"Leng keng..."

Khớp xương ngón tay rõ ràng trượt ra tín tức.

Nhu Nhu: "Manh Manh, cậu nghĩ kỹ chưa, bỏ nhào anh ta nhanh lên!"

Sắc mặt lập tức đen lại. Tay cầm điện thoại di động hỏi cô. "Nói, em muốn bỏ nhào người nào? bỏ nhào là có ý gì?"

An Chi Manh Nhìn thấy tin tức này, có loại xúc động muốn giết Nhu Nhu ngay lập tức.

Cô gọi điện nói, làm gì nhiều chuyện gọi tin tức.

gọi thì gọi đi! Còn trùng hợp như vậy.

Nhìn thấy gương mặt anh tuần rõ ràng không cao hứng, toàn thân tán phát ra khí tức lạnh buốt.

Chột dạ nhìn cái tin nhắn kia. "Cái kia... bỏ nhào!"

"Ừm!" Mắt đen chăm chú nhìn biểu lộ rất nhỏ của cô, chờ câu trả lời của cô.

An Chi Manh lên quan sát sắc mặt của anh, đang suy nghĩ anh thật không biết bỏ nhào là có ý gì, còn cố ý thăm dò mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Bỏ nhào người nào, giết anh

"Cái kia... anh thật không biết bỏ nhào là có ý gì sao?" Thấy anh đã ở biên giới ần ần, càng thêm chột dạ.

Cô cũng không thể nói với anh, bỏ nhào cũng là SHu ssi ý tứ.

Càng không thể nói với anh, bỏ nhào anh đi! "Ha ha... Vậy thì là bạn bè cùng nhau đùa giỡn."

"Trò đùa?" rõ ràng anh không tin nhiệm cô thuận miệng nói nhằm vô ích. "bỏ nhào người nào."

Anh tuy không phải rất rõ ràng ý tứ hai chữ này, nhưng đại khái cũng đoán được rồi.

"Ha ha... anh ăn cơm chưa? Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta về nhà ăn cơm đi! Chú Quân gia, khẳng định chuẩn bị bữa ăn rồi." Cười đùa, mặt dày mày dạn không để ý mặt anh đông cứng người, kéo tay của anh đi đến tòa thành.

Cận Tư Hàn một mực trầm mặt, mắt lạnh nhìn cô cố ý nịnh nọt.

Cô gái nhỏ này, có phải chính mình sùng cô vô pháp vô thiên hay không, với mình cũng dám qua loa cho xong.

Dắt lấy tay của cô, trực tiếp kéo lên lầu hai.

"Tổng thống, hôm nay ngài trở về thật sớm, ngài muốn ăn cái gì!"

"rằm..." thô bạo đóng cửa phòng, ngăn cách hết thảy âm thanh bên ngoài.

thân thể cao lớn, từng bước một tới gần cô.

An Chi Manh lui lại từng bước, sợ hãi nhìn dung nhan anh tuần hắc trầm, giờ phút này lại giống như xấu xa yêu nghiệt.

Để cho người ta không tự chủ được trong lòng sinh ra sợ hãi, từng bước một lui lại.

Bỗng nhiên té ngã ở trên ghế sofa, vừa định đứng lên, liền bị hai tay của anh nhốt trong ngực của anh.

Cận Tư Hàn từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt tán tẩn mát ra từng trận lạnh lẽo.

"Nói, muốn bỏ nhào ai!"

"bạn em nói đùa với em!" Cô thật sắp khóc, bị nét mặt của anh dọa sợ khóc rồi.

"Nói đùa?" giọng nói mang theo nghiền ngẫm, ngón tay tinh tế ma sát cái cằm trơn bóng của cô. "Các người nói đùa đều là như thế này sao?"

"Đừng rồi! Cô... người kia nói chuyện là như vậy a!"

"Leng keng..."

An Chi Manh Nhìn thấy điện thoại di động sáng lên, trong lòng yên lặng cầu nguyện, hàng vạn hàng nghìn hẳn là Nhu Nhu gửi tới.

Không phải vậy, chính mình lừa dối không qua rồi.

Cận Tư Hàn chậm rãi trượt ra điện thoại di động.

Huyền Huyền: "Manh Manh, nghe Nhu Nhu nói cậu dự định bỏ nhào anh ta! Tôi nói cho cậu bỏ nhào một người đàn ông, cần có phương pháp. nếu cậu hiểu được phương pháp, thì sẽ không để cho mình cảm thấy bạo dạn rồi! cậu có thể lên Bách Khoa! forum Web! đi hỏi một chút học tập một chút. trong lúc bất tri bất giác đem người ta bỏ nhào rồi! Không cần cảm tạ tôi nha!"

sắc mặt Cận Tư Hàn đen như mực nước, đem điện thoại di động nhắm ngay cô.

Giọng có thể nghe thấy tiếng nghiến răng rõ ràng. "Cái này cũng là cô nói đùa sao? Nói, cô chuẩn bị bỏ nhào người đàn ông nào!"

hai tay cô che mặt mình, xuyên qua khe hở ngón tay lặng lẽ xem hết tin nhắn của Huyền Huyền.

Nội tâm của cô đã nước mắt chảy thành sông! Cái này từng cái chính là muốn đem mình bức tử a!

Không bức tử, thì không bỏ qua sao!

trái tim nhỏ run rẩy, Nhìn gương mặt anh tuấn đen thành mực nước yêu nghiệt.

Ánh mắt không cẩn thận trông thấy, anh nắm chắc nắm tay, gân xanh nổi lên.

anh thế này, thật đáng sợ!"Tôi..."

"Nói, cô muốn bỏ nhào người đàn ông nào!" Nếu như không phải chính mình lực khắc chế cực tốt, hiện tại anh cũng muốn bóp chết cô gái trước mắt.

"Ách... em nói ra, anh muốn thế nào?"

"Giết anh ta!" Trong lời nói có nồng đậm sát khí, toàn thân tán phát ra khí tức âm tàn.

"Phốc..."

Tranh thủ thời gian che miệng lại, tha thứ cho cô, không phải cô thật sự cố ý cười.

Chỉ là nghĩ đến anh trầm mặt nói mình muốn diệt chính mình, nghĩ đến cảnh kia, cô không nhịn được cười lên tiếng.

Cẩn thận ngẩng đầu, Nhìn thấy sắc mặt anh quả nhiên lại thối thêm mấy phần.

"Cái kia... em thật không phải có ý cười anh đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Em đẩy, em đẩy, em lại đẩy!

"Em cảm thấy việc này - rất tốt - haha -" mấy chữ cuối cùng, cơ hồ là anh nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Thấy anh đang vô cùng tức giận. Cô nhanh chóng thu lại nụ cười trên mặt, một bộ nghiêm túc nhìn anh,

"Anh có thể ngồi xuống trước được không! Ngửa đầu nhìn anh, rất mệt mỏi!"

Anh tức giận như vậy, thế mà cô vẫn bày ra vẻ mặt không sao cả.

Nổi đau thấu tâm can, nhìn gương mặt mập mạp của cô, mắt đen lay chuyển.

Anh phát hiện ra mình không thể mạnh tay với cô, đánh cô anh lại càng đau đớn hơn.

Mắng cô, cũng không nổi.

Càng nghĩ, lại phát hiện mình đối với cô gái này có rất nhiều thứ không thể.

Mặt âm trầm, ngồi xuống cạnh cô, chờ cô giải thích.

"Anh cảm thấy nước R này còn ai có dung nhan xuất sắc hơn anh?" Cô thận trọng trấn an người đàn ông có lòng tự trọng cao vút trời này.

Anh chau mày. "Ừm!"

"Vậy anh cảm thấy nước R này còn ai có nhiều tiền hơn anh?"

"Em cứ nói đi?"

"Đương nhiên là không có ai rồi, vậy anh còn điều gì lo lắng chứ? Có tiền có sắc, anh nghĩ em còn đi kiếm một ai khác nữa?" Cô nói trực tiếp như vậy, nếu anh vẫn không hiểu, cô thật sự muốn thổ huyết mất.

Mắt đen lạnh lùng nhìn cô. "Nói, em muốn kiếm người nào?!"

Lần này cô thực sự thổ huyết rồi. An Chỉ Mạnh nhìn người đàn ông vừa hỏi mình muốn kiếm ai.

Dù sao cũng là kiếm anh, kiếm được rồi, phải bỏ nhào vào anh thôi.

Cô đột ngột lao về phía anh, mong anh sẽ không trách cứ cô dám tùy tiện ăn đậu hũ của anh ngay trên ghế sofa.

Hiện tại, là tình huống như thế nào.

Cô ghé vào ngực anh, bị anh ôm, anh thì ngồi thẳng tắp trên sofa..

« Em đây »

Anh cứng chắc như núi, không hề bị dịch chuyển.

"Em đây..." Anh vẫn như cũ, sừng sững như núi Thái Sơn, nhất quyết không bị đẩy ngã!

"Em lại đây..."

Hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ ngã gục!

Cô rất muốn khóc. Chẳng phải nói, bỏ nhào về phía trước rồi sẽ bị phản ngược lại sao?

Cận Tư Hàn cầm tay cô đang không ngừng đẩy mình, mắt đen không hiểu nhìn nhìn. "Đẩy anh làm gì!"

Đẩy nh đương nhiên là bỏ nhào anh rồi a! Nhưng câu nói này chỉ có thể ở nơi đáy lòng thôi.

Cô làm bộ khinh thường nhìn lại anh. "Chả làm gì cả, đùa anh chút thôi! Có thể chứ?"

"Ừm!"

"Chụp chụp..."

"Vào đi!" Quân gia đưa thư kí tiến vào.

"Tổng Thống tiên sinh, người đưa đến rồi, ngài muốn đi tự mình nhìn hành quyết sao?" Thư ký cúi thấp đầu, sợ mình nhìn An tiểu thư nhiều, sẽ bị tổng thống tìm lý do đuổi đến nơi thâm sơn cùng cốc làm việc.

"Ừm, biết rồi." Anh ôm lấy cô gái không an phận vào ngực.

Quân gia dẫn theo thư kí mắt nhìn thẳng, cứ thế rời phòng.

CÔ ngoi lên từ trong ngực anh. "Là hán sao?"

"Ừm! Muốn đi nhìn không?" Kê tàn nhẫn như vậy, anh vẫn là không muốn cô bị ô nhiễm.

Ánh mắt cô mang theo kiên định. "Em muốn đi!"

« Được, ăn cơm xong, chúng ta cùng đi! » Anh sợ sau khi cô nhìn rồi, sẽ không ăn nổi cơm nữa.

"Ừm!"

Hai người cùng nhau ăn tối, bữa ăn diễn ra khá yên tĩnh.

Yên tĩnh khiến người ta cảm giác có chút ngạt thở.

Trong nhà ăn chỉ có thanh âm rất nhỏ của dao nĩa đụng chạm.

Bữa cơm kéo dài nửa giờ đồng hồ, An Chi Manh đặt dao nĩa xuống. "Em ăn no rồi!"

"Vậy đi thôi!" Thân thể cao lớn trực tiếp ôm lấy eo cô, cảm nhận được sự căng thẳng của cô.

Tay tăng thêm lực đạo, kéo cô nép vào ngực anh.

Hai người trực tiếp ngồi xe qua phòng giam, đi mất hơn một tiếng, An Chi Manh từ đầu đến cuối không có nói câu nào.

Cận Tư Hàn lo lắng cho tâm trạng của cô, ôm chặt lấy cô, một mực không buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Hành quyết - óc văng khắp nơi

Cô dựa vào lồng ngực anh, trong đầu hiện lên hình ảnh hai mươi năm trước.

Bây giờ, kẻ cầm đầu thật sự sẽ bị hành quyết, nội tâm cô vui giống như không hề tương tợ, ngược lại cũng có chút u sầu khó tả.

"Tổng thống, đến rồi." Tài xế xuống xe giúp hai người mở cửa..

Cận Tư Hàn ôm eo nhỏ của cô. "Chuẩn bị xong chưa?"

Cô hít một hơi thật sâu, sau đó tựa vào ngực anh, cùng đi ra.

Hai người đi qua một dãy hành lang, mới đi đến phòng giam.

Phòng giam so với trong tưởng tượng sạch sẽ hơn nhiều, rất sạch sẽ!

Mỗi phòng đều có ba đến bốn giường ngủ nhỏ.

Trong phòng giam căn bản bỏ trống, chỉ có rải rác mấy tên tù nhân.

Bị bọn họ nhìn chằm chằm hung tợn, cô ghé sát hơn vào ngực anh.

Cận Tư Hàn quét mắt lạnh qua một lượt, bọn họ lúc này mới thu hồi ánh mắt dò xét.

Hai người một đường đi vào phòng giam tận cùng bên trong, An Chi Manh nhìn thấy là một người đàn ông tóc vàng mắt xanh, thân hình gầy gò.

Người đó mặc đồ tù nhân, lộ ra vẻ tiều tụy.

"Tổng Thống tiên sinh, ngài đối với tôi thật sự là bỏ được tiền vốn à! Nói cho ra đảo là cho ra đảo, không thèm nháy mắt một chút! Ngài nói xem, ngài không tiếc đại giới mà đổi lấy sinh mạng của tôi, tôi nên cảm thấy vinh hạnh? Hay là nên bất hạnh đây?" Hắn lạnh nhạt tự nhiên ngồi bên cạnh bàn, nhìn bọn họ ngồi xuống, nhướn mi nhìn về phía An Chi Manh.

"O! Tổng thống đến phòng giam còn đưa theo phụ nữ à?!"

An Chi Manh từ cửa vào, mắt dán chặt trên người hắn.

Đây chính là kẻ mười năm trước khiến cho cô cùng cha mẹ và đứa em ruột còn chưa ra đời phải nhà tan cửa nát.

Hắn cũng là kẻ cô oán hận mười năm, mắng chửi mười năm ròng rã.

Hắn cũng đầy đủ chân tay, khuôn mặt không đến nỗi đáng ghét mà.

Đột nhiên, đầu cảm giác đau như bị người ta bóp.

Cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông có hành động kì quặc vừa rồi, ánh mắt im ắng hỏi thăm."Anh bóp đầu em làm gì?"

"Không cho phép nhìn" Mắt đen của anh hiện lên ý không vui.

An Chi Manh khinh thường, người đàn ông này đáng để ghen sao! Quả thực là bụng dạ hẹp hòi.

"Hắn lúc nào hành quyết.?" Đối với người đàn ông này, cô chẳng có chút thương hại nào hết.

Hắn sống rông rã mười năm, đã là trời cao ban ơn cho hắn rồi.

"Em muốn hiện tại cũng có thể."

"Vậy thì hiện tại đi!" Thanh âm lạnh lẽo, không còn chút mềm mại nào.

Cận Tư Hàn phát tay cho người đem tội nhân đi xử lí! Hai người theo sát ở phía sau, đi vào phòng hành quyết, kỳ thật cũng chỉ là một bãi cỏ lớn.

Phạm nhân bị bịt mắt, cột vào trên cây cột.

An Chi Manh bị anh đặt ngồi trên ghế cao, nhìn xuống dưới người đàn ông kia.

Đáy lòng hỗn loạn, nếu như cha mẹ biết sẽ để cô làm như vậy chứ?

Hai đầu âm thanh cùng giao chiến.

Tay hành quyết, cầm súng, đặt thẳng đầu hắn bóp cò.

"Phanh..."

Cận Tư Hàn đầu tiên che mắt cô lại, không cho cô trông thấy óc văng khắp nơi.

An Chi Manh ôm lấy trái tim, từ đầu đến cuối không có dũng khí đẩy tay anh ra để liếc một chút.

"Đã chết rồi sao?"

"Chết rồi!" Nhìn gã đàn ông nằm trên mặt đất, mắt đen lạnh lùng.

"Vậy... Trở về đi!" Cô không có lá gan kia, nhìn liếc một chút.

"Được thôi!"

Để yên cho anh bịt mắt dẫn đi, hồi lâu sau bàn tay mới buông xuống.

Mắt đang trong tình trạng tối đen đột nhiên thấy ánh sáng, cảm giác có chút chói.

"Tổng Thống tiên sinh, An tiểu thư, mời lên xe!"

Cô ngồi lên xe, nhìn phố thị phồn hòa người người đi lại như nệm cối mà nội tâm trống rỗng.

"Cha, mẹ, hắn đi đền tội với hai người rồi, hai người có vui không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Không khởi toát ra vị hôn phu

"Chỉ là bởi vì liếc nhìn hàng vạn người ngoài kia, lại không thể quên đi dung nhan của em, iowcs chỉ một ngày chúng ta có thể tình cờ gặp lại nhau, từ đó anh bắt đầu cô đơn tưởng niệm..."

Tiếng ca của Vương Phi vang lên bên tai, cất ngang ngấm suy nghĩ của cô.

Cô móc điện thoại, là bà ngoại gọi tới, liền nhấn nút trả lời."Bà ngoại..."

"Manh manh, bà cho cháu biết, cháu không thể gả cho tổng thống."

"Bà ngoại, sao bà lại như vậy rồi! Hắn ta chắc chắn đã chết rồi, cháu tận mắt nhìn thấy, ngài ấy phải dùng mấy khối đá đánh đôi lấy đó! Bà ngoại, mười năm trước cũng không phải là lỗi lầm của anh ấy, bà nhất định phải bức cháu đến vậy sao?"

Cô thận trọng nhìn người bên cạnh. Mà nhìn không ra cảm xúc của Cận Tư Hàn.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm lo lắng. "Manh manh, bà ngoại không phải vì cái kia! Bà biết hai người thật sự yêu nhau, nhưng có người cảm thụ tín của ba con tới, nói là vị hôn phu của con, tìm con để thực hiện ước định ban đầu."

"A... Bà ngoại, bà đang đùa cháu sao? Ba cháu mất mười năm rồi, trong mười năm không tới, hiện tại lại tới." Cô không ngu ngốc đến nỗi tin một kẻ tự xưng xuất hiện, cảm theo thư tín của ba cô và tự nhận là vị hôn phu của cô.

"Bà ngoại không đùa với cháu! Cậu ta ngày mai sẽ tới tòa thành tổng thống tìm cháu, nói nếu như cháu không ra, cậu ta sẽ tới tập đoàn của tổng thống tìm ngài ấy."

Nghe thanh âm tang thương đầu dây bên kia, cô liếc trộm người nào đó sắc mặt ngày càng kém.

Bà ngoại cũng thật là, nói chuyện cũng không biết nhỏ giọng một chút, chắc anh đã nghe được ít nhiều qua điện thoại hết rồi. "Được rồi! Cháu đã biết, biết rồi!"

Đầu bên kia dừng lại mấy giây. "Manh manh, người kia!!! Thật sự đã chết rồi sao?"

"Vâng, cháu cũng đi xem rồi!" Đáy lòng nhàn nhạt hỗn loạn và u sầu.

"Vậy là tốt rồi! Cha mẹ cháu trên trời có linh thiêng cũng có thể yên nghỉ rồi."

"Vâng. Vậy cháu cúp máy trước, lần sau nói chuyện bà nha!" Nhanh chóng cúp máy điện thoại, trộm vía nhìn người đàn ông mặt đen như mực. "Ha ha... Em phát hiện góc nghiêng của anh vô cùng đẹp nha."

"Ông xã, anh hôm nay rất đẹp trai rất đẹp trai!"

Cận Tư Hàn đảo qua khuôn mặt nhỏ đang cười cười của cô. "Ngày mai, anh cùng em tới."

"A... Cùng em tới đâu?"

"Đi gặp chồng- chưa- cưới-của-em -!" Mấy chữ cuối cùng cơ hồ là cắn răng nói.

Cô cười một mặt xấu hổ, tổng thống đại nhân, ngài xác định ngài là đi gặp mặt, mà không phải qua giết người ta đó chứ?

Khép lại máy tính, anh lần nữa lạnh mặt nói: "Không cho phép gặp hắn ta một mình."

"Vâng!" Coi như muốn gặp, cũng phải biết người kia là ai đã chứ.

Cô cười híp mắt nhìn anh. "Anh đây là đang ghen phải không?"

"Anh không ăn giấm, không khôe!" Anh nhanh chóng dời ánh mắt, mắt đen nhìn chằm chằm máy tính.

An Chi Manh cười lớn hơn, rõ ràng ăn dấm còn giả vờ không quan tâm.

"Nếu anh không ăn dấm, vậy em có thể trao đổi số điện thoại, QQ, Microblogging cùng với anh ta chứ? Sau đó, lúc nào nhàm chán sẽ nói chuyện trên trời dưới biển, không có chuyện còn có thể thảo luận chuyện ba em cùng ba mẹ anh ấy..."

Cận Tư Hàn buông xuống máy tính, bàn tay trực tiếp chế trụ đầu của cô, môi phủ lên môi cô.

Nụ hôn hùng hục mà cuồng nhiệt, trắng trợn càn quấy trong miệng cô.

Trong nụ hôn có ý trừng phạt nhàn nhạt, thẳng đến khi mặt cô đỏ bừng, anh mới lưu luyến rời môi cô.

An Chi Manh rất không vui. "Sao anh lại như vậy chứ.... a..." Mỗi lần nữa bị người ta bá đạo công chiếm.

Cô lúc đầu có phản kháng, nhưng sau đó lại như trầm luân trong nụ hôn.

Cả người đều trở nên lâng lâng, não bộ chỉ có suy nghĩ duy nhất là làm sao kỹ thuật hôn môi của người này lại được nâng lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 190: Để người đàn ông này nuôi

Lưu Luyến không thôi rồi đi mời cô. "Về sau, còn dám lặp lại người đàn ông khác một lần nữa, anh sẽ rửa môi cho em theo cách vừa rồi."

"A." Đôi mắt mê ly nhìn anh, chậm nửa nhịp mới phản ứng được anh nói cái gì.

Khóe miệng hơi hơi giương lên, cô liếc xéo anh. Người này quá bá đạo rồi!

Xe về đến tòa thành, tài xế thức thoi không có mở miệng.

Đậu xe ở một bên, nhìn không chớp mắt.

Cận Tư Hàn đẩy cửa xe ra, đi vòng qua giúp cô mở cửa xe.

Sau đó tay ôm eo cô, đưa cô rời khỏi.

Hai người dắt tay đi vào tòa thành, quần gia đã đứng chờ sẵn. Cận quần gia còn có một nguwoif đàn ông đi giày da, vừa thấy tổng thống liền cúi đầu chào.

"Tổng Thống tiên sinh, chào ngài!"

"Tần luật sư, nói chính sự đi!" Anh ôm eo cô ngồi xuống sofa.

An Chi Manh thấy luật sư ngồi đối diện mình, cảm cấp công văn.

Hốt hoảng nhớ tới thân thể, lại bị anh cố định lại lần nữa.

Cận Tư Hàn liếc cô, ra hiệu mau an phận đi.

An Chi Manh tròn mắt. "Hai người bàn chính sự, em ở đây làm cái gì?"

"Ai nói không liên quan gì tới em?."

"Em chả có chuyện gì cần bàn, đương nhiên không liên quan rồi."

Tần luật sư cười cười. "An tiểu thư, cô thật đúng là không thể đi! Chuyện này, không có cô thật đúng là không thành." Từ cặp công văn, luật sư lôi ra một phần hợp đồng đưa đến trước mặt cô. "An tiểu thư, cô nhìn xem, nếu như không có ý kiến gì thì kí tên ở đó."

Cô nghi ngờ cầm lấy văn kiện, có rất nhiều tờ, cẩn thận đọc qua.

"Không đúng!" Lần nữa đem hợp đồng nhìn lại một lần lại một lần, vẫn là không nhìn lầm.

Cô đặt hợp đồng trước mặt anh. "Anh có ý gì?!"

"Không thích?" Quần gia rõ ràng nói cô rất thích phong cách của căn biệt thự kia, mắt đen lập tức quét về phía quần gia.

Quần gia rất là không hiểu, ông lại làm sai cái gì sao?

"Cận Tư Hàn, anh cho rằng em gả cho anh là vì tiền?"

"Em không cho anh nuôi, là muốn để người đàn ông này nuôi?" Mắt đen có nồng đậm ghen tuông.

"Em tự nuôi mình được!" Tức giận đem hợp đồng quăng trước mặt anh, đưa lưng về phía anh, cái người này đúng là không thể nói lí nữa.

Anh nhìn hợp đồng trước mặt, mắt đen hiện lên tia khó hiểu,

Thấy cô quay lưng phụng phịu, cuối cùng vẫn thua trận. "Em không thích căn biệt thự này?"

"Thích lắm!"

"Thích, vậy cho em, có gì không tốt?" Trong thế giới của anh, cái gì thích đều có được ngay.

"Em thích, em có thể tự dùng tiền của mình để mua! Không cần anh tặng, hơn nữa chúng ta chưa đính hôn cũng chưa kết hôn, em dựa vào cái gì mà cảm đồ của anh chứ." Cô không hiểu vì sao mình lại tức giận đến vậy.

"Kết hôn? Ý em là chỉ cần chúng ta kết hôn, em sẽ chấp nhận sao?"

"Đúng!"

"Được." Thân thể cao lớn đột nhiên đứng lên, nắm tay cô dắt đi.

An Chi Manh theo bản năng giãy dụa. "Này, anh dẫn em đi đâu hả?!"

"Kết hôn!"

Hai chữ ngắn gọn khiến cô sốc tận não. "Cận Tư Hàn, anh đừng có cố tình gây sự được không? Em mới 18, 18! Pháp luật quy định tuổi kết hôn là tròn 22 tuổi. »

Bất luận cô nói thế nào, vẫn bị anh kéo đi như cũ.

Bị nhét mạnh vào xe, nhìn người đàn ông mặt lạnh, cô bắt đầu nghĩ có phải vừa rồi mình nói quá rồi không?!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Tổng thống kiêu ngạo muốn tức giận

Không đợi cô nghĩ lại, xe đã ngừng lại ở cao ốc cục dân chính.

Bị kéo mạnh một đường đi vào cục dân chính, cũng hơn tám giờ tối rồi, cục dân chính lại còn có mấy chục người tại chỗ đợi lệnh.

"Tổng thống buổi tối khỏe!"

Hai người đi thẳng tới phòng khách cục dân chính, Cận Tư Hàn đỡ cô ngồi trên ghế, mắt lạnh quét về phía người phụ trách cục dân chính.

"Ông là người phụ trách ở đây?"

"Đúng vậy, Tổng thống tiên sinh!" Người đàn ông bất an nhìn về phía hai người, buổi tối nhận được điện thoại thư ký Tổng thống, ông còn tưởng rằng đang nằm mơ.

"Ừ! Giúp chúng tôi làm thủ tục kết hôn!"

"Kết hôn?" Ánh mắt người đàn ông nghi hoặc nhìn về phía Tổng An Chi Manh, nhìn qua cô hẳn còn chưa tới tuổi kết hôn đi!

Tổng thống nói làm! Dám không làm sao?

Tay run run cầm lấy hai tờ đơn đưa cho bọn họ. "Tổng thống tiên sinh, mời ngài trước điền đơn."

"Ừ!" Cầm lấy hai tờ đơn, mặt không cảm giác đưa cho An Chi Manh.

Nhìn phía trên tờ đơn, cô thật lòng không cách nào hạ bút. "Em mới mười tám!!!"

"Biết!" Mặt không cảm giác cầm bút, rất nghiêm túc viết tờ đơn. Chữ viết rõ ràng có lực.

An Chi Manh dứt khoát nhìn về phía người đàn ông đứng ở một bên. "18 có thể làm giấy hôn thú?"

Người đàn ông trộm nhìn Tổng thống đại nhân, hướng về phía cô liều mạng lắc đầu.

Trực tiếp đoạt lấy tờ đơn trong tay anh, mặt đối mặt nhìn anh. "Cận Tư Hàn, có thể không nháo không! Mười tám không thể làm giấy hôn thú, không thể, anh biết không!"

"Phải không?" Ánh mắt quét về phía người đàn ông.

"Tổng thống tiên sinh, xác - thực không thể!" Xong đời, sắc mặt Tổng thống kém như vậy, có thể để cho mình nghỉ việc về nhà nghỉ hưu trước hay không.

"Đúng không! Anh Tổng thống một nước, ngay cả điều quốc pháp này cũng không biết!"

Cô thật cao hứng nhìn anh kinh ngạc, cười híp mắt nhìn anh.

Cả người Cận Tư Hàn tản ra khí tức, nhìn tờ đơn hồi lâu.

Trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi đi. "Lão đầu tử, nói, trước kia mẹ mười tám tuổi, các người làm sao kết hôn."

Bên đầu kia điện thoại truyền tới tiếng rống giận. "Tiểu tử thú, dám cùng lão tử nói chuyện như vậy! Đợi một chút, con hỏi cái gì?"

"Ban đầu mẹ con mười tám tuổi, cùng bà kết hôn như thế nào!"

"Kết hôn! Chúng ta không kết hôn! Đám lão già kia, sống chết không chịu đổi điều quốc pháp này. Chúng ta là có bầu trước khi lập gia đình, chờ mẹ con đến tuổi hợp pháp mới lãnh giấy hôn thú!"

Thanh âm bên đầu điện thoại kia trực tiếp bóp chết mong chờ trong đáy lòng anh, cúp điện thoại, vẻ mặt mây đen giăng đầy.

Trực tiếp kéo cô, trầm mặt đi ra ngoài.

Hai người ngồi vào trong xe, An Chỉ Manh nghiêng đầu nhìn anh mím môi mỏng, nhàm chán ở một bên chơi điện thoại di động.

Cận Tư Hàn chỉ cần nghĩ đến, còn phải chờ cô nhiều năm như vậy mới có thể lĩnh giấy hôn thú, tâm tình không cách nào tốt.

Lại nghĩ tới, bỗng nhiên xuất hiện vị hôn phu, sắc mặt càng thêm khó coi.

Nhìn về phía cô gái nhỏ một bên không tìm không phổi chơi điện thoại di động, sắc mặt càng thêm đen.

Đoạt lấy điện thoại di động cô. "Trở về, ký phản hợp đồng kia!"

"Không muốn!" Lại không kết hôn, cô lại càng không nên cảm thứ không thuộc về mình.

"Đồ của anh không muốn, em muốn đồ của ai, của vị hôn phu kia sao?" Thấp giọng gầm thét.

An Chỉ Manh nhìn người đàn ông trước mắt tức giận không giải thích được, lười phản ứng anh, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Sự trầm mặc của cô, để cho anh càng thêm phiền não bất an!

Hai người không nói đến lâu dài.

Quản gia nhìn bầu không khí giữa hai người không đúng, một trước một sau trở về trên lầu, ai cũng không nói với ai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Thích không

An Chỉ Manh trở về phòng, trực tiếp mở máy vi tính ra, xem phim thần tượng mới nhất.

Nam chính ở trong đó, đẹp trai làm cô muốn nhào tới! Nếu như có thể thấy anh, cô chết cũng cam tâm tình nguyện.

"Đẹp trai không?"

"Nói nhảm, dĩ nhiên đẹp trai! Đây chính là nam thần trong lòng em!"

"Thích không?"

"Thích, có thể thấy anh ấy một lần, em chết cũng cam tâm tình nguyện." Ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính, nhìn chăm chú.

Chậm nửa nhịp mới phát giác thật giống như không đứng chỗ nào, chậm rãi quay đầu, nhìn người đàn ông ngưng mắt nhìn mình.

Cười rất là lúng túng!"A a... Dĩ nhiên, anh là đẹp trai nhất trên cái thế giới này, em thích anh nhất!"

Cánh tay Cận Tư Hàn dài duỗi ra, trực tiếp thô bạo tất mấy vì tính.

Mặt đen lại ngồi đối diện với cô, trông mặt đen nhìn thẳng cô.

"Cái đó... Anh có lời liền nói! Chớ nhìn em như vậy, được không?" Nhìn cô như vậy, cô có loại cảm giác tự trách sâu đậm.

Thật giống như mình làm chuyện gì mọi người căm phẫn vậy.

Thấy anh đứng dậy, hốt hoảng ngồi về sau.

Trông mặt anh càng âm trầm "Em sợ anh?"

"A a... Không sợ không sợ! Em đây không phải là sợ anh không có chỗ ngồi sao!" Nói thật, thấy mặt anh đen xuống, cô thật sợ!

Thấy ánh mắt cô chuyển loạn không dám nhìn mình, càng thêm tức giận.

Trực tiếp xoay người, rời khỏi phòng.

"Hô... Rốt cuộc đi, chẳng lẽ đàn ông cũng có kinh nguyệt sao! Hôm nay khó phục vụ như vậy."

Lặng lẽ nhìn chung quanh, chắc anh sẽ không trở lại.

Lặng lẽ mở mấy vì tính ra, đeo tai nghe vào, tiếp tục xem phim thần tượng chưa xem xong.

Xem xong cũng 00 giờ rạng sáng, anh còn chưa có trở lại nghỉ ngơi.

Anh cũng không tới nghỉ ngơi, mình làm sao tấn công anh chứ?

Có tấn công, còn lại nửa tháng thì phải đi học.

Vì mơ ước của mình, không đếm xỉa đến.

Mở ra Taobao, tìm cho mình mấy bộ trang phục tình thú. Nhìn quần áo bên trong lộ liễu, khê cắn răng, giậm chân một cái, mua.

Vì mơ ước, da mặt coi là cái gì.

Vì mơ ước, tôn nghiêm coi là cái gì. Theo như căn bản, không mua nhất định có người mua.

Các loại trang phục youhuo đàn ông, đồ lót mình cũng phải đổi tất cả thành xinggan (sexy)

Mua tất cả một xe đồ, phát hiện giống như không đủ tiền!

Mùa hè này không lao động, cô vốn không giàu có, bây giờ là nghèo rớt mồng tơi.

Chỉ có thể lựa chọn mua vài thứ, đặt tạm thời những thứ khác trong xe.

Làm xong tất cả, đã trễ lắm rồi. Cũng rạng sáng hai ba giờ, vội vàng tắm ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh lại, đã là hơn một giờ trưa.

Vẫn bị chuông điện thoại di động đánh thức, đang lúc nửa ngủ nửa tỉnh tìm được điện thoại, ấn nút trả lời.

"Alo, ai vậy!"

Trong điện thoại truyền tới giọng nam phá lệ từ tính "Xin hỏi cô là An Chi Mạnh tiểu thư đi!"

"Đúng vậy!"

"Cô khỏe, tôi là vị hôn phu của cô, bà ngoại cô đã cùng cô nói qua chuyện buổi chiều chúng ta gặp mặt. Cô đã tới trễ một giờ, nếu là cô không xuất hiện, tôi không ngại đi lâu dài tìm cô."

Trong giây lát ngồi dậy, nhìn số xa lạ!

Cô lần này là hoàn toàn thanh tỉnh "A a... Anh hẳn biết, tôi là người có bạn trai. Chuyện đã lâu như vậy, anh cũng không cần tưởng thật đi!"

"An Chi Mạnh tiểu thư, tôi lập lại một lần nữa. Cho cô một giờ, không xuất hiện nữa tôi đi lâu dài tìm cô."

Nghe điện thoại bên tai trực tiếp cắt đứt, nhìn điện thoại có chút ngu ngốc.

Anh nếu quả thật tìm tới, mình nên làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vết Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Có phải nam thần mình hay không

Bạn cũ của cha, ở trong ấn tượng mình cha thật giống như là một người cô độc, đáng về bà nội Liên thế nào cô đều không nghe bất kỳ người nào nói qua.

Thật giống như cha chính là vô căn cứ xuất hiện ở xã hội vậy.

"Đình đông..."

Mở tin nhắn ra, nhìn chữ phía trên, cô cũng không ngồi yên nữa.

Vội vã chạy đến phòng tắm rửa sạch, mặc tốt, trực tiếp vội vã chạy xuống lầu.

"Chú Quân gia, chú quân gia..."

Quân gia vội vã chạy tới. "An tiểu thư, cô muốn ra ngoài!" Vội vã đổi giày, chờ quân gia kêu xe.

Quân gia có chút khó xử. "An tiểu thư, Tổng thống tiên sinh phân phó! Bữa trưa cô muốn ăn cái gì?"

"Cháu không ăn, chú an bài một chiếc xe cho cháu!"

"Ngày hôm qua, Tổng thống nhắc nhở qua. Hôm nay, không có sự phân phó của ngài ấy cô không thể ra cửa!" Quân gia khó xử nhắc nhở.

"Không phải đâu! Đàn ông hẹp hòi!" Nếu quả thật để không đi, không chừng sẽ trực tiếp diệt người ta.

Nhìn tin nhắn ngắn trên điện thoại di động, cô hôm nay vô luận như thế nào cũng muốn đi ra ngoài. "Chú Quân gia, chú hãy giúp mà! Có được hay không, có được hay không! Cháu thật sự có việc gấp!" Tiến lên nắm cánh tay ông, nhẹ nhàng lắc lắc.

Ánh mắt vô tội mắt nhìn ông.

Quân gia bị nhìn đáy lòng yếu mềm! Ánh mắt An tiểu thư thuần khiết như nước trong veo, nhìn một ông già như vậy, đơn giản là tính trẻ con yêu cầu.

"An tiểu thư, cô như vậy để cho tôi rất khó khăn!"

"Cháu bảo đảm, sẽ không đi gây phiền toái! Có được hay không vậy!" Cánh tay ngó sen không ngừng lắc lắc tay ông, nháy nháy mắt.

Mặt tròn có chút thịt, trắng mịn, hợp với ngũ quan, để cho người không cách nào cự tuyệt cô yêu cầu.

"Được rồi! Nếu như xảy ra chuyện, cô phải giúp bộ xương già này! Sớm trở lại, biết không!" Ông thật không có biện pháp, một cô gái mười tám tuổi, còn thuần khiết như vậy.

Cười sáng chói. "Cảm ơn chú quân gia, cháu nhất định sẽ sớm trở về! Có chuyện, cháu nhất định giúp chú!" Vỗ cái ngực nhỏ của mình, đáng về vì nghĩa quên mình, để cho quân gia cười ra tiếng.

Ngồi lên xe quân gia an bài tốt, hộ vệ trước sau không thiếu được.

Vừa vặn một giờ đến bên trong nhà hàng năm sao cao cấp, nhìn lại trên người mình một quần jean cùng áo len màu vàng bó sát, chân mang một đôi giày xăng - đan cao, tóc đèn tủy ý ở sau ót.

Lần nữa nhìn tin nhắn, nhận rõ ở lầu mấy phòng máy.

"502, không sai, chính là chỗ này." Quay đầu nhìn về phía hộ vệ sau lưng. "Các người ở chỗ này chờ đi! Có chuyện tôi kêu các người."

"Được, An tiểu thư, có chuyện cô nhất định phải kêu chúng ta."

An Chi Mạnh mở cửa, hộ vệ xuyên thấu qua khe cửa thấy cảnh tượng bên trong, trong nháy mắt mỗi một người đều có ảo giác lạnh cả người.

Bên trong lại là một người đàn ông! Đàn ông!

An tiểu thư một mình gặp đàn ông!

Còn là đàn ông cùng Tổng thống đẹp trai không phân cao thấp!

Mà bọn họ một đường hộ tống An tiểu thư tới gặp người đàn ông đẹp trai này! Nếu như Tổng thống biết...

Bọn họ thậm chí đã nghĩ được, tương lai mình là một mảnh bóng tối.

An Chi Manh căn bản không biết bọn họ nghĩ gì, trực tiếp đi vào phòng, đóng cửa lại.

Nhìn người đàn ông ăn mặc thời thượng trước mắt, giống như cũng có địa vị.

Kiểu tóc vóc người cùng nam thần của mình là tương tự, thật giống như ngũ quan bị kính mắt lớn che kín, cũng giống nam thần mình vậy.

Ôm tò mò, ngò ở đối diện với anh. "Anh khỏe, tôi kêu An Chi Manh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Uớt thân dụ hoặc

"chào cô, tôi tên Bùi Á Hạo!"

"Cái gì! anh nói anh tên gì?" trên thế giới có nhiều trùng hợp như vậy sao? nam thần của mình cũng tên Bùi Á Hạo, đây chính là siêu sao Thiên vương trên TV.

Anh luôn giữ mình trong sạch, tám tuổi xuất đạo một lần là nổi tiếng, xuất đạo mười năm càng nổi danh khắp nơi.

Anh chưa từng có bất luận scandal nào. Nghe nói anh nhân duyên tốt, chỉ số IQ cao! Lúc trước, mình còn tưởng tượng mình đi vào làng giải trí, có thể may mắn cùng anh hợp tác.

Thậm chí còn vọng tưởng, cùng anh phát triển một đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt.

Giống như tất cả mọi người, cô còn tưởng tượng làm vợ của anh.

Bùi Á Hạo bình tĩnh lấy xuống kính râm, khoe môi treo nụ cười ấm áp vui sướng. " chào cô, tôi tên Bùi Á Hạo!"

Con mắt An Chi Manh càng lúc càng mở lớn, miệng mở thành hình chữ O.

người đàn ông trước mắt, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, sống mũi cao, ngũ quan sắc sảo, càng có đường nét đàn ông.

Khoe môi nhàn nhạt cười, để lòng người đều như say ở trong đó.

cặp mắt đào hoa yêu nghiệt, càng như dòng điện 1000 vol.

Chỉ cần anh nháy mắt mấy cái, bất luận là người phụ nữ nào đều không cách nào thoát khỏi mị lực của anh.

Bùi Á Hạo Nhìn thấy cô là cô gái nhỏ trưởng thành, không che giấu si mê đối với dung mạo của mình chút nào, đôi mắt thanh tịnh thấy đáy, anh lẫn lộn trong làng giải trí, càng thêm cảm thấy đáng quý.

Làng giải trí đều thịnh hành dáng người gầy gò xương, anh càng thích dáng người cô không mập không ốm.

mặt trái xoan tinh xảo còn có nét ngây thơ, lông mi vênh lên phụ trợ đôi mắt càng linh động.

Tùy ý ăn mặc, tuy nhiên không phải là hàng hiệu gì!

cô gái này mặc trẻ trung ngây thơ, không thoa phấn trang điểm dung nhan, cũng tinh xảo không thể bắt bẻ.

người đẹp ở làng giải trí quá nhiều, nhưng người nào tẩy trang xong đều không biết ai là quý, ai là người.

Chính mình kiên nhẫn chờ đợi cô gái nhỏ mười năm, cuối cùng đã lớn lên rồi. đáng vẽ còn giống như mình tưởng tượng, anh càng phát hiện ra mình ưa

thích cô gái trước mắt.

An Chi Mạnh hồi lâu mới phản ứng kịp, tự mình nhìn thấy người thật rồi!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trông thấy thần tượng, nhìn thấy thần tượng mà mình mơ ước năm năm rồi.

mình mặc cái này có phải quá xấu hay không, sẽ không lưu lại cho thần tượng ăn tượng kém.

Ngay tại chỗ xoa xoa, trong lúc này tay không biết để vào đâu.

"Phốc..." Bùi Á Hạo cười nhìn cô luống cuống ở nguyên tại chỗ. "Đừng lo lắng, cô mặc thế này, tôi rất thích!"

"Ưa thích à!" Trời ạ! Ngẫu nhiên muốn nói ưa thích trang phục của mình.

Thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, hạnh phúc sắp té xỉu rồi.

Hốt hoảng lục soát từ trong túi, trời ạ, thế mà không mang theo bút!

Anh ngồi ở đó cười nhìn thấy cô một loạt hành động đáng yêu, thân mật đưa bút lên.

"Cảm ơn, tạ ơn! Cái kia, có thể mời anh ký cái tên giúp tôi hay không, tôi.. tôi.."

"Có thể!" Nụ cười mở rộng thêm một chút, nụ cười xã giao một chút xiu biến thành nụ cười thật lòng.

Từ trong ngực móc ra một tấm hình. "Ký ở chỗ này, có thể chứ?"

"Có thể, có thể!" Nhìn thấy ảnh này, ánh mắt của cô đều dính chặt vào, móc cũng móc không xuống.

thân trên của người đàn ông trong tấm ảnh không có mặc áo! Đây không phải quan trọng, mấu chốt là cơ bụng kêu gọi tám khối, trên thân ướt nhẹp, tùy ý dạng chân trên ghế dựa.

cặp mắt đào hoa tà mị, mị hoặc, mang theo lực hấp dẫn trí mạng.

Đây quả thực là ướt thân dụ hoặc a!

"Rầm..." vô cùng chặt vật dôi ánh mắt khỏi tám ảnh, tiếp nhận tám ảnh trong tay anh, nhanh chóng bỏ trong túi mình.

Ảnh chụp đặt trong túi quần cụt bó sát người, cô có cảm giác nóng rát. Giống như...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Người phụ nữ của tôi, không cần anh tốn sức hao tâm tổn trí

Bùi Á Hạo phát giác mình càng ngày càng ưa thích cô gái chân thành đáng yêu này rồi. "chào cô, tôi tên Bùi Á Hạo! Tôi là vị hôn phu của cô!"

"A! Thật sao!" hiện tại đầu cô mơ hồ, con mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đối diện.

Tim nhảy bịch bịch không ngừng, đây là người đàn ông mà mình si mê rờn rã năm năm!

Không nghĩ tới gặp thật, anh ta so với trên TV càng thêm đẹp trai, khi thì tà mị, khi thì ấm áp.

Giọng nói dễ nghe như vậy, khiến người ta say mê.

về mặt cô say mê, rõ ràng không nghe lọt tai mình.

Anh không thể không lặp lại một lần. "chào cô, tôi tên Bùi Á Hạo, là vị hôn phu của cô!" Từ cặp công văn bên cạnh lấy ra một tờ giấy viết thư ố vàng, thả trên bàn đẩy lên trước mặt của cô. "cô mở ra nhìn xem, có phải là bút ký của ba cô hay không."

"A! Đúng rồi!" ở trước mặt thần tượng, đầu cô biến thành hỗn loạn.

Chết lặng mở ra túi công văn, bên trong rơi ra một tấm hình.

Trong tấm ảnh hai vợ chồng ngọt ngào đứng ở sau lưng, cười nhìn bé trai trong tay ôm trẻ sơ sinh.

toàn bộ, có vẻ là tốt đẹp như vậy!

Cô liếc một chút liền nhận ra, đó là hình dáng ba mẹ cô khi còn trẻ. ảnh chụp ba mẹ cô lúc tuổi còn trẻ, đến nay cô còn lưu giữ.

Móc ra tờ giấy viết thư, cũng đúng là bút ký của ba cô. thói quen của vợ chồng họ khi viết chữ mạnh, trên đầu câu lên.

"bé trai trong tấm ảnh là tôi, bé gái là cô!"

Nhìn về phía mình chẳng biết từ lúc nào ngồi bên cạnh nam thân, vừa hòa hoãn vừa khấn trương, trong nháy mắt khấn trương không biết như thế nào cho phải.

"Không cần khấn trương! Tôi cũng là người, nhìn quen là tốt rồi."

"A nha!" Nam thân! Sao có thể không khấn trương đây! Cô khấn trương, đều không biết chính mình làm sao cười rồi.

"cô nhìn xem, nét chữ này có thể là của ba cô."

"Ừm, đúng rồi!"

"Vậy là tốt rồi! học kỳ này tôi chuyển tới trường cô học, chúng ta ở chung một năm trước. Một năm sau tốt nghiệp, chúng ta sẽ đính hôn. Chờ đến khi cô đủ tuổi, chúng ta sẽ kết hôn!"

"A..." Không phải đâu! Kết hôn sao!!!!

Bùi Á Hạo cầm qua menu, chậm rãi xem."Tôi không đẹp trai sao?"

"Không phải, anh rất đẹp trai!"

"Vậy cô cho rằng, tôi không có tiền nuôi cô sao?"

"Không!" Anh tám tuổi xuất đạo, một lần là thành công nổi tiếng không thể ngăn cản, may mắn.

bản thân đã sớm có mấy trăm triệu, còn có dưới danh nghĩa mình đầu tư công ty, sản nghiệp, nhà lầu!

"Vậy là cô cảm thấy tôi đối với cô không phải thật tâm sao? hoặc là cô ở trên báo chí nhìn qua bất luận cái scandal về tôi sao?" Anh cười nhạt nhìn cô, cặp mắt đào hoa tã mị để cho người ta hoàn toàn không chống đỡ được.

An Chi Mạnh mờ mịt lắc đầu.

"Vậy là tốt rồi rồi! Tôi cam đoan sẽ không vượt quá giới hạn! Đính hôn, tất cả cổ phần tài sản của tôi, đều để dưới tên của cô. Chỉ cần phát hiện tôi có bất luận hành vi gì vượt quá giới hạn đối với cô không tốt, đại khái cô có thể làm cho tôi tịnh thân."

Anh luôn luôn làm việc gọn gàng, anh ưa thích cô gái này, trực tiếp gọn gàng mà linh hoạt biểu đạt ý nghĩ của mình.

"A..." miệng há to, đồ dẫn nhìn anh.

Sự tình có phải phát triển quá nhanh một chút hay không? "Cái kia, tôi có..." Bỗng nhiên cảm giác cánh tay bị người kéo một phát, cả người rời khỏi chỗ ngồi, xoay người một cái tới gần một vòng tay ôm ấp.

mùi hương quen thuộc, để cho cô không dám ngẩng đầu.

"người phụ nữ của tôi, không cần anh phí sức."

Cận Tư Hàn trầm mặt ôm chặt lấy cô trong ngực, cô gái này rõ ràng không dám để cho cô ở một mình.

Cô ngược lại thì tốt, chờ khi mình sớm về đến nhà, bóng người đã không có rồi.

Cùng về nhà, xem anh làm sao trừng trị cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Không cho phép nghe người đàn ông khác tán tỉnh

Đầu An Chi Mạnh ngoan ngoãn chôn ở trong ngực của anh, không dám ra đến! Cô có thể cảm giác được người đàn ông này rất tức giận, vô cùng tức giận không bình thường.

Bùi Á Hạo cười nhạt nhìn anh. "Ngài là tổng thống sao! Hạnh ngộ."

Cận Tư Hàn thờ ơ đảo qua một cái, trực tiếp mang theo cô gái nhỏ trong ngực không dám xuất đầu, đi ra ngoài cửa!

"Tổng Thống tiên sinh, tôi nghĩ ngài quên rồi. Các người còn chưa có đính hôn, tôi thế nhưng có tin vật định tình của cha mẹ hai bên. Cô chính là vị hôn thê của tôi danh chính ngôn thuận." Anh cố ý đem bốn chữ danh chính ngôn thuận nói rất nặng.

Cận Tư Hàn bỗng nhiên quay người, thân thể cao lớn đứng trước mặt của anh.

Trên cao nhìn xuống bằng nửa con mắt, như quân lâm thiên hạ.

Bùi Á Hạo cười nhạt đứng dậy, ý cười dịu dàng nhìn anh.

Một người trên thân tán phát ra bá khí nồng đậm, một người trên thân tán phát ra gió xuân ấm áp.

Một người là hùng sư trên thảo nguyên, một người là hồ ly phúc hắc ấm áp như xuân.

Hai người một loại kỳ tích, khí thế ngang nhau.

Cận Tư Hàn nhìn người đàn ông trước mắt, người đàn ông này làm anh đột nhiên phát giác nhìn rất quen mắt.

Cẩn thận chu đáo ngắm thật lâu, sắc mặt càng đen như đáy nồi. Người này không phải là nam thần tối hôm qua hai mắt cô dán lên xem phim truyền hình sao!

Nhớ tới tối hôm qua, cô nói ưa thích.

hoi lạnh quanh thân, tự động điều cho tới âm vài lần.

Thô bạo trực tiếp ôm cô, đi ra ngoài cửa.

Bùi Á Hạo không sợ chết chậm rì rì nói: "Thân ái, tôi ở trường học chờ cô nha!"

An Chi Mạnh run một cái, cô có thể cảm giác rõ ràng được người đàn ông này nghe thấy câu nói kia, lãnh ý quanh thân theo thân thể giống điều hoà không khí, lạnh chết công người.

từ trong ngực anh lên ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm.

"Không cho phép nghe người đàn ông khác tán tỉnh!"

Giọng băng lãnh, làm cho cô run một cái, nhanh chóng cúi đầu xuống không dám cãi lại.

cúi đầu thấp xuống, bị anh một đường đưa đến tòa thành.

Nhìn thấy anh đóng cửa phòng, đáy lòng run một cái.

Anh sẽ không tức giận, bạo lực gia đình sao?

Nhanh chóng thoát khỏi xa anh mấy bước, đứng xa xa nhìn anh. "em thề, em và anh ta thật không có gì! Anh ta nói là vị hôn phu của em, cũng chỉ là mong muốn đơn phương, không có bất kỳ quan hệ gì với em, thật đó!"

"Ừm - hừ." thân thể cao lớn, mang theo khí thế bức người, từng bước ép sát.

An Chi Mạnh từng bước lui lại, cho đến khi thối lui đến mép giường phòng ngủ, cô sắp khóc rồi.

ngược lại ngài có lời cứ nói đi! Làm gì dùng khí thế hù chết người!

Vừa lui về phía sau, bỗng nhiên ngã xuống giường.

Nhìn thấy thân thể anh cao lớn, hơi cúi xuống, gương mặt anh tuần hoàn mỹ yêu nghiệt cách mặt mình chỉ có mười centimet, cả người bị anh nhốt trong lồng ngực rộng lớn.

Giương mặt không khỏi đỏ bừng."Cái kia... Chúng tôi thật không có gì!"

"Ủm! Anh ta đẹp trai hay là tôi đẹp trai!" Mắt đen thâm thúy, nhìn chăm chú chút biểu lộ trên mặt cô.

ngũ quan cô đều cười vắn vẹo rồi."Đương nhiên là ngài đẹp trai, ngài đẹp trai! Ngài thế nhưng là ông xã đệ nhất quốc dân Nước R, anh ta mới bài danh thứ ba!"

"Ủm, hiểu biết trái lại đầy đủ rõ ràng!" Mắt đen tán phát ra khí tức nguy hiểm, xem ra, người này không thể không trừ.

lần này An Chi Manh thật sự muốn khóc, không phải chính mình nói thẳng anh đẹp trai, tại sao phải hóa rắn kè sát, tự tìm đường chết!

"Cái kia! mọi người đều biết sự thật, không phải tôi tìm hiểu mới biết!"

"Ủm hừ!" Anh rõ ràng không tin, cô gái nhỏ này chỉ cần nói láo, con mắt sẽ chớp không ngừng.

Cô thật sắp khóc, kiểu này không mắng cô không đánh cô, cũng không nói nặng lời.

Chỉ là khí tức toàn thân anh cũng dọa người ta đến muốn khóc, đặc biệt là lời nói băng lãnh còn ôn nhu, để cho cô cảm giác rung mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Thùng dấm lật ra tổng thống cũng già mồm

"Ông xã, anh mới là ông xã của em, em yêu anh nhất mà."

Sắc mặt tốt một chút như vậy, mắt đen vẫn là thâm thúy đáng sợ."Cậu ta mấy tuổi xuất đạo!"

Vừa nhắc tới nam thân của mình, cô lập tức hào hứng, bầm bầm đốt tay.

"Bùi Á Hạo, năm tuổi xuất nghệ, xuất nghệ mười năm. Tác phẩm đầu tiên là tiên hiệp truyền. Anh ấy chưa từng vướng vào scandal gì, tài sản có mười bộ bất động sản, công ty Tam Gia, 46 cửa hàng mất xích liên minh. Nhà tại nước E, tám tuổi mẹ mất, một tay cha nuôi lớn, năm ngoái cha cũng qua đời rồi. »

Cận Tư Hàn càng nghe, sắc mặt càng khó coi.

Quyền tay siết chặt hơn, nhìn cô cứ thao thao bất tuyệt.

Anh lạnh giọng cắt ngang."Vậy anh thì sao?"

"Anh không phải tổng thống một nước sao?" Cô nháy mắt vô tội nhìn anh, thấy anh sắc mặt trầm xuống, lập tức rút cổ lại.

Mình nói sai gì sao? Sao sắc mặt anh lại khó coi như vậy?

Được lắm, nói về người kia thì một bài diễn văn dài đằng đặc, vậy mà nói về mình chỉ khái quát trong mấy câu.

Xem ra, anh cần phải tu bổ kiến thức cho cô về mình thôi.

Giương mặt lạnh lùng, đứng dậy, dẫn theo một đám người rời đi.

Anh về phòng mình, đóng cửa.

Trực tiếp bấm điện thoại cho thư ký."Trong vòng nửa canh giờ, tìm tất cả tư liệu về Bùi Á Hạo cho tôi. »

"Rõ, Tổng Thống tiên sinh!" Thư ký rất ngạc nhiên, làm sao tổng thống lại hứng thú với một ngôi sao như vậy.

Giống như Tổng Thống tiên sinh từ khi biết An tiểu thư, những chuyện cần sai bảo cũng dần chệch khỏi quỹ đạo.

Nửa giờ, thư kí trực tiếp sưu tập một phần thông tin, sau đó gửi đến hòm thư của tổng thống.

"Leng keng..."

Cận Tư Hàn mặt đen mở tư liệu ra, tư liệu vô cùng chi tiết, anh cũng vô cùng cẩn thận xem xét, càng xem mặt càng đen lại.

Mãi đến khi nhìn thấy một tấm hình, tay run một cái.

Đây là một tấm hình cũ đã ố vàng, đôi phụ nữ trẻ đứng trò chuyện dưới tán cây hoa quế.

Họ cười vui vẻ nhìn hai đứa nhóc đang chơi đùa, bé trai ôm bé gái, một mặt ghét bỏ.

Bé trai ngũ quan tinh xảo, có đôi mắt đào hoa.

Bé gái mập mạp, dễ thương! Đôi mắt to tròn vô cùng sinh động.

Cận Tư Hàn đen mặt bình tĩnh nhìn hai bàn tay đang nắm tay nhau, hận không thể trực tiếp chém đứt hai bàn tay đó.

Anh còn chưa được ôm cô khi cô còn bé, thế mà tên kia lại dám!

Trên tư liệu hiện rõ, bọn họ thực sự từng có hôn ước.

Sự thật này, khiến anh càng thêm khó chịu.

Người kia thế mà còn chuyển đến trường cô học, nói sẽ đợi cô.

Trường học đó làm sao anh dám để cô theo học nữa chứ.

Nghĩ lại, trường cô học là trường truyền thông, mà trường đó chính là trường tốt nhất rồi.

Coi như chuyển trường cho cô, cũng không thể cam đoan, người kia không chuyển theo tới trường mới.

Nghĩ như thế nào, cũng chỉ có thể để cô năm nay nghỉ tới trường mới được.

Sang năm, người kia khẳng định là tốt nghiệp rồi. Tạm nghỉ học một năm, đến lúc đó lại để cho cô đi học tiếp là được.

Ngày thứ hai, An Chi Manh vừa rời giường ăn xong điểm tâm, liền bị quản gia nhét cho một đồng văn án lớn.

Cô khó hiểu. "Quản gia đại thúc, những thứ này là?"

"Những thứ này là tư liệu từ nhỏ đến lớn về tổng thống, còn có tư liệu về tài sản của Tổng Thống tiền sinh, sản nghiệp của tập đoàn Cận thị. Tổng Thống tiền sinh nói, cô nhất định phải ghi nhớ từng chữ từng chữ, nửa chữ cũng không thể sai! Ngài ấy sẽ kiểm tra!" Quản gia cũng rất buồn bực, tổng thống tại sao có thể phân phó như vậy.

Nhìn mười mấy bản tư liệu trong tay, cô thật muốn khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Trang bị đã đến, chỉ kém bổ nhào

An Chi Manh hiểu kì mở ra.

Không thể không nói sự thông minh của người này quả nhiên là không thể chê, mọi thứ đều hoàn mỹ khiến người ta phải ngưỡng mộ.

Cô vốn cho rằng Kha Trạch Vũ 8 tuổi đã lên đại học kia là thiên tài của thiên tài rồi.

Không nghĩ tới người ta vừa mới biết đi đã bị cha mẹ nhốt tâm cho đi học Taekwondo, vừa biết nói chuyện đã bị cha mẹ cho đi học phát triển toàn diện.

Từ nhỏ tới lớn không hề được rảnh rỗi chút nào. 7 tuổi đạt đai đen taekwondo, 7 tuổi trúng tuyển đại học.

Tất cả thành tích trong hồ sơ của anh đều đạt đến bậc thiên tài của thiên tài.

Những kĩ năng phòng thân anh cũng đã học hết, tất cả các lĩnh vực đều trải nghiệm qua.

Năm anh 15 tuổi, đã học xong khoa tiến sĩ, có thể chỉ huy đội thị vệ chiến đấu, điều tra phản trình sát, tránh né, kĩ năng đánh nhau tay đôi, bắn súng đều

thành thực.

Trong ba năm này, anh bên cạnh tổng thống tiền nhiệm học cách quản lý một quốc gia, còn có quản lý tập đoàn Cận thị của gia đình.

Mười tám tuổi, tổng thống tiền nhiệm thoái vị, anh lên ngôi. Trong mười năm, anh giữ cho nước R phồn vinh hưng thịnh.

Trong mắt người khác, đây có lẽ là quá trình huy hoàng, để cho người ta hâm mộ.

Nhưng cô lại cảm thấy có chút đau lòng. Toàn bộ thời gian của anh đều dành cho nước R và tập đoàn.

Căn bản không có tự do, không có suy nghĩ của mình, cũng càng không thể tùy ý làm mọi thứ.

Lật đến phần sản nghiệp của tập đoàn Cận thị, phần này có 3 bản lớn.

Tùy ý lật, cô liền kinh ngạc đến trợn mắt há miệng. Xem đến phần sau đã biến thành tim đập rộn lên, lật tiếp nữa, thật không còn từ gì có thể diễn tả cảm xúc rồi.

Đây quả thực là quá giàu có, sản nghiệp này trải rộng toàn cầu rồi. Tại mỗi quốc gia đều chiếm phân lượng không nhỏ

Truyền thống này như đã có hơn ngàn năm vậy, ngàn năm trước tổ tiên của Cận thị đã sáng suốt dọn sẵn đường lui cho con cháu.

Cho nên mỗi thế hệ của Cận thị sau này đều thông minh tuyệt đỉnh, nhiều đời tích lũy mà nên! Vậy đơn giản là không cho bất luận kẻ nào vượt qua mình.

Sau cùng, cô trực tiếp gấp tư liệu lại, không muốn để mình bị bệnh tim phát tác.

Cô cũng nghĩ không ra, nhiều sản nghiệp như vậy, tổ tiên Cận thị sao không chia nhiều phần cho con cháu.

Tùy ý lật ra tư liệu về Cận thị, cảm thấy mình thật kiên cường khi quyết định xem tiếp.

Kết quả, mở ra xem, vẫn khiến cô tim đập chân run.

Mỗi tòa thành bảo còm kềm theo hình và giá cả.

Nhìn qua, thấy rõ tòa thành qua các thời đều được cải tiến hơn trước.

Đây có lẽ là do vợ của tổng thống các đời trước tu sửa.

Mà phong cách nhất trí, hẳn là bọn họ không thể ở lại tòa thành, để tổng thống cải tạo lại.

Đang đọc tư liệu thì người giao hàng tới, nhìn trang bị bên trong, có chút kích động.

Nhìn đồng hồ vừa hay đã tám giờ, đúng giờ anh về nhà ăn cơm tối.

Cô nhanh chóng đem đồ thu dọn xong xuôi rồi đứng lên, đi xuống lầu, cùng lúc anh về nhà.

An Chi Manh vội vàng đi lên phía trước cầm cặp công văn cho anh "Ônh xã anh về rồi! Đói bụng không!"

Cận Tư Hàn mắt nhìn cô gái có hành động không bình thường, không biết cô lại định bày ra trò quý gì nữa đây

Mỗi lần, chỉ cần cô có ý nghĩ xấu xa nào đó, cô đều trở nên cực kì thân thiện với mình.

Bị ánh mắt ý vị thâm trường nhìn chăm chú, cô vội vàng dời ánh mắt.

"Lại đây nào, đây là rau xanh anh thích ăn nhất. "

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Đánh không chết nói nhìn phim thần tượng

Anh nhặt nhẻo nhìn đồ ăn trong mâm, giữ im lặng bỏ vào trong miệng.

An Chi Manh thờ dãi một hơi, cũng may anh không hỏi chuyện về tư liệu.

Cận Tư Hàn ăn một miếng, buông đũa, nhìn cô. "Tư liệu thế nào rồi."

"Ách..." Thật sự là bị dọa sợ. "Em đói rồi, ăn cơm ăn cơm! Chú quản gia, đầu bếp hôm nay làm đồ ăn cực kỳ ngon."

Nhìn cô giả bộ không để ý, anh cũng không vạch trần.

Trong phòng khách, chỉ có thanh âm dao nĩa va chạm.

Nửa giờ, Cận Tư Hàn ăn xong.

Anh cầm khăn lau khóe miệng, kiên nhẫn chờ cô ăn.

An Chi Manh nôn nóng! "Anh rảnh lắm sao?"

"Bận lắm!"

"Vậy anh đi làm việc trước đi! Không cần chờ em." Cô phất phất tay, ra hiệu anh có thể đi rồi.

Cô cứ nhất quyết đuổi mình đi như vậy, anh càng không vui.

Cận Tư Hàn bình ôn tựa vào ghế, mắt đen nhàn nhạt nhìn cô. "Đã ăn xong sao?"

"Không! Em còn rất đói rất đói, vẫn có thể ăn tiếp!" Anh tại sao còn chưa đi a! Không phải muốn bắt mình hết học hết cả đồng tư liệu dày cộp đó thật chứ? ỉ!

Tư liệu đó có đánh chết cok cũng không nhớ hết nổi. Cô cũng chỉ xem qua cho biết một chút, hoàn toàn không ghi nhớ được thứ gì vào đầu.

Khó khăn kêu quản gia mang thêm phần cơm tối ra, có trời mới biết bụng cô đã hết sức chứa rồi.

Bữa tối ngon miệng, hiện tại ăn vào lại cảm thấy là một loại ngược đãi.

Thấy anh vẫn ngồi trên bàn cơm, nhàn nhã đọc báo.

Cuối cùng cô đành chịu thua trận, không muốn tổn thương dạ dày của mình nữa.

"Ăn no rồi?" Anh đặt báo xuống, lạnh nhạt nhìn cô.

"Ăn no rồi!" Cô ngược lại hoàn toàn uể oải.

"Lên lầu, anh kiểm tra xem em học được bao nhiêu."

Quản gia nhanh chóng kéo ghế, nhìn hai người một một sau đi lên lầu, đáy lòng mặc niệm giùm An tiểu thư.

Cô theo sau anh, yên lặng vào phòng, yên lặng đóng cửa phòng.

Ngồi đối diện với anh, mặt vô tội. "Thật sự muốn kiểm tra sao?"

"Ừm!" Cận Tư Hàn tay cầm lên tập tư liệu lịch sử trường thành. "Tờ thứ nhất! Đọc!"

Cô khỏ sở, cà lăm đại khái vài ba câu, sau đó vụng trộm nhìn anh mặt ngày càng đen.

Đáy lòng càng thêm hoảng

"Ba!" Cận Tư Hàn vắt tư liệu trên bàn trà, mặt lạnh lấy nhìn cô. "Hôm nay, em làm những gì?!"

"Đọc tư liệu!" Cô tuyệt đối sẽ không nhận mình đã xem phim truyền hình đâu.

Cận Tư Hàn đứng dậy, đi đến thư phòng, sờ tay sau lưng máy tính.

Còn ấm, sắc mặt trầm xuống. "Em xác định, em không xem phim thần tượng?"

Chỉ thấy cô cười híp mắt. "Xem chút thôi, còn lại em rất nghiêm túc đọc tư liệu. Nhưng anh cũng biết, đọc như vậy cô cũng cực khổ. "

Thấy anh mở máy tính, đáy lòng cô chấn động.

Quả nhiên, cô thấy anh mở lịch sử ra xem những phim mình đã xem qua.

Yên lặng xoay người, lấy tay che mặt. Hóp lưng lại như mèo cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài cửa, hiện tại không đi, đợi đến lúc anh bùng nổ thì chỉ có nước chết.

Một bước, hai bước, mười bước...

"An Chi Manh! Em đứng lại đó cho anh!"

Cô lén nhìn qua kẽ tay, chỉ thấy người nào đó toàn thân tỏa ra hàn khí"Cái kia... Em đau bụng, muốn đi vệ sinh"

"Thế sao?" Mặt âm trầm, nhìn cô.

"Đương nhiên! Em thực sự đau bụng." Bỗng nhiên che bụng, biểu cảm cũng trở nên vụn vặt.

Sau đó cô vội vàng quay người, phát phát tay với anh."Em đau bụng, đi vệ sinh đã, có gì chờ em ra rồi nói sau. "

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Ai cho phép em giày xéo bản thân

Vừa đi hai bước, liền cảm giác tay bị người níu lại, cả người xoay tròn một cái.

Đợi cô mở mắt ra, lập tức nhìn thấy gương mặt người đàn ông phóng đại.

"Oa! Tư Hàn, anh không biết là anh rất rất đẹp trai đâu! Lông mi của anh dày và dài! Còn có da thịt màu lúa mì khô thoáng. Mũi anh thật thẳng, không phải hàng giả đó chứ? Còn có..."

Anh trầm mặt, không thể nhìn được nữa quát lớn."Im miệng!"

Cô ngậm miệng, yên tĩnh, thật sự không vui chút nào!

Cô đọc tư liệu về anh, trăm chỗ hờ cả trăm, vậy mà lại vanh vách đọc được tiểu sử của người đàn ông khác.

Không chỉ vậy còn dám xem phim tên đó đóng, đánh chết cũng không chịu nhận.

Đáy lòng dấm thưng có thể đổ thành biển lớn."Không đọc hết, không cho phép đi học!"

"A! Không phải chứ! Anh không phải nói, em mang thai liền có thể đi học sao? Anh đường đường là tổng thống một nước, sao có thể không giữ lời!"
Đọc xong những thứ này, còn không bằng đánh chết cô đi cho rồi.

Còn nửa tháng nữa khai giảng!

Cô kích động như thế, chẳng lẽ là muốn đi gặp người đàn ông kia?

Bỗng nhiên đứng dậy, hất tay coi ra."Vậy đến khi em mang thai thì nói chuyện!"

Nhìn bóng lưng phẫn nộ của anh, cô khó hiểu.

Cô nói sai sao? Rõ ràng là anh đưa điều kiện cho cô mà.

Anh hôm nay tâm trạng không tốt, liệu cô có nên bỏ nhà không???

Tốt hơn hết là không đi.

Từ trong ngăn tủ, cô lôi ra đạo cụ sớm đã chuẩn bị xong.

Nhìn những thứ đồ này, nghĩ nghĩ.

Đai đeo màu vàng, phía sau là một mảnh lụa mỏng trong suốt. Váy mới đến dưới mông một chút xù, chân trong nháy mắt kéo dài không ít.

Cặp mông cong vút, như ẩn như hiện, đường cong có lẽ có lỗi, da trắng nõn nà.

Một đầu mái tóc đen nhánh, tùy ý đánh rối tung ở sau ót.

Chân rất không quen giẫm lên một đôi cao gót 10cm, mỗi điểm thêm son, nhìn qua cũng có chút quyến rũ.

Cô nhìn mình trong gương, đẹp như hoa đào, eo mảnh như liễu, có chút hài lòng.

An Chi Manh cố luyện tập sao cho có nụ cười thật mê hoặc.

Khoác áo khoác mỏng, lúc này mới kéo cửa phòng mình, tự tin đi đến phòng cách vách.

Rón rén đi tới thư phòng, quả nhiên thấy anh đang làm việc.

Thanh âm mềm mại ba phần. "Ông xã, đã trễ như vậy, chúng ta cùng ngủ đi!"

Yếu ớt cởi áo khoác ngoài, hai tay ghé vào cạnh cửa, chân nhẹ nhàng lau sạch lấy chân ngọc của mình.

Ánh mắt mị hoặc liếc liếc anh.

Cận Tư Hàn vừa quay đầu, hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhìn cô gái cạnh cửa, mắt đen chìm xuống.

Bỗng nhiên đứng lên, vọt tới trước mặt của cô, nhặt lên áo khoác trên đất, thô bạo choàng lên người cô. "Ai bảo em mặc những thứ này?"

"Anh không thích?" Trên TV không phải đều diễn như thế sao? Trên baidu cũng đã nói, đàn ông đều thích phụ nữ quyến rũ.

Làm sao anh lại có vẻ như đang tức giận vậy.

Cận Tư Hàn choàng áo kín lại cho cô "Ai cho phép em tự giày xéo bản thân vậy?."

"Giày xéo???" Cô mê mẩn nhìn về phía anh.

"Ai dạy em mấy thứ này?" Nếu như cho anh biết là ai đem cô gái thuần khiết nhà anh làm hư, anh nhất định lột da người kia.

Cô thận trọng quan sát sắc mặt anh. "Không có người nào dạy em hết! Anh không thích?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Không đau, em khóc cái gì

"Ai nói cho em, anh thích những thứ này?"

Anh từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ không thiếu phụ nữ. Phương pháp quái lạ, nhiều vô số kể, nhưng anh cũng khinh thường.

Rũ thấp đầu nhỏ, như đưa đám. "Em còn tưởng rằng anh thích! Em đặc biệt vì anh chú tâm chuẩn bị." Thanh âm mềm nhũn, mang nước nở nhàn nhạt.

Đáy lòng anh mềm nhũn, ôm cô ngồi ở trên ghế. "Anh không cần em tận lực lấy lòng!"

"A!" Có cảm giác mất mát.

Thấy cô rất không vui, bất đắc dĩ giải thích: "Anh thích em! Phụ nữ của anh, không cần lấy lòng anh, chỉ cần cô sống vui vẻ là được rồi."

"A!" Đáy lòng có cảm động vô hình.

"Tốt lắm! Em đi chơi đi! Anh còn có việc!" Sờ mái tóc của cô, đầu nhớ tới lời Tống Húc, hận không được đánh chết người nọ.

Nửa năm! Hoặc là tìm được người máu gấu trúc! Rốt cuộc muốn anh nhìn bao lâu!

"A!" Từ đầu tới đuôi cô đều mê mẩn, đứng lên đi ra ngoài cửa, đầu đang suy nghĩ miên man.

Anh là Tổng thống cao cao tại thượng, ông xã công dân toàn nước R công nhận. Mánh khéo nhỏ như vậy, nhất định là không hữu hiệu.

Tiếp theo nên dùng chiêu gì! Thật phiền! Có một ông xã ưu tú quá mức, ngay cả sách lược dụng ngã cũng không đơn giản.

Đầu suy nghĩ bậy bạ, ánh mắt căn bản không nhìn đường.

Đột nhiên cảm giác đạp phải cái gì, chân trượt một cái.

"A..."

"Đông... Phanh..." Tự do bay, hoa lệ té lăn trên đất.

Mất nhìn trần nhà, một mảnh đen như mực, làm sao càng nhìn càng thấy đen giống như lòng mình!

Cận Tư Hàn nghe tiếng nhanh chóng chạy tới, thấy con người cô chuyển cũng không chuyển ngo ngoe nằm ở đó.

Tim đập rộn lên. "Manh Manh! Em đau nơi nào? Ngã đau không?" Cánh tay dài duỗi ra, ôm cô vào trong ngực.

Con người An Chi Manh chậm rãi chuyển động, về mặt đưa mắt nhìn anh.

Chợt ôm lấy cổ anh, trực tiếp khóc lớn. "Ô ô ô ô..." Đòi mình thật là tồi! Để cho cô một xử nữ trong sáng đi bỏ nhà tới không thuần khiết, xử nam Tổng thống kiến thức rộng, đây không phải là còn khó hơn lên trời sao.

Nghĩ đến mình còn có nửa tháng thì phải đi học, đừng nói mang thai, ngã nhào vào anh là một vấn đề lớn.

Càng nghĩ càng cảm thấy một màu đen, càng nghĩ càng ủy khuất, càng ủy khuất càng thương tâm, càng thương tâm càng khóc.

Nước mắt rào rào rơi.

Cả người Cận Tư Hàn cũng luống cuống, bàn tay không ngừng vỗ nhẹ sau lưng cô.

Rất sợ cô khóc nức nở, hỏi cô nửa ngày, cô nửa chữ không nói chỉ khóc, để cho cả người anh cũng hoảng phải không biết làm sao.

"Manh Manh, em nói cho anh nơi nào đau? Anh đưa em đi bệnh viện."

An Chi Manh thấy anh định mang mình đi bệnh viện, vội vàng dừng khóc, đầu nhỏ từ trong ngực anh chui ra.

"Em ngã không đau! Nơi này khắp nơi đều là thâm, làm sao có thể đau!"

"Không đau, em khóc cái gì?" Anh từ nhỏ đến lớn đều không khóc, ở trong thế giới quan của anh, khóc cho tới bây giờ đều là khái niệm rất mê mang.

Ánh mắt ai oán nhìn anh. "Em tình nguyện không được!" Cô sao dám không biết xấu hổ nói, em khóc cũng là bởi vì em không đẩy ngã được anh! (ý nói chuyện XXOO nha)

Đây chẳng phải là mặt mũi, đều mất hết!

Cận Tư Hàn thấy trên người cô quả thật không có miệng vết thương, cũng yên lòng.

An Chi Manh ai oán nhìn anh, người đàn ông này cũng không biết dỗ mình sao?

Ngã không đau cũng là ngã. Dỗ mình sẽ chết, sẽ chết!

Tức giận từ trong ngực anh đứng dậy, lắc chân mới vừa đi hai bước, cả người trong nháy mắt ngã về phía sau.

Chờ cô lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy chính là bị Cận Tư Hàn đụng ngã.

Nháy nháy con mắt, cái này thì đụng ngã? Vậy bước kế tiếp?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Tổng thống kiêu ngạo cưỡng hôn

Hình như là cưỡng hôn, sau đó dùng sức cởi quần áo.

Đầu thấp xuống, hướng môi mỏng tới gần.

Cách môi đỏ mọng chỉ có không tới một cm, đột nhiên cảm giác cả người mình cũng ngời dậy.

Cận Tư Hàn hốt hoảng đỡ cô dậy, khăn trương nhìn cô. "Em không có sao chứ!"

"Em không có sao! Em có thể có chuyện gì?" Thiết là, cũng sắp hôn, thật vất vả có được dừng khí!

"Anh cho là em gần té xỉu!" Vẫn là không yên tâm kiểm tra cô, không có phát hiện vấn đề, lúc này mới yên lòng.

"Té xỉu?"

"Ừ! Em không phải mới vừa nhắm mắt lại sao, đầu cũng nghiêng xuống. Anh cho là em té xỉu!"

Anh cũng phát hiện mình hình như là khăn trương quá mức.

Bây giờ An Chi Mạnh siêu cấp muốn té xỉu! Tổng thống thật sâu sắc, ngài có muốn tình thương(EQ) thấp như vậy hay không!

Đôi mắt ánh mắt anh chân thành khăn trương, dung nhan tuấn mỹ, thấy thế nào giống như đều không cách nào tức giận.

Cô không thể không đỡ trán, ở đáy lòng gầm thét, đáng dấp anh đẹp trai, anh nói cái gì cũng có lý.

Cận Tư Hàn thấy cô thật giống như mất hứng, nghĩ lại mình mới vừa rồi nơi nào chọc cô mất hứng???

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không cảm thấy mình mới vừa rồi nơi nào chọc cô mất hứng.

An Chi Mạnh bắt đầu đi đứng dậy, rồi Tổng thống đại nhân để cho mình muốn tự sát.

Lần đầu tiên ngã nhào, thất bại.

Trở về phòng, nhanh chóng nghiên cứu chiến lược.

Cô phát giác chỉ số thông minh anh cao bao nhiêu, tình thương (EQ) kém bao nhiêu!

Cùng người như vậy nói yêu thương, coi như muốn biết lãng mạn, đều là muốn người tức chết!

"Gào khóc ngao..." Ở trên giường lật tới lần đi, vẫn là không ra biện pháp gì tốt, đảo mắt thì phải đi học.

Hạt giống không có, làm sao mang thai!

Lăn qua lộn lại một đêm, đều không có đối sách tốt.

Dứt khoát mở hai tay, hai mắt nhắm một cái, cùng Chu công ước hẹn.

Hôm sau phòng họp cao ốc Tổng thống.

"Tổng thống tiên sinh, chuyện ngài phân phó, cơ bản đã hoàn thành! Những người kia cầm tiền, cũng đã giam con gái mình."

"Tổng thống tiên sinh, con gái nhà những phú hào kia, cũng nhận được điện thư, cũng quản con gái mình tốt lắm. Cũng bảo đảm, các cô sẽ không lại tới cao ốc Tổng thống gây chuyện."

"Ừ!" Tròng mắt Cận Tư Hàn để trống, đầu lặp đi lặp lại suy nghĩ chuyện tối ngày hôm qua. Tối hôm qua mình rốt cuộc nơi nào chọc cô tức giận? Cô lại là từ nơi nào lấy được quần áo.

Anh không nhớ có chuẩn bị cho cô quần áo như vậy.

"Tổng thống tiên sinh, bọn họ còn dâng lên một trăm hai chục ngàn áy náy, đưa lễ mọn cho ngài, tỏ vẻ áy náy." Người đàn ông nói dè dặt, ai cũng biết Tổng thống cho tới bây giờ không thu lễ.

Người ta cũng căn bản không lạ gì lễ người khác, lần này anh cũng là bởi vì thu lễ người khác, không phải không làm như vậy.

"Ừ!"

Người đàn ông kinh ngạc nhìn Tổng thống, anh đồng ý nhận? Đây quả thực là so với ban ngày gặp quý cũng khó gặp.

"Tổng thống, ngài đây là đáp ứng nhận?"

Cận Tư Hàn lấy lại tinh thần, nhìn người đàn ông. "Nhận lấy cái gì?"

Người đàn ông nói dè dặt. "Những phú hào kia vì mình con gái tạo thành khốn khổ cho ngài, cho ra lẽ mọn, hy vọng ngài nhận lấy!"

"Anh biết quy củ của tôi." Lời nói lạnh nhạt, lại để cho người chần động.

"Tôi biết, Tổng thống."

"Ừ, không có tan họp sao!" Bước nhanh đứng dậy, rời phòng họp.

Đến phòng làm việc mình, mở máy vi tính ra kết nối.

Video đầu kia kết nối, người bên kia đang ở một nơi âm áp như xuân nghỉ phép.

Tay cầm ly rượu, ngả ngón. "Người bạn rộn, ngài tìm tôi có chuyện gì!"

Cận Tư Hàn trầm mặc mấy phút, chậm rãi mở miệng. "Làm sao biết phụ nữ suy nghĩ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Hoa - Nhật được

"A! Ngài không nói đùa chứ! Ngài còn cần hiểu phụ nữ! Ngài cho tới bây giờ không phải là không gần phụ nữ sao?" Trong đầu nhớ tới lần trước trò chuyện mừng anh là chỉ biết phụ nữ, anh cười càng thêm liêu lĩnh. "Tổng thống cao cao tại thượng, ngài sẽ không yêu người khác đi!"

"Cậu có tin hay không, cậu nói thêm nửa chữ nữa, tôi lập tức để cho cậu chạy trở về nước!" Tròng mắt đen tằm ra khí tức mãnh liệt.

"Phải! Coi là người ác! Nói quyền thế."

Hai người thao thao bất tuyệt! Người phụ nữ là thế nào, tôi nói cho anh. Tâm phụ nữ sâu xa, nhưng tổng kết cũng mấy giờ!" Nói tới phụ nữ, anh am hiểu nhất.

Bên ngoài đã lên đèn.

Cận Tư Hàn ngồi ở trong xe, nhìn tiệm bán hoa ngoài cửa xe.

Suy tư nửa giây. "Dừng xe!"

"Sao vậy, Tổng thống tiên sinh!" Tài xế ngừng xe ở ven đường.

Thân thể Cận Tư Hàn cao lớn, vừa đi vào tiệm bán hoa lập tức để cho người để mắt nhìn kỹ.

Bà chủ nhanh chóng tiến lên nhiệt tình. "Vị tiên sinh này, ngài là mua hoa cho người yêu sao?"

"Ừ!" Nhìn hoa trước mắt hoa cả mắt, lần đầu mua hoa, có loại cảm giác không biết thế nào.

Bà chủ nhiệt tình giới thiệu mấy loại hoa cho anh. "Ngài nhìn, hoa này đại biểu tình yêu nhiệt liệt, hoa này đại biểu..."

"Toàn bộ!" Nếu không biết suy nghĩ gì, trực tiếp vung tay lên bao trọn.

Bà chủ ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần, dừng lại một phút mới phản ứng được lời anh.

"Tiên sinh, ngài nói, lấy toàn bộ?"

"Ừ! Tốc độ nhanh lên." Nhìn đèn bên ngoài, giờ phút này, cô gái nhỏ hẩn ở nhà chờ mình ăn cơm tối đi!

Bà chủ cũng sắp mừng đến chảy nước mắt, nhanh chóng gọi mấy nhân viên tiệm, lanh lẹ bỏ túi.

Nhanh hơn nữa, cũng tổn hao hơn nửa giờ.

Mang tất cả hoa lên xe, phát hiện xe cũng không đủ, trực tiếp để ở trên xe hộ vệ phía sau.

Tràn đầy bốn xe hoa, đột ngột như vậy đặt ở trong xe hộ vệ.

Mua hoa xong, Cận Tư Hàn mới hải lòng trở lại lâu đài.

Trở lại lâu đài, đúng như dự đoán nhìn thấy cô đã ngồi ở trong phòng ăn đợi mình ăn cơm tối.

Có tối hôm qua thảm bại, hôm nay An Chỉ Mạnh ngoan không ít. Ngoan ngoan ngồi ở trên ghế, chờ anh cùng nhau dọn cơm.

Cận Tư Hàn ngồi ở trên ghế, nhìn hột vệ đặt một bó hoa một bó hoa ở trên bàn ăn, đặt ở trước mặt cô.

An Chỉ Mạnh mê mang nhìn đủ để mở một cái tiệm bán hoa, rất mê mang nhìn anh. "Những thứ này là? Đưa cho em?"

Trên mặt Cận Tư Hàn nhanh chóng thoáng qua vẻ lúng túng! "ừ! Vừa vặn có tiệm bán hoa sập tiệm. Anh thuận tay cầm về, nghe nói, phụ nữ cũng tương đối thích hoa!"

Lời nói rất thờ ơ, nhưng trông mắt đen chăm chú nhìn chăm chăm cô.

Nhìn hoa trước mắt, cô cười.

Cô phát hiện, người đàn ông này có lúc vẫn là rất đáng yêu!

Tiệm bán hoa sập tiệm, mượn có như vậy, cũng ra.

Mím chặt môi đỏ mọng, không để cho mình cười ra tiếng. "Em thích, cảm ơn."

"Ừ, thích là tốt!" Lúng túng quay đầu qua, không nhìn tới cô cười khanh khách. "Quản gia, dọn cơm!"

"Đúng vậy, Tổng thống tiên sinh!" Quản gia nhanh chóng rời phòng khách, đi tới phòng bếp, cũng không nhận được nữa nhỏ giọng cười ra tiếng. "Ha ha ha..."

Nhanh chóng phân phó người giúp việc, nói đuôi mang thức ăn lên.

Thu thập nụ cười, lúc này mới nghiêm trang đi trở về phòng khách.

An Chỉ Mạnh cười híp mắt ăn bữa ăn tối, nụ cười nhàn nhạt nhìn người đàn ông nghiêm trang ăn bữa tối.

"Ai dạy anh mua hoa đưa cho phụ nữ, để cho phụ nữ vui vẻ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: PK xấu bụng mềm manh

Lúng túng quay đầu qua, ánh mắt dịu dàng không nhìn tới. "anh đã nói, đúng lúc tiệm hoa đóng cửa. Thuận tay nhặt về."

"A! Thuận tay - nhặt về!" Cười híp mắt nhìn anh. "Vây xin hỏi tổng thống đại nhân, cửa hàng bán hoa nào đóng cửa vậy? em cũng thuận tay đi nhặt về, ngài cảm thấy thế nào?"

"Khục khục... Ăn cơm đi!" dung nhan yêu nghiệt lóe lên một chút xấu hổ rồi biến mất.

Mắt đen thanh lãnh nhìn món ăn, ưu nhã mà cao quý cắt bỏ bít tết.

An Chỉ Mạnh Nhìn thấy bộ dáng anh làm ra vẻ, ý cười nơi khóe miệng càng lúc càng lớn, không nhận được cười.

môi mông của Cận Tư Hàn hơi hơi giương lên, cười yêu nghiệt mà mỉa mai.

Thanh âm trầm thấp. "Cười vui vẻ như vậy."

"Đúng vậy! Làm sao không cho phép a!"

"Cười vui vẻ như vậy, anh nghĩ tư liệu của em có hẳn là không sai biệt lắm!" Anh cười xinh đẹp, mắt đen mang theo nồng đậm trêu ghẹo.

"Cát..." nụ cười trên mặt nở ra trong nháy mắt, Nhìn thấy nụ cười xinh đẹp mỉa mai hoặc, hảo tâm cô vỡ ra.

Cũng không cười nổi nữa, cúi thấp đầu yên lặng ăn bữa tối.

Anh cười xinh đẹp, mắt đen nhàn nhạt ý cười.

Quản gia ở một bên lén che miệng cười khẽ.

An Chi Manh tức giận bắt bình ăn xong bữa tối, không thể bỏ mặc người đàn ông không có phong độ, một mình lên lầu.

Quản gia nhìn thấy tổng thống đại nhân tâm tình vui vẻ, có chút bận tâm.

Này làm sao còn không đi dỗ dành đi!

An Chi Manh phụng phịu thật lâu trong phòng, cũng không thấy anh đến dỗ mình, lần này lại tức giận thật rồi.

Mở phim thần tượng ra, cố ý mở âm thanh rất lớn.

Nhìn thêm vài phút đồng hồ, thấy anh còn chưa tới, đem tất cả cửa đều mở ra.

Đứng bên cạnh cửa, nghe được tiếng vang rõ ràng, lúc này mới hài lòng trở lại phòng của mình.

Ngồi trên ghế dựa, bắt chéo hai chân, đặc biệt khoa trương hai mắt tỏa sáng xem truyền hình.

Bên tai nhạy bén nghe được tiếng bước chân, cố ý lớn tiếng tán dương. "Oa! Rất đẹp trai! Đáng người hấp dẫn! Wow! Đẹp trai ngây người, ánh mắt mê hoặc để cho người ta sáng khoái!"

Cận Tư Hàn trầm mặt, đứng ở sau lưng cô, Nhìn thấy người đàn ông bên trong phim thần tượng quen thuộc làm cho người ta chán ghét.

"Tắt đi!"

Cô tự nhiên bắt chéo hai chân, không nhìn anh.

Cái người đàn ông này, còn lý luận, không dỗ mình còn hung dữ với mình như thế.

"Tắt đi!" Biết rõ cô cố ý chọc giận mình, nhưng anh nghe cái miệng nhỏ nhắn nói ra lời tán dương, vẫn muốn xé nát người đàn ông trên TV kia.

"không tắt! Anh làm thế nào!" Cô cũng phát cáu, được không.

khuôn mặt nhỏ quật cường ngẩng lên nhìn cô, nghiêng cái đầu nhỏ, ánh mắt phiến qua không nhìn cô.

Vì người đàn ông này, thế mà cô tức giận với mình?

Mắt đen thâm thúy, hiện ra nồng đậm lãnh ý.

Cánh tay dài duỗi ra. "Bốp!" trực tiếp khép lại laptop!

An Chi Manh tức giận mở laptop ra, ánh mắt không nháy một cái xem phim thần tượng.

"Bốp..." laptop bị cánh tay dài khép lại lần nữa.

Tức giận mở laptop ra lần nữa, trừng anh một chút.

"Bốp..." laptop khép lại lần nữa.

An Chi Manh mở máy tính lần nữa, hai tay ôm laptop, không cho anh khép lại.

Cận Tư Hàn duỗi cánh tay dài ra, dùng sức trực tiếp giành lấy máy tính.

trong nháy mắt An Chi Manh đứng dậy, nhảy chân làm sao cũng với không tới máy tính, tức giận rồi! "Cận Tư Hàn, anh có ý gì! Đưa máy tính cho em."

"Không cho phép nhìn!" Cô lại vì người đàn ông khác tức giận với mình, mắt đen hội tụ ánh sáng lạnh lẽo.

Bỗng nhiên quay người, tay cầm máy tính, đi ra ngoài cửa.

Cảm giác được cánh tay bị người tóm lấy, không nhìn cô gái nhỏ sau lưng nắm chặt mình, trực tiếp kéo cánh tay cô cùng đi.

Chương 205: To gan, gài bẫy cho tổng thống

An Chi Manh tức giận, người đàn ông này thế mà lợi dụng mình thân cao lực lớn khi dễ mình như vậy.

Trực tiếp giơ chân lên, liền hung hăng đạp bấp đùi anh.

Thấy chân anh hơi cong một chút, trong nháy mắt đoạt đi máy tính trên tay.

Hai người xô đẩy qua lại, lỡ tay thất thủ. "Bốp..." máy tính rơi trên mặt đất.

không khí giữa hai người khàn trương, biến đến mức vô cùng quỷ dị.

"Oa..." An Chi Manh khóc đặc biệt lớn, đặc biệt ủy khuất.

Ngồi xồm trên mặt đất, khóc lớn tiếng.

Cận Tư Hàn sững sờ đứng ở nơi đó, nhìn thấy cô khóc thương tâm như vậy, chân tay luống cuống.

Mắt đen nhìn anh thật lâu, nện bước đi ra cửa.

"Oa..." người đàn ông này thế mà không dỗ mình, còn đi rồi! Đi rồi...

Lần này là khóc thật, anh thế mà hung dữ đối với mình, còn quay đầu bước đi.

Càng nghĩ càng thương tâm, càng thương tâm càng khóc thò không ra hơi.

Cận Tư Hàn đi xuống dưới lầu, giống quản gia cầm một cái bánh ngọt cô thích nhất, nhanh chóng lên lầu.

Đợi anh lên lầu, trông thấy cô ngồi trên mặt đất giống như đứa trẻ khóc thương tâm gần chết.

Tâm hơi đau, thân thể cao lớn ngồi xồm ở bên cạnh cô, yên lặng nhìn cô khóc.

An Chi Manh thấy anh trở về, nhào vào trong ngực của anh, cố ý đem nước mũi mình lau trên áo sơ mi đắt tiền của anh.

Ánh mắt giao hoạt chuyển động, tiếng khóc dần ngừng lại.

Không nhìn anh đưa tới khăn giấy, động tác khoa trương đem nước mũi đều lau trên người anh.

Cận Tư Hàn khẽ nhủ mảy nhìn áo sơ mi, đưa cho cô một ly nước ấm "Uống đi!"

Khóc lâu như vậy, xác thực khát rồi! Không chút khách khí cầm ly nước uống lên.

Thấy cô ổn định cảm xúc, anh ôm cô vào trong ngực, cầm bánh ngọt bên cạnh, ngồi ở trên ghế sa lon.

Đem bánh ngọt đưa cho cô, thấy cô cầm bánh ngọt ăn lên, tâm nói lỏng một chút xiu.

Bánh ngọt đã ăn xong mấy miếng, thế mà người đàn ông này không có nói một câu an ủi!

Cô rất mất mát!

Ủy khuất bĩu môi. "anh hung dữ với em!"

"anh không có!"

"anh có! anh còn ném máy tính của em, còn đẩy em!"

"anh không có..." trong đầu hiện lên lời Ngải Luân. "khi người phụ nữ tức giận, vô luận nói cái gì, vô luận anh có hay không, anh nói anh sai là được rồi! đừng hòng mưu toan lý luận với phụ nữ, lúc này người phụ nữ là không có thể nói lý."

mắt anh nhìn đôi mắt đỏ hoe, tim hơi nhói nhói.

"anh sai..." Một chữ cuối cùng, anh thủy chung nói không nên lời! Cảm giác là lạ, anh thủy chung không nghĩ ra mình sai chỗ nào.

ánh mắt cô đỏ rùng rục nhìn anh. "anh sai cái gì?"

"anh..." Nhìn thấy khuôn mặt cô tỉnh táo, cuối cùng vẫn bị mềm lòng. "anh sai rồi!"

Quay đầu qua, mắt nhìn nơi xa, che giấu bối rối của mình.

An Chi Manh vô cùng kinh ngạc như nhìn thấy Quý, nhìn tổng thống kiêu ngạo trước mắt.

Vừa rồi anh nói anh sai, không phải là mình bị đốic sao! "vừa rồi anh mới nói anh sai lầm rồi sao?"

"Ừm!" giọng nói nhạt nhẽo, mắt cũng không nhìn cô, thúi chung nhìn phương xa.

"Phốc..."

Hôm nay anh không bình thường, nhưng dù sao so với trước kia tình thương thấp để cho người ta chỉ trong vài phút sụp đổ rất nhiều rồi.

Cười híp mắt ngồi vào trong ngực của anh, tay nhỏ nghiêm túc ôm đầu của anh.

Bốn mắt nhìn nhau. "Hôm nay không phải ai dạy anh cái gì rồi sao."

"Không!" Mắt đen nhanh chóng hiện lên xấu hổ.

"A! Không có! Vậy anh nói một chút anh sai rồi hả?" Cười híp mắt gài bẫy anh.

bàn tay Cận Tư Hàn cầm hai tay của cô, để cho cô an phận ngồi trên đùi của mình. hiện tại cô gái này càng ngày càng không sợ mình, còn dám gài bẫy cho mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Ở quán Cafe, không gặp không về

"Còn muốn ăn điểm tâm gì không?"

người đàn ông này thật không có ý nghĩa, chuyển đề tài nhanh như vậy.

Bất quá, dồn ép anh gấp không dễ chơi rồi. "em còn muốn ăn bánh ngọt Phù Dung!"

"Tốt! Buổi tối ăn ít một chút, đi ngủ sớm một chút! đội lát nữa quán gia lấy cho em" thả cô ở trên ghế sofa, thân thể cao lớn đi ra ngoài cửa.

đồng thời đi ra, thuận tay mang Laptop nằm trên đất đi.

Tay nhỏ nâng cằm lên, nhằm chán chơi điện thoại di động.

Tùy ý lật ra Microblogging. Phát hiện chính mình đã bị phun thành một đồng cặp mộng cũng không bằng.

Nói cái gì chính mình bức tổng thống lấy tiền chặn miệng của bọn họ, còn uy hiếp người nhà của họ.

Các loại mắng chính mình là kỹ nữ lầu xanh, Bạch Liên hoa, lời nói buồn nôn.

Tóm lại một câu, cũng là sẽ không bỏ qua cho mình.

Trực tiếp coi nhẹ khẳng khái của các cô, mấy vụn tin, cũng là hiện ra trước hai mắt cô lần nữa

Tùy tiện mở ra đều là mắng mình, lật xem đến sau cùng cô đều chẳng muốn mở ra rồi.

Thu thập tin nhắn, phát hiện một ảnh chân dung đặc biệt nhìn quen mắt.

Mở ra xem, đúng là nam thần của mình.

ngón tay trượt ra có chút hơi hơi run rẩy, ấn mở tin nhắn.

"Này! Tôi ở quán Cafe bên bờ sông chờ cô, nhớ kỹ đến nha! ngày mai tôi sẽ đi tìm cô, trước khi chúng ta kết hôn vẫn là muốn bồi dưỡng một chút tình cảm. nếu cô không đi ra, tôi trực tiếp tới tòa thành tìm cô."

Tìm mình, hẹn hò sao??

Nam thần cùng mình hẹn hò! Ngấm lại thật kích động!

mắt hoa si nhìn ảnh chân dung, đột nhiên chen vào một gương mặt anh tuấn yêu nghiệt tà mị bá đạo, trong giây lát run rẩy.

Chính mình đã có người đàn ông khác, sao có thể suy nghĩ lung tung!

Ngày mai khẳng định không thể đi! Nhanh chóng trả lời tin nhắn. "Ngày mai, tôi không rảnh, thật ngại quá!"

"Leng keng..."

Không nghĩ tới anh trả lời nhanh như vậy, mở ra tin nhắn.

"cô không đến, tôi liền đi!" Nâng trán, người này nhìn thấy dễ nói chuyện, làm sao cũng bá đạo như vậy!

Ngày mai khẳng định là không cho anh ta đến tòa thành, cô không hoài nghi chút nào anh biết tòa thành mới ở đâu.

Nhưng mình làm sao có thể chuẩn bị gặp anh một lần, sau đó nhanh chóng trở về nhà! sẽ không bị anh bắt lấy, sẽ không bị anh hiểu lầm đây?

"Đúng rồi, để Nhu Nhu hoặc là Huyền Huyền giúp mình đi từ chối thì tốt rồi!"

Muốn đến nơi này, trực tiếp bấm điện thoại cho Huyền Huyền. "Huyền Huyền, ngày mai cậu có rảnh không?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lười biếng. "Không! Làm sao rồi hả?"

"Không có thì thôi, tôi tìm Nhu Nhu đây! Cậu nghỉ ngơi đi!"

"Ừm!"

Cúp điện thoại, gọi điện thoại cho Nhu Nhu lần nữa. "Nhu Nhu, ngày mai cậu có rảnh không?"

"Có! tổng thống nhà cậu canh gác cậu trốn rồi! Tôi cho cậu biết, đừng tưởng rằng chính sách anh chuyên chế, những người kia an phận rồi. Đây chẳng qua là mặt ngoài, cậu vẫn nên cẩn thận một chút!"

"Được rồi! Biết rồi! ngày mai cậu có rảnh giúp tôi đi một chuyến tới quán cà phê bên bờ sông, giúp tôi gặp một người nói một câu thôi!"

"Được rồi, gặp người nào, nói lời gì!"

"Bùi Á Hạo! nói với anh ta tôi không rảnh đi gặp anh ta rồi!" Như vậy cũng chưa thực sự đi!

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói bén nhọn. "An Chi Manh, cậu nói người nào."

"Bùi Á Hạo!"

"cậu nói Bùi Á Hạo nào!" giọng trong điện thoại dị thường kích động.

Các cô ba tính cách hoàn toàn trái ngược, nhưng chỉ có đối với một sự kiện phá lệ thống nhất ý kiến.

là đều yêu nam thần Bùi Á Hạo!

Yêu si mê, các cô cố chấp tiến quân làng giải trí như thế, cũng là vì để gặp mặt nam thần này.

An Chi Manh cũng rất kích động, đem chuyện của bọn họ nói kỹ càng với cô ta một lần.

Bên kia truyền đến âm thanh kích động đinh tai nhức óc. "An Chi Manh, cậu đi *****! Yên tâm đi! Cậu an tâm làm tổng thống phu nhân đi! nam thần này tôi giúp cậu thu thập!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Anh là vị hôn phu của Mạnh Mạnh?

Điện thoại truyền đến thanh âm bén nhọn. "An Chi Mạnh, cậu nói ai."

"Bùi Á Hạo đó!"

"Cậu nói Bùi Á Hạo nào?!" Giọng người kia kích động vô cùng.

Các cô ba tính cách “trông đánh xuôi, kèn thổi ngược”, nhưng chỉ có một chuyện là vô cùng ăn ý.

Tất cả đều yêu nam thần Bùi Á Hạo này!

Yêu si mê, họ bất chấp tiến quân vào làng giải trí, cũng chỉ vì có thể gặp nam thần này mà thôi.

An Chi Mạnh cũng rất kích động, đem chuyện tình của họ kể lại với hai cô bạn.

Bên kia truyền đến tiếng hét đỉnh tai nhức óc "An Chi Mạnh, cậu đi chết đi! Yên tâm đi! Cậu cứ an tâm mà làm tổng thống phu nhân của cậu đi! Nam thần này tớ thu nạp giúp cậu!"

Cúp điện thoại, đáy lòng vẫn có chút muốn đi gặp nam thần.

Không liên quan đến tình yêu, đó đơn giản là thần tượng mình yêu mến bấy lâu a!

Nam thần đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống, có ai không muốn chứ!

————— hôm sau, tại quán cà phê —————

Vì gặp nam thần của mình, Nhu Nhu quyết định dành cả đêm để chọn ra bộ váy xinh đẹp nhất, tôn lên dáng người quyến rũ của cô.

Chân mang giày cao gót, trang điểm nhẹ nhàng.

Cô liếc mắt một cái liền thấy Bùi Á Hạo ngồi ở quán cà phê, một mình một chốn.

Khóe miệng nhợt nhạt tươi cười, nụ cười ôn hòa.

Đôi mắt hoa đào đầy tà mị, khiến ngũ quan càng thêm nổi bật, hấp dẫn trí mạng.

Anh nhìn xa như một thân sĩ, nhìn gần lại giống yêu nghiệt.

Ôm lấy trái tim đang không ngừng nhún nhảy, cô từng chút một tiến lại gần nam thần của mình.

Rốt cục cũng nhìn thấu người thật rồi, anh so với trong TV đẹp khiến người ta chảy máu mũi.

Hai mắt mê trai nhìn anh, thậm chí còn quên luôn mình nên nói cái gì.

Bảo vệ ngăn cô lại. "Chào cô, nơi này của chúng tôi đã được Bùi tổng bao trọn, có phải cô đi nhầm rồi không?"

"A! Không, không, tôi đến tìm anh ấy. " Thấy thần tượng bối rối không biết mình là ai, cô mạnh dạn vẫy vẫy tay. "Xin chào! Tôi là thần tượng của anh. Không, không, nói sai rồi, anh là fan của tôi! Không đúng, anh là thần tượng của tôi, tôi là fan của anh."

"Anh biết không! Tôi thần tượng anh suốt năm năm! Sở thích sở ghét của anh, tất cả tôi đều biết! Mỗi bộ phim anh diễn, tôi đều xem qua. "

Cười nhìn cô gái nóng bỏng, đáng yêu trước mặt.

Anh tháo mắt kính, cầm tay cô. "Cám ơn sự yêu thích của em"

Thần tượng bắt tay mình! Cô ngơ ngác nhìn tay mình, cô thề, cô đời này cũng không muốn rửa tay.

"Xin hỏi, cô còn có việc gì sao?" Bùi Á Hạo thấy cô không có ý định rời đi, liền cười nói.

Nói xong lại tiếp tục quấy cà phê mắt xa xăm nhìn bên ngoài cửa.

Ôn nhu phục hồi tinh thần, mới nhớ tới mục đích mình tới đây.

Cô trực tiếp đẩy bảo vệ, ngồi xuống đối diện anh. "Anh đang đợi Mạnh Mạnh sao! Cô ấy nhờ tôi tới, nhờ tôi chuyển lời, cô ấy sẽ không đến đây."

Ánh mắt si ngốc nhìn tuấn nhan của anh, đúng là quá đẹp trai!

Đôi môi đỏ mọng kia, nếu được hôn lên, hẳn là thích thú vô cùng.

Bùi Á Hạo nhìn về phía cô gái đang hám sắc nhìn mình. Những cô gái yêu mến mình, anh gặp qua nhiều rồi.

Nhưng cô lại trực tiếp và thẳng thắn như vậy.

"Cô nói cô là bạn của Manh Manh?"

"Đúng vậy! Anh nói anh là vị hôn phu của Manh Manh, đó là thật hay giả?"

Anh cười nhìn cô, nhận lấy ly cà phê bồi bàn mang tới, đưa cho cô "Cô cảm thấy tôi cần nói dối?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Anh ấy là của tôi

Ngắm lại, cũng đúng. "Vậy có thể nói tôi nghe, sao anh lại là vị hôn phu của Manh Manh không? Manh Manh giờ là người của Tổng thống, anh nên sớm bỏ ý nghĩ đó đi."

Một người là ông chồng quốc dân, có tiền có quyền có nhan sắc, quan trọng là còn chiều chuộng Manh Manh như con gái mình.

Một người là người đàn ông các cô si mê suốt năm năm, cũng có tiền có sắc, quan trọng cũng là một người tốt.

Những người đàn ông hoàn hảo trên thế giới này cũng không nhiều lắm, thế nào cô không hề may mắn được chạm qua một lần?!

Bùi Á Hạo đối với lời của cô, cười cười không có giải thích, "Nam chưa cưới nữ chưa gả, thế kỉ 21 tự do luyện ái, cạnh tranh công bằng! Tôi không nghĩ là tôi cần rút lui."

Hai người nói chuyện với nhau rất vui, hàn huyên nửa nhiều giờ vẫn lưu luyến không rời đi.

Lúc cô ra về, hoàn toàn không phát hiện còn có một cô gái theo sau cô, đi vào lối ngoặt.

"Cô nói đều là thật?"

Giả Thụ Phi cười phong tình vạn chủng, con ngươi đen ngập trời hận ý.

Cô có chết cũng không tha cho con bé kia. Cô không thể nào quên được, cảm giác lũ dân đen xâm chiếm trên cơ thể mình như thế nào.

Ngay cả sản nghiệp cha mẹ vất vả gây dựng cho mình cũng vì cô ta mà tan nát.

Nếu không phải cô đối với hắn còn chút giá trị, sớm đã bị hắn bức tử.

Cô còn sống thì nhất quyết không để cô ta chết được tử tế! Dựa vào cái gì mà người cao quý như cô lại bị con tiện nhân như vậy giẫm đạp lên?

"Giả tiểu thư, cô hiện tại hai bàn tay trắng, cô cảm thấy lúc này cô có gì đáng giá để tôi lừa?"

Con ngươi đen hiện lên chút tàn nhẫn, lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt. "Tốt lắm! Về sau chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Đương nhiên, tôi cũng không hy vọng của Á Hạo của tôi bị cô ta lừa! Anh ấy là của tôi." Trong mắt cô gái có sự cố chấp điên cuồng.

Hai người châu đầu ghé tai hơn mười phút, sau đó nhìn nhau cười.

"Vậy phiền Giả tiểu thư rồi! Tôi còn có việc, đi trước."

Giả Thụ Phi nhìn theo bóng lưng cô gái nghiêng răng ken két.

Cô thề, dù phải dùng bất cứ thủ đoạn gì, cô nhất định sẽ khiến những kẻ dám khinh thường mình phải trả giá đắt.

An Chi Manh lật xem sở hữu phác thảo nam thần công lược thù tặc, phát hiện chỉ số thông minh so với anh vô cùng thấp.

Nếu không, kêu cô làm com?

Hình như nấu com với phác thảo chả có chút liên hệ nào! Càng nghĩ cũng không biết làm sao để phác thảo anh.

Phiền nào lẫn lộn trên sô pha. "Ngao ngao ngao ngao... Sao lại khó như vậy a!"

Di động vang lên, cô cầm điện thoại mới thấy là số của Nhu Nhu, lúc này mới nhớ ra, hôm qua cô nhờ Nhu Nhu đi cự tuyệt nam thần giúp mình.

"Nhu Nhu, thế nào."

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nữ. "An Chi Manh, cậu đúng là mệnh tốt đo! Nam thần người ta nói, nam chưa cưới nữ chưa gả, cạnh tranh công bằng, nhất quyết không rút lui!"

"Ách..." Nếu trước đây cô nghe được tin này, khẳng định sẽ nhảy múa hưng phấn điên cuồng.

Mấy ngày mấy đêm ngủ không yên, hiện tại cô nghĩ sắp tới cũng sẽ ngủ không yên. Hoàn toàn không hưng phấn, đoán chừng sẽ là sầu bi.

Dựa vào sự bá đạo của người kia, anh sẽ không bóp chết Bùi Á Hạo đó chứ.

Quốc gia này do anh định đoạt, nhưng nếu cô biện hộ giúp chp nam thần, e rằng chuyện sẽ trầm hại hơn!

"An Chi Manh, cậu đang nghe chứ?"

"Ừ, anh ta thật sự nói vậy à?!"

"Đừng vậy! Tớ lừa cậu làm gì! Nếu bị tổng thống nhà cậu biết, có khi nào ngài ấy sẽ bóp chết nam thần không!" Chỉ cần là đàn ông, đều không cho phép ai chạm tới người phụ nữ của mình!

"Tớ cũng không biết! Tớ sẽ nghĩ cách!" Cúp điện thoại, phát hiện di động vừa nhận được một tin nhắn từ số lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Cô không đến, tôi sẽ

Trượt di động, tay cầm điện thoại run lên, máy rơi xuống thảm.

Cô xoay người nhặt di động lên, xác định mình không nhìn nhầm.

"Leng keng..."

Tay lại run lên, trái tim run run xem tin nhắn.

"Mở cửa, tôi đang ở ngoài cửa sổ!"

Mở cửa? Ngoài cửa sổ! Toàn thân run bần bật, trộm nhìn ngoài cửa sổ, quả nhiên thấy bóng một người.

Cô nhanh chóng đi đến bên cửa sổ, mở cửa cho anh tiến vào.

Anh hôm nay mặc đồ vô cùng thoải mái, khỏe môi nhếch lên tươi cười, vô cùng đẹp trai, không có chút thần thái ngôi sao như trên TV.

Cô ngây ngốc nhìn người con trai vừa nhảy vào phòng mình. "Anh... Anh tới bằng cách nào?" Bên ngoài không phải rất nhiều bảo vệ sao?

"Tôi nói rồi, cô không đến, tôi sẽ tới tìm cô!" Tùy ý ngồi xuống sô pha, không hề để ý việc mình là người ngoài.

"Bên ngoài không phải có bảo vệ sao?"

"Bảo vệ, không thành vấn đề với tôi!" Anh vô tay khinh thường, nhìn căn phòng mộng ảo của cô.

Tổng thống quả thật đối với cô không tồi. "Muốn ra chơi không? Suốt ngày nhốt mình trong phòng cô không thấy buồn sao?"

"Choi? Thật sự có thể đi ra ngoài sao?" Biết rõ nhốt mình trong phòng là tốt cho mình, nhưng cô thật sự cảm thấy mình chẳng khác gì một con chim không thể bay cao tới bầu trời xanh.

"Có thể! Chỉ cần cô muốn!" Khóe môi giờ lên, cười tỏa nắng.

Anh đi lên trước, nắm lấy tay cô, cười thần bí. "Đến lúc đó ôm chặt tôi, nhắm mắt lại, biết không?"

"Ừ!" Thật sự muốn vụng trộm đi ra ngoài sao?

Tay túm chặt lưng áo anh, nhắm chặt hai mắt. Cô chỉ cảm thấy cả người nhẹ bẫng, trong lòng vô cùng hoang mang.

Muốn mở mắt, cũng không dám mở.

"Không được nói!" Bùi Á Hạo cẩn thận leo tường, mắt nhìn chăm chăm đám bảo vệ bên dưới.

Nhún người, ôm chặt lấy cô, nhảy tới bãi cỏ, hai người rút cục an toàn rơi xuống đất.

An Chi Manh cẩn thận nhìn chung quanh, thấy anh có thể trốn được thị vệ, không khỏi thán phục.

Tuy tòa thành có rất nhiều hệ thống theo dõi không thể tránh khỏi, thế nhưng tránh được đám thị vệ, cũng thật sự là người tài ba rồi.

Bùi Á Hạo nắm tay cô, hai người cẩn thận một trước một sau, tránh thị vệ.

Nửa giờ, hai người mới hoàn toàn an toàn.

Bên ngoài tòa thành đã có một chiếc xe màu bạc đậu sẵn, hai người ngồi trên xe thể thao.

Bùi Á Hạo đưa cho cô một đồng hồ "Thay đồ đi. "

Nhìn những thứ trong tay "Thay làm gì? Ở đây có tóc giả, kính râm, còn có đồ hóa trang nữa. "

Bùi Á Hạo bận rộn "Hoá trang đi! Cô không biết cậu hiện tại đang nổi như cồn sao! Cứ như vậy đi ra ngoài không sợ người khác đập chết à?

Cô trừng mắt liếc anh một cái, lúc này mới chịu đội tóc giả lên đầu.

Hai người bận bịu một lúc, An Chi Manh mới hoàn toàn đội xong mớ tóc giả.

Nhìn đồ hóa trang lại thấy bất lực, sau đó lại nhìn anh đang makeup.

Nửa giờ sau, cứ nhiên xuất hiện một cậu trai trẻ vô cùng tuấn lãng, trên mặt còn có tàn nhang!

Nhìn giống anh nhưng lại hoàn toàn không phải anh, thực thực ảo ảo.

Bùi Á Hạo thấy cô nửa ngày không động tay, thúc giục. "Cô muốn ra ngoài hay muốn quay về đây?!"

"Ra ngoài a!" cô cầm đồ trang điểm trang tay, bất đắc dĩ nhún vai "Nhưng không biết làm. "

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Lén đi chơi

"Trời ạ! Cô rốt cuộc có phải con gái hay không thế hả?! Không biết trang điểm, rồi còn muốn vào showbiz, đến chịu cô." Tay vươn ra cầm lấy đồ makeup, trực tiếp trang điểm cho cô.

Nửa giờ sau, một người giống lại không giống cô xuất hiện trong gương.

Ngũ quan bình thường, tóc đen cũng đổi thành màu nâu, da thịt trắng nõn cháy nắng đều chút.

"Được rồi, đi thôi!"

"Đi đâu a!"

"Đến nơi cô sẽ biết." Thu dọn mọi thứ xong xuôi, anh bắt đầu khởi động xe.

Không khí bên trong xe thật khiến ngioiwf ta xấu hổ.

Nếu để người kia biết cô đi ra ngoài một mình với anh, khẳng định người ấy sẽ rất tức giận.

"Cái kia! Tôi có thể gọi bạn đi chung chứ? Chúng tôi đã lâu không gặp mặt."

Bùi Á Hạo hiểu ý cười cười. "Cô sợ tổng thống nhà cô ghen à?! Nếu cô không tự nhiên, vậy cứ gọi đi! Tôi không sao cả."

"Ha ha... Cám ơn anh!" Rất nhanh liền gọi đi cho Nhu Nhu và Huyền Huyền, kết quả Huyền Huyền không rảnh, chỉ có Nhu Nhu đồng ý đi. "Cái kia..."

"Cô gọi tôi là Á Hạo đi!"

"A! Vẫn nên gọi là Bùi Á Hạo thì hơn! Đợi lát nữa queo tới chỗ đó thì dừng lại, đón Nhu Nhu. Cậu ấy nói đang ở gần đây."

"Được thôi!"

Xe queo một cái, quả nhiên thấy Nhu Nhu đang đứng ngã tư đường.

An Chi Manh vẫy tay với cô, Nhu Nhu lập tức tiến tới.

"Manh Manh, tổng thống nhà cậu cho cậu ra ngoài à? "

"Không!" Nhắc tới anh, cô tới giờ vẫn có chút lo lắng?

Nhu Nhu ném túi qua một bên, thân mật ôm lấy cô. "Không thả cậu ra ngoài mà cậu dám trốn ra, là gan cũng không nhỏ. Chị đây thích. Vậy định đi đâu chơi? "

"Ha ha..." An Chi Manh ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô.

Xe chạy nửa giờ, cuối cùng dừng lại trước một nơi náo nhiệt.

Bùi Á Hạo đi đổ xe, ga lăng mở xe giúp hai cô. "Hai vị nữ sĩ, mời!"

Hai người đứng trước cửa vào, không dám tin.

"Anh xác định là dẫn chúng tôi tới đây?" Trong mắt cô, anh chính là một đại minh tinh, không nghĩ tới sẽ ăn quán ăn ven đường đâu!

Bùi Á Hạo chẳng quan tâm đi phía trước, đi hòa vào đám người, ngoại trừ đẹp trai hơn mọi người thì không có gì khác lạ.

"Đừng nghĩ nơi này là nơi bán hàng rong, đồ ăn ở đây ngon lắm đó. Đây chính là phố ẩm thực lớn nhất nước R. Hai vị mỹ nữ, muốn ăn gì, cứ gọi tùy ý!"

An Chi Manh và Nhu Nhu nhìn nhau cười, nơi này cũng là nơi ba bạn cô yêu thích.

Nhu nhu lập tức mở nhạc. "Đại Minh tinh, vậy tam tuyệt của nơi này chứ? "

"Đương nhiên là biết! Đi, tôi đưa hai người đi ăn tam tuyệt!" Bùi Á Hạo một thân quàng áo xanh lam, hòa vào đám người nhốn nháo phía trước dẫn đường.

Xuyên qua dòng người, liền thấy một quán nhỏ ven đường.

Bên ngoài một hàng dài người đang xếp hàng đợi, hai người vốn nghĩ anh sẽ chen ngang, hoặc dùng danh nghĩa ngôi sao của mình để lấy đồ.

Không nghĩ tới anh lại ngoan ngoãn xếp hàng cùng các cô, đợi tới lần mình!

Nhu nhu lấy huych nhẹ tay anh. "Đại Minh tinh, anh cần xếp hàng nữa sao?! Dừng gương mặt của anh là có thể lấy đồ dễ dàng rồi."

"Cô cũng gọi tôi là á Hạo như Manh Manh đi!" Nhìn hàng người phía trước, anh vui vẻ đứng theo hàng lối. "Kỳ thật, tôi thích cuộc sống như vậy vô cùng."

Nhu Nhu tâm lý nhanh chóng nhìn ra chút đau thương nơi khóe mắt anh, tâm liền nhói lên một chút.

Hóa ra, anh cũng chỉ là người bình thường như mình mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 211: Anh họ khó hiểu

Mấy người chờ đợi hơn một giờ, mới có chỗ ngồi xuống.

Nơi này không khí náo nhiệt, lập tức sẽ để cho mọi người thả lỏng, nói chuyện phiếm cũng thoải mái hơn.

Nhu Nhu cười hì hì trên ghẹo. "Á Hạo, anh là định theo đuổi Mạnh Mạnh nhà chúng tôi!"

"Đĩ nhiên! Cô là người phụ nữ duy nhất tôi có hảo cảm!" Cặp mắt đào hoa tà mị, hơi híp, lời nói nửa thật nửa giả!

Thấy ánh mắt Nhu Nhu nhìn mình là lạ, An Chi Mạnh lúng túng!

"Cậu nói nhiều, có ăn hay không."

"Ăn! Có mấy người! Thật hạnh phúc!" Lời nói mang trêu ghẹo cũng mang mùi dấm nhân nhật.

Mấy người com nước xong, một đường đi tới thành phố trò chơi!

Các cô không nghĩ tới, Bùi Á Hạo tới nơi này, giống như một đứa bé lớn.

Chơi các loại trò chơi, cũng thắng, gấp thú bông lại tuyệt nhất.

Đơn giản là ngón tay kia, kẹp kia! Không thất bại!

Con tim thần tượng tan biến, nhưng càng thêm thân thiết.

An Chi Mạnh hưng phấn nhìn hưng phấn kêu to! "Mau, con bò! Tôi muốn cái đó, cái đó!"

"Được rồi! Được cái đó thì đưa cho cô!" Ánh mắt nhắm bò sữa chạy qua, tính toán chuẩn thời gian nó chạy qua.

Tay mát lạnh lẽ. "Ba..." chụp vào con bò sữa đầu tiên.

Nhu Nhu lặng lẽ rút đi ra khỏi tầm mắt hai người, cho hai người không gian.

Bùi Á Hạo vỗ băng ghế bên cạnh mình. "Ngồi ở bên người tôi!"

"Không cần, tôi đứng được rồi!" Ngồi chung một chỗ quá lúng túng.

"Ngồi! Tôi có lời muốn nói với cô!" Khóe môi nhếch lên nụ cười nhân nhật, ánh mắt trời để cho người không dám nhìn thẳng. "Ngồi đi! Cô còn muốn biết chuyện ba cô!"

An Chi Mạnh nhăn nhó ngồi ở bên cạnh anh, ở giữa cách một chút. "Ba anh cùng ba tôi là quen biết thế nào."

"Mạnh Mạnh, cô có nghĩ tới hay không, thân thế ba cô?" mắt Anh nhìn trò chơi, nói thờ ơ. "Nhà tôi thật ra thì cũng coi là gia tộc giàu có! Cô suy nghĩ một chút ba cô làm sao vô duyên vô cớ biết ba tôi."

Lời của anh, lượng tin tức lớn cô không cách nào lý giải.

"Ba tôi quả thật đáng dập anh tuấn, cũng thật thông minh! Nhưng..." Nhưng quả thật cô chưa từng nghe qua từ trong miệng bất kỳ người nào nhắc tới thân thế ba, đều biến mất giống như bà nội Liên Gia Gia vậy.

"Ba..." con bò sữa cuối cùng, từ cửa hang rút ra.

Nhặt lên, nhét vào trong tay của cô, thấy cô cự tuyệt, chậm rãi nói. "chớ vội cự tuyệt, nghe tôi nói hết." nhét số lớn đồ chơi vào trong tay của cô.

"Coi như, cô nên gọi tôi một tiếng anh."

"Anh?" Không phải vị hôn phu sao? Biến hóa lớn này?

Bùi Á Hạo nhìn biểu tình cô ngốc nghếch, cười cười đưa tay ra nhéo gò má cô.

"Coi như, tôi đúng là anh họ cô! anh họ thân thích cách mười mấy đời! Chỉ là bởi vì ba cô cùng ba tôi quan hệ tốt, bọn họ mới để cho chúng ta định ước!

Trước kia cô mới sinh ra, tôi còn ôm qua cô, cô còn kề cận tôi không thả! Cho tới sau này xảy ra chuyện kia, từ đây ba mẹ cô biến mất ở tầm mắt mọi người."

Những thứ kia rất xa trí nhớ, anh khi đó còn nhỏ nhớ cũng rất mơ hồ.

An Chi Mạnh nghe đầu óc mơ hồ. "Kia ông nội bà nội tôi đâu?"

"Cái này! Tôi lại không thể nói cho cô! Nếu ba mẹ cô ban đầu cùng mọi người quyết đoạn tuyệt quan hệ như vậy. Ngay cả bọn họ chết, đều không để cho cô đi liên lạc bọn họ, tôi muốn cô cũng không cần đi liên lạc."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Tạm thời nhân nhượng vì đại cục toàn cầu

Bùi Á Hạo: Tôi yêu cô, cùng cô không liên quan. Chỉ nguyện cho cô được tự do, cùng cô cười cùng cô khóc cùng cô nháo, cùng cô làm những chuyện em muốn làm. Cùng cô lớn lên, bảo vệ cô hạnh phúc.

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, mang hận ý. "Tôi nói những thứ này, chỉ là muốn để cho cô chớ lúng túng như vậy! Coi như tôi trên danh nghĩa là vị hôn phu của cô, tôi cũng là người nhà duy nhất của mẹ cô! Cô em gái này, tôi thật thích."

Anh nói như vậy, ra vẻ mình hẹp hòi.

Hai người nhìn nhau cười, lúng túng biến mất hầu như không còn.

"Nếu anh là người nhà giàu, vậy ban đầu làm sao sẽ nghĩ đến đi làm ngôi sao? Nhà anh không thiếu tiền!"

"Chờ cô! Cô người không có lương tâm, cả nhà vừa đi là biệt tích. Ba tôi vì tìm các người xài nhân lực vật lực lớn như vậy không có chút tin tức nào. Không có biện pháp, đẩy tôi tới đài cao! Chờ các người đến tìm chúng tôi! Ai biết, chính là mười năm, ba tôi mang tiếc nuối đi. Ông đến chết cũng còn nhớ mong ba mẹ cô sinh hoạt như thế nào! Đề cho tôi đời này vô luận như thế nào cũng phải tìm được cô, không tìm được cô tìm thấy cô, ba mẹ tôi chết đi cũng không cho phép tôi kết hôn!"

Lời anh nói nửa thật nửa giả, để cho cô không biết thiệt giả.

"Vậy nếu như, nếu là cả đời không tìm được?"

"Vậy thì cả đời không kết hôn!" Buông tay không thể làm gì. "Cũng không biết cô có phải con gái tư sinh của ba tôi hay không."

"Phốc..." biểu tình anh chộc cười, gánh nặng con tim cũng ít đi không ít. "Vậy tôi bây giờ có thể coi anh là anh, không phải vị hôn phu!"

(đối xưng hô vì nhận anh em – theo nghĩa tình thân)

"Có thể, chỉ cần người nọ đối với em không tốt, anh vẫn đón lấy em" cặp mắt đào hoa lóe lên ánh sáng khác thường.

Nhu Nhu xa xa thấy hai người trò chuyện xong rồi, lúc này mới đi tới bên cạnh hai người. "Các người nói chuyện phiếm xong, bây giờ cũng sáu giờ! Mạnh Mạnh, cậu không đi trở về, Tổng thống đại nhân nhà cậu có thể về nhà!"

Nhìn điện thoại di động, quả thật sáu giờ! Trên đường trễ nải lâu như vậy, còn phải kẹt xe, đến nhà chỉ sợ sẽ chậm.

Vội vàng đứng dậy. "Bùi Á Hạo, mau đưa em về nhà! Chậm không còn kịp rồi."

"Được!"

Mấy người vội vã rời đi phòng trò chơi, trở lại lâu đài, cũng tám giờ.

hai người vẫy tay, vội vã chạy về lâu đài.

Mở cửa lâu đài ra, quả nhiên thấy Cận Tư Hàn trầm mặt ngồi ở trong phòng khách.

người giúp việc trước mặt anh xếp thành một hàng, phất đứng.

Rón rén đứng trước mặt của anh, cúi thấp đầu, hai tay không ngừng khuấy động.

Đứng ở trước mặt Anh chừng năm phút, Anh đều không nhìn mình, Anh như vậy càng làm cho tim cô đập rộn lên.

Quần gia ở một bên, không ngừng đối với cô chớp mắt, cô cúi thấp đầu từ đầu đến cuối không nhìn thấy.

An Chi Manh nhìn người giúp việc bị mình liên lụy phạt đứng, càng áy náy.

"Ông xã..."

" Ông xã...em sai rồi!"

"Em sai rồi, anh bỏ qua cho em, có được hay không!" Thanh âm mềm nhũn.

Cận Tư Hàn vẫn là không cách nào đối với cô lòng dạ ác độc! Buông báo trong tay xuống, trừng mắt đen nhìn cô.

"Tối!"

"A!" Ngoan ngoãn đứng trước mặt của Anh.

Ánh mắt diễm đạm đáng yêu nhìn Anh, như chó nhỏ bị vứt bỏ."Em sai rồi! Em không nên len lén đi ra ngoài chơi!"

"Ngồi!"

"a!" Ngồi ở bên cạnh Anh, hai chân chụm lại, hai tay rất tiêu chuẩn đặt ở trên đùi không dám lơ đãng.

đáng vẻ Cô đáng thương, để cho lòng Anh cứng rắn hóa thành nước."Các người tất cả đi xuống!"

"Dạ, Tổng thống tiên sinh!" Quần gia nhanh chóng dọn dẹp đi.

lúc này Cận Tư Hàn mới chăm chú nhìn cô gái nhỏ trước mắt."Muốn đi chơi, phải không?"

"Không phải vậy, em..."

" nói cho anh, là phải hay không phải!" thanh âm Anh trong trẻo lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Từ đầu đến cuối, không bỏ được

An Chi Manh run một cái, thanh âm nhỏ nhỏ."Thật xin lỗi! em không phải cố ý đi ra ngoài chơi, em... em cũng bị nhốt hơn một tháng, em..."

Cô chỉ là một đứa trẻ mười tám tuổi thích chơi, nhốt ở lâu dài lâu như vậy, cô cũng có ưu tư của mình, có ý tưởng của mình.

Cô phải thỉnh thoảng chơi, càng không phải là chìm hoàng yến. Cô đi ra ngoài chơi, có sai sao?

Anh cả ngày lẫn đêm bận rộn như vậy, buổi tối về đến nhà cũng chỉ là công việc, công việc, hay là công việc!

Cô hiểu Anh bận bịu, nhưng lâu dài lớn như vậy, người giúp việc không thể nào cùng mình tâm sự.

Bạn thân cũng bận rộn, cả ngày lẫn đêm cô giải trí chỉ có máy vi tính cùng lâu đài lạnh như băng.

Lâu đài lớn hơn nữa, thích đi nữa, cuối cùng là vật chết, cô là người sống!

Lâu, cô cũng sẽ muốn đi chơi, cũng sẽ ủy khuất cũng sẽ oán trách.

Càng nghĩ càng ủy khuất, hơi nước hiện đầy hốc mắt.

Thấy cô khóc, thật sâu thở dài!

Đáy lòng cũng hết giận, mình quả thật là không biết làm sao, nhốt cô ở lâu dài.

"Anh không trách em! sau này em muốn chơi, gọi điện thoại cho anh, anh cùng em đi!"

"Anh có rãnh rồi?" Ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Anh, một ngày Anh không phải công việc hai mươi giờ, chỉ ngủ bốn giờ cũng không đủ sao?

"VẬY anh cũng không thể ủy khuất em! em nói đúng! anh không nên nhốt em ở trong nhà tù hoa lệ này."

Cánh tay dài duỗi ra, ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng dụ dỗ.

Cô gái nhỏ này, mình từ đầu đến cuối không nỡ mắng một chữ.

Nằm ở trong ngực Anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực bên tai.

Trong lòng cuối cùng vẫn áy náy, thanh âm nhỏ nhỏ. "Em.. hôm nay em cùng Bùi Á Hạo đi ra ngoài chơi..." Cúi thấp đầu, không dám nhìn Anh.

"Anh biết!" Anh cũng là bởi vì chuyện này mới tức giận như vậy.

Lớn tiếng mắng phàn. "anh biết?"

"ừ! Em cho là lâu đài, người khác muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?" Mày kiểem nhủ lại, lời nói có rùng mình nhàn nhạt.

người đàn ông kia không phải gan lớn, Anh ta lại dám chạy đến lâu đài. Rất tốt!

Vội vàng từ trong ngực Anh ngồi dậy, rất chăm chú nhìn anh. "Cái đó! Em thề chúng em đi ra ngoài cũng chỉ là đi ăn một bữa cơm chơi cái trò chơi, em mang theo Nhu Nhu. Em chính là muốn đi cùng anh ấy nói chuyện rõ ràng, còn có..."

Nhàn nhạt nhận lấy cô lời. "Còn nữa, muốn biết thân thể ba em phải không?"

Cô càng thêm kinh ngạc. "Anh làm sao biết?"

"nước R không có chuyện anh có biết hay không!" sáng sớm anh tra rõ lai lịch anh ta, chỉ là có chút chuyện phải là cô gái nhỏ giải quyết, anh không tiện nhúng tay, đây cũng là nguyên nhân hôm nay anh để cho bọn họ đi ra.

Chẳng qua là không nghĩ tới, qua hộ vệ miêu tả, bọn họ chơi vui vẻ như vậy!

Cô lại thích tướng mạo rất quái dị, màu trắng, con nít đỉnh đầu có lông xanh!

người đàn ông kia, còn giúp cô lấy đồ chơi. Khá tốt, người phụ nữ này còn có chút lương tâm, không mang về nhà.

"a!" Nguyên lai, Anh đều biết!"Chúng em nói ra, anh nói anh là anh họ xa của em, không phải vị hôn phu!"

"ừ!" Cô đơn thuần, người khác nói cái gì chính là cái đó!

Anh nhìn ánh mắt cô, cùng là đàn ông anh rõ ràng nhất.

Những thứ này, đều là chuyện của đàn ông, đến lượt chính bọn họ giải quyết.

Tròng mắt đen lóe ánh sáng lạnh lẽo, cúi đầu trong nháy mắt ánh sáng lạnh lẽo rút đi nhu tình như nước. "Đói bụng không! Chúng ta đi ăn cơm!"

"a!" An Chi Manh bị anh mang ngồi ở trên ghế, ngồi ở bên cạnh anh.

Người giúp việc bụng mâm lên, An Chi Manh nhìn mâm thức ăn, biểu tình rất lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Đừng có ăn nữa, em van xin anh

Cái này không phải là tiệm mì mình ăn giữa trưa sao?

Ôm tâm trạng mắc nghẹn, ăn một miếng, phát hiện hương vị cùng một dạng, nội tâm của cô đã chảy thành sông.

"Ăn ngon không?" Môi mỏng câu lên nụ cười nhàn nhạt, gương mặt anh tuần yêu nghiệt như trăm hoa đua nở.

"Ha ha... Ăn ngon, ăn ngon!" đây là công thức bí truyền trăm năm, nhà khác muốn làm mùi vị này đều không làm được, không biết anh làm sao làm ra.

Đến tòa thành lâu như vậy, cũng không thấy anh ném qua mì.

Mì rất ngon, cay cô đã nghiền.

Ánh mắt len lén liếc anh, phát hiện gương mặt anh tuần có chút không bình thường!

Giống như có từng đốm lửa, môi đỏ khô gọi càng thêm đỏ quá mức.

Quản gia đúng lúc bung lên một chén nước. "Tổng thống, muốn nấu một phần mì khác cho ngài hay không."

"Không cần, đi xuống đi!" Uống một hớp, miệng lại càng cay xè.

Khớp xương ngón tay rõ ràng, cầm đũa chậm rãi bắt đầu ăn.

An Chi Manh thấy anh biểu lộ rất cổ quái, lúc này mới nhớ tới anh ẩm thực nhất định sạch, xưa nay không ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe.

Tôi nơi này lâu như vậy, cũng không thấy anh ném qua đồ ăn cay, hơn một tháng qua làm cho mình cũng ăn uống thanh đạm.

Thấy gương mặt anh tuần hiện đầy mồ hôi, môi mỏng càng thêm đỏ.

Bắt an đi đến bên cạnh anh, đem ly nước đưa cho anh. "Uống miếng nước đi!"

Lạnh nhạt đón ly nước, ực mạnh miếng lớn.

An Chi Manh lại đưa cho anh thêm một ly nước, thấy anh lại uống rất nhanh.

Nội tâm rất là áy náy. "Không quen, thì đừng ăn!" Vươn tay bưng bát của anh, lại bị cánh tay anh ấn xuống.

Cận Tư Hàn ngẩng đầu nhạt nhẽo nhìn cô. "không phải các người ăn rất vui vẻ sao?"

An Chi Manh. "... " Bảo vệ có cần miêu tả cẩn thận như thế không!

"thứ em ưa thích, tôi đều muốn ném thử! Chỉ cay mà thôi, tập thành thói quen thì tốt! Ăn đi!" Đẩy cô ra, tiếp nhận bát đũa, chậm rãi ăn.

An Chi Manh không thể làm gì ngồi tại vị trí của mình, thấy anh ăn sắc mặt nhăn nhó, môi đỏ càng đỏ.

Một ly nước tiếp theo một ly nước rót vào bên trong bụng, nhưng đôi đũa thủy chung chậm rãi gấp lấy, không có chút ý từ bỏ.

Mì này là mì cay, mấy người bọn họ đều ăn cay.

Chỉ là, không nghĩ tới anh hiểu rõ ràng như vậy.

Xưa nay anh không ăn cay, lần đầu tiên ném thử cũng là mì cay...

Đáy lòng áy náy, càng nhiều.

Thấy anh cầm một bình nước, uống hơn phân nửa, còn không có ý từ bỏ.

Thông suốt đứng dậy, đoạt lấy cái bát, thả sau lưng mình.

Cận Tư Hàn nhìn cô một chút. "Đưa nó cho tôi!"

"Không muốn!" Đem mì để sau lưng mình, chết sống không đưa cho anh.

Anh chỉ ăn một chút liền uống cạn hơn phân nửa nước trong bình. Sắc mặt nhăn nhó, cánh môi đều có chút sưng.

Cô không dám tương tượng, anh ăn xong một bát mì cay này, lại biến thành thế nào!

Cận Tư Hàn đứng dậy, cánh tay dài duỗi ra, liền nhẹ nhàng cướp mì đến tay.

Một lần nữa ngồi trở lại vị trí bên trên, chậm rãi ăn.

Ăn một ngụm nhỏ, liền uống một ly nước lớn, không có chút ý dừng lại.

An Chi Manh nhìn thấy rất khó chịu. "Cận Tư Hàn, anh đừng ăn, anh đừng ăn nữa! em cũng không tiếp tục ăn mì này, em cũng không tiếp tục ăn mì này rồi! Van xin anh, chớ có ăn, chớ có ăn rồi..."

Mì cay đối với cô là người có thói quen ăn cay, không cay không vui mà nói chỉ đủ cay.

Cô không cách nào tưởng tượng một người 28 năm không ăn cay mà nói, cảm nhận ăn cái này là như thế nào.

mất anh lãnh ý biến mất, trực tiếp để quần gia đem mì rút lui rồi.

Đổi lại món chính hôm nay.

An Chi Manh nhìn thấy trước mắt đầu vào đầy một màn, sững sờ, ánh mắt đều quên lau.

Hồi lâu mới phản ứng kịp. "Cận Tư Hàn, anh lại thiết kế tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Đấu pháp cùng với tổng thống phúc hắc

Quần gia lạng lẽ lui xuống, An tiểu thư ngốc này làm thế nào lại là đối thủ của tổng thống phúc hắc!

Cận Tư Hàn mất đen ôn nhu nhìn cô. "em muốn cảm thấy tôi thiết kế em, vậy để cho quần gia bụng mì lên, tôi ăn cho xong."

"Không cần rồi!" cầu khẩn ngồi tại vị trí, ăn bữa tối tinh xảo dinh dưỡng.

Cô cảm giác mình bị thiết kế, nhưng lại xác thực nói không nên lời là anh không đúng.

Là mình chết sống không cho anh ăn, còn nói mình xưa nay cũng không ăn mì, người ta từ đầu tới đuôi đều chưa nói qua không ăn.

Cận Tư Hàn đạt tới mục đích, tâm tình rất vui vẻ.

Nhìn thấy cô tức giận phồng lên mặt bánh bao, càng xem càng thuận mắt.

Rất là vui vẻ ăn xong bữa tối, cô theo người đàn ông kia ăn qua mì, anh làm sao lại để người phụ nữ của mình lại đi ăn đây.

Tâm tình của anh vui vẻ ăn xong bữa tối, liền đi làm việc rồi.

An Chi Manh tức giận ở trong phòng mình, một mình buồn bực.

người đàn ông này quá đáng giận, quá nhỏ nhen, quá bá đạo rồi!

Không được, mình bị thiết kế, tâm tình của anh vui vẻ, tâm tình mình lại bất bết như vậy.

tự mình bị thương không bằng để người bị thương, ánh mắt giao hoạt chuyển động.

Tâm tình không bình thường vui vẻ đi đến phòng tắm tắm rửa, đặc ý tắm rửa.

Mặc nội y, trùm khăn tắm lên, nằm ở trên sàn nhà lạnh băng.

Chuẩn bị sẵn sàng, phóng sinh kêu to. "A..." Một tiếng này đầy đủ bén nhọn, to rõ để sát vách có thể nghe thấy.

Tâm tình vui vẻ nhỏ giọng đếm.

1, 2...

8...

‘bịch...'

Cận Tư Hàn hốt hoảng đẩy cửa vào, điều nhìn không thấy bóng người cô. "Manh Manh, em làm sao rồi hả? em ở đâu?"

"em ở nơi này, em trong phòng tắm!" giọng mềm nhũn mang theo dè nén đau đớn.

Anh đẩy cửa phòng tắm ra, thấy cô trùm khăn tắm nằm trên mặt đất.

Tâm xiết chặt, không nói hai lời cánh tay dài vươn tới liền gấp gấp ôm cô vào trong ngực. "Thế nào, em bị thương chỗ nào rồi hả?"

mặt trái xoan ủa khuấy nhìn anh. "Đau quá, chỗ nào em cũng đều đau nhức! Muốn thối thối!"

"Thối thối?" Biểu lộ có vẻ lúng túng!

"Ủm! Đau nhức đau nhức, thối thối... em muốn thối thối mà!" Ánh mắt càng phát ra ủa khuấy, cúi đầu thấp xuống. "anh không thương em rồi! Đều không giúp em thối thối, đau, em đau quá..."

Cận Tư Hàn gương mặt anh tuấn băng lãnh, trong nháy mắt quyết liệt, vỡ thành bột phấn.

Nhìn thấy cô gái nhỏ ở trong lồng ngực của mình nũng nịu, biểu lộ rất mất tự nhiên. "Thối thối... Ngạch..."

"em muốn thối thối, em muốn thối thối... Không thối thối cho em, đau chết em rồi." Cúi đầu thấp xuống, khóe miệng hơi giương lên.

Cho anh thiết kế em nha, cho anh khi dễ em nha!

em không ngay ngắn chỉnh anh, làm sao giảm oán khí từ đáy lòng!

Nhìn thấy anh khó chịu, một dạng biểu lộ, đáy lòng không cao hứng hơn.

Cận Tư Hàn biểu lộ cổ quái nhìn cô. "Thật là, nhất định phải thối thối sao?"

"Ủm!" gật đầu rất chăm chú.

Anh nheo nheo mi tâm, thờ dài thật sâu. "Chỗ nào đau!"

"Nơi này, nơi này còn có nơi này." Chỉ cánh tay mình, nằm ngang ở bên miệng của anh, ánh mắt chờ đợi nhìn anh.

Cận Tư Hàn cầm cánh tay cô, đặt ở bên miệng, lúng túng hỏi lần nữa: "Xác định, muốn thối thối?"

"Ủm! Xác định cùng khẳng định." Nhìn thấy anh như thế không thể làm gì biểu lộ kinh ngạc, trong lòng cô nở hoa.

Cho anh dùng IQ cao lừa em nha.

Anh lần nữa nhìn cánh tay búp sen bên miệng, chậm rãi đặt ở bên miệng.

Hé miệng, nhẹ nhàng thối một cái. Cảm giác khó chịu toàn thân không được tự nhiên, cái này so với đàm phán còn khó hơn nhiều quá.

Đề anh đi đàm phán, dĩ nhiên vài phút giải quyết sự tình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Đau nhức đau nhức, thối cho em

Đề anh đỡ một cô gái, vẫn là một cô gái nhỏ hơn mười tuổi so với mình, với anh mà nói đơn giản cũng là ngày tận thế đều không chút nào khoa trương.

An Chi Mạnh cười híp mắt nhìn thấy anh biểu lộ khó chịu, nội tâm đều nhanh cười rồi.

Không bình thường không bình thường vất vả khắc chế nụ cười nơi khóe miệng, chỉ bộ ngực của mình. "Nơi này cũng đau, thối một chút!"

Mắt đen nhìn thấy hai ngọn núi cao ngất, lóe ra vẻ khác thường.

"em xác định, nơi đó đau nhức?"

"Ủm!"

"Tốt, anh giúp em thối!" Anh sao có thể nhìn không ra cô gái này theo bên mình nào loạn.

Ôm vào trong tay, phát hiện quần áo cô hoàn chỉnh, không có động nước, anh liền phát hiện cô đang nháo

Hắn là bữa tối chính mình thiết kế cô, không để cho cô cao hứng rồi.

Anh cũng vui vẻ dỗ dành! Nhìn thấy này hai ngọn núi cao thẳng.

Môi mông hơi hơi giương lên, cười tà mị.

Hơi cúi đầu xuống, thổi thổi hai ngọn núi.

Càng thổi đầu càng thấp, môi mông băng lãnh tựa trên hai vú mềm mại.

Môi mông khẽ động, chẳng khác nào hôn lên hai ngọn núi một lần.

bầu không khí mập mờ, để cho cô có chút hưng phấn, nương theo một chút bất an.

"này, em là để anh thổi, không phải để anh hôn!"

"anh tới gần chút nữa, thổi mới có gió lớn! mới nhanh thôi!" nụ cười tà mị nơi khóe miệng mang theo vẻ du côn cười xấu xa.

An Chi Manh hô hấp căng thẳng, người đàn ông này muốn hay không muốn yêu nghiệt như thế!

ngay cả nói lưu manh, đều bị cô cảm giác đang tán tỉnh.

Mang tai không tự chủ được đỏ lên, giọng mềm mại. "nơi đó em không đau, không muốn anh thổi nữa."

"Làm sao có thể không đau! Nó nói với anh nó đau quá!"

Cô gái nhỏ ngồi dậy, thật làm anh hận không thể trực tiếp làm cô nằm xuống.

Nhưng nhớ tới lời Tống Húc, mắt đen trầm xuống.

Môi đỏ mọng tựa vào ****, chậm rãi thổi nhiệt khí.

Mang đến từng đợt cảm giác tê dại, để cho cô ngượng ngùng.

Cảm giác được **** mát lạnh, cúi đầu phát hiện anh vậy mà dùng đầu lưỡi **** lộ ra hai vú.

Oanh...

Cả người đều nóng lên. "anh đang làm gì?"

Cận Tư Hàn không ngừng đầu trả lời rất nghiêm túc. "Nó nói nó đau, để cho anh hôn nó!"

Cô dờ khóc dờ cười, người đàn ông này nói láo đều một vẻ nghiêm túc như thế.

Cảm giác được từ hai ngọn núi truyền đến cảm giác tê dại, xấu hổ hận không thể tìm cái động chui xuống dưới.

"nơi đó em không đau, thật không đau rồi!"

"Là sao? Có thể nó nói nó rất đau! Không được, anh lại muốn giúp em thổi một chút!" Anh rất là chăm chú dùng đầu lưỡi miêu tả hai vú của cô.

môi mông kêu gọi, khiến người ta cảm thấy toàn thân nóng lên.

Đầu lưỡi một đường hướng lên, tại xương quai xanh trải miên.

Một chút đi lên, ngăn chặn đầu của cô, tinh chuẩn áp lên môi cô đỏ mọng.

cánh tay dài hữu lực ôm eo cô, để cho cả người cô áp sát vào lồng ngực.

Hôn nóng bỏng, bá đạo mà nóng rực, ở trên môi trần trọc trần trụi.

An Chi Manh vô lực nằm trong ngực của anh, mặc cho anh hôn hít mình, cảm giác lửa nóng từ bàn tay anh ở eo của mình, trêu đùa một chút xíu.

Hô hấp trong nháy mắt nồng nhiệt, tay anh như có cổ ma lực, sờ ở đâu, chỗ đó nóng hừng hực.

Cô quên mình đắm chìm trong cảm giác trên mây, thân thể lộ ra một chút xíu.

bàn tay Cận Tư Hàn nhẹ nhàng kéo một cái, áo choàng tấm chậm rãi rơi trên mặt đất.

nồng nhiệt hôn một đường xuống dưới, khẽ cắn chặt áo ngực cô, bàn tay cách áo ngực nhẹ nhàng nắm vuốt.

cảm giác tê tê dại dại, để cho cô thấp giọng rên rì.

Nhẹ giọng ngâm nga, để hạ thể anh càng bành trướng.

Trước mắt thân thể ngà ngọc, như tranh chữ đẹp nhất. Đẹp đến mức làm anh muốn dùng tâm nhắm nháp, một mình trân quý, không cho bất luận kẻ nào phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Tiểu yêu tinh, không đúng giờ

Tay một đường di chuyển xuống phía dưới, hai người quần áo hỗn độn, hơi thở hỗn hển.

Cận Tư Hàn ôm lấy thân hình mảnh khảnh của cô.

Hai người chậm rãi ngã xuống giường nệm hôn càng phát ra lửa nóng.

Điều hòa trong phòng, tràn ngập không khí ái muội.

Hai người mây mưa thất thường, An Chi Manh vô lực nằm trong lòng anh.

Nhìn đóa mai trên ga giường màu lam, khoe miệng gọi lên nhột nhột ý cười.

Cô xem như đã thu phục anh rồi chứ?

Tay nhỏ bé lượn vài vòng trước ngực anh, cẩn thận vuốt.

Thân thể rắn chắc hoàn mỹ này, cô sớm đã kiểm chứng rồi.

Bàn tay trên người không ngừng đốt lửa, Cận Tư Hàn nhìn vị huynh đệ nào đó đang đứng thẳng, không ngần ngại bắt lấy tay cô.

Thanh âm khàn khàn làm cho người ta mê say. "Tiểu yêu tinh, em ở đốt lửa, đừng trách anh lại đến một lần."

Nghĩ đến vừa rồi bị ép buộc, bàn tay nháy mắt an phận lại.

Nhìn xuống hạ thể của anh, làm sao cô chỉ trêu chọc có chút mà đã không chịu nổi rồi? Không phải nói, anh không có thứ gì khiêu khích nổi sao?

Cận Tư Hàn nhìn dấu hôn trên thân thể trắng như tuyết, lòng có chút bồn chồn.

"Đau không?"

"Đương nhiên đau a!" Không biết là ai nói xử nữ sẽ không đau, cô đẩy đau đến chết đi sống lại đó.

Chỉ là, sau đó thật ra rất thoải mái! Hai má nóng bỏng nóng bỏng.

"Anh bế em đi tắm rửa!" Thân thể cao lớn đứng cạnh giường, dài cánh tay chụp tới ôm lấy thân hình tròn bóng của cô vào lòng.

An Chi Manh xấu hổ đỏ mặt, vùi mặt vào lòng anh, rầu rĩ nói: "Em. Muốn mặc quần áo! Cho em quần áo!"

"Không cần, như vậy, tốt lắm!" Tienwgs cười khàn khàn, làm cho An Chi Manh càng thêm xấu hổ chôn sâu trong lòng anh.

Hậu tri hậu giác, cô mới phát hiện hai người cũng chưa mặc quần áo, thân thể hai người tiếp xúc trực tiếp, như vậy càng thêm xấu hổ.

Cận Tư Hàn cười khề quan sát biểu cảm bất an thẹn thùng của cô, tâm tình rất là sung sướng!

Nếu không phải sợ cô còn quá nhỏ, không chịu nổi! Anh hiện tại đã hưng hăng chiếm lấy cô thêm lần nữa rồi.

Mở nước ấm, đặt cô vào bồn tắm lớn, sau đó mình cũng ngóu vào.

"Này, anh định làm gì?!"

"Tắm rửa!" Có thể quang minh chính đại ăn đậu hũ của cô như vậy, anh làm sao có thể bỏ qua.

Nhìn cô gái nhỏ đang cố né tránh, khóe miệng gọi lên nụ cười tà mị."đến đây, ông xã giúp em rửa."

"Không cần!" Anh càng cười mị hoặc, cô càng cảm giác bất an.

Hai tay che trước ngực, cô tránh."Em nghĩ em tự làm được rồi!" Cười xấu hổ.

Nói đùa sao, để anh giúp cô, không chừng sẽ chẳng ra ngoài nữa đó chứ.

"Ngoan! Lại đây!" Thanh âm trầm thấp mang theo nét khiêu gợi.

"Không cần! Em tự làm. Anh cứ tự nhiên làm việc của anh đi!" Cô lúc này chẳng còn chút khí lực, chỉ muốn khóc.

Người đàn ông này, quả thực là một con sói đói ăn 28 năm...

Cô đi qua, chẳng may chui vào hang sói.

Cận Tư Hàn cười, ngũ quan yêu nghiệt muốn chọc mù mắt người ta.

An Chi Manh ngỡ ngác nhìn, lúc nhận thức quay lại. Người đã bị anh ôm lấy.

Toàn thân bị bó chặt."Anh... Anh muốn làm gì. "

"Em nói xem! Bồn tắm lớn như vậy, ngoại trừ tắm rửa, còn có thể làm gì?!" Khóe môi giờ lên, cười cười nhìn cô.

Tay cầm khăn mặt, cẩn thận giúp cô chà lau thân thể.

Sát sát, lửa nóng lập tức lại bùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Dừng lực chút

Anh phát hiện trước kia còn có thể khắc chế dục vọng của mình đối với cô, nhưng vừa rồi sau khi cảm nhận thân thể cô, anh hiện mỗi giây phút phải chịu đựng đều như một loại giày vò! Con người đen đục ngẫu.

"Manh manh, một sao?"

An Chi Manh hường thụnắm ngón tay thon dài của anh đang giúp mình mát xa.

Cô nhắm mắt lại, hoàn toàn say mê trong đó, hoàn toàn không để ý tới hàm ý sâu sa tròn lời nói của anh.

Không chút nghĩ ngợi trả lời."Thoải mái hơn."

Con người đen lập tức mang ý cười, anh tiếp tục."Có muốn thoải mái hơn nữa?."

"Ừ! Dừng lực chút nữa. "

Cận Tư Hàn mắt nhìn nguy hiểm, cô gái này có biết trước mặt đàn ông, nói dừng chút lực nữa như vậy, có tác dụng cổ vũ hành động ái muội lắm không?

Tay di rời xuống bầu ngực của cô, xoa nắn.

An Chi Manh trong giây lát ngẩn đầu, vươn tay muốn kéo tay anh ra, liền phát hiện mình không thể kéo nổi.

"Cận Tư Hàn, anh muốn làm gì hả!"

"Bà xã ra lệnh phải dừng lực chút nữa, anh đương nhiên là đang - dừng sức -" khóe miệng tươi cười càng thêm tà mị.

Môi đỏ mọng dán lên môi cô, lúc hai người đi ra đã là chuyện của mấy tiếng sau rồi.

Cô thật sự cảm thấy buồn ngủ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Đợi đến khi cô tỉnh lại, lúc này là chạng vạng sáng hôm sau rồi.

Cô đi xuống lầu, liền phát hiện người làm đều nhìn cô cười một cách dị thường.

Chẳng lẽ là mình chột dạ?

"Quản gia đại thúc, sao chú không gọi tôi xuống ăn cơm? "

Quản gia cười tủm tỉm nhìn chằm chằm của nàng bụng xem."Phu nhân, tổng thống cố ý phân phó. Cô mệt quá rồi, cho nên yêu cầu chúng tôi đừng quấy nhiễu cô nghỉ ngơi! Trà nhân sâm, tổ yến vây cá, còn có đông trùng hạ thảo đã được đun nấu kỹ càng luôn sẵn sàng bưng lên cho cô."

"Ngạch..." Xấu hổ đến nỗi mặt đỏ bừng, người này không phải đã quang minh chính đại nói cho tất cả mọi người, tối hôm xưa bọn họ làm chuyện gì đó chứ!

Dưới ánh mắt của mọi người, cô nhịn xấu hổ ăn xong bữa.

Bữa cơm này, đặc biệt quý, nhưng cô vẫn chưa cảm nhận được mùi vị gì, chỉ đắm chìm trong ngượng ngùng mà thôi.

"Tổng Thống tiên sinh, ngài đã trở lại!" Quản gia thấy tổng thống phá lệ lần đầu tiên về nhà sớm như vậy.

Lúc này mới có năm giờ chiều, tổng thống vậy mà đã về nhà rồi."Tổng Thống tiên sinh, vẫn chưa chuẩn bị bữa tối cho ngài. Ngài muốn ăn gì? Tôi lập tức kêu người hầu làm "

Cận Tư Hàn đem công văn đưa cho quản gia, cởi cúc áo somi, đi đến nhà ăn.

"Không cần, tôi với cô ấy cùng ăn!" sau đó trực tiếp ngồi xuống cạnh cô, sai tay kéo cô ngồi lên đùi mình.

An Chi Manh nhăn nhó."Đừng như vậy, mọi người đều nhìn đó!" Hai má đỏ bừng, khoe miệng cong lên ý cười, càng thêm xấu hổ muốn tìm nói chui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Ngọt ngược chết cẩu

Cận Tư Hàn quét mắt lạnh, người hầu rất nhanh tự giác nối đuôi nhau lặng yên không một tiếng động rời đi.

Lúc này anh mới cười khê."Hiện tại, không có người ngoài. Đến đây nào, chúng ta cùng ăn." sau đó cẩn thận gấp một miếng cá muối đưa lên miệng cô.

Thấy cô ăn rồi, lại gấp thêm một miếng nữa.

Cô há miệng cắn lấy, vừa định nuốt vào, trong giây lát liền phát hiện anh rất nhanh đã cúi đầu cắn nốt bên kia.

Nghẹn họng trân trối nhìn anh ăn mất đồ ăn trên miệng mình.

Anh... Anh...

Anh cứ nhiên ăn luôn nửa phần thức ăn còn lại trên miệng cô, môi còn truyền đến xúc cảm mềm mại.

Môi đỏ mọng khê nhếch, cô ngậy người nhìn anh.

Cận Tư Hàn cười khê néo mũi cô."Còn không mau ăn!"

"A!" Cô quên mất không nhai nốt thức ăn trong miệng mình đã nuốt xuống rồi.

Anh sùng nịch nhìn cô, lại gấp thêm một miếng thức ăn đưa đến.

Lần này, An Chi Manh cắn một miếng lớn, ăn hết toàn bộ số thức ăn trên đĩa.

Cô tăng tốc, anh cũng tăng tốc, lập tức cúi đầu cắn lấy phần còn dư của thức ăn.

Khoe miệng gọi lên nụ cười đắc ý, y như trẻ con cướp được kẹo. Nhẹ nhàng cắn lấy thức ăn, đầu lưỡi còn cố tình lướt nhẹ qua môi cô.

"Thật ngọt!" Con người đen ái muội nhìn cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn.

Một từ hai ý, khiến cô bất giác đỏ mặt.

"Anh ăn đồ của anh, sao cứ giành với em? "

"Thứ ăn của em rất ngọt." Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm môi, tuần hoàn yêu nghiệt mang theo một cỗ mị hoặc trí mạng.

Xem An Chi Manh nháy mắt mặt đỏ tím đập, yêu nghiệt này, còn liếm môi như vậy thật khiến cô muốn cưỡng hôn anh quá đi.

Quả nhiên là, đã là yêu nghiệt thì một động tác nhỏ cũng rất khiến người ya mê mẩn.

"Em cảnh cáo anh, không cho anh giành đồ ăn của em nữa " Sau đó cô giành đĩa về bên mình.

Mắt dời đến chỗ thức ăn trên bàn, cắt một miếng thức ăn nhanh chóng bỏ vào miệng. Sợ anh lại cướp mất.

Anh cười đưa tay chế trụ đầu cô, cúi đầu, nụ hôn đáp xuống.

Nhẹ nhàng cạy mở hàm răng cô, đầu lưỡi đảo qua lại, đem thức ăn di chuyển qua miệng.

Thật lâu sau, An Chi Manh mới từ trên mây tỉnh lại.

Nhìn anh đang tươi cười, cô vô cùng ảo não.

Tên phúc hắc này. Cô hận chết anh.

Giận dữ không thèm nhìn anh. "Hừ! Em không ăn! Xem anh còn bắt nạt em kiểu gì. "

Cười khê ôm lấy cô gái nhỏ trong lòng, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng đầy nam tính vang lên.

"Em chắc chắn đã no rồi?"

"Hừ, ăn no rồi!" Cùng lắm thì, đợi ạn đi rồi, cô ăn bữa khuya là được.

"Em ăn no rồi, hẳn là ăn anh ngon lắm. " Thanh âm mang theo ý cười nồng đậm, trực tiếp ôm lấy cô đứng dậy.

An Chi Manh nửa ngày mới phản ứng lại đây, ý câu ăn no của anh.

Cả người lảo đảo đổ lụng."Anh... Anh... Anh không biết xấu hổ..."

Tà mị cười."Anh có mặt. "

Cô khó khăn hô hấp.

Anh cư nhiên nghiêm trang trả lời mình có mặt, xin hỏi da mặt anh dày cấp độ nào rồi.

Lúc anh đưa lên đến lầu, cô mới cuống quýt mở miệng."Em chưa ăn no, em muốn ăn cơm, em muốn ăn cơm!"

Anh nhẹ cười ra tiếng, cô gái giấy dựa trong lòng chẳng khác nào mèo nhỏ giờ nanh múa vuốt.

Đáng yêu làm cho người ta nhịn không được muốn ăn cô.

Thấy cô ăn vội vàng. Không kịp nhai đã nuốt vào bụng, mày kiếm hơi nhú."Không cho ăn như vậy."

"Em sẽ ăn như vậy!" Cô lấp đầy miệng đồ ăn. Lúc này mới thoải mái hơn chút.

Mày liễu dựng thẳng lên, đùa cợt nhìn anh, vỗ vỗ bụng mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Anh vô sỉ

Cận Tư Hàn nhột nhột cười, cắn lấy miếng thức ăn cô vừa cho vào miệng.

Tay chế trụ đầu cô, đáp xuống nụ hôn sâu.

Đến khi cô phản ứng lại, thức ăn đã vào bụng anh rồi.

"anh... Anh vô si..."

Anh tâm trạng cực kì tốt. "Em muốn tự nhai hay để anh nhai giúp. Anh rất vui lòng giúp em."

Cắm giận trừng mắt nhìn anh, nghiêng răng ken két.

Cô nhai đồ ăn trong miệng sau đó mới nuốt xuống!

Thấy miệng anh cong lên nụ cười, cô hận a! Có ông chồng phúc hắc như vậy, quãng đời còn lại cô làm sao sống.

Lại ăn thêm một miếng thức ăn nữa, thấy nh nhìn chăm chăm mình, cô đánh nhai từ tốn sau đó mới dám nuốt.

Cô vừa giận vừa thẹn. "Anh không phải mắc bệnh sạch sẽ sao? Còn ăn dột trong miệng em!"

"En - không bản! Rất ngọt." Sâu thẳm trong con ngươi đen, lửa nóng nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng của cô.

An Chi Manh bị anh nhìn đến phát ngượng, cúi đầu ăn cơm.

Hai người anh một ngụm, em một ngụm!

Ngẫu nhiên còn bị anh cướp đồ ăn, bồi thêm một nụ hôn dài.

Bữa cơm này, ước chừng phải mất hai tiếng.

Rõ ràng ăn no, anh không nên bắt ép cô như vậy, chỉ cần cô không chịu ăn liền hôn cô, sau đó đem đồ ăn đẩy qua miệng cho cô.

Bữa cơm này, cô ăn vừa thẹn lại tâm tắc!

Ngươi nào đó lại xuân phong quét vào mặt, thấy cô đứng dậy, cánh tay dài trực tiếp chụp lấy, ôm cô vào lòng.

"Đừng nhúc nhích! Anh bế em lên. "

"Em ăn no quá rồi! Em muốn đi một chút cho tiêu hóa!" Đều do anh, ép cô ăn nhiều vậy.

Vuốt bụng phình ra của mình, cô liếc anh.

Cận Tư Hàn nhìn cô, mắt lóe sáng.

"Không vội, đợi lát nữa em có thể tiêu hóa rồi.

Từ khi nếm thử hương vị của cô, đầu óc anh chỉ ngập tràn hình ảnh cô, khiến bản thân đứng ngồi không yên.

Đoán chắc cô đã ngủ dậy, liền vội vàng từ nơi làm việc về nhà.

Một đường ôm cô lên phòng, đặt cô nằm lên giường.

An Chi Manh đứng dậy, rất nhanh lại bị đẩy nằm xuống. Thấy anh cởi cúc áo.

"Anh... Anh muốn làm gì đây?"

"Em nói xem! Buổi tối, đương nhiên là - ngủ!" Ngón tay thon dài từ tốn cời từng cúc áo.

An Chi Manh chống eo mình. Rất muốn khóc!

Cô chậm chạp đi đến bên cửa. "Em Vừa dậy rồi, không cần ngủ. "

Cận Tư Hàn vươn tay, ôm cô vào ngực.

Cúi đầu thối nhe ám muội bên tai cô! "Không được, vận động xong sẽ rất mệt." thanh âm khàn khàn khiến tim người ta run lên.

Cô chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, hai mắt đắm lệ lưng tròn nhìn anh. "Cũng không thể - không vận động?"

"Em nói đi?" Cười nhìn cô, con người đen nông đậm sùng nịch.

Cánh tay dài kéo cả người cô ngã về mình.

Yết hầu lên xuống khiêu gọi, anh thì thầm bên tai cô. "Bà xã, chúng ta thể dục trước khi ngủ đi. "

Thanh âm mê mẩn bên tai khiến cô không tự chủ được mà gật đầu.

Trước mắt một màu đen, lúc cô mở mắt, đã là sáng hôm sau.

Ôm lấy eo nhỏ của mình, cô thật muốn nắn người.

Người đàn ông kia quả thực không phải người, rõ ràng đâu có làm một lần, kết quả một lần lại một lần, suốt một đêm không ngủ.

Cái này rõ ràng là con sói bị bỏ đói suốt ba mươi năm mà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Chuẩn bị mang thai

Đờ hông của mình, chân đi bộ đều như nhũn ra.

Đờ tay vịn đi xuống lầu, phát hiện ánh mắt người giúp việc nhìn mình càng để cho cô không tự nhiên.

Quản gia dị thường nhiệt tình tiến lên, chủ động đỡ cô. "An tiểu thư, nếu sau này cô đi bộ không có tiện, gọi điện thoại để cho chúng tôi đưa com đi lên, cô không cần tự mình xuống lầu, phiền toái như vậy!"

An Chi Manh: "...". Đáy lòng hung hãn mắng người đàn ông không tiết chế, hại mình lần nữa biến thành trò cười của người khác.

Cô thề, tối nay cô nhất định để cho anh ngủ trên sàn nhà.

Nhìn quản gia coi mình như con nít, cười rất là lúng túng. "Chú Quản gia, cháu có thể đi."

"Như vậy sao được! bây giờ không chừng trong bụng cô đã có tiểu tổng thống. Có một sơ xuất, tôi làm sao phụ trách nổi." Cười mặt đầy rục rờ, ánh mắt lấp lánh hữu thần nhìn bụng của cô.

lúc này An Chi Manh mới nhớ tới, hai ngày nay không có làm các biện pháp ngừa thai, sẽ không thật sự có thai đi!

Tay không tự chủ sờ bụng mình, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh nhạt.

"Đứa trẻ! đứa trẻ của chúng ta!"

Quản gia đỡ cô ngồi xuống, lúc này mới phân phó người giúp việc mang bữa ăn sáng.

An Chi Manh cau mày nhìn bữa ăn sáng trước mắt, mười mấy món, ngay cả nước trà đều là trà sâm, bữa ăn sáng lại còn cao cấp như vậy..

"Chú Quản gia, có thể quá xa xỉ hay không?"

Cận Tư Hàn ăn rất tinh tế, nhưng vẫn là người không lãng phí.

"Thiếu phu nhân, không lãng phí! bây giờ cô phải điều dưỡng thật tốt, vì sức khỏe bảo bảo lo nghĩ!" Quản gia nhiệt tình giới thiệu cho cô mỗi một loại thức ăn cần thiết.

Có chữa trị tính hàn trong người mình, còn có bồi dưỡng thể chất.

Cô nghe đầu óc mơ hồ, nhưng cũng biết người ta là ý tốt.

Chỉ có thể nhắm mắt ăn, cảm giác được quản gia cười híp mắt nhìn mình, đáy lòng không biết làm sao.

Bữa ăn sáng này ăn hơn một giờ, mới ăn chống đỡ lại cũng không ăn được.

Quản gia nhanh chóng tiến lên. "An tiểu thư, cô đi theo tôi."

Đi theo quán gia đi tới một căn phòng chỗ khúc quanh, quán gia đẩy cửa ra. "An tiểu thư, đây là ngày hôm qua Tổng thống tiên sinh chuẩn bị quà tặng cho cô."

Nhìn khắp phòng! Cô mừng như điên, có lớn nhỏ, đồ trang sức, đồ chơi

"An tiểu thư, Tổng thống tiên sinh nói, sau này cô thích gì muốn cái gì, cùng anh nói là tốt."

lời quán gia để cho cô trong nháy mắt nghỉ ngơi, sau đó quay đầu suy nghĩ.

Ngày hôm trước mình cùng Bùi Á Hạo đi thành phố trò chơi, để cho anh lấy cho mình một con bò sữa.

Suy nghĩ, nhẹ cười ra tiếng. Người đàn ông này, còn không phải là bá đạo giống vậy!

Nhưng bá đạo giống như mình càng ngày càng thích.

Đi tới phòng tràn đầy đồ chơi, từ trong lựa ra hai đồ trang sức tình nhân.

Cười híp mắt một cái treo ở trên điện thoại di động mình, cầm một cái khác cười mặt đầy tà ác. "Chú Quán gia, đợi một hồi cháu đi đưa com trưa cho Tổng thống!"

"Tốt! Thiếu phu nhân!" Quán gia rất vui lòng nhìn thấy hai người tương thân tương ái.

lúc này An Chi Manh mới phát giác quán gia đối với mình thay đổi. "Chú Quán gia, chú thế nào gọi cháu Thiếu phu nhân?"

"Cô là Tổng thống phu nhân tương lai, dĩ nhiên là cô!"

"trước kia chú không phải cũng gọi cháu An tiểu thư sao?"

Quán gia cười mặt đầy cao thâm khó lường. "Thiếu phu nhân, nếu là không có sao, tôi đi chuẩn bị nguyên liệu nấu bữa trưa cho Tổng thống ngay."

"a!" Cầm đồ trang sức, thuận tay lấy thêm mấy thứ thịnh soạn chơi.

Giống như cô lớn như vậy, các đồ chơi con nít, không lấy vẫn có tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Tổng thống phúc hắc đả kích - Không đường sống

Bây giờ, đủ hài lòng.

Trở lại trên lầu, mới phát hiện điện thoại di động hết pin.

Sạc pin cho điện thoại di động, mới vừa mở điện thoại di động lên phát hiện vô số cuộc gọi nhớ cùng tin nhắn.

Phát hiện tất cả đều là Nhu Nhu cùng Bùi Á Hạo, cơ bản hỏi là mình ngày đó về nhà có sao không.

Trở về gọi điện thoại cho Nhu Nhu, điện thoại vang lên thật lâu mới tiếp.

"Nhu Nhu, tớ không có sao! Không cần lo lắng rồi!"

"Cậu là không có sao, Tổng thống nhà cậu chắc sẽ không đối với cậu như vậy! Có chuyện có thể là người khác!" lời cô nói có bất mãn nhàn nhạt.

"Ai xảy ra chuyện?"

"Đương nhiên là Bùi Á Hạo rồi! Cậu không biết, Tổng thống nhà cậu lại vô si, những bộ phim cùng quảng cáo của anh, đều bị tạm thời cưỡng chế một hủy ước!" Nói tới cái này, cô một bụng lửa.

Cô làm sao cũng không nghĩ tới, mỹ nam cao lớn lên yêu nghiệt, ghen lên cũng là vô lý như vậy.

An Chi Manh nghe đầu óc mơ hồ, hai ngày cô hoàn toàn ở trạng thái ngủ.

Hai ngày, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?"Cậu nói là sự thật?"

Thanh âm bên đầu kia điện thoại rất không vui!"Dĩ nhiên! Tớ sẽ còn gạt cậu sao! Bây giờ bởi vì cậu, những người ủng hộ Bùi Á Hạo cũng ở bên ngoài nháo! Bùi Á Hạo vì cậu, chưa nói xấu Tổng thống nữa chữ, rất sợ liên lụy cậu!"

"Tớ biết!" Đáy lòng đối với người nọ có áy náy.

"Còn có một việc, còn có một tuần lễ đi học! Có vài người đã tới báo cáo, qua hai ngày phải quân huấn (quân sự đó)! Cậu có tới hay không!"

"Đi!"

Cúp điện thoại, trực tiếp bấm điện thoại Bùi Á Hạo, phát hiện là tắt máy, đều không cách nào thông.

Suy nghĩ, bây giờ chính là thời kỳ nhạy cảm, nhất định không muốn người khác quấy rầy!

Lên trên mạng, phát hiện có tin nhắn.

Mở ra, là tối hôm qua Bùi Á Hạo gọi tới."Manh Manh, mấy ngày nay anh sẽ biến mất một thời gian. Anh ở trường học chờ em!"

Hồi hột một câu nói, chưa nói chuyện mình.

Cô càng áy náy, mở ra tin tức.

Khắp nơi đều là bài đăng mới, tin tức thủ đoạn chèn ép người mới.

Tất cả quảng cáo cùng phim ảnh đóng qua ti vi, điện ảnh, trong một ngày ở trước mắt đại chúng biến mất.

Tất cả người cùng anh hợp tác qua, tất cả đi ra nói các loại tin tức mặt trái.

Thật giống như trong một ngày, ông xã quốc dân biến thành kẻ thù toàn dân.

Có thể trong một ngày để cho một thần tượng toàn dân biến thành đối tượng toàn dân nôn mửa, không nhận được bất kỳ quảng cáo điện ảnh, tất cả tác phẩm hạ giá.

Có thể làm được điều này trừ anh, cô không nghĩ tới còn có ai!

người đàn ông kia, làm thật là quá đáng.

"Chụp chụp..."

"Vào!"

Quần gia đẩy cửa vào."Thiếu phu nhân, thời gian đến, cô bây giờ phải đi đưa bữa trưa cho Tổng thống sao!"

"Muốn, nhất định phải!" Răng cắn vang dội, người đàn ông bá đạo đó, quá khi dễ người.

Giận đùng đùng đi xuống lầu dưới xách hộp com, trực tiếp ngồi xe đi cao ốc Tổng thống.

Một giờ sau.

An Chi Manh xách hộp đồ ăn, giận đùng đùng trực tiếp thẳng tới tầng chót!

Thư ký nhìn mặt cô đầy sát khí vọt vào phòng làm việc Tổng thống, ai cũng không có can đảm đi cản.

An Chi Manh trực tiếp đẩy cửa ra, để com hộp trước mặt anh, trợn mắt nhìn anh.

Cận Tư Hàn kinh ngạc nhìn cô đến, khép lại điện thoại, đứng dậy đi tới bên cạnh ôm cô vào trong ngực.

An Chi Manh đẩy anh ra, khoanh hai tay trên ngực lạnh lùng nhìn anh.

"Tại sao?"

"Cái gì tại sao?" Xách hộp com, ôm cô đến bên trong phòng, đóng cửa lại ngăn cách tầm mắt bên ngoài.

Chương 223: Thối phồng toàn thế giới đều biết

lấy com ra, đưa cho cô chén đũa.

An Chi Manh nhìn anh phục vụ mình quen như vậy, hòa khí một biến mất.

Cầm chén đũa lên, ủy khuất nhìn anh. "Anh nói qua không nhằm vào anh ấy, tại sao nói chuyện không tính toán gì hết?"

Tròng mắt đen anh nhanh chóng thoáng qua vẻ lạnh lùng, rõ ràng đã phong bế miệng tất cả mọi người, là ai nói cho cô điều này?

Người đàn ông kia dám muốn người phụ nữ của anh, anh lưu lại đường sống cho anh ta đã là nhân từ lớn nhất!

Tối thiểu công ty anh ta, sản nghiệp, anh không có hạ thủ đoạn.

Gắp lên thức ăn đặt ở chén của cô. "Ăn!"

"Không ăn! Anh nói tại sao cho em?" Người đàn ông này thế lực lớn kinh người, không có anh gật đầu đồng ý, ở nước R ai cũng không cách nào xoay mình.

Cận Tư Hàn buông chén đũa xuống, mặt trầm xuống.

"Anh ta đối với em quan trọng như vậy?" Người phụ nữ này lại vì người đàn ông khác, tới chất vấn mình.

An Chi Manh buông chén đũa xuống, cũng phát giác mình dùng sai cách rồi.

Mặt chất vấn, mấy giây trở nên ủy khuất nhìn anh. "Anh oan uổng em!"

Ánh mắt lờ lờ sưng mù, về mặt anh, cuối cùng vẫn mềm nhũn ra.

Đưa tay ra ôm cô vào trong ngực. "Em! Thật là không có biện pháp!"

"Ông xã, người ta là anh họ em, là con trai một người bạn duy nhất của cha!"

"Ừ, sau đó thì sao?" Tròng mắt đen thoáng qua ưu tư vô hình, người phụ nữ này lại học được quanh co.

"Sau đó!" ánh mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn anh, tay nhỏ bé bưng khuôn mặt anh, môi đỏ mọng hôn trên mặt anh. "Ông xã, anh biết không! Anh là người đàn ông đẹp trai nhất toàn thế giới! em thích anh nhất."

Khóe miệng không khỏi cười lên. "Ừ! Sau đó thì sao?"

"Sau đó!" ánh mắt trộm nhìn anh ưu tư biến hóa, phát giác gương mặt anh từ đầu đến cuối không nhìn ra biến hóa chút nào. "Ông xã! Chúng ta có thể bỏ qua cho anh họ em hay không!"

Thanh âm mềm nhũn, chấp hai tay, ủy khuất nhìn anh.

sắc mặt Cận Tư Hàn âm tình bất định. "Nếu như, anh nói không thì sao?"

"Vậy em chỉ có thể nghe ông xã!" Không tiếng động ở đáy lòng cùng anh nói xin lỗi!

Lời này hoàn làm lòng kiêu ngạo Cận Tư Hàn thoải mái, lúc này mới cười lên.

Đưa tay ra sờ cái đầu cô! "Ăn com! Com nước xong, như em mong muốn."

"Có thật không?" Ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần nhìn anh.

"Ừ, ăn com! Anh ta là anh họ em, tự nhiên cũng là anh họ anh!" Cười híp mắt gắp thức ăn cho cô.

An Chi Manh đơn thuần, căn bản không nghe hiểu một tầng hàm nghĩa khác trong lời nói anh, thật vui vẻ ăn.

Com nước xong, Cận Tư Hàn trực tiếp đi ra bên ngoài phòng làm việc, để cho cô ở lại bên trong tùy ý mình chơi!

Bên trong chính là một phòng ngủ nhỏ, tủ lạnh ti vi, ăn uống, ghế sa lon giường cái gì cần có đều có.

Cận Tư Hàn trở lại phòng làm việc, trực tiếp cầm lên điện thoại gọi tới." xóa bỏ tin tức Bùi Á Hạo, toàn bộ rút lui trở lại!"

"Đúng vậy, Tổng thống tiên sinh!"

"Ừ, dùng tất cả mọi lực vật nâng đỡ anh ta!"

"Nâng đỡ?" người đàn ông rất nghi ngờ, ngày hôm trước mới nói để cho mình tốc độ nhanh nhất xóa bỏ anh, để cho anh từ đây không lẫn lộn ở vòng nghệ thuật.

Làm sao mới hai ngày, biến thành nâng đỡ?

khỏe miệng Cận Tư Hàn cười tà mị." nâng đỡ! Dĩ nhiên muốn dốc hết tất cả nâng đỡ! Nhưng không thể nâng đỡ lặng yên không một tiếng động, phải thanh thế thật lớn nâng đỡ! Để cho tất cả mọi người đều biết là Cận Tư Hàn nâng đỡ anh. Muốn cho toàn thế giới đều biết anh ta là anh họ vợ Cận Tư Hàn, biết không?"

"Biết, Tổng thống tiên sinh!" người đàn ông đầy đầu mồ hôi lạnh!

Tổng thống tiên sinh không phải nâng đỡ! rõ ràng là "Giết"!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Có thai!!!

Có người đàn ông nào chịu bỏ tâm huyết nâng đỡ tình địch chính mình, còn tuyên bố cho toàn thế giới đều biết.

Tôi nâng anh, bởi vì anh là anh họ của vợ tôi!

Toàn thế giới đều biết sự thật này, nếu anh đang cướp đoạt cô dâu với tôi, vậy thì anh là lang tâm cầu phế, không bằng heo chó rồi!

Anh không khỏi vì người đàn ông kia, dưới đáy lòng yên lặng điềm!

Rõ ràng người đàn ông này là người cao cao tại thượng, nhưng đụng tới tổng thống, bất luận là người đàn ông gì, đều chỉ có thể bị ngược hoàn toàn!

Thư ký đẩy cửa vào, cung kính đứng trước mặt của anh, sống lưng thẳng tắp không tự chủ được cúi xuống một chút.

"Tổng Thống tiên sinh, nước S điện báo, những người kia còn không chịu về Nước R! Trừ phi..."

"Nói!" Buông xuống văn kiện trong tay, mắt đen lạnh lẽo nhìn anh.

Thư ký run một cái. "Bọn họ nói, trừ phi anh nhường quyền khai thác dầu mỏ hoặc là bán ra dầu mỏ cho quốc gia bọn họ thấp đến một nửa."

"Còn có cái này?" Ngón tay uốn lượn, nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

âm thanh lạnh như băng trên mặt bàn đá cẩm thạch, thanh lãnh để lòng người sinh ra sợ hãi.

"Còn có! Lần trước sự kiện mãnh liệt, người có liên quan, đều không hiểu thấu chết rồi. Mạnh mỗi gián đoạn rồi!" Nói đến mấy chữ cuối cùng, giọng nhỏ xuống.

Cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt Tổng Thống tiên sinh lạnh thấu xương.

ngón tay Cận Tư Hàn gõ nhẹ mặt bàn ngừng tại chỗ, âm thanh im bật.

"Biết rồi! Đi xuống đi!"

"vâng, Tổng Thống tiên sinh!" Thẳng đến khi rời khỏi văn phòng tổng thống, anh mới cảm giác mình sống lại một lần nữa.

Cận Tư Hàn gọi điện thoại qua! "khả năng sản xuất truyền máu là bao nhiêu?"

"20%!"

Mày kiểm nhủu chặt. "Có khả năng không cần truyền máu hay không, khả năng sản xuất truyền máu yên ổn rồi hả?"

Giọng nói bên đầu kia điện thoại rất nghiêm túc. "Khả năng này rất lớn! Nhưng cô ta mới 18, Nhìn thấy thể cốt cũng rất yếu. Đặc biệt là có người có ý cắt gấu người máu gấu trúc! Coi như cô không có nguy hiểm, đối thủ của anh cũng sẽ làm cho cô ta có chút nguy hiểm! nhược điểm trí mạng của anh chính là cô ta, cô ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng coi như cơ bản hủy anh rồi."

"Biết rồi!" Cúp điện thoại, sắc mặt âm trầm ngồi trên ghế dựa.

Nhớ tới hai ngày này không có bất kỳ biện pháp yêu nào, có chút hoảng rồi.

Trực tiếp đứng dậy đẩy ra cửa phòng sát vách, không nói hai lời lôi kéo cô đi ra ngoài cửa!

An Chi Manh không hiểu ra sao. "anh dẫn em đi đâu!"

"Bệnh viện!" Anh nhất định phải biết, cô có mang thai hay không!

Anh không có thể để cho cô có chút tiềm ẩn nguy hiểm nào, trừ phi giải quyết vấn đề máu gấu trúc.

"Tại sao phải đi bệnh viện! anh có bệnh sao?" Ánh mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, sinh long hoạt hổ, không có bệnh!

Bị anh một đường kéo đi vào bãi đỗ xe, nhét vào trong xe.

Cô thể mới biết anh nói thật, sau khi xe chạy nửa giờ dừng ở cửa bệnh viện.

Hai người trực tiếp lên tầng cao nhất, Tổng Húc ngoài ý muốn nhìn thấy hai người.

"Các người đây là, người nào sinh bệnh nữa rồi hả?"

Cận Tư Hàn ném An Chi Manh ở trước mặt của anh. "Kiểm tra cô có mang thai không."

"A..."

"A..." An Chi Manh và Tổng Húc đồng thời mở miệng.

Hai người biểu lộ như nhìn thấy Quỷ nhìn Cận Tư Hàn.

"Mang thai sao?"

"kiểm tra mang thai sao?" Hai người lần nữa trăm miệng một lời.

"Ừm!" Cận Tư Hàn xụ mặt, trực tiếp ôm An Chi Manh, một đường theo sau lưng Tổng Húc đi vào khoa nghiệm nước tiểu.

An Chi Manh cầm lấy cái ly trong tay, biểu lộ rất là xấu hổ nhìn hai người đàn ông trước mắt.

"Thật muốn kiểm tra sao?"

"kiểm tra!" Anh quả quyết quyết định rồi.

An Chi Manh cầm cái ly đi vào nhà vệ sinh, tiếp nhận nước tiểu của mình.

Nhăn nhó đem cái ly thả ở trước mặt của anh, gương mặt đỏ bừng!

Tổng Húc mang theo bao tay, cầm qua cái ly, biểu lộ cũng rất cổ quái!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Cưới em, sinh con

Biểu tình khó xử, để anh đường đường là một viện trưởng, đến kiểm tra nước tiểu...

Tốt xấu anh cũng là ngọc thụ lâm phong, đàn ông độc thân hoàng kim xếp vị trí thứ năm của Nước R.

Một loạt thử nghiệm, ngắn ngủi trong vài phút.

Nhìn thấy một vạch đỏ, biểu lộ càng là một dạng táo bón. "Không có mang thai!"

An Chi Manh ghen đỏ mặt, lườm anh một chút. "Mới một ngày làm sao có." người đàn ông này đến cùng là ngớ ngẩn về phương diện này! Vẫn là đối với việc của mình khân trương thái quá.

Khân trương đến quên rồi.

sắc mặt Tống Húc càng thêm không xong, biểu tình thấy Quý nhìn anh. "anh... Các người mới cùng phòng một ngày, liền đến chỗ tôi làm xét nghiệm mang thai?" Hoa rơi, Nhìn mặt Cận Tư Hàn hắc trầm mang theo một vòng lúng túng, anh rất muốn cười.

"Tôi nói Tống Thống tiên sinh, ngài tìm hiểu thường thức cơ bản nhất đi! Làm sao, sẽ quên đây?"

mắt phượng hẹp dài, trêu ghẹo nhìn anh.

Cận Tư Hàn hơi xoay mặt, không nhìn tới ánh mắt trêu ghẹo kia.

Giọng lạnh lùng. "Đó là kỹ thuật của bệnh viện các người lạc hậu."

"A! kỹ thuật của bệnh viện chúng tôi lạc hậu! Vậy xin hỏi Tống Thống tiên sinh ở Nước R còn có bệnh viện nhà ai là không lạc hậu đây? Là có thể một ngày liền xét nghiệm có thai đây!" Khóe môi nhếch lên ý cười nhợt nhạt.

Anh phát hiện, tổng thống chỉ cần gặp gỡ sự tình của An Chi Manh, chỉ số thông minh rất nhanh liền hiện ra số âm.

Đặc biệt là có quan hệ tới thân thể cô khỏe mạnh, chỉ số thông minh này cũng là nhược trí!

Cận Tư Hàn cảnh cáo nhìn anh một chút, giọng nhạt nhẽo cố chấp nói: "Thử máu không phải chỉ có một ngày liền xét nghiệm xong sao?"

"A! Thử máu! Thử máu cũng cần một tuần nha! Tống thống đại nhân!" mắt phượng hẹp dài, bao hàm nồng đậm ý cười.

Có thể trông thấy tổng thống dạng này, anh thật sự là không uống công sống vô dụng hơn hai mươi năm rồi!

An Chi Manh ở bên cạnh ném ánh mắt cảm kích, lại bị nhìn về một cái hung tợn khinh thường.

An Chi Manh tiến lên kéo cánh tay Cận Tư Hàn lại, lần nữa hung hăng liếc anh một chút.

"Ông xã, chúng ta về nhà! Không ở nơi này nữa!" người đàn ông của cô không đến phiên người khác tới giễu cợt!

"Ừm!" Mắt nhìn cô gái nhỏ tức giận, tâm tình lúng túng đảo qua trở nên rất vui vẻ.

người phụ nữ của mình, biết che chở mình rồi! Cảm giác này, rất thoải mái!

Tống Húc Nhìn thấy hai người một cao một thấp, thân ảnh xứng đôi.

Đi cùng một chỗ hài hòa như vậy, từ sau lưng có thể cảm nhận được hai người nồng đậm yêu thương.

Anh biểu thị mình đầu này chó độc thân, nội tâm nhận lấy một vụn điểm tổn thương.

Không được, anh cũng muốn đi tìm người phụ nữ tới làm ấm chăn.

Cận Tư Hàn lái xe, An Chi Manh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, hai người một đường lái xe trở về thành bảo.

"Ông xã, qua một tuần nữa khai giảng rồi! em có thể đi sao?" Ánh mắt mong đợi nhìn anh.

Nhìn anh nửa ngày, thấy anh không có trả lời vấn đề của mình. "Ông xã... Người ta sắp khai giảng, em muốn đi."

Cận Tư Hàn quay đầu nhìn cô một chút, giọng có vẻ bất đắc dĩ!

"Không thể không làm ngôi sao sao?"

"Không thể, đó là ước mơ của em, anh có ước mơ không?"

Lạnh nhạt tiếp nhận lời cô. "Cười em, sinh con."

An Chi Manh: "..."

"em mặc kệ! em muốn đi đọc sách! anh đã đáp ứng em!"

"Ừm, em không có mang thai!" Mắt đen nhìn bụng cô bằng phẳng.

trong nháy mắt cô như quả bóng xì hơi, cầu khẩn ngồi ở ghế cạnh tài xế không muốn mở miệng nói chuyện.

Cô liền biết, trước kia anh vẽ lên cái bánh nướng cho mình, hết lần này tới lần khác mình ngốc đến nỗi tưởng rằng bánh thật.

Xe dừng ở trước một khách sạn năm sao.

Hai người đứng ở cửa khách sạn năm sao, An Chi Manh một mặt ngo ngác. "Chúng ta tới đây làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Người đàn ông ở giữa chiến tranh

"Ăn cơm!" Kéo tay của cô, đi vào bên trong.

"Hoan nghênh quang lâm!"

Hai người tới tầng bốn, đi thẳng tới một phòng.

Đẩy cửa phòng ra, An Chi Manh giật mình vạn phần nhìn người trong phòng kia.

"Bùi Á Hạo!"

hôm nay Bùi Á Hạo mặc một áo sơ mi màu táo đỏ, cả người đẹp trai rạng ngời, càng mang theo nét du côn tà khí.

Cận Tư Hàn mặc quần áo sơ mi màu trắng, phụ trợ dáng người hoàn mỹ.

bất quá áo sơ mi màu trắng bình thường, mặc vào cho cảm giác yêu nghiệt.

Thành thực, ôn trọng, tự mang khí tràng trời sinh vương giả.

Hai người vừa thấy mặt, ánh mắt liền chém giết vô số lần.

Bùi Á Hạo vươn tay. "nghe đại danh Tổng Thống tiên sinh đã lâu, quả nhiên nghe danh không bằng thấy mặt."

"Tôi cũng nghe qua đại danh Bùi tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!" Vươn tay, hai người hữu nghị bắt tay.

An Chi Manh thở phào nhẹ nhõm, cô không rõ hai người này làm sao lại tập hợp một chỗ rồi.

Hai người ngồi đối diện với nhau, An Chi Manh đứng ở chính giữa, Nhìn hai người.

Tiếp thu được ánh mắt Cận Tư Hàn lạnh lùng nhạt nhẽo liếc một chút, dọa run một cái.

Chỉ có thể đối với ánh mắt Bùi Á Hạo ôn nhu thật có lỗi, rất là vui vẻ ngồi bên người tổng thống.

lúc này Cận Tư Hàn mới cười nhìn người đàn ông đối diện. "Bùi tiên sinh, bữa cơm này tôi mời, cảm ơn anh trước kia chiếu cố vị hôn thê của tôi. anh tùy tiện gọi!"

"Tổng Thống tiên sinh vì Nước R nỗ lực nhiều như vậy, không có ngài đời đời nỗ lực, làm sao có thể có Nước R phồn vinh hưng thịnh. Cái này bổn nhiên, là tôi nên mời ngài. Ngài tùy tiện gọi!"

Đem menu đặt ở bên trên đĩa quay, nhẹ nhàng chuyển tới bên cạnh anh.

Khóe môi nhếch lên ý cười nhợt nhạt, cặp mắt đào hoa hẹp dài chớp chớp với An Chi Manh!

An Chi Manh nhanh chóng cúi đầu xuống, cô đều như cây gổ. Thật, cầu ông xã tổng thống đừng có dùng ánh mắt âm lãnh như thế nhìn mình.

Cận Tư Hàn đặt menu ở trên khay, ánh mắt nhanh chóng hiện lên một tia lạnh lẽo. "nếu Bùi tiên sinh quả thật muốn cảm tạ, vậy thì mời ngài bày tỏ thân phận của mình!"

"Tổng Thống tiên sinh, ngài nói lời này là có ý gì! làm sao tôi nghe một câu cũng không hiểu!"

Hai tay bỏ trên bàn, báo cáo kết quả công tác. Cười yếu ớt nhìn anh.

Cận Tư Hàn duỗi cánh tay dài ra, ôm chầm cô gái nhỏ bên cạnh.

bên tai cô ôn nhu nói qua. "Manh Manh! em nói xem, chúng ta mời anh họ em ăn một bữa, được không?"

"được!" Cô cầm menu lần nữa thả trên bàn chuyển cho anh. "Bùi Á Hạo, anh chọn đi! Chẳng phải gọi đồ ăn sao! Nhanh lên, em sắp chết đói rồi!"

Nhìn menu trước mặt, Bùi Á Hạo đối với cô đơn thuần chỉ có thể bất đắc dĩ cười khẽ.

Cái này đâu chỉ đơn thuần là gọi món ăn, gọi thức ăn này, cũng là thừa nhận thân phận mình là anh họ.

Cũng thừa nhận mình không bằng anh, đây là một trận chiến tranh không khói lửa ở giữa hai người đàn ông.

Nhìn thấy mặt cô đơn thuần, mày liễu hơi nhíu! Bất đắc dĩ cầm lấy menu.

Nếu như đây là em muốn, anh nguyện ý nhận thua.

Cận Tư Hàn môi mông câu lên nụ cười đắc ý, ôm cánh tay cô càng dùng sức.

Bữa cơm này, ngoại trừ An Chi Manh ăn vô cùng hăng hái, còn lại hai người đều là anh tới tôi đi ở giữa so chiêu vô số lần.

Bữa cơm này kết thúc, đã là chuyện hai giờ sau rồi.

Bùi Á Hạo tiếp một cú điện thoại, sắc mặt trở nên không tốt!

"Manh Manh, anh có việc gấp về trước!"

"A! Được. anh lái xe cẩn thận một chút!" Tùy ý nói một câu, lần nữa cúi đầu ăn.

đến khi anh đi ra khỏi cửa phòng, lúc này Cận Tư Hàn mới bỏ gương mặt lạnh lùng, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ ăn cơm.

"em quan tâm anh ta sao?"

"Không có!" toàn bộ hành trình cô dùng cơm, tận lực không nói lời nào, giảm xuống cảm giác mình tồn tại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 227: Em quan tâm cậu ta?

Cận Tư Hàn nhìn anh cho đến khi anh đi ra cửa phòng, lúc này gương mặt mới lạnh lùng, cứ như vậy nhìn chăm chăm cô ăn cơm.

"Em quan tâm cậu ta?"

"Không!" Toàn bộ hành trình cô dùng cơm, tận lực không nói lời nào, hạ xuống cảm giác mình tồn tại.

"Em kêu anh ta lái xe cẩn thận, không phải quan tâm là cái gì?" Sắc mặt anh thật không tốt!

An Chi Manh buông thức ăn trong tay xuống, nhìn người đàn ông trước mắt ăn giấm!"Em chẳng qua là thuận miệng nói."

Anh rất là cố chấp cái đề tài này."Em làm sao không cùng anh thuận miệng nói?"

"Có không?" Suy nghĩ, thật giống như...

Được rồi! Mình cũng không nhớ!

"Có! Em tới nay không nói với anh! Sau này, mỗi ngày cùng anh nói!" Gương mặt có bất mãn không vui.

Người phụ nữ của mình lại cùng người khác nói lái xe cẩn thận, không cùng mình nói.

Anh bày tỏ, hận không thể tiếp nhận!

Khóe miệng An Chi Manh rút ra. "Cái đó... Anh mỗi lần đi em còn không có tình..."

"Vậy mỗi ngày em tỉnh lại cùng anh nói rồi ngủ tiếp!" Đối với chuyện này, anh rất giữ vững!

"À!" Cô giờ phút này cảm giác mình mới vừa rồi chính là tùy tiện, tại sao phải nói một câu thuận miệng như vậy.

Đột nhiên, cảm giác có chút khác thường.

Sắc mặt lúng túng, vội vã đứng dậy đi tìm phòng vệ sinh.

Đến phòng vệ sinh nhìn, quả nhiên là chuyện tốt tới! Nhìn váy bị thấm ướt, cô lúng túng đi trở về phòng ăn.

Nhìn trên ghế kia bị bẩn, rất xin lỗi! "Cái đó! Kính nguyệt em tới!"

Phản ứng Cận Tư Hàn chậm mấy giây, mới phản ứng được!

Nhìn cái ghế kia bị bẩn, gương mặt có chút mất tự nhiên. "À! Vậy chúng ta về nhà đi!"

"Không trở về!" Hôm nay mình mặc váy mỏng, thấm ướt đỏ, rõ ràng như vậy.

Đây chính là nhà hàng năm sao, mình vừa ra mất thể diện là chuyện nhỏ, ném mặt mũi anh là chuyện lớn.

An Chi Manh chậm rãi xoay người, đưa lưng về phía anh. "Nhìn thấy đi! Quần áo em dơ bẩn."

"À! Sau đó thì sao?" Anh cũng là lần thứ hai gặp loại chuyện này, mờ mịt...

"À... Em cần quần áo sạch sẽ cùng băng vệ sinh..." Mấy chữ cuối cùng, nói rất không được tự nhiên.

Để cho anh đường đường một Tổng thống đi mua băng vệ sinh cho mình, có thể quá có gì đó hay không. "Nếu không, anh để cho bảo vệ giúp em mua cũng có thể!"

"Không cần, chính anh đi!" Để cho đàn ông khác mua vật phẩm thân mật như vậy cho người phụ nữ của mình, tuyệt đối không khả năng.

Thân hình cao lớn, cất bước rời đi phòng bao. (phòng ăn được đặt)

An Chi Manh ở phòng đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, luôn ở nhà vệ sinh, không dám ngồi ở trên ghế, cũng không dám đứng ở đó!

Cô sợ làm bẩn ghế và đất.

"Manh Manh, ở đây không?"

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng để cho cô mừng rỡ khôn kể xiết, ở chỗ này ngồi hơn nửa tiếng đồng hồ, chân cô cũng đã tê rần!

"Em ở chỗ này!" Nhanh chóng mặc quần áo vào đi ra khỏi nhà vệ sinh, đẩy cửa ra nhìn thấy Cận Tư Hàn trong phòng bao, cô thù ra.

"Phốc..." Đùng trách cô không có lương tâm, thật sự là nhìn một người dung nhan yêu nghiệt đẹp trai trong tay xách một túi to băng vệ sinh.

Mặt còn nghiêm trang nghiêm túc, như vậy làm cho cô thật sự không nhịn được.

"Anh... Anh mua nhiều băng vệ sinh như vậy làm gì?"

Sắc mặt Cận Tư Hàn rất khó nhìn. "Cho em sau này dùng!" Anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận, tự đối mặt một đồng lớn lựa chọn, hoàn toàn lừa gạt.

Cho nên, dứt khoát cái gì cũng cầm, cái này thì có một túi to!

An Chi Manh cười híp mắt từ túi to lựa ra một cái bây giờ dùng, cầm quần áo vào nhà vệ sinh.

Mười phút sau, thay quần áo xong.

Tiến lên thân mật kéo cánh tay anh. "Chồng! Anh đối với em thật tốt!"

"Ừ!" Biểu tình vẫn nghiêm trang, nhưng sâu trong mắt đen có nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 228: Tận lực lấy lòng - Em muốn đi học

Cận Tư Hàn ôm eo của cô, hai người ngồi xe trở lại lâu đài.

Mới vừa trở về phòng, anh không kịp đợi hôn sâu cô, bàn tay lửa nóng ở trên người cô tìm kiếm.

An Chi Manh đưa tay ra ngăn anh hành động. "Kính nguyệt em tới."

"À!" Hôn một đường lửa nóng hướng xuống.

Cô không thể không đẩy anh ra, để cho mình tỉnh hồn lại. "Kính nguyệt em tới, không thể làm!"

Cận Tư Hàn mới đột nhiên nhớ tới, thật giống như có chuyện như vậy, trong mắt đen mang ai oán.

Ở trên môi cô hôn hôn. "Nghỉ ngơi cho khỏe, anh để cho quản gia đưa canh cho em, đối với thân thể em tốt, nhớ uống."

"Được!"

Cận Tư Hàn vẫn như cũ không thôi rời phòng, đến gian phòng cách vách xử lý chuyện công.

Anh sợ công việc mình quấy rầy đến cô ngủ.

An Chi Manh ở phòng chỉ có thể nhàm chán chơi mấy vi tính, còn một tuần lễ thì phải đi học, rất nhiều người đều đi ghi tên.

Hôm nay kính nguyệt mình mới tới, nhất định không mang thai.

Một tuần lễ làm sao có thể mang thai!

Vậy phải thế nào mới có thể đi trường học! Gào khóc...

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra, đau bụng rất không thoải mái, nằm ở trên bàn, từ từ ngủ.

Hơn hai giờ sáng Cận Tư Hàn trở lại, nhìn thấy chính là một màn như vậy.

Bất đắc dĩ ôm lấy cô, tay đụng phải mấy vi tính, màn hình tối đen sáng lên.

Ôm cô ngồi ở trên ghế, nhìn trang mạng cô xem qua.

Toàn bộ là các loại vấn đề như thế nào đòi một người để cho cô đi trường học.

Nhìn cô ngủ say, đáy lòng có không đành lòng.

Ôm cô trở lại phòng ngủ, đặt ở trên giường, hai người ôm nhau ngủ.

An Chi Manh tỉnh lại lần nữa, đã là tám giờ sáng sớm ngày thứ hai.

Vội vã chạy tới dưới lầu. "Chú Quản gia, hôm nay cháu muốn đích thân nấu cơm cho chồng ăn."

"Loảng xoảng..." cái mâm trong tay rớt xuống đất, hoảng sợ nhìn cô. "Thiếu phu nhân, cô - cô mới vừa nói cái gì?"

"Nấu cơm cho chồng cháu ăn! Thế nào?" Cô nói lời gì sai sao?

Hai tay Quản gia run run, khom người nhặt mảnh vụn lên.

"Thiếu phu nhân, nếu không cô lên lầu xem ti vi? Chúng tôi chuẩn bị xong đưa lên cho cô?" Để cho Thiếu phu nhân nấu cơm, Tổng thống tiên sinh có thể cướp một tảng da bọn họ hay không!

"Không cần, hôm nay cháu muốn tự mình nấu cơm!" Cô phải lấy lòng anh, anh vui vẻ, mình mới nói được yêu cầu mà!

Ánh mắt mọi người kinh ngạc, An Chi Manh tự nhiên tự đắc đi tới phòng bếp.

Phòng bếp một trăm mét vuông! Đầu bếp cũng mười mấy người, có bếp trưởng, bếp trưởng phụ trách bữa ăn tây, thức ăn Trung, còn có các nước.

Mỗi người đầu bếp đều có ba bốn người phụ, đầu bếp và người giúp việc, ở tại lầu đài bên kia.

Chỉ cần hôm nay Cận Tư Hàn ăn gì, vị bếp trưởng kia mới phải xuất hiện.

Vừa lúc hôm nay thức ăn Cận Tư Hàn muốn ăn là bếp trưởng Trung quốc sắp xếp, cô vừa vận cùng ông nghiên cứu cách làm món lẩu.

Anh rất kén ăn, rất chú trọng vệ sinh.

Càng là tới nay không ăn lẩu cùng cay, nhưng cô sợ trường nhất chính là lẩu.

Ăn lẩu mới phải nói chuyện!

Khá tốt, phòng bếp còn có bếp lẩu uyên ương, còn có thể nấu.

Đầu bếp chuẩn bị xong gia vị, để ở trong hộp.

Chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, từ hải sản đến thịt tươi, đến rau cải.

Còn có thức ăn lạnh, nước trái cây.

Tất cả dùng hộp bỏ túi giữ tươi, trong nháy mắt bao lớn bao nhỏ.

Chuẩn bị xong, cũng mười một giờ, lái xe một giờ cũng đủ rồi.

Người hỗ trợ xách lên xe, vui vẻ đi phòng làm việc Tổng thống.

Một giờ sau.

An Chi Manh ở phía trước, một đoàn bảo vệ đi theo phía sau xách hộp đồ ăn một đường đi tới phòng làm việc Tổng thống.

Đẩy cửa ra, phát hiện bên trong không người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Canh mê hồn

Trực tiếp đẩy cửa phòng ra, để cho bọn họ bỏ đồ xuống ở trước bàn ăn.

Dọn đồ vật xong, gia vị cắt xong, nước sôi để bên trong nấu.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa, vừa vận nhìn thấy anh đẩy cửa đi vào, đứng dậy nhiệt tình đi nghênh đón. "Anh tới rồi! Mau tới ăn bữa trưa!"

Cận Tư Hàn cau mày nhìn lẩu trước mắt, ngồi ở đối diện.

An Chi Manh vội vàng đưa đũa lên, vô cùng nhiệt tình. "Này, chớ chê! Đây chính là em cố ý thỉnh giáo đầu bếp, chuẩn bị canh sạch sẽ cho anh. Anh không ăn cay, bên này là anh! Những nguyên liệu nấu ăn này cũng đều là em chú tâm chọn, rửa."

"Em làm?" Mi mắt khẽ buông.

"Đúng vậy! Em cố ý chọn sạch sẽ mới mẽ, mang tới cho anh! Anh nhìn, những thứ này là anh thích ăn, những thứ hải sản này anh không thể ăn nhiều, cay để cho em ăn!"

Nhiệt tình giúp anh bỏ nguyên liệu nấu ăn vào trong nồi, thấy anh động đũa, thận trọng quan sát sắc mặt anh.

"Ăn ngon không?"

"ừ!" Cận Tư Hàn nhìn cô nhiệt tình như vậy, tròng mắt đen lóe lên.

An Chi Mạnh kiên nhẫn phục vụ anh ăn, từ đầu đến cuối không nhìn ra anh cao hứng hay còn chưa cao hứng.

"Ăn ngon không?"

"ừ!" Bị cô nhìn chăm chăm, anh dứt khoát để đĩa xuống. "Nói đi!"

"A a... Em không muốn nói gì! Thức ăn ăn ngon không?"

Bị cô nhìn, anh làm sao có thể ăn được!"Nói đi! Em nói xong anh ăn tiếp!"

"A a..." Lúng túng nhìn anh. "Cái đó... Qua mấy ngày là đi học..."

"Ừ, sau đó thì sao?"

Ngạch... Người này làm sao không nhận lời mình!

Khuôn mặt nhỏ nanh kết thành bánh bao nhỏ, ủy khuất nhìn anh.

Người này khẳng định là cố ý. "Em muốn đi học..." Ánh mắt ủy khuất nhìn anh, mang theo nước mắt.

Bầu không khí trong nháy mắt lạnh xuống, Cận Tư Hàn lạnh nhạt nhìn chăm chăm cô hồi lâu.

Đối với cô ngoắc ngoắc tay, cô di chuyển đi tới bên người anh, tự động ngồi xuống. "Em muốn đi học, làm người nooit tiếng là mơ ước của em! Em muốn đi!"

"Được! Bất quá đáp ứng anh một điều kiện!"

"Chồng, anh thật tốt! Đừng nói một, mười nghìn điều cũng đáp ứng." Thân mật kéo ở cánh tay anh, cười vô cùng ngọt ngào.

Cận Tư Hàn bất đắc dĩ lắc đầu. "ừ! Em đi học phải mang một người đi!"

"Dẫn người? Mang ai!"

Trường học kia cũng không phải ai muốn đi là có thể đi.

Anh tà mị cười một tiếng. "Đến lúc đó, em tự nhiên biết!"

"À!" Dù sao chuyện trường học giải quyết, cô cũng lười đi hỏi, chuyện của một cá nhân.

Vui vẻ gấp thức ăn, anh ăn vài miếng lại bị thư ký kêu đi ra ngoài.

Thấy anh đi ra ngoài, cầm lấy điện thoại ra cùng bạn tốt từng người một báo tin vui.

Rất nhanh nhận được QQ trả lời.

"Manh Manh, cậu nói là sự thật! Vậy lúc nào thì cậu tới trường học ghi danh!"

"Ghi danh, ngày mai đi!" Anh đồng ý mình đi học, ghi danh hẳn là có thể.

"Vậy ngày mai, ba chúng ta cùng nhau tụ tập chỗ cũ, chờ lễ hẹn! Bây giờ tớ bận bịu, sau này trò chuyện!"

"Tốt!"

Nhàm chán nhìn điện thoại di động, phát hiện các cô mỗi một người cũng vì sự nghiệp mình cố gắng phấn đấu.

Mặc dù rất khổ cực, nhưng tối thiểu còn là sống có ý nghĩa, mình rảnh rỗi như sâu gạo vậy, đối với xã hội một điểm cống hiến cũng không có.

Đình đông...

Mở tin nhắn điện thoại di động ra, phát hiện là Bùi Á Hạo gọi tới.

"Manh Manh, nghe nói ngày mai em tới trường học ghi danh! Anh ở cửa trường học chờ em!"

"Không cần đi! Em cùng bạn tốt còn có hẹn!"

Đối phương nhanh chóng trả lời tin tức. "Không có sao! Mang bạn em cùng đi, anh mời khách, địa phương tùy ý gọi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chung Chiêu Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Đánh chính là cô tiện nhân này

"Ách... Như vậy không tốt đâu!" Nếu như bị anh biết, há chẳng phải là mình xong đời?

"Cứ nói như vậy, anh ở trường học chờ em, làm việc trước. 8 "

Nhìn QQ tối lại, lời cô muốn cự tuyệt đều không nói được!

Nếu như không cùng Tư Hàn nói đi ngay, anh ấy biết chuyện mình đi học há chẳng phải bị lỡ.

Nhưng nói, có thể lần nữa phong sát anh ấy hay không.

"Đang suy nghĩ gì?" Anh bận bịu xong, muốn vào nhìn cô gái nhỏ đang làm gì.

Không nghĩ tới đi vào, đã nhìn thấy cô đang ngẩn người.

An Chi Manh nhìn người đàn ông ngồi ở bên cạnh mình, có chút chột dạ.

"Cái đó! Anh nói em có thể đi học, vậy ngày mai em có thể đi ghi danh sao? Nhiều người cũng ghi tên."

Cận Tư Hàn gật đầu đồng ý.

An Chi Manh vui vẻ vui vào trong ngực anh, hướng về phía gò má anh hôn một cái.

Vừa định đứng dậy, bị anh giữ lại, một nụ hôn sâu nóng bỏng.

Cô mới thở hổn hển ở trong ngực anh.

Tròng mắt đen mịt mờ nhìn hạ thể cô, thanh âm khàn khàn. "Manh Manh, em lúc nào tốt?"

"Cái gì?" Mờ mịt không hiểu nhìn anh, theo ánh mắt anh nhìn hướng mình.

Gò má trong nháy mắt đỏ. "Anh... Vô sỉ "

Tròng mắt đen lóe lên tối tăm. "Manh Manh, tình yêu nam nữ sanh con, chuyện bình thường của trời đất, tính thể nào là vô sỉ đây!"

"Anh..." Đối mặt anh nghiêm trang, cô phát giác lại không lời chống đỡ.

Lấy tay đẩy anh. "Anh còn không đi công tác, đi nhanh đi nhanh!" Thiệt là, lại bị anh nói, mình nên tìm hang chui.

Anh nhẹ cười ra tiếng, ở môi cô mỗ một cái, lúc này mới hài lòng rời đi.

=Hôm sau trường điện ảnh và truyền hình —

An Chi Manh đứng ở cửa trường, ngẩng đầu nhìn trường học.

Lúc này mới rời đi ngắn ngủi một kỳ nghỉ hè, cô lại có loại cảm giác thời gian giống như mũi tên. Thật giống như rất nhiều chuyện cũng trở nên cách xa quỹ đạo ban đầu!

"Cậu nhìn, người nọ không phải con tiện nhân An Chi Manh sao?"

"Đúng vậy! Ai nói không phải sao! Cô còn dám tới trường học, giống như cô không biết xấu hổ câu dẫn chồng chúng ta, người như vậy tới trường học chính là làm nhục trường học chúng ta."

"Hừ! Cô dám đến, chúng ta sẽ để cho cô đẹp mắt!"

Hai người tay cặp tay, hướng cô ép tới gần.

Đứng ở trước mặt cô, cao ngạo nhìn cô.

"Cô chính là An Chi Manh."

"ừ! Các cô là!" Hoi lui về phía sau một bước, cùng hai người giữ một khoảng cách.

"Cô tiện nhân, biết tên tôi!" Cô gái miệt thị nhìn cô, nâng tay lên hướng gương mặt đó quăng xuống.

"ba..."

Tốc độ nhanh để cho An Chi Manh ứng phó không kịp.

"Vân Dung, cô làm gì!" Nhu Nhu từ xa nhanh chóng chạy tới, trực tiếp ngăn ở trước mặt An Chi Manh. "Manh Manh, cậu không có sao chứ!"

"Không có sao!" Nhìn hai chị tốt của mình, cười một tiếng!

Cô đã nghĩ được trở lại trường học nên đối mặt tất cả các thứ này, bây giờ cô là địch của toàn bộ phái nữ nước R.

Coi như Cận Tư Hàn có thể đề xướng, nhưng cũng không thể ép được ý tưởng nội tâm các cô muốn hủy diệt mình.

Huyền Huyền đau lòng nhìn gò má cô đỏ!" "Là chính cậu đánh, hay là chúng tớ giúp cậu đánh!"

"Chính tớ tới!" Đây chị em tốt che trước mặt mình ra, uốn ngực đứng ở trước mặt cô.

Ánh mắt lãnh đạm nhìn cô. "Cho tôi một lý do không đánh cô!"

Vân Dung kéo môi miệt thị cười!" "Cô tiện nhân như vậy, người người kêu đánh, đánh cô căn bản không cần lý do, có bản lãnh, cô đánh tôi!" Khiêu khích nhìn cô, cặp mắt liếc xéo cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Trách mắng không biết xấu hổ

Tính tình Nhu Nhu nóng nảy đã sớm không nhìn nổi. "Manh Manh, đánh thì đánh nói nhảm nhiều như vậy làm gì!"

An Chi Manh nhẹ nhàng nâng tay lên.

"Ba..."

Vân Dung Mạc sờ gò má mình nóng bỏng, không dám tin tưởng cô lại đánh mình. "Cô tiện nhân này, cô lại dám đánh tôi!"

"Đánh chính là tiện nhân này!" Nhu Nhu tiến lên trực tiếp lôi cô không để ý tới bệnh thần kinh sau lưng. "Manh Manh, tớ cùng cậu đi ghi danh! Cùng cậu nói đừng để ý tới những bệnh thần kinh kia."

"ừ!"

"Tiện nhân, cô lại dám đánh tôi! Tôi cùng cô liều mạng!"

An Chi Manh quay đầu lại, nhìn thấy cô chột nhào về phía mình, chuyện chi phát sinh mấy giây, căn bản cô cũng không kịp né tránh.

"Mợ, tránh ra!" Một thân ảnh nho nhỏ bay như mũi tên vậy, nhanh như tia chớp đến trước mặt cô, chân nho nhỏ một cước đạp phé vật trước mắt.

"Đông..." Vân Dung Mạc không có hình tượng ngã nhào trên đất.

Kha Trạch Vũ cười híp mắt đứng ở trước mặt cô. "Mợ! Cháu anh dừng đi!"

An Chi Manh chưa tỉnh hồn nhìn cậu bé trước mắt xuất hiện!" "Trạch Vũ? Em không phải đang học vườn trẻ sao?"

Nói tới cái này, Kha Trạch Vũ một bụng khổ, không bày tỏ hết!

"Mợ! sau này mợ phải quản thật tốt người cậu không có lương tâm kia! Cháu xuất viện, cũng không để cho cháu đi thăm mợ, ném cháu về nhà! Cháu thật đáng thương! Nhà một người cũng không có, lạnh như băng! Cháu thật đáng thương..."

mắt to long lanh, úy khuất nhìn cô.

"Mợ! Mợ không biết! Cháu thật vất vả đến tựu trường, có thể đi tiểu học tán gái! a, không đúng, phải đi cùng người bạn nhỏ tiểu học trao đổi cảm tình! Cậu lại ném tới đại học, đại học! cháu còn nhỏ như vậy, đến đại học không phải là bị tàn phá sao? Mợ nói có đúng hay không..."

Nháy nháy mắt to, vô tội nhìn cô.

ba người ở một bên nghe, nhìn Vân Dung Mạc nằm ở đó rất lâu không nhúc nhích được, nhìn lại đầu sỏ.

bị tàn phá...

Các cô làm sao cũng không nhìn ra!

Huyền Huyền buồn cười nhìn bé trai trước mắt. "Manh Manh, người này là ai! thế nào gọi cậu là mợ."

"Hi, người đẹp! tóc chị thật xinh đẹp! em cùng chị nói, em cũng không muốn gọi cô là mợ, em vẫn chờ cậu không muốn cô, cưới cô! Cậu uy hiếp em, nói không gọi mợ, là không cho tiền tiêu vặt! Em sợ khổ..."

mắt to long lanh nháy nháy nhìn An Chi Manh, nhân cơ hội tay nhỏ bé kéo cánh tay cô.

Ừ, tay chị yêu chính là mịn! Thật là thơm thật là thơm.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang dung nhan yêu nghiệt, còn nhỏ tuổi dung mạo lại cùng Tổng thống có tám phần giống nhau, người này trưởng thành lại là yêu nghiệt.

Còn có cái miệng nhỏ nhắn, ngọt.

An Chi Manh nhìn cậu bé xuất hiện khó hiểu. "Cậu nhét em vào đại học nào." Cô quả thật nghe nói, bé còn nhỏ tuổi cũng đã trúng tuyển mấy đại học nổi tiếng, chính là bé không đi học, đồ thừa không phải là vườn trẻ không đi.

Nửa năm sau, tựu trường vừa vặn năm thứ nhất.

"Là cái trường đại học này!" Cười híp mắt kéo cánh tay cô, đi tới trường học!

Mấy người chú ý đưa con nít này, hoàn toàn quên sau lưng Vân Dung Mạc té lăn trên đất.

"Là trường của chị sao?"

"Đúng vậy! Cậu nói, để cho cháu tới canh chừng mợ, đuổi chạy yêu ma quỷ quái bên cạnh mợ! Cậu còn nói, chỉ cần mợ thuận lợi tốt nghiệp. Cho cháu mười triệu!" Đưa ngón tay út ra, mặt đầy tự hào!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Tôi đánh cô, tôi tình nguyện

Nhu Nhu cùng Huyền Huyền hoàn toàn kinh ngạc, thế giới của người có tiền, quả nhiên tiền đều là giấy!

lúc này An Chi Manh mới biết, ngày hôm qua anh nói cùng cô học là bé!

Không trách hôm nay không để cho hộ vệ đi theo, anh đều đồng ý.

Kha Trạch Vũ trực tiếp cười híp mắt nhìn hai người, mặt con nít đẹp trai, mang ý cười ngọt ngào, bất kỳ người nào đều không cách nào ngăn cản lực sát thương.

"Các chị tốt, em tên Kha Trạch Vũ! Sau này, các chị gọi em Trạch Vũ! Các chị là bạn tốt của mợ đi! Sau này sẽ là bạn tốt của em! Có cái gì không giải quyết được, trực tiếp tới tìm em, em không chối từ.!"

"Phốc..." Ba người đồng thời cười.

Nhìn một đứa nhỏ, nói ra lời đàn ông như vậy, quá trái ngược...

mặt Kha Trạch Vũ ủy khuất nhìn mấy người, buồn buồn không vui đi chỗ ghi danh trường học.

"Đó không phải là tiện nhân An Chi Manh sao!"

"Cô còn dám tới trường học."

"Tiện nhân chính là da mặt dày, không biết xấu hổ!"

Ba người mới vừa muốn mở miệng, đã nhìn thấy trước mắt một trận gió thổi qua.

"Ba, ba, ba..."

Kha Trạch Vũ đứng ở trước mặt mấy người, vỗ tay nhỏ bé.

Thân cao mét tư, chỉ có thể miễn cưỡng ngước đầu nhìn các cô."Sau này còn nói xấu mợ của tôi, tôi đánh tàn phế miệng các người"

"Cậu là ai! Dựa vào cái gì đánh chúng tôi." Có thể đi vào trường học này, ai không phải thiên chi kiêu tử.(ý nói gia đình có điều kiện)

"Tôi muốn đánh các người, tôi tình nguyện! Không phục! Không phục, tới đánh tôi!" Khiêu khích nhìn mấy người.

"Cậu có biết ba tôi là ai hay không! Cậu có tin hay không, tôi để cho ba tôi khiến cho nhà cậu phá sản! Để cho cậu lưu lạc đầu đường!"

Cậu đảo cặp mắt trắng dã, trực tiếp coi thường chó sủa phía sau.

Cười híp mắt vỗ tay, lần nữa đi trở về bên cạnh An Chi Manh, kéo cánh tay cô."Mợ! Chúng ta đi ghi danh đi! Nơi này một chút cũng không dễ chơi. Mợ phải nhanh chóng tốt nghiệp, cháu còn muốn đi tiểu học! Người nơi này thật là khủng khiếp, còn không khả ái bằng học sinh tiểu học."

Mấy người đi tới chỗ ghi danh, An Chi Manh trực tiếp coi thường những người nhàn rỗi.

Kha Trạch Vũ nhưng không nhịn được, luôn luôn đi lên đá người ta, đánh người.

Các cô kéo cũng kéo không dừng được.

Lần này, mấy người hoàn toàn thành đối tượng nữ sinh toàn trường công kích.

An Chi Manh thuận lợi làm thủ tục nhập học, mấy người chờ ở một bên.

Kha Trạch Vũ trực tiếp đi trước mặt thầy giáo."Thầy, em có thể nhập học sao?"

cặp mắt thầy sáng lên nhìn bé trai trước mắt, dung nhan kia được trời ưu đãi tuần mỹ yêu nghiệt, khuôn mặt mềm mềm như bánh bao.

đồng thời cho người yêu nghiệt, cũng làm cho lòng người yêu thích.

tướng mạo như vậy, tùy tùy tiện tiện đi vòng giải trí đứng, đó chính là tiêu điểm!

Nét mặt già nua đều cười lên."Đứa trẻ, em là con cái nhà ai! Năm nay mấy tuổi rồi! đây chính là đại học!"

"Thầy, xin gọi em Kha Trạch Vũ! Đây là hồ sơ của em!" Cầm hồ sơ trên tay đặt ở trên bàn!"Thầy, em chính là đứa trẻ nhà bình thường, không có chống lưng!"

Kha gia, không đủ 18 tuổi trưởng thành, đều không tiết lộ thân phận mình ở bên ngoài!

Thầy nhìn phía trên tài liệu, trực tiếp không nói hai lời đồng ý.

"Em có thể nhập học!" Đây chính là hạt giống tốt! Nhìn ánh mắt cậu bé đều mang ánh sáng.

Cậu đi sau lưng An Chi Manh, thận trọng nhìn ông."Thầy, em có thể cùng người chị này một lớp sao! Bên ngoài các chị đều hung, em hơi sợ!"

ba người nghe nói như vậy, rung mình một cái.

Nhìn khuôn mặt bán manh vô sỉ nào đó trước mắt, nếu như không phải là mình mới vừa thấy được cậu dũng mãnh, cũng sẽ bị lừa!

Thầy nhìn An Chi Manh, đây chính là Tổng thống phu nhân tương lai, phải lấy lòng!"An tiểu thư, cô thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 233: Tớ có thể đuổi cậu sao

"Thầy, tôi không ý kiến!"

"Ừ, không ý kiến, vậy thì chăm sóc cậu bé thật tốt." Hải lòng nhìn mấy người, đều là hạt giống tốt!

"Được, thầy!" Mấy người ra khỏi phòng làm việc, đều cảm giác buồn nôn.

Huyền Huyền roi một tảng da gà. "Manh Manh, đứa bé này rốt cuộc từ đâu tìm tới! Như vậy..." Cô cũng không biết nên hình dung như thế nào.

Thật là, quá ma quỷ!

"Tổng thống phái cho tớ!" Cô cũng không nghĩ tới, anh sẽ phái cậu bé tới, cô cho là anh sẽ phái hộ vệ đẹp trai tới đây!

"Tổng thống phái tới, vậy là?"

"Tổng thống là cậu bé!" Cô không giải thích sao? Cô thật giống như giải thích rồi!

"Manh Manh, em ở nơi này! Anh tìm em lâu như vậy, rốt cuộc tìm được!" Bùi Á Hạo đẩy một đồng phục nữ muốn ký tên bên người ra, trực tiếp đi tới trước mặt mấy người. "Thủ tục nhập học làm xong chưa?"

"Xong!"

"Vậy anh mời khách chúc mừng! Muốn ăn cái gì, tùy tiện nói!"

Kha Trạch Vũ nhìn anh, ánh mắt xoay tít loạn chuyển. Chợt đứng ở trước mặt An Chi Manh, hai tay khoanh ngực nhìn anh.

"Anh chính là đàn ông cùng cậu tôi cướp phụ nữ?"

Bùi Á Hạo nhìn đứa trẻ trước mắt, cùng anh ta tám phần giống nhau, nghe trong miệng cậu chính là Tổng thống.

"Làm sao, anh ta phái cậu tới giám thị tôi, vậy thật coi trọng."

"Cậu tôi là để cho tôi tới giám thị anh, nhưng tôi cũng không phải là tới giám thị anh!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đắc ý nhìn anh. "Cậu tôi cho tôi mười triệu, anh cho tôi bao nhiêu!"

Bùi Á Hạo trực tiếp từ túi quần áo móc ra một tờ chi phiếu trống đưa cho cậu ta. "Cậu suy nghĩ điền bao nhiêu thì điền."

"Đồng ý!" Hai người một chương, đạt thành nhận thức chung.

Bên cạnh mấy người ngón ngàng, An Chi Manh im lặng nhìn.

Bị mấy người đẩy, đi thẳng tới một nhà hàng yên tĩnh.

Đây là một cái sân riêng, cầu nhỏ nước chảy, yên lặng cao nhã.

Nhu Nhu nhìn sân nhỏ trước mắt. "Oa, còn có chỗ ăn cơm như vậy! Thật là mở rộng tầm mắt!"

Bùi Á Hạo nhận lấy thực đơn đưa cho mấy người. "Muốn ăn cái gì! Tùy ý gọi! Nơi này, mấy món ở đây không tệ, các người có thể thử một chút."

Nhu Nhu trực tiếp nhận lấy thực đơn ném cho Huyền Huyền, ánh mắt nhìn nhìn chăm chăm anh. "Á Hạo, anh thích ăn gì?"

"Nhà này sắp xếp cũng không tệ lắm!" Máu chó là nơi này kín đáo, để cho nhân vật công chúng như bọn họ ăn cơm rất an tĩnh.

"a! Vậy anh thích kiểu phụ nữ gì!"

Bùi Á Hạo "..."

"Anh cảm thấy tôi như thế nào?" Đối mặt nam thần mình thích, mặt mũi cũng là mây trôi.

Bùi Á Hạo: "..."

"Tớ có thể đuổi cậu sao?"

"Ho khan một cái..." Coi như bạn tốt của cô, Huyền Huyền cũng thật sự là không nhìn nổi. "Nhu Nhu, cậu là một cô gái, sẽ không dè dặt sao!"

"Dè dặt! Tớ rất dè dặt! Tớ đều không nhào tới." Cô nơi nào không căng thẳng!

Đổi mặt nam thần mình thích năm năm, bày tỏ chuyện này không phải chuyện rất bình thường sao?

"Phốc..." Kha Trạch Vũ cười ra tiếng, không nghĩ tới Mạnh Mạnh gốc còn có bạn như vậy. "Chị Nhu Nhu, em hiểu chị! Có câu nói, nữ đuổi nam, cách tăng sa! Cố gắng lên!"

Cứ như vậy, mình có thể bỏ vào trong túi tiền của hai bên! Ha ha ha...

Nhu Nhu cười híp mắt nheo gò má cậu bé. "Em hiểu chị! Nếu là em lớn hơn vài tuổi, không chừng chị có thể theo đuổi em!"

"Chớ!" Vội vàng buông tay cô ra, tránh ở một bên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Muốn đi sao

mấy người bên cạnh bị nét mặt của bé chọc cho cười ha ha, không khí ngọt ngào cũng hòa hoãn một chút.

Mấy người trực tiếp xem thực đơn tùy ý gọi mấy món khách nhân thường gọi đồ ăn, đồ ăn mang lên rất nhanh rồi.

"Đúng rồi, lần này có phim cổ trang đang tìm người mới làm nhân vật chính, các người có hứng thú đi thử hay không!"

"người mới làm nữ chính sao? Vì cái gì? đạo diễn này cũng không khỏi quá mức lớn gan rồi!" Huyền Huyền thay mấy người nói ra nghi hoặc.

Anh nuốt đồ ăn vào trong miệng, chậm rãi lau miệng.

"Việc này là thật, đạo diễn nói hiện tại điểm tất cả mọi người nhìn phát chán, muốn thử người mới xem! nếu các người cảm thấy hứng thú, có thể gọi Điện tìm anh, nói tôi giới thiệu!" Từ trong ngực móc ra danh thiếp, đưa cho mấy người!

An Chi Mạnh cầm lấy danh thiếp, mấy người nhìn thấy danh thiếp đen nhánh, hai tay kích động phát run.

"Mạnh Mạnh, đây là sự thực sao?"

"Tôi muốn hẳn là thật!"

"Lại là anh An Đạo! thần tượng của chúng ta!" Chỉ cần An Đạo nguyện ý nâng đỡ nữ chính, toàn diện đều phát hỏa rồi.

rối tinh rồi mù, mỗi bộ phim truyền hình điện ảnh do anh đạo diễn, đều là tinh phẩm.

Nhưng anh cũng rất khó cho ra một bộ tác phẩm, làm nữ chính cho anh coi trọng, đường tương lai làm ngôi sao khẳng định rộng rãi bằng phẳng.

"Muốn đi sao?" Huyền Huyền hỏi ý nghĩ của mọi người.

Nhu Nhu không chút nghĩ ngợi trả lời. "đi! Không đi là ngu ngốc!" thời cơ tốt như thế, có cô gái nào học điện ảnh truyền hình không muốn tương lai biến thành đại minh tinh nổi danh.

Hai người nhìn về phía An Chi Mạnh một mực không lên tiếng.

"Mạnh Mạnh, cậu đi không?"

"Tôi..." Cô cũng rất muốn đi, nhưng cô có thể đi sao?

Hai người sáng tỏ gật đầu. "cậu về nhà hỏi tổng thống đại nhân nhà cậu một chút đi!" đẩy lòng các cô vì cô tìm được một người đàn ông yêu cô, đối tốt với cô cảm thấy cao hứng.

Nhưng người đàn ông này quá mức bá đạo, bá đạo yêu sẽ làm cho người ngại thò.

Một người chỉ có người đàn ông yêu mình, không có trời cao biển rộng của riêng mình, không sớm thì muộn cũng sẽ khô héo thôi.

Nhìn thấy hai người cúi đầu hưng phấn thảo luận thử sức ngày ấy, mặc cái gì, đóng vai như thế nào cho đạo diễn lưu lại hảo cảm.

Đáy lòng có nhàn nhạt mất mát!

Bữa cơm này, sau khi cùng ăn vô vị tẻ nhạt.

Mấy người đi ra, liền phát hiện xe tổng thống đã đứng ở ngoài cửa!

An Chi Manh Nhìn thấy người đàn ông trong cửa sổ xe, mặt âm trầm, có chút khiếp đảm.

"Các cậu đi về trước đi! Tôi đi về trước!"

"tốt! Trên đường cẩn thận một chút!" Nhu Nhu nhìn thấy người đàn ông trong cửa sổ xe cường đại khí tràng, đáy lòng có chút vì cô lo lắng.

đại nhân vật cao cao tại thượng như thế, thật thích hợp với Manh Manh sao?

mất Bùi Á Hạo khiêu khích nhìn người đàn ông trong cửa sổ xe, im ắng mang theo hai người rời đi.

Còn lại một lớn một nhỏ, thân thể rút lại, yên lặng ngồi lên xe.

An Chi Manh xô Kha Trạch Vũ ngồi ở bên cạnh anh, Kha Trạch Vũ mới không phải ngốc đi đụng hòng súng, kiên quyết lắc đầu. Nhanh chóng ngồi ở trên ghế lái phụ phía trước, đem phía sau để cho bọn họ.

An Chi Manh lo sợ bất an ngồi ở bên cạnh anh, khoe miệng cực lực kéo ra một nụ cười ngọt ngào.

"hôm nay anh tan tầm thực sớm!" Hiện tại mới một chút, anh làm sao có thể tan việc đây! Còn bị bắt chân tướng.

Cận Tư Hàn trầm mặt, giữ im lặng!

Anh sợ cô ở trường học như thiêu thân, cố ý bỏ ra tất cả công việc đến bởi cô.

Không nghĩ tới đến trường học, lấy được kết quả là cô đã báo danh, còn theo người đàn ông kia vừa nói vừa cười đi ăn cơm rồi!

Anh thì cơm trưa cũng chưa ăn, một mực ở ngoài cửa chờ! Đợi chừng hơn một giờ, mới thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ cười híp mắt đi tới.

An Chi Manh lấy tay thọc Kha Trạch Vũ trước mặt, dùng mắt thần uy hiếp bé!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Ăn ngon không

cháu dám không nói chuyện dùm mợ, mợ sẽ nói cho cậu của cháu biết, cháu nhận tiền của người."

Kha Trạch Vũ mím môi, làm người thật khó!

Nhìn thấy cậu trầm mặt, thân thể nhỏ bé run lên! Trong lúc tức giận cậu đáng sợ nhất, cậu coi như không tức giận xụ mặt đều hù chết người.

Hiện tại bé nào dám đụng hòng súng!

Nhìn thấy ánh mắt An Chi Manh uy hiếp, bé muốn khóc rồi.

Mất to liếc cậu tổng thống một chút, lập tức cúi đầu xuống, giọng bé nhỏ cơ hồ nghe không được! "Cậu... Kỳ thật, hôm nay cháu giúp đỡ mợ đánh chạy nhiều tiện nhân! Các cô đều mắng mợ là tiện nhân! Cháu ra tay mạnh mẽ đánh các cô rồi!"

Dứt lời, trông thấy ánh mắt cậu tổng thống lạnh lẽo, dọa đến run một cái.

"Cậu, cháu sai rồi... Ngài đừng đồng kết tiền tiêu vật của cháu... cháu sẽ sống chết ngăn cản không cho mợ qua, là người đàn ông kia quá ghê tởm, cháu đánh không lại anh ta! Ô ô ô..."

Manh Manh nạt ngậy thơ, nhìn thấy bé là chửi chửi khóc, căng lên.

An Chi Manh nhìn tròn mắt há hốc mồm, lần đầu tiên cô phát giác bé xác thực hẳn là học qua diễn kịch.

kỹ năng diễn này, tướng mạo này, xứng đáng là ngôi sao tương lai.

Cận Tư Hàn vươn tay, không nhìn khuôn mặt nhỏ đã chật chội khóc muốn nhiều đáng thương liền đáng thương biết bao.

Mang theo bé kéo tới chỗ ngồi phía sau, vươn tay tới y phục bé móc qua.

Kha Trạch Vũ hai tay ôm ngực, đã chật chội khóc nhìn anh. "Cậu tổng thống, ngài... Ngài muốn làm gì... cháu nói cho cậu, cháu nghèo hèn không thể đòi, uy vũ không khuất phục, cháu... cháu sẽ sống chết hằn không theo cậu..."

"Im miệng!" Mấy kiểm nhú chặt, ngón tay thon dài từ túi quần bé trực tiếp móc ra một tờ chi phiếu.

Mắt lạnh nhìn tên phía sau chi phiếu, tay cầm chi phiếu, ánh mắt lạnh lẽo tản ra tới tấp.

Hai tay bịt mắt, khe hở ngón tay lộ ra hai con mắt to đen nhánh. "Cậu, nếu như cháu nói đây là anh ta có gắng nhét cho cháu, cậu có tin không?"

"cháu cứ nói đi?" Ngón tay thon dài, nhẹ nhàng dùng sức, chi phiếu biến thành hai nửa. "bắt đầu ngày mai, đóng kết tất cả thẻ của cháu. mỗi ngày cậu nhìn cháu biểu hiện mới cho cháu tiền tiêu vặt!"

khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt sụp xuống, bắt lực nhìn An Chi Manh.

bé đối kháng cậu tổng thống tàn bạo! Dù bé nhận chi phiếu đều biết, bé thật không biết cậu tổng thống có cái gì là không biết.

Leo đến ghế lái phụ, cả người đều héo rồi.

Sau ghế lái, chỉ còn lại có hai người mắt lớn trừng đôi mắt nhỏ.

An Chi Manh yếu ớt nhìn anh. "Chúng tôi cũng chỉ ăn bữa cơm."

"Ừm! Ăn ngon không!" Thanh âm nhàn nhạt, lại để lòng người sinh ra sợ hãi, gương mặt anh tuấn yêu nghiệt nhìn không ra chút cảm xúc nào.

"Ha ha... Không thể ăn, một chút xiu đều không ăn vô!"

"Ừm! Không thể ăn còn ngồi hai giờ bốn phút 39 giây nữa!" Mắt nhìn đồng hồ, mặt không thay đổi nhìn cô.

Khóe miệng co quắp, nhìn Kha Trạch Vũ cúi đầu phía trước không giúp mình, nghĩ muốn bé giúp mình nói mấy câu, thấy mắt bé cũng không dám nhìn mình một lần.

Liền biết người đàn ông trước mắt đáng sợ cỡ nào rồi.

Yếu ớt nhìn anh, cười cứng ngắt rồi. "Ha ha... Ngài còn tính toán kỹ càng như thế!"

"Ừm! Không có chuyện làm, tự nhiên chịu khó nhìn thời gian!" giọng nhàn nhạt, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Nhưng An Chi Manh lại nghe được đáy lòng run rẩy, ý anh trong xe đời mình hơn hai giờ.

Đây là cảm giác bao lớn tội nghiệt! "Cái kia... sao anh không đi vào?"

"em muốn anh đi vào sao?" ngược lại anh cũng muốn đi vào, nhưng anh nghĩ tới cô tụ hội với các bạn thân, liền nhịn xuống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Qua thử sức

An Chi Manh. "..."

Bên trong xe không khí an tĩnh có chút quỷ dị.

Mấy người trở về tòa thành, Kha Trạch Vũ trước tiên thần tốc xông lên lầu, rồi xa ánh mắt cậu tổng thống đáng sợ.

An Chi Manh theo ở phía sau anh, đi theo anh vào phòng.

Thấy anh còi y phục, nhanh chóng quay đầu.

Trộm nhìn thấy anh mặc một quần đùi đi vào phòng tắm, nhanh chóng đến tủ quần áo tìm áo choàng tắm màu đen tới cho anh.

Đứng ở ngoài cửa đợi trọn vẹn hơn nửa giờ, mới thấy anh một thân ướt nhẹp đi tới.

Nhanh chóng đưa lên áo choàng tắm trong tay, từ đầu tới đuôi cũng không dám nhìn anh một chút.

Cận Tư Hàn tiếp nhận áo choàng tắm trong tay, khoác bên ngoài, buộc lại dây lưng. Ngồi ở trên ghế sofa, thấy cô chịu khó đưa một chén nước ấm cho mình.

Đây là thói quen của anh, mỗi lần tắm rửa xong đều sẽ uống một chén nước ấm, không nghĩ tới cô nhớ kỹ.

Tiếp nhận chén nước ấm, chậm rãi uống vào, nước ấm áp chảy đến cổ họng, đáy lòng cũng hết giận hơn phân nửa.

"Ngồi!"

"A!" Ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh anh, cẩn thận từng li từng tí quan sát sắc mặt của anh. "anh hết giận rồi hả?"

"Ừm!" Mắt đen có vẻ bất đắc dĩ, đối với cô, anh sao cam lòng tức giận thật. "Đi ăn cơm!"

"Ăn cơm! em ăn no rồi!" Dứt lời, cô mới phát hiện mình lại nói sai rồi.

Anh quay đầu nhìn cô một chút, cánh tay dài duỗi ra cưỡng chế ôm chầm cô. "Ăn no rồi, cũng phải ngồi bên tôi hai giờ."

"Ách..." người đàn ông này không còn đồng dạng bá đạo.

Anh quả nhiên nói được thì làm được, anh phá lệ ăn hai giờ năm phút đồng hồ, cô liền ngồi không bổi tiếp.

Còn phải tùy thời kèm theo nụ cười ngọt ngào, rất sợ anh nói mình bổi không phải cam tâm tình nguyện.

Cận Tư Hàn lau đi khóe miệng, rất hài lòng biểu hiện của cô.

Lên trên lầu, An Chi Mạnh nhanh chóng theo phía trước. "Ông xã, buổi chiều anh bận bịu sao?"

"Ông xã, gần đây An Đạo có bộ phim truyền hình đang tìm người mới làm nhân vật chính, em có thể đi thử sức không?" Lời nói cẩn thận từng li từng tí, ánh mắt liếc trộm nét mặt của anh.

Thấy anh ngừng cước bộ, nhanh chóng ngừng lại. Đôi mắt sáng chờ đợi nhìn anh.

"Ừm, anh biết rồi!" Trầm mặc đi đến ôm, thân ảnh cao lớn từ từ rời xa tầm mắt của cô.

Nhìn thấy hành lang vắng vẻ, anh là đồng ý hay là không có đồng ý.

Trở lại gian phòng của mình, ba người bạn thân Nhu Nhu phát tới tin tức.

"Mạnh Mạnh, chúng tôi quyết định ngày mai đi thử sức, cậu có đi không?"

"Tôi không biết..." Anh đồng ý hay là không đồng ý, cô đều còn chưa rõ ràng lắm.

Rầu rĩ không vui nằm trên giường. Nhìn thấy hai người bạn họ trò chuyện rất happy nói qua ngày mai đi thử sức, đáy lòng có nhàn nhạt mất mát.

Huyền Huyền gọi tới một tin tức. "Mạnh Mạnh, cậu thay đổi rồi!"

"Thay đổi sao?"

"Ừm! Cậu trở nên không giống chính mình rồi! cậu có vui không? cậu đã từng muốn cái gì sẽ tranh thủ nỗ lực, hiện tại cậu thế nào?"

"Là sao?" Đã từng là chính mình, hiện tại xác thực giống như trở nên do dự rồi.

Không được, cô nhất định phải đi thử sức!

Anh không đồng ý, chính mình liền chuẩn em!" ngày mai các cậu mấy giờ đi thử sức!"

"Hơn một giờ chiều! Muốn cùng một chỗ sao?"

"Ừm, cùng một chỗ! Quyết định như vậy rồi!" Nhân sinh của mình do mình nắm trong tay, anh không cho vì cái gì mình sẽ không thể đi.

Mở cửa phòng, vừa vặn trông thấy quản gia đứng ở cửa, bưng cà phê.

"Chú Quản gia, để cháu đưa cho anh đi!"

Quản gia đem cà phê đưa tới trên tay của cô. "Vậy phiền thiếu phu nhân rồi."

"Không có việc gì!" Bưng cà phê trực tiếp đi vào thư phòng, thấy anh quả nhiên còn đang làm việc.

Đem cà phê đặt ở trên bàn của anh, ngồi ở một bên chờ đợi anh làm xong!

Cận Tư Hân để công việc trong tay xuống, nhìn thấy cô một bên. "Có việc gì!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Hội trường khảo hạch

"Có chuyện! Chiều mai em đi thử casting!" Cô dùng dùng khí rất lớn mới nói ra những lời này.

Trông mặt đen nhìn cô hồi lâu, thanh âm quả đấm. "Biết!"

"À!" Cho đến lui ra khỏi phòng, cô đều không biết, anh đồng ý hay vẫn là không đồng ý.

————hôm sau————

An Chi Manh tỉnh lại, bên người đã không có người!

Ăn sáng xong, trực tiếp ngồi xe đi tới địa điểm mấy người hẹn xong!

Vừa xuống xe phát hiện hai người tỏa sáng, ăn mặc cũng rất đẹp so với mình.

Nhìn lại mình tùy tiện một bộ quần áo, lúng túng cười một tiếng. "Sớm!"

"Không còn sớm! Hôm nay Bùi Á Hạo gọi điện thoại cho tớ, nói trước khảo hạch! Bây giờ là mười giờ, còn có nửa giờ, chúng ta mau vào đi thôi!"

Nhu Nhu kéo hai người, có chút khẩn trương đi vào cao ốc.

Đi tới tầng 12 tòa nhà, phát hiện người ở đây không phải nhiều giống vậy.

Ba người vừa vào, trong nháy mắt mấy trăm người chung quanh quay đầu mắt nhìn chăm chăm An Chi Manh.

Một người phụ nữ ăn mặc một đi tới. "Cô là An Chi Manh sao?"

"Ừ!" An Chi Manh nhìn người phụ nữ lối ăn mặc trào lưu trước mắt, mode mười phần. "Cô là?"

"Tôi là ai, khẳng định không nổi danh! Bất quá, cô cũng chưa ra hình đáng gì!" Khóe miệng hiện lên nụ cười giễu cợt, nhìn xéo cô một cái.

"Loại người gì cũng có, Manh Manh, cậu chớ để ở trong lòng!" Huyền Huyền tìm một chỗ ngồi, ba người lấy băng số, lúc này mới ngồi ở trong góc.

Ánh mắt người chung quanh các loại khinh bỉ, dò xét, nhìn cả người cô không thoải mái.

Nhu Nhu từng cái trừng trở về, lấy được chỉ cóu ánh mắt giễu cợt.

An Chi Manh ngồi ở sau lưng của hai người, nhìn hai người một trái một phải hết sức che chở mình ở sau lưng của hai người. Đáy lòng ảm áp.

"Số 1013! Đi vào!"

"Huyền Huyền, kêu cậu đi! Mau đi đi!"

"Ừ, vậy tớ đi trước!"

"Ừ, đi đi! Tớ không có sao!" Đẩy cô nhanh chóng đứng dậy, cô rời đi, cô hoàn toàn bại lộ ở tầm mắt mọi người.

Nhận lấy ánh mắt mọi người dò xét, đáy lòng từ đầu đến cuối có chút mùi vị không phải.

Rất nhanh, nhìn thấy Huyền Huyền đi ra.

Nhu Nhu vừa định hỏi thế nào, lại nghe thấy kêu bằng số mình, vội vàng đi về phía trong phòng.

An Chi Manh ôn nhu hỏi: "Huyền Huyền, thế nào?"

"Không biết, có được không!" Đến bây giờ nội tâm cô vẫn bất an, nghe nói lần này An Đạo là đại diện sử dụng người mới.

Coi như không có nhân vật chính cũng có nữ phối hợp, vậy cũng có thể ló mặt, so với mặt bằng người mạnh quá nhiều.

Lúc hai người đang nói chuyện, Nhu Nhu cũng từ bên trong đi ra.

"Số 1015, đi vào!"

An Chi Manh nhìn bằng số mình, đứng lên đi vào bên trong.

Lúc cô đi nhanh đến bên trong, trong nháy mắt từ bên cạnh bước ra một cái chân.

Cô không chú ý, lao đảo một cái, cả người trong nháy mắt ngã về trước.

Người phụ nữ bên cạnh cười đắc ý, cười nhìn cô té.

An Chi Manh nhắm mắt, chờ đợi mình cùng mặt đất tiếp xúc thân mật.

Đột nhiên trời đất quay cuồng, cảm giác mình được ôm ở trong vòng ngực cứng rắn.

Lúc cảm giác có hơi thở xa lạ cùng mùi nước hoa phái nam, hơi hí mắt ra.

Người đàn ông trước mắt ngũ quan góc cạnh rõ ràng, tinh xảo.

Ngũ quan anh tuấn, vóc người khỏe mạnh. Cả người cho người khác cảm giác vô cùng an tâm, khí tức phái nam thành thực.

"Oa! Tịch Cẩm Viêm! Thật là đẹp trai!"

"Thật là đẹp trai, thật là đẹp trai..."

An Chi Manh nhanh chóng đẩy anh ra, bắt anh đứng ở đó. "Cảm ơn."

Anh lãnh đạm nhìn cô, mặt lạnh trực tiếp đẩy cửa phòng ra, đi vào!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Tôi không cần bình hoa - đi ra ngoài

An Chi Manh đứng tại chỗ, hơi lúng túng, lúc này mới đi vào theo.

Đi vào trong phòng, phát hiện bốn người đàn ông ngồi đối diện. Một người trong đó chính là An Đạo, hơn bốn mươi tuổi, thân thể hơi phát tướng, hơi đầu.

Bên cạnh còn hai người đàn ông cùng thân hình tuổi tác ông không sai biệt lắm, có thể là nhà đầu tư đi!

Tịch Cẩm Viêm mặt lạnh nhìn cô gái nhỏ mắt tự nhiên trước mắt, lời nói sắc nhọn. "Cô không cần thù, có thể đi ra ngoài!"

Lời anh để cho ba người bên cạnh, hơi kinh ngạc.

"Tịch tổng, anh đây là vì sao?" Ngược lại An Đạo cảm thấy hình tượng của cô rất thích hợp, hình tượng vai chính bộ này.

"An Đạo, tôi đầu tư không cần bình hoa!"

An Đạo đáng tiếc nhìn người phụ nữ trước mắt, ông làm sao không biết trước mặt chính là An Chi Manh không người không biết không người không

hiếu.

Có Tổng thống đại nhân làm núi dựa, quả thật không cần làm, làm cái bình hoa.

An Chi Manh khẽ ngẩng đầu, nhìn anh. "Tịch tổng, anh nói tôi là bình hoa, thật nâng đỡ tôi! Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt! Anh dựa vào cái gì nói tôi là bình hoa! Người anh cần nhắc tiêu chuẩn là cái gì?" Tính khí cô tốt, không có nghĩa là không khó.

Tịch Cẩm Viêm đứng dậy, thân hình cao lớn trực tiếp từng bước ép sát.

Nhìn cô từng bước lui về phía sau, môi mím chặt cười nhạt. "Cô biết cô tới làm gì sao?"

"Biết! Tôi tới thử kính! Anh ngay cả cơ hội thử cũng không cho tôi, có phải không công bằng hay không."

"Hừ! Công bằng! Vậy tôi cho cô công bằng!" Đầu hơi cúi, ngón tay sờ sùi, gắt gao bóp cằm cô.

Nhìn tròn mắt cô quật cường, nụ cười châm chọc.

Đầu hơi thấp xuống, càng ngày càng đến gần môi cô.

An Chi Manh cảm giác được ý đồ anh, trong giây lát đẩy tay anh ra, thối lui ra ngoài mười bước, cảnh giác nhìn anh. "Tịch tổng, mời anh tự trọng!"

Anh lạnh nhạt thu tay về, mắt lạnh nhìn cô. "Tự trọng! Cô không phải muốn một cơ hội thử sức công bằng sao? Vậy tôi cho cô! Bây giờ cô cũng tự trọng làm cho tôi! Cô biết cô tới làm gì sao? Cô cho đây chẳng qua là quay phim, nhưng ở đây mắt người khác có lẽ chính là cả cuộc sống! Cô ngay cả cảnh hôn cũng không tiếp thụ nổi, làm như thế nào làm một diễn viên giỏi? Cô ngay cả tư chất cơ bản một diễn viên giỏi cũng không có, còn cùng tôi nói chuyện công bằng. Đi ra ngoài!"

An Chi Manh chật vật chạy ra ngoài, nội tâm lật lên sóng lớn.

Hai người Nhu Nhu cùng Huyền Huyền thấy cô đi ra thất hồn lạc phách (mất hồn), không ngừng an ủi cô.

"Không có chuyện gì, chỉ là một lần thử sức sao! An Đạo dùng người vốn là rất nghiêm. Lần sau lại tới, đừng nản chí!"

"Đúng vậy! Ai bắt đầu đều sẽ vậy."

Ba người một đường đi ra khỏi cao ốc, An Chi Manh cúi thấp đầu, nội tâm rất không bình tĩnh.

Anh nói đúng, mình ngay cả tư chất cơ bản một diễn viên cũng không có, làm sao có thể đi diễn tốt một bộ phim.

Một bộ phim có cảnh hôn cũng có cảnh giường chiếu, cô vốn tưởng rằng mình chuẩn bị tốt lắm.

Đến giây phút chân chính, mới phát hiện mình kinh hoàng lo sợ như vậy.

Hai người thấy cô mất hồn, trực tiếp đưa cô đến cao ốc Tổng thống.

Nửa giờ, xe ở cao ốc Tổng thống ngừng lại.

Nhìn đám người chen lấn trước mặt, vô số ký giả cùng cảnh sát vây ở bên ngoài, mấy người ngồi ở trong xe, do dự đi xuống xe.

An Chi Manh còn chưa kịp phản ứng, đã nhìn thấy một đám ký giả như tổ ong vỡ tổ đi tới bên cạnh cô.

"An tiểu thư, cô ấy nói cô vong ân phụ nghĩa, chuyện này là thật sao?"

"An tiểu thư, đối với chuyện bức tử Cổ tiểu thư, cô nói thế nào!"

"An tiểu thư, cô đối với chuyện Cổ tiểu thư nhảy lầu tự sát, thấy thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Điều này, tôi không gánh vác

"An tiểu thư..."

Vong ân phụ nghĩa??? Bức tử Cổ tiểu thư??? Nhảy lầu tự sát???

An Chi Manh mặt đầy mồ mịt, đối với ba tầng ống kính trước mắt, càng thêm hốt hoảng.

Đang lúc sững sờ đứng ở trong đám người, ngơ ngác nhìn ống kính lạnh như băng.

Bảo vệ nhanh chóng giải tán đám người, bảo vệ đi thẳng tới bên cạnh cô. "Thiếu phu nhân, mời bên này!"

Ba người được bảo vệ ở chính giữa gió thổi không lọt, đi vào trong cao ốc.

"An Chi Manh, không cho phép cô đi! Tôi muốn cho cô nhìn tôi chết!"

Giọng nữ thê lương để cho cô ngừng bước chân, nhìn chung quanh, không người.

"An Chi Manh, tôi muốn cho cô nhìn tận mắt tôi chết ở trước mặt cô, để cho lương tâm cô cả đời bất an! Cả đời cô đều thiếu nợ tôi, thiếu tôi!"

Theo thanh âm ngẩng đầu, xa xa nhìn thấy trên sân thượng một người phụ nữ đang đứng, cách quá xa rất là mơ hồ.

Nhưng thanh âm vô cùng quen thuộc, liên lạc Cổ tiểu thư mới vừa rồi hỏi, cô cũng có thể nghĩ đến Cổ Thư Phi.

Cô không phải biến mất rất lâu rồi sao? Làm sao sẽ bỗng nhiên xuất hiện!

Bảo vệ lo lắng nhìn cô không đi. "Thiếu phu nhân, Tổng thống nói để cho cô đừng để ý tới, mọi chuyện có anh!"

"À!" Theo nhịp bước bảo vệ, mấy người đi về phía cao ốc.

"An Chi Manh, cô đi một bước nữa, cô có tin, bây giờ tôi nhảy xuống chết ở trước mặt cô hay không!"

Thanh âm điên cuồng, không để cho cô không dừng bước lại!

Nhìn bên cạnh vô số máy thu hình hướng về phía mình, coi như cô không cân nhắc cho mình cũng phải vì anh cân nhắc.

Thăng táp đi về phía một cảnh sát. "Xin hỏi, có thể mượn loa của anh dùng sao?"

Cảnh sát là một anh chàng hai mươi mấy tuổi, thật thà cười một tiếng. "Mời cô dùng! Tùy tiện dùng!"

"Cám ơn!" Tiếp lời, thủ âm

Nâng lên loa hướng về phía miệng, mới vừa muốn mở miệng bị người ngăn dừng lại.

Nhu Nhu nhìn cô lắc đầu. "Người đàn bà kia đã điên rồi, cậu nói gì cũng vô dụng."

"Tớ biết! Nhưng hôm nay tớ phải nói!"

Huyền Huyền ngăn Nhu Nhu còn muốn khuyên lại. "Chuyện này, coi như không cho cô một câu trả lời, cũng phải cho bọn họ một câu trả lời!" Nhìn truyền thông chung quanh tò mò bất quá.

Nhu Nhu bắt đầu thả tay xuống, bây giờ ký giả bắt quá quả thật rất đáng ghét.

Hướng về phía hai người cười một tiếng, lần nữa thủ âm, lúc này mới lớn tiếng nói! "Cô là Cổ Thư Phi đúng không! Cô nói chết ở trước mặt tôi, vậy thì chết đi! Nhưng có lời muốn nói rõ ràng, cô chết là chính cô lựa chọn, đừng nói tôi ép! Quá oan uổng, tôi không gánh vác!"

Lời cô, để cho truyền thông chờ người trong cuộc mở miệng, trong nháy mắt xôn xao.

Thời gian chờ đợi kết quả, trong nháy mắt Cổ Thư Phi điên cuồng, "An Chi Manh, cô vong ân phụ nghĩa! Tôi cứu mạng cô! Các người lại để cho nhà tôi phá sản, bán tôi đi khu đèn đỏ, ngày ngày phục vụ những thứ bình dân hạ đẳng chán ghét kia. Tất cả các thứ này đều là cô từng bước một tạo thành! Các người bức tử tôi, hôm nay tôi sẽ chết ở trước mặt các người, thành quỷ cũng không buông tha các người!"

An Chi Manh sững sờ, nhà cô phá sản??

Sững sờ mấy giây, đối mặt truyền thông, lần này cô nhất định phải nói rõ ràng.

"Gia tộc cô phá sản, bị bán đi khu đèn đỏ là cô tự làm tự chịu. Cô thiếu chút nữa hại chết Kha Trạch Vũ, cô cố ý đẩy một đứa bé tám tuổi xuống cầu thang. Lúc ấy, cô nghĩ tới kết quả mình sao? Ban đầu cô cho tôi máu, Tổng thống đáp ứng cho cô tiền, cô không phải là không muốn. Cô nói yêu cầu nửa năm bên người anh không dời nửa bước, đã tâm cô, người đi đường đều biết! Nửa đêm mặc đồ lót trong suốt, câu dẫn anh! Cô ngấm ngấm hãm hại tôi, chúng tôi đều dễ dàng tha thứ. Cuối cùng là cô đối với một đứa trẻ tám tuổi xuống tay, người như vậy, ai có thể dễ dàng tha thứ cho cô!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 240: Có em, có toàn thế giới

Ký giả lần nữa hướng tới, coi thường mười mấy bảo vệ ngăn lại.

"An tiểu thư, cô nói đều là thật sao?"

"An tiểu thư, lời này là cố ý hăm dọa hay có bằng chứng cụ thể!"

Lời ký giả một người so với một người sắc bén.

Bảo vệ lo lắng nhìn về phía cô. "Thiếu phu nhân, hay là cô cùng chúng tôi vào đi thôi! Tổng thống sẽ xử lý tốt tất cả." trình độ Tổng thống sủng ái đối với cô, nếu như cô bị một chút xú ngôn ngữ tổn thương, bọn họ cũng sẽ lo lắng mình rơi một lớp da.

An Chi Manh vừa định đi, lời nói phía trên để cho cô ngừng lại.

"An Chi Manh, rõ ràng là cô đây, cô còn bêu xấu tôi!"

Lời cô một lần nữa để cho ký giả xôn xao, máy thu hình lạnh như băng trực tiếp nhắm ngay mặt cô, đặc tả.

"An tiểu thư, tâm cô không thể dò như vậy hăm dọa người, là vì cái gì?"

"An tiểu thư, Cổ tiểu thư nói đều là thật sao?"

"An tiểu thư, cô có chứng cứ sao?"

Đối mặt cái vấn đề này tiếp theo cái vấn đề kia, coi như cô nói mình nói là sự thật! Cũng sẽ không tin tưởng,

"An Chi Manh, cô chột dạ đi! Cô chính là một tiện nhân trong ngoài không đồng nhất, cô dùng hiền lành lừa Tổng thống, bên trong cô chính là một tiểu nhân đi tính kế người khác." Cổ Thư Phi điên cuồng hô to từ trên lầu truyền tới, để cho lầu dưới trong nháy mắt yên tĩnh lại.

"An Chi Manh, cô trong ngoài không đồng nhất, tôi phải lấy cái chết để cho Tổng thống thấy rõ bản chất của cô! Hôm nay tôi sẽ chết ở trước mặt cô, thành quỷ đòi đòi kiếp kiếp cũng không buông tha cho cô!"

"An tiểu thư, nếu như Cổ tiểu thư chết ở trước mặt cô, cô có cảm thụ gì? Cô sẽ không cảm thấy lương tâm bất an."

"An tiểu thư, cô nói chuyện, Cổ tiểu thư chết ở trước mặt cô, cô sẽ cảm thấy áy náy sao?"

"An tiểu thư!"

Đối mặt cái vấn đề này tiếp theo cái vấn đề kia, cô không biết nên trả lời như thế nào.

Nhu Nhu một bên, ngăn cô ở sau lưng mình, ngăn lại từng cái vấn đề sắc bén.

Huyền Huyền nắm chặt tay cô. "Manh Manh, đừng sợ, chúng ta đều ở đây!"

"ừ!" Nhìn hai người bạn bên người, con tim khủng hoảng tiêu tán.

Đột nhiên trong nháy mắt đám người yên tĩnh lại, nhìn bóng người phía xa dung nhan tuấn mỹ như thần, từng bước một hướng mình đi tới.

Trên người anh có khí tràng không gian tự uy, anh vừa xuất hiện, thanh âm rồi bời trong nháy mắt biến mất.

Anh không cần nhiều lời, đám người yên tĩnh lại.

Một khắc kia, lòng cô cũng yên tĩnh lại, nhìn anh từng bước một hướng mình đi tới, cười yếu ớt.

Anh đi tới bên cạnh cô, cánh tay dài trực tiếp ôm eo của cô, tuyên bố lãnh thổ của mình.

"Em không ngoan! Không phải để cho em đi lên sao?" Anh ở trên lầu chờ rất lâu, không nghĩ đến cô gái ngốc này vẫn còn ở phía dưới ngay ngốc cùng một người đàn bà điên so đo.

Tựa vào bên người anh, giống như toàn thế giới huyền ảo đều yên tĩnh lại.

Có anh, đặc biệt thực tế. "Em cũng muốn vì anh gánh vác!"

"Người phụ nữ ngoan!" Lấy tay khẽ nheo sống mũi cô, cung chịu cười nhìn cô.

Nụ cười nhàn nhạt, cả khuôn mặt một đám người trong nháy mắt mê say đứng xem.

Tổng thống lại sẽ cười, còn cười âm áp như vậy.

Vốn là dung nhan yêu nghiệt, càng tà mị, để cho người hoa mắt.

Cánh tay dài ôm cô, không cần mở miệng đám người tự động tản ra, hai người một đường hướng lầu làm việc đi tới.

Lầu chót Cổ Thư Phi thấy uy hiếp, phản ngược lại thành cười nhạt.

Lời nói càng thêm thê lương, điên cuồng. "An Chi Manh, cô đi một bước nữa, tôi sẽ nhảy xuống, chết ở trước mặt cô!"

Cận Tư Hàn lãnh đạm nhìn lướt qua lầu chót, nhịp bước đều không dừng lại nửa bước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Chết ở trước mặt các người

chương 241 chết ở trước mặt các người

"Cận Tư Hàn, anh đừng tưởng rằng tôi không dám nhảy! Hôm nay, tôi sẽ chết ở trước mặt các người!"

Thanh âm vô cùng chói tai, An Chi Manh lo lắng kéo anh. "Nếu không, hay là chúng ta để cho cô ấy xuống đây đi! Đó dù sao cũng là mạng người sống sờ sờ!"

"Không cần để ý tới!" Ôm eo của cô, đi vào bên trong!

Người như vậy, anh gặp quá nhiều.

Muốn nhảy sớm nhảy, sụt sùi nhiều như vậy, chính là muốn gây khó dễ.

"Đông..." Trời cao rơi xuống, để cho đám người xôn xao.

Trước tiên Cận Tư Hàn che cặp mắt cô, tròn mắt đen lạnh lùng nhìn người phụ nữ rơi ở trước mặt mình!

Cả người là máu, nằm ở đó! Tròng mắt đen tròn tròn, bên trong hiện đầy hận ý cùng nụ cười điên.

Ánh mắt kia để cho người cảm giác sợ hãi, đặc biệt là đối mặt thân thể máu tươi đầm đìa như vậy!

Huyền Huyền nhích lại gần bên người Nhu Nhu, hai người sợ hãi bỏ qua một màn kia.

An Chi Manh cảm giác được bầu không khí không đúng! Đưa tay kéo bàn tay mất lên, nhưng vẫn không nhúc nhích.

"Anh để cho em nhìn!"

"Không cho phép nhìn!" Trực tiếp ôm chặt eo của cô, đi vào bên trong.

Vẫy tay tỏ ý hộ vệ phía sau, xử lý tất cả cục diện rồi rầm

Ký giả mới vừa kịp phản ứng, phát hiện Tổng thống đã đi rồi!

Cận Tư Hàn mang mấy người đi thẳng đến phòng làm việc Tổng thống, đưa các cô hướng trong phòng.

Lúc này mới buông bàn tay trên mắt cô ra.

Lấy được tự do lần nữa, phát hiện mình đã đến phòng làm việc Tổng thống! "Cô đã chết rồi sao?" Hỏi dè dặt.

Cô mặc dù không nhìn thấy, nhưng cũng nghe thanh âm vật nặng rơi xuống, còn biết chính là rơi ở trước mặt mình.

Ở trước một giây anh bị mất, cô cảm giác được một cái bóng đen từ trước mắt mình vạch qua.

Nhu Nhu cùng Huyền Huyền, nhìn bên cạnh Tổng thống không vui không giận, ngoan ngoãn ngồi ở bên người cô, không dám nói chuyện mới vừa rồi nửa chữ.

"Các người ở đây cùng cô, tôi đi xử lý một chút chuyện!" Anh làm Tổng thống một nước, chuyện xảy ra như vậy!

Anh không nghĩ xử lý, cũng phải xử lý!

Thân hình cao lớn, rời phòng, Nhu Nhu cùng Huyền Huyền trong nháy mắt cảm giác cũng rộng rãi.

Câu nệ lập tức buông lỏng, tò mò quan sát phòng làm việc trước mắt.

Nơi này cho người cảm giác lạnh như băng, khắp nơi là trang sức xám tro. Bọn họ cũng cảm giác không gian lớn, bố trí toàn diện.

"Huyền Huyền, các cậu nói cho tớ, cô ấy có phải chết rồi hay không?" Cái vấn đề này đè ở ngực cô, không nói không vui.

Hai người nhìn nhau một cái, từ cao như vậy té xuống, tám mươi phần trăm xác định là chết.

Hai người nhìn nhau một cái, ai cũng không nguyện ý làm người xấu.

"Ai nha! Mạnh Mạnh, cái này có phải đồ cổ hay không! Có đáng tiền hay không!"

An Chi Mạnh liếc mắt nhìn cô, trên tay cô cầm một ly nước, lại hỏi mình có đáng tiền hay không.

Qua loa lấy lệ nói sang chuyện khác như vậy, rất dễ cho người khinh bỉ.

ánh mắt nhìn về phía Huyền Huyền.

"Ho khan một cái... Mạnh Mạnh! đây có nhà vệ sinh sao? Người có ba cấp, cậu biết!" Cô ôm bụng, biểu tình có chút lúng túng!

An Chi Mạnh tinh tường phát hiện, một người so với một người qua loa lấy lệ.

"Được rồi, cũng chớ giả bộ. Nói cho tớ, rốt cuộc cô ấy chết chưa!"

Hai người lần nữa nhìn nhau một cái, nhất trí lắc đầu!

"Thật không có chết? Từ cao như vậy té xuống?"

"Ai nha! Chính trong lòng cậu đều có đáp án, cần gì phải làm khó chúng ta!" Nhu Nhu trực tiếp ngồi ở bên cạnh cô, tay khoác lên trên bả vai cô. "Nói sau, đây là người ta chọn, cùng cậu không nửa xu tiền quan hệ! Cô không thương tiếc sinh mạng mình, cũng không phải là cậu ép cô, cậu chớ suy nghĩ quá nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Đứa nhỏ này cùng ngài quan hệ thế nào

Huyền Huyền cũng đứng dậy đi tới bên cạnh cô. "Nhu Nhu nói đúng! Chớ suy nghĩ quá nhiều! Rất nhiều chuyện, không phải cậu có thể không chế."

Cận Tư Hàn lần nữa trở lại bên ngoài phòng làm việc, đã nhìn thấy cô lên xe cứu thương.

Ký giả chen chúc tới. "Tổng thống tiên sinh, xin hỏi đối với chuyện này, ngài có ý kiến gì không!"

"Tổng thống tiên sinh, xin hỏi cô mới vừa nói chuyện An tiểu thư có ý bêu xấu đứa trẻ tám tuổi, ngài định thế nào!"

"Tổng thống tiên sinh, xin hỏi cô nói vị hôn thê tương lai của ngài là một người trong ngoài không đồng nhất, ngài có muốn nói cái gì sao?"

ánh mắt Cận Tư Hàn quét qua mọi người, tay nâng lên áp xuống.

Đám người yên tĩnh lại, có vài người trời sanh tự mang khí chất vương giả, để cho người không thể không thần phục.

Trông mắt đen quét một vòng, giọng mang từ tính trấn an. "Các người cảm thấy tôi thống trị nước R mười năm, như thế nào!"

"Rất tốt! Vững bước phát triển về phía trước!" Ký giả không khỏi đi theo đề tài anh mở miệng.

"Tổng thống tiên sinh, nước R ở dưới sự thống trị của ngài phồn vinh hưng thịnh!"

"Ừ! Một cái quốc gia tôi cũng có thể thống trị tốt! Chẳng lẽ, tôi nhìn không rõ một người phụ nữ?" Lời nói nhàn nhạt không có chất vấn, không có ngôn ngữ sắc bén.

Chẳng qua là một câu trần thuật đơn giản, lại để cho mọi người nghĩ lại.

Trong đám người một người đàn ông mang mũ lưỡi trai, thấy tình hình không đúng, nhanh chóng mở miệng.

"Tổng thống tiên sinh, ngài bảo vệ vị hôn thê tương lai như vậy, ngay cả cô bức tử một người phụ nữ, một câu giải thích cũng không có, ngài thiên vị cô như vậy, sẽ gặp báo ứng."

Ánh mắt sắc bén nhanh chóng phong tỏa anh ta ở trong đám người, thấy anh ta nói xong muốn nhân cơ hội chạy đi.

Vung tay lên, hộ vệ phía sau nhanh chóng tiến lên ngăn chặn anh ta ở một bên.

Ký giả rít rít lần nữa đặt câu hỏi.

"Tổng thống tiên sinh, đối với chuyện cô bức tử, ngài nên cho một câu trả lời!"

"Cô nói hành động ác độc An tiểu thư đẩy một đứa trẻ tám tuổi xuống cầu thang, đều là thật sao?"

Nhìn tình cảnh càng ngày càng mất khống chế, hộ vệ cũng nhanh chóng kéo mấy người quấy rối ở bên trong đi ra.

Cận Tư Hàn nhìn phiến toái trước mắt. "Chuyện ngày hôm nay, buổi chiều sẽ tổ chức chiêu đãi ký giả, đến lúc đó tự nhiên sẽ cùng mọi người giải thích rõ." Dứt lời, xoa mi tâm xoay người rời đi.

Lưu cho mọi người một bóng lưng.

Thư ký nhanh chóng đi theo Tổng thống.

"Gọi điện thoại, để cho Kha Trạch Vũ lập tức tới nơi này!" Chuyện này cậu bé phải đến giải thích!

"Được, Tổng thống tiên sinh!"

Cận Tư Hàn đi tới phòng làm việc, để cho thư ký lui xuống.

Móc điện thoại ra gọi điện thoại. "Anh họ, cùng anh thương lượng một chuyện!"

Buổi chiều, ký giả đã sớm ngồi ở trên khán đài, chờ đợi anh xuất hiện.

mọi người trông mong mà đợi, Cận Tư Hàn ăn mặc chỉnh trang, đẹp trai cùng Kha Trạch Vũ xuất hiện.

Cúi đầu liếc nhìn Kha Trạch Vũ không tới ngực mình. "Chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ! Chuẩn bị xong, cậu!"

"Vây đi thôi!" Hai người một lớn một nhỏ đẹp trai bức người xuất hiện, ký giả trong nháy mắt bị hấp dẫn.

tướng mạo cùng Tổng thống như nhau, mọi người rít rít tò mò, có phải con riêng Tổng thống hay không.

Mọi người đều biết, đứa trẻ của Tổng thống, chưa đầy mười tám tuổi, ai cũng không biết là ai.

Bị bảo vệ rất nghiêm mật.

Hai người vừa ngồi vào, người phía sau bắt đầu không kịp đợi đặt câu hỏi.

"Xin hỏi Tổng thống tiên sinh, đứa nhỏ này cùng ngài quan hệ thế nào!"

"Tổng thống tiên sinh, đây sẽ không là con của ngài đi!" Tổng thống hôm nay hai mươi tám, có một đứa trẻ tám chín tuổi cũng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 243: Chú, vì sao chú có dụng ý không thể dò được

Cậu bé hướng về phía ông kính nói, âm con nít trở nên nghiêm túc. "Mọi người khỏe, cháu kêu Kha Trạch Vũ!"

Tiếng nói vừa dứt, phía dưới một mảnh xôn xao.

"Xin hỏi ngài là đứa trẻ Kha gia anh họ Tổng thống sao?" cái họ Kha này, ở nước R vẫn là rất ít.

Kha gia vì không kéo Tổng thống lui về phía sau, đứa trẻ bọn họ vừa sinh ra cũng bị giấu đi!

Vô số truyền thông muốn tìm tòi dung mạo, đều thất bại.

Không nghĩ tới, lại ngay tại trước mặt của bọn họ, hôm nay tin tức quả nhiên một người so với một người tới kính bạo.

"Cháu họ Kha, vị này là cậu cháu! hôm nay cháu xuất hiện, chủ yếu là muốn nói rõ một chuyện! mợ tuyệt đối không phải người xấu trong miệng cô ấy, từ đầu chí cuối câu dân cậu đều là Cô Thư Phi, đây cháu xuống lâu cũng là Cô Thư Phi!"

Mặt con nít nghiêm trang, còn nhỏ tuổi đã nhỏ có khí tràng (trí khí) của mình.

Cận Tư Hàn đối với cậu bé gật đầu một cái, lần này đường đột để cho cậu bé trước thời hạn xuất hiện ở trước mặt mọi người, cũng là tình thế bất buộc.

Dư luận đã đẩy cô tới xó xỉnh, anh không để ý tới, dư luận sớm muộn sẽ chìm ngập chết cô.

Ký giả nhanh chóng ghi xuống, an tĩnh mấy phút.

Đột nhiên một giọng nói chất vấn. "Tổng thống tiên sinh, đây sẽ không là ngài bố trí đi! Vì giúp vị hôn thê tương lai của ngài rửa sạch trong sạch! Ngài để cho một đứa trẻ tám tuổi đi ra nói láo, ngài không phụ lòng danh dự ngài mười năm kinh doanh khổ cực sao?"

Kha Trạch Vũ bấm lên tay cậu, lạnh nhạt đứng dậy.

hai tròng mắt đen trắng rõ ràng trong suốt thấy đáy, giống như rất vô tội nói: "Chú, chú thu người khác bao nhiêu tiền, tới bêu xấu cậu mợ cháu?"

đứa nhỏ nói lời nói vô tội, để cho ký giả trong nháy mắt ngã về phía bên này.

Mọi người cũng nghiêng mặt nhìn người vô tội, đặc biệt là một đứa trẻ tám tuổi đẹp trai không có thiên lý.

Kha Trạch Vũ thấy đám người ngã về phía mình bên này, nhìn về phía cậu Tổng thống khẽ gật đầu.

Lời nói một bên, thanh âm trở nên ác liệt. "Nói, chú dụng ý khó lường đi bêu xấu Tổng thống một nước là có ý gì. Có phải chú là gián điệp hay không!"

Lời cậu bé, lần nữa kích thích mọi người.

người truyền thông quay đầu nhìn về phía anh ta, phát giác người này quả thật rất lạ.

"Anh biết anh ta sao?"

"Không nhận biết!"

"Anh biết anh ta sao?"

"Không nhận biết!" Mọi người nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, phát giác không một người biết anh ta.

Giới truyền thông nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Có thể xuất hiện ở nơi này đều là trang báo có danh tiếng nước R, người xuất hiện ở đây, đều là tinh anh.

Không thể nào, mọi người không biết một người.

ánh mắt mọi người nhìn anh ta trở nên càng ngày càng cổ quái!

Các cô kính yêu Tổng thống quốc gia này, bất kỳ người nào muốn chê Tổng thống, đều là tội đại ác vô cùng.

Mọi người nghĩ đến mình thiếu chút nữa mắc lừa, nói xấu Tổng thống.

Cũng cảm giác thật xin lỗi Tổng thống, ánh mắt nhìn anh ta càng không có ý tốt.

"Nói, anh là ai!" Một đàn ông đứng ở trước mặt anh ta, nghiêm nghị chất vấn!

Đôi mắt trăm con tin, ánh mắt đối nghịch.

Người đàn ông rúc người, lui về phía sau lặng lẽ chạy đi.

Trong giây lát ngẩng đầu, nhìn thấy hai cánh vệ đứng ở trước mặt mình, muốn hướng bên cạnh chạy đi.

Cánh vệ đứng trước mặt của anh ta. "Anh khỏe, tiên sinh. Mời anh cùng chúng ta đi một chuyến, chứng minh thân phận của anh, mới có thể cho anh đi!"

Người đàn ông vừa nghe vào bót cảnh sát, luống cuống.

tê liệt ngồi ở trên ghế. "Các người chó bắt tôi, tôi nói, tôi đều nói, tôi chính là lấy tiền người khác, mà nói xấu An tiểu thư! Tôi thật không phải cố ý chê Tổng thống, tôi là yêu Tổng thống... Chó bắt tôi! Tôi cái gì đều nói..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Chết có ngàn vạn phương pháp

Cánh vệ đứng trước mặt của hắn. "Ngài khỏe chứ, tiên sinh. Mời ngài đi theo chúng tôi một chuyến, làm sáng tỏ thân phận của ngài, mới có thể để cho ngài đi!"

Người đàn ông nghe phải vào cục cảnh sát, hoảng rồi.

Mềm nhũn ngồi trên ghế dựa. "người khác bắt tôi, tôi nói, tôi đều nói, tôi cũng là nhận tiền của người, tôi nói xấu An tiểu thư! Tôi thật không phải cố ý chửi bới tổng thống, tôi kính yêu tổng thống đó... người khác bắt tôi! cái gì tôi đều nói..."

Hắn nói toàn bộ đều đã tra ra manh mối rồi.

Kha Trạch Vũ nhú mày nhìn cậu, im ắng nịnh nọt!

Cận Tư Hàn mất lạnh nhìn hắn. "Đã tra ra manh mối sự tình, mọi người viết như thế nào, tôi nghĩ các người rõ ràng hơn so với tôi! Tôi không muốn nhìn thấy nửa chữ bêu xấu đối với vị hôn thê của tôi!"

Dứt lời, trực tiếp quay người rời đi!

Kha Trạch Vũ nhanh chóng theo sau lưng.

"Cậu, hôm nay cháu biểu hiện thế nào!" khuôn mặt nhỏ mềm mại nịnh nọt ghé vào trước mắt anh, mắt to chớp chớp.

Cận Tư Hàn lạnh nhạt nhìn thoáng qua, từ trong ngực móc ra một tờ chi phiếu trống đưa cho bé. "tự mình điền vào."

"Cảm ơn cậu!" Hai mắt sáng lên nhìn chi phiếu, khóe miệng cười đến tận mang tai.

"Về sau đi ra ngoài chú ý một chút! Cậu sẽ cho người bảo vệ cháu. nếu cháu không ưa thích, bọn họ có thể trốn ở nơi cháu nhìn không thấy!" Đối với đứa cháu duy nhất này, anh vẫn rất quan tâm.

mặt bé nhanh chóng xụ xuống. "Cậu, cháu có thể điền vào một ngàn vạn sao?"

"cháu cứ nói đi?" Mắt đen đậm mạc liếc bé một chút, không nhìn khuôn mặt nhỏ thất hồn chán nản.

cho hấp thụ ánh sáng trước thời hạn mười năm, không biết đối với trưởng thành của bé là tốt hay xấu!

"Cậu, cậu thật máu lạnh!" Không đúng, cậu giống như đối với mẹ không có máu lạnh!

Cầm chi phiếu không nhìn mặt anh lạnh lùng, nhanh chóng rời đi.

chân ngắn nện bước, một mình lạnh lợi đi tới văn phòng tổng thống.

"Mợ, mợ! cháu có tiền á! Chúng ta đi ăn món ngon đi!"

bảo vệ theo sau lưng bé, cảm giác một đám quạ đen bay qua từ đỉnh đầu! tâm tình Kha thiếu gia này thay đổi thật là nhanh.

nơi khác, Cận Tư Hàn đi thẳng tới bệnh viện.

Vừa vặn trông thấy Tổng Húc từ bên trong đi ra. "Cô ta có chết không!"

"Không, mạng lớn, bắt quá cũng nhanh thôi!" Cởi bao tay, hai người một bên vừa đi đến văn phòng viện trưởng.

Cận Tư Hàn trực tiếp ngồi đối diện với anh, giải quyết việc chung nói: "Để cho cô ta sống."

"Người như cô ta, anh còn để cho cô ta sống, không sợ cô ta lại tìm anh gây chuyện sao?" Dạng người mắc bệnh điên này, giữ lại cũng như quả bom hẹn giờ.

mắt anh chợt lóe lên tinh quang. "Một người còn sống thống khổ hơn so với chết! Để cho cô ta chết có ngàn vạn phương pháp, nhưng không phải hiện tại!"

Tổng Húc Nhìn thấy anh môi mỏng cười lạnh, rùng mình một cái!

Giây phút hiểu.

Cận Tư Hàn trực tiếp đứng dậy, rời đi!

Tổng Húc Nhìn thấy thân ảnh anh cao lớn rời đi, im ắng thờ dài.

Người này Vô Tình đáng sợ! nhu tình duy nhất đời này của anh toàn bộ đều dành cho người phụ nữ này rồi.

người phụ nữ bị một người đàn ông bá đạo, toàn tâm yêu, không biết là phúc hay là họa.

Cận Tư Hàn trở lại văn phòng tổng thống, vội vàng trở về, phát hiện người ở bên trong thế mà không thấy rồi.

Sắc mặt rất không dễ nhìn. "Người đâu?"

bảo vệ ngoài cửa thận trọng nói ra: "Hồi Tổng Thống tiên sinh, Kha thiếu gia mời khách đi ăn cơm rồi!" Anh không dám nói Kha thiếu gia cầm tiền của tổng thống, hào phóng mời người phụ nữ của tổng thống đi ăn cơm rồi.

Cận Tư Hàn quay người, đi đến thang máy.

Thư ký vội vàng chạy tới. "Tổng Thống tiên sinh, chờ một chút..."

"Tổng Thống tiên sinh, nửa giờ sau gặp thủ tướng nước S, về tình về lý ngài nên đi gặp một lần!" Thư ký cúi thấp đầu ở trước mặt anh, cảm giác được áp lực tăng gấp bội.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Hận sao

"Ủm!" Hai người quay đầu hướng phi trường mà đi.

————— nhà ăn tự phục vụ hải sản —————

Ba vị mỹ nữ phong cách khác biệt cùng một Tiểu Chính Thái ngồi trong nhà ăn, nhân nhả ăn bữa trưa, trò chuyện.

"Mợ! Mợ đi thử sức thể nào rồi hả?" Miệng nhét đến tràn đầy, hai con người đen trắng rõ ràng tò mò nhìn cô.

An Chỉ Mạnh thả con cua ra trong tay, liếc anh một chút.

"Không được tốt lắm!" Nhớ tới người kia, sắc mặt khẽ biến hơi trắng bệch!

"Không có việc gì, lần sau còn có thời cơ!" Huyền Huyền an ủi.

Nhu Nhu hào sảng vỗ vỗ bờ vai của cô. "Đúng! Tôi cũng không hề tốt đẹp gì, lần sau cùng đi nơi khác phòng vấn!"

"Ừm!" Anh nói trong đầu.

"Đừng nghĩ những thứ không vui này, đợi lát nữa chúng ta đi mua sắm đi!"

"Tốt!" Huyền Huyền mà nói đạt được nhất trí thông qua.

Kha Trạch Vũ giơ lên chi phiếu trong tay. "hôm nay các người mua cái gì yên tâm lớn mật mua đi, cháu có tiền."

Mấy người nhìn thấy chi phiếu này đóng mộc tổng thống, ánh mắt mập mờ nhìn về phía An Chỉ Manh ở một bên.

Mấy người ăn xong bữa trưa thật vui vẻ, lần nữa một đường tới trung tâm mua sắm lớn nhất Nước R.

Mấy người một mực đi dạo đến tối, cái gì cũng không mua.

Mấy người lần nữa đi vào một nhà ăn ăn cơm mùi vị không tệ.

Kha Trạch Vũ hiếu kỳ hỏi: "Các người không thích những y phục đó sao?"

"Thích lắm!" Không ai có thể kháng cự y phục xinh đẹp, tủ quần áo của người phụ nữ vĩnh viễn thiếu y phục.

"Vậy làm sao không mua a!"

"Quá đắt rồi!" Nhu Nhu không chút nghĩ ngợi nói.

"cháu có tiền a! Hôm nay tiêu xài, toàn bộ cháu phụ trách!"

Tiểu đại nhân nói để cho mấy người nhàn nhạt cười một tiếng, không nói gì thêm!

Ăn cơm tối xong, mấy người liền mỗi người đi một ngã.

Kha Trạch Vũ theo An Chỉ Manh, một đường ngồi xe đi vào tòa thành.

Quản gia nghênh đón. "Thiếu phu nhân, Kha thiếu gia, các ngài trở về á!"

"Ông Quản gia, cậu trở về rồi sao?" Nhìn chung quanh, phát hiện không có người làm cho mình sợ hãi.

"Không có đâu! Tổng Thống tiên sinh nói đêm nay không về được rồi! Để cho các người ăn cơm trước!" Tiếp nhận đồ vật trong tay hai người, để ở một bên.

đêm nay anh không trở lại, đáy lòng có nhàn nhạt mất mát, cúi thấp đầu chạy lên lầu.

===== đêm khuya trong phòng bệnh bệnh viện =====

Người đàn ông đứng trước giường bệnh, mắt lạnh nhìn người phụ nữ không cách nào động đậy nằm tại nơi này.

Giọng khàn khàn. "Hận sao?"

Cỏ Thư Phi nhìn thấy người đàn ông trước mắt, giọng bi thương! "Hận! Chỉ cần tôi không chết, đời này kiếp này tôi sẽ không để cho cô ta sống hạnh phúc!"

"Là sao? Tôi nhìn thấy bây giờ cô trôi qua còn không bằng một con chó! cô có cảm thấy cái mạng này của cô anh ta còn giữ là lưu tình, còn bởi vì máu của cô đối với anh ta còn có giá trị?"

lời nói lạnh Băng Băng để trong nội tâm cô hận ý ngập trời càng phát nòng đậm. "Hận, thì sao! Tôi hiện tại không có gì cả!" cha mẹ cô bởi vì cô cố chấp, cửa nát nhà tan.

Ban đầu cô vốn có thể cao cao tại thượng cũng biến thành không đáng một đồng.

Người đàn ông giọng âm lãnh mang theo máu tanh. "Có biện pháp! Chỉ cần cô nghe tôi! Chỉ cần cô nguyện ý nỗ lực, thì có thể báo thù! Chỉ nhìn cô có nguyện ý hay không!"

"anh nói là sự thật sao?" Mắt đen tóa ra nòng đậm hận ý.

"Ừm!"

"Tốt, nhưng bây giờ bên ngoài tất cả đều là người, tôi làm sao ra ngoài!" Hiện tại cô đã không có đường lui, chỉ có tin tưởng người đàn ông trước mắt.

Người đàn ông vỗ tay một cái, từ phía sau đi ra mấy người đàn ông.

Cận Tư Hàn, anh quá tự đại rồi!

Căn phòng bệnh này căn bản không có bất cứ người nào trấn giữ, hẳn là cảm thấy cô một người tê liệt trên giường không động đậy được, cũng sẽ không trốn đi!

Mấy người ăn mặc đồng phục y tá, che mặt cô, một đường hộ tống đưa ra khỏi bệnh viện.

Bị người đặt lên xe, hai con người Cổ Thư Phi bao hàm hận ý. "An Chi Manh, tôi sẽ còn trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Hèn mọn yêu

Xe nghênh ngang rời đi, biến mất dưới ánh đèn lò mờ.

Xe một đường đi vào một biệt thự khác.

Bị người nâng vào tòa nhà, đẩy cửa phòng ra, trực tiếp bị đẩy vào.

Bên trong toàn bộ là dụng cụ, người đàn ông đi tới trước mặt của cô.

"Hiện tại cô có một phương pháp duy nhất, là thay hình đổi dạng! Toàn bộ đổi đi, cô có nguyện ý không?"

"Thay hình đổi dạng?" Sờ lấy mặt mình dùng hai mươi mấy năm! Không chút do dự gật đầu. "Chỉ cần có thể làm cho cô ta sống không bằng chết, tôi thề nào đều nguyện ý!"

"Tốt, vậy nửa năm kế tiếp, cô vượt qua ở chỗ này, không cho phép đi ra ngoài! Không cho phép muốn bất cứ chuyện gì!" Giọng anh băng lãnh. Không có chút tình cảm nào.

"Tốt!"

Người đàn ông lui ra ngoài đóng cửa lại, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ mờ tối. "Cận Tư Hàn! sớm hay muộn có một ngày tôi để anh rơi đài! Rốt cuộc bò không nổi."

mấy ngày nay An Chi Manh đủ kiểu nhảm chán, thế mà Cận Tư Hàn không về nhà, cũng không biết đi đâu rồi!

Trường học ngày mai mới khai giảng, bạn thân từng đùa bạn bự đều không đếm xỉa tới mình.

Vốn định thừa dịp anh không ở nhà, trộm đi chụp hình quảng cáo!

Kết quả, vừa nghe nói tên mình, đều không để ý mình một cái.

Đủ kiểu nhảm chán xem phim thần tượng, điện thoại di động kêu lên.

Xem xét lại là điện thoại của Huyền Huyền. "này, người bạn rận, có rảnh đề ý đến tôi á!"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nôn nóng. "cậu còn rảnh rồi trêu ghẹo tôi, vị trí tổng thống phu nhân sắp khó giữ được rồi."

"Tôi vốn chưa phải tổng thống phu nhân! Có cái gì tốt bảo đảm khó giữ được." Tay cầm lên một miếng táo nhét vào bên trong miệng, bắt chéo hai chân.

"cậu lên mạng, tôi gọi kết nối cho cậu!"

"A! Tôi đang lên mạng! Cậu gọi đi!"

"Ừm, tôi gọi, cậu tự mình xem đi!"

"A!" Hững hờ mở link ra, hình ảnh to lớn để nụ cười trên mặt cô trong nháy mắt ngưng kết.

Nhìn thấy hai người thân mật, một cái nhăn mày một nụ cười đều ăn nhịp như vậy.

người phụ nữ bên cạnh anh tinh xảo cao quý, đại khí ưu nhã!

Theo anh xứng như vậy, tâm nơi nào đó giống như bị người đụng mạnh một phen, sinh đau nhức.

"Manh Manh, cậu không sao chứ! Mấy ngày nay, anh ta có về nhà không?"

"Không! Anh bận bịu!" lời giải thích này chính cô cũng cảm thấy bất lực.

"Vậy cậu phải làm sao?" Giọng bên kia điện thoại mang theo lo lắng.

"Tôi... Tôi không biết..." bản thân cô không xứng với anh, nếu như anh không muốn mình cũng bất quá bình thường!

Yên lặng cúp điện thoại, không còn có tâm tình xem phim thần tượng.

Nhìn thấy dãy số điện thoại của anh, do dự vô số lần, cuối cùng vẫn gọi đi.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng quen thuộc làm cho cô sắp khóc. "Ông xã, em rất nhớ anh! anh có thể trở về nhà với em không?"

"Ngoan, mấy ngày nay anh không rảnh. đoạn thời gian này làm xong anh đi cùng em, được không!"

Đầu bên kia điện thoại giọng ôn nhu, giờ phút này nghe lại để cho cô tâm lạnh như vậy. "A!"

"Tur Hân, nhanh lên, đều chờ anh chụp hình đó!"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nữ ngọt ngào, để cho cô đau lòng tội đĩnh.

Yên lặng cúp máy điện thoại, bưng bít ở ngực, nước mắt tràn mi!

thậm chí cô không có dũng khí hỏi, người phụ nữ này là ai!

Cô sợ, sợ trước mắt mình hết thấy chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng đẹp.

một ngày trôi qua trong vô tri vô giác, ngày thứ hai khai giảng.

Cô đều không biết mình làm sao đến trường học.

Nhu Nhu và Huyền Huyền sớm ở cửa trường học, chờ cô.

Thấy dáng vẻ cô thất hồn chán nản, Nhu Nhu oán trách nhìn Huyền Huyền một chút, đã bảo cậu đừng nói cậu còn nói!

Huyền Huyền nhún vai, việc này coi như cô muốn giấu diếm cũng không giấu được cả đời đi!

"Mợ! cháu tới rồi!" Người chưa tới đã nghe thấy tiếng, Kha Trạch Vũ lanh lợi đi vào bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247: Bán đứng cậu - Xong đời

Kha Trạch Vũ nhìn ánh mắt hai người đối với mình không có thiện ý, nhìn quần áo mình, không có mặc sai! Hay là đẹp trai quá"Hai vị tỷ tỷ (chị), các chị nhìn em như vậy làm gì! Chẳng lẽ là hôm nay em không đẹp trai sao?" Vuốt mái tóc dài.

Hai người buồn nôn, một trẻ nít cứ như vậy thích đẹp.

Hai người đỡ cậu bé, cười híp mắt đi vào trường học.

"Kha thiếu gia, đúng không!"

Đối mặt nụ cười Nhu Nhu rất giả, Kha Trạch Vũ rùng mình một cái."Chị Nhu Nhu, chị muốn gì xin phân phó, chớ khách khí như vậy." Khách khí để cho cậu có chút sợ hãi!

"Tiên lễ hậu binh (ngoại giao trước nói chuyện sau) mà! Đạo lý này chúng tôi biết! Tới, nói một chút, người phụ nữ trên báo đó là ai!"

"Người phụ nữ trên báo?" Kha Trạch Vũ mờ mắt nhìn hai người.

Huyền Huyền dứt khoát cầm lấy điện thoại ra ừm ừm kéo báo bày ở trước mặt cậu bé. "Nói, người phụ nữ này là ai!"

Kha Trạch Vũ cười vô cùng lúng túng, nhìn hình trên báo.

"Người này, em cũng không nhận biết..." Kiên quyết lắc đầu!

Nhu Nhu siết quả đấm, giả vờ hung tợn nhìn cậu. "Cậu nói hay là không!"

"A a..." Muốn lui về phía sau, phát hiện người đầu bị các cô sớm có dự mưu đỡ. "A a... Cái đó..."

"Nói!" Hai người hai miệng đồng thanh.

"Ách... Đó là em họ xa của cậu!" Che cái miệng nhỏ nhắn. "Em không nói gì, các chị đừng nói em nói!"

"Em họ xa? Có xa lắm không?"

"Rất xa đi! Hay là trước tổng thống trước nhận người nào sinh con gái, bây giờ là công chúa nước S! Chẳng qua là lúc cô còn rất nhỏ bởi vì có bệnh tim, bảo vệ nghiêm mật, cùng cậu chung sống mấy năm! Cho nên..."

"Cho nên, Tổng thống đối với cô đặc biệt?" Nhu Nhu nhạy cảm phát giác máu chột.

Kha Trạch Vũ yên lặng gật đầu. "Bất quá, chị yên tâm, mẹ nhất định là một người duy nhất trong lòng cậu." Cậu không nói chuyện nữa, nếu như mẹ bởi vì lời mình cùng cậu như thế nào, cậu hẳn sẽ chết rất thảm rất thảm!

Mấy người nhìn về phía An Chi Mạnh một bên im lặng không lên tiếng, buông Kha Trạch Vũ ra, một trái một phải kéo cánh tay cô.

"Không có sao, cậu còn có chúng tớ!"

"Ừ, không sợ! Chúng tớ ở đây!"

"Ừ, không có sao! Anh có em gái, tớ còn có vị hôn phu!" Ánh mắt quật cường nhìn phương xa.

Hai người nhẹ cười ra tiếng, cô quả nhiên vẫn là An Chi Mạnh không tim không phổi. (vô lo vô nghĩ)

"Mạnh Mạnh, đây là nhớ tới vị hôn phu này sao?" Nhắc Tào Tháo Tháo đến, Bùi Á Hạo từ xe nhỏ đằng xa đi xuống.

Cả người hừ nhàn.

Quả nhiên không hổ là thần tượng toàn dân.

Khỏe môi nhếch lên nụ cười cười mở, cả người giống đứa bé lớn đẹp trai như một ánh mặt trời.

Đi tới bên người mấy người, tự nhiên quen thuộc trêu ghẹo nói. "Mạnh Mạnh, đây là định ôm tôi vào trong ngực sao?"

"Đúng vậy!" Cô cười trả lời!

Kha Trạch Vũ nhảy ra đứng ở giữa hai người. "Không thể, các người không thể!" Nhiệm vụ của cậu bé chính là tới canh chừng mẹ, nếu mẹ bị người bắt cóc chạy, cậu bé nhất định sẽ bị cậu hành hạ cả đời.

Suy nghĩ cái loại có thể đó, lại sợ hãi.

"Phốc..." Nhu Nhu cười ra tiếng đầu tiên.

"Phốc xuy..." Mấy người cười làm một đoàn, trong lòng kiềm chế quét sạch.

Kha Trạch Vũ ủy khuất nhìn mấy người. "Không cho cười, không cho cười, cũng không cho phép cười!" Cậu cũng sắp vội muốn chết, những người này còn không có lương tâm cười được.

Mấy người hết sức cười, nhưng nhìn khuôn mặt con nít đẹp trai mềm mại vô cùng nghiêm túc, lại phá công cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Không cùng mọi người chơi, tổn thương tự ái

Kha Trạch Vũ, lầu bầu đi ở phía trước.

"Thế giới người lớn, quả nhiên không dễ chơi! Em không cùng mọi người chơi! Tổn thương tự ái!"

Bùi Á Hạo quan tâm nhìn cô. "Mọi người thử sức thế nào?"

"Không biết, không tin tức! Đoán chừng là không qua đi!"

"Tôi cũng không tin tức. Đúng rồi, nghe nói anh là nam chính bộ phim kia, phải không?" Nhu Nhu sùng bái nhìn anh, mắt đều là tình yêu nồng đậm.

"Ừ! Không tin tức không quan hệ, nơi này tôi còn có mấy cái khảo hạch, mọi người có muốn đi hay không! Cũng là đạo diễn lớn." Từ trong lòng ngực móc danh thiếp ra, đưa cho mấy người! "Mọi người dựa theo điện thoại này gọi tôi, cũng có thể đi!"

Mấy người nhận lấy danh thiếp, phát hiện phía trên này từng cái từng cái toàn đều là đạo diễn lớn mình có thể ngắm không thể gặp.

Huyền Huyền cau mày nhìn danh thiếp trong tay. "Có đạo diễn nhỏ hay không, đạo diễn lớn tôi sợ coi thường chúng tôi! Chúng tôi cái kinh nghiệm gì cũng không có!"

Lời cô mấy người bày tỏ đồng ý.

Đối mặt ánh mắt mấy người mong đợi, Bùi Á Hạo cười lúng túng! "Cái này... Còn không có..." Anh đã cực kỳ lâu không nhận đạo diễn nhỏ.

Mấy người gật đầu.

Điện thoại An Chi Manh reo, nhìn số xa lạ!

Nghi ngờ nhận, bên trong truyền tới thanh âm phái nam lạnh như băng. "Xế chiều hôm nay, tới cao ốc Ngôi sao thử kính."

"Thử sức? Thử sức cái gì?"

"Thử sức nữ nhân vật chính Nhất Diệp Tri Thu!"

Cắt lời, bên đầu kia điện thoại trực tiếp truyền tới thanh âm cắt đứt.

Mờ mịt nhìn nhìn về mấy người. "Thử sức nữ nhân vật chính Nhất Diệp Tri Thu?"

"Manh Manh, chúc mừng! Đó không phải là phim mới của An Đạo sao!" Hai người thật vui vẻ vì cô cảm thấy cao hứng.

Tâm tình An Chi Manh cũng khá hơn nhiều, mấy người đi tới phòng học.

Vừa vào phòng học, rõ ràng cảm giác được ánh mắt mọi người bài xích.

Mấy người mới vừa đi tới chỗ trống, lập tức bị người đoạt đi.

Cô ngồi tại chỗ, khiêu khích nhìn cô. "Hừ! Đều sắp bị quăng, còn ngạo mạn cái gì!"

"Có ý gì, lặp lại lần nữa!?" Tính khí Nhu Nhu mạnh, thật đúng không thể chịu đựng.

"Hừ! Bây giờ người nào không biết mấy ngày nay Tổng thống cũng ở cùng công chúa nước S! Người ta nhưng có huyết thống cao quý, cùng cô đề tiện như vậy, làm sao có thể giống nhau."

"Đó là dĩ nhiên, ánh mắt Tổng thống chúng ta tự nhiên sẽ không kém đến mèo chó cũng có thể xứng!"

Mấy người một xướng một họa, trực tiếp làm thịt cô không đáng giá một đồng.

An Chi Manh kéo Nhu Nhu đang tức giận, nhìn cô lắc đầu.

Mấy người đi tới một chỗ trống khác, lập tức một người khác nhanh chóng ngồi xuống.

Liên tục mấy lần, mấy người lúng túng ở lớp học lớn vồn, cũng không tìm được chỗ ngồi!

Lúc này, vừa vận chuông vào học vang lên.

Thầy cầm bài thi đi vào, cau mày nhìn mấy người đứng ở phòng học.

"Các em, nhanh tìm chỗ ngồi xuống!"

Phương Tú Cầm lập tức đứng dậy lạnh nhạt nói: "Thầy, người ta cũng sắp làm Tổng thống phu nhân, ai còn ở nơi này đi học!"

"Tú Cầm, lời nói này, bây giờ Tổng thống không chừng không muốn cô!"

"Ai nói không phải sao!"

"Ha ha ha..."

An Chi Manh nhìn từng người bạn học trước mắt quen thuộc, trở nên như vậy, không dám tin.

"Yêu, đây là muốn khóc sao? Chúng tôi cũng không khi dễ cô! Đến lúc đó, cô cùng Tổng thống báo cáo! Không chừng chúng tôi sẽ bị đuổi ra khỏi thành phố R! Chúng tôi tiểu thị dân có thể không đặc tội nổi cô!" Khóe môi cô nhếch lên nụ cười châm chọc, hai tay khoanh ngực mắt lạnh nhìn cô.

"Tú Cầm, cậu hay là chớ nói. Nói sau, không chừng ngày mai ba cậu sẽ phá sản!"

"Ha ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Chú có nhường hay không

"Tốt lắm, mọi người yên lặng một chút! An Chi Manh em ngồi chỗ trống đó đi!" Thầy tiện tay chỉ một cái góc vị trí bàn hai.

Ba người ngồi tại chỗ, thầy bắt đầu nói chuyện. "Năm ngoái lớp trưởng là An Chi Manh, năm nay sẽ là cô, các em có ý kiến gì không?"

"Thầy, em có ý kiến! Lớp trưởng là người phẩm học ưu tú, còn cần mọi người chọn ra! Thầy hỏi mọi người đồng ý không?" Cô nhìn vòng quanh vòng, mọi người ríu rít lắc đầu.

"Được, vậy các em chọn đi! Chọn xong, quyết định ban uống. Hôm nay, còn có chuyện khác, trường học chúng ta tới một học sinh chuyển trường, tôi muốn mọi người đều biết, vào đi!"

Bùi Á Hạo đi từ cửa đi vào, ánh mắt bạn học cả lớp trong nháy mắt chuyển tới trên người anh.

"Bùi Á Hạo! Trời ạ! Bùi Á Hạo, nam thần của tôi!"

"Bùi Á Hạo, chồng tôi! Em yêu anh!"

"Bùi Á Hạo, em yêu anh."

"Bùi Á Hạo, em yêu anh, chúng tôi yêu anh!"

Một đợt tiếng reo hò cao hơn một đợt, để cho thầy không thể không lên tiếng ngăn lại. "Em chọn vị trí ngồi đi!"

"Cảm ơn thầy!" Mím cười gật đầu, ở ánh mắt mọi người nhiệt tình một đường từ bên người các cô từng người đi qua.

"Bùi Á Hạo, anh ngồi cạnh tôi đi!"

"Bùi Á Hạo, cạnh tôi đi!"

"Cạnh tôi đi!"

Anh khẽ lắc đầu, một đường đi tới vị trí phía sau, cười nhìn Huyền Huyền bên người An Chi Manh.

Huyền Huyền tự động nhường ngồi cho anh, cười đứng dậy.

Anh khẽ gật đầu, trực tiếp ngồi ở bên người An Chi Manh!

Lạnh nhạt ngồi ở bên người cô, cười nhìn cô. "Tâm tình khá hơn không!"

Đôi mắt ánh mắt mọi người như đói như khát, hận không được tiến lên cướp anh đi, cô oán trách nhìn anh.

"Anh đây là chê tôi còn chưa đủ người hận!"

"Ha ha ha... Cô quan tâm."

"Nói nhảm, ai thích vạ người ngại!"

"Ho khan một cái... Mọi người yên lặng một chút, còn có một học sinh chuyển trường. Cái này chuyển trường đặc biệt!" Thanh âm lớn hơn nữa, ánh mắt mọi người vẫn là dính vào trên người Bùi Á Hạo, thuận tiện trừng An Chi Mạnh bên cạnh anh mấy lần.

"Ho khan một cái... Học sinh chuyển trường này là cháu ngoại Tổng thống!"

Bá...

Ánh mắt mọi người lập tức quay lại, nhìn trên đài một người cao hơn so với con nít một chút.

Sau cùng đẩy lòng một tia ảo tưởng tan vỡ!

Ánh mắt lộ ra thất vọng, nhiều đẹp trai nhiều yêu nghiệt! Đáng tiếc, nhỏ như vậy! Các cô vô duyên.

Bất quá, sự vật tốt đẹp, các cô vui vẻ thưởng thức.

Đặc biệt là đối với đứa trẻ mềm mại dung nhan yêu nghiệt, hay là cháu ngoại Tổng thống, lấy lòng cậu bé, há chẳng phải giống như lấy lòng Tổng thống.

Đó không phải là càng đến gần Tổng thống một bước, các cô nghĩ tới cái này, ánh mắt lập tức sáng lên nóng hừng hực nhìn chăm chăm cậu bé.

"Ho khan một cái... Em giới thiệu mình một chút đi!" Đôi mắt đứa trẻ như vậy, năm nay học sinh chuyển trường, làm sao một người so với một người không dám đắc tội.

Kha Trạch Vũ lãnh đạm quét mắt đám phụ nữ này như lang như hổ, mặt bánh bao mềm mại không vui nhú lại.

Ánh mắt lập tức thấy mọi người chung một chỗ với đàn ông, lập tức không bình tĩnh.

Trực tiếp cũng không nói lời nào lao xuống giảng đường, một đường xông thẳng đến trước mặt Bùi Á Hạo.

Thầy kinh ngạc muốn nói gì, lại sợ tự mình nói gì đắc tội cháu ngoại duy nhất của Tổng thống, lại nhịn không nói.

Bạn học xem trò vui nhìn cô, An Chi Mạnh công khai cùng đàn ông ngồi chung, lần này cháu ngoại Tổng thống cũng nhìn thấy, nhìn cô ở trước mặt Tổng thống còn có thể giả bộ Bạch Liên Hoa (thanh thuần như hoa sen) hay không.

Kha Trạch Vũ nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Bùi Á Hạo. "Có nhường hay không!"

"Tôi ngồi trước!" Lời Bùi Á Hạo kiên quyết!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 250: Lăn lộn khóc lóc om sòm

Cầm tức nhìn anh hồi lâu, thấy anh không cho.

Các cô cười híp mắt nhìn kịch hay, chờ hai người bọn họ vung tay,

Ở trong ánh mắt mọi người vạn phần mong đợi, Kha Trạch Vũ nũng nịu nói: "Tôi là trẻ nít, anh không muốn cho tôi."

"Phốc..." Nhu Nhu cười ra tiếng.

Con cái nhà nào, thật là đáng yêu.

Nụ cười trên mặt Bùi Á Hạo trong nháy mắt biến mất, nếu anh đối mặt một đứa nhỏ cùng mình đùa bỡn, anh không sợ.

Có thể đổi mặt một đứa bé nũng nịu, anh...

Cậu bé không cảm thấy mình một đứa trẻ tám tuổi nũng nịu có gì không đúng, rõ ràng không đánh lại, làm gì không sử dụng tuyệt kỹ.

Hai tròng mắt đen trắng rõ ràng nói khóc nước mắt vọt ra. "Chú Búi! Chú có nhường hay không..."

"Nếu như, tôi nói không cho?" Đối với đứa bé trước mắt, anh tốt bụng nhắc nhở.

Mắt to đen trắng rõ ràng nước mắt lưng tròng nhìn anh, không nói hai lời ngồi dưới đất.

Nước mắt cũng tuông ra. "Ô ô ô... Đại mình tinh khi dễ người, người lớn khi dễ trẻ nít! Thầy, thầy, thầy còn có quán hay không... Anh khi dễ em... Ô ô ô... Em thật thê thảm! Em một đứa trẻ tám tuổi ở trong một đám người lớn học tập, em dễ dàng mà! Các người còn khi dễ em! Ô ô ô... Em thật là khổ sở! Em tốt bụng đau a..."

Mặt thầy đầy bất đắc dĩ nhìn hai đại nhân vật ở đó. "Cái đó, Búi Á Hạo, nếu không em nhường một chút..."

Người xem kịch trong nháy mắt có loại ảo giác vào vườn trẻ, đây thật là học sinh xuất sắc dựa vào thi tiến vào, mà không phải là đứa nhỏ đi cửa sau tiến vào.

Nhu Nhu cùng Huyền Huyền cùng An Chi Mạnh, Búi Á Hạo tương phản quá lớn.

Một thời không cách nào tiếp nhận đứa trẻ trước mắt la lối om sòm, thật sự là mấy ngày trước còn sanh long hoạt hổ (khoẻ như rồng như hổ) khắp nơi đánh người.

Đây là trên tin tức, cậu bé khí tràng mạnh mẽ, cơ trí.

Nhìn Kha Trạch Vũ trên đất khóc lóc om sòm không để cho ngồi không bỏ qua, Búi Á Hạo đối với cậu bé giơ ngón tay cái lên. "Coi là cậu ác!"

Đứng dậy ngồi ở chỗ trống trước mặt các cô không người ngồi.

Kha Trạch Vũ cười híp mắt từ dưới đất đứng dậy, vỗ nhẹ bụi đất trên người.

Xoa xoa nước mắt trên mặt, nước mắt trong hốc mắt nháy mắt biến mất. Cười híp mắt ở bên cạnh An Chi Mạnh ngồi xuống.

Cậu nói qua, làm người muốn có thể co dãn. Đánh thắng được là đánh vào chỗ chết, không đánh lại thì giả bộ yếu thế, vô luận thủ đoạn gì kết quả cuối cùng như mình mong muốn là tốt.

"Mợ! Mợ là của cậu!" Bá đạo kéo ở cánh tay cô, khiêu khích nhìn Búi Á Hạo trước mặt.

Búi Á Hạo dở khóc dở cười, cảm giác mình bị một đứa trẻ tám tuổi bày kế.

Mọi người nhìn Búi Á Hạo một người ngồi, trực tiếp đứng dậy ngồi ở bên cạnh anh. "Anh khỏe, tôi kêu Lý Du Nhiên!"

"Cô khỏe! Cô có thể ngồi chỗ khác sao! Tôi không thích có người cùng tôi!" Mím cười nhìn cô, lời nói kiên quyết.

Sắc mặt cô lúng túng đứng dậy, ngồi ở chỗ khác.

Những người kia muốn tới ngồi, cũng không dám tới, ánh mắt ghen tị căm tức nhìn An Chi Mạnh.

An Chi Mạnh cảm giác mình thật là nằm không cũng trúng đạn, anh không thích người ngồi bên cạnh, liên quan gì tới mình!

Kha Trạch Vũ từng cái trừng trở về, trang nghiêm bao che chủ.

Quơ quả đấm, để cho các cô an phận một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 251: Kha thiếu gia, lên

Thầy giáo thì làm như không thấy tất cả trước mắt, tự mình nói mỗi lần tự trường cũng sẽ nói rõ.

ánh mắt người phía dưới dính vào trên người Búi Á Hạo, Búi Á Hạo trực tiếp coi thường ánh mắt mọi người, quay đầu cùng mấy người An Chi Mạnh nói

chuyện phiếm

"buổi tối anh có tiệc rượu, em có muốn tham gia hay không!"

"Tiệc rượu? Không đi! Em còn phải về nhà!" Anh ấy đứng tám giờ về nhà ăn cơm tối, đã mấy ngày không trở lại, hôm nay cô nhất định phải tìm anh hỏi rõ.

Anh chậm rãi nói: "anh nhận được tin tức, nghe nói Tổng thống cũng sẽ đi! Cái này là mạng bạn nhảy, em nói Tổng thống sẽ mang ai?"

ánh mắt An Chi Mạnh nhìn về phía Kha Trạch Vũ một bên."Nói, có phải có chuyện như vậy hay không!"

"Ngạch..." Cậu có thể nói không phải sao!

Đều làm khó đứa trẻ này, thật tốt sao! Mặt bánh bao khở sờ, thanh âm ngen ngào."Mợ..."

"Nói, không cho phép bán manh (= làm nũng)!" Trực tiếp nâng tay lên một cái tát về phía mặt bánh bao bán manh.

Khở một khuôn mặt nhỏ, ai oán nhìn Bùi Á Hạo, không tiếng động tổ cáo.

"Anh chơi tôi! Tôi nhớ!"

Bùi Á Hạo cười thần tiên."Như nhau "

Đều khi dễ cậu, không đường sống, ô ô ô..."Mợ, không phải cháu muốn cố ý lừa gạt mợ, là cậu không để cho cháu nói!"

"Được, rất tốt!" Cận Tư Hàn, anh dám cùng người phụ nữ khác công khai đi tiệc rượu, em dám công khai cùng đàn ông khác đi tiệc rượu.

Ánh mắt tràn đầy tức giận. "Được, em đi!"

"ừ! buổi chiều em thử sức xong, anh ở ngoài cửa chờ em! Đến lúc đó cho em đi chọn quần áo hóa trang!" Khóe miệng cười rục rờ.

Huyền Huyền nhìn Nhu Nhu một bên mặt mác, không tiếng động than thở.

Vỗ bả vai cô."Thích thì theo đuổi đi! Mạnh Mạnh là không thể nào gả cho anh!"

"ừ!" Cô thích anh suốt năm năm, anh đã thành toàn bộ sinh mạng cô.

Trước kia, anh đối với cô mà nói, xa không với tôi. Bây giờ, mặc dù là xa không với tôi, tôi thiếu cô có thể thấy anh mỗi ngày.

Ánh mắt nhìn về phía Kha Trạch Vũ một bên."Kha thiếu gia, buổi tối cậu có muốn tham gia tiệc rượu hay không!"

Kha Trạch Vũ rùng mình một cái, mỗi lần cô kêu mình Kha thiếu gia, không có chuyện tốt.

thân thể run lên." chị Nhu Nhu, buổi tối em phải làm bài tập!" Ngốc nghếch nhìn cô, vô cùng nghiêm túc.

Nhu Nhu học máu, khinh bỉ nhìn cậu bé.

Tiếng chuông tan học vang lên, thầy giáo còn chưa đi ra.

Bạn học nữ như một tổ ong vỡ tổ chạy đến bên người Bùi Á Hạo, vây quanh anh không lớt.

mấy người An Chi Mạnh cũng bị đẩy ra ngoài vòng, Nhu Nhu tức giận nhìn Bùi Á Hạo bị vây.

Hướng về phía Kha Trạch Vũ vung tay lên."Kha thiếu gia, lên!"

" tại sao em phải lên!" Bị vây cũng không phải là mợ!

"Cậu có lên hay không, không được tôi nói cho Tổng thống, cậu tiết lộ bí mật." Tà cười nhìn cậu.

Kha Trạch Vũ vo thành một nắm, khuôn mặt nhỏ nanh tức giận.

Hướng về phía đám người lớn tiếng hô: "Cậu, Tổng thống, cậu làm sao tới rồi!"

Lớn tiếng nói để cho đám người điên cuồng, trong nháy mắt từng người từng người như chim tán nhanh chóng ngồi ở vị trí của mình, ngồi đoàn đoàn chính chính cực độ thù mị.

Nhu Nhu thừa dịp loạn trực tiếp lôi Bùi Á Hạo đi, mấy người chạy ra phòng học.

Toàn bộ quá trình cũng chỉ một phút, mấy người chạy ra phòng học, ha ha cười lớn.

Mấy người đi đến cửa trường học, Bùi Á Hạo nhìn mấy người nói: "Đi thôi! Ngồi xe anh đi thử kính!"

Liếc nhìn bên cạnh xe còn chưa tới, An Chi Manh ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Nội tâm Tịch Cẩm Viêm đau thương

Huyền Huyền cùng Nhu Nhu, còn có một quảng cáo phải làm, liền tách ra.

Xe rất nhanh tới, ngừng lại.

An Chi Manh một người đi vào cao ốc, đi thẳng lên địa điểm.

Gõ nhẹ cửa phòng. "Chụp chụp..."

"Vào!"

Đẩy cửa ra, ngẩng đầu nhìn thấy người đối diện, phản xạ điều kiện lui ra ngoài cửa.

"hôm nay cô thối lui ra cánh cửa này, vậy thì vĩnh viễn không cần tiến quân vòng giải trí." thanh âm Tịch Cẩm Viêm lãnh đạm, trông mắt đen lạnh lùng nhìn cô.

chân lui ra ngoài, để vào.

Trực tiếp đi vào trong phòng, đóng cửa lại, ngồi ở đối diện với anh. "Tịch tổng, đây là nhằm chán tìm tôi tiêu khiển sao!"

Khép lại văn kiện, ngẩng đầu nhìn cô. "Cô cảm thấy tôi có thời gian cùng cô tiêu khiển?"

"Nếu không thì sao? Ngài lần trước còn nói tôi không phù hợp!" Chuyện lần trước, cho cô hoặc nhiều hoặc ít, vẫn có đã kích.

ngũ quan anh tuần mang lửa gặt nồng nặc, trông mắt đen sâu như biển khơi.

Bị ánh mắt anh nhìn đến có cảm giác lông mao dựng hết lên. "An Đạo chứ? Không phải nói thử sức sao?"

"An Đạo không có ở đây, hãy cùng tôi thử sức!"

"Thử với kính của anh?" Không dám tin nhìn anh, giống như anh nói chính là sao Hoả đựng địa cầu.

"Ừ! là đối thoại, cô nhìn một chút!" Trực tiếp ném cho cô kịch bản. "Cho cô thời gian ba phút!"

"Không đúng! anh cũng không phải là nam chính, tôi làm sao sẽ cùng anh đối đáp!" Nam chính không phải Bùi Á Hạo sao?

ánh mắt anh lãnh đạm lạnh lùng nhìn cô. "Tôi chính là nam chính! Ba phút còn dư lại hai phần ba! Không thử kính, đi ra ngoài!"

Nhìn vở kịch trên tay, nhìn anh đang cúi đầu công tác.

Nam chính làm sao sẽ bỗng nhiên, nói đối liên đối chứ? đường đường tổng tài nhà giàu có R nước, làm sao sẽ nghĩ đến quay phim.

Đầy bụng nghi ngờ, nhìn người đàn ông cúi đầu công tác, rất rõ ràng cho thấy sẽ không cho mình đáp án.

Cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu vở kịch!

Tịch Cẩm Viêm ngẩng đầu nhìn cô, thấy cô nghiêm túc nghiên cứu vở kịch, trông mắt đen có một tia mê mang!

Cô cùng cô ấy thật giống! Ngay cả vẻ mặt lúc nghiêm túc, có vẻ tức giận, cũng giống nhau như đúc.

Nhưng là, cuối cùng cô không phải cô ấy!

An Chi Manh ngẩng đầu lên, phát hiện anh nhanh chóng dời tầm mắt đi, nhưng cô thật giống như nhìn thấy trong mắt anh có đau thương.

Cái loại đau thương đó sâu tận xương tủy không cách nào nói rõ, để cho cô cũng có thể cảm giác được!

"Tịch tổng, coi xong!"

"Ừ! Bắt đầu đối đáp đi!" Mặt lạnh ngồi ở chỗ ngồi, chờ đợi cô mở miệng.

"a!"

Cầm lấy vở kịch, bắt đầu toàn thân vùi đầu vào đối đáp.

Hai người đối đáp mấy lần, cô mới không nhận được mắt lạnh.

trong nháy mắt Tịch Cẩm Viêm hoảng hốt. "Ngày mốt, tôi cho cô tin tức!"

"a!" ra khỏi phòng làm việc, kéo cửa phòng lên.

Trực tiếp đi xuống lầu dưới, phát hiện Kha Trạch Vũ đã không có ở đây, chỉ có Bùi Á Hạo vẫn còn ở.

Ngồi lên xe, tò mò hỏi: "Anh nói anh là nam chính bộ này, phải không?"

"Ừ, bắt quá, trước một giờ An Đạo nói cho anh, anh biến thành nam hai, hỏi anh có nhận bộ này hay không." Vòng nghệ thuật, chuyện như vậy là thật bình thường, anh cũng quen rồi.

"Vậy anh biết vai nam chính là ai chăng?"

"Không biết! Bắt quá, có thể đá rơi anh, hẳn là so với anh tốt!" Anh tâm tính rất tốt. "Nam hai cũng không có sao, có thể cùng em là tốt!"

An Chi Manh bắt đầu nhìn anh. "anh không cần vì em bỏ ra điều này!"

"anh có thể không phải vì em! Kịch bản của An Đạo, chỉ cần diễn nam hai so với nam chính đạo diễn khác là tốt." Lần nữa ấn tắt điện thoại di động.

An Chi Manh cũng chú ý tới động tác nhỏ của anh. "Nếu anh rất bận rộn, cũng không cần cùng em!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Tham gia tiệc rượu

Bùi Á Hạo trực tiếp tắt điện thoại di động, tùy ý ném điện thoại di động ở ghế ngồi bên cạnh. "Không có sao! Đến, anh đưa em đi xuống!"

An Chi Manh đi theo anh đi tới giống như phòng làm việc, bố trí rất gọn gàng.

Tùy ý có thể thấy người mẫu ăn mặc mốt, tóc ba tóc năm học viên nghiêm túc làm công việc trên tay.

Đối với cô đến, cũng chỉ là nhìn một cái, liền cúi đầu xuống làm công việc trên tay mình.

Đi theo anh tới bên trong phòng làm việc, trong này so với bên ngoài người mẫu ăn mặc càng mốt!

Bùi Á Hạo đưa cô lui đến trước mặt M. "Hôm nay, cô ấy nhờ cô!"

M trên dưới liếc nhìn cô. "Được, người này hình tượng không tệ! Chỉ bắt quá, Bùi đại minh tinh cho tới bây giờ không mang theo phụ nữ tới nơi này, chính là người phụ nữ đi tiệc rượu, anh sẽ không sợ xảy ra chuyện sao!"

Nữ nhân trước mắt, nước R người nào không biết người nào không hiểu, là Tổng thống phu nhân tương lai Tổng thống khâm định.

Bùi Á Hạo trực tiếp lười biếng nằm ở trên ghế sa lon, nhắm mắt ngủ.

M bắt đầu nhún nhún vai. "Cô cùng tôi đi!"

An Chi Manh đi theo tới trong phòng, phát hiện đẩy cửa ra bên trong là một trời đất mới.

"cô trước ở chỗ này tắm rửa, làm đám bóp toàn thân, SPA. Lại tóc cũng bảo dưỡng. Làm xong các thứ này, các cô sẽ an bài cho cô làm mặt, tay, chân

toàn thân cao thấp chỉnh tu!" M trực tiếp giao cô cho bên trong thẩm mỹ."Phiền toái các người, chỉnh cô thật xinh đẹp!"

"Được, không thành vấn đề! An tiểu thư, mời!"

Nhìn trước mắt, cô nuốt nước miếng một cái, không phải tham gia tiệc rượu sao! Cần phiền toái như vậy!

Bị các cô trực tiếp kéo đến trong phòng, một loạt xuống.

Cô vốn là tối rất sớm, bên ngoài mặt trời ngã về tây.

Toàn thân một phen từ trong đến bên ngoài sửa sang lại, da thịt cũng mịn, trắng lên gấp mấy lần.

Ngay cả móng chân cùng móng tay, cũng tu bổ vô cùng tinh xảo, sơn lên dầu son móng tay.

Đi ngang qua M một phen dày vò kiểu tóc đã đến buổi tối tám giờ, sắp đến thời gian tiệc rượu.

Bùi Á Hạo ăn mặc tốt, từ một bên kia đi ra, trở mắt ghen hòng nhìn An Chi Mạnh trước mắt.

Vốn là da cô trắng nõn, giờ phút này, da thịt càng như trân châu thượng đẳng, trắng tron bóng.

Mái tóc đen nhánh, đen bóng để cho người không nhìn được nghĩ đưa tay sờ một cái.

Một quần lụa mỏng màu đỏ cao eo, để cho cả người cô cao một tầng.

Nửa người trên là áo bện hình hoa thượng đẳng nhất, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, dưới chân quần lụa mỏng

trên cổ bạch ngọc mang một cái giây chuyền bạch kim hồng ngọc, hai lỗ tai mang hồng ngọc, cầm trên tay túi nhỏ bé tràn đầy hồng ngọc.

Mái tóc đen nhánh tùy ý nửa ghim nửa không.

Mặt cô mượt mà trứng ngỗng, nhàn nhạt cười, là hào quang chói mắt như vậy.

M đặc ý thưởng thức tác phẩm của mình."Như thế nào, Bùi đại minh tinh, hài lòng!"

"Hài lòng! Khó cực M, quả nhiên là người đứng đầu giới mode. Lần sau, cùng nhau ăn cơm!"

M đẩy tay anh ra, đùa giỡn nói: "Phải, vội vàng mang vị nữ sĩ xinh đẹp này đi thôi! Anh cũng không kịp đợi, còn cùng tôi khách sáo!"

hôm nay Bùi Á Hạo mặc cả người âu phục áo khoác màu đỏ tím, kiểu tóc tùy ý cũng chú tâm sửa sang lại.

Cả người tản mát ra khí tức phái nam thành thực, lộ ra mùi vị tà tính.

Tiến lên khom người, đưa tay ra, cười nói: "nữ sĩ tôn kính, tối nay anh có thể làm bạn trai của em hay không!"

"Phốc..."

Kéo cánh tay anh, không quá quen mang giày cao gót, cả người đều tựa vào trên người anh.

Thật nhiều lần không phải bởi vì anh kịp thời kéo mình một cái, cô cũng hoài nghi mình sẽ ngã xuống

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Chỉ tốt vẻ bề ngoài

Xe chậm rãi di chuyển, đèn nê ông ngoài cửa sổ xe chiếu tất cả thành thị mỹ lệ yêu kiều.

Xe ngừng lại bên cạnh một tòa khách sạn cao cấp năm sao, bãi đỗ xe sớm đã đầy đủ các loại xe số lượng giới hạn sang trọng.

Bùi Á Hạo mở cửa xe, thân sĩ đỡ tay của cô, khẽ nói ở bên tai cô."Đến hội trường, vạn sự có anh, không cần khẩn trương."

"Ừm!" Trước mắt đội hình xa hoa, để cho cô có chút khiếp đảm

Ký giả như ong vỡ tổ nghênh đón. "Bùi soái ca, xin hỏi cô gái theo bên ngài có quan hệ như thế nào?"

"Bùi soái ca, ngài có thể trả lời vấn đề của chúng tôi không?"

"Xin hỏi người bên cạnh ngài là An Chi Manh sao?"

An Chi Manh nhìn ký giả như ong vỡ tổ, nhích lại gần anh.

Bùi Á Hạo ôn hòa cười cười với cô, giọng thanh lãnh. "hũ sĩ Mỹ Lệ bên cạnh tôi, đúng là An Chi Manh, cô ta là em họ của tôi!" cặp mắt đào hoa tà mị, hiện ra cung chiêu âm áp.

"Thật chỉ là em họ sao? Ngài xuất đạo nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói ngài có em họ, xin hỏi ngài có thể giải thích cùng chúng tôi không?" Ký giả hỏi không buông tha.

"Không có ý tứ, tiệc rượu đã bắt đầu, có vấn đề gì, các người theo người đại diện của tôi nói đi!" Bùi Á Hạo nở nụ cười chiêu bài, kéo tay của cô đi vào bên trong!

Ký giả thất vọng nhìn bóng lưng anh rời đi, ánh mắt nhìn người đại diện ở một bên.

Người đại diện là người phụ nữ có vẻ thấp bé, dáng dấp rất phổ thông.

"Xin hỏi, Bùi soái ca nói đều là thật sao?"

Đối mặt vấn đề của ký giả, nụ cười cô vừa vặn chỉ có vẻ bề ngoài nói: "Tôi không biết Bùi soái ca có em họ gì, nhưng Bùi soái ca đối với cô rất tốt! Mời mọi người đừng đoán lung tung."

Cô, để ký giả tinh minh nghĩ được cơ hội đầu đề trong nháy mắt.

Vấn đề càng là một cái bén nhọn hơn so với một cái.

Bùi Á Hạo kéo tay An Chi Manh tiến vào hội trường, lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Bùi đại minh tinh nổi danh khắp trong ngoài, từ trước tới giờ không mang theo bạn nhảy có mặt ở bất kỳ tiệc rượu nào, bên người chỉ có người đại diện.

Hôm nay, thế mà mang theo bạn gái, bạn gái này lại quen mắt như vậy.

Giống như tổng thống phu nhân gần đây huyền não xôn xao sao?

Từng người bùng ly rượu, ôm tâm tình xem náo nhiệt tới chào hỏi.

"Đây không phải là Bùi đại minh tinh sao! Hôm nay phá lệ mang bạn gái tới, làm sao không giới thiệu với chúng tôi!"

"Đúng! còn sợ tôi đoạt bạn gái anh thật sao!" Hai người kẻ xướng người họa, để cho An Chi Manh càng thêm xấu hổ.

Từng ánh mắt tìm hiểu, phá lệ chói mắt.

Bùi Á Hạo vỗ tay của cô, chuyện trò vui vẻ. "Các người cũng đừng đùa em họ này của tôi, các người cũng đừng hiểu sai!"

"A! Em họ! làm sao tôi chưa nghe nói qua!" Lý tổng rất hiển nhiên không có ý định dễ dàng buông tha anh như vậy.

Ánh mắt mọi người đột nhiên toàn bộ chuyển tới cửa khách sạn, Nhìn thấy một người đàn ông phong thần tuấn lãng yêu nghiệt, bên cạnh đi theo một người phụ nữ đẹp đến mức rất hoang đường.

vẻ đẹp của cô, để cho tất cả phụ nữ đều cảm thấy tự mình hổ thẹn, đẹp đến mức cao quý, ưu nhã.

Hai người cùng một chỗ, tương xứng như vậy!

Mọi người đem ánh mắt nhìn về phía An Chi Manh ở một bên lần nữa, trong mắt có trò vui để xem.

An Chi Manh Nhìn thấy hai người đồng thời vào trận, tương xứng để cho cô cảm giác chướng mắt.

Kéo tay của anh, đi lên phía trước, không nhìn hai người sau lưng.

Cận Tư Hàn vừa vào trận, mắt đen liếc nhìn toàn trường, trông thấy một thân ảnh màu hồng, lông mi không vui nhíu lại.

cất bước đi đến cô, cảm giác được cánh tay bị người giữ chặt.

Mắt đen lạnh lùng nhìn chằm chằm cánh tay trắng nõn trên cánh tay. "An Nhã, em vi phạm rồi."

Chương 255: Đi theo tôi

"Tur Hàn! Nhiều người như vậy, anh không chờa cho em chút mặt mũi thật sao!" Tay trắng cuốn lấy cánh tay anh cường tráng, giọng dịu dàng có thể chảy ra nước.

Cận Tur Hàn trực tiếp cầm cánh tay cô xuống "An Nhã, em phải biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm!" Dứt lời, cũng không quay đầu lại đi đến thân ảnh màu hồng.

Cô đứng tại chỗ, Nhìn thấy anh đến gần người phụ nữ này, đôi mắt sáng hiện lên hận ý. "Tur Hàn, anh chỉ có thể thuộc về em!" chột lóe lên tàn nhẫn, người phụ nữ nhanh chóng khôi phục cao quý, ưu nhã, nhu tình như nước.

Tốc độ ưu nhã đi đến phương hướng của anh.

Bùi Á Hạo kẹp một món điểm tâm ngọt đặt ở trong đĩa của cô. "em thử cái này một chút, khẩu vị cũng không tệ lắm."

"Là sao? Vậy em có thể thử một chút." lúc tâm tình không tốt, chỉ có không thể cô phụ mỹ thực.

Nếu có chuyện gì mỹ thực không giải quyết được, vậy thì ăn nhiều thêm mỹ thực.

Cầm lấy cái nĩa, nhẹ nhàng kẹp lên món điểm tâm ngọt, chậm rãi đưa vào bên trong miệng.

Mãnh liệt cảm giác cánh tay tê rần, món điểm tâm ngọt rớt xuống đất.

Quay đầu nhìn về phía kẻ cầm đầu, vừa muốn mở miệng trông thấy An Nhã đi tới từ phía sau, bấu môi ngồi xuống, không muốn nói nhiều với anh nữa chứ.

"đi theo tôi!" Cánh tay dài kéo một cái, trực tiếp kéo cô vào trong ngực.

Không nhìn cô gái nhỏ trong ngực giãy dụa, mắt đen âm trầm nhìn Bùi Á Hạo một bên. "Đi!"

Từ trong ngực anh phỉ sức ngẩng đầu, hít thở sâu một hơi, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tổng Thống tiên sinh, ngài nhận lầm người đi!"

lời nói lạnh lùng, làm tâm anh hơi nhói nhói.

An Nhã đứng ở bên cạnh, giọng ôn nhu. "Tur Hàn, tiệc rượu đã bắt đầu, anh phải đi đọc lời chào mừng rồi!"

An Chi Manh nhìn cô, càng thêm tức giận.

ở trong ngực anh giãy dụa càng lợi hại, nhưng anh như tường sắt làm sao đều không tránh thoát.

Giờ chân lên, khễ cắn môi, trực tiếp giẫm trên giày da của anh.

Nhúu mày đắc ý nhìn anh, thấy gương mặt anh tuần đều không biến đổi một chút, vẫn như tường sắt thật chặt giam cầm chính mình.

Khễ cắn môi, nảy sinh ý ác độc dùng giày cao gót nhọn, hung hăng dùng lực.

ngẩng đầu lần nữa thấy sắc mặt anh không có chút biến động, gót chân càng dùng sức, anh vẫn như cũ bất động như núi.

Sau cùng cô thỏa hiệp, giày cao gót từ bên trên giày da đất đỏ của anh để xuống, cô hồn nhiên trừng một chút. "anh ngốc sao! Không đau sao?"

"Không đau! Tâm tình khá hơn chút nào không!" Bàn tay nhẹ nhàng nâng gương mặt của cô, ánh mắt cung chiều. "Mấy ngày nay lạnh nhạt với em, trở về anh giải thích với em!"

"Hừ hừ..." Tính toán người đàn ông này còn chút lương tâm, còn biết để cho mình hả giận.

móng tay An Nhã hơi bấm vào trong thịt, hai người ái muội rõ ràng như vậy.

Tur Hàn cũng không để cho mình đụng chạm một phen, lại đối với người phụ nữ này cung chiều như thế.

Trên mặt nhàn nhạt nụ cười, vừa vận hào phóng."Tur Hàn, đây là ai vậy! Cô ta không phải là bạn gái của vị tiên sinh này sao?"

lời nói nhàn nhạt, ôn nhu. Như đang nhắc nhở anh, cô là bạn gái của người khác, cô theo người đàn ông khác đến.

ánh mắt Bùi Á Hạo nhìn về phía cô, con ngươi sâu và đen hiện lên một tia sáng tỏ.

Cận Tur Hàn nhìn anh, cường thế ôm eo của cô, đi ra ngoài!

Bùi Á Hạo đứng nguyên tại chỗ, cười khò nhìn bóng lưng hai người rời đi.

An Nhã đi theo sát, ba người tới bên ngoài sân, một đồng lớn ký giả cùng nhau tiến lên lần nữa.

Bảo vệ tách ký giả ra, Cận Tur Hàn không nhìn ký giả một cái, nhét cô vào trong xe, chính mình ngồi xuống."Lái xe!"

"Tur Hàn! Chờ em một chút!" An Nhã thở hồng hộc đứng bên ngoài cửa xe."Tur Hàn..." Đôi mắt sáng đằm đằm đáng yêu nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Tổng thống nhẫn tâm

thân thể mảnh mai, như cành liễu trong gió, giống như gió thổi qua sẽ gãy mất, chỉ cần là đàn ông đều sẽ sinh ra nòng đậm ý muốn bảo hộ đối với cô.

An Chi Manh nhìn thấy người phụ nữ ngoài cửa sổ xe, nhìn lại Cận Tur Hàn. Chỉ cần anh dám nói để cho cô ta đi vào, cô liền dám rời khỏi xe.

Cận Tur Hàn mắt lạnh nhìn cô, giọng nói không có bất kỳ nhiệt độ gì."Tài xế, lái xe!"

"A!" Tài xế nhìn thấy An Nhã ngoài cửa sổ xe nũng nịu, thân là đàn ông đều cảm giác tổng thống tuyệt tình.

Đôi mắt một đại mỹ nhân nũng nịu như thế, còn có bệnh tim, thế mà tổng thống đại nhân cũng không nhìn một chút.

An Chi Manh nhìn ngoài cửa sổ xe, bụng bít lấy trái tim, hình dáng đại mỹ nhân nũng nịu như Tây Thi ngồi ôm ngực, đều có chút không đành lòng rồi.

"Nếu không, để cho cô ta lên xe đi!" Dù sao, ngồi một chút cũng sẽ không sao, ghế phía trước cũng còn một vị trí.

Cận Tur Hàn liếc cô một chút."Không cần, cô ta có tài xế!"

"A!"

An Nhã thấy đèn xe sáng lên, anh không có ý quản mình.

Đôi mắt sáng ngập nước, bàn tay mềm mại che nơi trái tim, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bạch.

Chậm rãi quay người, bước lao đảo, thân thể mảnh mai để cho người ta nhìn thấy đau lòng.

Chậm rãi đi vài bước.

"Àm..." cả người lao đảo ngã trên mặt đất.

thân thể co ro, tay nắm thật chặt y phục ở ngực, khuôn mặt nhỏ tái nhợt rơi mồ hôi lạnh như mưa.

An Chi Manh nhìn thấy một màn này, nhanh chóng mở cửa xe, lôi kéo Cận Tur Hàn đến gần cô ta.

Phát hiện cả người cô ta thống khổ co ro, giống như đè nén thống khổ to lớn.

An Nhã chậm rãi ngừng đầu, đôi mắt sáng chậm rãi chảy nước mắt trong suốt, lại quật cường không cho nước mắt rớt xuống.

Đôi môi hoa hồng gât gao cắn, máu tươi từ trên môi nhỏ xuống khóe miệng.

"anh họ... anh không cần phải để ý đến em - em- em đã thành thói quen -" lời nói trầm thấp ôn nhu, để lòng người có chút không đành lòng.

Cận Tur Hàn hít thở sâu một hơi, Nhìn thấy bảo vệ bên cạnh."ôm cô vào trong xe."

"vâng, Tổng Thống tiên sinh!" Bảo vệ cúi người, ôm cô vào trong ngực.

trong mắt An Nhã chợt lóe lên tia tàn nhẫn, anh đối với mình nhẫn tâm như vậy, đừng tới mình một chút đều cảm thấy bản sao?

Đối với người phụ nữ này lại tốt làm cho người ta muốn xé nát cô ra, ánh mắt âm tàn nhìn An Chi Manh.

An Chi Manh cảm giác được ánh mắt để cho người ta không thoải mái nhìn chăm chăm mình, kỳ quái nhìn chung quanh một lần, phát hiện không có người.

Mấy người ngồi lên xe, đi thẳng tới tòa thành.

An Chi Manh nhìn thấy bảo vệ ôm công chúa nước S xuống xe, nhún nhún vai đi lên lầu, đi thẳng đến gian phòng của mình.

sau đó Cận Tư Hàn đi đến, ngồi bên cạnh cô.

Mắt đen nóng như lửa nhìn chăm chăm cô.

An Chi Manh hừ hừ dỗi mông, cách xa anh mấy bước.

Cận Tư Hàn lần nữa ngồi sát một chút, cô hừ hừ lần nữa ngồi hơi xa một chút, anh lần nữa ngồi sát một chút.

Một người nhường bộ một người tiến tới, An Chi Manh lại lui về sau một lần nữa, một nửa cái mông trông không, không chú ý cả người rơi xuống.

cánh tay Cận Tư Hàn duỗi ra gấp gấp kéo cô, giọng khàn khàn từ tính mang theo lực hút trí mạng.

"Còn tức giận sao?"

"Hừ hừ!" Quay đầu không nhìn anh.

"Cô ta là công chúa Nước S."

"Hừ! dung mạo cũng xinh đẹp, cho nên anh liền bồi người ta mấy ngày, đối với tôi không nghe thấy không để ý tới."

Nhìn thấy bộ dạng cô hồn nhiên tức giận, cười khế một tiếng." đáng đáp cô ta ra sao, anh không có chú ý. Nhưng hôm nay anh chú ý tới em, rất xinh đẹp!" Mắt đen nóng như lửa, tay bắt đầu không an phận.

An Chi Manh hất tay của anh, cô tức giận cũng còn chưa có tiêu tan đâu! "anh bồi người đẹp của anh đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Yêu nhiều đau hơn

"Nước S đáp ứng chỉ cần lúc cô ở đây, ở cùng mấy ngày, thì sẽ để cho người máu gấu trúc lúc cần tới hỗ trợ!" Ôm đầu nhỏ cô, nhìn chăm chăm môi đỏ mọng kia.

"Em lại không bệnh không đau, làm gì cần máu gấu trúc?" Biết anh vì mình, lòng mềm nhũn ra, giọng cũng mềm.

"Em sinh con cần!" Vợ nhỏ trong ngực, tự nhiên không đạo lý ngồi ôm không loạn.

Tay không an phận mò vào trong quần áo cô, thuần thực.

An Chi Manh sững sốt hồi lâu mới phản ứng được."Ai muốn sinh con cho anh!" Đưa tay ra kéo tay anh không an phận, làm thế nào cũng không bắt được tay anh sờ loạn.

"Đương nhiên là em!" Giọng khàn khàn mang nồng nặc tình dục, một cái trở tay, trực tiếp ôm cô ngồi ở trên người mình.

Môi mọng tình chuẩn đặt lên môi đỏ mọng của cô, nụ hôn nóng bỏng để cho người nghẹt thở, lửa nóng để cho người không thờ nổi.

Năm ngón tay thon dài, lục lọi giây khóa kéo váy cô, hai ba động tác trực tiếp cởi bỏ váy đầm dài chướng mắt.

Một cổ lạnh lẽo để cho An Chi Manh thanh tỉnh, liếc nhìn cửa phòng không khóa, kéo tay anh không an phận."Cửa còn không có khóa đâu!"

"Không có sao, không ai dám đi vào!" Hô hấp trở nên thô trọng.

Lửa nóng hôn lên xương quai xanh lưu lại ô mai nhiệt tình, trời mới biết mấy ngày nay, anh có bao nhiêu muốn cô.

An Chi Manh còn muốn nói điều gì, môi đỏ mọng đã bị anh ngậm ở môi, đối mặt anh trên đũa, rất nhanh bị lạc.

An Nhã gõ cửa hồi lâu, thấy không người để ý mình, đưa tay nhẹ nhàng kéo một cái, phát hiện cửa không có khóa.

Trực tiếp đi vào, nhìn phòng mỗi một nơi bố trí đều tinh xảo như vậy, trong mắt có nồng nặc ghen tị.

Bên tai truyền tới thanh âm mập mờ, bước chân nhẹ nhàng đi vào bên trong.

Đi tới trong phòng, nhìn một màn trước mắt, ánh mắt có hận ý ngập trời.

Cho tới bây giờ Tư Hàn đối với mình đều lạnh như băng, ngay cả đụng mình đều không nguyên, nhưng đối với cô nhiệt tình như lửa vậy.

Ánh mắt hung tợn căm tức nhìn người phụ nữ được anh ôm vào trong ngực thờ ơ.

Trong giây lát Cận Tư Hàn ngừng đầu, ánh mắt lạnh lùng bắn về phía cô, nhanh chóng nhặt quần áo dưới đất lên đắp cho An Chi Manh kín kẽ.

"Ai bảo cô tiến vào."

Thanh âm lạnh lẽo cho tim cô đau, năm ngón tay mảnh khảnh che tim trắng bệch.

"Tư Hàn, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, chẳng qua là tôi đau... Tôi muốn..."

An Chi Manh luống cuống tay chân mặc quần áo, nhìn người phụ nữ đáng thương đứng ở kia, mắt đang nhìn người đàn ông nhà mình mặt lạnh bất vi sở động (không động), đáy lòng rất kiêu ngạo.

Cận Tư Hàn cau mày nhìn cô gái nhỏ mặc quần áo tử tế, quét mắt nhìn nơi nào đó mình sưng lên.

Ánh mắt nhìn An Nhã, càng lạnh."Đau, tìm bảo vệ, sẽ mang cô đi tìm Tổng Húc."

Lời nói đơn giản, để cho sắc mặt cô càng tái nhợt.

"Thật xin lỗi! Tôi không phải cố ý quấy rầy các người! Tôi đi!" Che tim, vốc người mảnh khảnh càng yếu đuối.

Giống như một trận gió, là bị thổi đi.

Dáng người lão đạo, hoảng hốt đi bộ, ngay cả An Chi Manh là phụ nữ nhìn đều cảm thấy rất không đành lòng.

Đẩy người đàn ông một cái."Nếu không, em đi đỡ cô đi xuống!"

"Không cần! Cô như vậy cũng đã quen rồi!" Thanh âm lạnh như băng không nhúc nhích chút nào.

An Chi Manh nhìn cô một đường hoảng, chặt vật đi ra khỏi phòng, còn đóng lại cửa phòng, trong lòng rất không đành lòng.

"Chồng, anh đối với cô thật ác! Sau này anh có thể đối với em lòng dạ ác độc như vậy hay không?" Mắt nháy nháy nhìn anh.

Anh giơ tay lên捏o gương mặt cô."Còn có khí lực nghi ngờ anh đối với em, xem ra, tối nay phải nhiều nhiều. Đau - yêu - em..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: An Nhã cố ý lấy lòng

Xoay mình trực tiếp đè cô ở dưới người, trong nháy mắt kéo roi quần áo cô.

Hôn rậm rạp chẳng chịt roi vào toàn thân cô, người cong lên, anh động thân một cái.

Hai người chặt chẽ dung hợp cùng nhau.

Một đêm này, An Chi Manh là thật cảm nhận được anh đối với mình đau - yêu, là thật sẽ đau.

Người đàn ông đó không biết xấu hổ, sẽ như vậy, suốt đêm cũng không để cho mình nghỉ ngơi.

Sáu giờ sáng, anh lại thần thanh khí sảng (có tinh thần) đi làm.

Cô mệt mỏi, đầu ngón tay cũng lười động, nằm ở đó ngủ.

Cận Tư Hàn hài lòng nhìn vết hôn khắp người cô, cúi đầu hôn môi đỏ mọng của cô.

An Chi Manh sợ hãi, cảnh giác nhìn anh.

Chó sói không biết là lại muốn đi! Cô bây giờ đã có điểm giống như chim sợ nà.

Cảm nhận được cô sợ, khẽ cười rồi đi cô môi đỏ mọng của cô. "Ngủ thật tốt, ngủ dậy ăn nhiều cơm! Ăn cơm no, mới có khí lực!"

Một câu cuối cùng mập mờ không rõ, An Chi Manh đã mệt mỏi tê liệt, căn bản nghe không có hiểu.

Mơ mơ màng màng đáp ứng. "Được!"

"Ừ! Ngoan, em còn quên cùng anh nói một câu!" Đứng ở bên giường, dung nhan tuấn mỹ rất nghiêm túc.

"À!" Cô đã mệt mỏi, hoàn toàn nghe không hiểu anh nói gì!

Bàn tay Cận Tư Hàn kéo cô lên, trừng mắt đen nghiêm túc ngưng mắt nhìn cô. "Em không muốn cùng anh nói câu nói kia, muốn anh ở nhà, tiếp theo đút no em mà!" Lời nói từ tính, mang âm cuối nhàn nhạt.

Lời nói đầu độc, lại để cho cô giật mình tỉnh lại.

"Gì, anh nói gì!"

"Trước kia em cùng Bùi Á Hạo nói cái gì, hãy cùng anh nói!" Người phụ nữ này rất hay quên, để cho anh muốn giáo huấn anh ta một chút.

Bùi Á Hạo? Minh cùng anh đã nói gì, cùng Tổng thống kiêu ngạo có liên quan gì?

Mơ hồ suy nghĩ hồi lâu, mặt cũng đầy mờ mịt.

Nhìn anh càng phát ra khó chịu, trong giây lát thanh tỉnh lại. "Chồng đại nhân thân ái, ngài lái xe cẩn thận một chút, một đường đi tốt!"

"Ừ! Sau này mỗi ngày phải nói những lời này, mới cho phép ngủ." Lúc này mới xụ mặt, đặt cô ở trên giường, đẩy kín chắn.

Thân hình cao lớn, đi ra bên ngoài cửa.

Cuối cùng dỗ anh đi, thở ra một hơi.

Đến bây giờ anh cũng còn nhớ chuyện kia, ghen tức không phải lớn như vậy chứ.

Buồn ngủ tấn công tới, mí mắt cũng không nghe sai nữa, rơi vào ngủ say.

Vừa cảm giác trực tiếp ngủ đến năm sáu giờ buổi chiều, mở ra cặp mắt mông lung, vươn vai một cái.

Trong giây lát nhìn thấy người phụ nữ đứng ở đầu giường, sợ hết hồn.

Lúng túng phát phát tay. "Sớm!"

"Sớm, đây là bữa ăn sáng của cô!" An Nhã cười híp mắt bụng bữa ăn sáng đến trên tay cô.

An Chi Manh có chút ngượng ngùng nhìn bữa ăn sáng trên tay, lại muốn một công chúa bụng bữa ăn sáng cho mình.

An Nhã nhiệt tình tự giới thiệu mình. "Cô khỏe, tôi kêu An Nhã, nghe nói cô kêu An Chi Manh! Phải không?"

Thanh âm ôn nhu, không có chút lực công kích nào.

Để cho đáy lòng người nghe rất thoải mái, lòng phòng bị buông xuống một cách tự nhiên.

An Chi Manh cầm nĩa lên, ăn bữa ăn sáng! Nụ cười vui vẻ. "Đúng vậy!"

"Chúng ta cũng họ An, thật là hữu duyên, không chừng trước kia chúng ta còn là người một nhà! Tôi năm nay mười tám tuổi, còn cô!"

"Tôi cũng mười tám!"

"Thật! Thật là đúng dịp!" An Nhã thân thiết đưa sữa bò cho cô. "Uống chút sữa bò! Đối với thân thể khỏe!"

"Cám ơn!" Nhận lấy sữa bò uống một hớp. "Nghe nói cô là công chúa nước S!"

"Ừ!" Hơi thấp đầu xuống, thanh âm cô có tích tịch. "Cô có thể cũng bởi vì tôi là công chúa, mà không dám cùng tôi làm bằng hữu chân chính hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Chúng ta có thể làm bạn sao?

"Ho khan một cái..." Chợt đổ một hớp sữa bò lớn, lúc này mới miễn cưỡng nuốt thức ăn trong cổ họng xuống.

Mắt nhìn mỹ nhân trước mắt coi như nói nghiêng nước nghiêng thành cũng không quá đáng, có thân phận cao cao tại thượng người khác hâm mộ, ưu nhã, cao quý, xinh đẹp.

Tất cả đều là tất cả phụ nữ hâm mộ, nhưng cô u oán nói muốn cùng mình làm bạn...

An Nhã đưa khăn giấy lên, ánh mắt lưu chuyển ánh sáng tối tăm. "Cô cũng chê tôi mà? Chê tôi có bệnh tim..."

"Không! Không có, tuyệt đối không có chuyện đó!" Đối mặt một đại mỹ nhân nũng nịu, cô mềm lòng luống cuống.

Đứng dậy, tay chân luống cuống đưa khăn giấy cho cô.

Đưa tới mới phát hiện đó là mình lau qua, lúng túng cười một tiếng, lần nữa rút tấm mới đưa cho cô.

"Cô... cô chớ khóc, tôi không có ý kia!"

An Nhã nhận lấy khăn giấy, ưu nhã lau đi nước mắt. Hơi ngừng đầu lên, ngũ quan xinh xắn hợp với nước mắt, càng phát ra đẹp đến kinh tâm động phách, đẹp để cho người ta không dứt dung thân.

"Manh Manh! Tôi có thể gọi như vậy sao!"

"Ừ, có thể!" Hai chữ kia nhu tình như nước, từ miệng cô nói ra, nhưng là dễ nghe như vậy.

An Nhã hơi cúi đầu, che giấu giấu cợt trong mắt lóe lên. "Tôi đối với nơi này không quen thuộc, cô có thể đưa tôi đi dạo một chút sao?"

"Đi dạo, đi đâu?" Đưa Đại tiểu thư ra cửa, còn có bệnh tim, vạn nhất xảy ra chuyện gì, mình sao phụ trách nổi.

"Cô có phải cũng bởi vì tôi có bệnh, chê tôi hay không!" Cô hơi cúi đầu, tay nắm quần áo, thanh âm mang một tia khẩn cầu. "Manh Manh, cô dẫn tôi đi chơi, có được hay không! Tôi bị cha mẹ nhốt ở trong lâu đài từ nhỏ. Đóng cửa một cái đóng mười tám năm, thế giới bên ngoài, tôi cũng không biết là dạng gì! Tôi chỉ xuyên qua màn ảnh lạnh như băng mới có thể biết tất cả bên ngoài."

Đối mặt một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, cùng cô khóc kể, cô thân là phụ nữ cũng sụp đổ.

"Vậy cô muốn đi nơi nào chơi!" Lời cô nói ra khỏi miệng, lại có chút hối hận.

Nữ thần ngay trước mặt đối với mình điềm đạm đáng yêu như vậy, muốn đổi ý lại không biết nói thế nào ra.

An Nhã hưng phấn ngẩng đầu. "Tôi muốn đi chợ đêm chơi, chợ đêm trong ti vi hết sức náo nhiệt! Còn có rất nhiều đồ ăn ngon! Tiếng rao hàng rong, như vậy."

"Chợ đêm? Cô chắc chắn?" Cô cho là cô từ nhỏ được chiều chuộng, sẽ muốn đi quán rượu hoặc là thăm mỹ viện, cái gì hội sở đất tiền!

"Manh Manh, van cầu cô, đưa tôi đi đi! Tôi bảo đảm, không gây phiền toái cho cô." An Nhã đứng dậy thân mật kéo ở cánh tay cô, hai người thân cao vừa vặn không sai biệt lắm!

Đối mặt mỹ nhân nũng nịu như vậy, cô cũng chỉ có thể thỏa hiệp. "Được rồi!"

Hai người tay kéo tay đi xuống, quản gia đối diện lên tiếng. "An tiểu thư, Thiếu phu nhân, các cô tính toán đến đâu rồi?"

An Nhã nhanh chóng tiếp lời. "Manh Manh nói muốn đi chợ đêm, để cho tôi cùng cô đi!"

An Chi Manh kinh ngạc nhìn về phía cô, thấy ánh mắt cô đối với mình cầu khẩn, suy nghĩ một chút không có phôi bày.

"Chú Quân gia, chúng tôi muốn đi ra ngoài chơi, chú có thể giúp chúng tôi an bài một chiếc xe sao?"

Nhìn bầu trời đêm bên ngoài đen xuống. "Thiếu phu nhân, đã trễ thế này! Đợi Tổng thống tiên sinh về nhà, nếu không, chờ cùng nhau đi!"

Sắc mặt An Nhã lạnh xuống, thanh âm trở nên ác liệt. "Làm sao? Thiếu phu nhân đi ra ngoài chơi, còn phải cùng một quản gia báo cáo sao! Còn không mau đi chuẩn bị xe!"

Quản gia liếc nhìn An Chi Manh, thấy cô không nói gì, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Mười phút nữa

An Chi Manh vẫn còn cảm thấy cô tương phản to lớn, mới vừa rồi người nói lời nghiêm nghị thật sự là nữ thần trước mắt nhu mì gió thổi một cái gục sao?

Trong nháy mắt An Nhã quay đầu, trên mặt đã đổi lại biểu tình ôn nhu. "Manh Manh, cô bị hù dọa sao? Thật ra thì, tôi không muốn nói quản gia, chẳng qua là..." Tay nắm quần áo, khổ sở nhìn cô.

"Tôi quá muốn đi ra ngoài chơi, nếu như Tư Hàn về nhà, anh sẽ không để cho tôi đi ra ngoài chơi! Anh lo lắng thân thể tôi, cho nên tôi..."

"Không có sao!"

Quản gia đi trở về phòng khách, cung kính nói: "An tiểu thư, Thiếu phu nhân, xe đã chuẩn bị xong! Hiện lại xuất phát sao?"

"Manh Manh, chúng ta đi thôi!" An Nhã kéo tay cô, hào hứng đi về phía bãi đậu xe bên ngoài lâu đài.

Hai người một đường vọt tới bãi đậu xe, An Nhã nhìn bảo vệ trước sau xe, trong nháy mắt không vui!

"Tất cả các người không cho phép theo!"

Bảo vệ khổ sở nhìn quản gia phía sau.

Quản gia bước lên trước, uyển chuyển nói: "An tiểu thư, cô là khách quý của nước tôi, bên người cô không có bảo vệ, vạn nhất có mệnh hệ nào, chúng tôi làm sao phụ trách nổi!"

"Tôi nói không cần là không cần! Làm sao, một quản gia ngay cả chuyện tôi cũng có thể xía vào?"

Quản gia nhìn về phía An Chi Manh một bên không nói lời nào. "Thiếu phu nhân, chuyện này, cô thấy thế nào?"

An Nhã điềm điềm đáng yêu nhìn về phía An Chi Manh. "Manh Manh! Có phải cô cũng coi tôi tùy thời sẽ chết hay không. Tôi sống lâu như vậy, đều bị trông coi chặt chẽ, không có một chút nào tự do. Tối nay, lại không thể để cho tôi tự do hô hấp không khí sao?"

Chấp hai tay, cầu khẩn nhìn cô. "Manh Manh, van cầu cô! Sẽ để cho tôi tự do một đêm, không thể mà!"

Mặt đối với cô cầu khẩn, lòng cô mềm nhũn ra.

Khổ sở nhìn quản gia. "Chú Quân gia, chú nhìn..."

Quản gia thân là đàn ông cũng vì cô cầu khẩn mềm lòng. "Nếu không, mang mấy người đi! Để cho bọn họ xa xa đi theo sau lưng các cô! Cô thấy thế nào!"

An Chi Manh đưa ánh mắt nhìn về phía An Nhã. "Cô cảm thấy thế nào?"

"Được!" Hai người mang bốn người bảo vệ, trực tiếp ngồi vào xe thể thao.

Một giờ đi thẳng tới chợ đêm náo nhiệt nhất thành phố R.

Hai người đứng ở cửa chợ đêm, trong không khí tản mát ra đủ loại mùi thức ăn ngon.

An Nhã nhìn chợ đêm trước mắt nhẩn nhẩn bản thủ, trong mắt lóe lên chán ghét. Nhìn An Chi Manh trước mặt hết sức phấn khởi giúp mình giới thiệu, khinh thường nhìn.

Cô còn chưa phải dễ gạt giống vậy, cầm điện thoại ra len len phát tin tức.

"Tôi ở chợ đêm, lúc nào chuẩn bị xong!"

Tin tức rất nhanh lấy được trả lời."Mười phút."

Khóe môi nhếch lên nụ cười, đi nhanh mấy bước, tiến lên kéo cánh tay An Chi Manh."Manh Manh, nơi này cứ việc chơi! Nơi này có gì ăn ngon, cô phải cùng tôi giới thiệu một chút!"

"Ăn ngon, nơi này đồ ăn ngon có nhiều." Nói tới ăn, cô bắt đầu thao thao bất tuyệt cùng cô nói.

Từ đầu đến cuối, An Nhã cười yếu ớt ở một bên nghe, luôn luôn phụ họa mấy câu.

Hai người đi tới một nhà đầy ắp hải sản thịt nướng, An Chi Manh trực tiếp kéo cô ngồi xuống.

"Nơi này hải sản nướng tuyệt nhất, cô có muốn thử hay không!"

"Được! Manh Manh nói khẳng định ăn ngon!" An Nhã nhàn nhạt cười một tiếng.

Mỹ nhân cười một tiếng, nghiêng nước nghiêng thành.

Đàn ông bên cạnh vậy xem, ánh mắt nhìn thẳng.

An Chi Manh trực tiếp hào khí mỗi dạng cũng chọn không ít."Ông chủ, tốc độ nhanh một chút!"

"Tốt!" Cô nướng hào khí như vậy, ông chủ rất cao hứng, hôm nay lại có thể kiếm nhiều một khoản.

Ánh mắt An Nhã liên tục nhìn ra phía ngoài, nhìn điện thoại di động còn cách có hai phút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Manh Manh , chạy mau! Đừng để ý tôi

An Chi Manh nhìn cô một cái."cô đang nhìn cái gì?"

"Tôi cho tới nay không đi ra ngoài, cảm giác đều rất tò mò! Cảnh vật ở trước mặt mình! Cảm giác, quá mới mẻ! Cảm ơn cô, Manh Manh!" Cầm hai tay cô, chân thành nhìn cô.

"Như vậy! Vậy cô nhìn nhiều một chút!" Thuận tiện cùng cô nhắc tới lịch sử nơi này, cùng đặc sắc văn hóa.

ánh mắt An Nhã nhìn về phía người đàn ông ngoài cửa, đối với cô ra dấu một cái, khóe miệng cười.

"Manh Manh! Tôi đột nhiên muốn đi nhà vệ sinh, cô có thể đi cùng tôi không? Tôi không biết nhà vệ sinh nơi này ở đâu!" Khẩn cầu nhìn cô.

An Chi Manh không suy nghĩ nhiều đứng dậy, đưa cô đi nhà vệ sinh.

Hộ vệ đứng dậy đi theo, An Nhã nghiêng nghị rầy."Làm sao? Tôi đi nhà vệ sinh, các người cũng muốn đi theo sao? đi nhà vệ sinh, lập tức trở lại, các người có cái gì không yên lòng."

ánh mắt hộ vệ cầu cứu nhìn về phía An Chi Manh.

An Chi Manh mới vừa muốn mở miệng, bị An Nhã cản lại.

"Manh Manh, đi nhà vệ sinh mà thôi, chúng ta đi thôi!" Bị kéo đi ra ngoài.

Nhà vệ sinh ở cuối chợ đêm, là một địa phương tương đối vắng vẻ.

Đen thui, An Nhã cau mày chán ghét nhìn trước mắt bản thủ, nhà vệ sinh công cộng mùi hôi thối, đầy mắt có chán ghét sâu đậm.

Đuôi mắt nhìn người len lén theo tới, nhìn chán ghét. "Manh Manh! Không có nhà vệ sinh khác sao?"

"Không có, có một cái này!" Cô ngược lại là quen nhà vệ sinh như vậy.

Quét dọn thật sạch sẽ, chính là mùa hè quả thật có mùi vị không dễ ngủ, tương đối gay mũi.

Móc ra khăn giấy cho cô. "Nếu không, cô dùng che mũi đi!"

"Không cần." Bất đắc dĩ đi vào nhà vệ sinh, mu bàn tay sau lưng hướng về người phía sau làm động tác tay.

Người đàn ông nhận được mệnh lệnh, trực tiếp cất bước đi lên.

"Không được nhúc nhích! Lấy tiền ra!"

Đột nhiên có thanh âm để cho An Chi Manh giật mình, nhìn trước mắt hai người đàn ông cao lớn thô kệch che mặt.

Trước tiên ngăn ở trước mặt An Nhã, bảo vệ cô ở sau lưng.

Làm bộ tỉnh táo nhìn giặc cướp trước mắt. "Các người không phải là đòi tiền sao! Tôi cho các người!"

Từ trong túi xách móc ra tất cả tiền mặt, để dưới đất.

"Đây chính là tất cả tiền chúng tôi, cảm ơn nhé để chúng tôi đi!" nội tâm cô rất sợ, nhưng sau lưng còn có người muốn bảo vệ, cô phải cố gắng bách mình tỉnh táo.

An Nhã núp ở sau lưng cô, hướng về phía người đàn ông nháy mắt.

Người đàn ông cầm tiền trên đất lên, cười mặt đầy thô bỉ. "Tiền, người tự nhiên muốn. Nhưng các người đẹp như vậy, không ném thử há chẳng phải là đáng tiếc!"

Hai người cười hướng các cô từng bước ép sát.

trong giây lát An Nhã từ sau lưng cô đi ra, ánh mắt lóe ánh sáng kiên định. "Manh Manh, không nên quay đầu lại, chạy, biết không?"

"Cái gì?" Nhìn hai người đàn ông cao lớn thô kệch từng bước ép sát, cô là thật hồi hận không để cho họ vệ tới.

Cô đột nhiên cảm giác được sau lưng truyền tới lực đẩy, lao đảo một cái, một người đàn ông né, cô đi thẳng đến.

"Manh Manh! Chạy mau, đừng để ý tôi!"

Thanh âm thê lương, để cho lòng An Chi Manh nhéo đau!

Nhìn hai người đàn ông từng bước một đến gần cô, cô cũng liều mạng giơ chân lên, đi bên kia tiến lên trước một bước.

"Manh Manh! Cô còn tiến lên trước một bước, cô có tin tôi chết ở trước mặt cô hay không! Chạy mau, đừng để ý tôi!"

An Chi Manh nhìn trên mặt cô tái nhợt, ánh mắt tuyệt vọng, lòng nín đau. "Không, tôi sẽ không không quan tâm cô!"

"Đi! Nếu cô không đi! Tôi chết cũng là chết vô ích! Chẳng qua là, trước khi tôi chết, mới có thể có một người bạn như vậy, tôi chết cũng không tiếc!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Nhìn người có nhiều cay (thú vị)

Mắt cô nước mắt lờ lờ, nhìn người đàn ông đã đến gần mình.

Ra sức giãy giụa, nhưng khí lực cô gái nhỏ như thể nào cùng hai người đàn ông.

hai người đàn ông cũng đã đặt cô ở dưới người, quần áo trở nên xốc xếch.

Nhìn tất cả trước mắt, cô hốt hoảng, cầm điện thoại di động lên nhanh chóng gọi cho Cận Tư Hàn." Tư Hàn, cứu mạng..."

Cận Tư Hàn giật mình."Xảy ra chuyện gì, ở đâu?"

"Em..." Khóc nói xong vị trí mình." Tư Hàn, em yêu anh!" cúp điện thoại, ánh mắt kiên nghị nhìn hai người đàn ông nằm ở trên người An Nhã.

quay đầu nhìn bên cạnh, một tay cầm một cục gạch, hít thở sâu một hơi.

Chợt chạy mấy bước, vọt tới trước mặt hai người, trực tiếp hướng về sau ót bọn họ đập xuống.

"Phanh... Đông..."

Hai người trực tiếp từ trên người cô bò dậy, căm tức nhìn người phụ nữ trước mắt.

"tiện nhân, dám chạy tới cửa. Để cho cô có chạy hay không, vậy cũng chớ trách mấy anh không biết thương hoa tiếc ngọc."

An Chỉ Manh xoay người, kéo An Nhã trên đất lên, bảo hộ cô ở sau lưng mình.

"Đừng sợ! Có tôi ở đây!"

An Nhã nhìn bóng người mảnh khảnh trước mắt, lời nói chân thành bên tai, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Cô, không phải là sai!

An Chỉ Manh từ trong túi xách cầm ra một chai phun sương khí phòng chó sói."Cái này cho cô, tìm được cơ hội, liền chạy ra ngoài! Biết không? Chớ quay đầu! Tôi sẽ bảo vệ mình!"

"Cô... Thật sẽ bảo vệ mình sao?" Ánh mắt có cảm động.

Cô trực tiếp vỗ bả vai cô."Yên tâm! Tuyệt đối sẽ!" Lời này, ngay cả chính cô cũng không quá tin tưởng.

"Cô..... tại sao cô đối với tôi tốt như vậy? Cô - cô rõ ràng có thể chạy trốn ra ngoài."

"Chúng ta là bạn!"

Bên tai nói chuyện đương nhiên, để cho lòng cô áy náy.

Bạn, bạn...

Nhìn thân thể cô nhỏ yếu che trước mặt mình, không sợ hãi như vậy, ánh mắt kiên định, cô biết cô nhất định cá cược an toàn chính mình.

Mình có phải sai rồi hay không? Trong đầu hiện lên bóng người yêu nghiệt, hai tròng mắt mềm xuống trở nên kiên quyết.

Vì Tư Hàn, cô phải làm như vậy.

Trên cái thế giới này bạn vốn chính là lấy ra bán, chỉ có kẻ ngu mới có thể thật lòng làm bạn với nhau.

đầu cô suy nghĩ quay vòng, An Chỉ Manh một lòng chết nhìn chăm chăm hai người đàn ông trước mắt.

tay mảnh khảnh nắm chặt hai quả đấm, để ngang trước mặt cô."Các người... Đừng tới đây, tôi nói cho các người tôi là đai đen Taekwondo! Hộ vệ, đã ở trên đường chạy tới! Các người muốn không gây phiền toái, đi nhanh lên, tôi xem chuyện ngày hôm nay chưa từng xảy ra. Nếu như bị hộ vệ bắt được, các người cũng biết tôi là ai đi! Đến lúc đó khẳng định các người không có trái cây ngon ăn!"

Một phen nói vang vang có lực, thiệt hơn phân tích rất rõ ràng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong con người cũng có một tia khiếp ý.

Lần này bọn họ tới, vốn không có ý định tổn thương ai, cô cũng nói chẳng qua là tới diễn một tuồng kịch.

Bây giờ nhìn đáng vẻ cô rõ ràng liều mạng, hai người cũng có chút luống cuống.

Ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ sau lưng cô.

An Nhã thấy hai người có ý lùi bước, đưa tay ra tỏ ý giá tiền gấp bội.

lúc này hai người mới lấy can đảm đi về phía trước, giọng nói vô cùng phách lối."Cô gái, thật cay (ý nói thú vị) sao? Gia(xưng hô của lưu manh) thích nhất! Để cho gia ném thử phương diện kia cô rốt cuộc có bao nhiêu cay!"

Hai người mặt đầy âm hiểm cười, đi về phía cô.

An Chi Manh hít thở sâu một hơi, nhắm ngay cơ hội, một cái đá chân, lưu loát đá chính xác bấp đùi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Vì anh, tôi không oán không hối hận

Một người đàn ông bị đau, chân cong xuống.

An Chi Manh thừa cơ hội này, một cái đẩy An Nhã ra, một cái bay lượn lần nữa đá người đàn ông bên cạnh giống như vậy.

Lần này người đàn ông có phòng bị, trực tiếp tránh.

Hai người tới một cái một lần, đã qua lại mười mấy chiêu,

Vốn là một người đàn ông đứng ở một bên xem trò vui, cũng không ngồi yên nữa!

Người đàn ông đá chân một cái lưu loát, An Chi Manh ngã nhào trên đất, người đàn ông nhanh chóng tiến lên, trực tiếp trói cô vào.

Hai người cầm lấy sợi giây, trói cô vào.

An Nhã vọt tới. "Các người chớ làm tổn thương cô! Các người muốn đối với tôi như thế nào! Tôi cũng không có vấn đề, xin đừng đối với cô..."

Người đàn ông híu mắt nhìn về phía chạy An Nhã trở lại. "Ồ, không nghĩ tới các người chị em tình thâm! Vậy hai anh em chúng ta như cô nguyện."

Hai người tiện tay trói An Chi Manh ném ở một bên, hướng cô từng bước ép sát.

An Chi Manh lo lắng nhìn An Nhã chạy trở về, tê tâm liệt phế hô to. "An Nhã, cô ngu sao! Chạy đi!"

"Không! Tôi có bệnh tim, cuộc đời này, đã không có hạnh phúc. Cô không giống vậy, cô có Tư Hàn, anh rất yêu cô." giọng trầm thấp, mang đau thương sâu đậm.

lòng An Chi Manh đau xót, cô vốn tưởng rằng cô cao cao tại thượng rất hạnh phúc, không nghĩ tới cũng thật không hạnh phúc.

"bệnh tim cô sẽ chữa khỏi! Chạy mau!" trong sạch đối với một người phụ nữ mà nói quan trọng cỡ nào, cô vô cùng rõ ràng.

trên mặt An Nhã cười thê lương, bi thương. "Không! Liên coi là tốt, người tôi yêu cũng đã không thương tôi, nếu như tôi mất đi có thể để cho cô trong sạch, để cho anh hạnh phúc cả đời, tôi không oán không hận!"

mắt đầy áp nước mắt, nhìn hai người hướng mình đi tới, không định đi.

Ánh mắt một mảnh tro tàn, mặt đầy bình tĩnh, đợi chờ ngày cuối cùng.

lời cô để cho đầu An Chi Manh kinh ngạc không thôi, cô yêu Cận Tư Hàn.

"Thiếu phu nhân, các người ở nơi đó! An tiểu thư, Thiếu phu nhân..."

thanh âm hộ vệ để cho cô trong giây lát thức tỉnh, lớn tiếng kêu cứu. "Chúng ta ở nơi này, chúng ta ở đây..."

Hộ vệ rất nhanh xuất hiện ở trước mặt hai người, hai người đàn ông khi nghe thấy thanh âm kia, nhanh chóng đứng dậy chạy thực mạng.

Hộ vệ chạy tới thấy chính là An Chi Manh bị trói, An Nhã quần áo xốc xếch mặt đầy tuyệt vọng nằm trên đất.

Hộ vệ phát giác được nghiêm trọng, nhanh chóng đi lên, muốn giúp Thiếu phu nhân mở trói. Anh nhanh, còn có thân ảnh nhanh hơn, ôm chầm lấy cô.

Thanh âm lạnh lùng thấu xương. "Nói, đã xảy ra chuyện gì!" Ánh mắt sắc bén nhìn về phía bốn hộ vệ cúi thấp.

hộ vệ nâng đỡ An Nhã, run lấy bầy đứng ở trước mặt Cận Tư Hàn.

Hai tay ôm thân thể gầy yếu, ánh mắt tuyệt vọng bi thương nhìn anh. "Tư Hàn...tôi...". Thanh âm nghẹn ngào, lời còn chưa dứt, chỉ khóc không ngưng.

An Chi Manh cúi đầu, nhanh chóng đi tới trước mặt cô, ôm cô, không tiếng động vỗ bả vai cô.

Hộ vệ nói ngọn nguồn mình biết một lần, ánh mắt nhìn về phía An tiểu thư rõ ràng bị vô lễ, bọn họ không biết nên kết luận như thế nào.

tròng mắt đen Cận Tư Hàn lóe lạnh lùng, nhìn An Nhã run lẩy bẩy.

cô là công chúa nước S, mặc dù cơ bản hữu danh vô thực, đã đổi thành quốc gia dân chủ.

Nhưng thân phận ở đó, nếu quả thật ở quốc gia mình chịu nhục...

An Nhã không tiếng động khóc tí tê, tiếng khóc bi thương để cho người nghe đau lòng.

mấy người hộ vệ bên cạnh, càng phát giác mình tội nghiệt sâu nặng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Sinh mệnh gặp nguy hiểm - Cứu giúp

Cận Tư Hàn kéo cô gái ngu xuẩn, thần kinh không ổn định còn đang an ủi người khác, nhìn cô từ đầu tới đuôi một lần, thấy cô không có tổn thương chút nào.

lòng liền yên tâm, mặt âm trầm ôm cô, mấy người một đường đi ra khỏi hẻm nhỏ mờ tối.

Ngồi lên xe, mấy người nghênh ngang rời đi.

Sau một tiếng, hai người trở lại tòa thành.

Quân gia nhìn thấy tình hình không đúng, cúi thấp đầu không dám nói.

An Chi Manh cũng biết mình sai, từ đầu tới đuôi không dám nói câu nào.

An Nhã ở sau lưng một mực nhỏ giọng khóc nức nở, đè nén tiếng khóc, càng để cho lòng người thêm đau.

Đôi mắt sáng khóc đến sưng lên, khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ ai oán làm đau lòng người.

Trở lại tòa thành, cô không rên một tiếng trở lại phòng của mình, khóa trái cửa!

An Chi Manh đứng trước cửa phòng, gõ cửa rất lâu, không có người để ý, về mặt cầu xin về phòng.

Trông thấy mặt lạnh Cận Tư Hàn ngồi ở trên ghế sofa.

Sợ hãi đứng trước mặt của anh, cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: "Thực xin lỗi! em không nên tùy hứng."

"Quân gia nói, là em muốn ra ngoài chơi sao? Nhất định em phải đi với An Nhã sao?" Giọng lạnh vài lần.

An Chi Manh muốn phản bác, nhưng nghĩ tới cô vì sự trong sạch của mình tình nguyện hi sinh trong sạch của bản thân, tự mình chịu chút oan uổng ấy tính là gì.

Yên lặng gật đầu.

"Tại sao phải đi ra ngoài chơi, còn mang theo cô ta?"

Đánh giá anh gương mặt anh tuần hắc trầm, mím chặt cánh môi.

Cô ta hiện tại cũng thế thảm như vậy, nếu như chính mình còn nói là cô yêu cầu, chẳng phải mình là kẻ bất nhân bất nghĩa sao.

"em sai rồi! anh trừng phạt em đi!"

Thái độ của cô triệt để làm Cận Tư Hàn tức giận, bỗng nhiên đứng dậy, hai con ngươi đen kịt nhìn cô chằm chằm. "Nói!"

"Tổng Thống tiên sinh, không tốt rồi..." Quân gia cuống quýt xông vào. "Tổng Thống tiên sinh, cửa phòng An tiểu thư làm sao cũng không mở ra, bên trong giống như không có tiếng khóc. Ngài nói, cô ta sẽ không muốn tự sát rồi..."

bỗng nhiên Cận Tư Hàn đi ra ngoài cửa, quản gia theo sát phía sau, An Chi Manh cũng theo sát phía sau.

Mấy người đi lên lầu một, đi tới bên ngoài cửa phòng An Nhã.

Cận Tư Hàn gõ cửa rất lâu không có không người để ý, bên trong an tĩnh để cho người ta sợ hãi.

Quản gia lo lắng nhìn."Tổng Thống tiên sinh, muốn dùng chìa khoá dự bị mở cửa hay không!" Không có tổng thống phân phó, ông không dám mạo hiểm sử dụng chìa khoá dự bị.

"Nhanh lên!" Cô là công chúa nước khác, hết sức quan trọng.

Nếu như chỗ này xảy ra chuyện gì, làm sao cũng vô pháp bàn giao! Anh không sợ chiến tranh, nhưng anh không cần hai nước không cần thiết giao chiến.

Quản gia nhanh chóng chạy đi tìm chìa khoá dự bị, vài phút liền trở lại, đưa chìa khoá cho Tổng Thống tiên sinh.

ngón tay Cận Tư Hàn thon dài, cầm chìa khoá, mở cửa, bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

tâm An Chi Manh lọt vào đáy cốc.

Hai người đi vào trong buồng, bên trên giường trắng như tuyết thêu hoa bằng chỉ vàng một mảnh màu đỏ, thiếu nữ tuyệt mỹ an tĩnh ngủ ở đó.

Cận Tư Hàn cất bước tiến lên, trực tiếp ôm lấy cô, bước nhanh đi ra ngoài cửa. Quản gia nhanh chóng theo sát phía sau.

An Chi Manh đứng nguyên tại chỗ, Nhìn thấy bóng lưng anh kiên quyết rời đi, đáy lòng nhàn nhạt đau.

Nhìn thấy anh quan tâm một người phụ nữ như vậy, biết mình không nên tức giận, không nên ăn dấm, không nên đau lòng, nhưng đau lòng không cách nào không chế.

bên trong gian phòng trống rỗng, chỉ còn lại có một mình cô.

Cô đơn đi trở về phòng, đóng cửa, ghé vào bên trên giường, nhìn trần nhà, nước mắt im ắng rơi xuống.

Cô ta không sao chứ! Nếu như, cô ta xảy ra chuyện gì...

Cận Tư Hàn vội vàng đem người mang đến bệnh viện, Tổng Húc đã chuẩn bị xong hết thảy.

Nhanh chóng mang cô đến phòng cấp cứu.

người phụ nữ này cũng không thể gặp bất luận sơ xuất gì, mười bác sĩ trừ danh quyền uy, tụ tập lại cùng một chỗ.

Tiến hành cứu chữa cho đến mười giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265: Không ngủ - Thì vận động

Cái này mới miễn cưỡng cứu mệnh của cô ta trở về, ngoài cửa sổ trời đã tăng sáng, một ngày mới bắt đầu.

Tổng Húc thở dài một hơi thật sâu, đi ra khỏi phòng cấp cứu, Nhìn thấy người đàn ông ngồi bên trên hành lang một mực không đi.

"Không có việc gì rồi! anh đi về nghỉ đi!"

"Ừm!" Đứng dậy, thân thể cao lớn rời khỏi bệnh viện.

Trở lại tòa thành, mở cửa, trước mắt nhanh chóng hiện lên một thân ảnh.

"Cô ta còn sống đúng không?"

Nhìn thấy đáy mắt cô màu đen, rõ ràng một đêm không ngủ."ai cho phép em không ngủ?"

"em... em lo lắng cho cô ta..."

"Sống chết của cô ta và em không có trực tiếp quan hệ gì, qua ngủ!" Cởi áo sơ mi của mình nhuộm máu, cường thế ôm eo của cô đi đến phòng ngủ.

An Chi Manh ở trong ngực của anh cảm thấy không an tâm, ôn Nhu hỏi: "Cô ta còn sống, thật sao?"

"Ừm!" Cận Tư Hàn ôm cô, đem cái đầu nhỏ hiếu kỳ nhấn vào trong ngực của mình, giọng bá đạo."Ngủ."

An Chi Manh ngẩng đầu, cái đầu nhỏ vừa muốn nói gì lần nữa bị nhấn xuống.

Lập đi lập lại mấy lần, đều bị anh nhấn xuống.

Vừa muốn ngẩng đầu lần nữa, trên đầu truyền đến tiếng nói từ tính.

"nếu em còn tỉnh lực, không bằng chúng ta làm việc tiêu hóa tỉnh lực em đi."

Dọa cô run một cái, nhanh chóng đem đầu chôn ở trong ngực của anh, nhắm mắt lại, chỉ một hồi liền ngủ mất rồi.

Cận Tư Hàn cúi đầu in lên trên môi cô một nụ hôn, mắt đen thật sâu cung chiều."Người phụ nữ ngu ngốc, thật sự cho rằng không nói cái gì, anh không biết sao! em thiện lương như thế, đến cùng là đúng hay sai!"

nhìn cô thật sâu một chút, nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Ngoài cửa sổ tờ mờ sáng, rất nhanh đã sáu giờ rưỡi.

Đồng hồ sinh học để anh tỉnh lại. Mắt nhìn cô gái nhỏ ngủ say trong ngực, ngón trỏ đau lòng sờ lấy viền đen quanh mắt cô.

điện thoại di động một bên rung lên, cầm lên xem xét, là điện thoại của thủ tướng đương nhiệm Nước S.

Mắt nhìn cô ngủ say, thận trọng đứng dậy, đi đến phòng cách vách đóng cửa phòng lại.

Lúc này mới nhấn nút trả lời."Nói!"

"Tổng Thống tiên sinh, nghe nói công chúa nước tôi qua nước ngài, gặp phải phi lễ, còn tự sát, có chuyện này sao?" Bên kia điện thoại là giọng nam thành thực, khẩu khí chất vấn.

"phải! Nhưng hiện tại đã cứu được rồi." Mây kiếm hơi nhủ.

"Tổng Thống tiên sinh, cho rằng một câu hỏi hột đã cứu được rồi, là xong việc sao? Nghe nói còn là vị hôn thê của ngài nhất định phải mang công chúa nước tôi ra ngoài, công chúa nước tôi hiền lành cũng vì vị hôn thê của ngài không chịu nhục, mới dẫn đến bị người đối đãi không phải! công chúa nước tôi bằng thanh ngọc khiết, từ nhỏ trải qua không lo áo cơm, ngày thơ lãng mạn! vì sao, vừa đến quốc gia ngài liền đụng phải dạng đãi ngộ này. Đối với việc này, Tổng Thống tiên sinh ngài nói thế nào!"

lời nói hùng hổ dọa người, làm Cận Tư Hàn không vui."Thủ tướng tiên sinh, ngài muốn xử lý làm sao?"

"Tổng Thống tiên sinh, ngài nói đùa đi! Tôi muốn xử lý làm sao, cũng phải ngài có thể đồng ý mới được! công chúa nước tôi ở quốc gia ngài, trên địa bàn ngài, bởi vì vị hôn thê ngài mà chịu nhục! Ngài cảm thấy nên làm cái gì? Hiện tại bầu không khí mở ra, nhưng công chúa nước tôi vẫn được giáo dục cao đẳng, nội tâm rất bảo thủ. Cô bị người không tốt đối xử, cô có còn muốn sống không? Nếu như, cô có chuyện bất trắc, Nước S chúng tôi cũng không phải mặc cho người tùy tiện."

Cận Tư Hàn néo néo mi tâm."Vậy ngài nói đi! Điều kiện gì!"

"Cái này, ngài đến hỏi công chúa nước tôi đi! Chịu nhục chính là cô ta, cô ta muốn quyền lợi gì, Nước S tuyệt không can thiệp! Nhưng nói một chút, Nước S tôi cũng không phải mặc cho Nước R tùy tiện vo tròn bóp méo."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 266: Hãy mau tự sát

Điện thoại vừa cúp máy, lại tới một cú điện thoại.

Điện thoại là Tổng Húc gọi tới."Nói!"

"anh hãy mau tới đây một chuyến đi! Cô ảm i đòi tự sát, cản ngăn không được!"

lời nói đầu bên kia điện thoại để mầy kiểm cang nhứ chặt. "Được rồi! Tôi tới!"

Cúp điện thoại, vội vàng mặc y phục, trực tiếp đi xuống thang lầu đi ra ngoài cửa.

Quản gia ở sau lưng gọi: "Tổng thống, bữa sáng của ngài..."

Cận Tư Hàn ngồi lên xe, thẳng một đường đến bệnh viện.

Xuống xe, trực tiếp xông vào thang máy, thẳng tới tầng cao nhất.

Mới vừa đi tới bên ngoài nghe thấy bên trong truyền đến tiếng ồn ào. "Để tôi chết đi cho rồi, đời này tôi cũng không mặt mũi gặp người rồi..."

"An tiểu thư, chúng tôi đã kiểm tra cho cô rồi! nhiều nhất là cô bị người bí ối nhìn, người ta cũng không có xâm phạm, cô vẫn là trinh nữ."

"Tôi đã bị người thấy hết, còn lại một lớp màng này sao? Các người đừng tới đây, hôm nay tôi phải chết ở chỗ này! Tôi vốn có bệnh tim không ai muốn, hiện tại..." Tiếng khóc lóc thê thảm

Cận Tư Hàn đẩy cửa, đi vào trong buồng, đã nhìn thấy cô cầm dao đặt ở trên cổ, trong phòng bảo vệ kêu loạn đứng ở một bên.

"Tổng Thống tiên sinh!"

"Tổng Thống tiên sinh!" Từng vị trí tránh ra, để anh đứng trước giường bệnh.

Cận Tư Hàn ngồi ở trên ghế sofa, mắt lạnh nhìn cô.

Quay đầu nhìn về phía Tống Húc. "anh ăn bữa ăn sáng chưa?"

Tống Húc về mặt ngu muội, Tổng Thống tiên sinh bây giờ người ta muốn tự sát, ngài hỏi bữa sáng vậy được không?

"Ăn bữa ăn sáng sao?"

"Không có!" Anh cũng vừa tỉnh bị kéo qua đây rồi.

"Ừm, tôi đi gấp, quên cầm theo bữa sáng, anh trở về một chuyến cầm giúp tôi!"

"A!" Tống Húc đi tới bên ngoài cửa, mới nhớ tới mình đi như thế nào ra ngoài cửa rồi.

Không phải để anh đến cản người tự sát sao? Làm sao biến thành ăn bữa sáng rồi.

Cận Tư Hàn quét mắt một vòng bảo vệ. "Các anh đều đi ăn bữa sáng đi!"

"A!" Bảo vệ thấy tổng thống bình tĩnh, dưới đáy lòng yên lặng gợn tay cái lên.

Tổng thống nói đều là đúng, toàn bộ lui ra ngoài, còn quan tâm gài cửa lại.

An Nhã bị Cận Tư Hàn không theo lễ thường, biến thành nửa vồ! tay cầm dao đặt ở trên cổ xấu hổ vô cùng

Cận Tư Hàn nằm trên ghế sofa, nhắm mắt, từ đầu tới đuôi không có nói thêm nửa chữ, nhìn thấy anh ngủ say bên cạnh, tay cầm dao, càng thêm xấu hổ!

Thấy anh thật không có ý định chú ý mình, tay cầm dao trên cổ hơi hơi dùng sức, cảm giác được da thịt bị cắt đau đớn, để cho cô ngừng tay.

Đôi mắt sáng không chịu phục nhìn anh, thấy anh hô hấp đều đều, không có dự định mở mắt ra nhìn mình một chút.

Tâm càng thêm oán hận, vì sao đồng là phụ nữ, anh đối với cô ta ngàn vạn sùng ái, đối với mình lại chẳng thèm ngó tới như thế.

Đôi mắt sáng hiện lên quyết tâm, cô không thèm đếm xỉa rồi.

tay cầm dao vừa dùng lực, dùng sức với cổ của mình.

"cô mà dùng lực cắt thêm ba cm, cô sẽ chết thật rồi." Anh chậm rãi đứng lên từ trên ghế salon, mắt đen mở ra như vương giả cao cao tại thượng.

Mắt đen nặng nề, cơ trí, giống như tất cả nội tâm xấu xí đều không chịu nổi phơi bày ở trước mặt anh.

Đứng dậy từ trên cao nhìn xuống trước mặt của cô, ngón tay thon dài, trực tiếp cầm dao trong tay của cô xuống.

Đối với máu tươi trên cổ trắng nõn, nửa mắt cũng không nhìn.

Thanh đao thả ở trên bàn trà bên cạnh, mắt lạnh nhìn cô. "Nói đi! Muốn cái gì!"

khẩu khí vô cùng lạnh nhạt, để cho lòng tự trọng của cô nhận lấy đả kích nghiêm trọng.

"Tur Hàn! Tôi ở trong đáy mắt của anh cứ không có giá trị như vậy sao?" Khẽ ngẩng đầu 45 độ, vừa vận lộ ra góc độ nhu nhược hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Công chúa bị cung chịu hư

Đối với dung nhan cô hoàn mỹ nhu nhược, trông mắt đen của anh từ đầu chí cuối không có bất kỳ biến hóa nào.

Thanh âm lạnh lùng. "Nói đi! Muốn cái gì!"

"Tur Hàn, tôi muốn cái gì, anh không phải đều biết sao? Tôi một người bệnh tim tùy thời sẽ chết, cả đời này tôi có mong đợi gì?" Ánh mắt tuyệt vọng nhìn anh. "Tôi yêu anh, từ lần đầu tiên tôi năm tuổi thấy anh bắt đầu, tôi đã yêu anh! Nhưng tôi biết, tôi có bệnh tim, tôi không thể yêu bất kỳ người nào! Tôi chỉ muốn đứng xa xa nhìn anh, nhìn anh hạnh phúc! Tôi có sai sao?"

Lời nói bi khương, gò má tuyệt mỹ tuột xuống nước mắt trong suốt.

Mắt Cận Tur Hàn lạnh nhìn gương mặt cô bi thương tuyệt đẹp, trông mắt đen lạnh như băng. "Kia ý là cô không chỗ nào cầu, vậy mời phiền toái cô nói cho Thủ tướng nước cô, đừng phiền tôi nữa!"

Lời nói lạnh như băng để cho lòng cô chìm vào đáy cốc, mình hèn mọn như vậy, tại sao anh lại xem thường.

Nhìn bóng lưng anh kiên quyết xoay người, ánh mắt thê lương, u oán. "Chờ một chút... Tôi nói!"

Cận Tur Hàn chậm rãi xoay người, đứng tại chỗ ngưng mắt nhìn cô. "Ừ! Tôi thích nhất cùng người sáng khoái đàm phán."

Đàm phán! A a!

"Tôi muốn ở trong cuộc sống sau cùng của tôi, cùng anh chung một chỗ! Tôi không cần danh phận, tôi chỉ muốn cùng anh chung một chỗ!" Ánh mắt kiên định nhìn anh.

Thấy mày kiếm anh nhú chặt, lòng hơi trầm xuống.

"Đòi cái điều kiện!"

Lời nói thờ ơ để cho con tim cô ghen tị phong phòng. "Tôi không cần anh bồi thường, sẽ để cho tôi còn nửa năm cuộc sống, cùng tôi, có khó khăn như vậy sao? Anh yêu cô như vậy sao? Cô đáng giá không? Cô bất quá chỉ là một người phụ nữ bình thường."

Trông mắt đen anh âm trầm nhìn chằm chằm cô. "Tôi không hy vọng ở trong miệng cô nghe được nửa chữ cô ấy không tốt, cô ở mắt tôi là tốt nhất toàn thế giới. Coi như cô chỉ còn lại một ngày sinh mạng, tôi cũng sẽ không đồng ý điều kiện như vậy."

An Nhã nhìn bóng anh kiên quyết rời đi, cả người trong nháy mắt tan vỡ.

Nằm ở trên giường bệnh tuyệt vọng khóc lớn, cô yêu anh suốt mười ba năm, bầu bạn với anh ba năm, nhưng không địch lại một người phụ nữ mấy tháng.

Cô tự biết có bệnh tim, không thể bầu bạn cùng anh quãng đời cuối cùng, sẽ để cho mình còn dư lại nửa năm trong cuộc sống cùng anh, không muốn danh phận không muốn tiến triển, vẹn vẹn muốn chỉ là bầu bạn, khó khăn như thế sao?

Vì cô, anh tình nguyện đắc tội nước S, cũng không muốn nhượng bộ cực kỳ bé nhỏ.

Anh đối với cô ấy sùng ái, để cho cô ghen tị nổi điên.

Tổng Húc đẩy cửa ra đi tới, nhìn thấy cô nhào lên giường khóc lớn, bụng bữa ăn sáng cầm trên tay xuống.

Ngồi ở bên giường, ôn nhu an ủi. "Cô có bệnh tim, tâm tình không thể có kích động quá lớn!" Người phụ nữ này có bề ngoài tuyệt đẹp, để cho người có thể ngấm mà không có thể tức.

Lại có bệnh tim bẩm sinh, cũng thật làm cho người đau lòng.

Móc ra khăn tay đưa cho cô. "Lau một chút! Khóc là khó coi."

Ngẩng mặt lên, nước mắt nhuộm qua mắt càng sáng chói chói mắt, khuôn mặt thê lương tuyệt đẹp mang kinh tâm động phách (vẻ đẹp cho người kinh ngạc), Tống Húc nhìn cảm giác lòng bị người đụng một chút.

Lúng túng đưa cho cô. "Lau đi! Cô đẹp như vậy, không nên khóc."

Sững sờ nhận lấy khăn tay, ngồi dậy, nhìn người đàn ông trước mắt anh tuấn đẹp trai.

Đã từng, anh cũng đưa cho mình một cái khăn tay, lời cùng mình nói qua giống nhau.

Một khắc kia, cho tới bây giờ không có ai quan tâm, không có bằng hữu, lòng ấm áp, từ một khắc đó trở đi cô đã yêu anh.

Tống Húc lúng túng đặt hộp đựng thức ăn ở trên bàn uống trà nhỏ. "Tôi, chịu một chút! Anh ấy không có ở đây, chúng ta ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Tim đập không khống chế được

Nhìn anh tỉ mỉ giúp mình dọn xong chén đĩa, ngón tay thon dài giúp mình lấy cháo, để ở một bên, còn tỉ mỉ lót bề ngoài cho mình không nóng.

Đáy lòng nơi nào đó, một chút xú bị ấm áp hóa.

Không tự chủ đứng dậy, ngồi ở bên người anh, bùng lên chén đĩa.

Tống Húc cười híp mắt nhìn cô. "Cô nhìn cô gầy như vậy, ăn nhiều một chút!" Kẹp sủi cảo bỏ vào trong chén của cô, thấy cô sững sờ nhìn mình, mới phát giác động tác mình thật giống như có điểm đường đột.

Khuôn mặt hơi đỏ ửng.

"Cái đó! Xin lỗi! Nếu là cô chê, tôi lại đi cầm chén đĩa sạch sẽ cho cô!" Lúng túng đứng dậy.

Nhìn anh hốt hoảng, khóe miệng dâng lên nụ cười nhàn nhạt.

"Không cần." Cầm muỗng lên, nhẹ nhàng một cái. "Cảm ơn, ăn thật ngon!"

Mỹ nhân cười một tiếng, trong nháy mắt trăm hoa đua nở, khoe màu đua sắc.

Tống Húc sờ đập tim ùm ùm nháy kịch liệt, trong giây lát xoay người rời khỏi phòng.

An Nhã nhìn anh không giải thích được, ánh mắt lộ ra một vẻ tích tịch.

Mình cứ như vậy làm cho người ngại? Không người nguyện ý cùng mình làm bằng hữu chân chính.

Trong đầu hồi tưởng lại một màn tối hôm qua, cô coi mình làm bằng hữu chân chính, đáng tiếc các cô nhất định là tình địch.

Bên trong lầu đài, An Chỉ Manh bởi vì một đêm không ngủ, ngủ đến thần trí mơ màng.

Không biết, bên ngoài đã bởi vì cô nháo ngất trời. Cũng quên hôm nay nên đi học.

Điện thoại trên giường, vang lên vô số lần cũng không có người nghe.

Nhu Nhu nhìn điện thoại lặp đi lặp lại không người nghe, hấp tấp lặp đi lặp lại đi tới đi lui.

"Vẫn là không có người nhận sao?" Huyền Huyền bề ngoài ổn định, nội tâm cũng đã sắp điên.

Bây giờ toàn trường cũng đang thảo luận hai chuyện này, nhưng người trong cuộc một người đều không ở. "Không người tiếp, chúng ta đi nơi kia nhìn một chút đi!"

"Được!" Hai người trong đám người, vội vã rời đi, thuận tay cầm lấy hai tờ báo bên cạnh.

Hai người trốn học tới bên ngoài trường học, gọi xe trực tiếp báo địa chỉ. Nửa giờ sau, trực tiếp đến lầu đài.

Giữ cửa đã biết hai người, nghe nói là tìm Thiếu phu nhân trực tiếp cho đi.

Hai người vẫn là lần đầu tiên đi tới tòa lầu đài này, trực tiếp nhìn lầu đài xinh đẹp ảo mộng trước mắt, trong nháy mắt chinh phục lòng công chúa sâu trong nội tâm.

Một đường ánh mắt cũng không đủ nhìn ở dưới sự hướng dẫn quản gia, đi thẳng tới bên ngoài cửa phòng của cô.

Quản gia ở ngoài cửa kêu mấy tiếng không người để ý, áy náy nhìn hai người. "Thiếu phu nhân, chắc còn ngủ! Nếu không, các cô xuống lầu chờ một lát?"

"Được rồi!" Hai người ở dưới lầu, nhất định chính là một buổi chiều đi qua.

Còn đặc biệt ngưng ngưng ở chỗ này ăn bữa trưa, mắt thấy thì phải ăn bữa tối, cô còn không dậy nổi.

Nhu Nhu trực tiếp đi lên lầu, định đi gọi cô.

Đi lên lầu, đứng đối diện đánh về phía An Chi Manh.

Nhu Nhu trực tiếp kéo cô mất buồn ngủ mông lung xuống lầu. "Tiểu tử tông! Cậu thật đúng là sẽ ngủ, ngủ đến bây giờ, bên ngoài đều đã lật trời!"

"Ngất trời?" Mới vừa tỉnh ngủ, nhìn bạn thân trước mắt, đầu cô còn có chút không tiêu hóa! "Các cậu làm sao ở nơi này?"

Huyền Huyền liếc mắt nhìn cô, trực tiếp đưa cho cô hai tờ báo mới nhất. "Xem đi! Nhìn xong, cậu cũng biết tại sao chúng tớ ở chỗ này."

Quản gia cau mày nhìn báo trên tay Thiếu phu nhân. "Thiếu phu nhân, cô trước phải ăn một chút gì?"

"Không cần, bọn tôi sẽ ăn!"

Cầm lên một tờ báo, tựa đề chính là cảnh tượng tối hôm qua mình cùng Bùi Á Hạo đi tiệc rượu.

Phía dưới các loại nói mình cấu kết đại minh tinh, vì mình sau này mở đường, thậm chí còn moi ra trường học mình.

"Không đúng! Anh không phải nói tớ là em gái anh sao? Làm sao nơi này một câu chưa nói?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Chú quản gia số khổ

Các loại suy nghĩ nhìn báo, quả thật không nhìn thấy mấy chữ này!

"Thiếu phu nhân, cô ở đây không ăn, thức ăn đều nguội!" Quản gia lần nữa lên tiếng, nhìn báo trên tay cô, rất là quán quít.

Chờ Tổng thống về nhà biết Thiếu phu nhân lại biết tin tức xấu, lại nổi trận lôi đình.

An Chi Manh nhìn tờ báo này, lửa giận lên cao. "Chú Quản gia, cháu không ăn cơm, chờ!"

"Không được, Thiếu phu nhân, bây giờ cô không ăn cơm! Liền nguội, nguội ăn không ngon!"

An Chi Manh kỳ quái liếc nhìn quản gia. "Chú Quản gia, hôm nay chú thế nào? Trước kia, chú đều không chú ý cơm nguội như vậy?"

Quản gia có khổ không nói ra được! Ông sao có thể nói Tổng thống nói không để cho An tiểu thư nhìn những tin tức này!

Tổng thống tiên sinh cố ý gọi điện thoại dặn dò qua, không cho phép ở trước mặt Thiếu phu nhân nói mưa gió bên ngoài, càng không cho phép cho Thiếu phu nhân nhìn bất kỳ tin tức không tốt.

"An tiểu thư, cô không đói bụng! Bạn cô chắc đói bụng!"

An Chi Manh nhìn hai người. "Kia cùng nhau ăn cơm?"

Hai người vốn là không đói bụng, bị nói như vậy hình như là có chút đói!

Mấy người đi đến đại sảnh, người giúp việc đã nối đuôi mang đồ ăn lên bàn.

Mấy người nhìn một cái, phát hiện tất cả đều là mình thích ăn, là lần trước ăn lẩu nướng.

Ngay cả thức ăn lẩu, hải sản, thịt bò bít tết, rượu đỏ, cùng lần trước giống nhau như đúc. Còn tăng thêm mấy thứ hải sản, món ăn đặc sắc.

Quần gia nhanh chóng thu hồi lại báo An Chi Manh giấu đi, lần nữa nhanh chóng trở lại phòng khách. "Không biết những thứ này hợp khẩu vị các cô không, nếu như có bất kỳ bất mãn, đều có thể cùng tôi nói! Tôi để cho bọn họ làm lại một phần!"

Hai người có chút thụ sùng nhược kinh. "Không cần, cảm ơn chủ quán gia, còn nhớ chúng cháu thích ăn cái gì!"

"Không khách khí, những thứ này đều là chúng ta phải làm!" Quần gia lặng lẽ lui xuống, chỉ để lại ba người đang dùng bữa.

Huyền Huyền nhìn thức ăn ngon, ngón trỏ động, mấy người nhanh chóng lên bàn chia sẻ thức ăn ngon.

"Manh Manh, cậu có biết hay không, bây giờ mọi người đều đang đồn, cậu câu dẫn Bùi Á Hạo, có vài người còn nói cậu cùng anh ta ngủ!"

"Ho khan một cái..." Cô mới vừa uống một hớp nước trái cây, một hớp phun ở trên bàn.

Nhìn biểu tình Nhu Nhu chề, lúng túng cười. "Xin lỗi! Tôi không phải cố ý, cậu muốn trách thì trách lời Huyền Huyền quá mức để cho người kinh hãi."

"Cậu khiếp sợ, người ái mộ Bùi Á Hạo đã nổi giận, đã nghĩ xong vạn phương pháp giết chết cậu!" Cô cầm lên một cái muối, khinh bỉ nhìn cô. "An Chi Manh, tớ không thể không nói, năng lực cậu chọc thị phi không phải cường hân giống vậy! Fan nào tàn Tổng thống đều không giải quyết, lại đến fan nào tàn Bùi Á Hạo! Cậu biết bây giờ cậu lại có bao nhiêu người hận cậu tận xương sao?"

An Chi Manh "Ách..."

Huyền Huyền tán thành. "Không đúng, bây giờ địch nhân của cậu còn có đàn ông!"

"Đàn ông?" Lần này cô không chỉ là kinh hãi, đơn giản là rung động trái tim nhỏ. Cô làm chuyện gì chọc đàn ông hận mình tận xương, chẳng lẽ fan nào tàn còn có nam?

"Phản báo thứ hai, cậu không thấy! Chúng tớ đại khái đơn giản cùng cậu nói!" Cô nuốt thức ăn trong miệng xuống, lúc này mới ung dung nói: "Tôi hôm qua cậu không phải là cùng An Nhã công chúa nước S đi ra ngoài!"

"Đúng vậy!"

"Sau đó xuất hiện người vô lễ các người."

"Đúng vậy! Nhưng là, chuyện này cùng đàn ông hận tớ có quan hệ thế nào?"

Hai người đồng thời liếc mắt nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 270: Nhường Tư Hàn ra - Có được hay không

"Qua báo chí cũng viết, nói cậu không phải là kéo công chúa đi chơi. Sau đó xuất hiện người vô lễ, cậu lại đẩy cô ra ngoài làm người chết thế tự chạy! Còn có người nói, người nọ căn bản là cậu muốn tới. Bây giờ nữ thần người ta bởi vì cậu nháo tự sát, nữ thần điềm đạm đáng yêu như vậy, người đàn ông nào không thích!"

Nói tới cô, An Chi Manh để đũa xuống, đáy mắt có tích mịch.

Hai người vỗ bả vai cô. "Yên tâm, chúng tớ biết cậu sẽ không làm như vậy." Nếu như cô thật có tâm cơ, các cô đều yên tâm.

Điện hình chính là một tiểu bạch thỏ, báo cáo nhất định là công chúa đó làm được.

Mặc dù các cô không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng trực giác phụ nữ rất đáng sợ!

"Manh Manh, cậu vẫn cẩn thận công chúa kia đi!"

"À!" Mấy người ăn xong bữa tối, vừa vận bảy giờ.

Hai người trực tiếp cùng cô cáo từ, An Chi Manh thấy thời gian còn sớm, suy nghĩ một chút vẫn là để cho quần gia chuẩn bị xe cho mình, đi thẳng tới bệnh viện.

Bảo vệ thấy là cô, trực tiếp cho đi.

Đứng ở cửa phòng, nâng lên tay gõ nhẹ cửa phòng "Chup chup..."

"Vào!"

An Chi Manh đẩy cửa ra đi vào, thấy cô đưa lưng về mình, tích mịch ngồi ở trên ghế sa lon nhìn ánh đèn lờ mờ ngoài cửa sổ.

"An Nhã! Cô khá hơn chút nào không?"

An Nhã chậm rãi quay đầu, nụ cười tái nhợt! "Tốt vô cùng!"

Nhìn vải thưa trên cánh tay cô, lòng không đành. "Bác sĩ có nói, sẽ lưu sẹo sao?"

Cô nhìn cánh tay, nụ cười thê thảm. "Có sẹo hay không, không sao. Dù sao, tôi cũng sẽ không có hạnh phúc."

Lời nói nhàn nhạt, để cho cô càng cảm thấy áy náy.

"Cô làm sao không biết cô may mắn đâu! Cô đẹp như vậy, gia thế tốt như vậy, chỉ cần cô nguyện ý nhất định là có vô số người gục ngã, người trước người sau tiến lên theo đuôi!" An Chi Manh gọt xong trái táo đưa cho cô. "Cô nói cho tôi, cô thích gì dạng! Tôi đi tìm giúp cô!"

Nhìn nụ cười cô không chút tâm cơ nào, nội tâm An Nhã trong nháy mắt lộn xộn.

"Tôi thích Tư Hàn như vậy, nhưng tôi có bệnh tim chỉ có thể sống nửa năm! Tôi không thể liên lụy người khác, hôm nay, tôi lại..." Ánh mắt u tối, trống rỗng nhìn ngoài cửa sổ.

Đổi mặt giọng cô ôn tồn lời nói u oán, An Chi Manh cảm thấy mình tội nghiệt sâu nặng.

Bầu không khí, rất là ngưng trọng.

An Nhã hơi quay đầu, nụ cười u oán. "Bất quá, Tư Hàn có cô đơn thuần như vậy bởi bạn, nhìn thấy anh hạnh phúc tôi cũng rất hạnh phúc. Cô yên tâm, tôi sẽ không theo cô cướp, tôi chỉ có sinh mạng nửa năm!"

"Nửa năm... Không trị hết sao?"

"Không biết! Không sao!"

Sâu trong nội tâm An Chi Manh có nhàn nhạt mất mát cùng thương cảm, sinh mạng yếu ớt thoáng qua rồi biến mất.

Đột nhiên, hai tay bị người cầm, ngẩng đầu nhìn An Nhã.

"Manh Manh, tôi cầu cô một chuyện, được không?" Ánh mắt mong đợi nhìn cô, vô cùng chân thành.

"Cô nói."

"Chuyện tôi bị Thủ tướng biết, anh uy hiếp Tư Hàn bồi thường. Nhưng chỉ cần Tư Hàn làm đáng một chút, bầu bạn tôi nửa năm còn sót lại, anh sẽ không cần bồi thường nước tôi bất cứ vật gì!" Ánh mắt chuyển động, trên mặt tuyệt mỹ mang nồng nặc đau thương. "Tôi thừa nhận, tôi có tâm tư! Nhưng tôi chỉ có sinh mạng nửa năm, còn bị người... Tôi... Tôi chẳng qua là để cho anh thanh thoả cùng tôi ăn cơm, làm đáng một chút mà thôi! Coi như vì tôi lần đó giúp cô, hoặc là vì Tư Hàn lo nghĩ, cô giúp tôi thuyết phục anh có được hay không!"

Hai tay bị cầm, cô đột nhiên cảm giác vô cùng nóng bỏng.

Nước mắt nóng bỏng rơi trên tay cô, đôi mắt ánh mắt cô mê mang trong suốt, cô vì mình hoài nghi cảm thấy xấu hổ.

An Nhã thê lương nhìn cô. "Cô không đồng ý - đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Cô ích kỷ

"Thật xin lỗi! Tôi không làm được! Tư Hàn anh là một người, anh có ý tưởng của mình, có suy nghĩ của mình. Anh là người tôi yêu, là người tôi muốn bên cạnh cả đời! Anh không phải vật phẩm, không phải tôi nói có thể cho là có thể cho!"

Áy náy cúi đầu xuống, thanh âm rất kiên quyết.

An Nhã không nghĩ tới bề ngoài cô nhu nhược sẽ có một lòng kiên cường, hơi sừng sốt chốc lát. "Tôi biết như vậy rất khó khăn cô! Nhưng tôi tin tưởng chỉ cần cô chịu nói anh sẽ đồng ý! Tôi bảo đảm, chẳng qua là vài bữa cơm, để cho ký giả chụp hình làm dáng, thật! Tôi thật chưa từng nghĩ chia rẽ hôn nhân hai người."

"Thật xin lỗi!" Cô không làm được, cô hiền lành cũng có ranh giới cuối cùng!

Ánh mắt An Nhã lóe lên tức giận. "Cô có biết cô ích kỷ hay không, sẽ đưa Tư Hàn rơi vào cảnh giới vạn kiếp bất phục! cho tới bây giờ cô chỉ ích kỷ vì mình lo nghĩ. Cô nghĩ tới anh thân là Tổng thống một nước, có nhiều làm khó sao? Cô luôn miệng nói yêu anh, cô chính là thương anh như vậy? Anh không sai là người cô yêu, nhưng đầu tiên anh là Tổng thống một nước! Nếu như anh không đồng ý điều kiện tôi, cô biết anh phải bồi thường nước S bao nhiêu tài sản cùng đất đai sao? Cô có biết rất có thể đưa tới chiến tranh hai nước sao?"

Khóe miệng cô dâng lên nụ cười châm chọc. "Cô cái gì cũng không biết, chẳng qua là hưởng thụ sủng ái anh đối với cô! cô biết anh vì cô chịu bao nhiêu áp lực, lại vì cô làm bao nhiêu không? Cô ngay cả bỏ ra một chút cũng không làm được, cô là thật yêu anh sao? Tôi chỉ là một người sắp chết, còn là một người có bệnh tim, càng không thể có vận động kịch liệt! Coi như anh cùng tôi lên giường, chúng tôi cũng không thể làm gì, cô có cái gì phải lo lắng!"

Mặt đối với cô hùng hổ dọa người, nói trúng chỗ yếu, An Chi Manh chột lui về phía sau một bước.

An Nhã đứng dậy, đứng ở trước mặt cô, lời nói nghiêm nghị. "Anh sợ cô dị ứng hải sản, biết rõ mình không ăn được hải sản còn gắng gượng ăn, thiếu chút nữa mất mạng. Tôi nói đúng không?"

An Chi Manh gật đầu, cô không cách nào phản bác.

"Anh vì cô, không để ý mặt mũi Tổng thống, ở cửa nhà cô đứng ba ngày ba đêm không ăn không uống, cuối cùng ngã bệnh, đúng không?"

Cô lần nữa gật đầu.

An Nhã mở miệng lần nữa. "Anh là không phải vì một câu nói của cô, cầm một tòa đảo cùng nước khác đổi lấy một tội phạm mười năm trước, ở trước mặt cô xử bắn sao!"

An Chi Manh lần nữa gật đầu.

"Anh là không phải bởi vì cô, bị dân chúng kháng nghị, cuối cùng dùng tiền cùng vũ lực chèn ép cường chế dân chúng, có đúng hay không!" thanh âm cô trong lúc bất chợt cao mấy độ.

Từng cái sự thật, để cho nội tâm cô từng bước một sụp đổ.

An Nhã hờ hững nhìn cô. "Vậy cô chứ? Cô vì anh làm qua cái gì? Anh vì cô tự tay kiến tạo một lâu đài thuộc về cô, anh vì cô làm tất cả, cô chứ? Cô vì anh nhượng bộ một chút xiu nho nhỏ, cũng không làm được! An Chi Manh, cô quá ích kỷ."

Mặt đối với cô chất vấn, cô từng bước lui về phía sau, trong giây lát xoay người chạy ra ngoài cửa.

Cô làm sao trở lại lâu đài cũng không biết, chờ cô lần nữa tỉnh hồn lại, nhìn thấy Cận Tư Hàn đã ngồi ở đối diện mình.

Trong giây lát nhào vào trong ngực anh, tiếng tim đập quen thuộc, trầm ổn có lực.

Ở ngực anh, giống như cả thế giới đều yên tĩnh lại.

Cận Tư Hàn đối mặt cô đột nhiên nhiệt tình, tròng mắt đen thoáng qua nghi ngờ.

ôm cô ngang ở trên đùi. "Thế nào?"

"Không có sao! Anh ăn xong cơm tối chưa?"

"Chưa!" Anh về nhà một lần, nghe quản gia nói cô đi bệnh viện, trở lại thất hồn lạc phách, trực tiếp lên lầu.

An Chi Manh vội vã đứng dậy, kéo tay anh đi xuống lầu dưới! "Anh chưa ăn cơm sao đến xem em, mau đi ăn cơm!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Nơi này, là em (anh)

Cận Tư Hàn mặc cho cô kéo đi xuống lầu, đi đến đại sảnh, thấy cô lại kéo ghế cho mình.

Còn giúp mình dọn chén đĩa, con tìm nghỉ ngơi càng lớn!

Thấy quần gia bụng bữa tối lên bàn, cô nhanh chóng đứng dậy nhận lấy mâm trong tay quần gia. "Chú Quần gia, để cháu đi!"

đặt thịt bò bít tết ở trước mặt anh, còn tỉ mỉ kéo nắp ra, rót ly rượu vang, lúc này mới ngồi ở vị trí mình.

Cận Tư Hàn mang nghi ngờ ung dung ăn thịt bò bít tết, thấy cô từ đầu đến cuối cũng kéo cằm nhìn mình, rồi ăn thịt bò bít tết.

Lau miệng, buông khăn ăn xuống. "Nói đi! Thế nào?"

"Không có sao!" Cô làm có rõ ràng như vậy sao?

Cận Tư Hàn rất rõ ràng không tin lời cô, thân hình cao lớn đứng lên, trực tiếp đi tới trước mặt cô, một cái ôm công chúa ôm cô vào trong ngực.

An Chi Manh mắc cổ đồ mặt quần gia nhìn bên cạnh. "Anh để em xuống, còn có người đây!"

"Có không? anh làm sao không nhìn thấy?"

An Chi Manh nhìn quần gia ở lúc anh dứt lời, trong nháy mắt biến mất, mặt càng đỏ.

"Anh đùa bọn lưu manh!"

dung nhan anh tuần mỹ nghiêm trang. "Cái này không kêu lưu manh đùa bọn, cái này gọi là tán tỉnh."

An Chi Manh yên lặng, người đàn ông này...

Bị anh ôm đi lên, trực tiếp đá văng cửa phòng, lần nữa bị giam.

Đột nhiên cảm giác được mình bay lên, sau đó rơi xuống đất, rơi vào trên giường.

Nhìn người nào đó cời áo sơ mi, co người lên, cảnh giác nhìn anh. "Anh... Anh muốn làm gì?"

"Bà xã, bây giờ buổi tối, em nói sao!" Thanh âm khàn khàn mang từ tính nồng nặc.

hai tay An Chi Manh chìa vào anh đề xuống. "Chờ một chút! Em có lời cùng anh nói!"

"Ừ! em nói em, anh làm chuyện của anh!" Bàn tay tốc độ đều không chậm, hai ba động tác kéo sạch sẽ váy của cô.

An Chi Manh luống cuống tay chân ngăn cản bàn tay anh, rất im lặng nhìn mình chỉ còn lại quần áo lót.

"Em nói nghiêm túc, em có lời hỏi anh!"

"Ừ, anh cũng rất nghiêm túc! Em nói em, anh làm anh! Không có gì đáng ngại!"

Nhìn bàn tay anh đã cởi nịt ngực mình, chỉ còn lại áo lót sau cùng, cô khóc không ra nước mắt.

"An Nhã cùng em nói!"

Cận Tư Hàn dùng động tác trong tay lại, tròng mắt đen trầm xuống. "Cô ta đã nói gì với em?"

"Cô cùng em nói để cho em thuyết phục anh, ở cùng cô nửa năm! Cũng không cần bồi thường nước S tài sản cùng đất đai!" Ánh mắt khản trương nhìn anh.

"Vậy em trả lời!"

"Em... Em cự tuyệt..." Yếu ớt nhìn anh, anh sẽ không tức giận? Cũng cho là mình ích kỷ.

tròng mắt đen Cận Tư Hàn thoáng qua ánh sáng, cô gái nhỏ sẽ cự tuyệt ngược lại ý liệu của mình.

"Nói lý do em cự tuyệt!"

mặt anh không cảm giác, là tức giận hay không tức giận?

Hai tay vô ý thức nắm chặt drap trải giường. "Cái đó... Em muốn cô lại hỏi em, nhất định là em cự tuyệt! Em cự tuyệt, em càng không có lý do gì nhường anh cho người khác anh là ông xã của em! Em dựa vào cái gì nhường." nén nhìn anh, anh có thể cũng cùng cô cho là mình ích kỷ hay không?

Ông xã cô, hoàn toàn thoả mãn tôn nghiêm phái nam kiêu ngạo trong anh.

nụ cười không không chế được khuếch tán ra. " Không sai. "

"Vậy là anh cảm thấy em là đúng?" Trên mặt đung đưa nụ cười ngọt ngào, không quan tâm trên người không mảnh vải, ngồi ở trên ngực anh, ở môi mông anh in lên nụ hôn. "Nơi này, là em!"

"Được!" Tròng mắt đen cung chịu nhìn cô, ở môi cô hôn. "Nơi này, thuộc về anh!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273: Âm hồn không tiêu tan

"Em cự tuyệt cô, có phải là sẽ bồi thường rất nhiều thứ hay không?" đáy lòng cô có chút lo âu.

Đưa tay ra khẽ捏ó sổng mũi cao. "Yên tâm, có anh!" ánh mắt u ám nhìn về phía người phụ nữ trong ngực, bàn tay lần nữa không yên.

Trực tiếp đẩy ngã cô, trực tiếp nhào tới.

Nhiệt tình hôn cô, nụ hôn nóng như lửa, để cho cô trong nháy mắt bị lạc ở đại dương.

An Chi Manh bị anh hôn mơ mơ màng màng, hoàn toàn quên mình phía sau còn chuyện phải nói.

Hai người một trận mây mưa, An Chi Manh ngủ say ở trong ngực anh. (nghiêm trọng hài hòa, không thể viết quá trình)

Tỉnh lại, người bên người đã sớm không có ở đây.

Liếc nhìn điện thoại di động đã là hơn bảy giờ sáng, vội vã thức dậy rửa mặt, hôm nay còn muốn đi học.

Giờ học buổi sáng, lại bỏ lỡ, không biết Nhu Nhu cùng Huyền Huyền có giúp mình che giấu hay không.

Vội vã xuống lầu, đã nhìn thấy Kha Trạch Vũ đã ở phòng ăn nhón nhơ ăn bữa ăn sáng, đợi chờ mình.

"Mợ! Mợ không tới nữa, cháu cũng muốn hôm nay lại là tự mình đi học!" Trong miệng lẩm bẩm, tay thuận thế đẩy bữa ăn sáng tới bên cạnh cô. "Mợ! mợ không biết, ngày hôm qua cháu cùng thầy giáo nói bụng mợ đau không thoải mái, ở nhà nghỉ ngơi. Mợ không tới nữa, hôm nay cháu cũng nói mợ nhức đầu."

mặt cô đầy lúng túng ăn bữa ăn sáng, để cho một đứa trẻ tám tuổi thay mình nói láo, suy nghĩ một chút cũng đỏ mặt.

Ăn điểm tâm xong, quản gia phái xe trực tiếp đưa hai người đến cửa trường học.

An Chi Manh vừa xuống xe, cũng cảm giác được người bên cạnh đối với mình chỉ chỉ chỗ chỗ, khinh bỉ nhìn mình.

"A, đây không phải là An Đại phu nhân sao? Làm sao, ngài thân phận cao quý như vậy, còn làm phiền ngài tự mình tới đi học, thật là khổ cực."

Mặt đối với cô châm chọc, An Chi Manh nhàn nhạt nhìn một cái, không có phản ứng.

Kéo Kha Trạch Vũ một bên muốn xông tới đi trường học, hai người đi tới trường học, vừa vặn chuông vào học vang lên.

Hôm nay, Bùi Á Hạo cũng ở đây.

Thầy giáo cầm sách vở đi lên đài giảng. "Hôm nay, tới một sinh viên chuyển trường đặc thù, mọi người hoan nghênh." Quay đầu nhìn người phụ nữ ngoài cửa, ôn nhu nói: "Em vào đi!"

Nhịp bước nhẹ nhàng ưu nhã đi vào. "Mọi người khỏe, tôi kêu An Nhã, xin mọi người chiếu cố nhiều hơn!" Trên mặt tuyệt mỹ nhu hòa, cao quý mà thân

thiết.

Đề cho người trong nháy mắt yêu quý, mềm yếu, thân phận cô cao quý.

Người phía dưới ngơ ngác nhìn người trên đài ôn nhu, xinh đẹp, cao quý, điển nhã.

Thật giống như tất cả từ ngữ tốt đẹp trên thế giới, đều không cách nào hình dung tốt vẻ đẹp của cô.

An Chi Manh yên lặng nhìn cô đột nhiên xuất hiện, cô không phải nên ở bệnh viện sao?

"Ừ, chính em đi tìm vị trí ngôi đi!"

"Tạ ơn thầy giáo!" Chậm rãi đi xuống giảng đài, trực tiếp ngồi ở trước mặt An Chi Manh, bên cạnh Bùi Á Hạo.

Hướng về phía anh cười một tiếng nhàn nhạt, Bùi Á Hạo chau mày. "Cô tới đây làm gì?"

"Á Hạo, đây là anh không hoan nghênh tôi sao?" Thanh âm rất nhỏ mang ai oán nồng nặc.

Anh nhỏ giọng nói: "Không nên dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, tôi không nhìn nổi! lưu lại cho người khác. Nói, mục đích cô tới đây là gì! Đừng nói cho tôi cô đường đường công chúa của một nước, mới có người đồng ý cô làm ngôi sao."

"Tôi... Tôi chưa từng nghĩ làm ngôi sao, tôi chỉ là muốn lúc còn sống, thử nghiệm cảm giác trường học." Hơi cúi đầu, trên mặt tuyệt mỹ càng làm cho lòng người không nhẫn tâm.

Ánh mắt ai oán nhìn về phía An Chi Manh sau lưng. "Manh Manh, cô có phải cũng ghét tôi đến hay không."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 274: Đi học, không cho nói chuyện riêng

"Ách... Nào có chuyện!"

"Manh Manh, Thực xin lỗi chuyện ngày hôm qua! Tôi biết làm khó dễ cho cô, chính tôi sẽ nói rõ ràng với thủ tướng quốc gia chúng tôi! Tôi hi vọng chúng ta còn có thể làm bằng hữu!"

Nhìn thấy ánh mắt cô chân thành tha thiết, trong lúc nhất thời cô không biết tính chân thực của lời cô ta nói.

"Có ít người, vì thân phận của mình cao quý, bất quá cũng là gà rừng, cắm vào lông Phượng Hoàng, liền cho rằng mình là Phượng Hoàng, Phượng Hoàng chân chính đều không nhìn ở trong mắt rồi."

Kha Trạch Vũ hung hăng từng nói với người phụ nữ này.

"Đi học, không cho nói chuyện riêng!" Thầy giáo ra lời, ngăn mấy người nói chuyện riêng lại.

Rất nhanh, Nhu Nhu và Huyền Huyền, mắt thần nghiên cứu nhìn thẳng về phía An Nhã. Phát hiện người này, hành động như lửa thanh khiết, hoàn toàn tìm không thấy dấu vết nguy trang hư thực.

Rất nhanh, vang tiếng chuông tan học rồi.

điện thoại của An Chi Manh cũng vang lên, cầm lấy điện thoại xem xét lại là dãy số lạ lẫm. "này, chào anh, xin hỏi anh là ai?"

"Nửa giờ sau đến đình thiên đại hạ hội họp!"

"Hội họp? Cái gì hội họp?" giọng nam trong điện thoại nghe quen tai.

"hoi ghi hình Nhất Diệp Tri Thu."

Anh nói nơi này, cô mới nhớ tới vấn đề này, vội vàng đem sách vở đưa cho Kha Trạch Vũ. "Trạch Vũ, mợ có việc đi trước, cháu giúp mợ cầm về nhà."

Nhìn thấy bóng lưng cô đi xa, Kha Trạch Vũ ở nguyên chỗ nhằm chán bĩu môi.

An Chi Manh mới ra khỏi cửa trường, liền phát hiện Bùi Á Hạo cũng ở đó.

"Lên xe!"

"A! Đi đâu?"

"Qua studio! Chẳng thể thi đi đâu!" Mở cửa xe, kéo cô lên xe, khởi động chân ga.

An Chi Manh ngồi ở trong xe, hiếu kỳ hỏi: "phần diễn nam hai cũng nhanh có như vậy sao?"

"Vừa rồi bọn họ điện thoại đến nói, đổi tôi thành nam chính rồi." Khóe môi anh nhếch lên ý cười nhàn nhạt, chỗ sâu trong cặp mắt đào hoa có ý cưng chiều.

"Làm sao còn có thể đổi lại!" Cô cho rằng định rồi cũng là định rồi!

Bùi Á Hạo cười cười không nói chuyện, giới văn nghệ hắc ám quá nhiều, cô đơn thuần như vậy đi vào đến cùng phải chuyện tốt hay không, nội tâm của anh có lo lắng mơ hồ.

Hai người đi thẳng tới studio, vì không để người khác chú ý, An Chi Manh vào trước tiên, không đợi Bùi Á Hạo dừng xe.

Đuổi tới hội trường, mờ mịt nhìn một đám cả trai lẫn gái.

Đi đến bên một người đàn ông nhỏ giọng hỏi thăm. "chào anh, xin hỏi, đây là studio ghi hình của Nhất Diệp Tri Thu sao?"

Người đàn ông lạnh nhạt liếc cô một chút, ghét bỏ kéo ra cự ly với cô.

An Chi Manh chỉ có thể đem ánh mắt nhìn về phía một người phụ nữ khêu gợi khác. "chào cô, xin hỏi..."

Không đợi mình nói cho hết lời, đã thấy ghét bỏ rời xa mình phạm vi một mét!

Liên tục hỏi mấy người, tình huống đều giống nhau.

Nhận được không phải chán ghét, cũng là ánh mắt ghét bỏ.

Bùi Á Hạo đi vào studio, studio lập tức sôi trào lên.

Từng người nghênh đón tiếp lấy. "Bùi gia, ngài khát không, uống nước."

"Á Hạo! anh xem một chút cái kịch bản này diễn như thế nào."

"Bùi đại minh tinh, ngài còn nhớ tôi không? lần trước chúng ta còn diễn chung phim truyền hình! Tôi cũng là vai nam số sáu diễn đặc vụ kia."

Khóe miệng Bùi Á Hạo treo ý cười nhợt nhạt, đối với đám người một mực gật đầu.

cất bước đi tới chỗ An Chi Manh ở nơi hẻo lánh. "Làm sao vậy, không quen sao?"

"Còn tốt!" Chính mình bị người ta ghét, cô đã nghĩ đến rồi.

Mọi người thấy Bùi Á Hạo thế mà để ý đến cô, nghĩ đến tin đồn trên báo chí, ánh mắt nhìn về phía cô càng thêm xem thường.

"Khục khục... Người đều đến đông đủ rồi!" An Đạo cảm loa hét lớn một tiếng "Được rồi, đều đến đông đủ, đi lĩnh phần kịch bản của riêng mình! Lĩnh xong kịch bản, một tuần sau tới hội họp nơi này! Đến lúc đó cũng chính thức quay rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 275: Bảo bối

"Biết rồi, An Đạo!" Có thể diễn bộ phim của An Đạo, coi như là vai phụ cũng mạnh hơn so với diễn viên chính của đạo diễn tương tự nhiều rồi.

"Thế nào! Còn thích ứng sao?" An Đạo đem kịch bản cấp cho hai người. "Á hạo! Các người đều đã quen thuộc, anh phải diu dắt người mới nhiều hơn nha!"

"An Đạo, nhất định!"

Anh rất hài lòng nhìn An Chi Manh, hình tượng nữ chính của cô hoàn toàn phù hợp. "Vậy là tốt rồi! An Chi Manh đúng không! Đúng rồi, cô có người đại diện chưa? Còn có trợ lý nữa? Người ký kết với công ty nào?"

An Chi Manh mờ mịt lắc đầu.

"Như vậy a! Đến lúc đó khó làm rồi! chuyện công ty ký kết ngược lại không gấp, nhưng chuyện người đại diện và trợ lý, chuyện gấp tới đuôi lông mày. Tự cô đi tìm một người thích hợp! Trong một tuần lễ nhất định phải tìm tới." An Đạo nói dứt lời, đi thẳng rồi.

Bùi Á Hạo nhìn cô nhú chặt mày liễu, cười mở miệng một tiếng. "Không cần lo lắng, anh giúp em giải quyết."

"Không cần rồi!" Vấn đề này vẫn nên nói cho Tư Hàn, để anh giải quyết được rồi!

Cái thùng dấm kia còn không biết mình đến đóng phim rồi.

Cầm kịch bản, ngồi xe Bùi Á Hạo trực tiếp trở về thành bảo.

Bây giờ còn chưa đến giờ cơm trưa, hào hứng trở lại nhà bếp, chuẩn bị làm một vỏ lớn.

Anh có thói quen đau dạ dày, nấu cho anh chút canh. Cũng sẽ là canh xương sườn, thả củ cải, thêm bào ngư vào.

Đặc biệt hỏi qua quản gia, chỉ có buổi sáng anh không thể đụng vào hải sản, buổi chiều vẫn có thể ăn một chút xiu.

dò xét hai món ăn, bề ngoài đồ ăn nhìn thấy cũng không tệ lắm, rất hài lòng cất vào hộp.

Từ đầu tới đuôi quản gia đều ở một bên lo lắng đề phòng nhìn chằm chằm, rất sợ thiếu phu nhân thái thật dứt tay, xào rau văng dầu tung tóe bên trên người.

Những vết thương nhỏ này, dưới đáy mắt tổng thống đều là trọng thương!

Thật vất vả thấy cô làm xong, còn nhìn thấy giống như có thể ăn! Thấy cô cất vào trong hộp đi ra ngoài, đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị cơm trưa.

"Thiếu phu nhân, cái hộp đựng thức ăn này, ngài không muốn sao?"

mắt An Chi Manh nhìn tinh xảo hơn so với của mình, đồ ăn sắc hương vị đầy đủ.

Rất chặt vật cự tuyệt. "Không cần, tôi nghĩ anh hẳn sẽ thích đồ ăn tôi tự mình làm." Nếu có cái kia, vừa so sánh, đồ ăn của mình chẳng phải là bị ngược thành mảnh vụn.

Quả quyết cự tuyệt, trực tiếp ra khỏi thành bảo, ngồi xe một giờ, đến văn phòng cao ốc tổng thống.

Tất cả mọi người quen biết cô, thẳng một đường thuận lợi tới tầng một văn phòng tổng thống.

Thư ký liếc một chút, hỏi cũng không hỏi để cô một đường thuận lợi đi tới văn phòng tổng thống.

Nhìn xuyên qua cửa kiếng trông thấy bên trong không có ai, trực tiếp đẩy cửa vào, thả hộp cơm ở trong nhà, mình ngồi ở ghế sofa thượng đẳng bên ngoài văn phòng đợi anh đến.

Nhằm chán đọc qua sách vở trên bàn trà, phát hiện đều là chính trị, tài chính và kinh tế, các loại sách vở làm cho người ta thấy nhức đầu.

Cận Tư Hàn đẩy cửa đi vào, đã thấy cô nằm chán nằm trên ghế sofa, không mấy may giữ hình tượng.

thấp giọng khẽ nói với thư ký vài câu, để anh lui xuống.

An Chi Manh đứng dậy nghênh đón tiếp lấy. "anh tới rồi!"

"Ừm! sao em tới đây hả? Không phải đi học sao?" Đem mấy tính thả trên bàn, trực tiếp ôm chầm eo của cô, cúi đầu hung hăng hôn môi đỏ để cho mình điên cuồng mê luyến.

Hôn nóng bỏng, cho đến khi sắc mặt cô chuyển hồng, mới lưu luyến không thôi buông lỏng môi của cô ra.

ôm cô ngồi trên đùi, mắt đen nguy hiểm nhìn chằm chằm váy của cô.

Ánh mắt như vậy, dọa An Chi Manh kêu to một tiếng.

Vươn tay nghiêm trang che cái váy. "Đây chính là văn phòng!" tiếm chất người đàn ông này đơn giản tùy thời hóa thân thành sói a!

Xoay người, một trận hô mưa gọi gió.

Thật lâu, hết thấy khôi phục lại bình tĩnh.

Cận Tư Hàn rất hài lòng vẫn chưa thỏa mãn nhìn thân thể trắng ngọc, luôn cảm giác đối mặt với thân thể của cô, lực khống chế của mình càng ngày càng kém.

Chỉ cần cô xuất hiện bên trong phạm vi của mình, muốn trực tiếp đem cô bỏ nhào, hung hăng ăn một lượt.

ôm lấy cô, trực tiếp ôm đến phòng tắm, mở nước ti mi tắm rửa cho cô.

Vừa đụng phải thân thể của cô, hạ thể liền sưng khó chịu.

Nhìn thấy bộ dáng cô vô lực, hít thở sâu một hơi, ép xuống.

An Chi Manh hoảng sợ nhìn hạ thể vuron cao, cô mất hết khí lực đột nhiên khí lực tới, hai ba lần trốn ở góc phòng tắm cảnh giác nhìn con sói này. "anh... anh đừng tới đây?"

"Bảo bối! em còn có khí lực chống cự, vậy đã nói rõ em còn chưa mệt!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 276: Anh ăn em một lần

Nhìn thấy khoe miệng của anh ý cười tà mị, đáy lòng cô một mảnh bi ai, mỗi lần con sói này nở nụ cười tươi tắn thì mình lại muốn chết chắc rồi.

thân thể cao lớn của Cận Tư Hàn tràn vào bồn tắm, bàn tay mềm mại của cô ôm ở trên đùi. "Bảo bối, vừa rồi đúng là em khóc hô hào để cho anh muốn em."

An Chi Manh. "... " Cô phát giác, càng ngày anh càng không cần mặt mũi rồi.

"Bảo bối! Mới vừa rồi là em muốn anh, anh nghĩ, anh thua thiệt!"

An Chi Manh: "... " Về mặt ngu muội.

"anh xưa nay không chịu thiệt thòi, để cho công bằng, em ăn anh một lần, đổi lại anh ăn em một lần!" nụ cười trên gương mặt anh tuần yếu nghiệt càng phát ra sáng chói.

An Chi Manh vừa muốn phản bác, liền bị anh nhấn ngược lại, môi đỏ bị hung hăng che lại rồi.

Tiếp đó, dù cô có bất mãn nhiều đi nữa, cũng bị anh trêu chọc đến toàn thân tê dại, không cách nào cự tuyệt khoái cảm dâng cao.

Cả người leo lên trên người anh, theo anh lên xuống, vô lực di chuyển.

Thật lâu, hết thấy mới bình tĩnh lại.

Cận Tư Hàn ăn no rồi mới yên tâm cho cô tắm rửa, Nhìn thấy cô gái nhỏ trong ngực mềm nhũn trên người mình, anh phá lệ hài lòng.

Giúp cô ti mi tắm xong, cầm quần áo mới trong tủ treo y phục cho cô thay đổi.

Từ khi có sự xuất hiện của cô, anh chuẩn bị y phục của cô ngay trong ngăn tủ từ rất sớm.

Làm xong hết thấy, anh mới phát hiện đồ ăn trên bàn trà, giờ qua thời gian ăn cơm rồi.

hiện tại An Chi Manh mệt hết khí lực, thấy anh đem thức ăn hâm nóng lên một chút, dọn xong, ôm mình ngồi ở trên ghế sofa.

Cô chỉ có thể không ngừng đối với anh phản đối, lấy đó làm bất mãn của mình.

Cận Tư Hàn thử nhiệt độ canh, đưa tới bên miệng của cô. "Bảo bối, em là đang kháng nghị chồng em còn chưa ra sức đủ sao?"

Anh nói dọa cho An Chi Manh nhanh chóng thu hồi phản đối, ngoan ngoãn ăn canh.

Cận Tư Hàn rất hài lòng phối hợp của cô, lần nữa cho cô ăn cơm, nghiêm chỉnh đút cô ăn cơm coi như là một niềm vui thú.

An Chi Manh mặt không có khí lực, cũng không phản đối! Đột nhiên, cảm giác nhân sinh thật đen tối.

Lệ rơi đầy mặt ăn uống, đột nhiên cảm giác anh cúi đầu hôn môi của mình, đem đồ ăn bên trong miệng mình cuốn lấy vào trong miệng của anh.

Cô không thể nhịn được nữa rồi. "Cận Tư Hàn! anh làm gì ăn đồ ăn bên trong miệng em."

"Trong miệng em ngọt!" về mặt anh nghiêm túc.

An Chi Manh xấu hổ che mặt bất lực phản bác. "Đều là nước bọt, buồn nôn chết rồi. Ngọt em gái anh a!"

"Chi cần là em, chỗ nào đều không buồn nôn! Rất ngọt!" Anh lần nữa đút cô một miếng cơm, lần nữa cúi đầu cuốn lấy cơm trong miệng cô.

Cô đã bất lực không nói nữa, chỉ có thể ép tổng thống không biết xấu hổ nào đó cắn nát cơm.

Cô coi như sớm cho con trai ăn, cô nhẫn.

Một bữa cơm, hai người dính nhau thật lâu mới ăn xong, mặt trời đã nhanh xuống núi rồi.

Ăn cơm xong, cuối cùng cô khôi phục một chút khí lực.

Ngồi trong ngực tìm vị trí thoải mái, ôm cổ anh mềm nhũn nũng nịu. "Tư Hàn, em cho anh biết một tin tức tốt."

"Ừm!" Đồng dạng là tin tức tốt với cô, đối với mình hẳn không phải là tin tức tốt gì.

"em được An Đạo tuyển chọn làm nữ chính, anh chúc mừng em nhanh lên!"

Nhìn thấy cô gái nhỏ trong ngực biểu lộ cao hứng bừng bừng, anh miễn cưỡng cười một tiếng. "Chuyện khi nào, làm sao anh không biết."

"Ách..." An Chi Manh nịnh nọt ôm cổ anh. "Ông xã, em chưa nói lại cho anh mà! Cũng là chuyện ba hôm trước, lúc đầu muốn nói với anh. Sau đó, xảy ra chuyện An Nhã, nhất thời quên rồi. anh bớt giận!"

"Ừm!"

An Chi Manh xưng phong nhận việc nói: "Vừa rồi đồ ăn ăn ngon không?"

"Ừm, rất ngọt!" ánh mắt như thiêu đốt nhìn chăm chăm môi đỏ kiêu diễm.

An Chi Manh vươn tay đẩy khuôn mặt tuấn tú qua một bên. "Vừa rồi những đồ ăn kia, là em tự tay làm vì anh đó nha!"

"em tự mình nấu sao?" Mắt đen lần nữa nhìn về phía đồ ăn còn lại rất nhiều.

An Chi Manh dùng sức gật đầu. "Đúng vậy! em biết dạ dày anh không tốt, cố ý nấu canh xương sườn cho anh, còn có rau họ cải cũng là thức ăn tốt với đàn ông."

Cô còn chưa nói hết lời, chỉ thấy anh cầm chén đĩa lên lần nữa, quét về phía đồ ăn còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 277: Em làm, không thể lãng phí

Kính ngạc vạn phần thấy còn lại hơn phân nửa thức ăn anh ăn sạch sẽ, sạch sẽ ngay cả một mảnh vụn thức ăn đều không còn dư lại.

Nhưng hôm nay, cô làm một canh cá, hai món mặn...

Thấy anh một hồi quét xong rồi, trong lúc nhất thời mắt tròn không biết nên nói gì. "Cái đó... Anh không phải ăn chưa no?"

"Em làm, không thể lãng phí!"

"Vậy sau này em làm bao nhiêu, anh ăn bao nhiêu, nuôi anh thành mập mạp như thế nào!"

"Được!"

An Chi Manh cười khê nhìn anh, suy nghĩ đáng về anh biến thành mập mạp, khẳng định cũng là anh tuấn mập mạp nhất.

Hai cánh tay ôm lấy cổ anh, nũng nịu nhìn anh. "Anh giúp em tìm người trợ lý cùng quản lý, có được hay không."

"Nếu như anh nói không thì sao?" Tròng mắt đen đánh giá biểu tình cô, thấy khuôn mặt nhỏ của cô quẩn quít.

Cuối cùng đáy lòng vẫn không đành lòng. "Muốn đi diễn xuất cũng có thể, đáp ứng anh mấy điều kiện!"

"Được!" Chi cần có thể đi diễn xuất, cô cũng có thể tiếp nhận. Hai tròng mắt lấp lánh chờ đợi anh nói điều kiện.

"Thứ nhất, không cho phép diễn cảnh hôn môi."

"Ách... Thật giống như cảnh hôn đều là dùng thủy tinh cản trở, có thể không?"

Sắc mặt anh đen xuống, bắt quá miễn cưỡng có thể tiếp nhận. "Không cho phép diễn cảnh giường chiếu."

"Thuần đáp chần nói chuyện phiếm, mặc quần áo có thể không?" Thật giống như phim thần tượng đây là cần thiết đi!

Sắc mặt Cận Tư Hàn càng khó coi. "Không cho phép có xi căng đàn!"

"Cái này em bảo đảm, tuyệt sẽ không cùng bất kỳ người nào có xi căng đàn! Nhưng truyền thông báo cáo loạn, cũng xin anh tin tưởng em!" Ôm cổ anh, ở trên môi anh hôn lên.

Mới vừa muốn rời đi, lại bị anh cưỡng ép bấm lên sau ót, một nụ hôn sâu mới kết thúc.

"Còn có một điều kiện, em phải ký hợp đồng dưới danh nghĩa tập đoàn Cận thị!" Đây là bảo vệ anh đối với cô, vòng nghệ thuật bóng tối quá nhiều.

Đặc biệt là công ty chèn ép, chèn ép nhiều vô số kể.

"Được!"

"Vậy ngày mai anh sẽ cho an bài quản lý cùng trợ lý còn có bảo vệ cho em, muốn em toàn bộ hành trình mang bọn họ, nếu không..."

An Chi Manh cười híp mắt nhìn đáng về người đàn ông trước mắt vì mình bận tâm. "Biết rồi! Toàn bộ hành trình mang!" Cô rất hưởng thụ anh lái nhai đối với mình.

"Ừ! Em về nhà trước, anh xử lý chuyện xong rồi trở về!" Ở môi cô hôn thật sâu, hai người mới vẫn như cũ không thôi rời đi.

Cận Tư Hàn thấy cô rời đi, lúc này mới đi tới ghế làm việc ngoài phòng ngồi xuống, ấn điện thoại nội tuyến bên ngoài.

"Ba phút, lập tức điều động tất cả quản lý cùng trợ lý thân thể sạch sẽ, làm tròn bổn phận, năng lực mạnh."

Thư ký sừng sốt một giây. "Được, Tổng thống tiên sinh."

Ba phút sau.

Tất cả người nước R phù hợp tiêu chuẩn, xuất hiện ở phòng làm việc Tổng thống.

Đồng loạt phụ nữ cao thấp mập ốm đứng ở trước mặt Tổng thống, từng người đối mặt khí thế to lớn Tổng thống, không tự chủ yếu thế.

"Tổng thống tiên sinh, người ngài muốn tìm toàn bộ ở nơi này."

Cận Tư Hàn dò xét từng người trước mắt, trợ lý một hàng, người quản lý một hàng.

Tay chỉ mấy người nói: "Các cô lưu lại, còn lại rời đi!"

"Dạ, Tổng thống tiên sinh!" Thư ký mang người nói đuôi rời đi.

Cận Tư Hàn trở về ngồi ở ghế xoay, đánh giá mấy người trước mắt. "Nói một chút, các người cũng đã từng dẫn dắt qua ai!"

Mấy người quản lý lưu lại nói ra người mình dẫn dắt.

Tay Cận Tư Hàn lật tài liệu mấy người, tài liệu một người hấp dẫn anh.

An Định, 30 tuổi, đã từng dẫn dắt một ngôi sao Thiên vương, bây giờ dẫn dắt một người suốt mười năm, cũng bởi vì đã cô từng có ân tình đối với mình.

Không cha không mẹ, không người thân! Làm người lạnh lùng, trong vòng người ít xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 278: Giao phó cho tôi

Một điểm trọng yếu nhất là, miệng cô rất nghiêm, phải là phải không phải là không phải, chưa bao giờ nghe cô nói lời khen ai hoặc là nói xấu.

"An Định, vị kia!"

"Tôi!" An Định mặc một bộ trang phục rất đoan trang, mang kính đen, cả người nhìn rất nghiêm túc, không qua loa.

Cho người cảm giác đầu tiên, chính là rất nghiêm túc, rất chuyên nghiệp.

Cận Tư Hàn khẽ gật đầu. "Cô! Bắt đầu từ hôm nay, tôi an bài nghệ sĩ mới cho cô."

"Xin lỗi, Tổng thống tiên sinh, tôi không thể tiếp nhận!"

"Tôi cho cô gấp đôi tiền lương và phúc lợi."

"Xin lỗi, Tổng thống tiên sinh!" Người bình thường nghe được tin tức dạng này nhất định sẽ đồng ý, nhưng cô bất đồng. "Tổng thống tiên sinh, tôi không thể mang nghệ sĩ khác! Trên tay tôi còn có nghệ sĩ."

Cô cự tuyệt, để cho anh càng thương thức, người không vì tiền tài sở động, càng không bị ai thu mua.

"Nghệ sĩ của cô, tôi sẽ cho cô ấy tài nguyên tốt nhất, toàn lực tập đoàn Cận thị! Tôi muốn những thứ này, đủ ân tình cô còn."

An Định ngẩng đầu nhìn về phía anh, mắt dưới gọng kính đen giãy giụa.

"Tổng thống tiên sinh, ngài muốn cho tôi dẫn dắt ai!"

"Cái này, muốn cô ký phần hiệp ước này, mới có thể nói cho cô!" Anh đưa hiệp ước cho cô.

Nhìn hiệp ước ngược lại không giống như một phần khế ước bán thân, hơn nữa hiệp ước rất nhiều phần cũng hào phóng quá đáng.

Đặc biệt là tiền lương hay là gấp ba người quản lý chủ chốt, nhưng có điều cô không rõ. "Xin hỏi Tổng thống tiên sinh, không nhận cảnh hôn, cảnh thân thể tiếp xúc, cảnh giường, cảnh tình cảm. Nghệ sĩ kia nhận kịch bản gì?"

Bây giờ coi như kháng chiến, cũng cần phải có một tình yêu đi!

Anh tìm nghệ sĩ khẳng định không phải cái loại rỗng nằm đó đi!

"Cô có thể nhận quảng cáo!" Có anh, cô không thể nào không nổi tiếng.

Nếu cô nghĩ làm như vậy, vậy anh sẽ phụng thành đại minh tinh nóng bỏng nhất toàn cầu, mơ ước cô hoàn thành, hẳn sẽ công thành lui thân.

An Định nhìn hợp đồng, nhìn Tổng thống tiên sinh nghiêm túc. Cầm bút lên, ở trong hiệp ước ký tên vào, đưa cho anh.

Cận Tư Hàn nhận lấy hợp đồng, hài lòng gật đầu. "Ngày mai tôi gọi điện thoại thông báo địa điểm tập hợp cho cô."

Thuận tay điểm hướng một cô gái trẻ tuổi khác. "Cô, ký phần hợp đồng!"

Tạ Vũ không thể tưởng tượng nổi nhìn hợp đồng, mừng rỡ như điên.

Một tháng mười ngàn! Coi như người trợ lý, mặc dù yêu cầu là phục vụ 24 giờ, nhưng đối với cô mới vừa tốt nghiệp mà nói, đây quả thực là lớn.

Người Tổng thống tiên sinh đào tạo, tiền đồ tương lai khẳng định không thể lường được.

Đây chính là một chén cơm lâu dài! Tay ký tên cũng kích động phát run.

"Tốt lắm! Ngày mai tôi sẽ thông báo cho các cô!" Vẫy tay tỏ ý các cô lui xuống đi.

Giải quyết xong tất cả, đã là hơn bảy giờ.

Cầm lấy áo khoác, trực tiếp đi ra khỏi phòng làm việc.

Đi xe trở lại lâu đài, đẩy cửa phòng của cô ra, thấy cô lại ngủ.

Cúi đầu đánh lén môi đỏ mọng của cô, thấy cô vẫy tay bộ dáng khá ái ngại cười ra tiếng.

Túi truyền tới thanh âm điện thoại di động chấn động, liếc nhìn màn hình.

Không thể không ra khỏi phòng cô, đi tới cách vách, lúc này mới mở điện thoại. "An Thủ tướng, muộn như vậy, gọi điện thoại có chuyện gì."

"Tổng thống tiền sinh, tôi biết ngài là quý nhân quên nhiều chuyện! Công chúa nước tôi ở quốc gia ngài chỉ uống công chịu nhục như vậy sao? Đối với chuyện này, ngài nên nói rõ cho tôi!"

"An Thủ tướng, ngài muốn nói rõ cái gì!" Chuyện này, xảy ra ở biên giới của anh, nói thế nào anh đều đuối lý.

Giọng phái nam thành thực bên đầu kia điện thoại. "Tổng thống tiền sinh, yêu cầu tôi đã nói với anh, chỉ cần công chúa An Nhã đồng ý, tôi sẽ không ý kiến. Nước R các người giàu có, nước S chúng tôi cũng không kém cái gì! Tôi có một cô em gái, từ nhỏ bụng trong bàn tay lớn lên, cô bị ỷ khuất tôi về công về tư, cũng nên vì cô đòi lại một cái công đạo!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Anh buông tôi ra

Mây kiếm Cận Tư Hàn hơi nhú, lời nói lạnh lùng. "Tôi biết!" Cúp điện thoại, nhìn điện thoại di động trong đầu thoáng qua vô số ý niệm.

An Nhã, yêu cầu cô khẳng định sẽ không đồng ý, nhưng muốn thế nào mới có thể làm cho cô buông tha, nhưng là vấn đề để cho anh nhức đầu.

Cô nói cho cùng vẫn chỉ là đứa trẻ bị cung chịu hư, khi còn bé cô còn cùng mình qua mấy năm bóng tối, đối với cô ít nhiều có chút nhớ tới tình xưa.

==Quán rượu Thiên Địa mới==

Mặc một bộ quần áo màu trắng, một mái tóc dài màu nâu ở sau ót, ngón tay trắng nõn như ngọc một ly tiếp một ly uống.

Qua một cái bóng lưng, sẽ để cho vô số ánh mắt dừng lại ở trên người cô.

Một người đàn ông đánh bạo, đi tới trước mặt cô.

Nhìn thấy gò má của cô, cả kính sững sờ mấy giây. Ánh đèn lơ mờ để cho da thịt cô trắng nõn như ngọc, càng phát ra trong suốt.

Lông mi dày đặc cong cong nhìn từ gò má, càng mê người, động một cái nháy mắt lòng người cũng tê dại.

Mặt trái soan tinh xảo, sóng mũi cao, đôi môi đỏ thắm, làm cho ánh mắt người không thể nào dời đi từ trên người cô.

"Người đẹp, một mình uống rượu giải sầu! Tôi mời cô."

An Nhã quay đầu nhìn anh ta một cái, cầm lên một ly rượu lần nữa ực mạnh một ly.

Tại sao, mình đối với anh yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy, hèn mọn khấn cầu anh như vậy, anh lại coi thường mình.

Tại sao? Mình nơi nào không bằng cô, cô từ chưa từng nghĩ từ bên người cô đoạt lại anh.

Cô chỉ muốn có nửa năm cuộc sống, cùng anh trò chuyện nhiều một chút, chung một chỗ nhìn anh lâu mấy lần. Yêu cầu như vậy, quá đáng sao?

Người đàn ông bên cạnh thấy cô không phản ứng mình, hơi bất mãn.

Tay khoác lên trên vai của cô. "Người đẹp, mượn rượu giải sầu không có ý nghĩa! Không bằng, anh mang em đi chơi!"

"Buông tay bản thủ của anh ra!" Người đàn ông vừa mới quay đầu lại bị người đập một quyền, còn chưa kịp phản ứng, lần nữa bị người đánh ngã xuống đất.

Tiếp chính là một trận quyền cước đấm đá, người đàn ông bị đánh tới tấp mặt mũi, theo bản năng che mặt.

Tổng Húc thấy anh ta nằm ở đó không cách nào nhúc nhích, lúc này mới đứng dậy kéo người phụ nữ say rượu qua.

Trầm mặt, không nói một lời đi ra ngoài cửa!

An Nhã say mông lung nhìn anh. "Anh là ai! Kéo tôi đi nơi nào."

Cô không nói lời nào khá tốt, vừa nói trực tiếp đề cho ưu tư ẩn nhẫn trong nháy mắt bùng nổ.

Lớn tiếng mắng, cùng hình tượng anh dĩ vãng nho nhã dĩ dóm khác nhau một trời một vực. "Cô không muốn sống nữa sao? Bệnh tim còn dám uống rượu, cô muốn chết sao?"

Đẩy tay anh ra, bởi vì trai gái khí lực khác xa, vẫn không có tránh khỏi.

Cả người trực tiếp té ở trong ngực anh, khẽ ngẩng đầu, chớp mắt to, mắt mông lung nhìn anh.

Môi đỏ mọng tan nát ra cảm dỗ trí mạng. "Anh là ai! Anh dựa vào cái gì quản tôi, anh có biết tôi là công chúa hay không... Công chúa... Anh có tin hay không... Tôi đề cho bảo vệ của tôi bắt anh lại."

Nói tới bảo vệ, Tổng Húc mới nhớ tới bảo vệ tùy thời đi theo bên người cô đi đâu.

"Bảo vệ của cô đâu chứ?"

"Bảo vệ!" Hai tròng mắt mê mang nhìn chung quanh, theo tay chỉ nơi nào đó. "Ồ đằng kia!"

Theo ngón tay cô nhìn về phía bên phải, ngay cả cái bóng người cũng không có.

Ngăn lại tay cô không an phận, trực tiếp mang cô tới nhà để xe, nhét cô vào xe.

Bấm lên người cô không an phận, đeo lên giây an toàn.

"Anh là ai! Anh buông tôi ra! Tôi... Ồi..."

Tổng Húc tránh né không kịp, cả người bị ới lên.

Nhìn trên người vật nồn mưa chán ghét, chau mày, cời áo sơ mi trên người xuống, ném ở trên mặt đất.

Nhìn An Nhã ới một lần lại chìm vào giấc ngủ, nội tâm phát điên.

Bắt đắc dĩ lên xe rời đi.

Nửa đường gọi thế nào cô đều không tỉnh, bắt đắc dĩ chỉ có thể đưa cô đến biệt thự mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Cô yêu anh , vậy tôi thì sao

Nhìn quần áo trên người cô mùi rượu ngập trời, cuối cùng vẫn giúp cô cời váy xuống, khoác áo sơ mi mình lên.

Đặt cô ở trên giường, vô lực tê liệt trên đất.

Nhìn dung nhan ngủ say, mày hơi nhíu, đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt lên chân mày cô.

Tay rời đi gò má cô, trong giây lát bị cô bắt lại.

"Tur Hàn. Đừng rời đi! Anh Tur Hàn, đừng rời đi, cầu anh, đừng rời đi!"

Lời nói bên tai, để cho lòng anh nhéo đau. "An Nhã, cô cứ yêu anh như vậy sao?" Nhìn cô mặt trái soan, roi giọt lệ trong suốt, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau chùi nước mắt khô mắt cô.

Nước mắt nóng bỏng, ở trên tay trở nên lạnh. Nhưng lòng trở nên nóng bỏng.

Trong giấc mộng An Nhã bắt hai tay anh lại đặt ở trước ngực mình, tự lẩm bẩm "Anh Tư Hàn! Anh Tư Hàn, Tư Hàn... Em yêu anh, em thật yêu thật yêu anh..."

Mỗi một chữ, đều như một lưỡi dao sắc bén, lần lượt đâm vào tim anh.

Một lần so với một lần, đau tê tâm liệt phế.

Trong giây lát An Nhã đứng dậy, mắt say mê nhìn người đàn ông trước mắt.

Cánh tay ngó sen leo lên cổ anh, cả người treo ở trên người anh." Tư Hàn! Anh tới nhìn em, có đứng hay không! Tư Hàn, em thật yêu anh, thật yêu thật yêu anh! Anh biết không? Em nơi này đau, thật là đau thật là đau, đau chết..." Tay che tim, nước mắt lăn chã nhìn anh.

" Tư Hàn, em yêu anh! Cho dù chết, em cũng phải cùng anh chung một chỗ..." Trong giây lát môi đỏ mộng của cô đặt lên môi đỏ mộng của anh.

Tổng Húc nhìn người trong ngực, hiển nhiên nghĩ sai rồi.

Lòng đau đớn, cảm giác môi đỏ mộng vụng về cắn môi của mình.

Đáy lòng sâu nhất lại bị khiêu khích không thể thu thập, trực tiếp ngã nhào, hai người lăn lộn ở trên giường.

Sáng sớm hôm sau.

Mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua rèm cửa sổ, chiếu vào bên trong phòng.

Người phụ nữ trên giường, hai tròng mắt hơi mở ra.

Mê mang nhìn phòng nam không quen thuộc, ánh mắt chuyển hướng trên giường, nhìn người đàn ông trên giường.

Trong giây lát phát hiện mình nửa người trên lại là lộ thể, tay cầm chân run rẩy, ánh mắt nhìn thân thể dưới chân.

"A..." Tiếng kêu the thé chói tai dọa Tổng Húc tỉnh lại.

Mở hai mắt ra, ngồi dậy nhìn cô, mới vừa muốn giải thích.

"Ba..." Ngón tay cô run rẩy chìa về phía anh, môi đỏ mộng tức giận run rẩy, nửa ngày không cách nào nói ra nửa chữ.

"An Nhã, cô nghe tôi nói..." Anh hốt hoảng muốn giải thích, lại thấy cô đứng dậy mặc quần áo.

Cô không nói lời nào như vậy, anh càng phát hoảng."An Nhã! Tối hôm qua cô uống say, chúng ta..."

"Cho nên, anh đối với tôi làm ra chuyện không bằng cảm thú như vậy?" Hôm nay thân thể cô đã không lành lặn, để cho cô như thế nào đối mặt Tư Hàn, cô còn có mặt mũi nào đi đối mặt với anh.

Nước mắt khuất nhục (áp bức và lảng nhục), từng viên rơi xuống.

Nhìn thấy nước mắt của cô, Tổng Húc càng phát hoảng không biết như thế nào cho phải.

Đưa tay ra mới vừa đụng phải thân thể cô, lại bị cô vô tình đẩy ra, đáy mắt cô nồng nặc hận ý cùng chán ghét, để cho lòng anh nhéo đau.

"Cô ghét tôi như vậy?"

"Tôi hận anh!" Hai tròng mắt cô hận ý ngập trời, thẳng tắp nhìn về phía anh, ngọn lửa hận ý hận không trực tiếp đốt cháy anh."Anh phá hủy tất cả của tôi, anh biết không?"

Bên tai găm thét tê tâm liệt phế, từng chữ một.

"Cô yêu anh ta như vậy? Còn tôi?" Anh từ lần đầu tiên nhìn công chúa này bề ngoài nhu nhược, nội tâm yếu ớt bị người cung chịu hư liên yêu.

"Anh... Tôi căn bản không yêu anh! Anh đang dây dưa tôi, tôi sẽ kiện anh!"

Vội vàng mặc quần áo, mặc quần áo tử tế rồi đi ra ngoài cửa.

Trong giây lát cảm giác sau lưng bị người ôm chặt lấy, thần kinh yếu ớt lập tức tan vỡ."Buông tôi ra!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 281: Chết cũng không buông tay

"Không thả! Anh sẽ không yêu cô, cô cần gì phải chà đạp mình!" Anh đau lòng cô, đau lòng cô nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, đau lòng cô hèn mọn, chỉ vì một nụ cười anh ấy.

"Tổng Húc, anh buông tôi ra, anh không quyền quản tôi!"

hai tròng mắt anh chuyển động, nếu như không phải là có quan hệ mới có quyền quản cô.

Vậy anh tình nguyện nói láo. "Ai nói tôi không quyền lợi, chúng ta đã xảy ra quan hệ, tôi sẽ phụ trách đối với cô."

Những lời này, kích hủy một giây thần kinh cuối cùng của cô, điên cuồng ở trong ngực anh giãy dụa, đối với anh đấm đá, thấy anh còn không buông mình ra.

Hàm răng cắn ở trên cánh tay anh, miệng gắt gao cắn không buông.

Anh lạnh nhạt nhìn cô điên cuồng. "Cô cần đi! Tôi chết cũng sẽ không buông tay cô." Anh quyết định, anh muốn yêu cô, bảo vệ cô cả đời.

Không để cho cô chà đạp mình, theo đuổi mộng không với tôi.

Ánh mắt cô đỏ lên, hàm răng gắt gao cắn cánh tay anh, cho đến trong miệng nếm được máu tanh, tâm tình cô mới bình phục.

Máu tươi theo miệng của cô nhỏ xuống trên cổ trắng như tuyết.

Miệng đầy mùi tanh để cho cô từ từ bình tĩnh lại, buông lỏng cánh tay anh, nhìn cánh tay anh máu thịt mơ hồ, sâu trong đáy lòng không đành lòng. "Đừng tưởng rằng, anh như vậy thì tôi sẽ tha thứ cho anh! Tôi chết, cũng sẽ không tha thứ cho anh!"

"Được! Vậy chúng ta đây đưa cả cuộc đời. Tôi dùng đời này tới bồi tội." Đưa tay ra lau vết máu trên khóe miệng cô. "Răng cắn đau sao?"

lời nói nhàn nhạt, để cho tim cô trong giây lát run rẩy.

không dám tin nhìn người đàn ông anh tuần trước mắt, trong tròng mắt đen thâm tình để cho cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô rõ ràng, ý nghĩa thâm tình sau lưng, cô mỗi lần nhìn Tư Hàn cũng là ánh mắt si tình như vậy.

xem như không nhìn tới hai tròng mắt anh. "Anh buông tôi ra!"

"Không thả! Cô cùng tôi đi bệnh viện."

"Tôi không đi bệnh viện, tôi không bệnh!"

"hôm nay cô phải đi bệnh viện, tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy, cô phải đi làm kiểm tra lại!" Anh đối với chuyện này, không cho phép nghi ngờ.

Một cái tay bắt tay cô, một cái tay luống cuống mặc quần áo vào.

Quần áo mặc xộc xệch, anh cũng không đoái hoài tới.

Kéo tay cô đi thẳng tới phòng khách, người giúp việc đã sớm để bữa ăn sáng lên bàn.

ấn cô ngồi ở trên ghế. "Ăn cơm!"

"Không ăn!" Cũng không thèm nhìn bữa ăn sáng trước mắt, cũng không nhìn tới anh.

Tổng Húc ngồi ở bên cạnh cô, trực tiếp cầm chén lên đổ cho mình một hớp cháo lớn. Bàn tay cố định cầm cô, môi phủ lên môi cô.

cháo trong miệng, từng chút một vào trong miệng cô.

Trong cổ họng hai cái đầu lưỡi, anh vào tới đây,

cháo trong miệng một chút xú cũng rót vào trong miệng cô, Tổng Húc mới rời đi môi cô.

"Phốc..." Cô đem cháo trong miệng, tất cả ói ở trên mặt đất, cánh tay bạch ngọc hung hăng lướt qua môi, cho đến sung lên, cô mới buông tay của mình

ra.

Hành động này, thật sâu kích thích tự ái phái nam của anh. "Cô cứ như vậy chán ghét tôi?"

"Đúng, tôi chính là chán ghét anh! Tôi hận anh! Hận anh phá hủy đời tôi, phá hủy tất cả của tôi!" thân thể cô bây giờ đã không sạch sẽ, như thế nào xứng với Tư Hàn!

Cô hận, rất hận người đàn ông trước mắt phá hủy tự tin mình còn sót lại.

Cô bây giờ, đã biến thành hoa tàn liễu bại, còn có một thân thể bẽ tan tành tùy thời sẽ chết đi.

Cô lấy cái gì theo đuổi Tư Hàn, lấy cái gì đi xứng đôi hoàn mỹ với Tư Hàn.

Trên mặt cô tuyệt vọng, để cho anh cảm giác tim càng đau. Anh biết anh cùng anh ấy so sánh như đom đóm cùng mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 282: Cuồng ma cưng chiều em gái

Nhưng anh đầu gì cũng là người đàn ông độc thân hoàng kim thành phố R, tài sản có ở đây không như anh ta, cũng có mấy triệu tài sản.

Anh tướng mạo không hoàn mỹ bằng anh ta, nhưng cũng anh tuấn phi phàm, vóc người là tỷ lệ hoàng kim.

Bao nhiêu phụ nữ vì mình người trước gục ngã người sau tiến lên, đáy mắt cô ngay cả cái bóng của mình đều không xuất hiện.

Thô bạo cạy miệng của cô ra, lần nữa rót vào một hộp cháo lớn, gắp gạo để ở môi cô, cho đến cô nuốt xuống, anh mới rời đi môi cô.

"nếu cô muốn hận tôi, vậy thì hận tôi đi!" Hận, tôi thiếu còn nhớ mình. Cầm chén lên, lần nữa ực mạnh một hộp cháo, trực tiếp cạy môi cô thoáng qua không đành lòng, lạnh mặt nói. "Cô là lựa chọn tự mình ăn, hay là để tôi dứt."

Ánh mắt lửa giận ngập trời trợn mắt nhìn cô, dứt khoát, hai người nhìn nhau, anh trực tiếp không để ý cô ra sức phản kháng dứt vào.

Nhìn môi cô hơi sưng, cầm chén lên, chậm rãi đứng lên đi tới bên người anh.

Khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt, tay lộn một cái, trực tiếp cầm chén cháo toàn bộ cũng đổ lên trên đầu anh.

Cười lạnh nhìn dáng vẻ anh chật vật không chịu nổi, khóe miệng hiện lên khinh thường. "Coi như đàn ông toàn thế giới đều chết sạch, tôi cũng sẽ không có chút tình cảm nào đối với anh."

Tổng Húc đưa tay xoa xoa chất lỏng sền sệt từ trên đầu xuống, sắc mặt đen như đáy nồi.

"Quản gia, coi chừng cô cho tôi! Không cho phép cô bước ra biệt thự nửa bước."

"Tổng Húc, anh có tư cách gì quản chế tự do tôi!" Cô chọc tức điên cuồng hô to.

Anh chậm rãi xoay người, cố ý nói rất chậm rất chậm. "Chỉ bằng tôi - là - bác - sĩ - phụ - trách, tôi có quyền lúc bệnh nhân của tôi còn chưa khỏe, chiếu cố - tình - huống - nguy - hiểm."

"Tổng Húc, anh..." Run rẩy chỉ anh, nhưng không nghĩ ra bất kỳ lời nói ác độc nào.

Cô cho tới nay giáo dục tốt, thô tục ở từ điển mình cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện qua.

Tổng Húc trực tiếp xoay người lên lầu, nửa mặt chài đầu.

Xoay người trong nháy mắt, nụ cười lạnh lùng xụ xuống, giễu cợt cười một tiếng.

"Tổng Húc a Tổng Húc, trà trộn bụi hoa lâu như vậy, cũng có hôm nay."

An Nhã ngồi tại chỗ, nhìn quản gia một bên chăm chú nhìn mình.

Tức giận mặt trái soan biến thành mặt bánh bao, móc điện thoại ra trực tiếp gọi tới.

Rất nhanh đầu kia thông. " Anh, em muốn đổi bác sĩ phụ trách."

Bên đầu điện thoại kia rõ ràng sững sốt. "Nhã nhã, em đã xảy ra chuyện gì sao?" Trong lời nói mang quan tâm nồng nặc.

Nhà anh chỉ có một em gái bảo bối, còn từ nhỏ có bệnh tim, lại là được cưng chiều.

" Anh, em phải đổi anh ta, em ghét vô cùng vô cùng ghét anh ta!"

"Em tại sao ghét anh ta? Các người không phải mới gặp mặt mấy lần sao?"

sắc mặt An Nhã đỏ, lời nói có chút cà lăm. " Anh, anh cũng đừng quản nhiều như vậy, em chính là muốn đổi anh ta, em không biết, không biết."

"Được! Em đừng vội! Chuyện này, thật đúng là không có biện pháp! Cả nước cũng chỉ nơi này đối với bệnh tim uy tín nhất. Nếu như nơi này cũng không trị hết bệnh của em, chỗ khác càng không trị hết." Bên đầu kia điện thoại thanh âm giọng nam cũng rất không biết làm sao, anh cũng không biết em gái cùng anh ta tại sao có thể có oán hận chất chứa sâu như vậy.

"Em không, em cho dù chết, cũng không cần anh ta chữa!" Nghĩ đến mặt mũi anh đáng giận, cô muốn một cái tát đi lên, đập bẻ anh.

"Nhã nhã, em ngoan! Nghe lời anh, em biết em như vậy nhiều năm để cho anh cùng ba mẹ bao nhiêu **** lòng sao? Thật vất vả có hy vọng, chúng ta sẽ không bỏ qua! Chờ em chữa hết bệnh, nếu em không thích anh ta, anh giúp em trả thù anh ta."

Anh đề cho lòng cô có áy náy. " Anh, em biết!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cưng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Không uống cũng không uống

"Ừ, em ngoan ngoãn chữa khỏi bệnh, chúng ta chờ em về nhà! Đúng rồi, An Chi Mạnh đó cần anh giúp em diệt trừ sao?"

trong đầu An Nhã hiện lên cô gái khả ái thẳng thắn, đáy lòng luôn bất đồng. " Anh, chuyện của em không cần anh quan tâm, em sẽ tự mình theo đuổi Tư Hân!" Đối với điểm này, cô là tuyệt sẽ không bỏ qua.

"Em gái, không phải anh nói em, chỉ có người chết mới không có bất kỳ uy hiếp gì. Anh biết em từ nhỏ hiền lành, nhưng chỉ cần em nguyện ý. Em chỉ cần nói, anh vì em làm." giọng nam trong điện thoại mang một tia sát ý.

An Nhã biết anh là nghiêm túc, lập tức nói: " Anh, nếu anh dám giết cô, em lại cũng không nhận anh."

"Được rồi! Em có chuyện thì gọi cho anh, anh đi làm việc trước!"

"Ừ, cảm ơn anh!" Cúp điện thoại, nhìn điện thoại ngẩn người.

Thật chỉ có người chết mới sẽ không đối với mình tạo thành uy hiếp sao? Nhưng mình thật vì anh tổn thương một người vô tội sao?

Tổng Húc đi ra, đã nhìn thấy cô đang ngẩn người. Đứng ở bên cạnh nhìn gò má cô hoàn mỹ, lại bất tri bất giác si mê.

An Nhã ngẩng đầu, nhìn thấy anh nhanh chóng quay đầu, đứng lên.

"Cùng tôi đi bệnh viện." Vì che giấu mình lúng túng, anh nhanh chóng đi ở phía trước.

An Nhã theo sát phía sau, nhìn thấy một chiếc xe nhũ mỳ. "Tôi có xe, không cần anh."

"Bây giờ là giờ cao điểm, chờ xe tới mấy giờ sau. Tôi bề bộn nhiều việc, thời gian rất trân quý. Hoặc lên xe hoặc bị tôi ôm lên xe." Anh mở cửa xe kế bên tài xế, nhàn nhạt nhìn cô.

Người đàn ông này không phải đáng ghét giống vậy, liếc nhìn kế bên người lái, ngạo nghễ đi hướng về phía sau, sau khi mở cửa xe ra, ngồi xuống.

Tổng Húc nhún nhún vai, đóng cửa xe lại.

Buổi sáng đường rất tắc, mười mấy phút đường xe cứng rắn là một giờ mới đến bệnh viện.

Anh giúp cô làm một loạt kiểm tra, nhìn báo cáo biểu tình rất ngưng trọng. "Sau này, không cho phép lại đi uống rượu."

"Tôi có uống hay không liên quan gì tới anh!" Cô thật ra là không uống rượu, nhưng chỉ cần anh nói chuyện, thì cô có lòng phản nghịch, muốn chống đối mấy câu.

sắc mặt Tống Húc đen xuống. "Cô là muốn toàn bộ hành trình tôi đi theo cô sao? Nếu như là như vậy, cô thắng." Anh để báo cáo trong tay xuống, cởi áo khoác blouse cùng cái bao tay xuống, trực tiếp đứng ở sau lưng cô, ý chính là theo sát phía sau cô.

An Nhã bị hành động anh lưu manh tức giận, ngực không ngừng phập phồng, hận nhìn anh.

"Không uống cũng không uống!" Hung hăng quát anh, đập gậy cao gót giận dữ rồi đi.

Đàn ông này đáng ghét đáng ghét, chờ anh chữa hết bệnh mình, nhất định phải giáo huấn thật tốt.

Lần nữa đi tới cửa bệnh viện, phát hiện hộ vệ đã lái xe chờ ở bệnh viện.

"An Nhã công chúa, mời!"

"ừ! Ai nói cho anh tôi ở chỗ này." Ngồi vào trong xe, nói cho tài xế tới trường học.

"Là bác sĩ Tống nói!"

Lại là người đàn ông nhiều chuyện đó, tâm tình mới vừa chuyển biến tốt lại thật không tốt.

Xe chậm rãi chạy ở trên đường, rất nhanh đến trường học.

An Nhã trở lại trường học, phát hiện An Chi Manh không có ở đây, Bùi Á Hạo cũng không, ngay cả Kha Trạch Vũ cũng không.

Hỏi qua bạn cô, mới biết các cô đi quay phim, khoảng thời gian này cũng sẽ không tới nữa.

Cô không có ở đây, Kha Trạch Vũ lại là không biết xấu hổ lần nữa đi tiểu học trên ghẹo con gái.

Diễn xuất? Vui không?

Nhàm chán ngồi ở trên bàn, trên đài thầy giáo nói cái gì, căn bản không phải tiêu điểm cô chú ý.

Rất nhanh, tiếng chuông tan học vang lên.

Một đám người chen chúc đi tới chung quanh cô.

"Cô khỏe, tôi kêu Thư Nhã!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 284: Làng giải trí không cần kẻ đàn độn

"chào cô, tôi tên gọi Vương Phương."

Tùy ý nhìn các cô, không có phản ứng, dạng người nịnh nọt này, cô thấy quá nhiều rồi.

"Nhã nhã, cô có khỏe không! tiện nhân kia hại cô như vậy, chúng tôi giúp cô trả thù đi!"

"Đúng a! Người như vậy sao có thể xứng với tổng thống, chỉ có tài năng thân phận như cô mới xứng với tổng thống."

"Đúng a! cô nhìn cô vẫn là công chúa cao quý, ưu nhã, có khí chất hơn so với cô ta. Cô tính toán cái gì."

ánh mắt An Nhã nhìn về phía các cô, cô đột nhiên phát giác các cô so với An Chi Manh còn đáng ghét hơn nhiều rồi.

Tối thiểu nhất ", cô ta đối với người chân thành.

Đầy đám người lái nhái không nghĩ ra, đi đến cửa lớn.

hôm nay An Chi Manh dậy thật sớm, liền bị kéo đến đoàn làm phim.

Đến địa điểm tập hợp, cũng thuận tiện nhìn thấy trợ lý và người đại diện của mình, sau lưng còn có bốn bảo vệ cao lớn uy mãnh.

"chào cô, tôi tên gọi An Định, về sau là người đại diện của cô."

An Chỉ Manh nhìn người phụ nữ trước mắt mặc rất trung tính, một đầu tóc ngắn, mang mắt kính.

"chào cô, tôi tên gọi An Chỉ Manh."

Tạ Vũ nhiệt tình tiến lên nắm chặt tay của cô. "chào cô, tôi gọi Tạ Vũ. bản thân cô giống như cũng không có chán ghét như vậy, tối thiểu nhất nhìn không xấu."

Cô cười xấu hổ, không biết vì sao Tư Hàn cho mình phối một trợ lý tuổi trẻ như thế.

Nhìn thấy hai người trước mắt, nhất tĩnh nhất động, ngược lại phối hợp rất tốt.

"Thôi đi, mang theo nhiều người như vậy thật coi mình là đại minh tinh sao! Bất quá, cũng là người đàn bà dám dấn bị người đàn ông chơi đùa thôi!"

"chị Tĩnh, chị tức cái gì, tổn hại thân phận của mình."

"hà, các người nói cái gì đó! nói xin lỗi cho tôi!" Tạ Vũ lòng đầy căm phẫn nhìn hai người.

Hai người khinh bỉ nhìn cô. "Xin lỗi, trò cười! Chúng tôi chỉ mặt gọi tên sao? Chính mình nhảy ra thừa nhận, mắc mớ gì đến chúng tôi!"

"cô... Các cô..."

An Định một phen kéo cô qua, che miệng của cô, ngăn cản cô lần nữa lái nhai không nghĩ.

Hai người khinh bỉ nhìn các cô. Giẫm lên giày cao gót rời đi.

An Định vừa buông lỏng miệng của cô, Tạ Vũ liền kích động nhảy lên. "chị An Định, vừa rồi chị làm gì lôi kéo em, em muốn lý luận cùng với các cô."

"Lý luận? Người ta xác thực không có chỉ mặt gọi tên!"

"Có thể... Có thể các cô hiểu rõ nói là An Chỉ Manh!" thế nhưng cô là vì cô bệnh vực kẻ yếu, không phải cô ngăn đón, không phải cùng với các cô lý luận một phen, làm cho các cô xin lỗi.

An Định nghiêm túc nhìn cô. "Nếu như, em còn xúc động như vậy, chị không ngại để tổng thống sa thải em! Làng giải trí không cần kẻ đàn độn!"

Nhàn nhạt, để cho cô im miệng trong nháy mắt.

An Định ngẩng đầu nhìn An Chỉ Manh, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng cô. "cô đã lựa chọn kĩ càng đặt chân làng giải trí sao?"

"Ừm!" Cái này luôn là ước mơ của cô, chuyện duy nhất đời này cô muốn làm.

"Tốt, tôi cho cô biết mấy điểm trọng yếu! Thứ nhất, không thể xúc động. Thứ hai, thấy chuyện luôn bình tĩnh. Thứ ba, mở một con mắt nhắm một con mắt."

An Chỉ Manh và Tạ Vũ nghe được không hiểu ra sao, ngốc nghếch nhìn cô.

An Định nhìn hai người này thật ngây thơ, thờ dài thật sâu. "Tóm lại, tôi không có mở miệng nói chuyện, đều không cho các người nói, cái này có thể nghe hiểu không?"

"A!"

"A!"

Hôm nay mấy người An Chỉ Manh cũng chỉ đến đo ba vòng, để cho nhà thiết kế thiết kế y phục, cùng nhà tạo hình làm quen.

Thoáng cái hết một buổi chiều, liền trở về nhà, ngày mai chính thức ghi hình.

————— cao ốc tổng thống —————

Cận Tư Hàn nghe bảo vệ trình bày, hài lòng gật đầu. "Lui ra đi!"

"vâng, Tổng Thống tiên sinh."

Xem ra, lựa chọn của mình không có sai! An Định xác thực không phải người nịnh nọt, càng không phải là người a dua nịnh hót.

Rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Cô tỉnh rồi

Tạ Vũ, xác thực cần đề quán cô cho tốt.

Mất nhìn đồng hồ, còn hai giờ nữa tan tầm, không biết cô gái nhỏ ở nhà làm cái gì.

An Chi Manh về đến nhà, còn chưa lên lầu đã nhìn thấy An Nhã ngồi tại đại sảnh chờ đợi mình.

Lần nữa trông thấy cô, cô ít nhiều có chút xấu hổ. "Tur Hàn còn chưa có trở lại."

"hôm nay không phải tôi tới tìm anh ta, tôi đến là tìm cô." Cô đứng dậy, để cho cô ngồi xuống bên cạnh mình. "Việc lần trước, tôi xin lỗi. Tôi biết là yêu cầu của tôi quá mức vô lý rồi. Manh Manh, cô tha thứ tôi không tốt! Tôi cũng là vì Tur Hàn suy nghĩ."

"Ừm!" Đứng dậy, cô ta đối với mình không có làm cái gì thực chất tổn thương, không tồn tại cái gì tha thứ hay không tha thứ.

"Vậy cô tha thứ cho tôi, ngày mai cô theo giúp tôi đi mua sắm được không?" Đôi mắt sáng khẩn cầu nhìn cô.

Đôi mắt một đôi mắt đẹp rạng ngời, cô không tự chủ gật đầu. "Bất quá, lúc trời xế chiều tôi không rảnh, buổi sáng đi!" Buổi chiều cô muốn tới đoàn làm phim đưa tin!

"Tốt, ngày mai gặp." Mục đích của mình đã đạt được, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

An Chi Manh muốn nói cô ăn cơm chiều, ngẫm lại vẫn là chưa hề nói ra.

Cận Tur Hàn vừa vặn từ cửa đi tới, trông thấy bóng lưng cô rời đi, cởi áo khoác tiến lên ôm eo của cô. "Cô ta tới làm gì?"

"Cô ta tới tìm em ngày mai theo cô đi dạo phố mua y phục."

Hai người đi vào nhà ăn, quản gia phân phó người hầu theo thứ tự mang lên bữa tối hôm nay.

Cận Tur Hàn đặt cô ngồi xuống ở bên cạnh mình, ngữ khí mang theo nhàn nhạt không vui. "em muốn đi sao?"

"việc đó không quan trọng!" Kỳ thật, cô ta cũng thật đáng thương.

"em không muốn đi, có thể không đi!" Nghĩ đến lần kia hai người ra ngoài phát sinh việc ngoài ý muốn, mảy kiếm anh nhủ chặt, không đồng ý để cho cô và cô ta đi cùng nhau.

Tuy nhiên, anh có thể hiểu được cô ta không phải người xấu, nhưng cũng tuyệt đối không phải một người tốt.

Một công chúa bị người nhà hoàn toàn làm hư, thật điên, cũng làm hỏng đến bên trong.

"Vẫn nên đi đi!" đáy lòng cô vẫn mơ hồ muốn thông qua liên lạc tình cảm với cô ta, để cho cô ta bỏ qua việc bồi thường.

Mỗi lần, đều là anh vì mình nỗ lực, cô cũng muốn vì anh làm chút chuyện.

"Tốt, nhớ kỹ mang bảo vệ theo!" Nếu như cô ta muốn hại cô, giấu kín làm sao cũng vô dụng.

Không bằng, để cho cô ta quang minh chính đại hãm hại, dù sao cũng tốt hơn so với khó lòng phòng bị tổn thương từ chỗ tối.

"Tốt!"

Sáng sớm hôm sau.

An Chi Manh còn ở trong chăn, liền bị người đánh thức rồi.

Mất buồn mông lung nhìn ra cửa sổ, đầu tóc dọn sóng, bóng lưng tinh tế ưu nhã để cho người ta liếc một chút cũng không cách nào tự kiềm chế.

Cô gái chậm rãi quay đầu, ánh mặt trời vàng chói để cho cô càng phát ra vẻ đẹp siêu thoát thể tục, giống như thiên sứ trong lúc vô tình rơi xuống nhân

gian.

"cô tỉnh rồi!"

An Chi Manh lắc lắc đầu, từ từ tỉnh lại."cô đến đây lúc nào, sao không gọi tôi dậy!"

"Tôi tới cũng không lâu, quản gia nói cô có thói quen dậy trễ, tôi chờ một chút thôi." An Nhã đi đến bên cạnh cô, thân mật đưa lên một ly sữa bò."Quản gia nói, tổng thống phân phó trước khi cô đứng lên uống hết một ly sữa bò."

Đôi mắt sáng có nhàn nhạt cô đơn, anh như vậy cao cao tại thượng, người phân tích đại sự quốc gia, đối với cô dù chỉ tiết vụn vặt đều suy tính chu toàn như thế.

An Chi Manh lúng túng tiếp nhận chần mèn, uống xong sữa bò.

Bởi vì chính mình dậy muộn, quản gia đã nắm đúng quy luật thời gian, mà vẫn giữ ấm ly sữa. Mỗi lần rời giường, cô đều thành thói quen mở mắt trông thấy ly sữa bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 286: Không phải không so đo chỉ là chết lặng

Uống xong ly sữa, nhìn thấy cô chờ đợi mình lâu như vậy thế mà còn không có chút nào phiền chán, càng thêm xấu hổ.

Vội vàng chạy đến phòng tắm rửa mặt, rất nhanh thay xong y phục đi ra."cô muốn tôi bồi cô đi đâu?"

"Tôi cũng không biết, tôi cũng là muốn đi dạo chơi!" Cô xem thấy cô tùy ý mặc một váy đầm dài đến gối, không phải hàng hiệu.

Nhưng lại mặc ra hương vị đặc biệt của mình, dào dạt thanh xuân, nổi bật ưu nhã đáng yêu.

Cô giống như một mặt trời, ấm áp người cao cao tại thượng, nhưng nội tâm băng lãnh.

Tư Hàn, hẳn là thích cô ở điểm này đi!

Tiến lên chủ động kéo cánh tay cô lại, cảm nhận được cô mát tự nhiên, cô cười nhạt."Yên tâm, tôi sẽ không ăn thịt cô! không phải cô đã nói, chúng ta là bằng hữu sao?"

An Chi Manh nhìn thấy nụ cười cô chân thành, trong lúc nhất thời không biết là cô đang giả vờ hay là nói thật sự.

Hai người tay dắt tay xuống lầu, quản gia nhìn mấy lần, không nói tiếng nào.

An Chi Manh ăn xong bữa sáng, quản gia phái xe cùng bảo vệ hộ tống các cô đi ra ngoài.

Lần này, An Nhã không tiếp tục nói không muốn bảo vệ.

Mấy người tới trung tâm thương mại lớn nhất Nước R, cửa hàng vì hai người đến bị dọn sạch, một nơi lớn như vậy chỉ có hai người.

An Nhã mang theo cô đi thẳng tới tiệm bán quần áo lớn."Manh Manh, cô xem một chút nơi này có cái gì cô thích."

"Tôi thích sao? Tôi không mua y phục đâu?" Coi như muốn mua, cũng không mua y phục nơi này mắc chết người!

Tùy tiện một bộ y phục mất mười mấy vạn, cô lấy tiền ở đâu.

Người hướng dẫn cung kính đứng ở một bên, cấp trên đã sớm phân phó nhất định phải hầu hạ tốt hai người này.

An Nhã ngồi bên cạnh cô, đôi mắt sáng lưu chuyển lên."Vậy cô thích dạng y phục gì."

"Tôi à, tôi cảm thấy y phục trên người tôi rất tốt! bộ y phục mấy trăm, mặc vô cùng dễ chịu."

Người hướng dẫn một bên khinh bỉ nhìn cô."An tiểu thư, không phải như vậy. y phục hàng hiệu khẳng định chất lượng tốt hơn so với y phục trên người cô, mà lại là thẻ bài tượng trưng cho thân phận của một người thành công."

An Chi Manh nhún vai từ chối cho ý kiến.

An Nhã liếc người hướng dẫn lẩm miệng một chút."cô nói thêm câu nào, để cho giám đốc các người khai trừ cô!"

Người hướng dẫn im miệng, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm hai tay đặt ở bắp đùi, cũng không dám lại mở miệng nói chuyện.

"Này Mạnh Mạnh, cô dẫn tôi đi mua quần áo cô mặc bán ở chỗ nào đi!"

"A..." An Chi Mạnh giật mình nhìn cô."cô đang đùa sao?"

"Không! Tôi nói thật." Tư Hàn đã thích cô thế này, cô liền nỗ lực học giống như cô ấy thì tốt rồi.

An Chi Mạnh liên tục xác định cô ta không phải đang nói đùa, đáy lòng lén lút tự nhủ."cô là công chúa một nước, cô khẳng định muốn mặc hàng rẻ tiền như tôi sao?"

"Ừm! Xác định, chúng ta đi thôi" cô trực tiếp kéo tay của cô đi ra phía ngoài.

bất quá An Chi Mạnh trực tiếp nói ra nơi mình thường mua quần áo.

Hai người tới một cửa hàng rất nhỏ so với cửa hàng trước, cũng chỉ có hai tầng.

lưu lượng người đặc biệt phức tạp, hai người vừa xuất hiện, bảo vệ sau lưng lập tức dẫn tới người khác vây xem và chú ý.

"cô xem, đây không phải là An Chi Mạnh sao?"

"Đúng a! tiện nhân không biết xấu hổ như thế, còn tới nơi này mua y phục, quả thực là vũ nhục y phục!"

An Nhã mắt thấy An Chi Mạnh bị nói, phát hiện cô từ đầu tới đuôi biểu lộ đều chưa từng có chút biến hóa nào.

"Mạnh Mạnh, cô không tức giận sao?"

"Tức giận à? Thói quen rồi."

"Thói quen rồi hả?" Cô nghi ngờ hỏi lại.

"Ừm!" Nhàn nhạt trả lời!

Đúng là quen thuộc, năm đó lúc mình tám tuổi cha mẹ đều mất, cô đã trở thành cô nhi.

Bị đối xử lạnh nhạt, xem thường, lời nói càng thêm khó nghe, cô đều nghe qua.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 287: Bao hết - Toàn bộ

Nói mình khắc chết cả nhà mình, tính toán thân thích, từ nhỏ cô biết thế gian tàn khốc lạnh như băng.

Đã từng, cô cũng tức giận qua, phản kháng qua, thậm chí vì vậy cùng người đánh nhau.

Bị người đánh bẻ đầu chảy máu vô số lần chạy về nhà, nhưng lấy được chỉ có ánh mắt càng ngày càng nhiều giễu cợt cùng khinh bỉ.

Cuối cùng, cô chết lặng. Mình không để ý tới, ngược lại người khác cảm thấy không có ý nghĩa không nói.

An Nhã nhìn ánh mắt cô mang một tầng ưu thương, nhớ tới mình điều tra ra cô tám tuổi cha mẹ đều mất, chỉ còn lại một người cô độc cùng bà nội.

Đáy lòng hiểu, cô đã từng không biết thân thế cô như vậy, đối mặt thể nhân không hiền lành đối đãi, cô là làm sao lớn lên thành ánh mặt trời như bây giờ, tính cách hiền lành.

An Chi Mạnh cảm giác được bầu không khí có chút bức bối, cười một tiếng."Không phải muốn mua quần áo sao? Đi thôi!"

Hai người đi thẳng tới một cửa hàng, cô nhiệt tình giúp cô giới thiệu."Quần áo nơi này, coi như là tốt nhất nơi này, cô thích gì tùy tiện chọn!"

"Cô giúp tôi chọn đi!" Tùy ý liếc nhìn quần áo nơi này, rất nhiều kiểu cũng thấy được.

Cô khẽ cau mày, từ cảm nhận hay là đứng xa nhìn đều không để cho cô thích.

"Tôi chọn!" Cô rõ ràng nhìn ra cô không thích quần áo nơi này, chính là không biết tại sao cô phải tới nơi này mua.

Chọn lựa mấy bộ đắt tiền nhất chất lượng tốt nhất nơi này, cũng giống phong cách quần áo cô.

"Cô cầm đi vào thử đi!"

"Thử?" An Nhã nhìn chung quanh. "Ồ nơi nào thử?"

An Chi Manh theo tay chỉ phòng thủy tinh nhỏ sau lưng. "Ồ trong đó!"

"Kia - bên trong?" Xuyên thấu qua khe cửa, nhìn phòng nhỏ bên trong, chỉ một cái ghế sa lon bần thiêu, ngay cả nơi để quần áo cũng không có.

Nhìn người phụ nữ trung niên cách vách cầm quần áo đi ra, đáy lòng càng thêm mâu thuẫn. "Được rồi, cô lựa chọn cô thích, cầm mã số, tôi trực tiếp mua là được!"

Cô làm sao cũng không làm được, ở chỗ này thay quần áo.

Quanh đi quẩn lại nhiều người như vậy, bên ngoài lại còn có đàn ông, ánh sáng như vậy.

"Được rồi!" Dù sao người ta có tiền, An Chi Manh trực tiếp chỉ mấy bộ mình thích.

An Nhã không nói hai lời trực tiếp mua toàn bộ, nhân viên bán hàng nhìn thấy mừng như điên.

Liều mạng đề cử, An Nhã trực tiếp nhìn một cái, sẽ để cho bỏ túi.

Rất nhanh, tiệm này, quần áo toàn bộ bị bao trọn.

An Chi Manh lại đưa cô đến tiệm quần áo cách vách, lại cùng tiệm trên vậy, cơ bản gói lại toàn bộ.

Hai người lần nữa tới tiệm giày, lần này An Chi Manh cảm thấy cô nên thử giày đi!

An Nhã nhìn băng ghế bị rất nhiều người ngồi qua, nhều mày.

"Toàn bộ bỏ túi mang đi!"

An Chi Manh nhún nhún vai, được rồi! Người ta có tiền tự do phóng khoáng.

Chỉ như vậy một đường bỏ túi, bảo vệ phía sau đã qua lại mấy chuyến chuyển đồ lên xe, bây giờ trên tay đầy.

Đi dạo đến giờ cơm trưa, hai người mới đi trở về.

Hai người tay kéo tay, đi về phía thang máy.

Trong giây lát An Chi Manh cảm giác được tầm mắt vô cùng mãnh liệt nhìn mình, nhìn người phụ nữ quần áo đen cùng mình đi trong thang máy.

Người phụ nữ này thật quen thuộc, nhưng thật giống như không nhận biết!

Nhưng đáy mắt cô nồng nặc hận ý, để cho cô rất quen thuộc, tay không tự chủ kéo chặt An Nhã mấy phần.

An Nhã nghi ngờ nhìn cô. "Thế nào, Manh Manh?"

"Không có sao!" Hoặc là mình đa nghi.

Cô gái quần áo đen đứng ở cửa thang máy tròn mắt nhìn bóng lưng của hai người. "An Chi Manh, nửa năm sau, cô thiếu tôi, tôi sẽ trả lại cho cô gấp mười lần."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 288: Cút ra khỏi đoàn phim

An Chi Manh đột nhiên rét lạnh, run rẩy.

Nhìn người phụ nữ quần áo đen phía sau cửa thang máy, luôn cảm giác thấy qua nơi nào, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi thấy qua nơi nào.

Hai người đi tới một phòng ăn cấp năm sao bên cạnh, An Chi Manh biết người có tiền cũng ít nhiều có chút sạch sẽ.

Phòng bao đều là VIP dành riêng, An Nhã gọi thức ăn, rất nhanh phục vụ viên bưng thức ăn lên bàn.

An Chi Manh nhìn trước mắt mấy chục đĩa thức ăn, bẹp bẹp miệng.

"Manh Manh, hôm nay cô cùng tôi quá mệt mỏi, cô ăn đi!" Cô nhiệt tình giúp cô gấp thức ăn, gấp thức ăn.

An Chi Manh ăn thức ăn trong chén, muốn nói lại thôi. "An Nhã!"

"Kêu tôi Nhã Nhã đi! Như vậy quen thuộc."

"Nhã Nhã, tôi có thể hỏi cô một chuyện sao?" Buông đũa xuống, mặt lộ vẻ khó xử nhìn cô.

An Nhã cũng để đũa xuống, ánh mắt sáng tỏ. "Cô là muốn nói chuyện lần đó, anh tôi vẫn như cũ không buông tha chuyện bồi thường!"

"Anh cô??"

"À! Tôi còn chưa nói, anh tôi chính là Tổng thống nước S."

Cô vừa nói như vậy, cuối cùng An Chi Manh cũng hiểu, tại sao Thủ tướng một nước đối với một công chúa không mang bất kỳ thực quyền ưu đãi như vậy.

"Kia chuyện bồi thường..." Cô thật không nghĩ bởi vì mình, lại để cho anh nhượng bộ.

An Nhã ưu nhã ăn miếng cá, khéo môi nhếch lên nụ cười ưu nhã. "Tôi biết cái điều kiện kia đúng là làm khó cô, nhưng chỉ cần cô đáp ứng điều kiện này, tôi cũng đồng ý thuyết phục anh tôi!"

"Được, cô nói coi!"

"Tôi muốn đi theo cô!" Cô nói rất chậm, nhưng rất kiên định.

An Chi Manh trở mắt ghen hòng nhìn cô, ngón tay hướng mình. "Cùng - tôi - "

"Đúng vậy! Tôi lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng có bạn. Tôi cảm thấy cùng cô rất hợp, muốn cùng cô! Làm sao, cô không muốn? Tôi bảo đảm, tôi tuyệt không ở chỗ Tư Hân, tôi muốn ở thời gian dư lại, có người có ấm áp. Tôi muốn biết bạn là tư vị gì!" Lời cô nói nhàn nhạt, cô quả thật muốn biết bạn là cảm giác dạng gì.

Trên người cô có cảm giác ấm áp để cho người không tự chủ muốn dựa vào, đây là trước kia cô chưa từng trải qua.

Thấy An Chi Manh làm khó, cô lần nữa nhắc lại. "Tôi thật không có ở đây quấy rầy cô cùng Tư Hân, tôi biết tôi đã không xứng với anh." Bởi vì người đàn ông kia, mình đã mất đi trong sạch duy nhất, cô đã sớm không xứng với anh.

Nghĩ đến anh ta, đáy mắt là hận ý.

Bây giờ cô chỉ muốn trong thời gian còn dư lại, đi theo cô, muốn hiểu Tư Hân thích kiểu phụ nữ gì.

An Chi Manh gật đầu đáp ứng, hai người ăn cơm trưa xong, trực tiếp chạy tới đoàn phim.

Ngồi ở trong xe, nghe một đợt tiếng quát tháo khách khí truyền tới một đợt cao hơn.

"Để cho An Chi Manh rời khỏi đoàn phim!"

"Ngăn chặn An Chi Manh, ngăn chặn An Chi Manh..."

"An Chi Manh, rút ra khỏi vòng giải trí."

"Cút ra khỏi vòng giải trí..."

"Cút ra khỏi vòng giải trí..."

Nhìn đám người ngoài cửa sổ, da đầu An Chi Manh tê dại. Cảm giác được tay bị người cầm, quay đầu nhìn về phía cô.

"Cố gắng lên! Cô nhưng là Tổng thống phu nhân tương lai. Sau này cô phải đối mặt vấn đề so với cái này lớn hơn, theo lòng mình đi! Lâu ngày sẽ thấy."

Trong lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ, để cho cô có dũng khí đối mặt. "Cảm ơn cô, Nhã Nhã!"

"Không khách khí! Tôi làm như vậy cũng không phải thuận tụy vì cô." Cô quay đầu qua nhìn ngoài cửa sổ, không nhìn tới ánh mắt cô cảm kích.

Cô cũng không biết mình tại sao bất thành linh nghĩ đến an ủi cô, cô nhưng là tình địch mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 289: Các người ai xứng đáng? ?

An Chỉ Manh đi ra, An Nhã ở sau lưng đi ra.

Hai người xuất hiện, đám người lập tức xôn xao.

An ninh nhanh chóng ngăn ở trước mặt của hai người, bốn người bảo vệ cũng vây quanh hai người.

"Cút ra khỏi vòng giải trí!"

"An Chỉ Manh, cô cút cho tôi, chớ làm nhục phim trong lòng chúng tôi."

"Cút... Cút..." Đám người kích động chen chúc đi tới gần bên cạnh hai người.

Mấy ngàn người chật chội, mười mấy an ninh cùng bốn người bảo vệ căn bản không ngăn được.

An Nhã không biết bị ai đẩy, lao đảo, thiếu chút nữa ngã nhào. Nhìn về phía An Chỉ Manh đỡ mình. "Cảm ơn."

"Không có sao! Cô trước cùng bảo vệ đi, các cô nhắm vào tôi!"

"Vậy cô?" Nhìn đám người chen lấn, rất nhanh an ninh cũng không ngăn được.

"Tôi không có sao!" Nụ cười cô nhàn nhạt, trên người tự mang một loại lực lượng để cho người tin phục.

Hai người bảo vệ hộ tống An Nhã lao ra vòng vây, mọi người vốn cũng không phải là đối với cô, cô rất thoải mái đi tới cao ốc, nhìn An Chỉ Manh bị đoàn đoàn vây.

Nội tâm vô cùng quái quỷ, mi mắt nhúu vừa buông ra, buông lại nhúu chặt.

Khẽ cắn răng, nhìn hai người bảo vệ phía sau nói: "Các người đi giúp cô đi!"

"Được, An Nhã công chúa."

An Chỉ Manh bị người người đè ép ở chính giữa, an ninh rất nhanh bị đẩy ra một chỗ.

An Chỉ Manh đột nhiên cảm giác được trước mắt một bàn tay nhanh chóng đánh hướng mặt mình, xoay người một cái tránh khỏi.

Cô gái đánh lên sao, nhanh chóng đưa chân đá về phía bắp chân của cô.

Điều kiện phản xạ, một cái lộn ngược ra sau ngay sau đó tóm một cái, cổ định cô vững vàng ở trong ngực mình.

Một cảm một đẩy, đẩy cô về phía trên đất.

Cô gái té xuống đất, hai tròng mắt tóe ra âm độc.

"Mọi người đến xem! Cô đánh người rồi! Đánh người rồi! Tôi bị đánh gãy xương."

Giọng cô để cho đám người kích động càng xao động, người không ngừng gạt ra, người đến gần cô, dùng cả tay chân muốn bắt cô hoặc là đá cô một cước nhục chí.

An Chỉ Manh tránh khỏi từng cái, nhìn đám người kích động, ánh mắt lóe kiên định.

Ở dưới sự bảo vệ, đi tới xe cạnh, leo lên.

Mắt lạnh nhìn đám người kích động, thanh âm trong trẻo lạnh lùng."Các người không thích tôi, tôi biết!"

"Biết, còn chưa cắt!" Những lời này rất hiển nhiên càng đưa tới đám người tức giận."Cút! Cút ra khỏi nước R."

An Chi Manh không tức ngược lại cười, khoe miệng cười thần nhiên.

"Các người ghét tôi, không phải cũng là bởi vì Tổng thống chọn là tôi mà không phải các người sao?"

Đám người có trong nháy mắt lúng túng."Chúng tôi là vì nghĩ tới hạnh phúc Tổng thống tiền sinh, cô căn bản không xứng với Tổng thống "

"Đúng, cô không xứng với Tổng thống!"

"Phải không? Kia trong các người ai xứng đáng?" Nụ cười nhàn nhạt quét nhìn toàn trường an tĩnh."Làm sao? Không nói?"

Đám người có người yếu ớt nói: "Dù sao không phải cô."

"Phải không? Không phải tôi, kia đổi thành bất kỳ một người nào người trong các người, là xứng sao?" An Chi Manh quét nhìn toàn trường, nhìn đám người kích động yên tĩnh lại.

Những người này, cũng vẫn chỉ là đứa bé mười mấy tuổi, nhiều nhất cũng mới hai mươi tuổi.

Cô hiểu các cô một thời không tiếp thụ nổi nam thần hoàn mỹ trong tim mình bị người cướp đi, cũng hiểu các cô chê mình.

Nhưng mình hiểu ngược lại để cho các cô càng dung túng, cô cảm thấy mình không nên nhịn.

"Các người luôn miệng nói mình yêu Tổng thống, vậy gần đây các người làm ra chuyện như vậy, chính là yêu anh sao?"

Cô bình thản, nhưng từng chữ rơi vào lòng của mọi người.

An Chi Manh mở miệng lần nữa."Trong các người có ai yêu anh đến vì anh đi chết? Vì anh không chút do dự ngăn cản súng? Có không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 290: Tiệp nhân không biết xấu hổ

Đám người lần nữa trở nên yên lặng như tờ, các cô quả thật yêu Tổng thống tiền sinh, nhưng nếu như nói vì anh vứt bỏ sinh mạng mình, các cô thật có thể làm được không?

"Tôi chưa từng hy vọng xa vời các người có thể lập tức tiếp nhận tôi."

Trong đám người một tiếng thanh gầm thét kích động."An Chi Manh, cô nói láo liên thiên, mọi người đừng nghe cô! Cô chính là một thường dân, còn là một cô nhi không cha không mẹ, cô dựa vào cái gì xứng với Tổng thống tiền sinh cao cao tại thượng."

"Đúng, tôi là một bình dân phổ thông, cũng là một cô nhi. Nhưng ra đời có thể quyết định cái gì không? Trong các người có bao nhiêu người không phải bình dân!" Ngẩng nhìn bốn phía thấy các cô cúi đầu xuống không lên tiếng, cô dừng dừng cười."Tôi thích điện ảnh, vô luận các người kháng nghị làm sao, tôi cũng diễn bộ phim này! Đến lúc đó nếu như tôi diễn không được, tôi hoan nghênh các người phê bình! Tôi không hy vọng xa vời trong lúc nhất thời các người tiếp nhận tôi, nhưng tôi có thể bảo đảm, tôi là thật yêu Tổng thống các người!"

"Mẹ kiếp, nói so với hát còn hay hơn!" Trong đám người không biết ai nói một câu, đám người trong nháy mắt sôi trào lên."Cút ra khỏi vòng giải trí, cút ra khỏi nước R..."

"Rời khỏi Tổng thống tiền sinh!"

Bảo vệ thấy đám người càng ngày càng kích động, không thể không hộ tống cô từ trên xe tới.

Đám người thấy cô muốn đi, càng điên cuồng.

Một người lại một người, rất nhanh, bảo vệ cùng an ninh cũng không ngăn được.

An Chi Manh cảm giác được bị người đẩy, lao đảo một cái mới vừa đứng vững, lại cảm thấy bắp chân bị người đá. Cánh tay cũng cảm giác bị người bấm mấy lần.

Bị bảy người ngăn làm sao cũng không đi ra lọt, đột nhiên cảm giác được tay bị người nắm chặt.

Ngẩng đầu thấy cặp mắt đào hoa câu tâm hồn người "Á Hạo, anh làm sao tới!"

"Anh không tới nữa, em muốn lúc nào mới có thể vào!" Anh kéo áo khoác qua, bọc cả người cô thật chặt vào trong ngực.

Một đường từ đám người chen lấn chen ra ngoài.

"An Chi Manh, cô rút ra khỏi vòng giải trí..."

"Tiện nhân không biết xấu hổ..."

Hai người thật vất vả xuyên qua đám người, Bùi Á Hạo nhìn cánh tay cô đỏ, ánh mắt tối tăm.

An Chi Manh cười nhạt đi về phía An Nhã, giễu cợt nói: "Tôi làm cho người ta chán ghét, đúng không!"

"Sẽ không, các cô sớm muộn sẽ thích cô." Cô nói rất nghiêm túc, cô phát hiện càng cùng cô sống chung, khí tức ánh mặt trời trên người cô sẽ để cho cô càng muốn tới gần.

Mấy người một đường đi về phía cao ốc, nhân viên làm việc bên trong cùng diễn viên đã sớm đến đông đủ.

"Yêu, thật là lớn! Để cho mọi người chúng ta chờ cô!" Mộng Dao khinh thường nhìn cô.

Phó đạo diễn đứng ở chính giữa lớn tiếng nói: "Tốt lắm, người đều đến đông đủ, cùng đi đi!"

An Chi Manh đi theo đám người lên xe, trên xe An Định cùng Tạ Vũ đã sớm ngồi ở trong xe.

An Định cảm kích bản ra đưa cho cô, giọng nghiêm túc. "Đi đến địa điểm còn có mấy giờ, trước cô ôn lại kịch bản, cảnh đầu tiên chính là cô cùng nam chính gặp nhau."

Cầm lấy kịch bản, nghiêm túc nhìn.

Xe, quả nhiên ba giờ mới tới địa điểm.

Địa điểm qua là một thôn trang rất xưa cũ, thôn trang bị từng ngọn núi lớn liên miên chập chùng vây lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 291: Anh không thích, mùi này

Tìm rất lâu, còn không tìm tới phòng. Bùi Á Hạo bỗng nhiên kéo An Chi Manh mang về phòng của mình, trên cánh tay cô còn có dấu tay hồng hồng, nhìn trong lòng anh rất khó chịu.

Loại cảm giác vô lực này, bao nhiêu năm không có cảm nhận được.

"Vươn tay ra, anh giúp em bôi ít thuốc nước."

"Không cần." Cô sao cũng cười cười được, "Một chút thương ngoài da, hơn nữa, Tư Hân có tính sạch sẽ, không thích ngửi những mùi này."

Trong nháy mắt, nội tâm Bùi Á Hạo giống như là dâng lên một đoàn lửa giận, tất cả không cam lòng, tất cả không muốn, tất cả đau lòng cũng trong nháy mắt dâng lên trong lòng.

"Em thích anh ta như vậy, thích đến vì anh ta đi thương tổn tới mình?"

An Chi Manh giật mình, Bùi Á Hạo cho tới bây giờ đều là dịu dàng như nước, lúc nào đối với cô nổi giận, bất thành linh găm như vậy, để cho cô một câu đều không nói ra được, chẳng qua là sững sờ nhìn anh, trong mắt có ủy khuất.

quả đám nắm chặt lại nói lòng, nhắm mắt nói: "Bôi thuốc đi, anh đưa em trở về."

Ngoan ngoãn chìa tay ra, ngoan ngoãn để cho anh bôi thuốc nước lên, lại dán lên băng cá nhân, cũng may vết thương không lớn.

Thật ra thì cũng không cần Bùi Á Hạo đưa cô trở về, bên người An Chi Manh có cận vệ, thấy cô đi ra lập tức nghênh đón, "Bùi tiên sinh, làm phiền anh, Tổng thống gọi điện thoại tới muốn Thiếu phu nhân đi phòng chờ anh."

Cận Tư Hàn tới? lòng Chi Manh nhất thời giống như là nhảy lộn một đoạn.

Bùi Á Hạo hí mắt một cái, đưa mắt nhìn bóng lưng An Chi Manh rời đi, thiếu chút nữa không chế được kéo cô lại bên cạnh mình.

Quay đầu nhìn anh, khẽ mỉm cười, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Cô phải đi bên cạnh người đàn ông khác, cho nên đối với anh không lưu luyến chút nào.

Trong phòng, người đàn ông mặc tây trang màu đen hai tay khoanh ngực, xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ ánh mắt bình tĩnh nhìn thế giới yên tĩnh bên ngoài, thật lâu cũng không có nhúc nhích.

Anh ghét đơn sơ như vậy, nhưng cố nén không có rời đi, phòng đủ sạch sẽ, nếu không anh thật không biết có thể hất tay đi hay không.

Ai, tính, giữ vững một chút, anh là tới thấy Manh Manh, không thể không thấy người liền đi.

Chốc lát tiếng gõ cửa vang lên, anh hơi nghiêng đầu, "Đi vào."

An Chi Manh đẩy cửa đi vào, đầu tiên là thò đầu dè dặt nhìn Cận Tư Hàn, sau đó đi vào, "Hi hi, Tổng thống đại nhân... Ngài đang đợi em nha?"

Cận Tư Hàn nhú mày, sau đó ngồi vào trên ghế sa lon, chỗ trống bên người, "Một mùi thú vị chết, ngồi qua tới."

An Chi Manh bĩu môi một cái, không cam lòng không muốn ngồi vào bên người anh quay lưng lại, "Anh không phải chê em thú vị mà!"

Thăm thẳm thờ dài một cái, từ sau ôm cô, giống như là phát ra một tiếng than: "Manh Manh nha..."

Chi bắt quá một tiếng này, sẽ để cho tất cả cô giữ vững đến bây giờ đều hóa thành hư không, chớp mũi đau xót, thiếu chút nữa thì khóc lên.

Người khác không hiểu cô, mắng cô đánh cô, những thứ này cũng không quan trọng, nhưng chỉ cần anh vẫn còn hiểu cô, vậy cô nhất định có thể kiên trì tiếp!

"Em phải diễn bộ phim này, coi như người toàn thế giới không chịu thừa nhận em, cũng không có quan hệ!" Hít mũi một cái, "Em nhất định phải chứng minh cho các cô nhìn!"

Cận Tư Hàn chậm rãi nhếch mép lên lộ ra một nụ cười tán dương nhạt —— đây mới là người phụ nữ anh Cận Tư Hàn coi trọng, nhất định phải có đầy đủ lòng tin mới có thể cùng anh đứng ở cùng một độ cao.

"Ừ." Cúi đầu hôn cổ An Chi Manh, "Anh tin tưởng em, bất quá, muốn anh giúp một tay sao?"

"Mới, mới không cần." trên mặt cô hồng hồng, lời đều nói không thuận, Tổng thống đại nhân thật là tùy thời tùy chỗ cũng có thể chọc ghẹo người!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292: Trình độ công chúa của một nước

Cận Tư Hàn nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên ngẩng đầu mặt đầy không vui: "Còn nữa, anh nghe nói, em đi phòng Bùi Á Hạo?"

An Chi Manh nháy nháy mắt, lông mi còn treo nước mắt, bọn họ mới vừa đang nói gì, tại sao lại nói đến cái này?

Gặp mặt ngắn ngủi, Cận Tư Hàn cũng không có lưu lại lâu.

Nhắc tới anh lần này nên tới, không thể để cho người biết, sợ rằng sẽ đưa tới xôn xao. Trong lòng An Chi Manh biết, làm thế nào cũng không bỏ được, kéo tay anh không chịu buông.

Chỗ này như vậy, lại phải đến một hai tháng, lần này gặp mặt đại khái sẽ biến thành một lần cuối cùng hai người gặp mặt đi.

"Manh Manh, nghe lời." Cận Tư Hàn sờ sờ đầu của cô, "Anh còn biết được."

An Chi Manh bĩu môi, "Anh đi tốt lắm."

"Anh đi, em không muốn tiến."

Xe lái rời ngôi nhà, An Chi Manh dựa vào ở trên cửa, nhìn cũng không liếc mắt nhìn.

Anh hiểu cô, nếu là đưa, có thể sẽ càng khó chịu hơn đi.

trong phòng Tổng thống, Tịch Cẩm Viêm mặc vào âu phục, nâng lên nụ cười mỉm, ánh mắt như đuốc nhìn về phía trước, "Tiếp theo để cho chúng ta đi nhìn Tổng thống phu nhân tương lai của chúng ta, sẽ tiếp nhận khảo nghiệm như thế nào đi!"

Cận Tư Hàn vừa rời đi trong chốc lát, An Nhã ôm một cái chăn nhỏ đi tới, Tạ Vũ đi theo phía sau cô, dáng vẻ thận trọng, rất sợ chọc vị công chúa này không vui, sẽ lại giống cô đại vậy bị loại.

Cô tới làm gì? An Chi Manh nhíu mày.

An Nhã quan sát căn phòng hài lòng gật đầu một cái, "Ừ, những thứ này rất sạch sẽ, tôi ở nơi này đi!"

"Đây là phòng của tôi, phía trên có tên tôi!"

An Nhã híu mắt, lạnh giọng cười nói, "Tôi coi trọng, làm sao, cô không nhường lại?"

An Chi Manh thiếu chút nữa không nhận được nổi giận, có tính khí công chúa, thế nào cũng có giới hạn nha!

Tạ Vũ thấy tình thế khó xử, cô biết hôm nay An Chi Manh đã bị rất nhiều ủy khuất, vạn nhất một hồi hai người đánh nhau, cô giúp ai!

Hít sâu một hơi, mặt An Chi Manh không thay đổi nhìn An Nhã, lạnh lùng nói: "Không có, cô muốn là vui vẻ sẽ để cho cô, cái gì cũng cho cô!"

Nghe cô nói như vậy, tính khí An Nhã cũng hoà hoãn, cô đi tới bên giường hát chăn một cái, chỉ chớp mắt An Chi Manh nói: "Vậy cô trả lại Tư Hàn cho tôi!"

"Chỉ có điều này, tôi không làm được!" mặt An Chi Manh đầy kiên định, cô biết nên ở nơi nào nhượng bộ, nhưng có ít thứ cô là quyết không thể nhượng bộ.

"Cô!" An Nhã thờ hồn hên, tính khí không có không chế được, đưa tay quát tới.

Xem ra, cũng là phát cáu.

An Chi Manh nhắm mắt chuẩn bị ngay đón một cái tát sau đó, ai ngờ đau đón cũng không có đến.

Hơi vén mắt lên một cái kẻ hở, chỉ thấy Bùi Á Hạo nắm cánh tay An Nhã nhíu chặt mày, mặt đầy không vui.

"Anh làm gì? Anh mau buông tôi ra, có nghe thấy không?"

Bùi Á Hạo giống như không có nghe thấy vậy, cả người nhấn nạy tới cực điểm.

"Á Hạo?" An Chi Manh thờ dài, "thân thể An Nhã không tốt, anh không nên chọc cô tức giận."

mắt Bùi Á Hạo lạnh nhìn An Nhã, "công chúa lại chỉ có tình độ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 293: Các người đều khi dễ tôi

lời nói Bùi Á Hạo nghiêm nghị, ngay cả An Chi Manh nghe đều cảm thấy có một chút đã thương lòng người, chớ nói chỉ là An Nhã công chúa được nuông chiều từ nhỏ lớn lên.

Ánh mắt An Nhã đầy nước mắt, ủy khuất muốn khóc lên.

Cô lúc nào khổ như vậy, lúc nào bị người chỉ trích qua, ngay cả căn phòng đều phải cùng người gây gỗ?

Bất quá là bởi vì thích một người.

"Các người đều khi dễ tôi!" An Nhã vừa nói, đẩy Bùi Á Hạo ra chạy ra ngoài.

An Chi Manh cũng muốn đuổi theo, bị Bùi Á Hạo kéo lại.

"Cô đi xem cô ấy, không muốn làm chuyện ngu xuẩn gì." Bùi Á Hạo đối với Tạ Vũ nói, ánh mắt lạnh như băng, để cho Tạ Vũ không khỏi run lập cập.

Trong tin đồn, Thiên vương Bùi Á Hạo không phải dịu dàng như ngọc sao? ánh mắt anh cũng có thể lạnh như băng nha!

Cô bắt đắ dĩ nhìn anh, cô dĩ nhiên sẽ không bởi vì An Nhã đi chỉ trích anh, dẫu sao anh vì mình mới nổi giận.

Cô chẳng qua cảm thấy không biết làm sao, lại cảm thấy thật có lỗi với anh.

Hai người trầm mặc, ngay cả bầu không khí cũng trở nên có chút vi diệu.

Cuối cùng vẫn là An Chi Manh mở miệng trước nói lời, "Anh làm gì cùng An Nhã đối nghịch, anh cũng không phải không biết tính tình của cô, trẻ nít vậy."

"Cô là trẻ nít, em thì không phải là sao?" Bùi Á Hạo cũng than thở một tiếng, lòng tràn đầy đau lòng cũng không giấu được, "Manh Manh, không nên bởi vì người khác mà ủy khuất mình."

An Chi Manh sững sốt, chưa từng có người nói với cô như vậy.

Cô biết nếu như đứng ở bên người Cận Tư Hàn, như vậy cô nhất định phải cường đại lên, phải cùng anh đi hết quãng đường còn dư lại.

Tất cả mọi người đều nói cho cô, phải học nhẫn nại, học kiên cường, chỉ có Bùi Á Hạo nói với cô, không muốn ủy khuất mình.

Có một loại xung động muốn khóc, loại cảm giác bị người ôm vào trong ngực an ủi thật tốt.

Nhưng cô không thể tham luyến loại cảm giác này, giống như cô không thể khóc vậy.

Người mềm nhũn, lại cũng kiên cường đứng lên.

An Chi Manh lắc đầu một cái, kéo ra mỉm cười, "Em không có quan hệ, anh không cần lo lắng em "

...

Mặc dù là trong núi, nhưng có núi có sông, hoàn cảnh tốt.

Cách đó không xa thì có một cái sông nhỏ, so với thành phố lớn mà nói, nó càng trong suốt, cũng càng thêm tràn đầy khí tức tự nhiên.

An Nhã chịu đi theo nơi này, cũng là bởi vì cái địa phương này đối với thân thể cô có chỗ tốt.

Cô không thể chạy nhanh, giờ phút này đứng ở bờ sông nhỏ dùng sức đá đá vào trong nước, một chút một chút đụng mặt nước, nghe động động động tâm tình cũng biến thành khá hơn.

Thật ra thì cũng không có gì phải tức giận, cô chẳng qua là cảm thấy rất bức bối, muốn tìm một chút gì giải buồn.

"Cô là... công chúa nước S, tôi nhớ không lầm chứ!" Sau lưng bỗng nhiên truyền tới một thanh âm, An Nhã xoay người nhìn thấy một người phụ nữ chừng hai mươi tuổi ở sau lưng cô, hướng về phía cô hơi cười.

"Kêu tôi An Nhã là được." Cô không muốn cùng cô già bộ cái gì, dứt khoát nói.

Cô cười một tiếng, đến gần An Nhã chìa tay ra, "Cô khỏe, tôi kêu Phó Tiểu Tiểu, lần này diễn nữ số hai em gái anh Á Hạo."

An Nhã hơi cười, "a." Vừa nói muốn đi.

Phó Tiểu Tiểu cùng cô sóng vai đồng hành, từ xa nhìn lại, hai người giống như là chị em cảm tình rất tốt vậy.

"Tôi nghe nói cô tìm phòng?"

An Nhã nhìn cô một cái, đề phòng nói: "Cũng không có, bất quá cô nghe nói ngược lại là rất nhanh."

"Tôi ở đây có chút quan hệ, nếu như có thể, tôi nhường lại phòng của tôi cho cô ở!" Phó Tiểu Tiểu nghiêng đầu, nụ cười vui vẻ, cũng khó trách có thể chọn làm nữ số hai lần này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 294: Lầy lòng cô sao? ? ?

An Nhã lắc đầu, nhàn nhạt ý cười: "Không cần, tôi còn có thể không tìm thấy một nơi ở sao?"

Cô kháng cự như vậy, ngược lại Phó Tiểu Tiểu không có nghĩ tới.

"Ừm, cô muốn ở phòng của An Chi Manh sao? Nếu không tôi nói một câu cùng anh?"

Không biết tại sao, rõ ràng Phó Tiểu Tiểu vẻ mặt vui cười, lại làm cho cô cảm thấy không thoải mái, luôn cảm thấy không bằng An Chi Manh nhìn chân thực như thế.

Thật giống như... Giống như đang diễn trò.

"Đã nói không cần rồi." An Nhã hơi không kiên nhẫn, vừa lúc Tạ Vũ tìm tới, lập tức An Nhã vẫy tay với cô: "cô qua đây, tôi không biết đường, cô dẫn tôi trở về."

Tạ Vũ liên tục chạy không ngừng, thấy Phó Tiểu Tiểu một lần, lời cũng không dám nói, lời kéo An Nhã đi.

Cô cũng không đuổi theo, chỉ là đứng ở đằng kia, Nhìn thấy bóng lưng của hai người, hơi hơi giương lên khóe miệng.

"Còn nhiều thời gian a." Phó Tiểu Tiểu nói.

Tạ Vũ chỉ biết khẩn cấp lời kéo An Nhã đi, có thể vị An tiểu thư này tính khí lớn, đến hiện tại cũng chưa có chọn được gian phòng tốt, cô muốn mang cô ta tới đâu đây!

"bây giờ chúng ta đi đâu đây?" gương mặt Tạ Vũ khó xử.

"Vây đi cùng tôi tốt rồi." An Nhã thờ dãi một hơi, không nghĩ tới trợ lý nhỏ bên người An Chi Manh đều ngạc nhiên thế.

"trở về nơi An Chi Manh thì tốt rồi."

"A... A?"

Cái này lại muốn tranh phòng, sẽ không đánh nhau sao?

"Tôi mới không đánh nhau với cô ta." Vỗ bả vai Tạ Vũ: "cô cứ yên tâm nhìn kỹ, lần này là tôi muốn ở cùng một chỗ với cô ta."

A? Chẳng phải là muốn mỗi ngày đánh nhau sao?

An Chi Manh đều chuẩn bị đem gian phòng nhường lại cho An Nhã, thân phận cô đặc thù, có liên hệ với Cận Tư Hàn, vẫn là không nên đắc tội.

Miễn cho Cận Tư Hàn khó xử về sau.

Ai ngờ An Nhã ở bên ngoài lang thang một vòng trở về nói câu nói đầu tiên chính là, "Tôi muốn ở cùng một chỗ với cô."

A?

An Chi Manh chẳng muốn kinh ngạc, cô theo kịp tư tưởng An Nhã nha!

Thờ dãi một hơi, An Chi Manh đành phải chuyển cái giường đến, lần này gian phòng lúc đầu rộng rãi lại trở nên nhỏ hẹp rồi.

Chỉ là nhìn thấy giường An Nhã phủ kín ren, trong lòng An Chi Manh có chút ngứa—— có thể xinh đẹp nha.

Nhìn cô một chút, bỗng nhiên vỗ bên cạnh: "nếu muốn, trong hành lý tôi còn có một bộ."

An Chi Manh trừng mắt nhìn, đây là... lầy lòng cô sao?

"cô không muốn sao?"

"Muốn! Làm sao không muốn!" An Chi Manh nhếch miệng cười một tiếng, thòi cơ tốt như thế, sao cô có thể không muốn?

Muốn đứng bên cạnh Cận Tư Hàn, thêm một bạn luôn luôn tốt hơn so với thêm một kẻ thù.

Huống chi... An Chi Manh nghĩ, người này không phải kẻ thù, trước mắt là tình địch.

Đoàn làm phim chính đốn bắt quá nghỉ ngơi hai ngày, phim dân quốc của năm, tác phẩm này đầu tư đạt một triệu bảy ngàn vạn (Nhất Diệp Tri Thu) chính thức khai mạc rồi.

Nữ chính là An Chi Manh đóng vai Tuyết Liên nữ chính hái trà, mà Bùi Á Hạo là Chu Bình Vũ du học trở về.

Chu Bình Vũ theo cha xuống núi xem trà, thấy được nữ hái trà Tuyết Liên, giật nảy mình, từ đó vừa thấy đã yêu, cam nguyện ở trong núi học tập văn hóa trà đạo. Nhưng mà chiến loạn đánh tới, Chu Bình Vũ không thể không rời núi chống địch, từ đó hai người này thiên nhân vĩnh cách.

Tuyết Liên đợi Chu Bình Vũ rất nhiều năm, trong phòng nhỏ trên núi Tuyết Liên thường xuyên truyền đến Hương Trà, là cô vì vong phu pha một chung trà an hồn.

Đạo diễn chính là An Đạo lưng danh, anh làm qua rất nhiều tác phẩm tuyên dương văn hóa Trung Hoa, từ khi anh đến đạo diễn, có thể nói là dẹt hoa trên gấm.

lần đầu tiên An Đạo nhìn thấy An Chi Manh đến liền hí mắt cười nói: "Khí chất vậy. Tươi mát, hoàn toàn thích hợp."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 295: Bom hẹn giờ - Tịch Cẩm Viêm

An Chi Manh khiêm tốn cười một tiếng: "ngài quá khen rồi."

Ai ngờ An Đạo quay đầu lại giờ ngón tay cái với Phó Tiểu Tiểu: "Thủy Linh! Dật trí!"

Phó Tiểu Tiểu ngượng ngùng cúi đầu.

Lúc đầu ngoại giới đối với tuyển chọn lần này có lời oán giận, cho rằng Phó Tiểu Tiểu xuất thân tốt đẹp, lại đẹp mắt hơn so với An Chi Manh, cô làm nữ chính mới phải.

Tự xưng xuất hiện Chi Manh, làm sao có thể tiếp thu được hả?

"An Đạo đối với hai cô đều quá khen, gánh không nổi lời người khen ngợi." giọng mang theo khiêu khích truyền từ sau lưng đến, mọi người nhìn lại, lập tức đều ngây ngáp.

người đàn ông này mặc tây trang màu rượu vang đi từng bước an ổn, áo sơ mi màu đen bá đạo, nhưng lại bị anh mặc ra một loại cảm giác yêu nghiệt.

Cũng thế, người này có thể mặc thường phục màu rượu vang đến, cũng khẳng định không phải nhân vật gì bình thường.

Đúng vậy, người đàn ông này lưng thẳng đi tới ăn mặc nổi bật có thể không phải là Tịch Cẩm Viêm.

An Chi Manh lui lại một bước, cô vừa thấy Tịch Cẩm Viêm đã cảm thấy rụt rè, ánh mắt người đàn ông này nhìn mình luôn rất điên cuồng lại lộ ra lạnh lùng, để cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Chỉ là cô bước lui lại, cũng rơi vào trong mắt Tịch Cẩm Viêm.

Anh hơi hí mắt khẽ quét qua trên người An Chi Manh, sau cùng rơi xuống trên thân Phó Tiểu Tiểu.

Phó Tiểu Tiểu cũng mím môi mà cười với anh, Tịch Cẩm Viêm giống như là không nhìn thấy.

"An Đạo."

"Há, Tịch tổng "

Hai người khách sáo lẫn nhau vài câu liền vào đề chính, tính khí Tịch Cẩm Viêm không tốt mọi người đã nghe thấy, An Đạo cũng cao ngạo, hai người này đụng vào nhau, không chắc chắn xuất hiện chuyện hay gì.

"Thời gian cũng không sớm, An Đạo, cảnh đầu diễn trò chụp ảnh, tôi dành thời gian tới xem một chút, các người đang ngồi thế nhưng tuyển chọn tí mỉ đi, đừng để tôi thất vọng."

Mọi người xác nhận, ai cũng không dám nói thêm một câu.

Cái này cảnh đầu lên núi hái trà, đối với nhóm đạo diễn khả năng chỉ là ngồi trước màn hình TV xem một tuồng kịch.

Có thể đối với An Chi Manh mà nói, cô lại muốn cống gửi trà đi qua đường núi gấp khúc, vác cây trà tươi tốt ra.

Cô biết một hồi đóng gian khổ, nhưng lại không nghĩ tới, ngay từ lần đầu liền đã gặp khó khăn.

Cây trà mang ở trên lưng.

"Ngừng." Tịch Cẩm Viêm không nhịn được phát tay: "cho thêm bên trong cây trà nhiều đồ vật, nhẹ như vậy, diễn không giống."

An Chi Manh nhìn An Đạo, ai ngờ anh sò lên cảm suy nghĩ, vậy mà thật cho người tăng thêm: "nói có lý, tăng thêm."

An Chi Manh khẽ cắn môi, cống nửa cây trà đi lại một lần.

Thiếu nữ hái trà cũng chỉ mang giày vải thêu hoa, đế giày mỏng, giẫm trên đá vụn, đừng đề cập đau bao nhiêu rồi.

An Chi Manh cũng không nói lời nào kể khổ một câu, mặt vẫn mỉm cười tiếp tục đi tới đích.

"Ngừng." Tịch Cẩm Viêm lại phát tay: "bước đi đều đi không giống thiếu nữ hái trà, trở lại."

An Chi Manh mím môi, muốn đi như thế nào mới có thể giống thiếu nữ hái trà?

"Ngừng, đi vào rừng trà làm sao khôn khéo như thế? Làm lại."

"Ngừng, đi quá chậm, đi nhanh một chút, làm lại."

"lúc cùng người chào hỏi không thể cười nhiều một chút sao? Làm sao vậy, làm lại!"

Đến sau cùng, Tịch Cẩm Viêm đều lười nói lý do, bắt chéo hai chân phát tay: "làm lại."

An Chi Manh đứng giữa một mảnh màu xanh biếc, mắt lẳng lặng nhìn Tịch Cẩm Viêm.

liếc một chút, không vui không buồn, không lo không thích, bình tĩnh giống như là một hồ nước, không ném xuống một cục đá, nó vĩnh viễn không hiện lên gợn sóng lăn tăn.

Tịch Cẩm Viêm nắm chặt tay, hầu kết trên dưới xoay động, một câu cũng nói không nên lời.

Giống, thật sự là rất giống rồi.

Ánh mắt này thật sự rất giống cô ta, nếu như không phải tận mắt nhìn cô ta chết trong ngực của mình, Tịch Cẩm Viêm đơn giản cho rằng, An Chi Manh cũng là người kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 296: Cái người phụ nữ này ngu dốt

Vẫn nói, chính mình sinh ra ảo giác sao?

An Đạo mỉm cười hỏi Tịch Cẩm Viêm: "Tịch tổng, vẫn còn lặp lại sao?"

Môi mỏng trên dưới hợp lại, Tịch Cẩm Viêm lạnh lùng phun ra hai chữ: "làm lại."

An Đạo lộ ra một nụ cười trên tức, cảm loa gọi An Chi Manh: "Manh Manh, có nghe thấy không, Tịch tổng muốn cô làm lại một lần."

lúc đầu anh đối xử bình đẳng với các diễn viên, bị anh ta giầy vò, bỗng nhiên đối với cô gái nhỏ sinh ra một số đồng tình, nói chuyện thân cận hơn nhiều.

Trở lại một lần liền tới một lần đi!

Giật cây trà trên người, thờ dài một hơi.

có nhánh cây chạm xuống vết thương trên cánh tay, thấm đau, đưa tay vuốt vuốt, đáy lòng kìm nén một hơi.

An Đạo mở miệng: "Nghỉ ngơi mười phút trước."

An Định ở một bên nhìn thấy đau lòng, nhanh chóng đi lên cầm một bình nước xách gửi trà cho cô.

"Manh Manh nhanh uống miếng nước, bình tĩnh một chút, Tịch tổng thật sự là rất tra tấn người, trở về nói cho Tổng Thống tiên sinh, để Tổng Thống tiên sinh trừng phạt anh ta!"

An Chi Manh lắc đầu: "đừng nói cho anh ấy, tôi muốn dựa vào chính mình nỗ lực đứng ở bên cạnh anh ấy."

Sao có thể vẫn dựa vào Tư Hàn? Một mực dựa vào anh, là vĩnh viễn cũng không có được công nhận của người khác.

An Định thức thời không nhắc lại đề tài này, nghĩ đến biện pháp chọc cô vui vẻ: "Manh Manh, chờ về sau cô nổi danh, chúng ta qua Hollywood, đến lúc đó tôi không gọi An Định gọi An D ss! Kiểu gì?"

An Chi Manh cười không ngừng, cô nghiêm túc nói với An Định: "chắc chắn chúng ta sẽ có ngày này, tôi cam đoan với cô!"

Phó Tiểu Tiểu hai tay vòng quanh ngực nhìn hai người này, lạnh lùng cười, muốn tiến quân Hollywood, đi ra thế giới sao?

Thật đúng là nằm mộng!

Cô nhìn về phía khác, Bùi Á Hạo vẫn lấy tư thái hộ hoa sứ giả đứng bên cạnh An Chi Manh, giờ phút này tựa ở phía trên thân cây, mắt lạnh nhìn cảnh tượng ấy.

Phó Tiểu Tiểu có chút kỳ quái, theo lý thuyết, người sáng suốt đều đã nhìn ra được làm khó An Chi Manh, giờ phút này Bùi Á Hạo nên sớm xông lên phía trước mang cô đi, thế nhưng anh lại đứng đây không nhúc nhích.

Nghĩ nghĩ, Phó Tiểu Tiểu đi ra phía trước. "Ồ chỗ này xem giống như có chút nhàm chán, giống như các cô kết thúc còn cần một khoản thời gian, chúng ta có thể đóng trước hay không?"

Bùi Á Hạo lạnh lạnh nhìn cô một chút, giật giật khóe miệng: "tôi không cảm thấy nhàm chán."

Cô bĩu môi, xem ra vị Bùi Thiên Vương này không hề trấn định giống như bề ngoài!

Đúng lúc này, Tịch Cẩm Viêm lại đá cái bàn: "các người muốn kéo dài tới khi nào? Lại tiếp tục!"

Lần này Bùi Á Hạo cười cũng không cười được, đang chuẩn bị tiến lên lời An Chi Manh đi, Phó Tiểu Tiểu túm chặt anh lại, sau đó ra hiệu anh nhìn bên cạnh.

Một bên, Tạ Vũ thờ hồn hèn dặt An Nhã tới rồi.

An Chi Manh đang chuẩn bị một lần nữa, An Nhã tiến lên một bước, nữu gửi trà lại ném trên mặt đất.

"An Nhã?"

đôi mắt cô tràn đầy lửa giận, căm tức nhìn Tịch Cẩm Viêm: "anh khi dễ con gái vui sao?"

người phụ nữ này có thể là người đầu tiên dám phản kháng Tịch Cẩm Viêm, tất cả mọi người có thói quen thần phục anh ta, bỗng nhiên trông thấy một người đến phản kháng, trong lòng lại không biết thế nào xuất hiện một loại khoái cảm

Lập tức liên tưởng đến thân phận của An Nhã... Cô làm việc mà không có người khác dám làm rồi.

Tịch Cẩm Viêm hí mắt, sau đó đứng lên: "các người tiếp tục, tôi không chơi cùng các người rồi."

Anh cứ như vậy đi rồi hả? Nhìn thấy bóng lưng anh rời đi, nhất thời còn không thể tin được.

hôm nay anh tới đến cùng là làm cái gì? Đơn thuần là đến làm khó mình sao?

"cô cũng thật là đần độn, cứ như vậy để cho người ta khi dễ, anh Tư Hàn làm sao lại thích người phụ nữ ngu dốt như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 297: Nội tâm An Nhã mâu thuẫn

"Phốc xuy..."

"Cô còn cười?" An Nhã thở phì phò nhìn cô.

An Chi Manh thở thật dài. "Cám ơn cô, rất cám ơn cô, An Nhã."

An Nhã quay đầu qua, gò má tuyệt đẹp có tia đỏ ửng không bình thường. "Cái gì đó, khách khí như vậy..."

Bùi Á Hạo tiến lên. "An Đạo, điều này, còn phải quay nữa sao?"

An Đạo phát tay một cái, "Không cần, mấy cái trước cũng có thể dùng, các người chuẩn bị cảnh kế tiếp."

An Chi Manh thở phào nhẹ nhõm, vừa quay đầu lại, Bùi Á Hạo đang nhìn cô, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhìn nhau cười.

Cô há miệng, đối với Bùi Á Hạo làm một động tác tiếng cám ơn.

—— cám ơn anh, không có lỗi mắng tiến lên vì em giải vây.

Thật ra thì đây cũng là dựa vào chính thực lực mình, giải trừ nguy cơ lần này, không phải sao?

An Chi Manh vĩnh viễn cũng sẽ không biết, cái nhìn khi cô ở cây trà xa xa nhìn Tịch Cẩm Viêm, đối với Tịch Cẩm Viêm mà nói có dạng gì ý nghĩa.

Là cái nhìn kia, cứu chính cô.

Lúc này, ở thủ đô Cận Tư Hàn đang cầm iPad xem video phía trên.

Phía trên, An Chi Manh cũng cái giỏ trà đi vào trong vườn trà, trên mặt mang nụ cười đầm đìa, ngây thơ chất phác ngược lại thật giống như là một trà nữ chất phác.

Đưa tay, đầu ngón tay thon dài ở trên màn ảnh vạch qua, giống như muốn cách màn ảnh, đi đụng mặt cô.

Cô cùng người khác nói, đối với người khác cười, sau đó quay đầu, thấy được đàn ông khác.

Cảnh đầu "Nhất Diệp Tri Thu", lúc trà nữ Tuyết Liên hái trà, gặp Chu Bình Vũ tới thị sát, cách một hàng cây trà nhìn nhau cười, rõ ràng không nhận biết nhau, nhưng thật giống như bạn tốt đã quen biết rất nhiều năm vậy.

Chính là nụ cười này, Chu Bình Vũ đối với Tuyết Liên vừa thấy đã yêu.

Mà trong cuộc sống thực tế, An Chi Manh đúng là cùng Bùi Á Hạo, quen biết không lâu nhưng lại rất ăn ý, loại ăn ý này, cũng trở thành một thành công lớn nhất của bộ phim.

An Chi Manh muốn thành công, cô phải thành công.

Nếu không, Tư Hàn mới không đồng ý cô đi cùng Bùi Á Hạo cùng nhau quay phim.

Tổng thống đại nhân nhìn cảnh quay ngắn hôm nay mới đăng tải, tâm tình mâu thuẫn dị thường—— anh nhưng là chấp tay nhường vợ cho tình địch!

"Tổng thống, hôm nay Tịch tổng tự mình đi dạy dỗ Thiếu phu nhân đóng phim như thế nào." Thư ký ở một bên nhắc nhở.

Cận Tư Hàn ngẩng đầu, hơi híp mắt, chuyện này không cần nghĩ cũng biết hôm nay Tịch Cẩm Viêm rốt cuộc làm chuyện gì.

Làm khó Mạnh Mạnh? Hừ, thật là không để Cận Tư Hàn anh ở trong mắt.

"Anh ta giống như rất rảnh rỗi, lại chạy đến cái loại trong núi sâu đó." Cận Tư Hàn buông iPad xuống, thật không muốn thấy gương mặt "Tình địch" đó, "An bài cho anh ta nhiều chuyện làm một chút, để cho anh ta bận rộn đi."

Ai nha, Tổng thống đại nhân giống như muốn hồng nhan giận dữ, ra âm chiêu.

"Dạ, Tổng thống đại nhân!" Thư ký rất tán đồng, vì Thiếu phu nhân bọn họ đáng yêu, làm gì đều là đúng.

——Đoàn phim Nhất Diệp Tri Thu——

Cảnh đầu cũng không có cảnh Phó Tiểu Tiểu, cô nhìn Tịch Cẩm Viêm cũng chuẩn bị rời đi.

"Cầm môi son tới, nhanh lên một chút." Đầy trợ lý nhỏ bên người, rất không nhịn được, "Hóa trang còn không ra sao? Một chút cũng không chuyên nghiệp."

"Chị Tiểu Tiểu, chị Linh nói tiếp theo muốn quay cảnh nam chính nữ chính lần đầu gặp nhau, đang bỏ trang cho An Chi Manh, vô ích không ra."

"Cái loại nhà nhỏ đó!" Hai tay khoanh ngực, khề nhừ mảy, "Đi, để cho tôi đi xem một chút cái gọi là bỏ trang, có muốn nặng như vậy hay không!"

Tuyết Liên cùng Chu Vũ Bình lần đầu tiên gặp nhau, là mở đầu tất cả câu chuyện, cho nên hai người nhất định phải lấy trạng thái tốt nhất tới quay phim.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Người đàn ông sau lưng

"Thật là không biết Tịch tổng nổi cơn gì." Ngắt cái khăn lông cho An Chi Manh lau mồ hôi, An Dịch lăm bằm không ngừng, "Tôi xoa một chút, mặt em đỏ bừng, một hồi quay không sao chứ?"

"Có cái gì quan trọng hơn." Nhận lấy khăn lông lau mặt, lời nói tương đối tùy ý.

"An Dịch, chị đi xem An Nhã đi, nơi này có Tạ Vũ ở là đủ rồi."

"Được được, biết." An Dịch không nhận được lại lăm bằm, "Thiệt là, thật không biết cô cùng qua tới làm gì, còn phải ta tới làm trâu làm ngựa phục vụ."

Bất đắc dĩ lắc đầu, giờ lên nụ cười, bên cạnh mình còn có nhiều bạn tốt đang khích lệ mình như vậy, vậy cô nói cực khổ cái gì?

"Manh Manh nha, có rảnh rồi sao? Tôi bỏ trang."

"Chị Linh, phiền toái chị."

Mặc dù bây giờ thời tiết không nóng, có thể là mới vừa dày vò như vậy, lớp hoá trang mình tất cả mất hơn nửa, chị Linh dứt khoát giúp cô trang điểm lần nữa.

Cô gái nhỏ mười tám tuổi da non giống như là có thể bóp ra nước, giúp cô đơn giản lau lớp phấn phủ, lại phủ thêm phấn, cũng không cần sửa chữa quá nhiều, so với trước còn phải mịn mà rất nhiều.

"Chắc chắn, tôi thật đúng là hâm mộ các người, những người tuổi trẻ này, da thật là quá tốt."

"Chị Linh quá khen." Khen ngợi như vậy cũng không phải lần đầu nghe, nhưng so với những đối trá ồn ào, lời nói đơn giản như vậy càng làm cho cô cảm thấy chân thực.

"Nguyên lai chị Linh thật sự là bận bịu, không phải cố ý không đến giúp tôi bỏ trang." Người phụ nữ mặc quần màu xanh da trời dựa vào ở trên cửa, hai tay khoanh ngực, miệng bới móc, một đôi mắt đen xinh đẹp trong tròng đầy hài hước, thấy thế nào cũng như là đang giễu cợt.

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên có chút lúng túng, tay chị Linh còn cầm môi son không biết nên tiếp tục hay nên dừng lại.

"Phó tiểu thư..." Chị Linh khó xử.

"Chị Linh chị đi đi, giúp Phó tiểu thư bỏ trang."

"Nhưng là..." Hôm nay Phó Tiểu Tiểu không phải là không có quay sao?

Phó Tiểu Tiểu đi lên trước, đứng trên cao nhìn xuống An Chi Manh, "A nha, tai đỏ... Còn không có hết đâu, vậy phải làm sao bây giờ?"

Nhìn nhau, An Chi Manh một chút cũng không chịu lùi bước, cô ngược lại khề ním cười, híp mắt trở về đánh tới, "Kia Phó tiểu thư nói, có nên cướp chị Linh từ bên người tôi đi hay không?"

"Cô da non như vậy, phỏng đoán hai bàn tay ai cũng không cần tẩy đi tai đỏ." Phó Tiểu Tiểu nhẹ liếc cô một cái, "Cô cho là cô trở về còn có thể là Tổng thống phu nhân sao? Cúp đuôi làm người đi, cô cho tôi là ai!"

Đúng là, người nơi này đều biết Phó Tiểu Tiểu có bối cảnh, nhưng lại không biết là ai.

Mặc dù sau lưng An Chi Manh có Cận Tư Hàn, nhưng là minh tinh không có được quốc dân ủng hộ, coi như cuối cùng Tổng thống nước R Cận Tư Hàn sẽ lấy cô sao?

Những thứ này đều là không có được nghiệm chứng.

Đã chuẩn bị rồi đi, nhưng là, xe ngừng ở ven đường đã nửa giờ vẫn còn không có phát động, giống như đang chờ ai.

Trong xe, Tịch Cẩm Viêm đang trả lời điện thư, chẳng qua là lúc anh mở ra phong điện thư đầu hiệu "King " nhìn hồi lâu, môi vô ý thức nâng lên, ngón tro thon dài ở trên bàn phím có quy luật gõ, có chút thờ ơ.

"Cái này thì không nén được tức giận, Tổng thống của chúng ta có một chút không tốt."

Phát qua loại điện thư tương tự với hàm nghĩa cảnh cáo, thì chẳng khác nào hướng anh tuyên cáo —— tôi có xương sườn mềm, chính là An Chi Manh.

Nhưng là, từ khác một tầng ý nghĩa nói, Cận Tư Hàm không phải nói cho Tịch Cẩm Viêm, không nên quá quá đáng, trừ phi anh có thể mạnh mẽ qua tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 299: Bệnh tim phát tác

Đầu mũi tên nhỏ chuyển qua trên góc phải nhỏ, thử Tổng thống? Loại chuyện này cố hết sức không được cảm ơn, anh lại không muốn đi thử nghiệm.

"Tiểu Tiểu đầu, còn chưa tới?" Xoa xoa mi tâm, Tịch Cẩm Viêm giống như rút cục thì nhớ tới lý do mình còn chưa đi.

"Thật xin lỗi BOSS, tôi thúc giục Phó tiểu thư một chút."

"Không cần thúc giục, tôi tới." Cửa xe bị mở ra, người còn không nhìn thấy, giọng vui sướng đã truyền đến, Phó Tiểu Tiểu lập tức chui vào trong xe, ôm cánh tay Tịch Cẩm Viêm vĩnh niệm ngưng nộ, "Anh Cẩm Viêm, có chờ lâu hay không?"

"Làm sao biết, anh đáp ứng anh em chiều cô cô thật tốt." Ngón tay thon dài khẽ búng trán cô, cũng lộ ra mặt mày vui vẻ hiếm thấy, "Lái xe, hôm nay mang cô buông lỏng một chút, ngày mai trở lại cũng không cho phép làm nũng, muốn làm việc cho giỏi."

"Dạ! BOSS đại nhân!"

"Em nha..."

Cách đó không xa, An Nhã nhìn xe hơi đi xa, không chỉ có nhũ mày một cái.

Ngực có chút bức bối, cô nhẹ nhàng đập hai cái, thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể vậy, làm sao có tư cách ở bên người anh?

"Ho khan một cái." Đột nhiên cảm giác ngực bức bối lợi hại, không thở nổi, chậm rãi ngồi xổm xuống, từng ngum từng ngum to thở hổn hển.

Sắc mặt tím bầm, thật là thống khổ.

Sẽ chỉ như vậy chết sao? Rõ ràng còn không có thực hiện nguyện vọng của mình, còn không có trở thành cô dâu của anh Tư Hàn...

Cỏ xanh dính ánh nắng chiều, ở khe hở nơi này chập vật sinh trưởng, là hoàn cảnh gian khổ như vậy, nhưng vẫn có thể tươi tốt sinh trưởng. Thiếu nữ an tĩnh nằm ở trong bụi cỏ xanh, hơi có vẻ thống khổ gối cổ xanh cùng đá vụn, không được an bình, nhưng cũng đang đợi ai tới phát hiện cô.

"An Nhã, An Nhã! Cô tỉnh lại đi, không muốn ngủ!"

Ai? Ai đang kêu cô? Ôn ào, cô bây giờ thật là thống khổ, thật muốn ngủ một giấc. Ngủ, sinh mạng thống khổ cũng sẽ biến mất không thấy.

"Này, cô phải kiên trì, nếu không ai tới cùng tôi đi tranh Cận Tư Hàn!"

Đúng, còn có anh Tư Hàn, cô muốn cùng người phụ nữ kia chiến đấu!

"Cô còn có mơ ước không có thực hiện đi, cho dù là nuôi con mèo, không có thực hiện đứng lên đi thực hiện! An Nhã ——"

"Ho khan! Ho khan một cái!" An Nhã cố gắng mở mắt ra, chỉ thấy An Chi Manh đang chống mình, vừa đi còn vừa cùng mình nói chuyện.

"An Nhã, cô tỉnh lại đi, không muốn ngủ..."

Nhếch mép một cái, tay rũ xuống trước ngực cô vô lực quơ một chút, An Nhã giống như là dùng hết toàn bộ khí lực mình, "Cô... ồ ào."

"Hắc, cô tỉnh!" Thanh âm tuy nhỏ, nhưng rõ ràng truyền vào trong lỗ tai, An Chi Manh thiếu chút nữa cao hứng hét ầm lên, "Cô chờ một chút, An Định đi tìm cô, một hồi sẽ đưa cô đi bệnh viện."

Loại địa phương này, nếu đi bệnh viện muốn chờ bao lâu? Còn không bằng trở về uống thuốc thực dụng hơn một ít.

"Khá tốt tôi cùng Tổng Húc học qua một chút, anh nói qua không thể để cho cô hôn mê thời gian dài, như vậy cô có thể chê tôi dài dòng hay không?"

Khóe miệng kéo ra một nụ cười tái nhợt, cô hơi híp mắt nghe cô nói lái nhái, trong lòng không nhịn được nói một câu, "Há chỉ là dài dòng, cô phiền chết..."

Cô phiền người như vậy, tôi nhưng không nhịn được muốn đến gần cô, An Chi Manh, người này còn thật là thú vị.

Ở thời điểm cuối cùng mất đi ý thức, An Nhã nghĩ như vậy.

Đắp kín chắn trên giường, thiếu nữ vui vẻ ngủ đã trở nên không phải thống khổ như vậy, miệng của cô cười, giống như đang mơ giấc mơ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Nhớ nhưng như đường

Bên cạnh, An Chi Manh đang trông nom cô, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô thận trọng tiếp, lại không dám đi xa, không thể làm gì khác hơn là che ống nói nhỏ giọng phát biểu.

"A lô?"

"Đang làm gì?"

Thanh âm đàn ông rất trầm thấp, mơ hồ còn lộ ra tia mệt mỏi, nhưng giống như là thần chú thần kỳ, lọt vào trong tai nháy mắt đó xua tan tất cả mệt mỏi của cô.

Là Cận Tư Hàn, thân ái Tổng thống đại nhân nha ~

"An Nhã mới vừa uống thuốc ngủ." Không biết thế nào, cảm thấy cứ như vậy nói với anh một câu nói, trong lòng cũng ngọt muốn chết.

Cận Tư Hàn đến trên ghế sa lon dựa vào, cả người cũng lười biếng, "Ai hỏi cô, anh đang hỏi em, Manh Manh."

"..." Mặt lập tức đỏ, rõ ràng mới tách ra không bao lâu, làm sao cứ nhớ anh như vậy chứ?

Còn muốn nói cái gì, ánh mắt nhìn tới cửa một người đứng, giống như đang đợi anh nói chuyện điện thoại xong.

Cận Tư Hàn nhíu mày, đổi đề tài, "Chuyện An Nhã em không cần lo lắng, anh đã để cho Tổng Húc đi qua. Trước là anh sơ sót, để cho cô một người đi chỗ đó cũng không phải người đi theo, có hù dọa em hay không?"

"Ừ ừ, khá tốt." Thật dài thờ phào nhẹ nhõm, Tổng Húc tới cô cũng yên lòng, nếu không An Nhã thật xảy ra chuyện gì, cô nhất định là phải gánh vác trách nhiệm, nếu dính dấp đến tranh chấp quốc tế, vậy đối với Tư Hàn mà nói, mình nhất định chính là giúp qua loa.

Người đàn ông vẫn đứng ở cửa—— cũng chính là Tổng Húc, trời mới biết hôm nay anh nhận được điện thoại có nhiều hốt hoảng, thiếu chút nữa cho là An Nhã đã...

Cận Tư Hàn đứng dậy rót hai ly rượu, Cận Tư Hàn đẩy ra phía ngoài một ly, Tổng Húc do dự một chút, đi tới đứng ở một bên có đi tiếp ly hay không.

Anh cũng không quan tâm, khẽ nhấp một cái, nói: "Cậu cũng nghe được, đi bên người An Nhã phải chiếu cố thật tốt, chuyện tim cô cũng không cần phí tâm, sẽ tìm được tim xứng."

Tổng Húc gật đầu, "Tôi biết, cảm ơn Tổng thống."

"Bất quá có một số việc, cậu vẫn phải biết." Hơi ghé mắt liếc anh, Cận Tư Hàn tiếp tục nói, "Cậu phải làm gì tôi không nói, nhưng là An Nhã là công

chứa nước S, cậu là bác sĩ của tôi, Mạnh Mạnh mới là vợ tôi, biết ai mới là vị thứ nhất trong lòng cậu. Như vậy, tôi mới có thể an tâm, tùy tâm sở dục hưởng thụ tôi vì cậu cung cấp tất cả."

Lời nhàn nhạt.

Ngoại giới nhưng bởi vì “Nhất Diệp Tri Thu” tin tức truyền bay đầy trời.

Đúng mũi chịu sào chính là cuộc chiến Tổng thống đại nhân tranh đoạt.

“Nhất Diệp Tri Thu” nhất định là một bộ điện ảnh muốn đồ, nữ số một cùng An Nhã tranh Tổng thống tiền sinh, nữ số hai lại lên xe đầu tư mà một đêm không về...

Hai điểm nóng, nhiệt độ cao không xuống

Vai nam chính Bùi Á Hạo cũng nóng, càng nóng như lửa.

Cảnh thứ hai chính là An Chi Mạnh cùng Phó Tiểu Tiểu, vốn là muốn tìm cô khớp thoải, tìm một chút cảm giác, ai ngờ cả ngày cũng không thấy người, chọc An Đạo nổi trận lôi đình, cuối cùng lại mắng An Chi Mạnh một trận.

Quả thực không giải thích được, nhưng tính khí An Đạo mọi người cũng là biết, không thể làm gì khác hơn là nén giận còn phải nói xin lỗi.

"Đạo diễn, hôm nay quay cảnh tôi cùng Mạnh Mạnh trước đi, một hồi chờ Tiểu Tiểu trở lại." Bùi Á Hạo đưa chai nước qua, cười híp mắt cho dù ai nhìn cũng không thể cùng anh nổi giận, "An Đạo, phiền toái ông."

An Đạo trợn mắt nhìn An Chi Mạnh. Sau đó hừ một tiếng, "Nhìn mặt mũi Á Hạo, tôi nói Mạnh Mạnh, cô lại không thể tranh? Đây chính là cơ hội cô đánh tốt danh tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 301: Không nịnh nọt trước

Trong núi phong cảnh tương đối đẹp, “Nhất Diệp Chi Thu” gặp nhau lần đầu tiên, bấm máy.

Xa xa, Chu Vũ Bình đi tới.

Chu Vũ Bình đi theo cha tới đây thị sát đồi trà trong rừng cây, nhìn chung quanh cây trà xanh biếc, khỏe miệng từ từ nâng lên.

Ánh mặt trời vừa vắn, gió mát không to.

trong ống kính Bùi Á Hạo giang hai cánh tay, nhắm mắt lại, nhắm hai mắt lại đón mặt trời.

An Đạo ngồi ở trước mặt màn ảnh, nhìn Bùi Á Hạo dưới ánh mặt trời giống như gương mặt cũng đang sáng lên, tháo xuống kính mắt trên mặt. Những người bên cạnh, cũng đang xì xào bàn tán.

Bùi Á Hạo mặc dù là ngôi sao nhỏ tuổi, kỹ xảo biểu diễn so với những ngôi sao nhỏ tuổi khác cao hơn mấy level. Bộ phim này quay xong, cái mũi ảnh đế nhất định là phải thêm dày mấy tầng.

Như vậy, đi theo điện ảnh nhất định là muốn nước dâng thuyền cao.

An Đạo nghe bọn họ nhàn rồi, mặc dù trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn giữ nghiêm túc: "Mấy người an tĩnh một chút!"

người quen thuộc tính nết An Đạo, từng người cảm như hén, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

"Được, vai chính có thể lên!" An Đạo ở bên kia chỉ huy.

Lúc này, chính giữa vườn trà rộng lớn đột nhiên một người con gái đang hái trà ngừng đầu lên, nhìn mặt trời sáng loáng trên trời, nâng tay áo lên xoa xoa mồ hôi từ trên trán theo gò má mình đi xuống.

động tác của cô, giống như là phá vỡ không khí vậy, chọc cho bên kia Chu Vũ Bình nhú mày. Mắt anh nhẹ nhàng rung động, sau đó chậm rãi mở ra, lại quay đầu lại, thấy được một bóng lưng yếu điệu.

người phụ nữ mặc bộ quần áo màu xanh thẫm, tóc dùng một cái châm màu sắc giống vậy. Từ phía sau lưng nhìn, eo nhỏ chân dài. Chu Vũ Bình khẽ vuốt cằm, giống như đang suy nghĩ, người kia chính diện là bộ dáng gì.

Cô gái hái trà giống như đã làm xong công việc của hôm nay, bung cái rổ tựa vào bên hông, chuẩn bị đi.

Mới vừa quay người, giống như là phát hiện bên kia còn có một người đàn ông chưa quen biết vậy, dọa giật mình, theo bản năng lui về sau một bước.

Đầu tiên Chu Vũ Bình ngã vào chính giữa ánh mắt người nọ: Cặp mắt kia giống như là bị kinh sợ, né tránh, hoặc như là thấy người ngoài xấu hổ vậy, còn mang chút hơi nước, cũng không dám giương mắt nhìn người.

An Đạo ở chính giữa ống kính nhìn động tác tay chân hai người, nhất là An Chi Manh, ngón tay kia đặt ở cái rổ không ngừng nhúc nhích đáng vẻ ngượng ngùng, thật là khắc họa rõ nét nhân vật "Tuyệt Liên" này.

An Đạo quơ kịch bản: "Được, Á Hạo đến gần vai chính, nói..."

Chu Vũ Bình từ từ đi về trước đến gần cô gái hái trà kia, cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt.

Lúc này mới phát hiện, người này xin đẹp bao nhiêu. Khóe miệng anh lần nữa gợn lên: "Hi, nicetomeetyou."

Tuyệt Liên bỗng dừng ngẩng đầu lên, ngoẹo đầu đánh giá người đàn ông trước mắt: "Ừ?" Giống như là nghe không hiểu vậy.

Chu Vũ Bình có chút ngượng ngùng cười một tiếng, sờ sau ót mình: "Cô khỏe, tôi mới từ ngoại quốc du học trở lại, không chú ý, thật xin lỗi. Tôi kêu Chu Vũ Bình."

An Chi Manh đại khái là đọc và tìm hiểu qua vở kịch, ở chính giữa ống kính, cô diễn Tuyệt Liên lúc ấy phải có tò mò, sợ cùng với cái loại lặng lẽ mạnh mẽ đáng yêu, cũng từ ngay trong ánh mắt lộ ra.

Chu Vũ Bình thật lâu cũng đợi không được cô gái nhỏ cúi đầu đáp lời, có chút nóng nảy: Anh thân là con tướng quân, tất cả đều là xuôi gió xuôi nước, ngược lại là lần đầu tiên, có người cùng anh nói chuyện không trả lời anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 302: Tiện nhân xúi giục

Thật ra thì, Chu Vũ Bình không biết là, Tuyệt Liên đây là, xấu hổ.

Chu Vũ Bình nóng lòng, không kiềm được đi về trước một bước. Tuyệt Liên vốn là cúi đầu, trong tầm mắt, đột nhiên xuất hiện một đôi giày, đương nhiên là biết người nọ đi về trước một bước.

Cô ngẩng đầu lên, thấy gương mặt phóng đại ở trước mắt, vẫn là không nhìn được hét lên một tiếng, sau đó tay run một cái, vốn là cái rổ tựa vào bên hông, rớt xuống, lá trà cũng đều rơi hết.

đang lúc hốt hoảng, Tuyệt Liên vì đầu gối cong bị cây trà sau lưng trật chân té, thẳng đơ ngã xuống về sau. Chu Vũ Bình hô to một tiếng "Cẩn thận!" Liên tiến lên hai bước, một tay bắt được bả vai Tuyệt Liên, một tay vững vàng vòng người ở trong ngực.

Tuyệt Liên chưa tỉnh hồn nắm cổ áo Chu Vũ Bình, giống như còn không có từ kinh sợ tỉnh hồn lại. Chờ cô hít thở sâu mấy lần, lúc phát hiện mình vẫn nắm y phục của người ta, lập tức xấu hổ thả ra, người cũng lui về phía sau hai bước.

Giữa hai người, an tĩnh giống như ngay cả hô hấp cũng có thể nghe được.

Vốn là ôm ôn hương nhuyễn ngọc đầy cõi lòng, bây giờ bỗng dưng trống không, để cho Chu Vũ Bình có chút hoài niệm, trong đầu vẫn đang suy nghĩ, mới vừa trên người cô có mùi hương thoang thoảng, là thuộc về trà.

—— là cái loại nước mưa Long Tinh thanh đậm? nước mưa thanh đậm chứ? Vẫn là đậm đà không mất đi được.

Chu Vũ Bình nhìn cô vịn vạt áo quần áo mình: "Dám hỏi quý tính cô nương?"

người bị hỏi bỗng dưng mặt, ngập ngừng hai tiếng, Chu Vũ Bình mới nghe được một câu: "Tôi kêu Tuyệt Liên."

"Được, vai chính ngẩng đầu lên..." An Đạo tiếp tục chỉ huy tại chỗ.

An Chi Manh từ từ ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn mang gương ngùng thiếu nữ, nhìn Chu Vũ Bình bên kia vẫn nhìn cô mỉm cười.

"Cut——" An Đạo đứng dậy, cười to vỗ tay, "Cảnh này thật là quá thuận lợi!" Ông nhìn hai người nhanh chóng tách ra, cười chế nhạo, nhất là thấy trên mặt An Chi Manh còn đỏ chưa tan đi, "Ai, các người thật sự xứng, Kim đồng Ngọc nữ cũng không quá đáng!! Dứt khoát chung một chỗ là tốt mà! Các người nói có đúng hay không?" An Đạo quay đầu lại, đối với một đám người sau lưng dò hỏi.

lời An Đạo này nói là cười, miệng ông từ trước đến giờ không ngăn cản, có sao nói vậy, bởi vì tính khí này, ở trong vòng này đặc tội không ít người.

Phó đạo diễn dĩ nhiên là muốn theo An Đạo: "Dĩ nhiên! Kim đồng Ngọc nữ! Đây nhất định là có nói!"

"Đúng vậy! An Đạo chọn người chính xác! Bây giờ hai người thật là phối hợp!"

Người chung quanh đều bắt đầu cười lên, An Chi Manh hết sức khó xử, cũng không dám quay đầu lại nhìn nét mặt Bùi Á Hạo bây giờ, chỉ có thể cười theo.

Nếu như lúc này, cô quay đầu liếc mắt nhìn Bùi Á Hạo, sẽ phát hiện, ánh mắt người kia, giống như Chu Vũ Bình nhìn Tuyết Liên vậy, lại cũng không tha cho những người khác.

Chẳng qua là trong lòng An Chi Manh nghĩ, hy vọng Tư Hàn chờ nghe được cười nhạo hiểu lầm này.

"Được, mọi người nghỉ ngơi một hồi, chờ lát nữa quay cảnh hai." An Đạo giống như là nhớ tới cái gì, "Hôm nay Phó Tiểu Tiểu có tới không? Ai đi xem một chút?"

Bên kia phụ tá liên tục nói đứng, sau đó chạy đến đất nghỉ ngơi, định liên lạc Phó Tiểu Tiểu.

An Đạo nhìn người nọ đã chạy đi, lại ngồi ở trước màn ảnh, mở nắp ly mình ra, một cái miệng nhỏ vĩnh trong ly trà, một bên luôn miệng tán dương: "Thật không nghĩ tới, ngày hôm qua tôi mắng An Chi Manh đôi câu, bây giờ An Chi Manh tiến bộ lớn như vậy, lại diễn tốt như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Manh Manh, tôi muốn ăn trái cây

An Đạo vẫn cho rằng, đây là công lao của mình, vốn keo kiệt cười, hôm nay giống như không lấy tiền tặng miễn phí vậy, một mực treo ở trên mặt.

Phó Tiểu Tiểu dĩ nhiên là từ trong miệng người khác biết được, chuyện ngày hôm qua mình không có tới mà để cho An Chi Manh bị mắng, trong lòng đang cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng trên đường đi nhà vệ sinh, ở một bên nghe được An Đạo vốn rất ít khen người, đối với An Chi Manh cùng Bùi Á Hạo kia khen không dứt miệng.

—— Bùi Á Hạo kia là Thiên vương ảnh đế công nhận, hơn nữa đáng đáp anh tuần phi phạm, được khen là dễ hiểu. An Chi Manh là thứ gì?

Hai trông mắt tóe ra hận ý cùng ghen tị, lại cũng không có tâm tư cùng An Nhã chuyện trò.

An Nhã nhìn dáng vẻ cô không yên lòng, cũng buông cái ly trong tay ra: "Phó... Tiểu thư, cô thế nào?"

lúc này Phó Tiểu Tiểu mới phục hồi tinh thần lại: "A?" Cô nhìn qua có chút kinh hoàng, "Không có sao, không có. Cô kêu tôi Tiểu Tiểu là tốt."

Nhìn cô mắt hờn mắt vía, giống như là nhầm chán vậy, sờ ly đồ gốm trước mặt: "Cô có tâm sự gì, đều không cùng tôi nói chứ?"

"Ai ——" Phó Tiểu Tiểu cẩn thận chuyển, nhân tiện chuyển ly đồ gốm trong tay, "Mới vừa tôi nghe đạo diễn khen An Chi Manh."

tâm tư An Nhã cũng bắt đầu chuyển động: Khen An Chi Manh? Đây có cái gì kỳ quái sao? Nhưng là trên mặt treo biểu tình tò mò, chờ đợi cô nói tiếp.

"Người ta đáng đáp đẹp mắt, kỹ xảo diễn xuất lại tốt, mỗi ngày được đạo diễn khen, cùng anh A Hạo còn có đối thủ, biết bao hoàn mỹ! Lúc nào tôi có thể cùng cô giống vậy chứ?"

thần sắc cô bi thương, cô chính là một diễn viên, mặc dù kỹ xảo diễn xuất cứng rắn, nhưng là lừa gạt người ngoài nghề, vẫn là có thể.

"Tiểu Tiểu cũng rất đẹp!" trên đầu môi An Nhã mặc dù khen, nhưng là trong lòng thì điên cuồng ói: những người này ở trước mặt tôi đây thật là không đủ nhìn! Vẫn còn ở nơi này so sánh với nhau, thật là buồn cười!

"An Nhã cô không biết, ở trước mặt An Chi Manh, chúng tôi bất quá chỉ là bối cảnh thôi." Phó Tiểu Tiểu tiếp tục thương tâm, thậm chí nằm ở trên bàn, "Lần trước tôi chính tai nghe được ——, tôi có thể không nói gì!"

Phó Tiểu Tiểu đột nhiên thẳng người, giống như là rất hối hận mới vừa nói những gì không nên nói, bây giờ muốn lấy lại vậy.

lỗi tai An Nhã thính như vậy, làm sao có thể không hiểu được? Chính tai nghe được? Nghe được cái gì? An Chi Manh nói các cô là làm bối cảnh dùng nổi bật? Nằm cái máng cô đặc biệt tự tin từ đâu tới? Bồn tiểu thư còn không nói gì chứ?

Phó Tiểu Tiểu nhìn cô vuốt ve ly đồ gốm gân xanh trên mu bàn tay nháy lên, ngoài mặt là dùng tay sờ lỗ mũi mình, trên thực tế là cô có chút không kiềm được, thiếu chút nữa bật cười, lấy này để che.

"Phó tiểu thư! Phó tiểu thư ——" bên kia phụ tá bắt đầu tới gọi người.

Phó Tiểu Tiểu lập tức đứng dậy: Dù sao mình muốn truyền đạt đã nói xong, bây giờ cũng chỉ còn lại chuyện An Nhã: An Nhã, cô phải thật tốt giúp tôi trừng trị An Chi Manh! Có thể nhất định phải để cho cô biết, cái gì gọi là trời cao đất rộng..

Cô mang nụ cười trên mặt, hướng về phía An Nhã phát phát tay: "An nhã, tôi đi trước!"

An Nhã hiển nhiên là vẫn còn đắm chìm trong chuyện mới vừa nói kia, cũng không có để ý.

Phó Tiểu Tiểu đi ra ngoài cũng không lâu lắm, An Chi Manh tiến vào. Cô nhìn An Nhã ngẩn người, không nhận được đưa tay ở trước mặt cô quơ quơ, đến khi cô có phản ứng, mới cười hi hi ngồi ở đối diện với cô

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 304: Trái cây nhanh chóng biến mất

"Manh Manh cô lại khi dễ tôi!" An Nhã cười, lại có chút miễn cưỡng.

An Chi Manh trước áp lực lớn như vậy, hiện tại thật vất vả và hoàn thành một tuồng kịch, chỉ muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, dựa vào lưng ghế dựa. Cũng không có phát hiện tình trạng hiện nay của An Nhã. "Đứng rồi An Nhã, hôm nay gặp nạn sao?"

Cô giống như là đột nhiên giật nảy mình, bưng kín ngực mình, cảm thụ được phía dưới lồng ngực mình chấn động: "Ừm, hôm nay còn tốt."

An Chi Manh "Ừ" một tiếng, không còn có giọng của anh.

Hôm qua bởi vì bị đạo diễn mắng, trở về vẫn ngủ không ngon, đầu tiên là cẩn thận nghiên cứu bộ kịch bản này, sau đó gọi điện cho Bùi Á Hạo thảo luận nội dung cốt truyện một chút, sau đó giống như là mình ngủ một chút, liền ngủ không tốt rồi.

Hiện tại thật vất vả và diễn xong, mình có thể nghỉ ngơi một chút.

Nhìn qua An Chi Manh đã nhắm hai mắt lại, tức giận trong lòng vừa mới bắt đầu dâng lên: Gương mặt kia nguyên bản cũng nhạt nhẽo không có gì lạ, làm sao lại có thể được Cận ca ca ưa thích đây? Cô làm sao cũng không nghĩ ra.

thời gian cơm trưa, An Chi Manh bị trợ lý đánh thức, vừa định muốn theo trợ lý cùng đi bên ngoài, theo mọi người cùng nhau ăn cơm hộp, bị An Nhã gọi lại rồi.

bởi vì An Nhã có bệnh tim, khẳng định ăn theo chế độ dinh dưỡng, cho nên tuy cô đi theo An Chi Manh đi tới núi sâu quay phim, là có người đi theo chiếu cố, bởi vậy, bữa ăn này khẳng định là bọn họ chuẩn bị bữa ăn dinh dưỡng.

"Manh Manh, cô và tôi cùng ăn một chỗ đi, cô một mực bỏ tôi ăn một mình ở nơi này, tôi khó chịu!" Cô chép miệng, nắm lấy ống tay áo An Chi Manh không chịu buông tay.

Nhìn qua trên mặt khăn cầu ôn nhu, cuối cùng vẫn sờ lên đầu của cô: "Biết rồi."

Lập tức xoay người sang chỗ khác, nói với trợ lý Tạ Vũ hai câu, sau đó liền nhìn thấy trợ lý giống như là muốn nói cái gì, lại bị An Chi Manh ngăn lại, sau cùng không có biện pháp, chỉ có thể quay người rồi đi.

Cô đương nhiên biết Tạ Vũ muốn nói cái gì, đơn giản chính là, mình vừa được An Đạo khen ngợi hai câu, hiện tại liền ra vẻ ngôi sao, không ăn cơm cùng đoàn làm phim rồi.

Có thể An Nhã cũng là tới bồi tiếp mình, để người ở một mình, cũng không tốt.

An Nhã thấy An Chi Manh theo mình cùng nhau ăn cơm, vui vẻ vô cùng.

Hai người cũng mặc kệ cái gì cổ huấn nói "Ăn không nói ngủ không nói", lủi rủi tán gẫu không ngừng.

"Ai, nghe nói bên này trái cây ăn thật ngon ôi chao, ai, ôi!" An Nhã đột nhiên ngừng lại, cắn đầu dưa, hiển nhiên là lâm vào trong ảo tưởng.

An Chi Manh buông dưa xuống: "trái cây gì? Để cô mắt hồn mắt vía như thế? Chẳng lẽ là Quả Nhân sâm?" Cô nghiêm trang định trêu chọc cô.

"cô đáng ghét á!" buông dưa xuống: "chỉ là nghe nói ăn thật ngon, nhưng mà lại không thấy bán ở trên thị trường.

Nghe nói đều trong núi sâu, về sau những người kia không hái, cũng không được bán rồi..." Cô hít hai tiếng, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn com, đúng là hiển nhiên không có hưng trí như trước đó.

An Chi Manh nhìn An Nhã một chút, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn com, cũng không có quá nhiều chuyện để nói với nhau.

Com nước xong xuôi, thói quen An Nhã là ngủ một giấc, An Chi Manh nhìn mặt cô ngủ, thay y phục, nói với trợ lý đi ra ngoài, liền đi ra ngoài.

Buổi chiều An Chi Manh không có cảnh diễn, đi ra ngoài cũng không sao, trợ lý cũng đáp ứng rồi.

Ai bảo An Nhã đối với mình tốt như vậy? An Chi Manh vừa đi lên núi, vừa xem chừng bốn phía, An Nhã nói trái cây đến cùng ở nơi nào.

Nếu như nói, tất cả mọi người không hái, có thể làm cho An Chi Manh nghĩ tới,

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 305: Đáng thương - Không ai đồng tình cô

Chỉ có hai nguyên nhân: Một là bởi vì, loại trái cây này sinh trưởng ở bên trên vách núi cheo leo, hái nguy hiểm.

Hai là, loại trái cây này là mọc dại, số lượng từ từ giảm bớt, cho nên dần dần không có người đến hái rồi.

Liên quan tới lý do thứ nhất, nếu như sinh trưởng ở bên trên vách núi cheo leo, trước đó còn có nhiều người hái như vậy, hiện tại không có người hái, chuyện này cũng không có đạo lý, cho nên, cũng chỉ còn lại lý do thứ hai rồi.

Muốn tuyệt chủng rồi.

Lông mày chậm rãi nhăn lên: Nếu quả thật muốn tuyệt chủng, mình đi đâu mà tìm đây?

Phía ngoài trời nắng lớn, nhưng đây là bên trong rừng sâu núi thẳm, lại râm mát thoải mái dễ chịu.

Quan sát tỉ mỉ chung quanh, trong lòng chờ đợi, có thể làm cho mình phát hiện một ít, chỉ ít có thể mang về cho An Nhã giải thèm một chút.

Cây cối cao lớn, rễ cây chằng chịt, mà bộ phận rễ cây rất là ẩm ướt, mọc đầy rêu xanh, chỉ cần sơ ý một chút, sẽ ngã sấp xuống. An Chi Manh vỗ vỗ hai tay bởi vì vừa mới ngã sấp xuống mà bị bẩn, cũng mặc kệ phía trên có vết thương hay không, tiếp tục đi lên phía trước.

Không biết đi được bao lâu, cảm điện thoại di động ra xem xét, đã ba giờ rưỡi chiều, hiện tại vào giờ này, An Nhã ngủ trưa đã sớm tỉnh rồi.

Nếu như nhìn không thấy người, sợ là tính khí lại ồn ào, An Chi Manh chỉ có thể lao đảo đi trở về.

trong nháy mắt, An Chi Manh thấy được một màn màu đỏ, an tĩnh tô điểm xen kẽ trong lá xanh. Cô chậm rãi tới gần, sợ mấy trái cây này, sẽ mọc ra chân dài chạy mất.

Cô mọc ra điện thoại di động từ trong túi áo, đến lúc biết ở trong núi sâu tín hiệu không tốt lắm, liền cắt mấy tấm hình, làm so sánh như thế, từ rễ cây đến quả, đều là giống nhau như đúc.

An Chi Manh không thể nín được cười, cất kỹ mobile phone, đưa tay muốn qua hái những trái cây đó.

"a ——" lúc An Chi Manh sắp đụng phải mấy trái cây này, không có chú ý Bụi Gai bên cạnh, trên cánh tay bị cào mấy đường, bởi vì bị đau lùi trở về, lại bị một Bụi Gai khác cào ra mấy vết máu.

An Chi Manh cau mày, nhìn thấy bộ phận mình thụ thương, thực tình có chút ư ốai: Nguyên bản đều cho rằng, hái xong trái cây, nhiệm vụ mình sẽ hoàn thành, không nghĩ tới làm không tốt như vậy...

An ủi mình hai câu, lần nữa vươn tay ra, cẩn thận từng li từng tí tránh đi những Bụi Gai đó, bỏ ra nửa giờ thời gian, hái xuống tất cả trái cây bên trên gốc cây kia, dùng T-shirt mình giữ lại, cũng không thêm quan tâm trên cánh tay mình có thêm mấy vết thương.

An Nhã tỉnh lại vòng quanh hai vòng không thấy được An Chi Manh, trong lòng đang nghi hoặc, lại nhìn thấy một người lấm đầy bùn giống An Chi Manh lao đảo đi tới chỗ mình.

trong ngực giống như còn ôm thứ gì trân quý để An Nhã coi lại, bên trong ẩn giấu một động vật nhỏ bị thương.

"Cho cô nè!" Đi đến trước mặt An Nhã, cho cô nhìn thứ bên trong T-shirt, An Nhã lại liếc về sau một chút, trong nháy mắt biết An Chi Manh biến mất lâu như vậy, là đi làm cái gì rồi.

Cô rú xuống con mắt, mi mắt hơi hơi run rẩy: Cô đối với mình tốt như vậy, mình có phải có chút quá phận rồi hay không?

Tổng Húc cầm thuốc, đến cửa, chỉ thấy cô rầu rĩ không vui ngồi cạnh giường, trên tủ đầu giường để mấy trái cây mà mình chưa từng thấy qua, An Chi Manh tựa hồ là ra ngoài rồi.

Hơi nhú mày, Tổng Húc liền đoán được khẳng định là An Nhã lại đùa nghịch, hết lần này tới lần khác An Chi Manh còn không ngừng nghĩ biện pháp thỏa mãn qua.

Gặp phải cô nghiêm túc như thế, thật đúng là không có cách nào, đại khái áy náy muốn chết đi.

"Nhớ kỹ uống thuốc, không cần vọng tưởng ngã bệnh thì tổng thống sẽ thương tiếc cô."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cưng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 306: Chuyện của tôi - Không cần anh lo

"Ai cần anh lo!" An Nhã trừng anh một chút, hốc mắt ửng đỏ.

Trong lòng khề thờ dài một hơi, Tổng Húc không kiềm hãm được thấp giọng nhu hòa đứng lên: "sáng sớm tôi ngồi phi cơ chuyển sang tàu điện ngầm, sau cùng còn để máy kéo mới đến được nơi này, mệt mỏi sắp gục xuống, cô không thể nói dễ nghe chút sao?"

"..." An Nhã nhếch đầu lên, vẫn là mạnh mẽ: "đâu có chuyện gì liên quan tới tôi!"

Anh cười tự giễu một tiếng, được rồi, cô chính là tính khí này, mình đã sớm biết rồi.

Hai người mất lớn trừng mắt nhỏ, cửa phòng bị đẩy ra, tóc An Chi Manh ướt sũng trở về, nhìn thấy Tổng Húc hơi sững sốt một chút, lập tức cười nói: "Tổng Y sinh, anh đến rồi."

"Vâng, thiếu phu nhân."

Loảng xoảng ---- -- một tiếng, ngăn tủ bị đá một chút. hai tay An Nhã vòng quanh ngực một mặt khó chịu nhìn bọn họ.

"làm anh sao gọi loạn, cô là An tiểu thư, anh Tư Hàn còn chưa có nhất định phải cưới cô ta!"

An Chi Manh bắt đắc dĩ cười một tiếng, ngược lại Tổng Húc không quan trọng.

lúc đầu lời nói anh không nhiều, lại thêm đi tàu xe mệt mỏi, hiện tại càng không muốn biểu đạt cái gì nhiều.

Có trời mới biết vừa đến nơi này nghe được An Chi Manh và An Nhã lại xảy ra chuyện, tâm tình của anh là như thế nào... Mặc kệ cái gì, chỉ cần là xảy ra chuyện, đại khái sau khi trở về Cận Tư Hàn đều muốn hỏi anh đi.

"Không có việc gì tôi đi trước."

"A tốt, Tổng Y sinh nghỉ ngơi sớm một chút." An Chi Manh thân mật qua mở cửa, chỉ là cửa vừa mở ra bỗng nhiên sững sốt rồi.

Ngoài cửa người đang chuẩn bị gõ cửa tay giờ giữa không trung, cũng hơi sững sốt.

Tổng Húc giống như việc không liên quan đến mình, hơi gật đầu thăm hỏi An Chi Manh, rồi đi rồi.

Thế nhưng... Anh làm sao tới rồi hả?

"Á Hạo?" Bên ngoài sắc trời đã tối đen, lúc này Bùi Á Hạo tới làm gì đây?

"Vươn tay ra tới." Bên ngoài có mấy cái gốc cây, đó là người nhà nông làm ghế nhỏ, Bùi Á Hạo lôi kéo An Chi Manh ngồi xuống gốc gỗ này, mở lòng bàn tay của cô ra, quả nhiên, bàn tay có mấy nơi bị xước, có mấy dấu hồng hồng, còn thấm chút tơ máu.

Than nhẹ một tiếng, vịn ra cao trong tay mát lạnh, tí mĩ gạt ra một chút bôi ở trong lòng bàn tay cô.

Một trận mát lạnh kéo tới, cảm giác đau đớn nhất thời tan mất không ít, cô ngạc nhiên ngẩng đầu một cái, ôn nhu cười với anh một tiếng, mặt mày cong cong, mang theo lấp lánh, đó là tinh quang nhật nguyệt cũng không thể mang tới.

"Thoải mái quá nhiều, thật sự hữu dụng a!"

Bùi Á Hạo cười cười, An Chi Manh không biết, những người này thân cận với mình nói tới là trân quý đến cỡ nào, không chỉ có trí nhớ hồi nhỏ, càng nói tới, giống như là một loại cứu rỗi.

Giống như đối với người hết sức nỗ lực để khẳng định, đang vỗ bờ vai của anh nói cho anh biết, anh làm, tôi đều trông thấy.

"Nghe nói hôm nay em đi hái trái cây."

"Ừm." Ngượng ngùng gật đầu, hiện tại muốn đứng lên, ngay lúc đó cảm thấy việc mình làm thật có chút ngu xuẩn, vèn vèn bởi vì một câu của An Nhã liền đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, thật đúng là như trai trẻ trải qua mối tình đầu.

"Vì sao không chiếu cố tốt cho mình?" Vuốt vuốt thuốc cao trên tay, ngữ khí không tự giác có mấy phần ghen tuông: "nguy hiểm như vậy, em có biết anh nghe đến lo lắng cỡ nào không?"

"Thật có lỗi, vừa vịn em cũng muốn ăn, cho nên liền đi thôi." Kéo lại cánh tay Bùi Á Hạo, giống như là em gái nhỏ nũng nịu với anh trai. "Không nên tức giận, có được hay không?"

Thở dài một tiếng, cuối cùng anh vẫn thỏa hiệp, xoa nhẹ mái tóc, cười cung chiêu, sau cùng tất cả lời nói đều hóa thành một tiếng than thở: "em nha em nha..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 307: Vì sao không thích tôi

Dù sao coi như không hỏi, tự mình cũng biết nguyên nhân, không phải là cô cũng muốn ăn trái cây, hơn phân nửa lại là vì Cận Tư Hàn, vì cân nhắc đến thân phận của anh, còn có vấn đề quốc tế.

Nếu là thế này, vậy anh cần gì phải tự vì không thích, đến hỏi đây?

Chỉ là không hỏi lại cảm thấy không cam tâm, cho nên dù cho cảm thấy đáp án lấy được không như mình mong đợi, anh vẫn muốn hỏi một chút.

"Manh Manh." Ánh sao vung vãi trên thân anh, giống như dát lên một tầng ngân quang, lông mi thon dài hơi run rẩy, anh cũng không có dừng khí liếc mắt người trước mắt một chút.

Người ưu tú kiêu ngạo như vậy, vì sao lại biến thành tự ti thế này?

"Hả? Làm sao hả?"

"vì sao em..." Anh nhẹ giọng: "không thích anh?"

Trong nháy mắt yên tĩnh, An Chi Manh không nói lời gì, giống như cô nghe thấy được tiếng tĩnh hà xoay chuyển, mùa hạ tan biến, thu ý chính nồng, xóa tan ý Bùi Á Hạo giống như rất ủy khuất hỏi cô —— vì sao em không thích anh?

Bùi Á Hạo muốn người mình thích, đại khái chịu rất nhiều ủy khuất.

Nhưng mà thật có lỗi, ưa thích cũng là ưa thích, đây là vật đổi sao dời đều không thể cải biến sự thật.

"thích mà." Đối mặt với Bùi Á Hạo, những cái kia cho dù tốt cô đều nói không nên lời, chỉ là mỉm cười, đón ánh trắng, cô hất tóc ra sau tai: "em nào có không thích anh."

Bùi Á Hạo sững sờ nhìn cô, trong mắt giống như có một ngọn lửa, bùng nổ, lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Chỉ là thiếu nữ cho anh hi vọng ngay sau đó nghiêng đầu cười một tiếng, nói ra lời tàn khốc nhất trên đời này.

"Giống như thích anh ruột."

Không giống ở thôn nhỏ thuần phác, thế giới bên ngoài vẫn luôn rất dơ bẩn, tràn đầy lục đục với nhau.

Nhưng cũng không phải nói, ở bên trong thôn nhỏ không có lục đục với nhau.

Sáng sớm, Cận Tư Hàn vừa thông suốt tính tình. Anh vung tạp chí ra bàn, hai mắt như đuốc lạnh lùng nhìn thư ký, môi mím lại, rõ ràng là hỏi thăm đơn giản, lại làm cho người ta không rét mà run: "chuyện gì xảy ra."

Đỉnh đầu thư ký tất cả đều là mồ hôi lạnh, chuyện gì xảy ra? Anh còn muốn biết đây là xảy ra chuyện gì chứ!

Trang bìa tạp chí, lúc trước (Nhất Diệp Tri Thu) tuyên truyền áp phích chính là trang bìa tạp chí, viết chữ in hoa màu đỏ kiểu chữ đập vào mắt ghê người —thăm viếng độc nhất vô nhị, Nhất Diệp Tri Thu, thôn nhỏ trong núi này mằm câu chuyện tình yêu.

Cái tiêu đề này quá mức mơ hồ, vừa có hai tầng hàm nghĩa, người nào nhìn vào đều sẽ suy nghĩ trong đầu.

Lật ra nhìn nội dung bên trong, cơ hồ tất cả đều là ngấm ngầm hại người, nói An Chi Mạnh và Bùi Á Hạo bên trong bộ phim này sinh tình cảm, dưới ánh trăng tâm sự nhân sinh, ẩn ý cô không tuân thủ phụ đạo, căn bản không xứng với tổng thống đại nhân.

Những thứ này Cận Tư Hàn sớm đã quen rồi.

Chỉ là...

Tấm hình sau cùng này, là từ đâu tới? Tuy góc độ khác biệt, Nhưng mà so với tối hôm qua Tổng Húc gọi cho mình đơn giản giống như đúc.

Xem ra mặc kệ chỗ nào, đều có người muốn phá hư tình cảm giữa anh và Mạnh Mạnh.

"Tổng, tổng thống, phải làm sao bây giờ?"

"niêm phong tòa soạn, chuyện này không thể truyền ra ngoài, nói cho Tổng Húc, tra ra người này là ai."

Thư ký bận bịu không thể xác nhận, nhanh đi xử lý, sợ là xử lý không tốt, phần công tác này cũng không thấy rồi.

Đồng thời xem tạp chí còn có Tịch Cẩm Viêm, anh khề cau mày, làm sao anh mới trở về mấy ngày liền xảy ra chuyện như vậy? Sợ rằng chó săn lên lút? Chuyện như vậy chỉ sợ không thể phát sinh, dù sao ở nơi xa xôi kia cũng không phải người nào cũng có thể vào.

Như vậy, chỉ có nhân viên nội bộ của mình chụp ảnh, sau đó bán cho tòa soạn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Thực xin lỗi, tát cô một cái

Sẽ là ai chứ? Tất cả mọi người ở nơi đó...

Nghĩ nghĩ, Tịch Cẩm Viêm bấm điện thoại nội tuyến: "Giúp tôi đặt trước vé máy bay, qua..."

Bây giờ (Nhất Diệp Tri Thu) quay chụp cũng đến chỗ sáng tỏ, từ lúc đầu mông lung yêu đơn thuần, bắt đầu nhiễm phải hơi thở tranh đấu quyền lực, Chu Bình Vũ trở về cũng không phải là người như thế, không người thừa kế, mặc cho ai đều không phục.

Chu Bình Vũ suy sụp, càng không muốn đi ra bên ngoài, cả ngày ở trong thôn nhỏ, làm cho mình rối bời, đâu còn tuần kiệt như lúc trước nổi lên hăng hái?

Kỹ thuật diễn của Bùi Á Hạo rất tốt, anh gỡ tóc rối loạn ngồi xuống ghế đầu, lời gì đều không cần nói, chỉ cần một ánh mắt cũng làm người ta cảm thấy đau lòng, bộ dáng của anh giống như là đang cười, nhưng mà tất cả trong mắt chứa đều là bi thương.

"Tốt! Cất!" Vừa hô xong An Đạo liền đi lên: "Á Hạo, anh thật đúng là không tệ, ánh mắt giống như là biết nói chuyện!"

Bùi Á Hạo cười khổ, anh thế này có thể xem như bản sắc biểu diễn sao? Dù sao mới bị cự tuyệt không bao lâu.

"anh nói hai chúng ta tại sao không có gặp nhau sớm một chút? Lần sau có dịp còn muốn hợp tác cùng nhau nha!"

"An Đạo, tạ ơn ngài quá khen..."

Hai người rảnh rồi nói chuyện một hồi, bỗng nhiên trợ lý Bùi Á Hạo chạy tới gọi anh đi rồi.

An Đạo có chút mất hứng, nhưng vẫn phát tay để vào chỗ chuẩn bị: "cảnh tiếp theo, An Chi Manh và Phó Tiểu Tiểu đâu? Còn không vào chỗ?"

Cảnh này, cũng là quan trọng nhất, bên trong bộ phim Nhất Diệp Tri Thu diễn đánh—— Phó Tiểu Tiểu đánh An Chi Manh một cái tát.

Quả thực nói, là em gái Chu Bình Vũ không chịu được anh cô chán chường như vậy, đem hết thầy sai lầm đều quy tội cho nữ hái trà Tuyết Liên làm sai, lúc qua hưng sư vẫn tội hung hăng tát cô một cái.

Một cái tát này cũng không nhất định phải thật sự đánh lên, chỉ cần đóng tốt, cũng có thể làm như thật.

Nhưng mà...

"Bốp ——" tiếng bập tai mưng phần thanh thúy, tất cả mọi người nghe được đều sững sờ.

Hey, không phải đã nói giả sao, vì sao đánh lên thật? Một cái tát này nghe thôi cảm thấy rất đau.

Đầu An Chi Manh quay sang một bên, cảm giác khóe miệng đều chảy máu ra rồi.

Xóc mái tóc ở trước mắt, che khuất con mắt của cô. Nếu giờ phút này có thể trông thấy, mọi người nhất định sẽ biết ánh mắt của cô sắc bén cỡ nào.

"A nha thật có lỗi!" Phó Tiểu Tiểu bịt miệng lại, bộ dáng luống cuống ra vẻ mình cũng không biết mình đang làm cái gì: "đạo diễn, tôi vừa mới tập trung tinh thần, đánh thật làm sao bây giờ?"

An Đạo nện lên cái bần: "Phó Tiểu Tiểu sao không diễn nha, tùy cơ ứng biến, cái này đều không sao?"

"Được rồi, tôi nhất định tùy cơ ứng biến!"

"Làm lại."

An Chi Manh không nói lời nào, chỉnh lại kiểu tóc tiếp tục đứng ở đối diện cô.

Trên mặt Phó Tiểu Tiểu giều cợt, còn có một cái chớp mắt đặc ý biến mất.

"Bốp ——" lại một cái tát, đại tiểu thư hận trùng Tuyết Liên: "cô lại dám câu dẫn anh trai tôi..."

Chỉ là nói câu này cô liền không nói được nữa, giậm chân một cái, nũng nịu với đạo diễn: "đạo diễn, tôi diễn không xong!"

"cô lại thế nào rồi hả?"

"An Chi Manh trừng tôi, tôi cười rồi."

Cái gì? Cô trừng cô ta? Trợn mắt nói dối!

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, đây là Phó Tiểu Tiểu không quen nhìn cô, muốn ra oai phủ đầu với cô.

Thế nhưng mà đạo diễn đều mặc kệ, đều ngầm đồng ý, Bùi Á Hạo cũng không có ở đây, ai dám qua ngăn cản? Thế nhưng mà nghe đồn với Tịch Cẩm Viêm, Phó Tiểu Tiểu là người phụ nữ lương thiện.

"Không muốn lãng phí thời gian, làm lại nhanh lên!" An Đạo không nhịn được ngồi xuống, "Lần thứ ba, không được ngừng nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Ai nha! Thực xin lỗi, đánh nhầm

Phó Tiểu Tiểu cười đắc ý, vừa vươn tay chuẩn bị lại cho An Chi Manh một tát tay, bỗng nhiên An Chi Manh nhanh tay đi lên trước.

"Bốp —— "

Phó Tiểu Tiểu bùm mặt từng lớn, gương mặt khó có thể tin.

Cô ta lại dám đánh mình!

Ai ngờ tiếp đó An Chi Manh lại có thể có vẻ mặt phẫn nộ, chỉ vào chóp mũi của cô: "cô là hồ ly tinh!"

Hả? Cô ta đang nói cái gì?

"loại như cô nghèo hèn chốn thâm sơn cùng cốc, muốn anh trai tôi để bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng, quả thực là si tâm vọng tưởng!"

Không đúng, cô ta nói là lời kịch của mình, cô ta... Đang diễn nhân vật của mình sao?

"nếu cô thật thích anh trai tôi, cắt nhanh ra xa xa, không cần cô ảnh hưởng đến!"

Từ đầu đến cuối Phó Tiểu Tiểu đều thất thần, lại không biết phản ứng ra sao mới tốt.

"cắt!" An Đạo ra lệnh một tiếng, thế mà sau đó đứng lên bắt đầu vỗ tay: "không tệ, Manh Manh, cô tùy cơ ứng biến rất tốt."

An Chi Manh sửa sang y phục, thản nhiên nói: "Tôi chỉ là sợ chị Tiểu Tiểu không biết diễn, chờ một lúc lại sai lầm, diễn trước cho chị xem thôi."

"cô!" Phó Tiểu Tiểu tiến lên một bước: "cô lại dám đánh tôi một cái tát!"

"A nha." An Chi Manh cười ngọt ngào, "Là tôi tập trung tinh thần, đánh thật rồi... Nhưng mà sao bây giờ? Chị Tiểu Tiểu, chị sẽ không so đo với tôi chứ?"

Cuối cùng Phó Tiểu Tiểu hiểu rõ, An Chi Manh cũng không giống bề ngoài đơn giản như vậy.

Không được, tiếp tục như vậy không thể được, cũng bị An Chi Manh đánh bại, địa vị ở đoàn làm phim coi như xuống dốc không phanh rồi.

"Tốt tốt, không cần thất thần, cầm đồ lên đi qua một nơi khác rồi."

Nhìn chung quanh một lần, cũng không có thân ảnh An Dịch, An Chi Manh đành phải cùng Tạ Vũ cầm đồ lên đi theo, các cô vừa vịn đi phía trước Phó Tiểu Tiểu, lộ trình chỉ ngắn ngủi vài phút, nghe thấy cô cầu nhàu rồi.

"Đây là cái địa phương gì! Từ đâu ra nhiều côn trùng như vậy! Đều bị cắn sưng toàn thân, nghỉ ngơi cũng nghỉ ngơi không tốt, làm sao quay phim đây!" Phó Tiểu Tiểu cau mày thấp giọng oán trách.

Dừng lại một hồi, nói với trợ lý đi theo phía sau: "Các người đều là heo sao? Đều không biết dự bị một số đồ vật phòng côn trùng sao?"

"Chị Tiểu Tiểu, thật sự là lần này quá vội vàng, chúng tôi..."

Một trợ lý thừa dạn mở miệng, chỉ là còn chưa nói xong liền bị cắt ngang rồi.

"Đừng tìm cho tôi cớ gì, không muốn làm lập tức cắt cho tôi!" ngữ khí Phó Tiểu Tiểu cay nghiệt.

Mấy trợ lý lập tức cúi đầu xuống luôn miệng nói lời hữu ích dỗ dành.

Phó Tiểu Tiểu lại không thèm để ý, giẫm lên giày cao gót đi theo.

Bất quá trên mặt trợ lý đầy ủy khuất, bất nhẫn nói: "Rõ ràng là mình cảm quá nhiều đồ, bị đạo diễn nói vài câu, chính mình không cảm, bây giờ lại tới..."

"Được rồi, nói ít hai câu đi, anh quên chúng tôi lúc ấy ký phần hợp đồng này sao?" Nhìn thấy trợ lý có phần thành thực nói ra.

Vị trợ lý còn đang cầu nhàu quả nhiên yên tĩnh trở lại, bất quá nhìn dáng vẻ của anh vẫn còn có chút tức giận bất bình.

"Ít nói chuyện làm việc nhiều." trợ lý lớn tuổi, vút xuống câu nói sau cùng liền không hề nói thêm gì.

Dù sao có một số việc vẫn cần chính mình kinh nghiệm qua, mới có thể nhớ rõ khắc cốt ghi tâm chút.

Tạ Vũ không khỏi thấy may mắn, chủ của cô là An Chi Manh không tồi.

Nhưng nhìn thấy gương mặt An Chi Manh sưng lên, lương tâm cô lại có chút bất an, vừa rồi hẳn là xông lên ngăn cản mới đúng!

Mà Phó Tiểu Tiểu mới vừa đi tới studio, khí chất cả người cũng biến đổi, giống như người vừa mới chanh chua cay nghiệt không phải cô ta,

"chị Lý, sao chị cảm nhiều đồ như vậy!" trên mặt Phó Tiểu Tiểu ý cười chào hỏi.

Chương 310: Súc sinh, cầm đi

"Là nha, muốn đem nhiều đạo cụ sửa sang một chút, ai nha thật sự là mệt mỏi buồn ngủ đến chết rồi." Vừa nói vừa ngáp một cái.

"Ồ! Tiểu Tiểu, đi trước đòi y phục một chút." Chị Lý còn nói thêm.

"Ừm, tốt." Phó Tiểu Tiểu một mặt nhu thuận nói.

Xoay người về sau, sắc mặt liền trầm xuống, nghĩ thầm: Cũng không nhìn một chút mình là ai, còn dám gọi tôi Tiểu Tiểu.

Sau đó lập tức lại khôi phục bộ dáng nhu thuận đáng yêu, không có như vừa mới phách lối.

Nhưng mà... Y phục?

Phó Tiểu Tiểu liếc An Chi Manh và anh trợ lý ngu xuẩn một chút, khúc miệng mỉm cười một cái.

Chờ xem An Chi Manh, tôi muốn để cho cô biết, có một ít người là cô không thể trêu vào.

Buổi tối diễn cảnh mưa.

An Chi Manh trong phòng hóa trang tạm thời trang điểm.

Diễn cảnh mưa đối với cô mà nói là khiêu chiến không nhỏ, như muốn trong nước mưa, làm biểu lộ đúng chỗ, có thể chuyện không phải dễ dàng như vậy.

Cô cẩn thận nghiên cứu kịch bản, ở trong lòng tính toán mấy loại biểu hiện khác nhau. Luôn có một loại là có thể để đạo diễn hài lòng.

Tạ Vũ vội vã xông vào, sức đẩy cửa quá lớn, phòng hóa trang tạm thời có chút lung lay sắp đổ.

An Chi Manh kinh ngạc nhìn chăm chăm Tạ Vũ một mặt hốt hoảng.

"An... An tiểu thư, đồ hóa trang không thấy đâu!" Tạ Vũ hớp một miếng nước bọt mới nói như vậy.

"Không thể nào, nơi này là nơi không phải loại người như vậy có thể tới, toàn bộ đều là người của đoàn làm phim chúng ta, làm sao đồ hóa trang lại không thấy." An Chi Manh nhíu mày, trang điểm, môi màu hồng phấn mím thật chặt.

Cô nhíu mày suy tư, còn nói: "không phải là có người cầm nhầm rồi hả?"

"vừa rồi em đều hỏi qua toàn bộ, thật không thấy rồi!" mặt mũi cô tràn đầy sợ hãi, chỉ thiếu dậm chân, cô không dám đập mạnh, sợ nơi dựng tạm này hoàn toàn đổ sụp.

Diễn cảnh mưa cũng không giống diễn bình thường, đồ hóa trang là qua xử lý đặc thù, lớp vải lót có plastic, cứ như vậy, có thể ngăn trở bản thân bị lạnh do thấm nước, nếu như không trở ngại, thậm chí có thể mặc ở bên trong nội y.

Diễn cảnh mưa, bình thường cũng phải diễn ba, bốn tiếng, cứ như vậy, đều không có cái gì phòng bị, ai cũng không chịu được.

Tạ Vũ sợ hãi, tự nhiên có thể lý giải.

"Manh Manh, chị đang làm gì? Đạo diễn đang thúc giục, khí trời đêm nay rất thích hợp diễn cảnh mưa!" Phó Tiểu Tiểu nói cười ríu rít tiến vào, nhìn sắc mặt An Chi Manh, đôi mắt thay đổi, một bên khúc miệng xoi mói: "sao cô còn không thay đồ hóa trang, không nên lãng phí thời gian của mọi người."

Liếc Phó Tiểu Tiểu một chút nói: "không biết đồ hóa trang của tôi có phải là bị súc sinh trên núi tha đi hay không, tìm không thấy rồi."

Phó Tiểu Tiểu sầm mặt lại, nhưng cô lập tức khôi phục như thường, cười nói: "Vâng, nơi này súc sinh chính xác rất nhiều. Thế nhưng mà, máy bay dội nước thật vất vả mới vào tới trong núi, kéo dài trễ thêm một ngày, phí tổn sẽ gia tăng gấp bội... Mà tất cả mọi người đã sẵn sàng, chỉ bởi vì một mình cô mà bỏ dở quay phim, chỉ sợ..."

An Chi Manh cắn răng.

Tạ Vũ nhíu chặt lông mày, thần sắc tràn đầy lo lắng.

"Bất quá đã không có, lại có thể thế nào đây? Nhưng cô có quan hệ tốt có thể theo đạo diễn giải thích rồi." Khóe miệng cô hơi giương lên 45 độ, biểu lộ hoàn toàn là cười trên nỗi đau của người khác.

An Chi Manh trầm ngâm một hồi nói: "Tôi diễn, bất quá chỉ là diễn cảnh mưa mà thôi, nói thật ra trước kia tôi cũng xối qua mưa không ít, huống chi chỉ là máy bay dội nước, tôi sẽ diễn, mặc đồ hóa trang bình thường diễn là được."

Cũng phải cẩn thận một phen, tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng không thể làm cho người vô tội lãng phí công không quay chụp được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 311: Tôi sẽ không rời anh đi

cũng phải cẩn thận liệu, mặc dù có không cam lòng, nhưng cũng không thể để cho người vô tội uống công lãng phí cơ hội quay.

"Cô có thể không cần miễn cưỡng." Phó Tiểu Tiểu dò xét nói một câu, nhìn thấy thần sắc An Chi Manh quyết định, cô lại thư thái cười cười nói: "Vậy cô ngược lại là thay trang phục đi ra đi, trang phục thông thường sẽ cũng không tìm được chứ?"

lời cô diệu vũ dương oai nói xong, ngả ngón xoay người, rời đi phòng hóa trang.

"Người phụ nữ kia thật là..." Tạ Vũ giận dữ, chẳng qua cô có thể làm không đúng, ngược lại có chút lo lắng An Chi Manh, khóa chân mày nói: "An tiểu thư, coi như là mùa này, chẳng vụng tôi cũng thật lạnh, cô..."

"Không quan hệ, cũng không thể bởi vì tôi làm liên lụy mọi người." Miệng cô nói như vậy, trong lòng nhưng có chút buồn bã.

Tất cả cũng chuẩn bị ổn thỏa, vậy nước ở dưới bóng đêm mông lung, giống như quái vật giương nanh múa vuốt.

"Chi Manh, nghe nói trang phục của cô không thấy đúng không? Nếu như không được, cảnh hôm nay coi như xong." An Đạo biết không có bảo vệ đảm mưa rất khô sở, nhất là ở nơi này chẳng vụng tôi.

Có thể hết lần này tới lần khác, chỉ có thể ở chẳng vụng tôi tới gần đêm quay.

"Không quan hệ, tôi chịu được, chẳng qua là dầm một trận mưa mà thôi, không cần lo lắng." con người cô ở ban đêm lên tinh thần, lóng lánh chọc người ngoài ghen tị.

Phó Tiểu Tiểu nổi giận dữ, nhưng hết lần này tới lần khác muốn làm ra một dáng vẻ thương hại.

thần sắc An Nhã có chút cổ quái, cô giống như muốn mở miệng ngăn cản, thế nhưng ngăn cản đến mép, lại vô hình không phun ra.

ánh mắt cô khi sẽ cùng ánh mắt An Chi Manh chạm, mỗi khi đó, cô cũng sẽ vội vã rũ xuống, tim đập không khỏi tăng tốc, tim kịch liệt đập thậm chí để cho hô hấp của cô có chút không lọt.

Mưa ở nơi này có chút không kỳ diệu để quay phim.

Vẩy nước phát ra tiếng vang ầm ầm, ngẫu tạo nên nước mưa ở trong khoảnh khắc mưa như trút nước xuống, giống như không có dùng hết một giây, làm ướt cả người An Chi Manh.

ban đêm tháng mười, trong núi cây cối mọc um tùm, xen lẫn gió thu vô tình.

Nước lạnh như băng ướt đẫm toàn thân, lạnh.

Đây là cô cảm giác đầu tiên.

Thân thể khỏe giống như không cảm được phát run, nhỏ nhẹ phát run, cũng còn phù hợp với nhân vật dự tính, nhưng nếu như lạnh không nói ra được lời thoại, có thể cũng không thể thực hiện được.

"Tôi sẽ không rời khỏi anh ấy!"

Cô la như vậy, trong u tối, cô cũng không biết mình đang diễn hay là lời nội tâm chân thực.

Bạn diễn cùng với cô, là Phó Tiểu Tiểu.

Cô ta nhìn thân thể cô run lấy bầy, khỏe miệng bày ra độ cong nhàn nhạt, đây chính là kết quả cô muốn, cô chỉ mong cô chết.

"Phải không? Vậy cô đi xuống đi, nhìn cuối cùng..."

lời kịch Phó Tiểu Tiểu rõ ràng chỉ có một câu như vậy, nhưng lại hết lần này tới lần khác không nhớ được, cô giả bộ áy náy, quay lại đối với đạo diễn cười nói: "Xin lỗi đạo diễn, câu này tôi quên mất."

"A! Tiểu Tiểu, câu này không phải khó khăn như vậy, cô giỏi lĩnh hội, không muốn lãng phí thời gian mọi người." Rõ ràng bắt mắt.

"Dạ, tôi sẽ làm thật tốt." Cô qua loa lấy lệ đáp, ánh mắt nhìn An Chi Manh.

"Chi Manh, cô còn có thể sao?"

Cô chậm rãi gật đầu một cái, thần sắc kiên định, để cho người nghet thờ giống giá rét vậy, để cho cô không nói ra nhiều lời hơn.

Cô gắt gao nhìn chăm chăm Phó Tiểu Tiểu trước mặt, nhìn cô cười trên sự đau khổ của người khác, cái loại đó từ trong xương thấm ra tà mị, nhìn người luôn rất dễ dàng sinh lòng chán ghét

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Lửa giận Bùi Á Hạo

Từ từ, cô đã không cảm giác được nhiệt độ đốt ngón tay, đầu ngón tay có chút tê dại. Cô cố gắng khắc chế thân thể mình, không run quá lợi hại.

An Nhã không đành lòng, cô đến gần An Chi Manh, kéo tay cô.

Trên tay cô lạnh như băng để cho trong lòng cô chấn động: "Manh Manh, không cần cứng rắn chống giữ nữa, tối nay so với mấy ngày trước còn lạnh hơn, môi của cô cũng trắng bệch."

"Chẳng qua là một cảnh quay mà thôi, sẽ không quá lâu." Cô cười tái nhợt, để cho người nhìn đau lòng: "Đã quay rồi, lời ngừng nữa, thì không cần."

Cho dù là lúc này, giọng cô đối với An Nhã vẫn êm ái như cũ.

Vì không để cho cô mắc bệnh tim lo lắng, cô miễn cưỡng cười một tiếng, thế nhưng cười, thật sự là gượng gạo để cho người cảm thấy đau.

trong lòng An Nhã càng bất an, nhưng cô định khuyên, bị Phó Tiểu Tiểu cắt đứt.

"Tốt lắm, An Nhã, cô cùng cô ấy nói càng nhiều lời, thì sẽ để cho cô càng nhiều hơn lạnh, cũng không cần nói nữa đi." So với nước mưa lạnh như băng, khỏe miệng Phó Tiểu Tiểu cười, càng làm cho người cảm thấy lạnh hơn.

"Tốt nhớ kỹ lời đối thoại, cô nhưng là diễn viên." Mặc dù có chút khắc chế, nhưng vẫn không nhịn được giễu cợt.

Cô nghe lời này, sắc mặt nhất thời biến đổi, màu sắc trong con ngươi cũng âm lạnh xuống, năm ngón tay nắm cây dù đi mưa, khớp xương trắng bệch, đại khái là bởi vì tức giận mà dùng sức quá mạnh.

tiếp tục tiến trình.

An Chi Manh như là có chút xem thường trình độ Phó Tiểu Tiểu mặt dày vô sỉ.

Một câu thoại đơn giản, cô lại cứng rắn NG(từ chuyên môn – có thể hiểu là quay lại) mười mấy lần, ngay lúc đạo diễn giống như cũng không thể nhịn được nữa, cô thu liễm để cho cảnh này cuối cùng là qua.

Nhưng lúc đó, cả người An Chi Manh đều lạnh như băng, cô giống như không cảm giác được máu mình lưu động, tất cả đều như đọng lại.

Nhưng sau này, còn có bốn cảnh đêm mưa, là muốn ở tối nay làm liền một mạch.

Trong bốn cảnh mưa, cùng Phó Tiểu Tiểu diễn, thì có hai mươi mấy câu.

An Chi Manh không biết mình còn có thể kiên trì tiếp không, cái loại cảm giác run lấy bầy đã biến mất, đó là bởi vì cô cảm giác năng lực đã ở dưới tình huống giá rét cực độ thoái hóa.

"Các người đang làm gì!!"

Một tiếng rống giận, giống như cơ lẩn át tiếng ầm ầm vẩy nước.

An Chi Manh quay đầu, mượn ánh đèn đoàn phim, cô nhìn thấy là gương mặt Bùi Á Hạo tức giận.

trên mặt người đàn ông tinh xảo anh tuần phi phạm trù lên một tầng hung ác tức giận. Đó là tức giận ở trên người anh cô chưa bao giờ cảm giác qua, luôn luôn nhã nhặn lịch sự, cũng sẽ có lúc tức giận đến mất lý trí sao?

Anh là tới cứu cô sao? Nhưng tại sao tới không phải cái tên kia...

Tâm mắt có chút mơ hồ, có lẽ bởi vì nước mắt, cũng có lẽ là bởi vì nước mưa lạnh như băng.

"Lập tức tắt cơ quan vẩy nước!" Anh rống giận, cả người tàn mát ra khí tràng cường đại.

Trợ lý đồ dùng đoàn biểu diễn, giống như quên mất mình là phải nghe theo đạo diễn phân phó, anh ở dưới khí tràng áp chế, vội vã tắt đi vẩy nước.

"Á Hạo, cậu làm cái gì vậy? Không cần làm nhiều công việc mọi người..." Đạo diễn giống như có bất mãn.

"Diễn viên không phải dùng như vậy, An Đạo, tôi là kính trọng ông chọn người mới có thể đóng bộ này." lửa giận anh như cũ không có tiêu trừ, giọng lộ ra lạnh lùng. "Có lẽ tôi biết địa vị nghệ thuật ở trong lòng ông, nhưng nếu như ông bởi vì những thứ kia, cũng không quan tâm an nguy diễn viên cổ điển, kia không khỏi thật quá đáng."

lòng An Chi Manh vỗ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: Anh làm cái gì vậy...

Cái gì! Ông nhưng là đạo diễn nổi tiếng quốc tế, tại sao anh ta có thể dùng cái loại giọng đó nói chuyện với ông?

sắc mặt An Đạo thay đổi.

Bùi Á Hạo thẳng đến gần An Chi Manh, anh kéo theo cổ tay cô.

Động tác này, để cho sắc mặt Phó Tiểu Tiểu cùng An Nhã đều biến đổi.

"Á Hạo, em không có chuyện gì, anh không nên như vậy." Lời nói yếu ớt mang run rẩy, nhưng cô vẫn như cũ đang kiên trì.

"Cái gì không có sao, em bây giờ đang cùng ai nói láo!" Giọng lẫn lộn tức giận cùng đau lòng, để cho người không đoán ra.

Cô còn muốn nói cự tuyệt anh.

Nhưng là, cảm giác nhức đầu không giải thích được đánh tới, áp đến cô choáng đầu hoa mắt, dưới chân cô lao đảo một cái, nếu như không phải là anh còn kéo cô, thì cũng đã ngã nhào.

"Chớ bắt thân thể em nói giỡn."

Anh nói xong câu nói kia, cúi người, ôm cô lên.

Là ôm công chúa lãng mạn.

Nhưng là, dưới tình huống này, giống như không thích hợp đi

Cảm giác choáng váng đầu không để cho cô không rúc vào trong ngực anh, tư thế nhìn qua, thì càng có chút cổ quái.

Bùi Á Hạo rời đi hiện trường quay phim, lưu lại An Đạo mặt đầy u ám cùng với nhân viên làm việc có chút mộng mơ.

Trong phòng,

chăn mềm đắp lên người, để cho cô dễ chịu hơn.

Cái gì, coi như đưa người, cũng hẳn đưa người về phòng người ta, mang trở về phòng của mình, đây coi là cái gì!

Cô ngấm nhìn bốn phía, biết nơi này là phòng anh.

Chăn này cũng là của anh đi.

Cô nghĩ tới đây, trên mặt không khỏi dâng lên một tầng hồng hồng nhàn nhạt, ở dưới tình huống cả người cảm giác đều là lạnh như băng, gò má còn có chút nóng lên, cái này cũng thật thần kỳ.

"Anh làm cái gì vậy..."

trong khẩu khí cô, hay là mang chút oán trách đối với anh: "Là chính em yêu cầu quay mà, em cũng muốn quay xong sớm một chút, rồi đi nơi này, mọi người đều là nghĩ như vậy sao? Thật không biết anh tại sao phải như vậy..."

"Anh chẳng phải muốn."

Anh cho cô một ly nước nóng, lúc cô nhận lấy, đầu ngón tay vô tình chạm vào mu bàn tay anh.

"Nếu như có thể, anh là muốn cho bộ này quay tiếp vĩnh viễn." Anh nói như vậy, trong ánh mắt kia lấp lánh hữu thần, mang trông đợi.

Đối với cô mà nói, đây chính là không phải trông đợi.

"Anh không nên đối với An Đạo như vậy! ông cũng không có gì sai..." Cô cảm thấy phải nói sang chuyện khác.

"Đúng vậy, anh có chút không khống chế, lại theo ông ta nói xin lỗi đi, ông ta sẽ tha thứ anh." Anh ngược lại tỏ ra lạc quan, nhưng chuyển ánh mắt nhìn hai tay cô nâng ly, trong con ngươi lại là hiện qua một tia đau lòng.

Uống nước nóng, để cho cô dễ chịu hơn rất nhiều. "Em cùng anh đi nói xin lỗi đi, nếu như anh đi một mình, em nhìn ông ta sẽ không tha thứ cho anh."

khóe miệng Bùi Á Hạo nâng lên, cũng khẽ nâng cằm lên nói: "Làm sao? Em so với anh còn lớn hơn sao?"

"Dạ dạ dạ, là anh lớn, nhưng là so với anh tôi, An Đạo thật giống như thích em nhiều một chút mà, lần này em bảo anh, ông ta mới sẽ không cùng anh so đo." Cô ngưng cười, ở trong tổ phim nơi này, là chỉ có ở trước mặt anh, cô có thể nhẹ nhõm một chút.

Anh cũng hợp với tình thế thư thái cười một tiếng, đưa tay phát đi nước mưa cô bị ướt lưu lại.

Cô theo bản năng rút về phía sau, tránh né động tác anh.

Loại động tác theo bản năng, để cho tha thiết trong tròng mắt anh nguội xuống.

"Em... Em không thể ở nơi này thời gian quá dài, người khác sẽ hiểu lầm." Cô rời đi rất lâu, mới bối rối nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 314: Vì cô, tôi có thể đánh cược hết cả

"Chỉ ít tắm nước nóng, thay đổi y phục rồi đi ra, như vậy đi ra ngoài, bị gió thổi qua, nhất định là em sẽ bị cảm lạnh."

Trong giọng nói của anh, không thiếu ân cần.

Cái gì? tắm rửa ở chỗ của anh?

má cô trong nháy mắt đỏ bừng.

Thế nhưng, ngừng lại xem, anh nói có đạo lý, nếu sinh bệnh bên trong nơi thâm sơn cùng cốc này, đây chính là việc khó lường.

"không phải em rất quan tâm quay phim sao? Nếu em sinh bệnh, quay phim càng kéo dài thời gian." dường như anh thấy được bên trên gò má cô ngưng ngưng, thế là trong ngữ điệu mang theo chút trêu tức.

Nói rất hay có đạo lý, cô lại không phản bác được.

Cô nhăn mặt, ánh mắt có chút rời rạc bất định.

Khỏe miệng anh vương nụ cười nhàn nhạt nói: "em đang lo lắng cho anh sao? này, tốt xấu gì anh cũng nổi danh nhiều năm như vậy, nói thật ra diễn cảnh giường chiếu cũng không ít, chẳng lẽ một ít định lực này cũng không có sao?"

Cô nhướn lông mày, bủi môi nói: "Vậy cũng không nhất định, dù sao em..."

Cô im bất, trên khuôn mặt phon phớt hồng, cái kia có chút mèo khen mèo dài đuôi, cô nói không nên lời rồi.

"Ha ha." Anh cười ra tiếng, có chút còi mồm: "em muốn nói là thân hình của em rất hấp dẫn sao? Chắc chắn, thật sự là tự kỷ, anh là lần đầu tiên thấy được cô gái có da mặt dày như vậy, ha ha ha..."

Cô nhìn anh cười không kiêng sợ, cơ hồ không nhận được muốn gõ lên trên đầu của anh một cái.

Đại khái anh cũng cảm giác được cô có ánh mắt phần nộ muốn giết người, liền tự giác thu liễm, hắng giọng một cái nói: "Tốt, tốt, anh sẽ rời khỏi nơi này, anh đi tìm Tạ Vũ, để cho cô ta chuẩn bị y phục cho em. Còn anh, nửa giờ sau mới có thể trở về, đã đủ thời gian chưa?"

An Chi Manh có chút áy náy, dù sao nơi này cũng là phòng của anh, cứ như vậy đuổi người ta đi ra, luôn cảm thấy có chút không đành lòng.

Thế nhưng nếu như anh ở lại, lại có chút khó chịu.

nấy lần cô muốn mở miệng, muốn nói nhưng lại thôi.

Cô vướng mắc không có điểm dừng, lúc cô còn chưa nghĩ tới phương pháp vẹn toàn đôi bên, anh đã đứng dậy, lập tức rời phòng.

"Nhớ khóa trái nha, tuy anh không phải là sắc lang, nhưng nếu như có người đàn ông khác xông vào nhìn thấy dáng vẻ em tắm rửa, anh sẽ nổi điên!"

tiếng anh nói xuyên qua khe cửa truyền đến.

tiếng nói này không khỏi mang đến cho cô một chút cảm giác yên tâm.

Cô từ từ thở dài một hơi, đẩy chân mền trên người ra, đứng dậy đi vào phòng tắm.

sắc mặt An Đạo hung ác nham hiểm, lúc anh nhìn thấy Bùi Á Hạo lần nữa, vẻ mặt vẫn như cũ.

"anh nên phân rõ diễn trò bên trong, đây là một tổ đường diễn viên cơ bản, liên quan tới điểm này, tôi nghĩ anh không cần tôi dạy cho anh à?" An Đạo khẩu khí bất thiện.

Bùi Á Hạo mím môi, con mắt đẹp nhìn lên, rơi vào trên gương mặt An Đạo.

"Tôi luôn luôn phân rất rõ ràng." ngữ điệu anh có chút cứng rắn nói: "Manh Manh với tôi mà nói, không chỉ đơn giản là nhân vật bên trong bộ phim như vậy."

"anh biết cô ta là ai sao?" trong con ngươi An Đạo hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Một người phụ nữ có chút đàn mà thôi, làm sao?" Anh đối với An Đạo đang kinh ngạc chẳng thêm ngó tới.

"Cũng không phải đơn giản như vậy, tôi nghĩ anh rất rõ cô theo người nào có quan hệ ra sao." An Đạo không có nói rõ ràng, nhưng mặc cho người nào hiểu ý tứ trong đó.

khỏe miệng Bùi Á Hạo hiện lên một nụ cười cay đắng: "Những cái này với tôi mà nói đều không quan trọng, tôi chỉ quan tâm ý muốn của cô, hết thấy cái khác, đều không có trong suy nghĩ của tôi, tôi có thể đánh cược hết thấy."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 315: Tôi chỉ cần cô

"Tôi làm đạo diễn nhiều năm như vậy, đối với nhân sinh cũng có một ít kinh nghiệm. Nếu như anh nguyện ý nghe tôi một câu, tôi có thể nói với anh, An Chi Manh đúng thật là thiếu nữ tốt, nhưng cô ta không thích hợp với anh."

Lời An Đạo, như kim châm trái tim Bùi Á Hạo.

Miệng của anh có chút đắng chát, miễn cưỡng cười tới.

"Chuyện ngày hôm nay thật xin lỗi, tôi giải thích với anh." Anh nói dồn dập: "Tôi còn có chút việc muốn đi tìm tạ trợ lý, xin lỗi không tiếp được rồi."

Anh trực tiếp rời đi, để An Đạo lại.

Mặt An Đạo sắc giống như bóng đêm băng lãnh, anh chậm rãi lắc đầu, thở dài một tiếng.

Lúc An Chi Manh tỉnh lại, đầu có chút đau cảm giác muốn nứt.

Cô có chút cảm kích Bùi Á Hạo, nếu như không phải anh, sáng nay có lẽ cô không dậy nổi rồi.

Xem ra có một số việc, vẫn không thể quá miễn cưỡng.

Giấy dựa rồi giường.

Thời gian còn sớm, sắc trời còn không có hoàn toàn sáng, cửa phòng của cô liền bị người lão đạo đẩy ra.

Người vào là An Nhã, nhìn qua cô ta có chút tiều tụy.

"Nhã... Nhã Nhã? Có chuyện gì phát sinh sao?" An Chi Manh kinh ngạc nhìn chằm chằm An Nhã.

"Manh Manh, tối hôm qua, cô ngủ ở phòng của mình sao?" nhìn qua cô có chút bối rối, vội vàng hỏi.

An Chi Manh bị hỏi có chút bất ngờ không kịp chuẩn bị, chỉ có thể sững sờ trả lời: "Vâng... Đúng vậy, tôi không ở chỗ này trả lại cho cô ở... A, chẳng lẽ cô nói là tôi lưu ở chỗ Bùi... Không có khả năng, đương nhiên là tôi ngủ ở trong phòng của mình rồi!"

An Nhã nghĩ cũng có chút trẻ con quá nhiều rồi.

"Thật sao?" Cô giống như có chút không tin.

"Giường của tôi còn chưa có thu dọn đâu, cô không tin, liền tự mình nhìn!" Cô đối với cô ta, hoàn toàn không có cảnh giác.

An Nhã thở một hơi thật dài, quay người ngồi trên giường An Chi Manh, thói quen ôm ngực.

"Tối hôm qua cô ngủ không ngon sao? Nhìn khí sắc cô rất kém cỏi!" Cô ta nhìn qua sắc mặt của cô, không nhận được có chút lo lắng hỏi.

Người có bệnh tim, nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng.

"Tôi không sao, cô thu dọn nhanh lên một chút đi, hôm nay còn có mấy cảnh quay rất phiền phức!" An Nhã nói như vậy, cô thở dài một hơi, sắc mặt chẳng tự nhiên như trước đó.

Cô nói xong, không nghe An Chi Manh nói gì, trực tiếp rời đi.

Cái gì, sáng tinh mơ liền nháo như vậy.

An Chi Manh có chút mơ hồ thuận tay cầm lên kịch bản của mình, cô có thói quen lúc sáng sớm, xem lại lời kịch hôm nay một chút.

Nhưng lúc cô nhìn thấy kịch bản, không khỏi sững sờ, tiện tay vỗ cái trán.

Hôm nay đóng phim, là cô diễn cùng Bùi Á Hạo, mà lại phải ôm!

Cô có chút nhức đầu, ngẫm lại phát sinh chuyện tối hôm qua, hiện tại còn cảm thấy có chút xấu hổ, nếu như diễn phần này, thật đúng là làm người sụp đổ.

Nhưng cũng không có biện pháp, cô đành phải vội vã rửa mặt, qua phòng hóa trang hóa trang, tùy thời chờ đợi đạo diễn gọi đến.

Nói thực ra, sớm muộn gì tùy tiện lập trường, hiện tại để cho cô cũng không biết nên làm sao đối mặt với An Đạo.

Lúc ở phòng hóa trang, Phó Tiểu Tiểu lại đi vào một lần nữa, cô ta luôn luôn tập thành quán tính mạng theo nụ cười nhàn nhạt, làm cho người ta cảm giác bất an.

"Cô tới nơi này làm gì? Nơi này là phòng hóa trang của chị Chi Manh!"

Tạ Vũ và Phó Tiểu Tiểu xem như hoàn toàn đối lập, nhìn Phó Tiểu Tiểu bước vào nơi này, lập tức liền xù lông.

"Cô đây là nói cái gì, tôi chỉ đến xem Chi Manh có cảm lạnh hay không."

Cô nói lời này, có Quỷ mới tin.

An Chi Manh thả tay xuống, ngược lại đối mặt với Phó Tiểu Tiểu, cười nhạt nói: "Nhìn thấy tôi tốt như vậy, chỉ sợ cô phải thất vọng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 316: Cô đủ rồi

"Chi Manh đây là nói cái gì, nếu cô không có việc, đương nhiên tôi rất vui về rồi. A, đúng, không chỉ cô không có việc gì, mà tối hôm qua còn rất tốt, đúng không, nghe nói tối hôm qua cô ngủ lại ở phòng Bùi Á Hạo..."

Cô, để mặt An Chi Manh nóng lên một trận.

"cô nói bậy bạ gì đó!" Cô nhú lông mày, khó mà che giấu bất an trong lòng.

"Kỳ thật cô cũng không có gì tốt để che giấu, người đàn ông hoàn mỹ giống như Bùi Á Hạo vậy, ai cũng có lúc không giữ được mình thôi, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, không cần che che giấu giấu..."

Khẩu khí của cô còn mang theo loại vẻ treu tức.

"Phó Tiểu Tiểu, cô đủ rồi!" rốt cuộc An Chi Manh không nén được tức giận trong lòng, thông suốt đứng dậy, căm tức nhìn Phó Tiểu Tiểu.

"Kỳ thật cô nên cảm thấy may mắn, trong rừng núi này không có Paparazi, coi như cô ngẫu nhiên phóng túng một chút, cũng sẽ không có người nắm lấy đưa tin không tha..." Cô ta vẫn tiếp tục cái đề tài này.

"Tôi với Bùi Á Hạo, chỉ là quan hệ hợp tác bình thường, phiền miệng của cô thả sạch sẽ một chút." Khẩu khí của cô bất thiện, cau chặt mày.

"A..., phải không? Kỳ thật miệng của tôi đã rất sạch sẽ, cô càng muốn khó nghe, tôi còn có thể tiếp tục nói cho cô nghe nha." Da mặt của cô, có thể dùng để làm giấy đi mưa rồi.

"Làm phiền cô ra ngoài, tôi còn muốn chuẩn bị diễn cảnh hôm nay, không có thời gian nói chuyện phiếm với cô." Nỗ lực áp chế lửa giận, nhưng cô cảm giác mình đã sắp đến cực hạn rồi.

Dù sao tối hôm qua người phụ nữ này có ý NG, làm hại cô không ngừng làm việc dưới mưa, cô đã không có tìm cô ta tính sổ sách rồi.

Nhưng Phó Tiểu Tiểu giống như cũng không biết cái gì gọi là có chừng có mực, cô chẳng những không có đi, ngược lại tới gần An Chi Manh, cơ hồ nói ở bên tai của cô: "cô dám nói cô và Bùi Á Hạo trong lúc đó quan hệ thế nào đều không có? Nhưng phạm là nhìn một màn kia vào tối hôm qua, đều sẽ không tin tưởng..."

An Chi Manh nhìn qua mình trong gương, sắc mặt có chút khó coi.

"Thật đáng tiếc, tôi không có mang theo máy ảnh chụp lại toàn bộ quá trình kia, nếu như có, bán cho Paparazi cũng là lựa chọn tốt mà!" Cô ta đang tiếp tục cố tình gây sự với mình.

Bốp!

An Chi Manh đột nhiên đứng dậy, một cái tát mạnh mẽ rơi vào trên gương mặt Phó Tiểu Tiểu.

Phó Tiểu Tiểu bụm gò má, mở to hai mắt nhìn cô.

"Muốn nói cho Paparazi sao? Đem cái này nói cho bọn họ sao?" Cô nói tốc độ không nhanh không chậm: "Có lẽ, để cho tôi cũng đem chuyện cô quan hệ cùng đàn ông trong tổ đạo cụ của đoàn làm phim nói cho Paparazi sao?"

sắc mặt Phó Tiểu Tiểu biến đổi lớn, âm điệu đề cao mấy cái dB, cơ hồ là muốn âm ỉ chết người.

"cô... cô nói cái gì? cô muốn vu oan hãm hại tôi sao? cái người phụ nữ này thật đúng là..."

"Vu oan sao? Hừ." Cô có chút khinh thường mở miệng: "Tôi chỉ muốn đóng xong bộ phim này thật tốt, nếu như cô nhất định phải tới quấy rầy tôi, tôi cũng sẽ không khách khí. Phó Tiểu Tiểu, cô biết rõ tôi không phải loại người mặc cho người ta khi dễ mà?"

Phó Tiểu Tiểu nghiêng răng, ánh mắt lộ ra một dạng giết người.

Nhưng cô giống như cũng vô kế khả thi, giận dữ quay người, rời khỏi phòng hóa trang.

Cô muốn đến chế giễu cô ta, lại không khỏi chịu một bạt tai, không có chỗ nói rõ lí lẽ rồi.

"chị Chi Manh, chị cực kỳ đẹp trai! Vừa rồi cái tát kia đánh thật là đã ghiền, ha ha!" Tạ Vũ hưng phấn dậm chân.

An Chi Manh lại không có cảm giác gì, ngồi xuống, trong đầu vọng lại lời vừa rồi của Phó Tiểu Tiểu, cô có chút bất an, ánh mắt bàng hoàng khác với cô tưởng tượng, An Đạo không có nói một lời chuyện ngày hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 317: Chuyện gì xảy ra

An Chi Manh lại không có cảm giác gì, ngồi xuống, trong đầu vọng lại lời vừa rồi của Phó Tiểu Tiểu, cô có chút bất an, ánh mắt bàng hoàng.

Khác với cô tưởng tượng, An Đạo không có nói một lời chuyện ngày hôm qua.

"Tìm thời gian bổ sung cảnh diễn ngày hôm qua đi." Anh chỉ nhàn nhạt đề nghị một câu như vậy.

Về phần tổn thất của đoàn làm phim hoặc là quan tâm đối với cô, anh đều không nói một chữ.

Hoặc là anh cũng tàn bạo như thế, người không câu nệ tiểu tiết.

Là một cảnh trong phim, trong màn ảnh, song phương không có lời kịch, tất cả đều dựa vào ánh mắt giao lưu, là một cảnh rất kén chọn kỹ thuật diễn. Cảnh cuối cùng, là hai người ôm nhau thân thiết.

An Đạo nói, hôm nay khí hậu rất phù hợp với ống kính.

"3, 2, 1, A CT ssi On!" An Đạo cao giọng hô.

Máy quay bên trên quay xuống, từ một cảnh bao quát rút ngắn đến Bùi Á Hạo và An Chi Manh.

Trong lòng mắt cô phản chiếu khuôn mặt của anh, không khỏi, trong lòng của cô vang lên lời Phó Tiểu Tiểu lúc sớm, lòng của cô không khỏi run rẩy, ánh mắt nguyên bản lập tức phát sinh ngọn sóng.

"Cut!" An Đạo lập tức hô ngừng, lập tức nói: "Chi Manh, cô diễn không đúng, ánh mắt của cô hẳn là tràn đầy tình yêu say đắm, các loại cảm xúc chờ mong và ủy khuất, diễn cái này độ khó rất lớn, cô nghiền ngẫm."

Cô mím môi, trong lòng tựa hồ như là cái kết, trong lúc nhất thời không cách nào tháo ra.

"Vâng, đạo diễn." tuy cô nói như vậy, nhưng cũng không có bao nhiêu tự tin.

"Tốt, chúng ta thử lại một lần, 3, 2, 1, A CT ssi On!" An Đạo lần nữa hô vang.

Cô nỗ lực khắc chế tâm tình của mình, để ánh mắt mình xét đoán nhìn lên trước mặt anh. Nỗ lực tưởng tượng thành một người khác trong nội tâm cô.

Cô đích xác có thể ý vào hành động đè nén cảm nhận trong lòng.

"Tốt, máy quay chuyển, nam chính lên trước, ôm lấy nữ chính. Chú ý thần sắc tư thái..." An Đạo, quanh quẩn bên tai hai người.

Bùi Á Hạo làm rất tốt, mỗi một bước anh đều rất đúng chỗ.

Hoặc là, anh đối diện trước tình cảm người phụ nữ này, tiếp cận với hiện thực, diễn cái này, cơ hồ là anh bộc lộ chân tình, đối với anh mà nói, cũng không thể xem như một cảnh khó diễn.

Anh ôm lấy cô, mở rộng bả vai, trong nháy mắt để cho cô suy nghĩ có chút mờ lung, thậm chí cô cho là anh (Bùi Á Hạo) cũng là anh (Cận Tư Hân).

"Rất tốt, rất tốt. Đơn giản không thể tốt hơn!" An Đạo ca ngợi không keo kiệt lời nói.

Có lẽ thời khắc này cô nghĩ tới người đàn ông kia, đề sắc mặt của cô dị thường đúng chỗ.

Nhưng đột nhiên ở giữa, suy nghĩ của cô gián đoạn, loại tình cảm kia dường như bị một lực lượng mạnh mẽ nào đó gạt ra, để cho cô lập tức ý thức được người đàn ông trước mặt này cũng không phải là anh.

Trông mắt của cô nhảy lên, nhận rõ trước mặt là Bùi Á Hạo, bỗng nhiên Phó Tiểu Tiểu ở bên trong phòng hóa trang theo cô mà nói có chút trào phúng, một luồng suy nghĩ tràn vào bên trong đầu óc cô.

Cô giật mình, cơ hồ là ý thức được, liền đẩy Bùi Á Hạo trước mặt ra.

"Manh Manh, em..."

Mắt Bùi Á Hạo sắc lạnh xuống.

"Cut!" An Đạo kêu ngừng, nhăn mày: "An Chi Manh, chuyện gì xảy ra? Vừa rồi biểu lộ rất tốt, tại sao bỗng nhiên đẩy nam chính ra?"

An Chi Manh có chút hoảng hốt, cô gắt gao cắn môi nói: "Thực xin lỗi, tôi... Bởi vì..."

Cô không biết nên giải thích như thế nào, cảm giác hoảng sợ bất an, để cho cô có chút ngạt thở.

"An Đạo, nghỉ ngơi một hồi đi." ánh mắt Bùi Á Hạo nhìn chằm chằm An Chi Manh.

"Tốt, các người lại nghiền ngẫm cảnh này." An Đạo lầm bầm: "Vừa rồi đoạn này rất đúng chỗ, không biết có thể cắt xuống dùng hay không."

PS: Tạ ơn Công Tước hắc ám khen thưởng.

Mấy ngày nay chủ yếu viết Manh Manh không có nam chính ở đây, tự mình độc lập quá trình biến mạnh.

Nếu có nam chính, anh tuyệt đối sẽ không để cho Manh Manh chịu ủy khuất một chút xiu nào.

Trải qua ba bốn ngày, nam chính lên giọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 318: Tối hôm qua, cùng phòng sao

An Chi Manh không biết mình làm thế nào mới hoàn thành cảnh này.

Chỉ biết là sau khi An Đạo hô qua, suy nghĩ của cô có chút mơ hồ, nhìn qua anh, trong đầu lại nghĩ là một người khác.

Nếu có thể, cô ước gì bây giờ người kia xuất hiện trước mặt của cô.

Thế nhưng mà, làm sao có thể chứ...

"Manh Manh, em không sao chứ?" Bùi Á Hạo ánh mắt nhu hòa, nhưng lại mang theo chút vội vàng.

Dường như bên trong trông mắt của cô không nhìn thấy ánh sáng dĩ vãng lưu chuyển, không khỏi có chút nóng nảy.

Cô khẽ lắc đầu, lại không tự chủ lau trán, nhẹ giọng: "Không có việc gì, chỉ là cảnh này độ khó có chút hơi cao, không tồi quá." Nỗ lực gạt ra một chút tiếng cười.

"thần sắc em rất không đúng, có phải phát sốt rồi hay không..." tự nhiên anh đưa tay tiếp xúc vào trán của cô, lại bị cô tránh đi rồi.

Cục diện này có chút xấu hổ, cô cười ngượng ngùng, nỗ lực thử đánh vỡ cục diện lúng túng kia nói: "em không sao, phát sốt chỗ nào, này, anh vẫn nên chuẩn bị cẩn thận đi, mấy cảnh tiếp anh cố mà chịu đựng."

Trong trông mắt anh có chút thoái mái, có lẽ là bởi vì An Chi Manh cười khê, cái này khiến lòng anh đang lo lắng hơi buông thả, nhưng anh lại không biết, cười khê này cũng đều là cô giả vờ.

Không khỏi, bây giờ cô có chút e ngại tiếp xúc với anh.

Anh rõ ràng là người không tệ, cô cũng không phải chán ghét anh. Hoặc là mệt mỏi vì những lời đồn không dứt kia.

Hoặc là Phó Tiểu Tiểu nói có một chút đúng, nếu như bị chó săn chụp được cái gì, thật là muốn thiên hạ đại loạn rồi.

Cũng may bây giờ là bên trong sơn thôn, nơi này hẳn không có nhiều chó săn như vậy, chuyện tối ngày hôm qua, không có bị người chụp được.

Cô nghĩ như vậy, không khỏi dùng ánh mắt liếc qua mắt Bùi Á Hạo. Có thể khéo hay không, chính người này cũng từng sờ nhìn chăm chăm cô.

Cô vội vã thu ánh mắt, lộ ra có chút chật vật.

Cô chật vật trong mắt anh, ngược lại thành một loại xinh xắn đáng yêu, khoe miệng của anh hơi giờ lên, này mới thật là có chút xinh xắn đáng yêu.

Hai ngày quay phim, không diễn cùng Phó Tiểu Tiểu.

Cái này khiến An Chi Manh chậm thờ ra một hơi, không có Phó Tiểu Tiểu quấy nhiễu, cô có thể diễn một số phần diễn của mình càng đúng chỗ.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, buổi chiều ngày thứ ba, có một cảnh cô diễn với người phụ nữ này, mà lại có phần diễn đánh nhau rất nhỏ.

Cái này làm cô có chút đau đầu.

Bên trong bộ phim, cô là một người tuyệt đối nhu nhược, thế nhưng mà bên ngoài bộ phim, cô sẽ không để cho người khi dễ.

Chỉ cần có thể diễn tốt bộ phim này, làm sao đều có thể, coi như chịu một chút ủy khuất cũng không có gì! An Chi Manh, muốn cô cố lên, làm cho tất cả mọi người đều nhìn thấy ưu điểm cô rất nỗ lực!

Nhìn chăm chăm chính mình trong gương, nỗ lực động viên mình.

Không khéo chính là, Phó Tiểu Tiểu cũng đi qua nơi này, cô ta cười cười, kỳ quái nói: "Chi Manh, cảnh này tôi sẽ phối hợp với cô thật tốt, hi vọng cô có thể diễn đúng chỗ, một lần xong, nếu không chịu khổ chính là cô."

"Tôi biết nên làm như thế nào, không cần cô đến dạy tôi." Là ngữ khí lạnh lùng.

"Thật sao? Vậy tốt rồi, có thể không cần như lần trước, chậm trễ thời gian mọi người, vậy không tốt rồi." Cô ba câu nói không rời chuyện kia, giống như có ý khác.

Cô lạnh lùng liếc cô ta một chút, ngữ điệu lạnh như cũ: "Quản tốt cô đi, một câu thoại đơn giản muốn NG mấy chục lần, còn có tư cách ở chỗ này giáo huấn người khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 319: Đau không

Sắc mặt Phó Tiểu Tiểu biến hóa.

Cô tranh cãi với An Chi Manh, mỗi lần đều rơi xuống chỗ không tốt. Cô nghiêng rằng, vội vã rời đi, lúc quay người, cô dường như thấp giọng tự nhủ: "Lần này sẽ để cho cô đẹp mặt, để cô lại thần kỳ!"

Ngoại cảnh bộ phim, lấy cảnh ở một bãi đầm lầy.

Bên trong bộ phim cô và Phó Tiểu Tiểu phát sinh tranh chấp ở chỗ này, Phó Tiểu Tiểu sẽ đạp cô té vào vũng bùn, nổi sát tâm, muốn đưa cô vào chỗ chết.

Trong đó sẽ có vài câu lời thoại đơn giản, đề tô đậm tội lỗi nhân vật phản diện.

"Chi Manh, có thể không?" có lẽ An Đạo ngại Bùi Á Hạo ở đây, cũng không muốn như lần trước không hiểu thấu bị quở trách một phen, lần này trước khi bắt đầu, còn cố ý hỏi thăm cô.

"trạng thái tôi rất tốt." Cô đáp lại An Đạo, lại nhướn mày đối với Bùi Á Hạo nói: "Lần này không cho làm loạn, tôi sẽ diễn rất nghiêm túc, nếu như anh làm loạn, tôi có thể sẽ tức giận!"

Tuy lời này nghe có chút hương vị đùa giỡn, nhưng anh biết cô nghiêm túc.

Anh mỉm môi mỏng, gật đầu.

"Tốt, vào chỗ..."

Nương theo tiếng của An Đạo la, An Chi Manh và Phó Tiểu Tiểu đứng ở vị trí phụ cận vũng bùn.

"3, 2, 1, A CT ssi On!"

Bốp!

Lúc An Đạo vừa dứt lời, bàn tay Phó Tiểu Tiểu đã rơi vào trên gương mặt An Chi Manh.

- bốp "

Căn bản An Chi Manh không có chuẩn bị kỹ càng, cứ thế mà chịu một bàn tay có chút sừng sờ.

Phản diện này, cô chịu một bạt tai lập tức đổ về sau ngã vào bên trong vũng bùn.

"Cut!" An Đạo hô ngừng, nhăn mày: "Phó Tiểu Tiểu, chuyện gì xảy ra, gấp gấp như vậy sao? Trước khi cô ra tay cho một ánh mắt, không phải vậy cô để Chi Manh làm sao diễn tiếp, không biết sao?!"

Phó Tiểu Tiểu lơ đãng đối với chỉ trích của An Đạo, giống như so với quay phim, đối phó với An Chi Manh mới là đại sự hàng đầu của cô.

Tại sao có thể có loại người này! Cô trợn lên giận dữ nhìn cô ta, nỗ lực áp chế lửa giận.

Không muốn tức giận, không muốn tức giận, toàn bộ đều là vì quay phim không phải sao? Cô nỗ lực tự an ủi mình, nhưng khổ sở ở trong ngực thật giống như muốn nổ tung.

Ngắm lại Tư Hân, anh không phải vẫn chờ cô diễn xong bộ phim sao? Cô nghĩ đến cái này, lửa giận giống như bị áp chế xuống.

"Thật xin lỗi đạo diễn, là tôi quá gấp rồi." khóe miệng Phó Tiểu Tiểu, áy náy cười đối trá.

Bùi Á Hạo không đành lòng nhìn nữa, anh quay người, đi về phía ngược lại.

"Còn có, cô đóng phim nhiều năm như vậy, không biết cái gì gọi là nhớ sao?!" trong khẩu khí An Đạo, đều là chỉ trích Phó Tiểu Tiểu.

Nhưng da mặt người phụ nữ này cũng tương đối dày, nói: "Tôi cũng là vì đề bộ phim càng thêm chân thực mà! Chi Manh, thực xin lỗi."

"Chi Manh, cô còn có thể sao?" An Đạo đối với cô tình cảm thiên vị mà không lời nào có thể miêu tả được.

"Có thể, tiếp tục đi." Cô nỗ lực duy trì nụ cười nhàn nhạt, dù rằng trên gương mặt đau rát để cho cô có chút khó có thể chịu đựng.

"Mọi người chú ý, lại một lần, 3, 2, 1, A CT ssi On!"

Dừng lại một giây đồng hồ.

Bốp!

Phó Tiểu Tiểu giáng cho cô một cái bạt tai, cơ hồ là dùng toàn lực.

Cô khẽ nhủ mảy, nhưng phản ứng rất nhanh, cô không có quên đây là đang quay phim, dù rằng trên gương mặt đau nhức có chút quấy nhiễu suy nghĩ của cô.

Cô lui về phía sau một bước, lão đạo một cái, phù phù một tiếng, ngã ngồi bên trong vũng bùn.

Trong nước bùn hỗn tạp có rong rêu, giờ phút này khuôn mặt cô có chút tái nhợt. Cô không kịp phản ứng, Phó Tiểu Tiểu tiến lên một chân đá trúng bờ vai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320: Người phụ nữ chết tiệt, đi chết đi

Cái này tuy cũng là động tác thiết kế bên trong kịch bản, nhưng ban đầu vốn cũng có thể diễn.

Thế nhưng mà đến lúc Phó Tiểu Tiểu diễn, toàn bộ đều đã biến thành chân thực.

Cô hoàn toàn té ngã bên trong vũng bùn, trong khoảnh khắc trên thân liền bị nhiễm nước bùn rồi.

Phó Tiểu Tiểu nhào tới, một tay kéo lấy tóc của cô, đầu gối cô ta chống đỡ vòng eo cô nhỏ yếu, nhấn đầu của cô xuống dưới nước bùn.

Nước trộn lẫn với bùn đất, rót vào bên trong mũi miệng của cô, cơ hồ để cho người ta cảm giác hít thở không thông.

Cô nhú mồm, nhưng nơi này còn cần cô nói lời thoại, mỗi khi cô nỗ lực nâng nửa người lên trên muốn thốt ra lời thoại, lập tức Phó Tiểu Tiểu đưa cô trở lại bên trong vũng bùn một lần nữa.

"cô là người phụ nữ đáng chết..." Phó Tiểu Tiểu nói qua lời thoại, lại tận lực qua loa.

"Cut!"

Là hô ngừng trong dự đoán.

An Chi Manh đứng lên, miệng thờ hào hển, cô trừng mắt Phó Tiểu Tiểu, trong ánh mắt toát ra tức giận.

Khỏe miệng Phó Tiểu Tiểu hơi hơi giương lên, nửa khiêu khích nửa châm chọc nhìn cô..

Lúc này, trời dần dần âm u, thậm chí là đã nổi lên mưa bụi.

Mưa bụi nhẹ nhàng, nhưng cũng dày đặc, nhanh chóng làm ướt toàn bộ mặt đất, đầm lầy càng thêm lầy lội.

"An Đạo, mưa này nên tạm thời hoãn lại, ngẩng nhìn cảnh này còn..." Công việc của đoàn phim chạy chậm lại, đến trước mặt An Đạo, nhẹ giọng nói.

An Đạo cũng không nói chuyện, ánh mắt rơi vào trên gương mặt An Chi Manh.

"Đương nhiên là muốn diễn tiếp, cái cảnh này nếu như phối hợp với mưa mà nói, hẳn là càng phù hợp với ý biên kịch, diễn hết ý đồ của biên kịch, không phải việc chúng ta phải làm sao?" Phó Tiểu Tiểu Sinh sợ cảnh này ngừng diễn, dù sao cô nghiện đánh vẫn còn chưa đủ, lúc này cướp lời rồi.

An Chi Manh biết cảnh này sẽ không đơn giản qua như vậy, người phụ nữ này nhất định sẽ tìm cách NG, để cho cô chịu nhiều đau khổ mới có thể dừng tay.

Nhưng cô không có lựa chọn, vì diễn tốt bộ phim này, việc cô có thể làm chẳng qua là nhịn.

"Cô ta nói rất đúng, hẳn là diễn tiếp." Cô mím môi, cơ hồ là không suy nghĩ quá nhiều.

Cùng một cảnh lần thứ hai, quay trong mưa phùn.

Dường như Phó Tiểu Tiểu càng thêm gắng sức, cô gồng gao nhấn đầu của cô, mũi miệng của cô đều chôn ở trong nước bùn. Cô ta tới gần bên tai của cô, nhẹ giọng: "An Chi Manh, cô có gì đặc biệt hơn người, cô phải nhớ kỹ, về sau chớ điều võ giương oai ở trước mặt tôi."

An Chi Manh liếc chết nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, lúc này, cơ hồ nhịn không được muốn đẩy Phó Tiểu Tiểu ra.

Lật đổ người phụ nữ đang ở trên người, lại hung hăng đập cho mấy cái, đó là việc bây giờ cô rất muốn làm, nhưng cùng lúc này cô cũng biết, cô tuyệt đối không thể làm như vậy.

Bởi vì Phó Tiểu Tiểu, lần thứ hai NG.

Phó Tiểu Tiểu vẫn như cũ cười ha hả xin lỗi đạo diễn, nhưng trong tròng mắt, lại tràn đầy đắc ý cười.

Có lẽ Hứa An Đạo cũng nhìn ra dụng ý của Phó Tiểu Tiểu, nhưng bộ phim đã diễn hơn phân nửa, lúc này muốn đổi diễn viên, việc này không thể nào làm được.

Mưa ngược lại lớn, toàn thân An Chi Manh trong nháy mắt bị nước mưa xuyên qua.

Mấy ngày hôm trước gặp mưa, mang tới cho cô triệu chứng sinh bệnh rất nhỏ còn chưa có biến mất, lại một lần nữa cơ hồ giống như tao ngộ.

Thân thể cô bắt đầu run lên không tự chủ được.

Từ bỏ đi, từ bỏ đi, nói với đạo diễn, lúc khí trời tốt diễn lại không phải cũng giống nhau sao?

Giọng kia không ngừng quanh co ở bên tai của cô, đại khái là bắt nguồn từ bản năng bảo vệ thân thể mình mà có suy nghĩ.

Nhưng cô vẫn cắn chặt môi, lại một lần nữa đứng trước mặt Phó Tiểu Tiểu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 321: Tôi đây là ở đâu

"3, 2, 1, action!" giọng An Đạo vang lên.

Cô một lần nữa nhận bạt tai Phó Tiểu Tiểu, nửa bên kia gò má đã có chút sưng vù.

Đầu choáng váng lợi hại, lần này cô ngã xuống, chính xác ngã vào hố bùn.

Đầu gối nặng nề đụng vào bên bờ hố bùn, đá nhọn đâm vào đầu gối cô.

"A!"

Đau, để cho cô thất thanh kêu lên.

Thế nhưng tiếng kêu ở trong mưa lớn, giống như nhỏ không nghe thấy.

Duy nhất có thể nghe được, chính là Phó Tiểu Tiểu cách gần cô.

Phó Tiểu Tiểu sẽ không hảo tâm bởi vì như vậy để cho đạo diễn kêu cut, cô giống như trước vậy nhào tới, gắt gao đạp ở sau lưng cô, người cô đầu bắt cùng bùn lẫn lộn chung nắm tóc cô, gắt gao ấn đầu cô.

Một lần lại một lần.

Đầu gối đau nhói, nhưc đầu sắp nứt, đau đớn cùng nghệt thở hành hạ cô, để cho ý thức cô thậm chí đã từ từ mơ hồ.

Phải kiên trì.

trong đầu cô hiện ra gương mặt Cận Tư Hàn, đó là động lực duy nhất cô kiên trì tiếp.

Cảm giác hít thở không thông càng ngày càng mãnh liệt, ngay sau đó kèm theo mà đến, là một loại cảm giác hôn mê.

Cô nghe được Phó Tiểu Tiểu nói lời thoại, nhưng cô đã không cách nào nghe rõ lời của cô.

Cô biết tiếp theo hẳn là lời thoại của mình, cô cố gắng làm cho mình duy trì ý thức bình thường, nhưng thật rất khó làm được, khí lực cả người cô vào lúc này cũng đã bị rút sạch.

Sắp chết đi... Cho dù bỏ mạng, cũng phải kiên trì...

"cut!"

trong lúc mơ hồ cô nghe được thanh âm An Đạo, lại là NG.

Tôi còn có thể kiên trì tiếp.

Cô lập đi lập lại ở trong lòng tự nhủ, thế nhưng suy nghĩ càng ngày càng mơ hồ, cho đến tất cả trước mặt toàn bộ biến mất, lời trong lòng tự nhủ, mới vừa ngừng.

Đau.

Đây là phản ứng đầu tiên An Chi Mạnh tỉnh dậy.

Cả người cũng đau, gò má đau, nhưc đầu, chân cũng đau, cảm giác cả người đều phải phể bỏ.

Nhưng sau đó, cô có cảm giác ấm áp, cả người cũng vui vào bông vải ấm áp đó.

Cô cố gắng mở mí mắt nặng nề ra, đập vào mí mắt, là một mảnh trắng, cẩn thận ngửi một cái, vẫn có thể ngửi được mùi vị khừ độc của nước.

Là bệnh viện! Cô suy nghĩ có chút mất mát, cô lại vào bệnh viện, xem ra cảnh kia, vẫn không có kiên trì nổi!

"Cô tỉnh?"

Cô cố gắng mở mắt, nhưng tầm mắt vẫn là có chút mơ hồ.

Nhưng thanh âm này rất quen tai.

Ánh mắt cô chuyển, loáng thoáng thấy gương mặt Tịch Cẩm Viêm.

"Anh... tại sao anh lại ở đây?" Cô kinh ngạc mở miệng.

"Tại sao tôi không thể tới nơi này?" lông mày rậm nhíu lại, nói: "Là tôi đưa cô tới bệnh viện."

"A..." Cô tròn miệng, trong lúc nhất thời không nghĩ tới muốn nói gì.

"Là quay phim chứ? Tôi muốn cô làm nữ chính, cũng không để cho cô đi chịu chết?" ngón tay Tịch Cẩm Viêm nhỏ dài gõ trán, làm ra hình dáng khổ sở nói: "Tôi nhớ đây là một bộ tình yêu chứ? Bị đánh không phải hành động đùa sao? Tại sao bị thương thành cái bộ dáng này?"

"A, cái đó..." Đối mặt người này, cô luôn bức rức: "Mặc dù nói là tình ái, nhưng cũng có chút nguy hiểm, là vấn đề của tôi."

"Đích xác là vấn đề của cô, cô không nên để cho tôi lo lắng như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 322: Có vài người bệnh công chúa

Anh nói như vậy, theo bản năng muốn lấy thuốc, nhưng có lẽ lập tức ý thức được nơi này là phòng bệnh, động tác kia lập tức ngừng.

"Tôi đi cùng An Đạo nói một chút, ông thiếu tôi một lời giải thích." giọng anh bình thản, nhưng lại lộ ra khí tràng để cho người sợ hãi: "Tôi đặt một cô nương thật tốt ở trong tay ông, tại sao làm thành cái bộ dáng này..."

An Chi Mạnh đối với người đàn ông này cũng là có biết nhất định, anh muốn một lời giải thích, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

"Không liên quan đến An Đạo!" Cô dồn dập mở miệng, suýt nữa bị nước miếng mình sặc: "Là chính tôi muốn như vậy, vì quay hiệu quả tốt mà thôi, nơi nào biết thân thể tôi không cho lực! Hơn nữa, quay phim ít nhiều gì đều sẽ có nguy hiểm, làm diễn viên chính là muốn có loại giác ngộ này!"

Tịch Cẩm Viêm chẳng qua là hơi đề chân mày, anh cười khẽ nhìn cô cục xúc bất an.

"Cô rất lo lắng đạo diễn đó sao?"

Anh bỗng nhiên hỏi như vậy, có chút cổ quái.

"Không phải, nhưng quả thật không liên quan đến ông!" Cô ý thức được mình phản ứng có chút quá khích, lúc này giảm thấp giọng xuống, tận lực dùng giọng hơi hột nói như vậy.

"Tôi biết, tôi sẽ xử lý." Anh nhẹ giọng rơi xuống những lời này, cúi người đứng dậy, đứng nhìn cô nói: "Cô thật tốt ở chỗ này, chuyện đóng phim tạm thời để sau."

"bộ phim kia, nhất định phải quay xong!" Cô không chút nghĩ ngợi bật thốt lên.

Anh nghe được cô vội vàng, nhíu chân mày nói: "Này, tôi nhưng là người đầu tư, nếu như dừng quay, người tổn thất lớn nhất là tôi. Cho nên nói, bây giờ cô đang quan tâm tôi tổn thất sao?"

lời gì, tại sao tôi phải quan tâm anh tổn thất...

trong lòng cô nghĩ như vậy, nhưng không có thể nói những lời này ra.

"Tôi có một số việc muốn xử lý, chuyện bộ phim cô không cần lo lắng, tôi sẽ an bài tốt." Anh nói, luôn sẽ cho người cảm thấy an tâm.

"Ừ... Chuyện gì?" Ở trước phòng bệnh Tịch Cẩm Viêm rời đi, cô không nhận được cướp hỏi một câu.

Ngược lại không phải là cô bất quái, chẳng qua cô muốn biết anh muốn đi xử lý chuyện phiền toái, có phải do cô hay không.

"Một đồng chuyện lớn, bây giờ truyền thông nhưng chạy tới cửa, nữ số một quay phim bị thương hôn mê nhập viện, đây chính là tin tức lớn, bất kỳ một nhà truyền thông nào cũng sẽ không buông cơ hội này." giọng điệu anh vẫn như cũ không gọn sóng không sợ hãi, bình thản như gió mặt hồ: "Muốn chặn lại miệng những ký giả kia, cũng không phải một chuyện dễ dàng."

Anh nói xong những lời đó, mới rời phòng bệnh, lưu lại An Chi Mạnh có chút ngạc nhiên.

Truyền thông đều biết sao? tên kia cũng biết chứ...

Cô suy nghĩ chuyện này, lòng phốc phốc nhảy loạn. Cô suy nghĩ phản ứng anh biết chuyện này, trong đầu hiện lên các loại hình ảnh, cuối cùng chẳng qua hô một hơi, ánh mắt rơi hướng ngoài cửa sổ.

Ông kính ký giả dài ngắn, xe đoàn phim thành nước chảy không lợ.

"Mời An Đạo giải thích một chút sự kiện này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chứ?"

"Nghe nói là bởi vì trùng sai lầm quay phim, để cho An Chi Mạnh tiểu thư bị thương hôn mê, là thật sao?"

"Xin hỏi ngài có biết bây giờ bệnh tình của An tiểu thư như thế nào hay không?"

"Xin hỏi bộ phim có phải sẽ vì vậy mà gác lại hay không?"

vấn đề ký giả, chen chúc tới.

An Đạo là có kinh nghiệm đối phó ký giả, ông ngược lại là tỏ ra ung dung không vội vã.

"phần lớn bộ phim đã quay xong, chỉ còn mấy cảnh, sẽ không bởi vì lần này mà gác lại, một điểm này xin mọi người yên tâm." giọng An Đạo lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 323: Vì hot, hy sinh cô

"chuyện ngoài ý muốn lần này phát biểu một chút ý kiến đi, An Đạo?"

"Đây cũng không phải một lần chuyện ngoài ý muốn." Ở một bên Phó Tiểu Tiểu khó chịu chen vào nói, lời cô, lập tức đưa tới chú ý tất cả ký giả, cái này làm cho cô có chút cao ngạo, càng phát ra tự tin nói: "Tất cả cũng bình thường quay, tất cả chương trình cũng là dựa theo trước."

"Nếu như vậy, vậy tại sao An tiểu thư sẽ nhập viện chứ?" Ký giả tiếp tục truy hỏi.

Phó Tiểu Tiểu hừ một tiếng, tỏ ra có chút khinh thường nói: "Không biết các người không biết được, có một ít diễn viên, luôn là một bộ tư thái rất gầy yếu, cho dù bị thương một chút xiu, cũng sẽ gây mưa gió cả thành, tổ phim gặp diễn viên như vậy, chỉ có thể tự nhận xui xẻo."

Cô mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, nhưng nặc cho ai cũng đoán được ý cô.

An Đạo khẽ cau mày.

"Phó tiểu thư, mời cô tiết lộ một chút tình huống cho chúng tôi đi!" khẩu vị ký giả, vĩnh viễn đều là không đủ.

"Tôi chỉ là một vai phụ nhỏ, rất nhiều lời tôi không có tư cách nói." Cô nhấp môi mỉm, khóe miệng mang một tia giảo hoạt: "Tôi cũng rất cảm ơn tổ phim có thể cho tôi cơ hội lần này, ở trong tổ phim bị một ít nhân vật lớn khi dễ thì thôi, những thứ kia tôi cũng có thể chịu được, bởi vì tôi thật rất hy vọng bộ phim này có thể tốt."

Không thể không nói, lúc quay phim, cô diễn không coi là rất tốt.

Nhưng diễn ở trước mặt ký giả, kỹ xảo diễn xuất của cô có thể coi là bạo phát. Hơi nhú mày, trong ánh mắt mang uy khuất muốn nói lại thôi, thậm chí ở một ít góc độ chụp đi qua, còn có thể thấy một tầng lệ mong mông.

"Đủ rồi." An Đạo cũng thật sự là không nhìn nổi, ông thấp giọng nói: "Hôm nay phỏng vấn đến đây chấm dứt."

An Đạo giống như là ở trong đám ký giả xuống một quả tạc đạn, lập tức nổ ra vô số vấn đề.

Nhưng Phó Tiểu Tiểu cũng không cần trả lời.

Cô biết cô nói những lời đó đã đủ để cho những ký giả kia đi tính toán.

Có chút thời điểm, lời nói đến điểm thì ngưng sẽ càng có hiệu quả. Cô tin tưởng lời cô nói mới rồi, đã đến đầy đủ hóa, có hữu hiệu hay không, phải xem tựa đề giải trí ngày mai.

"Phó Tiểu Tiểu, cô quá nhiều lời."

trong xe đoàn phim, An Đạo cau mày đối với Phó Tiểu Tiểu nói.

"Những lời đó của cô, đối với bộ phim này của chúng ta sẽ sinh ra rất nhiều mặt trái!"

"Tôi có thể chẳng phải cảm thấy. Chỉ cần có tin tức điểm nóng, bộ phim của chúng ta nhất định sẽ hot." Phó Tiểu Tiểu nhàn nhạt nói: "Tôi cũng là vì bộ này, An Đạo, bộ này nhưng là tâm huyết chúng ta thời gian lâu như vậy."

Ý cô nói, là nếu như hy sinh một chút xấu danh dự cá nhân, có thể làm mạng đến điểm nóng cho bộ này, chuyện rất đáng giá.

An Đạo chẳng qua là cau mày, không nói nữa.

tốc độ tin tức giải trí truyền bá, muốn vượt xa tường tượng.

Đây đại khái là vì quan hệ trong lòng người đều có bất quá!

Liên quan tới chuyện này cùng với Phó Tiểu Tiểu, rất nhanh ở các trang web truyền thông cũng lên trang đầu.

Trả lời cũng là cùng một màu một bên ngã, An Chi Manh rút ra khỏi vòng giải trí không biết là bị ai lần nữa khởi xướng, có mùi vị nhất hô bách ứng (1 người hô nhiều người phản ứng)

bình luận lý trí đã không nhìn thấy, khắp nơi đều là chửi rủa vô lễ.

không kể tin tức Internet, thậm chí là bao gồm máy tính phòng làm việc Tổng thống.

Cận Tư Hàn vốn là khinh thường với cũng không có thời gian đi xem tin tức truyền thông giải trí.

Nhưng bởi vì An Chi Manh, anh thỉnh thoảng quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 324: Vì sao không nói cho tôi biết

Chẳng qua là khi anh nhìn thấy tiêu đề bên trên trang đầu "nhân phẩm của diễn viên chính khiến người ta hoài nghi, đua đòi hàng hiệu, mắc bệnh công chúa liên lụy đoàn làm phim", sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi.

Anh lập tức nhấn nút gọi trên mặt bàn.

Không đến 5 giây, thư ký vội vã đẩy cửa tiến vào, vội vàng đi đến trước mặt Cận Tư Hàn, rướn người nói: "Tổng Thống tiên sinh, có chuyện gì không?"

"tin tức này, anh biết chưa!" ngữ điệu Cận Tư Hàn lạnh lùng, anh xoay màn ảnh máy vi tính, để thư ký có thể thấy rõ.

trên trán thư ký đỏ mồ hôi lạnh, lập tức nói: "Vâng, Tổng Thống tiên sinh."

"Vì sao không nói cho tôi biết?" Mắt anh híp lại, ánh mắt băng lãnh rơi vào trên người thư ký.

thư ký không khỏi sợ hãi một phen, rất lâu mới nói: "Đây là tin tức công bố hôm nay, tôi sợ nói cho Tổng Thống tiên sinh sẽ ảnh hưởng công việc hôm nay của Tổng Thống tiên sinh, dựa theo nhật trình, buổi chiều ngài còn phải tiếp kiến đại sứ đến từ nước M, nếu như bởi vì việc này..."

"Đủ rồi!" Anh có chút phiền chán, tiếng nói tự xuất hiện trong yết hầu, mang theo vô thức rất nhỏ.

Đó là điểm báo anh tức giận.

Thư ký lập tức im bặt, không ai dám cãi nhai không ngừng lúc Tổng Thống tiên sinh tức giận.

"Cái người phụ nữ này, là ai?" đầu ngón tay Cận Tư Hàn chỉ ảnh chụp Phó Tiểu Tiểu bên trong màn hình.

cô bên trong màn hình, là tư thái đầy bụng ủy khuất.

"Cô và An tiểu thư quay phim cùng một chỗ, chi tiết cụ thể cũng không biết được. Nếu như Tổng Thống tiên sinh muốn biết, tôi lập tức gọi người lấy tất

cả tương quan bối cảnh tư liệu của cô ta điều tra."

"Vậy thì làm đi." Anh kiêu ngạo mở miệng.

"Vâng, Tổng Thống tiên sinh." hiệu suất thư ký làm việc, có thể là rất cao.

"Chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn đi bệnh viện được nhắc tới trong tin tức này." Anh cơ hồ là không thay đổi sắc mặt khi nói như vậy.

Thư ký hơi ngần người nói: "Thế nhưng Tổng Thống tiên sinh, hiện tại thời gian ngài hẹn gặp sứ giả vên vện chưa đến một giờ, bây giờ ngài qua bệnh viện này..."

"an bài thời gian gặp mặt một lần nữa, cái này rất khó làm sao?" Anh khí thế mạnh mẽ, để bất luận kẻ nào đối mặt với anh, đều sẽ không khỏi có chút khản trương bất an.

"Vâng, Tổng Thống tiên sinh, tôi qua chuẩn bị xe cho ngài!" Thư ký đành phải đáp lại, vội vã rời văn phòng tổng thống.

Ngày đó trong tin tức, còn kèm ảnh chụp An Chi Manh.

thời khắc này ánh mắt Cận Tư Hàn cháy bỏng rơi vào bên trên tấm hình kia, trong ánh mắt của anh toát ra một số cảm xúc phức tạp.

Bệnh viện quá nhàm chán.

An Chi Manh cũng không biết vì sao, các y tá cũng không chịu đem điện thoại di động trả lại cho cô, cũng không cho cô chơi ipad hoặc là xem phim truyền hình.

Đây quả thực là đối xử tù nhân mà!

Cô không biết, đó là Tịch Cẩm Viêm cố ý an bài. Anh không muốn để cho cô nhìn thấy những tin tức tiêu cực.

Dù sao lúc dưỡng thương, tâm tình quan trọng nhất.

Bất quá nhàm chán như vậy, tâm tình của cô cũng chưa chắc tốt hơn.

An Chi Manh sững sờ nhìn ngoài cửa sổ phòng bệnh, bỗng nhiên, trên hành lang bên ngoài truyền đến náo loạn tung bùng.

Nhìn không được tò mò nổi lên, vánh tai nghe cẩn thận. Thế nhưng xôn xao này lập tức bị lắng xuống, bên ngoài lập tức an tĩnh không tưởng nổi.

Cô có chút thất vọng, từ từ thở dài một hơi.

Bất quá còn chưa có than thở, cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra.

Cô vội vàng quay đầu, thiếu chút nữa bị văng cổ rồi. Nhìn thấy người tiến vào, không khỏi sững sốt, vào thời khắc ấy, nhịp tim cô đập giống như muốn ngừng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325: Có anh ở đây, thì không sao

"anh..." Cô mới nói một nửa, không nhìn được nuốt ngụm nước miếng.

"Vì sao kinh ngạc nhìn anh như vậy, anh không thể tới nơi này sao?" ngữ điệu anh bình thản, không nóng không lạnh.

"Lộc cộc!" Lại nuốt ngụm nước miếng, vội vã nói: "Không đúng vậy, thế nhưng vào lúc này, chẳng phải anh rất bận rộn sao?"

"Làm tổng thống chỗ tốt nhất chính là, có đôi khi anh có thể tùy ý an bài thời gian cho mình." Khóe miệng của anh phác họa ra đường cong đẹp mắt, lập tức đi tới bên giường, đem nửa câu nói sau bổ sung thêm: "Chỉ có khả năng trả giá khá lớn."

Đối với An Chi Manh mà nói, một màn này thật giống như xảy ra ở trong mộng.

Cô sững sờ nhìn anh đến gần, không nhìn được muốn dụi mắt của mình.

Nhưng cô lại không dám làm như vậy, cô sợ sau khi mình dụi mắt, anh ở trước mặt sẽ lập tức biến mất không thấy nữa.

"Đây là bệnh viện gì, quá đơn sơ, anh sẽ an bài thư ký chuyển viện cho em." Trên thực tế cái này đã là bệnh viện kiểu mẫu rất cao, có lẽ anh cũng không phải có ý bất mãn nơi này, chỉ là không hài lòng nơi này cách cao ốc tổng thống quá xa.

Anh đến thăm cô, tóm lại có chút không tiện.

"Không cần, không cần rồi." Cô liên tục xua tay, cau mày nói: "em cũng không phải muốn ở bệnh viện quá lâu, muốn xuất viện lập tức."

Anh ngồi xuống cạnh giường, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt nhu hòa.

Ánh mắt nhìn cô như lọt vào trong sương mù, đơn giản không thể lại hạnh phúc.

"Bệnh viện xác thực không có gì tốt, sau khi xuất viện, anh sẽ an bài bác sĩ tốt nhất cả nước về nhà trị liệu cho em." Anh nói có chút không thể nghi ngờ, đó là bệnh nghề nghiệp của anh.

"Không, em còn muốn tiếp tục quay phim cho xong." Có lẽ ở trong mắt người khác, anh không nghi ngờ là một loại khuyết điểm, nhưng dưới cái nhìn của cô, lại là một loại hưởng thụ.

lông mày anh hơi nhíu lên, ngữ điệu hơi trầm xuống nói: "em còn muốn đóng phim? Đã thương tổn thành người như vậy, còn muốn đóng phim cái gì? em cần nghỉ ngơi cho khỏe."

"em nhất định phải đóng phim cho xong." Cô cũng học bộ dáng của anh, bên trong âm điệu chân thật không thể nghi ngờ.

tuy là anh cau mày, bên trong ánh mắt của anh hoàn toàn là cưng chiều đối với cô.

Anh không có quá nhiều tranh chấp trong vấn đề này với cô, ngược lại là đổi đề tài: "đến cùng là em thụ thương ở nơi nào, trên báo cũng không có viết rõ ràng."

"Đưa tin? Nha... Giải trí truyền thông đưa tin sao? Bất quá, Đại Tổng Thống của chúng ta cũng có thời gian đọc những tin kia sao?" cô nín cười, trêu chọc anh.

"Là tin tức popup." Anh không chịu thừa nhận, vào lúc này, ánh mắt có chút xiu rồi rạc, nhưng cũng lập tức bị cô bắt được rồi.

"Tổng thống dùng phần mềm đều là công ty phần mềm đặc biệt cung cấp sao? công ty phần mềm nào nổi điên dám ở bên trên Laptop của Tổng Thống tiên sinh thiết kế tin tức popup?" Cô nói cái này, còn cố ý nghiêm sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn nói: "Còn thật là lớn gan, em muốn Tổng Thống tiên sinh nhất định sẽ nghiêm trị anh ta đi!"

Lúc cô đang nói những lời này, còn cố ý bắt chước thần thái Cận Tư Hàn, kỹ thuật cô diễn cũng không tệ, có chút giống như đúc.

Anh mỉm môi nói: "Không, anh sẽ không nghiêm trị, ngược lại sẽ cảm kích. Nếu như không phải tin tức popup, chỉ sợ bây giờ anh còn không biết em đang ở trong bệnh viện."

Cô ngăn người, lúc theo dõi anh, cái mũi không khỏi có chút cay cay.

bị ủy khuất bên trong đoàn làm phim lúc này không hiểu sao một mạch tuôn ra.

Cô hít mũi một cái, nỗ lực duy trì nụ cười: "em không sao, chỉ là có chút bệnh mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cưng Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 326: Em nhớ được anh nói

Cô hít mũi một cái, nỗ lực duy trì nụ cười: "em không sao, chỉ là có chút sinh bệnh mà thôi."

"anh đã hỏi bác sĩ." Anh nói một nửa bỏ dở, chợt dời đi đề tài nói: "Đêm nay cùng đi ăn tối đi, đứng lên, chúng ta cũng có một thời gian không có cùng nhau ăn cơm rồi."

Cái đề tài này chuyển có chút đột ngột, để cho cô một đường có chút đáp ứng không xuể.

cô lập tức suy nghĩ chuyện cùng đi ăn tối này ở trong đầu, để cho cô tạm thời quên đi nửa câu đầu của anh.

"Tốt, thế nhưng... ở bệnh viện, cũng chỉ có thể ăn cơm của bệnh nhân..." thần sắc cô hưng phấn lập tức liền bị hiện thực đánh gục xuống.

"anh sẽ cho người an bài qua, món ăn em thích ăn nhất, một món đều sẽ không thiếu." Anh nói xong lời này, bỗng nhiên lại cau mày, cẩn thận suy nghĩ tới cô.

Cái ánh mắt kia cháy bỏng, để cho cô có chút áy náy.

"này... này! anh làm gì nhìn em như vậy, trên mặt em có cái gì sao?" Cô tin tưởng dưới ánh mắt chăm chú của anh, gương mặt của cô đã có chút phồng hồng, dù sao cô cảm giác được nhiệt độ đến từ trên gương mặt.

"em thật giống như giấy rồi." Ngữ khí của anh nghiêm túc lên: "anh đã nói với em, cho dù là quay phim, cũng tuyệt đối không thể giấy đúng không?"

Cô nhú chặt mày, bày ra dáng vẻ của người đang suy nghĩ, là trạng thái khổ sở suy nghĩ: "Là sao? em làm sao không nhớ rõ anh đã nói như thế, này, có phải anh nói qua với người phụ nữ khác hay không, nhớ lộn người rồi hả? Nha nha nha, Tổng Thống tiền sinh của chúng ta thật đúng là người hoa tâm nha!"

Cô ở trước mặt anh có thói quen nói đùa.

Bất quá cái trò đùa này, giống như có chút linh qua rồi. Cô nhìn ánh mắt của anh trở nên lạnh lùng.

"cái nha đầu này, lời nói của anh đều không có nhớ kỹ sao?" Anh nhàn nhạt mở miệng, ngữ khí chỉ là đối với cô có chút oán trách.

Nói là phần nộ, còn kém xa lắm.

Nhìn qua thần sắc của anh, trong lòng đột nhiên ấm áp, nguyên bản cô ngồi thẳng, lúc này nghiêng người đứng lên, tựa gương mặt trên vai của anh.

cô tuy không nhìn thấy khuôn mặt của anh, lại có thể cảm nhận được anh tồn tại rõ ràng.

Thậm chí cảm giác được nhiệt độ và nhịp tim của anh đập.

"em nhớ mỗi một câu anh nói." Cô nhẹ giọng mở miệng nói: "Bất quá, so với những lời kia, anh thật sự ở bên cạnh em, so với cái gì đều có quan hệ tốt."

Cô nói dứt lời, hàm răng cắn môi dưới.

Cận Tư Hàn nhắc cánh tay, ngăn cản bà vai cô có chút nhỏ bé và yếu ớt.

Lúc cô nâng đầu lên, ánh mắt liền đụng vào mắt anh sắc bén.

Đột nhiên hô hấp gấp rút thay đổi.

rõ ràng cô cũng là bởi vì thiếu dưỡng khí mới vào bệnh viện, có thể lúc này đối mặt với người đàn ông này, loại cảm giác thiếu dưỡng khí kia coi như lại đến rồi.

Không đơn giản như thế, tim của cô cũng rất giống như muốn xông ra khỏi lồng ngực, điên cuồng nhảy lên.

Cô nỗ lực điều chỉnh hô hấp.

Đúng là tên gia hỏa kia, cứ càng lúc càng tiến sát tới cô.

Không thể nào, đây chính là đang ở trên giường bệnh! Người này cũng có chút quá nóng lòng rồi? cô nên làm cái gì? Là phải phối hợp hay là đẩy ra đây?

Muốn đẩy ra, dù sao ở đây chính là ở bệnh viện, nơi công cộng, nếu như bị y tá bắt gặp thì làm sao? Dù nói thế nào thì hiện tại cô cũng là người có chút danh tiếng...

Gương mặt của cô phồng hồng, trong đầu nghĩ đến muốn phản kháng, nhưng tứ chi lại không có nửa điểm hoạt động.

Sững sờ chờ môi của anh tiếp xúc đến da thịt của cô.

Thế nhưng lúc khuôn mặt Cận Tư Hàn chỉ cách cô có mấy cm bỗng nhiên dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 327: Đang suy nghĩ gì, đỏ mặt

"em đang suy nghĩ gì đấy? Đồ mặt thành thế này?" Khóe miệng của anh giờ lên một chút nhàn nhạt cười trừ tức, trông mắt tựa như xem thấu hết thấy suy nghĩ trong lòng cô.

"A... Ha ha, ha ha... Lộc cộc..." Cô quần bách tới cực điểm, không nhịn được nuốt nước bọt, lấy tay vén qua tóc mái có chút phân tán.

Cái gì, bây giờ là đang nói đùa sao? Rõ ràng em đã chờ anh!

Trong nội tâm cô không thể không nói có một chút mất mát.

Bốp!

Tiếng nói cô vừa ngừng, cổ tay liền bị Cận Tư Hàn bắt lấy thật chặt, anh quay người, có thể đặt cô ở dưới thân.

Cô trừng to mắt, trong miệng có chút khô khốc.

"Tư... Tư Hàn, đây là anh muốn làm gì?" chỗ này cô biết rõ còn có ý hỏi.

Bên trong giọng điệu mang theo một tia lười biếng, có chút dụ hoặc.

"người phụ nữ của anh vì đóng bộ phim đáng chết này, đã có thời gian dài không có ở bên cạnh anh rồi hả?" lời anh nói rõ ràng

Gò má cô cơ hồ là muốn cháy lên.

"Thế nhưng mà..." tiếng cô nói, cơ hồ nhỏ đến khó có thể nghe.

"Tính như vậy, giống như em nên đền bù tổn thất thật tốt." Anh nói tùy ý mà kiên quyết, có thể không có ý định thương lượng cùng với cô một phen.

"Thế nhưng mà, nơi này dù sao cũng là bệnh viện!" Cô hơi cao giọng, cuối cùng là để anh có thể nghe rõ ràng ở gần trong gang tấc.

Cô nói làm cho anh không thèm cười.

Anh không hề nói cái gì, cúi người ép sát.

"Kẹt kẹt..."

Cửa phát ra tiếng kết kết rất nhỏ, nơi này An Chi Manh dường như bị phóng đại vô hạn, thần kinh cô đột nhiên kéo căng, ý thức đẩy Cận Tư Hàn trước mặt ra.

Cận Tư Hàn nhú mày, trên mặt hiện lên một tia không vui.

Người tiến vào là Tịch Cẩm Viêm.

Sắc mặt anh biến hóa, đồng tử co vào. "Tổng Thống tiên sinh."

Cận Tư Hàn thả tay An Chi Manh, nhưng anh vẫn ngồi sát cô như cũ, giống như đang tận lực truyền đạt với Tịch Cẩm Viêm thân mật ở giữa anh và cô.

"Ừm." Anh trả lời có chút kiêu ngạo, lập tức hơi cao giọng: "Nghe nói là anh đưa Manh Manh đến bệnh viện? Người đầu tư bộ phim này là anh, có lẽ anh cũng cần phải cam đoan diễn viên được an toàn!"

Ngữ khí băng lãnh.

Tâm lý An Chi Manh cấp bách, cô đối với Cận Tư Hàn cũng có chút điểm hiểu rõ. Lúc anh dùng khẩu khí này nói chuyện, hơn phân nửa là không cao hứng rồi.

Cô có chút khản trương, rất rõ ràng cô cũng có thể quá sức, sắc mặt Tịch Cẩm Viêm cũng bất thiện, chỉ ít không đơn độc cười hiền hoà với cô.

Bầu không khí có vẻ hơi cứng nhắc, giống như đang nổi lên một trận phân tranh lớn.

"Tư... Tư Hàn..." Cô muốn vì Tịch Cẩm Viêm giải thích một phen, nhưng lời nói vọt tới bên miệng, đến tột cùng vẫn là không có nói ra.

Nếu như giúp Tịch Cẩm Viêm nói chuyện, anh hẳn là sẽ càng thêm tức giận.

Nghĩ như vậy, cô có chút không biết làm sao.

Khóe miệng Tịch Cẩm Viêm móc ra một đường cong, hoặc là anh không muốn cùng Cận Tư Hàn phát sinh xung đột chính diện, khéo léo vòng qua trọng tâm đề tài có chút đối chọi gay gắt, thần nhiên nói: "Tổng Thống tiên sinh cũng có thời gian đến nơi này sao? Nghe nói buổi chiều Tổng Thống tiên sinh phải tiếp kiến sứ giả đến từ Nước M, thời gian không còn nhiều, chỉ sợ đã thất ước!"

Lấy địa vị anh trong giới kinh doanh, biết một số chương trình trong một ngày của tổng thống, cho dù an bài này là giữ bí mật, cũng không đủ.

Anh tựa hồ thị uy với Cận Tư Hàn, chứng minh năng lực của anh.

Nhưng điểm An Chi Manh quan tâm lại không ở chỗ này.

Người này, vì tới thăm cô, điều tri hoãn xử lý việc quốc gia sao? Anh thật đúng là...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 328: Tịch tổng, còn không đi

Cô nghĩ như vậy, ánh mắt không khỏi mang theo nhu hòa, rơi vào Cận Tư Hàn đang ngồi gần cô trong gang tấc, có chút không nhận được ý muốn đáp anh rồi.

"anh biết chút việc không nên biết." Anh nhàn nhạt nói một câu như vậy, xem như trả lời đối với Tịch Cẩm Viêm.

Lập tức ánh mắt của anh chệch đi, rơi vào trên gương mặt An Chi Manh.

Ánh mắt của cô chạm vào anh, tim đập thình thịch lợi hại, tuy cùng một thời gian không ngắn, nhưng loại cảm giác tim đập này lại thủy chung vẫn tồn tại, không thể không nói, đây là một loại thể nghiệm rất kỳ diệu.

"Tôi sẽ an bài cho cô ta chuyển viện." Anh không hề nói với Tịch Cẩm Viêm chuyện lúc trước, hoặc là cũng bởi vì bận tâm đến cảm thụ của cô, mới làm ra vẻ nhượng bộ: "điều kiện bệnh viện nơi này quá kém, cô ở bên trong đoàn làm phim đã chịu không ít đau khổ."

Trông rất đau lòng nhìn cô, có nồng đậm cung chiều.

Cô có chút hưởng thụ anh đối với cô đau lòng.

Sắc mặt Tịch Cẩm Viêm tái nhợt, anh giống như không có tư cách cự tuyệt, dường như suy tư một lát mới nói: "cô thụ thương bên trong bộ phim do tôi đầu tư, hết thấy an bài và phí tổn đương nhiên để tôi ra, điểm này, Tổng Thống tiên sinh không cần quan tâm rồi."

Đây đại khái mà nói là anh có thể nghĩ tới cự tuyệt Cận Tư Hàn nhất rồi.

Dù sao ở giữa anh cùng với cô, cũng chẳng qua là quan hệ hợp tác ở giữa người đầu tư và diễn viên.

"Cô ta là người phụ nữ của tôi." Cận Tư Hàn hơi cao giọng nói, bỗng nhiên toát ra một câu như vậy có chút không đầu không đuôi, nửa câu đầu đang nói rơi xuống, anh lại hơi giảm thấp tiếng nói xuống, tiếp tục nói: "Tự nhiên là để tôi tới phụ trách."

Tim An Chi Manh lại phanh phanh nhảy loạn một trận.

Cô ở trước mặt Cận Tư Hàn, thật đúng là cần một trái tim mạnh mẽ, chỉ có trời mới biết sẽ không có một ngày bỗng nhiên cơ tim tắc nghẽn rơi rụng.

Bầu không khí càng thêm khẩn trương.

An Chi Manh nóng lòng đánh vỡ không khí có chút quái dị, vội vàng mở miệng nói: "Kỳ thật em không có quan hệ! Lúc đầu em cũng chỉ tính toán ở viện một ngày, sau đó về đoàn làm phim tiếp tục quay phim, các người cũng không cần thiết vì việc em nằm viện thật sự phiền não!"

"Không thể!!"

Hai người trăm miệng một lời, làm cô giật nảy mình.

Vừa rồi hai người còn giương cung bạt kiếm, lúc này liền thống nhất chiến tuyến, nhất trí đối ngoại, trăm miệng một lời rồi!

An Chi Manh có chút mộng muội.

Cận Tư Hàn khẽ nhíu mày, ánh mắt nhanh chóng lướt qua gương mặt Tịch Cẩm Viêm.

Về mặt Tịch Cẩm Viêm có chút xấu hổ.

"Trừ phi bác sĩ đồng ý cho em xuất viện, nếu không em thành thật ở trong bệnh viện cho anh!" khẩu khí của Cận Tư Hàn, vẫn như cũ mang theo hương vị không thể nghi ngờ.

Thế nhưng mà, bác sĩ nói cái gì, còn không phải đều do tổng thống này tính toán!

An Chi Manh sững sờ nhìn chăm chăm Cận Tư Hàn, trong lòng cũng hiền như bọt.

"Thế nhưng mà, bộ phim chỉ còn lại mấy cảnh chưa có hoàn thành, ý An Đạo cũng là mau chóng hoàn thành bộ phim.." Cô chỗ này vẫn là có ý định dựa vào lí lẽ biện luận.

"Sự kiện lần này để cho đoàn làm phim cần điều chỉnh một phen, bên An Đạo tôi sẽ thương lượng với anh ta, cô an tâm dưỡng thương." Tịch Cẩm Viêm cũng hơi nhú mày, giọng nói bình thản.

Hai người này nhất trí làm người kinh ngạc, đều là bất kể muốn người khác làm cái gì, vậy cũng đồng nhất không có thương lượng thêm.

Cô nhếch môi, ánh mắt ngập nước nhìn anh, giống như chú chó nhỏ bị người vứt bỏ.

"hầu như Tổng giám đốc Tịch có chuyện phải xử lý, tôi không tiện rồi." Cận Tư Hàn hạ lệnh trực khách.

"So với tôi, việc Tổng Thống tiên sinh bận rộn hẳn là càng nhiều hơn!" Khóe miệng Tịch Cẩm Viêm cười, làm người có chút nhìn không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 329: Tranh giành giữa người đàn ông

Anh đến gần giường bệnh, kéo cái ghế tới, ngồi như vậy, vắt chân bắt chéo, theo quán tính móc ra từ trong túi bật lửa mạ vàng Kỷ Phạm Hi, đùa bỡn giữa năm ngón tay dài nhỏ.

Cận Tư Hàn chau mày, mắt anh sắc bén lộ ra chút vẻ lo lắng.

An Chi Manh không khỏi có chút khản trương, cô lo lắng Cận Tư Hàn sẽ nổi trận lôi đình, cho Tịch Cẩm Viêm cái bạt tai gì đó, vậy có một chút xấu hổ rồi.

"Tôi nói, tổng giám đốc Tịch, tôi thật không có việc gì, nếu như anh bận bịu..." Nếu như có thể lựa chọn, cô đương nhiên hi vọng có thể đơn độc ở cùng một chỗ với Cận Tư Hàn, cho nên mặc dù có chút áy náy, nhưng đề tài câu chuyện vẫn là hướng về Tịch Cẩm Viêm.

Nhưng Tịch Cẩm Viêm lập tức cắt ngang cô, mở miệng nói: "cả buổi chiều hôm nay, tôi đều có thời gian."

Xong, anh ta muốn ở chỗ này rồi. An Chi Manh mấp máy môi, có chút không biết làm sao.

Giờ phút này Cận Tư Hàn lại đứng dậy, không nói một lời nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh.

Tiếng bước chân anh lộ ra một vòng âm lãnh, dường như đập vào trong lòng của cô.

"Tur Hàn!" Cô nhìn không được gọi, Cận Tư Hàn lại dường như không có nghe được, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Trong lòng của cô không nhìn được nổi lên cảm giác mất mát mãnh liệt, trước ném cho cô một cái ngọt ngào, vào lúc này, đều biến mất không thấy gì nữa.

"Xem ra Tổng Thống tiên sinh, thật sự là có chút bận bịu." Khóe miệng Tịch Cẩm Viêm phác họa ra nụ cười nói.

"anh làm cái gì vậy!"

Giọng nói vẫn bình thản như cũ: "Tôi nói qua, cô bị thương trong bộ phim do tôi đầu tư, tôi đương nhiên muốn phụ trách với cô."

Cô còn dự định phản bác một chút, nhưng lúc này, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra một lần nữa, người tiến vào vẫn là Cận Tư Hàn như cũ.

Suy nghĩ của cô có chút chuyển, không biết người này lúc vào lúc ra đến cùng là muốn làm gì.

"Tất cả thủ tục đều làm xong, bây giờ lập em tức cần chuyển viện." Anh đến gần bên giường, xoay người ôm cô đi ra ngoài cửa.

Gò má cô ửng hồng một mảnh. "Tur Hàn, anh làm gì? Mau buông em xuống, coi như chuyển viện, em cũng có thể tự mình đi!"

"Im miệng." Anh lạnh lùng cắt đứt An Chi Manh nói liên miên lái nhai, lập tức ngừng đầu đối với sắc mặt Tịch Cẩm Viêm âm trầm: "Vẫn rất cảm tạ anh

kịp thời đưa Manh Manh vào bệnh viện, bắt quá bắt đầu từ bây giờ, chuyện của cô không cần anh hao tâm tổn trí rồi."

Anh, có chút một câu hai ý nghĩa.

Tịch Cẩm Viêm không nói, anh ý thức móc ra một điều thuốc, ngậm bên trên môi mỏng.

Động tác phía sau của anh, An Chi Manh không thấy được, cô đã bị Cận Tư Hàn ôm ra khỏi phòng.

Lúc này, trong lòng cô lại bị ảm áp từ từ lấp đầy. Đầu của cô tựa ở trên ngực anh, càng có thể nghe được tiếng tim anh đập rõ ràng, cô thậm chí có loại cảm giác mê luyến như vậy.

Cô thậm chí là càng cảm thấy, nếu như không thấy được anh, cô sẽ sụp đổ.

Phó Tiểu Tiểu cười không nổi rồi.

Vốn biệt thự này thuộc về cô, trên cửa chính bị tăng thêm một ổ khóa, khe hở cánh cửa bị dán đầy giấy niêm phong.

Sắc mặt của cô tái nhợt, hoang mang rối loạn móc ra điện thoại di động từ trong túi LV, tay không ngừng phát run, điện thoại di động cũng suyết nửa rút xuống mặt đất.

"này, tôi là Phó Tiểu Tiểu." Cô khắc chế bên trong giọng run rẩy, để tiếng nói mình nghe thấy bình tĩnh.

Bên kia điện thoại, truyền đến chính là giọng nam chuyên nghiệp. "Phó tiểu thư, xin hỏi có gì có thể giúp cô?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 330: Nhà cửa bị niêm phong

"bất động sản các người làm ăn kiểu gì! Vì sao nhà tôi lại bị người khóa thêm khóa?" Phó Tiểu Tiểu khó mà khắc chế tức giận trong lòng, giọng nói cao thêm mấy db, giọng the thé: "Đừng quên một năm tôi giao nộp bao nhiêu phí bất động sản vào trong tay các người!"

"Phó tiểu thư, cô không nên kích động." Đầu kia tiếng nói bình tĩnh như cũ: "buổi trưa hôm nay, phía trên ra văn kiện, cố ý vạch trình tự phòng ở của phó tiểu thư có rất nhiều nơi không hợp lý, chúng tôi cũng bị áp lực bức bách, không thể không tạm thời thu lại nhà của cô về, bắt quá xin cô yên tâm..."

Đang sau, Phó Tiểu Tiểu không có nghe hết toàn bộ.

Trong đầu cô oanh một tiếng, giọng tap nhập vang lên liên miên.

"Phó tiểu thư, phó tiểu thư có đang nghe không?" cho đến khi bên kia điện thoại truyền đến thiện ý nhắc nhở, cô mới từ trong trạng thái có chút ngu si lấy lại tinh thần.

"Tôi biết rồi." Cô lạnh lùng trả lời một câu, cúp điện thoại.

Trên gương mặt của cô, đưa ra một cổ khí tức âm lãnh, nghiêng răng thấp giọng: "An Chi Manh, cô cũng quá độc ác đi, tốt, cô muốn cùng tôi chơi đúng không, vậy tôi liền chơi với cô đến cùng, xem ai hạ đài sẽ thảm hại hơn!"

Năm ngón tay cô nắm chặt lấy điện thoại di động, các đốt ngón tay trắng bệch, cô ngẫm nghĩ một lát, bấm cái dây số lần nữa.

Trước khi kết nối điện thoại, cô hít sâu, điều chỉnh tốt trạng thái của mình.

"này, Chị Phó, rất lâu rồi không có gọi điện thoại cho em!"

"Lần này, Chị Phó có chuyện muốn em đi làm." Cô có thể không lãng phí thời gian lôi kéo làm quen bên trên, gọn gàng dứt khoát nói: "Trên tay em nuôi không ít thủy quân đi, giúp chị bồi đen một người, có thể bồi làm sao thì bồi, không cần lo lắng tiền, chị sẽ đánh tới bên trên tài khoản cho em."

Bên kia điện thoại không có truyền đến hứa hẹn sáng khoái mà Phó Tiểu Tiểu mong đợi, ngược lại mang theo một chút do dự cường điệu hỏi: "chị, không biết người chị muốn bồi đen là ai vậy?"

"An Chi Manh, cũng là nữ chính bộ phim mới này." Cô nâng lên, vẻ mặt không khỏi lại nghiêng răng nghiêng lợi: "bây giờ cô ta đã ở đầu sóng ngọn gió, việc em cần làm chỉ là trợ giúp mà thôi, số tiền kia em rất dễ dàng kiếm lời!"

"Không được, Chị Phó, bây giờ phía trên bắt rất căng, đã có mấy công ty nhỏ bởi vì phát triển chuyện này bị niêm phong rồi. Bây giờ không có truyền

thông nào còn dám đưa tin liên quan tới người phụ nữ này, đều là mấy nhà đứng đầu truyền thông trong nước. Em cũng không có can đảm đưa tin chuyện này."

"hà, trước kia chị cũng giúp em không có ít, bây giờ chị chỉ muốn nhờ em làm ít việc như vậy, em cũng không xử lý rồi hả?!" Phó Tiểu Tiểu thật vất vả điều chỉnh đến trạng thái cảm xúc tốt nhất, lúc này lại bị buộc tội gần biên giới chuẩn bị sụp đổ.

Đầu bên kia điện thoại lại mang theo điểm do dự.

Phó Tiểu Tiểu cũng cho anh đầy đủ thời gian suy nghĩ.

"Không được, chị, chị cũng nghe em khuyên một lời đi, người phụ nữ này tốt nhất không được đụng. Cả nước đều biết cô ta là người nào, chị bắt quá đầu với cô ta."

Điện thoại lập tức cúp máy.

Phó Tiểu Tiểu ngây người, lập tức khước miệng mang theo nụ cười đắng chát.

Phía sau lưng cô dựa vào là bức tường băng lãnh, lông mày nhú chặt.

"Việc này còn chưa tính xong!" Hồi lâu sau, giống như cô nghĩ thông, từ giữa hàm răng toát ra câu nói này.

Tòa thành.

Không phải bệnh viện.

Xem ra việc chuyển viện chẳng qua là anh tùy tiện nói một chút.

Cô còn ở trong ngực của anh, nhịp tim đập bịch bịch cuồng loạn.

Anh nhẹ nhàng chậm chạp đặt cô ở trên giường, ngồi xổm người xuống cời giày cho cô.

An Chi Manh cảm thấy rơi vào trong sương mù, toàn bộ tựa hồ có chút không chân thực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Đùa giỡn quá mức

"Em có thể tới, em chỉ là bị thương một chút xiu mà thôi! Hoàn toàn không có gì đáng ngại." Cô ngượng ngùng cười, nhẹ giọng nói.

"Anh đã cho người chuẩn bị bữa trưa cho em, đói bụng không, com bệnh viện bệnh đó, là không thể ăn." Dung nhan anh tuấn yêu nghiệt thần thờ, hai tròng mắt thâm thúy nhưng nhu tình như nước.

Nhìn gương mặt anh, vênh môi, nhẹ nhàng hít thở sâu mấy hóp.

"Nha Cận Tư Hàn!" Cô lấy hết dũng khí, lớn tiếng kêu tên anh.

"Cái gì?" Cô không tốt lắm trong việc cời giày, cái loại đó thật là phức tạp hơn nữa đây là giày cao cổ giúp giữ lạnh.

Những giày giày kia là không cần cời ra, nhưng đại Tổng thống chúng ta nơi nào biết đây chẳng qua là trang sức, đang khổ não cời, không giải được, thì có chút nào.

Cô cắn môi dưới, do dự chốc lát, chợt hướng gò má anh hôn lên.

Vào tổ phim thời gian dài như vậy, cũng nên cho người này một chút bồi thường đi!

Cô nghĩ như vậy, trong lòng vui vẻ.

Nơi nào biết lúc này Cận Tư Hàn ngẩn đầu, cô ý thức được anh phát sinh biến hóa, muốn thu mình cũng không còn kịp rồi.

Bánh!

Miệng của cô nặng nề đung vào trên trán anh.

"Ừm! Thật là đau!"

Môi cảm giác đau trong nháy mắt để cho lông mày cô cũng dựng lên.

Nước mắt lập tức rơi vào trên trán anh, giờ khắc này cũng không để ý tới trên môi đau, vội vàng nói: "Anh không có sao chứ? Thật giống như trán đều đỏ? Có đau hay không?"

Khăn trang đưa tay, đi vuốt ve trán anh bị đụng đỏ.

Ba!

Cổ tay cô lại một lần nữa bị anh vũng vàng bắt.

An Chi Manh mơ hồ nhìn anh.

"Em... Em không phải cố ý." Cô hận không được cắn đầu lưỡi mình.

Thật đúng là mắc cỡ chết người, hôn sao ngược lại còn chọc giận anh.

"Em là muốn bây giờ bồi thường anh chứ?" Anh không có tức giận như cô dự đoán, ngược lại là khóe miệng nâng lên một tia quý quýt.

Lời này để cho An Chi Manh quần bách.

"Ừ... Đúng vậy!" Cô hơi khoi cằm, làm ra tư thái Tiểu công chúa nói: "Bất quá anh khỏe giống như không quá nguyên ý, vậy coi như xong, em có thể cùng anh nói rõ, cơ hội chỉ có một lần, là chính anh bỏ lỡ, cũng không cần... Ừ..."

nơi này cô thao thao bất tuyệt còn không kể xong, môi chợt bị môi của anh đè lại.

Cái thanh âm ừ đó, có thể là từ trong hơi thở cô phát ra.

Anh thuận thế đẩy ngã thân thể cô, đè cô gắt gao ở dưới người.

***** kỹ xảo anh vẫn là rất tốt, vấn đề duy nhất, luôn cho người rất dễ dàng nghẹt thở.

Cô đắm chìm ở loại cảm giác đó, giống như muốn quên thân thể tồn tại, khi môi của anh rời đi cô, cô mới theo bản năng bắt đầu miệng to hô hấp.

"Anh làm gì!" Cô cau chân mày, cố làm cái giận nhìn chăm chăm anh.

"Thời gian lâu như vậy không thấy em, môi em mùi vị vẫn không có đổi." giọng điệu anh bảy phần hài hước ba phần nghiêm túc để cho người không đoán ra.

"Sẽ có mùi vị gì. A, em biết, anh là muốn thử trên môi em có mùi vị thuốc hay không, nhìn em có hôn người khác trong phim đúng hay không? Hắc hắc, không sợ nói cho anh, là có hôn, bất quá em đã trừ sạch sẽ mùi vị trên môi!"

Hay là giọng đùa giỡn.

Nhưng nhìn sắc mặt Cận Tư Hàn, cũng không nửa điểm biểu tình nghe được chuyện cười.

Chơi sao? Anh thật giống như tin lời... An Chi Manh nhìn sắc mặt anh, lại không khỏi khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 332: Ông xã kiêu ngạo ghen

"Là theo Bùi Á Hạo hôn sao?" sắc mặt anh nghiêm túc, hiển nhiên là hoàn toàn tin lời cô.

"Đúng vậy!" Cô có thể hoàn toàn thấy cái gì gọi là tìm chỗ chết: "Trừ anh còn có thể là ai, nói thật ra, anh..."

"Nếu nói như vậy, em phải bồi thường anh, có thể thì không phải đơn giản là như vậy." Anh nhìn cô, ánh mắt một lần nữa nhu hòa xuống.

Cô thở phào nhẹ nhõm, trong lòng tự nhủ, người này cũng không phải quá đàn mà!

Ngón tay nhỏ dài vạch qua mỗi một tác da thịt trên gương mặt anh, cô định nhớ rõ cái khuôn mặt này trong lòng.

Đối với cô mà nói, ở tổ phim rất lâu, lâu đến để cho cô đều muốn quên dung mạo anh.

Càng là muốn phải nhớ kỹ, càng dễ dàng quên đi.

"Nhưng là anh còn không có giúp em cởi giày ra đâu!" Cô dí dõm mở miệng nói.

Anh khề cau mày, cho dù là tư thái cau mày, cũng lộ ra chút mùi vị mê người.

"Đó là cái giày cô quái gì, đi giày thông thường không thể sao?" Anh vẫn còn nhúc nhích.

Cô không ngừng cười trộm, đầu ngón tay cô đã tuột xuống đến vị trí cầm anh, nhẹ giọng nói: "Là anh đàn rồi được không? Giày này trực tiếp cởi là tốt..."

Cô vừa nói, hai cái chân cùng nhấc, giày đáp lại rơi xuống đất.

Chẳng qua là đầu gối còn đau, thật giống như bác sĩ không có hoàn toàn xử lý xong đi.

Anh như không kịp đội, trầm trầm ở môi của cô hôn lên.

Giường rất lớn, đủ anh chơi đùa.

Lúc rời giường, có hơi quá bữa trưa.

Nhưng bữa trưa đã sắp ở trên bàn ăn.

thịt trâu nướng, thịt bò bít tết để nguội, cơm hải sản, canh cà chua... bàn ăn lớn như vậy thậm chí ngay cả một chút xú đất trống cũng không có.

An Chi Manh mặc áo choàng tắm từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Cận Tư Hàn bùng ly cao cổ.

Anh đưa cho cô một ly rượu đỏ, khề nghiêng ly cao cổ nói: "cheer."

"Em nhưng là bệnh nhân, anh lại để cho em uống rượu? Như vậy còn nói là quan tâm em sao?" Lát gan cô càng ngày càng lớn, đã lớn đến tạt xáu dám đùa bỡn anh.

Ánh mắt lóng lánh giảo hoạt.

"Nếu như em xảy ra vấn đề, anh sẽ để cho gần một nửa bệnh viện quốc gia này sập." Anh lãnh ngạo nói, lộ ra tự do phóng khoáng: "Anh đã truyền ca bệnh của em cho chuyên gia gần nửa số bệnh viện, bọn họ cho ra câu trả lời chung nhau đều là em có thể uống ít rượu đỏ, nói là đối với thân thể sẽ có chỗ tốt."

Cô lại có chút nằm mơ.

Cái này cũng quá khoa trương đi. Mặc dù nói là Tổng thống, nhưng cái này sao lạm dụng chức quyền, thật giống như không được tốt đi.

"Anh là không hiểu y học, bắt quả đại đa số chuyên gia cũng nhận định, hẳn sẽ không sai." Anh vừa nói, quơ động ly cao cổ, khoe miệng cười tự phụ.

Cô không nói gì nữa, nghiêng ly cao cổ, cùng ly rượu của anh đụng nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Là rượu đỏ Italya, mùi vị đối với cô mà nói có chút xa lạ, nhưng tuyệt đối là rượu ngon.

"Mấy ngày nay em ở nơi này dưỡng bệnh thật tốt." Anh uống rượu đỏ trong ly một hơi cạn sạch sau, ôn nhu nói: "Coi như là muốn quay phim, cũng phải chờ qua một trận này, còn nữa, mấy ngày nay không nên lên mạng, không muốn làm chuyện nhảm chán."

Lại là loại giọng ra lệnh kiểu này, đây là bệnh nghề nghiệp Tổng thống tới sao?

"Không lên mạng, lại không thể ra cửa, anh định chết ngộp em?" Cô khó chịu.

"Có anh ở chỗ này, em sẽ bức bối sao?" Anh lần nữa rót cho mình một ly rượu khác, lại không có vì An Chi Manh thêm rượu nữa.

Anh thật đúng là nghiêm khắc dựa theo chuyên gia nói, chỉ để cho cô uống một chút rượu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 333: Em giống như đối với anh ta.....

"mỗi ngày anh không phải đều rất bận rộn sao?" Mỗi ngày tất cả mọi chuyện lớn nhỏ cả nước, cũng chờ anh xem qua.

"này ngày, anh sẽ để cho thư ký ra." Cận Tư Hàn tiếp tục đứng đưa ly cao cổ, chất lỏng màu đỏ ở trên vách ly thủy tinh trong suốt đỏ tươi, mắt anh nâng lên, rơi vào trên gương mặt cô: "Anh nói qua em muốn em khôe bồi thường anh, mới vừa loại trình độ đó, không coi là cái gì." Từ tính khàn khàn mang nồng nặc ****.

An Chi Manh nắm chặt chân ly cao cổ, tim ồm ồm cuồng loạn.

Nhìn thấy thức ăn nổi đuôi lên bàn, cô chợt bỏ tầm mắt qua một bên. Dùng bữa che giấu nội tâm cuồng nhiệt.

Cô nơi này coi như không cần làm nền, cũng không để ý cái lễ nghi gì, vui đầu chính là ăn.

Cận Tư Hàn hơi nghiêng thân thể dựa vào trên ghế, bưng ly cao cổ, hơi nhú mày nhìn An Chi Manh ăn uống.

"tổ phim không có cơm sao?" Anh nhìn chòng chọc thật lâu, trong con ngươi thâm thúy có đau lòng.

trong miệng An Chi Manh còn cơm, hàm hồ không rõ nói: "cơm đoàn phim, anh biết, không có gì ăn ngon..."

Cận Tư Hàn hiển nhiên nhớ lời này trong lòng, uống một hớp rượu chất, thương thức nói: "Xem ra anh muốn đi tìm Tịch Cẩm Viêm một lần, hỏi một chút anh ta làm sao để người phụ nữ của anh đổi thành đức hạnh này..."

An Chi Manh để đũa xuống, nhìn anh."Chớ phiền toái." Cô cau mày, nói một câu, trong miệng chắc chắn có tiếng: "Anh ấy chẳng qua là người đầu tư, nơi đó quản nhiều như vậy, anh là không biết sao?"

"Em giống như đối với anh ta..." Anh lời còn chưa dứt, hơi hạ khóe miệng, có thể cô biết ý anh.

"Không có! Hoàn toàn không có!" Cô xoa tay phải cùng tay trái lần lượt thay nhau chung một chỗ, bày ra một cái động tác tay cầm chỉ, nói nghiêm túc: "Anh có thể ngàn vạn lần không nên nghĩ vớ vẩn, em đối với anh ta là một chút cảm giác cũng không có, anh không biết!"

Anh cười khê một tiếng, gác lại ly cao cổ trong tay, đứng dậy vòng qua bàn ăn, đến bên người An Chi Manh.

"Uy uy uy dứt, em cơm còn chưa ăn xong đâu, có chuyện gì sau khi ăn xong trò chuyện được không?" Cô nhưng là rất đói, cũng rất không vui mình ở trong chốn, đao cùng nĩa đan chéo, lại đi đến trước mặt Cận Tư Hàn.

Ý là cầm, anh làm vậy.

"Em ăn của em." Anh nói như vậy, quay lại cầm một bộ dao nĩa khác, vì cô cắt ra thịt bò bít tết bên cạnh, anh làm như vậy vừa nói: "thịt trâu non hợp với rượu đỏ Italya thượng đẳng, là phối hợp anh thích nhất, em thử một chút."

Anh nói xong, nĩa trong tay đã đâm một khối thịt trâu, đưa tới bên miệng của cô.

Cô há miệng.

"Không cần lớn như vậy, em muốn ăn tay của anh sao?" giọng anh hài hước, lại là để cho anh một trận quần bách.

"Chớ làm Tổng thống, làm ngăn tay đi đi, thích châm chọc người khác như vậy sao?" trong miệng cô ngậm thịt bò bít tết, còn không quên đi phản kích.

Bất quá, mùi vị thật rất tốt, hợp với rượu chất, trong miệng sẽ có một loại mùi kỳ lạ.

Cô uống rượu đỏ nhai thịt bò bít tết, trên mặt là thần sắc mỹ tư.

"Em có thể cắt..." Cô thấy anh vẫn còn tiếp tục vì cô cắt một khối thịt trâu ngay ngắn chỉnh chỉnh tề, trong lòng có chút không đành lòng.

"Em ăn gấp như vậy, anh lo lắng em sẽ nuốt xuống cả khối thịt bò bít tết." khóe miệng anh độ cong đẹp mắt. Hơi lắc đầu nói: "Người phụ nữ của anh thật đúng là có thể ăn, anh còn thật lo lắng có một ngày em sẽ ăn nghèo anh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 334: Em bao nuôi anh

"Ăn no chết, đem anh ăn hết, em sẽ bao nuôi anh, khi đó, còn không phải em nói cái gì chính là cái đó sao?" Cô cười nham nhở, con mắt nhìn Cận Tư Hàn, muốn híp lại rồi.

Cận Tư Hàn chỉ cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Anh đặt đĩa xuống, ngồi dậy nói: "anh qua phòng tắm, em từ từ ăn."

"Ừm." Anh vừa đi, trái tim cô cuồng loạn không thôi trong nháy mắt khỏi phục tự do.

Đối mặt một gương mặt anh tuấn yêu nghiệt như thế, còn có nụ cười anh tự tiếu phi tiếu hấp dẫn, để cho cô muốn trực tiếp bỏ nhào vào anh.

Trong thành bao có rất nhiều phòng tắm, nhưng hết lần này tới lần khác anh lựa chọn phòng tắm cự ly gần nhà ăn nhất trên thực tế là cái để khách tới thăm dùng.

Cái này nhất định là có âm mưu. Cô nhìn anh đi vào, đã nghĩ như vậy rồi.

Chợt, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

tiếng nước này hình thành một hình ảnh trong đầu An Chi Manh, hình ảnh này làm gương mặt của cô không khỏi phiếm hồng, cô nỗ lực lắc đầu, dự định lắc hình ảnh kỳ quái này ra khỏi đầu.

Nhưng tiếng nước chảy trong phòng tắm này lại tiếp tục không ngừng, làm nguyên bản khẩu vị cô tăng nhiều, hiện tại ngược lại không muốn ăn rồi.

Cô cũng sờ nhìn về phía phòng tắm, có chút không quan tâm.

Nửa giờ sau, tiếng nước chảy trong phòng tắm mới dừng lại.

cuối cùng cô thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

"Manh Manh, giúp anh lấy áo choàng tắm vào đi."

lúc này hết lần này tới lần khác, tiếng nói Cận Tư Hàn hơi có từ tính xuyên thấu qua cửa phòng tắm chui vào trong tai cô.

Cô không khỏi giật cả mình, đột nhiên đứng lên, eo đụng vào cạnh bàn ăn, cơ hồ đau chảy nước mắt: "A? anh nói cái gì?"

"Giúp anh lấy áo choàng tắm vào đi, anh quên mang vào." tiếng nói từ tính mang theo đặc trưng nam tính khàn khàn, phá lệ dễ nghe.

"Có thể... Thế nhưng..." Tròng mắt của cô nhanh chóng đảo quanh, đôi má nóng lên từng đợt, tay vốn che eo, biến thành gắt gao cầm lấy áo tắm trên người.

"Còn lẽ mề cái gì?" Cận Tư Hàn này không phải người, thuộc loại chậm một giây đồng hồ sẽ nổi giận lôi đình.

Cô đã biết đến.

"anh làm gì không mang theo áo choàng tắm đi tắm rửa... anh... anh là có ý sao?" mặt cô đỏ lên, bởi vì ngượng ngùng, âm điệu nói chuyện cũng cao lên mấy cái dB: "Là có ý đúng không?"

"Không phải có ý." Anh cơ hồ không chút do dự phủ nhận cô chỉ trích, nói thẳng: "Nếu như em không cầm áo choàng tắm đến, anh không thể làm gì khác hơn là cứ như vậy đi ra ngoài rồi."

"Này cứ như vậy đi ra ngoài? Này là có ý gì..." An Chi Manh cảm giác đầu của mình muốn nổ tung, hoàn toàn mất đi năng lực suy tính, ở trạng thái trống rỗng.

"Đương nhiên là trần như nhộng ra ngoài, ngoại trừ cách này, anh còn có thể có biện pháp khác sao?" Khẩu khí của anh mang theo một chút bất đắc dĩ.

Gương mặt của cô như trứng gà luộc, tốc độ nói không khỏi tăng tốc: "tại sao anh có thể thế này, chỗ nào có người tắm rửa xong không mặc áo choàng tắm liền đi ra ngoài, không thể, tuyệt đối không thể."

"Nơi này là tòa thành của anh, anh muốn có tư thái nghỉ ngơi gì ở chỗ này, đều bình thường" lời anh nói gần như vô lại. "em thật không đưa đến sao? Vậy anh thật muốn đi ra ngoài rồi."

Gương mặt nóng hổi, nghĩ đến cảnh ướt sũng kêu gọi... "đợi một chút! em đưa cho anh không được sao, anh có thể ngàn vạn lần đừng đi ra!" ngược lại dễ dàng tìm áo choàng tắm đưa tới.

Cô cố ý chậm dần tốc độ, dây dưa hồi lâu, đứng ở cửa phòng tắm, làm sao không thể thuyết phục tự mình mở ra cửa phòng tắm.

Chương 335: Cầm khăn tắm, xấu hổ đỏ mặt

Nghiêng tai nghe động tĩnh trong phòng tắm, hoàn toàn yên tĩnh.

Tim đập loạn cô cảm giác chính mình cũng nhanh chóng hít thở không thông, không ngừng hít sâu, tự nhủ với mình. Không phải là đưa cái áo choàng tắm sao!

Đứng ở cửa phòng tắm, khoác áo choàng tắm lên trên cánh tay phải, mấp máy đôi môi có chút khô khốc nói: "A..., anh mở cửa, không cần mở toàn bộ ra, em sẽ đưa áo choàng tắm vào cho anh."

Cận Tư Hàn không có trả lời, nhưng cửa lại hé mở một chút đủ để cô thò cánh tay qua khe hở.

Cô hít sâu, để nhịp tim mình đập kịch liệt hơi hòa hoãn lại. Cô xoay đầu, tận lực không cho ánh mắt của mình nhìn xuyên qua khe hở tới bên trong, dùng một tư thế có chút vận vẹo, cánh tay đưa áo choàng tắm tiến vào.

Bốp!

Lại một tiếng trong vắt vang lên, cổ tay cô lập tức bị Cận Tư Hàn bắt lấy rồi.

Đầu óc cô còn chưa có trở lại, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, cả người bị Cận Tư Hàn kéo vào phòng tắm.

Cô bị anh đẩy lên trên vách tường phòng tắm.

cánh tay anh chống bên cạnh đầu cô, đây chính là tiêu chuẩn muốn tư thế bích đông!

An Chi Manh sụp đổ, bởi vì căn bản cô không biết ánh mắt của mình nên thả chỗ nào, người đàn ông trước mắt không mảnh vải che thân.

Cô liền ngấm một chút, mặt cổ đều đỏ lên.

đường cong cơ bắp rõ ràng hiển lộ mỹ cảm, để cho bất luận người phụ nữ nào cũng điên cuồng.

Cô đột nhiên nhắm mắt lại, con mắt không thấy được, thế nhưng mà bên trong đầu lại không khỏi hiện ra chỗ vừa rồi đã thấy.

Cô sắp ngạt thở rồi.

"anh làm gì!" lời cô nói vô cùng nhỏ, mang theo một tia thẹn thùng.

Anh hơi cúi đầu xuống ở bên tai của cô, tiếng nói khàn khàn mang theo nhiệt khí nóng hổi. "Đã vào đây, thì cùng nhau tắm."

"em... em... Vừa mới tắm qua mà thôi!" Giọng cô yếu ớt.

Cô cảm giác được nhiệt độ đầu ngón tay anh, cái cảm chậm rãi bị anh nâng lên, cái cổ dài nhỏ tức giận cứ như vậy bại lộ ở trước mặt của anh, chợt cô lại cảm nhận được nhiệt độ môi anh, không khỏi giật cả mình.

Anh hôn hít lấy mỗi một tác da thịt trên cái cổ trắng của cô.

Động tác này cơ hồ hút khô tất cả khí lực trong thân thể của cô, nơi đó thế nhưng là vùng mẫn cảm của cô a hỗn đản!

nguyên bản cô định đẩy động tác của anh ra, cũng không biết từ lúc nào, biến thành ôm anh thật chặt. Đầu ngón tay của cô găt gao ôm lấy bắp thịt phía sau lưng anh rắn chắc, xúc giác cảm nhận xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền đến thần kinh cô.

"Tư Hàn..."

Cô lẩm bẩm kêu một tiếng, nhả ra Nhược Lan.

Cận Tư Hàn có chút thô bạo kéo áo choàng tắm duy nhất trên thân cô, da thịt trắng như tuyết bại lộ trong không khí, da thịt bởi vì thẹn thùng, hoặc là vì hưng phấn, hơi lộ ra chút màu hồng, trước mặt người đàn ông mà nói, là một loại dụ hoặc vô hình.

Môi của anh theo một đường cổ trắng của cô hôn xuống dưới, dừng lại trước ngực của cô.

Cô đã có chút tình ý mê loạn, thấy tình huống như thế này, không khỏi mở ra hai con ngươi nhắm chặt.

Trong phòng tắm có chút hơi nước lượn lờ.

Lúc cô nhìn anh, có vẻ hơi mờ mịt.

da thịt anh lộ ra một chút màu đồng cổ, bắp thịt lồng ngực rắn chắc nhưng bằng phẳng, là hình dạng hoàn mỹ. Mà cơ bụng khe rãnh rõ ràng, nổi bật sức mạnh phân eo, tới gần vị trí háng, rõ ràng nhân ngư tuyến, càng làm cho nhiệt độ gương mặt dễ dàng đốt cháy.

Hô hấp thay đổi có chút nặng nề. Năm ngón tay mở ra, lòng bàn tay vuốt ve theo lồng ngực anh rắn chắc.

anh vừa mới tắm rửa qua, da thịt mùi phấn nhàn nhạt, nơi cô vuốt ve qua, cảm nhận như là nồn nà

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 336: Đổ mặt

Môi của anh xẹt qua ngực của cô, rơi vào trên bụng cô.

Đồng thời anh ngồi xổm xuống, cô chỉ có thể nhân cơ hội ôm lấy đầu của anh, năm ngón tay luồn qua tóc của anh, dán chặt lấy da đầu của anh.

cảm giác đầu lưỡi của anh xẹt qua da thịt, để cho cô mở miệng ra không khỏi phát ra từng đợt thờ dốc, loại thờ dốc kia đối với bất luận người đàn ông nào mà nói, đều là độc dược tuyệt đối mê hoặc trí mạng.

"A!"

lúc An Chi Manh rít lên một tiếng, hai tay của anh ôm lấy bắp đùi cô, ôm cả người cô đứng lên.

Bởi vì như vậy, cô chỉ có thể chăm chú dán sát ở ngực anh, mới không mất đi thăng bằng.

Kề sát phía dưới, tim của cô gần như có thể trực tiếp cảm thụ được trái tim anh mạnh mẽ nhảy lên.

Anh đưa cô tới trên bồn rửa tay.

Trên bồn rửa tay lạnh băng, không để cho cô giật cả mình, cảm xúc mê loạn vào thời khắc này tựa hồ hơi có chút khôi phục.

"Tur... Tur Hân?" Môi son khẽ mở, nhiệt khí ở bên tai của anh.

vào thời khắc này, ánh mắt của anh bỗng nhiên rơi vào trên đầu gối cô.

ban đầu da thịt khiết trắng không tí vết, lại bởi vì đóng phim có chút bị bạo ngược, cho tới hôm nay cũng còn hiện ra vết thương màu đỏ.

Động tác của anh đột nhiên cứng đờ, trong con ngươi tăng lên lửa giận.

An Chi Manh cảm giác được anh giật mình, ánh mắt của cô theo ánh mắt đầy vẻ giận của anh, rơi vào vết thương trên đầu gối.

cô biết anh đang vì cô đau lòng, trong lòng không khỏi nhu thành một mảnh.

hai tay cô bung lấy gương mặt Cận Tư Hân, ép buộc anh chuyển dời ánh mắt từ trên đầu gối cô đến gương mặt của cô.

Cô thân nhiên cười, chậm rãi ở trên bờ môi của anh hôn lên lần nữa.

An Chi Manh nhẹ nhàng hôn, lần nữa bốc lên dục hỏa trong lồng ngực của người đàn ông này.

Cô cảm giác sức mạnh của anh, toàn bộ thân thể đều cơ hồ muốn hòa tan.

Trong phòng tắm hơi nước lượn lờ, giọt nước lăn tăn, giọt rơi xuống đất, lộ ra một cổ không khí mờ mịt.

Tiếng thờ dốc của cô dần dần lên cao, hóa thành rên rỉ, sau đó chính là hét lên, cho đến khi toàn bộ khí lực trong thân thể bị rút sạch không chút dư thừa.

Mệt mỏi. Còn muốn ngủ tiếp.

An Chi Manh xoa cái trán có chút đau âm ỷ, nhìn ngoài cửa sổ một chút.

Hắn là mất nước quá nhiều, đầu mới có thể đau nhức như thế.

Hơi mở to mắt, chợt nhắm lại, cô cũng không muốn dậy sớm như thế, thân thể còn mệt đây.

lúc này hết lần này tới lần khác, trong phòng ngủ điện thoại reng leng keng.

Cô không thể không mở to mắt, nhìn Cận Tư Hàn đang ngủ say một chút, lười biếng đứng dậy, leo đến vị trí đầu giường, giơ thẳng cánh tay, dùng đầu ngón tay lấy ống nghe qua.

"nghe." giọng cô mang theo lười biếng.

"Manh Manh, là tôi."

Nghe được tiếng nói bên kia điện thoại, giật cả mình, nhất thời tỉnh cả ngủ.

Là Tịch Cẩm Viêm

"Tổng giám đốc Tịch, ngài... Ngài làm sao lại gọi đến nơi này?" Nơi này chính là tòa thành của Cận Tư Hàn, nhưng mà đây còn là điện thoại nội tuyến, chỉ có đội bảo an tòa thành mới có thể gọi điện đến.

"Muốn tìm cô thật đúng là có một chút tốn sức, bất quá, may mà tôi làm được." bên trong tiếng nói Tịch Cẩm Viêm mang chút vẻ tự phụ: "Cận Tư Hàn nói muốn cho cô chuyển viện, thực tế vẫn là lén đem cô mang về nhà, anh ta thật là... Chẳng lẽ không biết đạo lý đơn giản người bị thương nên nằm viện như vậy sao?"

"Không đúng vậy, anh ấy đã hỏi thăm nhiều bác sĩ, xác định tôi không sao mới mang tôi trở về thành bảo, dù sao, tôi cũng không thích không khí kỳ quái trong bệnh viện kia mà!" Cô cơ hồ ý thức, sẽ vì Cận Tư Hàn giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 337: Chiến tranh giữa những người đàn ông

Đây chính là người đàn ông của cô, ngoại trừ cô ra, không cho phép bất luận kẻ nào nói anh không phải.

Tịch Cẩm Viêm hiển nhiên ngẩn người, có lẽ bởi vì An Chi Manh phản ứng có chút quá kích.

"Nói như vậy, cô đã hoàn toàn không sao đúng không?" nóng nảy trong giọng nói của anh, lúc này có thể coi như biến mất hơn phân nửa rồi.

"Vâng. Đúng vậy." Cô cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

"Nếu nói như vậy, buổi trưa hôm nay tôi mời cô ăn cơm, thuận tiện giám định cô có phải thật không có việc gì hay không, 11:30, quán Tư Thác, tôi sẽ chờ cô."

"Thế nhưng mà tôi... A lô, a lô?" An Chi Manh vội vã muốn cự tuyệt, đối phương đã cúp điện thoại.

Cô chỗ này cảm ổng nghe, lộ ra có chút lờ mờ.

Cận Tư Hàn tỉnh lại, cánh tay anh leo lên eo cô, động tác có chút quá đột nhiên để An Chi Manh giật nảy mình, ổng nghe trong tay cũng suýt nữa ném tới trên bàn.

"Người nào điện thoại." Cận Tư Hàn vừa mới tỉnh ngủ, tiếng nói nghe khàn khàn phá lệ lười biếng.

Anh có một chút tuột huyết áp, bị đánh thức, đặc biệt táo bạo.

"Vâng... Tổng giám đốc Tịch..." An Chi Manh do dự mãi vẫn là quyết định ăn ngay nói thật.

Cận Tư Hàn lập tức nhú mày, khẩu khí tiếp tục bất thiện nói ra: " làm sao anh ta gọi điện tới nơi này?"

"Anh nói muốn mời em ăn cơm." Cô nói cẩn thận từng li từng tí.

"Vậy em muốn đi sao?" giọng điệu Cận Tư Hàn hỏi gọn gàng dứt khoát.

"A, bởi vì dù sao bộ phim này cũng do anh ta đầu tư, nếu như anh ta mời em em không đi, không khỏi có chút quá phận, còn có, lần trước bất kể nói thế nào đều là anh ta đưa em đi bệnh viện, chuyện này, em cũng cần phải ngó ý cảm ơn." Cô rất nỗ lực giải thích chuyện này nghe cho hợp lý.

Cận Tư Hàn trầm mặc một hồi, giống như anh đang suy tư, về sau nói: "Ờ quán gì."

"Nói là quán Tư Thác. 11:30." Cô không có ý định nói dối ở trước mặt của anh.

Cận Tư Hàn thể nhưng mà là người cực kỳ thông minh lanh lợi, nói dối ở trước mặt anh, là một việc tương đương nguy hiểm.

"Hừ, người này thật đúng là tùy ý làm bậy, quán Tư Thác là quán tiếp đãi khách cao cấp của quốc gia, anh ta lại có thể đặt trước chỗ ngồi ở nơi đó?" Nói như vậy, Tịch Cẩm Viêm trong đoạn thời gian này, dường như khắp nơi đều muốn thị uy với Cận Tư Hàn, lòng mày Cận Tư Hàn vẫn nhũn chặt lấy: "Vậy thì tốt, anh đi chung với em."

"Cái gì? Anh đi chung với em?" An Chi Manh ghen ngào kêu lên.

Hai người đàn ông này mỗi lần đụng vào nhau, đều sẽ làm bầu không khí cứng nhắc không chịu nổi, đây chính là một việc làm người ta đau đầu.

Quán Tư Thác.

Đây là quán lớn nhất Nước R.

Đúng như Cận Tư Hàn nói, đây là quán tiếp đãi khách cao cấp của quốc gia, một dạng thương nhân, coi như anh có tiền, cũng không có cách nào đặt trước chỗ ngồi ở nơi này.

Nhưng Tịch Cẩm Viêm chẳng những đặt trước, mà còn đặt trước phòng Vip khách quý, đủ thấy anh làm một thương nhân, địa vị tại Nước R là cường hãn đến mức nào rồi.

Về mặt Tịch Cẩm Viêm Nhất không có chút rung động nào, nhưng khi anh ta nhìn thấy Cận Tư Hàn theo An Chi Manh cùng nhau đến, trên gương mặt vẫn là kinh ngạc khó có thể che giấu.

"Tổng giám đốc Tịch phó trương thật lớn." Cận Tư Hàn cười nhạt nói.

Cái này tuyệt đối không phải là nịnh nọt gì.

"Hôm nay có thể mời Tổng Thống tiên sinh tới, thật đúng là làm cho tôi cảm thấy có chút sợ hãi. Không biết sẽ không bởi vì thế này mà làm trễ nải chính sách quan trọng của quốc gia, nếu thật là như thế, vậy tôi chẳng phải thành tội nhân thiên cổ rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 338: Im ắng khiêu khích

Tịch Cẩm Viêm lập tức đánh trả.

Hai người vừa thấy mặt, bầu không khí lập tức trở nên khẩn trương, một loại khí tràng vô hình áp bách lấy.

An Chi Manh kẹp ở giữa hai người, có chút khó khăn.

"Chúng ta không nên đứng, ngồi xuống ăn đồ ăn? Nghe nói đồ ăn quán này ăn ngon lắm, em còn là lần đầu tiên tới đây!" Cô miễn cưỡng vui cười, cơ mặt đều sắp có chút đau nhức.

Phòng khách quý lớn như vậy chỉ có ba người lộ ra chút trống trải.

Cận Tư Hàn bắt tay An Chi Manh, lôi cô đến gần bên người. Cô rõ ràng thấy được, sắc mặt Tịch Cẩm Viêm có chút biến rồi.

Phục vụ sinh thêm ba chén rượu.

An Chi Manh cầm lên ly để cao, đứng dậy hắng giọng một cái nói: "Tổng giám đốc Tịch, những ngày này tôi ở đoàn làm phim, phải cảm tạ ngài chiếu cố cho tôi, còn có nếu như không phải ngài đưa tôi vào bệnh viện, nói không chừng thật xảy ra chuyện lớn, nói tóm lại, tôi mời ngài một chén, để diễn tả lòng cảm kích của tôi!"

Cô thế mà nỗ lực muốn đem lại bầu không khí sinh động, mà lại muốn biểu thị cảm kích đối với Tịch Cẩm Viêm, còn cân nhắc đến cảm thụ của Cận Tư Hàn, đó cũng là việc không phải dễ dàng làm được.

Sắc mặt Tịch Cẩm Viêm hoà hoãn lại, anh nâng ly để cao ở trên bàn hơi đụng vào, nhếch miệng lên một đường cong.

"Ai cho phép em uống rượu."

Cận Tư Hàn một câu lạnh lùng mà nói coi như lập tức đem bầu không khí An Chi Manh vắt và hoà hoãn lại lần nữa xách lên.

"Chỉ một chén." An Chi Manh quay đầu, nháy mắt ra hiệu với Cận Tư Hàn.

Cận Tư Hàn duỗi cánh tay dài ra, cường thế đoạt lấy ly rượu của cô. "Trên người còn có thương tổn, tại sao có thể uống rượu?"

An Chi Manh có chút ngây ngời, một đường đại não cô vào lúc này coi như lại có chút về đến chỗ cong.

Hôm qua, không phải anh nói, có thể uống một chút sao?

"Lòng biết ơn của cô tôi xin nhận, bất quá tổng thống đã nói cô không thích hợp uống rượu, cái kia coi như được rồi." Tịch Cẩm Viêm nói như vậy, vốn nhắc ly để cao lên lúc này cũng vững vàng bỏ lại trên mặt bàn.

"Vâng... Hình như là không thể uống rượu..." An Chi Manh ngượng ngùng cười nói, cô cũng phải giúp Cận Tư Hàn vo tròn lời nói rồi. Bất quá chỗ này cô linh cơ nhất động, ngược lại nghĩ đến biện pháp khác: "Vậy tôi liền kính ngài một chút? Tôi kính ngài ăn một miếng chân giò đi!"

Ăn đúng là điểm mạnh của An Chi Manh, đụng rượu cô không am hiểu, nhưng nếu như luận về ăn, đừng nhìn thân hình của cô nhỏ yếu, vẫn là rất có lòng tin đứng trong ba hạng đầu.

Hiển nhiên Tịch Cẩm Viêm và Cận Tư Hàn đều không hiểu lời cô là có ý gì.

An Chi Manh có thể không có ý định giải thích cho bọn họ nghe, liền trực tiếp ra tay, cầm hai đôi đũa, khoảng chừng tay phân biệt kẹp một khối Krystal giò, đứng dậy vòng qua bàn ăn lớn như vậy, tới chỗ ngồi trước mặt Cẩm Viêm.

Cô cũng không nói lời gì đem một khối Krystal giò tới chỗ ngồi bên miệng Cẩm Viêm.

"Tôi cũng kính ăn trước?" Trong ánh mắt của cô mang theo một chút giảo hoạt, chỗ này há miệng ra, coi như lập tức đem một khối Krystal giò nhét vào trong miệng.

"Uh` uh", cái quán cấp bậc quốc tế này, làm Krystal giò, vậy thì không giống nhau!" Chỗ này cô một bên ăn say sưa ngon lành, một bên thúc giục Tịch Cẩm Viêm.

Lúc này An Chi Manh đưa lưng về phía Cận Tư Hàn.

Trong ánh mắt anh lạnh lùng và bất thiện, nhưng cô không có nhìn thấy.

Nhưng Tịch Cẩm Viêm lại thấy được rõ ràng, anh không có e ngại, như có chút hưởng thụ cảm giận trong ánh mắt Cận Tư Hàn.

Khóe miệng của anh giờ lên, hé miệng, mặc cho An Chi Manh đem Krystal giò nhét vào trong miệng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 339: Muốn hay không, cùng nhau tắm rửa

Dưới cái nhìn của cô, mặc dù Tịch Cẩm Viêm ở chỗ này đang ăn loại đồ này, động tác ưu nhã không muốn.

Bữa tiệc này, An Chi Manh cơ hồ khó có thể tưởng tượng mình chịu đựng thế nào, tóm lại bầu không khí này muốn nhiều xấu hổ thì có bao nhiêu xấu hổ, cảm giác tùy thời đều ở trạng thái giường cung bật kiếm.

Cũng may khi An Chi Manh đứng lên, cô đã biểu đạt lòng biết ơn rất tốt với Tịch Cẩm Viêm, mục đích bữa tiệc này, cô cũng coi như đạt được rồi.

Chỉ là từ bữa tiệc về tới tòa thành, trên mặt Cận Tư Hàn cũng không có màu sắc gì tốt rồi.

"A..., muốn cùng nhau tắm rửa không?" Về mặt An Chi Manh rúc vào Cận Tư Hàn, lắc đầu lắc đuôi, giọng nói chỗ này cũng xem như cực kỳ hấp dẫn

rồi.

Cận Tư Hàn chỉ là lạnh lùng, đối với cử động An Chi Manh giả ngây thơ dụ hoặc hoàn toàn không trả hết nợ.

Bầu không khí xấu hổ.

Cô rờng rã suốt một buổi trưa, sử dụng tất cả vốn liếng, cũng không thể chọc cười cái người lạnh lùng này, cô cảm giác cả đời mình té bào khôì hài ở chỗ này thoáng cái dùng sạch sẽ trong một buổi trưa.

Không ngờ, coi như lại có chút đối bụng.

Cái này cũng khó trách, giữa trưa ở dưới bầu không khí như thế, ngoại trừ cô đặc ý ăn một miếng Krystal giò, cơ hồ không có ăn cái gì khác, một bàn tràn đầy đồ ăn, đến lúc ba người rời đi, cũng còn không ít.

Lúc cô ra đi như vậy lưu luyến không rời.

Cũng may người hầu trong tòa thành, đến giờ cơm đều siêu tự giác chuẩn bị kỹ càng thức ăn.

"anh ăn cơm chưa?" mắt An Chi Manh nhìn thấy bữa tối gần trong gang tấc, chỗ này có thể nhìn không được nuốt nước bọt tới.

Lòng cô vốn cho rằng, Cận Tư Hàn đang giận, có thể không có tâm tình gì ăn bữa trưa. Chỗ nào biết rằng người quả quyết đứng đây, trực tiếp đi tới trước bàn ăn ngồi xuống.

Đều nói tâm tư của người phụ nữ không dễ đoán, tình cảm này tâm tư tổng thống kiêu ngạo, cũng không phải dễ dàng có thể phỏng đoán như vậy.

Cô đem đĩa ở trên bàn cơm oán hận, phát ra âm thanh rất nhỏ, mục đích là vì gây nên lực chú ý của Cận Tư Hàn.

"Tur... Tur Hàn!" Cô ở chỗ này thừ gọi một tiếng.

"Qua đây gấp thức ăn cho anh." Đây chính là trong suốt buổi trưa, Cận Tư Hàn nói một câu đầu tiên.

Đột nhiên nói ra lời này, còn gọi An Chi Manh có chút hòa thượng cao hai trượng sờ không tới đầu, sững sờ a một tiếng.

"anh nói em qua đây giúp anh gấp thức ăn, nghe không được lời anh nói sao?" Cận Tư Hàn lặp lại lần thứ hai.

Cái người này không phải là... Trong nội tâm cô sững sờ nghĩ đến, liền không nhìn được muốn bật cười. Cô cố nín cười ý, nhẹ nhàng hắng giọng một cái, hơi hắt cằm lên nói: "này, tổng thống đại nhân, không phải anh có tay dài sao? Hay là sẽ không dùng bộ đồ ăn? Đều là người lớn như vậy, còn cần người khác đút cho anh ăn sao?"

"em biết rõ một ngày anh phải xử lý bao nhiêu chính vụ, tay của anh, chỉ ký tên đều muốn mỏi tay." Cận Tư Hàn lại vẫn chính sắc, giống như muốn đàm luận chuyện này cùng với cô: "Ăn cơm loại chuyện nhỏ nhặt này, em tới giúp anh là được, phải không?"

"em còn bị đói đây? Bằng không như vậy, chờ em ăn no rồi, lại đến cho anh ăn, có được hay không?" chỗ này An Chi Manh vẫn không nhìn được vui đùa, trong lòng nở hoa, trên mặt lại cố ý bày ra vẻ mặt nghiêm túc thương lượng.

Cận Tư Hàn gương mặt anh tuần trầm xuống.

"anh nói, em qua đây đút anh ăn cơm." dường như anh nhắc nhở một lần cuối cùng, lần này nếu như còn không làm, nhìn anh sẽ phải phát hỏa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 340: Anh muốn em đút anh ăn cơm

Trong lòng An Chi Manh dâng đặc thờ dài một hơi, bất đắc dĩ đứng lên nói: "được được, thật đúng là không có cách nào với anh, em đút anh ăn được chưa!"

Đứng đây, ngược lại bước đến trước mặt Cận Tư Hàn, ngồi xuống bên cạnh anh, cầm lấy thìa, múc cơm đưa đến bên mồm của anh.

Người này xem như hài lòng, nhấp một miếng.

"em nói, về sau, ghen thì nói thẳng, làm gì dùng phương thức này đến khó xử em? Dù sao em cũng muốn ăn cơm." An Chi Manh nghiêm túc vì anh gấp thức ăn, miệng lại huyền thuyên nói không ngừng.

Sắc mặt Cận Tư Hàn biến hóa, như có chút quẫn bách, lại mạnh miệng nói: "ghen cái gì, anh chỉ là đơn thuần tay mệt mỏi mà thôi."

Cô nghiêng mặt qua gò má, thản nhiên cười nhìn chằm chằm đôi mắt anh.

Mắt anh mang theo một chút bất định, hiển nhiên là biểu hiện bị người khám phá ra tâm tư.

"Vẫn không thừa nhận sao? Em xem rõ ràng, liên quan tới nội tâm anh..."

Cô chưa nói xong đâu, cái ót bị bàn tay anh chặt chẽ bẻ trụ.

"anh... Anh làm gì?" Lúc này coi như đến phiên An Chi Manh rối loạn rồi.

"đúng, anh ghen rồi. Em đã biết, liền đền bù tổn thất cho anh đi." giọng nói anh bình thản.

Nhưng anh lại nâng lên thành đền bù tổn thất, để cho trái tim nhỏ bé của cô lại đột nhiên run lên.

Nhưng cô cũng không kịp nói cái gì, miệng liền bị bờ môi Cận Tư Hàn ngăn chặn.

Xem ra com tối lại không ăn, trong nội tâm cô thờ dài một tiếng.

Đêm khuya, biệt thự vùng ngoại thành.

"An Chi Manh là đồ cận bã, ở bên trong đoàn làm phim ý vào quan hệ với tổng thống ức hiếp đồng sự, trợ lý của cô cũng có vài lần bị cô mắng khóc!"

Năm ngón tay Phó Tiểu Tiểu nhanh chóng đánh trên bàn phím.

Tìm không thấy thủy quân tới làm, cô liền tự mình lên ngựa, lợi dụng công phu nhàn hạ, ở bên trên các diễn đàn lớn nói xấu An Chi Manh.

Có lẽ là bởi vì người phụ nữ ở quốc gia này có cảm giác bài xích tự nhiên đối với An Chi Manh, Phó Tiểu Tiểu phát kêu gọi ra ngoài, lập tức có rất nhiều ủng hộ.

"Nói quá tốt rồi, tôi đã sớm nhìn ra An Chi Manh là loại người này!"

Coi như là có vẻ khách khí nhấn lại.

"An Chi Manh, cô tính dựa vào cái gì bá chiếm tổng thống của chúng tôi! Cũng không nhìn một chút phẩm chất đạo đức của cô!"

"Đúng vậy, Đúng vậy, tôi cũng có thể chứng minh, nhân phẩm An Chi Manh siêu cấp hỏng, đơn giản cũng là kỹ nữ lầu xanh không biết xấu hổ!"

Bên trên diễn đàn lời nói bạo lực, để cho người ta nhìn thấy sẽ có cảm giác da đầu tê dại.

Phó Tiểu Tiểu có chút vừa lòng thỏa ý, khoe miệng nhàn nhạt cười.

Khi nhìn đến những giấy báo nhận tiền, cô giống như có thể tạm thời quên mất tình cảnh của mình.

Bất động sản bị tịch thu, tiền bên trong tài khoản ngân hàng cũng bị đóng cứng. Bây giờ, trước sân khấu ở một tòa biểu diễn nghệ thuật cao, cô muốn gặp tiền bối đã từng đề bạt cô, cô tin tưởng, coi như tất cả mọi người không giúp cô, tiền bối kia cũng sẽ đứng bên cô.

"Thực xin lỗi, Lâm đạo diễn nói, anh ta không có thời gian gặp cô." Nhân viên lễ tân dùng ngữ khí rất lễ phép trả lời Phó Tiểu Tiểu.

Sắc mặt Phó Tiểu Tiểu lập tức thay đổi.

"Không có khả năng! Anh có nói rõ ràng chưa, là tôi Phó Tiểu Tiểu muốn gặp anh ta, làm sao anh ta lại không gặp tôi?" Cô cất cao giọng nói, lộ ra có chút bèn nhọt.

"Không có ý tứ, Phó tiểu thư, tôi đã chuyển đạt rất rõ ràng, có lẽ là Lâm đạo diễn của chúng tôi vô cùng bận bịu, tạm thời không có thời gian gặp cô. Bằng không, qua thời gian sau cô lại tới?" Nhân viên lễ tân thùy chung không mất lễ phép.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341: Cầu anh, giúp tôi một tay

"Ông ấy bề bộn nhiều việc đúng không? Vậy tôi ở nơi này chờ ông ấy có thể chứ?" Cũng không phải cô thích ở nơi này chờ người, chẳng qua là đã không địa phương nào thu cô..

"Xin lỗi Phó tiểu thư, đạo diễn Lâm nói cả ngày hôm nay ông cũng không có thời gian, cô hay là trở về đi thôi." Lễ tân nơi này đã là rất uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách.

bà vai Phó Tiểu Tiểu khẽ run, tức giận ưu tư mắt không chế.

lúc này trong lòng cô tức giận toàn bộ chuyển hóa thành đối với An Chi Manh.

Thời khắc này, trong đầu nghĩ tới, chỉ có Tịch Cẩm Viêm

Cô biết tất cả những thứ này đều là Cận Tư Hàn làm, anh không muốn để cho cô có đường sống. Nhưng ở quốc gia này, duy nhất có thể có thực lực cùng Cận Tư Hàn, chính là Tịch Cẩm Viêm

để quốc buôn bán Tịch Cẩm Viêm, giống như bao phủ hơn nửa nước R, trình độ ảnh hưởng rất lớn trong nền kinh tế nước R. Cận Tư Hàn cho dù là muốn động anh, cũng không khỏi không cân nhắc.

Phó Tiểu Tiểu nghĩ đến điểm này, cô tuyệt vọng, như là thấy được hy vọng

Cô không cùng lễ tân công ty nghệ thuật nói khó nữa, vội vã bắt xe, đi cao ốc làm việc Tịch Cẩm Viêm

Cô ở trước tòa nhà đồ sộ Tịch Cẩm Viêm làm việc, có chút khản trương, cô rất sợ ngay cả Tịch Cẩm Viêm cũng sẽ không gặp cô. Ở ngoài đợi đến nửa giờ lòng như lửa đốt chờ đợi, cô nhận được cơ hội gặp Tịch Cẩm Viêm

Cô dùng tốc độ nhanh nhất điều chỉnh trạng thái mình.

phòng làm việc Tịch Cẩm Viêm, là toàn bộ một tầng tòa nhà đồ sộ, nơi này giống như làm việc, hưu nhân (hưởng thụ), cuộc sống làm một thể, xem ra không có lập gia đình Tịch Cẩm Viêm cũng xác định công ty nhà mình.

Phó Tiểu Tiểu dè dặt tiến vào, Tịch Cẩm Viêm đang bên trong phòng golf.

Anh bỏ rơi động tác cánh tay mang lực đạo cực mạnh, nhìn rất có ý vị đàn ông.

Phó Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm bóng lưng Tịch Cẩm Viêm, không khỏi nhìn ngây người. Cô nhìn lại, Tịch Cẩm Viêm giống như là đàn ông hoàn mỹ.

Tịch Cẩm Viêm dừng động tác lại, hai tay khoác lên gậy đánh golf, khẽ cau mày, ghé mắt nhìn chăm chăm Phó Tiểu Tiểu nói: "Cô tới đây làm gì?"

Giọng anh, tuyệt đối không tính là hiền hòa.

Phó Tiểu Tiểu tự cho là người phụ nữ cao ngạo, nhưng ở trước mặt người đàn ông này, những thứ cô tự cho là cao ngạo, có thể toàn bộ đều biến mất không thấy.

"Tịch tổng, bây giờ chỉ có anh có thể giúp tôi, tôi... Tôi đã không có đường có thể đi." Giọng điệu cô không lớn, cũng không phải là cô không nghĩ nâng cao giọng điệu, chẳng qua khí tràng Tịch Cẩm Viêm mạnh mẽ, cô không kiềm được thả thấp tư thái mình.

Tịch Cẩm Viêm cười lạnh một tiếng nói: "Cô muốn tôi làm sao giúp cô? Phó Tiểu Tiểu, tất cả chẳng qua cũng là lỗi của cô, cô không oán được bất kỳ ai, tôi ngược lại là hy vọng cô có thể tiếp nhận giáo huấn, nhớ có vài người, không phải giống như cô có thể dụng "

Phó Tiểu Tiểu ngẩn người.

Lời Tịch Cẩm Viêm, giống như một thùng nước đá, trực tiếp đổ xuống trong lòng cô.

Cô ngây tại chỗ, không biết làm sao.

Cô vốn cho là, nếu Tịch Cẩm Viêm chịu gặp cô, nhất định là muốn giúp cô, bất quá bây giờ xem ra, anh cự tuyệt quá mức quả quyết, hoàn toàn không có ý giúp cô.

"Nếu như anh không chịu giúp tôi, tại sao gặp tôi, trực tiếp đá tôi ra cửa, há chẳng phải là tốt hơn? Tại sao phải cho tôi hy vọng?" Hàm răng cô không kiềm được nhẹ nhàng run rẩy, nước mắt tuôn ra.

Tịch Cẩm Viêm mất lạnh nhìn cô lê hoa mang lệ (mắt có nước mắt), ánh mắt lần nữa rơi vào golf dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 342: Phó Tiểu Tiểu điên rồi 1

Thần nhiên nói: "Tôi gặp cô, bắt quá là muốn nói cho cô, nếu như cô còn định tiếp tục cùng An Chỉ Mạnh đối nghịch, kết quả có thể thảm gấp mười lần so với bây giờ."

Lòng Phó Tiểu Tiểu chấn động mạnh.

Ba!

Một viên golf được nhẹ nhàng đẩy ra, vững vàng vào hang.

Giờ phút này khoe miệng cô cười đã trở nên vặn vẹo, cô đi thẳng về phía Tịch Cẩm Viêm, ở vị trí cách anh không tới mười centimet dừng lại.

Tịch Cẩm Viêm chau mày, anh đối với cô như là không có nửa điểm hảo cảm: "Cô còn không đi? Lưu tại nơi này làm gì?"

Nước mắt Phó Tiểu Tiểu giờ phút này đã khô khốc, cô hơi cắn môi dưới, túi xách LV trên bả vai tuột xuống, bịch một tiếng rơi trên sàn nhà.

Tịch Cẩm Viêm từ chối cho ý kiến, chẳng qua là dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn người phụ nữ trước mặt này.

Cô chậm rãi cởi áo khoác đi, áo khoác kia ngay sau đó rơi vào lòng bàn chân cô, xếp thành một đống. Nửa người trên của cô, chẳng qua là mặc T-shirt, vóc người hiện lên tinh tế, hạ thân là quần cụt mới nhất, hợp với váy màu đen, cùng với giày cao gót màu đỏ.

vóc người cô rất hoàn mỹ, giống như rất khó nhìn ra tỳ vết.

"Tiếp tục." Tịch Cẩm Viêm lạnh nhạt nói.

đơn giản hai chữ, lại là cho Phó Tiểu Tiểu vô hạn hy vọng.

ngón tay cô nhỏ dài đẩy cổ áo ra, đầu vai trắng nõn không tỳ vết lập tức bại lộ ở trong không khí. T-shirt co giãn rất tốt, cô cứ như vậy nắm kéo, cho đến hai đầu vai đều lộ ra.

Từ góc độ Tịch Cẩm Viêm mà nói, chỉ cần anh hơi cúi đầu xuống, lập tức có thể thấy rãnh kiêu ngạo.

Nhưng anh cũng không có làm như vậy, anh chẳng qua là nhìn chăm chăm má của cô, không nói một lời, trên gương mặt, cũng không nhìn ra thần sắc.

Cô còn đang cố gắng.

giấy an toàn bra bị cô nhẹ chạm, kéo ra co giãn, mạnh nữa buông tay.

Ba! Một tiếng giòn dã, giấy an toàn co giãn bắn trở lại, lập tức nặng nề đánh trên bả vai da thịt trắng nõn, lưu lại một dấu vết nhàn nhạt giống như bị roi quất.

"Cô càng ngày càng để cho tôi xem thường." Tịch Cẩm Viêm bỗng nhiên mở miệng.

giọng anh lạnh nhạt giống như là băng, trực tiếp tưới tắt toàn bộ lửa dục dấy lên trong lòng Phó Tiểu Tiểu.

"Anh... Anh nói gì?" trong ánh mắt cô là thần sắc khó tin.

Vẻ đẹp của cô, không người nào có thể ngăn cản.

Cô giống như hoài nghi, Tịch Cẩm Viêm người này là đồng tính luyện ái.

Nhưng nếu như là đồng tính luyện ái, tại sao hết lần này tới lần khác đối với An Chỉ Mạnh người phụ nữ kia tốt như vậy!

Cô không cam lòng.

"Tôi sẽ thông báo cho An Đạo, để cho ông ta tạm thời cho cô thêm một bộ phim." Tịch Cẩm Viêm hơi khom người, cứ như vậy, để cho cô càng rõ ràng hơn nghe được anh nói mỗi một câu nói: "Ồ trong bộ phim đó, cô sẽ chết. Sau này cũng không có cô, cô coi như vậy được không?"

Lời Tịch Cẩm Viêm, hoàn toàn tưới tắt tất cả hy vọng của cô.

"Bịch..." Cô quy xuống đất, tất cả kiêu ngạo không còn gì.

Thống khổ nhìn anh. "Van cầu anh, tôi biết lỗi rồi, anh cho tôi một cơ hội cuối cùng có được hay không." Khẽ ngẩng đầu, góc bốn mươi lăm, ngũ quan hoàn mỹ, bi thảm tuyệt đẹp.

Ánh mắt hơi nước nhàn nhạt, làm cho người đau lòng.

Cô quyết không thể vứt bỏ rom rạ cứu mạng cuối cùng này, cô muốn xoay mình, để cho An Chỉ Mạnh vĩnh viễn không đất xoay mình.

Tịch Cẩm Viêm không đếm xỉa tới cô, trong miệng như có như không khinh thường.

Có vài người chính là đại đột không có thuốc nào cứu được, rõ ràng không vốn liếng đối kháng, cũng không biết mượn mặt gấu từ đâu tới, ngu xuẩn như vậy xông thẳng về trước.

"Cô đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 343: Phó Tiểu Tiểu điên rồi 2

Bộ phim này là duy nhất cô trông cậy vào, phòng của cô cùng vốn toàn bộ đều bỏ vào, nếu như bộ phim này xảy ra vấn đề gì nữa, cô thật đến lượt nhìn đối.

"Không... Không muốn!" Cô trợn to hai mắt, con ngươi kịch liệt co rúc lại: "Van cầu anh không muốn, nếu như phải làm, tôi làm cái gì đều được, thân thể tôi cũng có thể cho anh, Tịch tổng..."

Cô hoàn toàn luống cuống, cô không nghĩ ngay cả rom rạ cứu mạng sau cùng cũng không thấy.

Cô cời bra ra, vóc người kiều ngạo lập tức hiện ra ở trước mặt anh, cô hốt hoảng ôm lấy tay Tịch Cẩm Viêm, chạm tay anh đến ngực mình.

Tịch Cẩm Viêm chán ghét đẩy Phó Tiểu Tiểu trước mặt ra.

"Cô làm như vậy, chỉ để cho tôi càng chán ghét cô." Anh lạnh nhạt nói: "Hơn nữa, tôi mong muốn, từ đầu chí cuối đều không phải là cô. Mặc quần áo của cô vào, cắt ra khỏi phòng làm việc của tôi!"

Hy vọng Phó Tiểu Tiểu hoàn toàn tan biến.

Cô khổ sở cười mấy tiếng, tỏ ra sững sờ nói: "Tại sao, tại sao các người đều thích An Chỉ Mạnh kia, cô rốt cuộc có gì tốt? Tôi so với cô ta, rốt cuộc kém ở nơi nào, anh nói cho tôi!"

Cô cuồng loạn, hai tay nắm tay phải Tịch Cẩm Viêm không chịu buông, nước mắt thấm ướt gò má cô.

"Anh nghe tôi nói, An Chỉ Mạnh chính là một tiện nhân, cô căn bản không đơn thuần giống như anh tưởng tượng! Cô căn bản là người phụ nữ hạ tiện!" suy nghĩ Phó Tiểu Tiểu cơ bản đã thoát khỏi khống chế đại não, lúc này nói, đã không qua đại não suy tính.

"Cô nói đủ chưa." giọng Tịch Cẩm Viêm càng lạnh như băng, trong ánh mắt toát ra, là vẻ mong mỏi.

"Tôi phải nói còn có rất nhiều!" Cô gân giọng hô lớn: "Muốn tôi toàn bộ nói cho anh nghe sao? Nếu như phải nói xấu An Chỉ Mạnh! Tôi có thể nói một ngày một đêm! Anh biết không?!"

"Nếu như cô còn đầu óc, tôi khuyên cô bây giờ cầm miệng của cô lại." Tịch Cẩm Viêm đã đối với Phó Tiểu Tiểu đủ dễ dàng tha thứ.

Nhưng cô giống như đã hoàn toàn mất lý trí, hoàn toàn quên mình rốt cuộc là ai, cũng quên người trước mặt là ai.

Cô mất đi năng lực đối với cảm giác sợ hãi, chợt xoay người, cứ như vậy nửa thân thể trần truồng, nhanh chóng vọt tới trước bàn làm việc Tịch Cẩm Viêm, cô bất bình rượt trên bàn làm việc kia đã mở ra, ngứa cổ rót vào.

"Nếu như cô còn định lưu lại nơi này, tôi lập tức kêu an ninh đi vào, đến lúc đó, cô sẽ rất thảm. Bây giờ tôi nể tình giao tình của chúng ta, còn có thể bỏ qua cho cô."

giọng điệu anh lạnh lùng như cũ.

đôi mắt vô số phụ nữ mơ tưởng dĩ cầu thể xác, nhưng đối với anh mà nói, không có sức dụ dỗ chút nào.

"An Chỉ Mạnh... Cô chẳng qua là một Lương Tiểu Sầu (nhân vật trong truyền thuyết TQ), dối trá, làm bộ! Tôi hận không được lập tức giết chết cô biết không?!" Ở dưới tác dụng rượu cồn, cô càng điên cuồng, gân giọng lớn tiếng kêu: "Các người mắt bị mù sao? Tại sao phải thích loại phụ nữ đó? Cận Tư

Hàn, anh cũng phải! Tịch Cẩm Viêm! Anh chẳng lẽ không phân biệt được tốt xấu sao?!"

Nếu như nói vừa mới bắt đầu, thái độ Tịch Cẩm Viêm đối với Phó Tiểu Tiểu chẳng qua là lạnh nhạt, lúc này anh, đã toát ra thần sắc chán ghét.

Nếu như một người bị Tịch Cẩm Viêm chán ghét, vậy kết quả tuyệt đối sẽ không tốt hơn chỗ nào, đây chính là định luật.

Anh đi thẳng về phía bàn làm việc, chỉ cần đề xuống chốt cửa, an ninh lập tức sẽ xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 344: Cô chết không yên lành

Anh trực tiếp đi tới bàn công việc, chỉ cần đề xuống khóa gọi, ngay lập tức bảo an sẽ xông tới.

Tuy nhiên hiện tại trạng thái Phó Tiểu Tiểu có chút bất ổn, nhưng anh đã cho cô đủ thời gian và cơ hội, là cô tự mình không có nắm chặt mà thôi.

Phó Tiểu Tiểu ý thức được chuyện Tịch Cẩm Viêm cần làm, hai tay của cô giữ chặt anh, lớn tiếng kêu khóc: "anh muốn làm gì?! chẳng lẽ anh muốn những bảo an tiến vào nhìn thấy thân thể của tôi sao? Ô ô ô... Tịch Cẩm Viêm, tại sao anh có thể đối xử với tôi như vậy, tại sao anh có thể đối với tôi như vậy..."

Nước mắt của cô làm lem phần cô trang điểm.

Tịch Cẩm Viêm nhìn cô, trong ánh mắt không có chút nào đồng tình lẫn thương hại. Anh thấp giọng nói: "không phải cô hỏi tôi giữa cô và An Chi Manh có cái gì khác biệt sao? hiện tại tôi có thể nói cho cô biết, An Chi Manh mãi mãi cũng sẽ không vì chính mình, mà làm ra loại chuyện không biết liêm sỉ như cô đây!"

"An Chi Manh? anh nói cô ta là người biết rõ liêm sỉ sao? không biết cô ta từng có bao nhiêu người đàn ông..."

Bốp!

Một cái tát thật mạnh rơi trên gương mặt Phó Tiểu Tiểu, cắt ngang cô có chút điên cuồng.

Cái tát quá nặng, để nửa thân trên Phó Tiểu Tiểu ngã thật mạnh trên mặt đất, trên gương mặt của cô, lập tức hiện ra năm dấu ngón tay.

"Phó Tiểu Tiểu tôi cho cô biết, có mấy lời không thể nói lung tung, nếu như cô lại tiếp tục nói câu nói như thế kia, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, tôi cam đoan có thể cho cô mãi mãi cũng không đi ra khỏi văn phòng cao ốc này!" Anh nói lời băng lãnh thấu xương.

một bạt tai thật mạnh, để cho cô thanh tỉnh một chút.

Cô im lặng mặc BRA, im lặng đứng dậy, mặc váy ngắn, áo ngoài. Cô chỉnh lý tốt y phục cùng tóc mình có chút tán loạn.

"Tịch Cẩm Viêm, tôi sẽ nhớ kỹ hết thấy phát sinh hôm nay, hôm nay anh không giúp tôi, tôi sẽ làm cho anh hối hận."

Cô nói xong câu nói kia, quay người cúi đầu, nhanh chóng rời khỏi cao ốc công ty Tịch Cẩm Viêm.

Tịch Cẩm Viêm lạnh lùng nhìn bóng lưng Phó Tiểu Tiểu, quay người, đến trước bàn làm việc, bốp lại khóa gọi.

Cô quay người nhìn Cao ốc cao tầng, trong con người từ từ dày đặc hận ý, thời gian dần trôi qua cô nghiêng răng nói: "An Chi Manh, cho dù tôi chết, cũng phải kéo cô đến mười tám Tầng Địa Ngục!"

Móc điện thoại di động ra, lúc dùng điện thoại di động APP đổi mới diễn đàn, mới phát hiện vừa rồi cô phát hắc thiếp mời An Chi Manh lại bị xóa sạch sành sanh.

Cô cười khỏ, một lần nữa lại cảm giác tuyệt vọng.

Trời có chút mát, cô quấn chặt áo ngoài, vội vã rời đi.

—— tòa thành tổng thống ——

An Chi Manh lại tỉnh lại trong lúc mơ mơ màng màng, loại cảm giác này cô vốn quen thuộc, dù sao tối hôm qua cô cũng ngủ trong mơ mơ màng màng.

Không biết huyền não bao nhiêu lần, Cận Tư Hàn này giống như là một cái máy không biết mệt mỏi, không ngừng đòi hỏi.

Cô cảm giác mình hẳn là nên ăn một chút bổ thận hoàn, nói cách khác, vòng eo cô mảnh khảnh, còn không phải bị Cận Tư Hàn làm cho gầy mất!

Ngày xuyên qua khe hở màn cửa lọt vào, trên giường vẽ ánh sáng nhàn nhạt.

Cô dụi con mắt, nhìn chuông đồng hồ một chút, đã là mười giờ sáng rồi.

Bất tri bất giác ngủ chỗ này lâu, đầu đều có chút ông ông tác hưởng.

Cận Tư Hàn không ở đây, anh để lại tờ giấy ở đầu giường.

"anh qua cao ốc tổng thống, rồi giường nhớ kỹ uống sữa bò, cho dù rất trễ, nhất định phải ăn bữa sáng, buồn chán tìm quán gia chơi Golf với em."

cô rất quen thuộc nét chữ của anh, là loại chữ rất cứng cáp hữu lực, Nhìn thấy liền có cảm giác an toàn.

Bất quá, quý mới muốn đi chơi golf, người này cũng thật sự là thẳng nam ung thư, cho là thứ anh thích chơi, toàn bộ người trong thiên hạ đều thích chơi sao?

Cô nằm ngửa mặt lên, trải tờ giấy trên đầu mũi của mình, xuyên qua tờ giấy này, giống như có thể nhớ lại nhiệt độ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 345: Vì yêu thay đổi tâm

Cô cứ như vậy đặc ý lẩn về chỗ cũ khoảng chừng mười phút, mới rời giường, duỗi người, bẻ các đốt ngón tay kêu bốp bốp. Cô không nhớ ra được tối hôm qua dùng bao nhiêu tư thế, cô sắp bị anh biến thành chuyên gia nhu thuật rồi.

bên cạnh nước ấm, cũng có tờ giấy anh lưu lại.

"Bên trái là nước ấm, ở giữa là nước sôi, bên phải là nước lạnh, người không có đầu óc trước khi uống cần phải suy nghĩ."

Cái quỷ gì! Quả thực là đang vũ nhục chỉ số thông minh của người khác mà!

Khóe miệng hơi hơi giương lên, toàn thân cô gái nhỏ tán phát ra nồng đậm hạnh phúc.

Uống vào một bát nước ấm lớn, giống như toàn thân khôi phục lại không ít khí lực.

máy nội bộ trên vách tường vang lên, cô liền lấy dép lê, đi qua tiếp điện thoại.

"An tiểu thư, có khách của cô viếng thăm, có đề bọn họ đi vào không? Là Huyền Huyền tiểu thư và Nhu Nhu tiểu thư." truyền đến trong ống nghe chính là tiếng nói quán gia có chút cầu thả.

"Muốn muốn, nhanh cho các cô vào!"

Cô chính là nhàm chán, có người đến bồi cô nói chuyện phiếm, đó là không thể tốt hơn nữa rồi.

Cô vừa xuống lầu đã nhìn thấy hai người được quán gia dẫn vào, lên lầu, vừa vặn gặp được.

Nhu Nhu ho khan vài tiếng, đem thuốc bổ mang theo trong tay đưa cho An Chi Manh nói: "Nghe nói cậu thụ thương, cố ý mang theo một chút đồ cho bệnh nhân ăn."

"này, chúng ta là bạn thân sao? Còn cần đến thứ này?" An Chi Manh mở to hai mắt nhìn, giả bộ ra vẻ giận.

"Chúng tôi cũng hi vọng cô có thể nhanh tốt lên một chút mà!"

Không cần phải nói, cái này tự nhiên là khẩu khí Huyền Huyền.

An Chi Manh đi lấy rượu cho bọn cô, lúc này mới phát hiện ngay cả bên trong tủ rượu cũng bị dán tờ giấy.

"em không thể uống quá nhiều rượu, nếu như anh trở về phát hiện rượu voi đi nhiều, anh sẽ tính sổ với em!"

Cô vỗ cái trán, có chút bất đắc dĩ, thật không biết Cận Tư Hàn này từ lúc nào viết nhiều tờ giấy như vậy. Anh tuy bận đi làm, nhưng thật giống như lúc

nào cũng ở bên cạnh cô, chỗ nào cũng nhúng tay vào.

Cô lấy Laffey, xách ba cái ly để cao.

"tổng thống kiêu ngạo của cậu đâu!" Nhu Nhu trêu ghẹo nhìn đầu ô mai trên cái cổ của cô.

rót rượu vang đỏ vào ly để cao, phát ra giọng thanh thúy dễ nghe.

"Qua cao ốc tổng thống, anh bồi tôi mấy ngày ở trong nhà, hẳn là động lại rất nhiều công văn." An Chi Manh nhớ tới người này, có chút không yên lòng.

khỏe miệng Nhu nhu cũng không khỏi bốc lên cười nói: "Đại Tổng Thống cũng đều vì cậu mà xin phép nghỉ, tiểu yêu tinh này đến cùng có thủ đoạn ghê gớm gì."

"Các cậu, cũng đừng tới giễu cợt tôi, các cậu cũng biết hiện tại tôi áp lực lớn bao nhiêu đâu? phụ nữ cả nước đều nhìn tôi chăm chăm!" Cô đổ đầy rượu vào ba cái ly để cao.

Nhu Nhu ưu nhã cầm lên một ly để cao, lắc lắc nói: "Nói cũng đúng, muốn tôi nói, tìm một người đàn ông bình thường gả, cũng không tệ, chí ít không cần lo lắng lúc nào anh cũng có thể chạy." Cô dừng nói một chút, mũi hơi nhú, ở bên trên ly để cao hít hà nói: "Laffey năm 96? Năm là ít một chút, bắt quá từ phẩm càng tốt hơn, năm đó cho điểm là 100." Nhu Nhu đối với rượu vang đỏ rất có nghiên cứu.

"cậu chính là có tiền nha, mà cậu là người không chế dục đặc biệt mạnh. Manh Manh lại khác biệt, cô hoàn toàn cũng là tiểu thụ ngược cuồng, ưa thích bị người không chế." Huyền Huyền nhìn người vẫn là cực chuẩn: "Về phần tôi mà nói! Tôi chỉ cần tìm một người hơi có tiền, đối với tôi lại là người ngoan ngoan phục tùng, người đàn ông của tôi sủng ái tôi thì tốt rồi!"

"hày, cậu nói ai là thụ ngược cuồng!" An Chi Manh chống nạnh, làm ra tư thái rất hung mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 346: Có anh ở đây, an tâm

Bất quá cô hung mãnh hơn nữa, cũng chẳng qua là một con thỏ hung mãnh.

"Kỳ thật mấy ngày trước chúng tôi muốn tới thăm cậu, tới mấy lần, quản gia nơi này đều nói cậu không gặp chúng tôi, xem ra là Tổng Thống tiền sinh muốn độc chiếm cậu!" khỏe miệng Nhu Nhu hơi nhếch lên, từ tốn nói.

"A? Các cậu đã tới sao? Lúc nào? Tôi hoàn toàn không biết!" Cô hơi nhú mày.

Huyền Huyền lộ ra vẻ mặt cô hiểu được, cười hắc hắc nói: "Tổng Thống tiền sinh có thật nhiều việc muốn theo chị Manh làm mà! Bất quá nói ra, Tổng Thống tiền sinh cũng thật sự là ra sức, cậu lấy Phó Tiểu Tiểu nói đi, Phó Tiểu Tiểu..."

Huyền Huyền đang nói bỗng im bật.

Là bởi vì ánh mắt Nhu Nhu.

"Phó Tiểu Tiểu làm sao rồi hả? cậu mau nói đi!" Cô ta nói dẫn tới hứng thú của cô, cô không khỏi vội vàng hỏi tới.

"Ngao, kỳ thật cũng không có gì, chính là hiện tại phòng trọ cũng mất, xe cũng mất, nghe nói tiền bên trong tài khoản ngân hàng cũng bị đông cứng, còn có, tất cả công ty sản xuất phim giống như đều trở mặt với cô rồi... Những thứ này, đều là Tổng Thống tiền sinh vì cậu báo thù..."

Huyền Huyền nói như vậy, tránh né ánh mắt Nhu Nhu lợi hại.

Hiển nhiên, trước khi đến Nhu Nhu không cho phép Huyền Huyền nói quá nhiều.

Dù sao, đối với một bệnh nhân mà nói, ổn định cảm xúc mới là trọng yếu nhất.

"Há, thì ra anh làm những chuyện kia."

An Chi Manh chưa nói tới vui vẻ, tuy cô chán ghét Phó Tiểu Tiểu, nhưng cũng tuyệt đối không có nghĩ qua muốn đem cô ta ép tới đường cùng. Thậm chí đột nhiên nghe được tin tức này, trong lòng cô còn cảm giác được một chút áy náy.

"Kỳ thật trừng phạt cô ta cũng hoàn toàn đúng tội, cậu biết không? Cô ta còn ở trên diễn đàn cố ý mở thiệp mời mắng cậu, mà lại, còn thuê thủy quân..."

"Huyền Huyền, cậu nói nhiều rồi." Nhu Nhu hơi có vẻ lạnh lùng nói, cắt ngang câu chuyện Huyền Huyền có chút hưng phấn.

"Hiện tại trên Internet, nhất định tất cả đều lên tiếng mắng tôi sao? Bởi vì tôi mới dẫn đến kéo dài thời hạn." Cô suy đoán như thế

Nhưng cô còn không biết Phó Tiểu Tiểu này đối với cô ác ý vạch trần.

"Kỳ thật cậu không cần quá để ý cái nhìn những người kia, người phụ nữ quan trọng nhất chính là bộ dáng sinh hoạt của mình." Nhu Nhu ưu nhã lắc ly rượu để cao, đó là động tác theo quán tính: "Về phần những vấn đề kia, Tổng Thống tiên sinh sẽ giúp cậu giải quyết toàn bộ."

Huyền Huyền cũng ngượng ngừng cười nói: "vâng, mà cậu lại không biết, hiện tại bộ phim này, thế nhưng nóng ghê gớm!"

"Được rồi, không nói cái kia, đến, chúng ta cạn ly! Chúng ta cũng lâu không gặp mặt, lần này có thể có quan hệ tốt một chút, uống xong một chén này, tôi mang các cậu đi đánh golf!"

An Chi Manh nói câu nói này, mới phát giác cử chỉ mình có chút điên rồ, đoán chừng là bị Cận Tư Hàn tẩy não, vậy mà thốt ra lời nói Đánh Golf bên trên rồi.

"Phốc!" Huyền Huyền nhin không được cười ra tiếng: "Manh Manh, từ khi nào thì cậu thích Đánh Golf rồi?"

"Ưu thích Đánh Golf cũng không có gì." trên khoe miệng Nhu nhu, hiển nhiên cũng nhếch lên cười mà nói: "Bất quá, chỉ uống một chén, có chút ít đi, trước kia ba chị em chúng ta đều uống suốt đêm! Nếu như cậu đau lòng cho rượu ngon của Tổng Thống tiên sinh, điểm ấy cậu có thể yên tâm, tôi đến cung cấp rượu!"

chỗ này Nhu Nhu xuất thủ cũng quá xa hoa.

"Không phải rồi!" An Chi Manh liên tục khoát tay nói: "Là bởi vì trên người tôi có thương tổn, Tư... Không, là bác sĩ nói không cho tôi uống quá nhiều rượu, cho nên, một chén rượu là đủ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Cô thật giống cô ta

"Tôi nhìn cậu hoàn toàn không có việc gì mà!" Nhu Nhu liếc mắt nhìn An Chi Manh nói: "A..., Manh Manh bây giờ thế mà biến thành nực tiêu chổng quần nghiêm, chặc chặc chặc, Manh Manh trước kia tiêu sái có thể đã một đi không trở lại!"

An Chi Manh hung hăng qua gối đầu của cô.

Lúc ba người nói chuyện phiếm, tin tức Internet đã tăng thêm lời đồn, Nhất Diệp Tri Thu triệt để phát hỏa rồi.

Không biết từ nơi nào chảy ra ồn ào huyền ảo bên lề quay phim, mà ở trong đó được lợi nhiều nhất, tự nhiên là người đầu tư Tịch Cẩm Viêm, còn có một người, chính là Bùi Á Hạo.

Trên Internet đối với anh là nam chính thế nhưng mà thuần một màu khen ngợi, cực kỳ tôn sùng vô luận là về kỹ thuật diễn hay là về nhân phẩm.

Nhưng An Chi Manh không có vận khí tốt như vậy rồi. Nhất Diệp Tri Thu có bao nhiêu hòa, cô bị hắc có bao nhiêu lợi hại. Cho dù kỹ thuật diễn của cô chưa biết tròn biết méo, bên trong những cái không có đi qua chỉnh lý chính quy ngoài lề, cũng bị phê bình thậm tệ.

Người ủng hộ cô chỉ có một số ít người, cũng chẳng qua là người đàn ông thích gương mặt cô chút.

Mấy ngày gần ngủi, mặc kệ là trên internet hay là quảng cáo ngoài trời, tất cả đều là (Nhất Diệp Tri Thu) tuyên truyền.

Nam nữ chính ở trong núi sâu thâm tình đối mặt, khoe miệng lộ nụ cười đáng vẻ hạnh phúc, không biết lây nhiễm bao nhiêu người; sau cùng vào thời khắc ly biệt, hai người ôm nhau dưới bầu trời mờ tối, mưa gió nổi lên, giống như tỏ rõ kết cục hai người, khoe mắt nữ chính vương một giọt nước mắt, trong suốt ướt át, bi thương giống như miêu tả sinh động.

Cái này cũng là An Chi Manh, tất cả mọi người không coi trọng An Chi Manh, Tịch Cẩm Viêm dùng phương thức của mình cho cô một cái đặc tả, dùng một giọt nước mắt chưa chảy xuống hướng thế nhân tuyên cáo —— cô có thể!

Áp phích trưng bày cũng dán trong văn phòng của anh, mặc dù là vừa dán lên.

Tịch Cẩm Viêm ngồi dựa vào trên ghế dựa, trước mặt, An Chi Manh từ từ nhắm hai mắt, từ trước đến nay lộ ra thần sắc điềm tĩnh giờ phút này cô cau mày, nhếch đôi môi giống như cô vô số lời muốn nói, sau cùng lại lựa chọn trầm mặc.

Một giọt sau cùng cũng không chảy xuống nước mắt bên trong, bao hàm tình cảm, đến cùng có bao nhiêu đây?

Giống như cô, đã từng dùng ánh mắt tuyệt vọng này mà bắt đầu nhìn thấy qua chính mình.

An Chi Manh, cô thật giống cô ta.

—— từng coi là không còn có ai có thể lộ ra vẻ mặt như thế.

Tịch Cẩm Viêm hí hóp mắt, tay vô ý thức an ủi, dừng lại trên gương mặt An Chi Manh.

Cái cô gái nhỏ này, làm được rồi.

Tiếng đập cửa vang lên, Tịch Cẩm Viêm thu hồi tâm tư, lúc ngẩng đầu, tất cả tưởng niệm, thống khổ cùng hối hận đều không thấy trong mắt, anh lạnh lùng mở miệng, giọng thanh lãnh: "tiến đến."

"BOSS, đã đến giờ rồi."

Anh nhếch môi cười một tiếng, đứng dậy sửa sang y phục: "tôi đã biết, đi thôi."

Lại thế nào hàm chứa tình cảm, Tịch Cẩm Viêm thủy chung đều là thương nhân, thương nhân khinh thường lợi lớn, anh thích (Nhất Diệp Tri Thu), nhưng anh càng thích cái này về sau mang tới cho anh chỗ tốt cùng lợi ích đếm không hết.

Hôm nay, làm đại biểu bên phía nhà sản xuất, anh sắp xuất hiện sẽ có một trận thăm hỏi, cùng nam chính Bùi Á Hạo cùng một chỗ.

Chỉ cần có thể có lợi, anh không ngại già vờ già vọt.

Hai mô hình đàn ông đồng thời đăng trường, Bùi Á Hạo tuổi trẻ tài cao tuần lã phi phạm, Tịch Cẩm Viêm tà mị cuồng tuyến —— không nên quá đẹp mắt!

Nữ chủ trì hét lên liên tục khi hai người vừa ra trận, tựa ở trên thân nam chủ trì kích động tùy thời muốn ngắt.

"Hey, khoa trương như vậy sao?" Nam chủ trì cười có chút xấu hổ.

Ai ngờ nữ chủ trì lại khoa trương nói: "Có thể nhìn thấy Tịch tiên sinh trong truyền thuyết coi như bây giờ tôi chết cũng không tiếc rồi! A a, còn có ngày gặp Thiên vương Bùi Á Hạo!, đời trước tôi thật sự tích được phúc phận nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 348: Cô là nữ chính? ?

Hiện trường hét lên reo hò đình tai nhức óc, dưới hào quang như vậy, người nào không cảm thấy vinh hạnh?

"Ha ha ha!" Nam chủ trì cười to: "đáng tiếc, nữ chính chúng tôi không có ở đây, nếu không tôi cũng có thể hét lên một phen rồi."

Nữ chủ trì cười nói: "Hử? Như thế chẳng phải tôi thành vai phụ rồi hả? Cô đừng tới thì tốt rồi."

Dạng này chói lọi chán ghét, thật đúng là lần thứ nhất.

Bùi Á Hạo quen thuộc tiết mục giải trí, chỉ cười không nói gì, đáy mắt chán ghét lại thăm lấy một chút xiu bên ngoài.

Ngược lại Tịch Cẩm Viêm cười lạnh, nhìn nữ chủ trì nói: "Có tổng thống đại nhân bụng lầy, tin tưởng An tiểu thư vĩnh viễn là nữ chính của quốc gia này."

Nữ chủ trì ngược ngừng cười một tiếng, lúng túng không biết nói cái gì cho tốt.

Bùi Á Hạo nhử mày nhìn Tịch Cẩm Viêm, người đàn ông này, lại đánh cái bàn tính?

Ai ngờ Tịch Cẩm Viêm thế mà mỉm cười với anh, trông mắt màu hổ phách thâm thúy, giống như xem thấu nội tâm Bùi Á Hạo, để anh quả thực giật mình.

Tiết mục truyền ra, tỉ lệ người xem TV cực cao, không người nào dám cắt phần Tịch Cẩm Viêm ra sân, câu nói kia tự nhiên cũng làm cho hơn phân nửa nhân dân Nước R nghe được.

Anh gọi cho một chậu nước bẩn, tát về phía chính mình tự tay nâng... nữ chính lên trên thân.

Trong lúc này, mọi người đối với An Chi Manh càng thêm chán ghét, thậm chí có người ký một lá thư, hi vọng (Nhất Diệp Tri Thu) có thể một lần nữa quay phim cùng đôi đi nữ chính, bọn họ cảm thấy, nữ vai thứ chính Phó Tiểu Tiểu cũng rất không tệ!

Trên internet, tùy tiện mở ra cái website, đầu đề đều thành An Chi Manh, Bùi Á Hạo và Tịch Cẩm Viêm, chỉ bất quá chính là không cùng một dạng, liên quan tới đều là mặt trái tin tức của cô.

Thiên vương Bùi Á Hạo Hot.

Tịch Cẩm Viêm ca ngợi Hot.

Cùng —— An Chi Manh cút ra khỏi làng giải trí Hot!

Thậm chí nghiêm trọng hơn, lại có người gọi điện đến Phủ Tổng Thống, hi vọng tổng thống đuổi An Chi Manh ra khỏi Nước R!

Việc huyên náo lớn như vậy, tự nhiên không có khả năng không kinh động tới Cận Tư Hàn, anh lập tức hạ lệnh phong tỏa hết thầy tin tức, ngàn vạn không cho An Chi Manh nghe được bất luận cái gì gió thổi cỏ lay.

Việc làm sao có thể biến thành dạng này?

Cận Tư Hàn cũng không có lập tức trở về, mà chính là một mình đứng trước cửa sổ sát đất hồi lâu, sau đó nói: "Cho tôi kết nối với Tịch Cẩm Viêm."

Giọng quá mức lạnh lùng, không có quá nhiều cảm xúc, một vẻ tức giận đều không có, lại càng làm cho cảm thấy sợ hãi.

"Vâng!" Thư ký không dám nói thêm cái gì, tranh thủ thời gian gọi điện liên hệ.

Không có cái gì khó khăn trắc trở, Tịch Cẩm Viêm rất nhanh tiếp điện thoại, trái ngược với bên này, giọng Tịch Cẩm Viêm nghe vào lại có ý cười nhẹ nhàng.

"anh rất vui vẻ." Cận Tư Hàn khẳng định, cũng không có hỏi anh.

"Nhờ phúc, cái này khiến tôi kiếm được không ít." Tịch Cẩm Viêm cười: "tự nhiên, nộp thuế cho ngài cũng phải gấp bội rồi."

Hơi híp mắt lại, hơi một đặng, trả lời một nẻo như vậy, dù Cận Tư Hàn biết Tịch Cẩm Viêm chèo chống kinh tế quốc gia cũng muốn "Quản lý" anh một chút rồi. Thế nhưng mà anh làm sao không phải đang nói, muốn trừng phạt anh, có thể phải suy nghĩ một chút rõ ràng, anh nộp thuế nhiều nhất.

Tịch Cẩm Viêm thế mà uy hiếp anh! Dừng cái gọi là tiền thuế!

Đáng tiếc, thứ anh không thiếu nhất cũng là - tiền.

"Làm nguyên nhân như thế."

Ánh mắt lại rơi xuống tấm áp phích này, Tịch Cẩm Viêm mấp máy môi, thân nhiên nói: "Ngài giấu nữ chính của tôi, vì tìm tới cô, tôi không thể làm gì khác hơn là ra hạ sách này."

"nữ chính của anh?" Cận Tư Hàn cười: "xem ra anh chỉ có thể ngưỡng vọng cô cả một đời rồi."

Nói xong, không đợi người bên kia phản ứng, Cận Tư Hàn liền cúp máy điện thoại, bước nhanh đi ra ngoài, nói: "Chuẩn bị xe, trở về rồi."

Giờ lên khoe môi, trong lúc lơ đãng lộ ra một nụ cười đắc ý, Tịch Cẩm Viêm ngẩng đầu nhìn người trước mắt, cười hỏi: "Chắc hẳn, anh cũng chuẩn bị làm tốt cả một đời ngưỡng vọng cô rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 349: Đút anh...

Người kia không nói gì, Tịch Cẩm Viêm lại giống như châm chọc: "a, Thiên vương, Bùi Á Hạo." Gằn từng chữ, đọc nhấn rõ từng chữ, giống như đang nói —— nâng thì thế nào, cũng chỉ là Thiên vương.

Bùi Á Hạo sắc mặt tái nhợt, anh nhìn chăm chăm vào Tịch Cẩm Viêm, thái độ không kiêu ngạo, không tự ti: "Tịch tổng, ngài châm ngòi quá cao mình, tha thứ tôi không thể tiếp nhận, ngài an bài, để cho tôi và tổng thống là địch."

"Thế mà." Một tay chống cằm, Tịch Cẩm Viêm nói, "mặc dù biết là tôi đang kích bác ly gián, trong lòng anh vẫn là có vấn đề, này, cũng là tôi thắng rồi."

Cặp mắt anh yêu nghiệt đào hoa lạnh xuống: "đến cùng, ngài có mục đích gì."

"Rất đơn giản, chúng ta cùng một chỗ cứu nữ chính ra." Giờ phút này, thần sắc Tịch Cẩm Viêm không còn trêu tức cùng lang thang.

Anh, nghiêm túc rồi.

————— tòa thành —————

"A Tiu tiu!" Hắt hơi một cái, giặt cổ áo dệt kim phong phanh, người nào đang tưởng niệm cô không thành, hôm nay nhảy mũi ba cái rồi.

"Manh Manh, cậu cũng không thể cả ngày đợi ở tòa thành, về sau có tính toán gì."

Nhu Nhu nói để An Chi Manh ngại ngùng cả người, giống như từ khi về tới, cô vẫn chưa từng ra khỏi tòa thành.

Cận Tư Hàn không cho cô ra ngoài, cô cũng không biết bên ngoài tới cùng biến thành cái dạng gì.

Nếu cô ra ngoài, tâm càng hồng hét đi! Dù sao bây giờ cô lấy một phương thức khác hóa lên rồi.

Chính nói qua, quân gia tới rồi.

"Thiếu phu nhân, bây giờ phải dùng bữa ăn sao?"

Đều tới thời gian rồi! An Chi Manh từ trên ghế dựa nhảy xuống: "anh đâu, muốn trở về ăn cơm không?"

Cái này hỏi ai, trong lòng mọi người tự nhiên đều biết rõ, đây là giữa trưa, tổng thống đại nhân phải làm việc, làm sao lại trở về!

Có thể mới vừa đi tới nhà ăn, đã nhìn thấy tổng thống đại nhân thân ái ngồi bên cạnh bàn ăn, vênh chân bắt chéo xem báo.

Bộ đồ ăn tinh mỹ đã bày trên bàn, mỗi thức nhắm đều tinh xảo ngon miệng, để cho người ta xem xét muốn ăn thêm nhiều.

Càng khiến người ta cảm thấy được sắc đẹp thay cơm, Cận Tư Hàn bên cạnh đang đắm đuối đưa tình nhìn mình.

Anh anh anh... Thế mà thật về đến rồi!

Vừa mới có cảm giác trong nháy mắt, cảm thấy anh hẳn là sẽ trở về, không nghĩ tới là thật.

An Chi Manh cúi đầu mặt hồng hồng bộ dáng thẹn thùng, cảm giác tương thông gì đó, cảm giác quá thẹn thùng rồi.

"qua đây." Anh khép lại tờ báo, vẫy tay với cô, khoe miệng nhếch lên, không biết thế nào, càng nhìn ra anh có một loại dự tính trước.

Cái gì đó! Đối với cái gì đã tính trước, đối với cô sao?

An Chi Manh vừa nghiêng đầu, hai tay vòng ngực nói: "anh kêu em qua em liền đi qua! Vậy em cũng không có lập trường của mình đi!"

Nhu Nhu và Huyền Huyền đối mặt liếc một chút, lúc này các cô không phải nên rút lui nha!

Lại nói, giống như chưa ăn cơm đã bị hai người ép buộc ăn thức ăn cho chó, ăn no rồi, thật được không?

Nhu Nhu nắm tay: "Mời chiếu cố chúng tôi những người độc thân! Không muốn ăn thức ăn chó!"

Cận Tư Hàn nhìn hai người một chút, cười nhạt nói: "Các người cũng ngồi xuống đi, cùng ăn, không cần câu nệ."

Hai người nhìn về phía An Chi Manh, đạo làm khách cũng là nữ chủ nhân còn chưa hề ngồi xuống, các cô cũng phải đứng đấy.

"chính em không ăn, chẳng lẽ còn không muốn để cho bạn em trở lại?" Cận Tư Hàn hiểu rất rõ nhược điểm của cô, lời này nói một lời ra, An Chi Manh dù không cam lòng đến đâu, cũng sẽ đi qua.

Ai ngờ còn chưa có ngồi xuống, cũng cảm giác cánh tay bị người kéo một phát, dưới chân lao đảo một cái liền ngã xuống phía sau.

"A!"

An Chi Manh trừng mắt nhìn, quệt mồm, giống như chưa kịp phản ứng.

Làm sao cô lại ngồi xuống trên đùi Cận Tư Hàn rồi hả?

Chương 350: Em thiện lương, anh đến bảo hộ

Vừa nhìn thấy dáng vẻ cô vờ ngớ ngẩn, Cận Tư Hàn liền muốn cười, Mạnh Mạnh của anh, quả nhiên đáng yêu.

Cũng quả nhiên, không nên tiếp xúc những người phía ngoài ác ý hãm hại.

Anh... Muốn vĩnh viễn giấu Mạnh Mạnh.

"anh anh, anh làm cái gì!" Kịp phản ứng, mặt An Chi Mạnh lập tức đỏ bừng một chút, đơn giản cũng không dám nhìn hai người còn lại rồi.

Ai ngờ, Cận Tư Hàn thể mà một chút cũng không có ý tứ, lại chỉ cái bàn, miệng lái nhai nói: "Ừm, gấp thức ăn."

Thập... A!

"Phốc phốc!" Nhu Nhu cười ra tiếng một chút, tiếp thu được tổng thống đối xử lạnh nhạt, tranh thủ thời gian che miệng buồn bực xối com.

An Chi Mạnh nhú mồm, cô còn mặt mũi gặp các bạn sao? Cận Tư Hàn người này, thật sự là —— quá xấu rồi!

"Không gấp sao?" Cận Tư Hàn một mặt trêu tức cười: "ông xã đại nhân một nhọc một đêm - bên trên, còn đi làm việc, không nghĩ tới ăn bữa com phu nhân cũng không chịu gấp..."

"Phốc —— khụ, khụ khụ!" Lúc này Huyền Huyền đều cười sặc sụa rồi.

Một nhọc một đêm, để cho người ta tưởng tượng lan man...

An Chi Mạnh thò đầu lên, thuận tay liền gấp một miếng thịt đưa đến trong miệng anh, đỏ mặt lại nuông chiều: "ăn ăn ăn, nhanh ăn đi!"

Phu nhân như vậy, tổng thống đại nhân rất là hưởng thụ a!

Nhìn thấy tâm tình của anh tốt, An Chi Mạnh thừa cơ nói: "Một hồi em muốn cùng Nhu Nhu các cô đi ra ngoài, có thể sao?"

Thật sự là quá khó chịu, từ khi nhốt trong thành bảo, cơ hồ đều không có đi ra ngoài.

Mà lại, (Nhất Diệp Tri Thu) còn có mấy cảnh sau cùng muốn sửa, những thứ này cũng nên qua cùng An Đạo thương lượng một chút, không phải vậy, đến lúc đó lại muốn nói cô đùa nghịch chịu một chút vết thương nhỏ liền thôi diễn.

Làng giải trí tổng cộng cũng có một chút thị phi, muốn cũng nghĩ ra được. Chỉ là cô không hi vọng Cận Tư Hàn lo lắng cho mình thôi.

Thế nhưng mà, anh cũng nên buông tay để cho cô đi ra xem thế giới một chút.

Đã không thể cả một đời bảo hộ cho mình, an trí mộng tưởng, vậy để cho cô lớn mạnh đến đứng bên người Cận Tư Hàn cũng không người nào dám nói một câu!

Cận Tư Hàn như có điều suy nghĩ nhìn Nhu Nhu và Huyền Huyền: "để bảo vệ đi theo em, một bước cũng không thể rời đi."

"Y E S!" Cuối cùng có thể đi ra, An Chi Mạnh cao hứng ghé gối, ôm lấy cổ của anh hưng hăng hôn một cái, "Cảm ơn tổng thống đại nhân!"

Cận Tư Hàn cười yếu ớt, gương mặt anh tuần yêu nghiệt trong chốc lát sáng chói mắt.

Chỉ có Nhu Nhu và Huyền Huyền biết, vừa mới liếc một chút uy nghiêm cỡ nào, chỉ tùy ý thoáng nhìn, lại im ắng cảnh cáo các cô: "dám nói cho cô việc thăm hỏi, các người nhìn thấy làm tốt rồi."

Thì ra muốn lưu các cô cùng nhau ăn com, là ý tứ này.

Nhưng mà, tổng thống đại nhân có thể vì Mạnh Mạnh cân nhắc như thế, vậy các cô cũng không có cái gì lo lắng, chẳng lẽ trên đời này còn có chỗ dựa nào tốt hơn so với tổng thống đại nhân sao?

Cận Tư Hàn cũng có lo nghĩ của anh, một mực đem Mạnh Mạnh nhốt trong thành bảo, cũng là một việc không hiện thực, tuy nhiên anh rất nhớ phải làm sao.

Chẳng bằng để cho cô ra ngoài đi nhìn một chút, cũng đỡ cho cô cả ngày nghĩ thần nghĩ quỷ muốn lên đi ra ngoài.

*

(Nhất Diệp Tri Thu) sắp chiếu lên, lại tiến hành tuyên truyền lưu động ở các thành phố lớn trong cả nước, chỉ thấy nam chính mang theo nữ thứ chính, từ đầu đến cuối nữ chính không có lộ ra thân ảnh.

Tình huống như vậy sao có thể không khiến cho người ta suy nghĩ xa xôi!

Nhưng bây giờ còn có một giọng nói khác, nữ chính bởi vì quay phim mà bị thương, sinh bệnh vào bệnh viện không thể không rời khỏi đoàn làm phim, chuyên nghiệp như vậy quả thật đáng giá cho mọi người học tập.

Rõ ràng là tinh thần tốt lại bị người nói thành là già mồm, làm ra vẻ.

Những lời này đương nhiên sẽ không truyền đến tai An Chi Manh, thậm chí cô lên Internet tìm tòi đều không có tìm thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 351: Tổng thống phúc hắc xuất thủ, không đường sống

"Tại sao có thể có nữ nhân vật chính dở như vậy? Mau đổi!"

"Tại sao không thấy cô tới tuyên truyền, tôi còn chuẩn bị đi ném trứng gà!"

"Thật là nhớ đi xem bộ phim này, nhưng là không muốn thấy cái loại phụ nữ đó làm bộ làm thế nào?"

Máy vi tính trước mặt, người phụ nữ nâng tai, một bên xem tin tức như vậy, khước miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

Đây là thời đại Internet, miệng tất cả mọi người phê bình, dễ dàng để cho một người trở nên thân bại danh liệt, cuối cùng đi chết.

Chỉ cần tiêu ít tiền kiếm thù quân, là có thể đạt tới hiệu quả như vậy, Phó Tiểu Tiểu bày tỏ, cô rất vui lòng.

Nhưng mà, biến cố vào giờ khắc này xảy ra.

Bỗng nhiên, tất cả số liệu không thấy.

Cô nhú chặt mày, móng tay đánh kim cương lóe sáng, dùng sức điểm con chuột, nhưng là, cái gì cũng không có.

Nhìn trên màn ảnh nét chữ "404 lỗi", Phó Tiểu Tiểu hí mắt lại, cầm điện thoại di động lên gọi, "Alo, giúp tôi làm chút chuyện..."

"hiện trường cười nhạo An Chi Manh không có văn hóa!"

Bị xoá!

"An Chi Manh cùng tiểu Thiên vương ban đêm hẹn hò bị chụp ảnh!"

Lại bị xoá!

"Vạch trần độc nhất vô nhị —— Tổng thống phu nhân tương lai của chúng ta nguyên lai là..."

Chỉ một cái chớp mắt như vậy, tin tức mới vừa phát ra ngoài, lập tức lại biến mất.

Đây là chuyện gì xảy ra? Phó Tiểu Tiểu nắm thật chặt tay, trên đầu có mồ hôi lạnh.

Đến tột cùng là ai làm chuyện như vậy?

Chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, Phó Tiểu Tiểu sợ hết hồn, lấy lại bình tĩnh, mới động tay đi nhận.

"Chuyện gì."

"Cô rớt cuộc là làm sao vậy? Đối phương tìm cao thủ tới, tra được địa chỉ IP chúng tôi, muốn thu tay."

Đối phương nói xong, không chờ Phó Tiểu Tiểu nói chuyện chốt cúp điện thoại.

Phó Tiểu Tiểu giận đến tay đều run rẩy, bây giờ ai cũng dám đối với cô rải lửa, cô nhưng là Phó Tiểu Tiểu, sau này muốn cho toàn thế giới cũng thần phục Phó Tiểu Tiểu cô!

Địa chỉ IP bị tra được, đây đối với một hacker mà nói là chuyện nghiêm trọng nhất, giống như một thiếu nữ bị lột sạch phơi bày trong mắt mọi người.

Mà có thể làm được chuyện này, đại khái chỉ có một số người, bọn họ phần lớn không tầm thường, lại kính xưng là thiên tài.

"Tra được." mặt mũi thiếu niên thon gầy áo đen sao địa chỉ IP ghi chú đưa cho người trước mắt, thần sắc hơi có vẻ mệt mỏi, "Chuyện anh đáp ứng tôi, chớ quên."

"Tự nhiên." Cận Tư Hàn nhìn cũng không liếc mắt nhìn, thư ký rất thức thời nhận lấy, lập tức bắt tay điều tra.

"Còn có một việc." Cận Tư Hàn nói, "Tịch Cẩm Viêm cùng Phó Tiểu Tiểu quan hệ giống như rất tốt, cậu giúp tôi tra, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

Thiếu niên áo đen gật đầu một cái, "Tạm thời là phúc lợi miễn phí, vị Phó tiểu thư kia giống như đang trộm thuế lậu, anh có thể tra, tôi dùng điện thư phát cho anh."

Cận Tư Hàn cong cong khóe miệng, "Phải không? Vậy thật là khổ cực cậu."

"À, Mạnh Mạnh phu nhân diễn không tệ." Thiếu niên áo đen vừa quay đầu lại, lại hiếm có cười, "Bây giờ tôi là người ái mộ cô."

Hơi hí mắt, trên mặt Cận Tư Hàn thoáng qua khó chịu —— bây giờ mèo chó cũng tới góp một chân, anh rất khó chịu.

"Ah, Tổng thống đại nhân anh sẽ không ăn giấm chứ?"

Một cái tát vỗ tới trên đầu thiếu niên áo đen, Cận Tư Hàn đã xoay người lại đi ra ngoài. "Nhớ làm việc, nếu không tôi hướng chị cậu tố cáo."

Thiếu niên áo đen: "..."

Lòng Tổng thống đại nhân quả nhiên rất "đen tối", cũng quá hẹp hòi!

"Tổng thống đại nhân, bây giờ chúng ta muốn đi đâu?"

Cận Tư Hàn suy nghĩ nói: "Đi đón Thiếu phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 352: Mạnh Mạnh phát uy

vào lúc này An Chi Mạnh hẳn là ở cùng An Đạo, vốn là trừ cái chuyện này, Cận Tư Hàn là làm sao cũng không nguyện ý cô đóng phim nữa, nhưng là An Chi Mạnh hy vọng mình có thủy có chung, hướng chí, bộ phim này đối với cô rất có ý nghĩa.

Nhưng là bây giờ, có người muốn khinh thường cố gắng của cô, đi phá hư, như vậy, Cận Tư Hàn nói cái gì cũng sẽ không tha thứ.

Dẫu sao, An Chi Mạnh cố gắng tất cả, cũng là vì có thể đứng ở bên người anh, trở thành Tổng thống phu nhân được người tôn kính.

Hẹn xong thời gian, ba người từ nhà An Đạo đi ra, ngày chiếu sắp tới, An Đạo cũng hy vọng càng nhanh càng tốt, năm ba cái ống kính, xài một hai ngày vậy là đủ rồi.

"Hiếm thấy ba người chị em chúng ta đi ra, đi dạo bách hóa như thế nào?" Trùng mắt nhìn, cô hưng phấn giống như con nít.

Nhu Nhu cùng Huyền Huyền nhìn nhau, đi cửa hàng bách hóa tổng hợp, địa phương nhiều người?

"Ai nha, các cậu sợ cái gì!" Mỗi tay kéo một người, An Chi Mạnh nhỏ giọng nói, "Tớ đi vì Tổng thống đại nhân chọn một cái cà vạt làm quà tặng, các cậu cùng tớ đi mà ~ có được hay không vậy ~ nói sau cửa hàng tổng hợp cũng có lối VIP đi, chúng ta không dừng lại nhiều!"

Hắn... Không có vấn đề chứ?

"Chỉ một hồi!"

Thành công? An Chi Manh còn kém nhảy lên, "Cảm ơn nữ vương Nhu Nhu ân chuẩn!"

Nhu Nhu bật cười, cô đây coi là nữ vương cái gì, sau này nữ vương chân chính nên là chính cô mới đúng.

Ba người đều mặc quần áo tầm thường, mang khẩu trang cùng kính mắt, không nhìn kỹ trong chốc lát còn thật là nhìn không ra, SP(superpolice – bảo vệ) đứng ở cửa cách đó không xa phân tán ra dò xét, trước tiên ứng đối tất cả chuyện xảy ra.

An Chi Manh thấy cũng rất nhanh, ông xã nhà mình thích gì đã sớm thuộc lòng, cả vật màu xanh nổi bật lại sang trọng hoa lệ hào phóng, phối hợp lễ phục màu xanh da trời trước anh đưa cho mình thật sự là quá tuyệt vời!

Trong lòng vui vẻ, ánh mắt thẹn thùng.

"Chọn xong đi nhanh lên đi." Huyền Huyền kéo kéo ống tay áo An Chi Manh, cô nhìn càng ngày càng nhiều người hướng các cô nhìn tới, chớ nhận ra là tốt.

"ừ, giúp tôi bọc lại." Bụng bỗng nhiên ực một tiếng, An Chi Manh ngượng ngùng nói, "Chờ tôi một chút, tôi đi phòng vệ sinh."

Xem ra là bữa cơm buổi trưa kia ăn tiêu hóa không tốt, quả nhiên, đạo hạnh Tổng thống đại nhân không thể khinh thường, lập tức sẽ để cho cô đau bụng.

"An Chi Manh đó, cũng không biết bản lãnh ở đâu ra."

Đang chuẩn bị đi ra ngoài, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới thanh âm nói chuyện, giống như là hai người phụ nữ.

"Đúng vậy, Bùi Á Hạo vì cô ta nói chuyện cũng được đi, Tổng thống đại nhân lại xuống mệnh lệnh như vậy, nghe nói trước khi toà soạn báo phát tin An Chi Manh đã sớm bị niêm phong kiểm tra."

"A, quả nhiên là hồ ly tinh."

"cũng là lần đầu tôi thấy ai ngay cả ra ánh sáng cũng không, lại có thể "Đỏ" thành như vậy."

"Ha ha, nếu đổi lại là tôi, tôi cũng nguyện ý đối với Tổng thống đại nhân thổi gió bên gối ~ "

"Nghe nói, còn câu dẫn Tịch tổng..."

"Bành ——" cửa phòng vệ sinh bị lực rất mạnh đụng vào, sắc mặt Nhu Nhu xanh mét đứng ở cửa, nhìn hai người phụ nữ khua môi múa mép nói: "Có bản lãnh các cô cũng đi làm! Không bản lãnh mới ở sau lưng nói bậy bạ!"

Hai người cả kinh, sau đó hai tay khoanh ngực đánh giá Nhu Nhu, che miệng khoa trương cười lên, "Tôi tưởng là ai, đây không phải là người hầu sau lưng An Chi Manh sao? Làm sao, chủ nhân bị mắng, đau lòng?"

"Cô!" Nhu Nhu thiếu chút nữa một cái tát đi lên.

Hai người phụ nữ này đặc ý: "U, người hầu muốn đánh người!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 353: Đánh chó rút xuống nước

Lúc này, cửa gian sau lưng mở ra, An Chi Manh xanh mặt đứng ở đằng kia, lạnh lùng nhìn hai người phụ nữ kia.

"Sao, làm sao, muốn đánh nhau!"

Đôi mắt dù sao cũng là An Chi Manh, không tốt như thế nào đi nữa, cô cũng là người phụ nữ duy nhất Tổng thống bỏ nhiệm.

"Nói, các cô nói tiếp!" Nắm chặt hai quả đấm, vào lúc này An Chi Manh cũng sắp phun lửa.

Nói cô có thể, nhưng tuyệt không thể làm nhục bạn cô!

Huyền Huyền thấy vậy vội vàng tiến lên kéo An Chi Manh, không muốn xung động.

"Cậu yên tâm đi, tớ mới không ngốc." An Chi Manh đối với cô khẽ mỉm cười, tỏ ý yên tâm. Tiếp ra phòng vệ sinh chỉ hai người phụ nữ đối với SP nói: "Giúp tớ nhớ hai người phụ nữ kia, các cô mới vừa nói xấu tớ, đừng quên nói cho Tổng thống!"

SP sững sờ một chút, lập tức đồng loạt nói: "Dạ, Thiếu phu nhân!"

Quay đầu về phía hai người kia cười đắc ý, thấy không, đây mới là biện pháp đối phó người vô sỉ tốt nhất, đó chính là —— so với các cô càng vô sỉ!

hốc mắt Nhu Nhu có chút đỏ, đây mới là bạn tốt các cô, An Chi Manh ngây thơ nhưng như vậy mà đắc ý!

Cô so với bất kỳ người nào cũng cố gắng, nhận được so với bất kỳ người cũng ít, như vậy không công bằng.

Có một cái chớp mắt đau lòng như vậy, Nhu Nhu tiến lên kéo tay cô, giống như là không cam lòng hỏi: "Cứ như vậy bỏ qua cho các cô sao? Manh Manh!"

An Chi Manh sững sờ, giống như không hiểu tại sao cô sẽ kích động như vậy.

"Cậu cố gắng như vậy, nhưng vẫn không được tất cả mọi người hiểu, như vậy, cậu không cảm thấy bất hạnh sao?"

Xa xa, người đàn ông mặc âu phục màu bạc đi tới, anh một tay bỏ túi, dáng người thẳng tắp, người bên cạnh cùng nhau đi tới, nhưng là cũng không ai liếc mắt nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng khi nhìn đến cô trong nháy mắt có hòa tan, cả người cũng tỏ ra ôn nhu.

Anh hướng mình đi tới, mi mắt như tranh vẽ, phi phàm tuấn mỹ, là Cận Tư Hàn của cô, chỉ thuộc về cô.

"Nào có cái gì bất hạnh." Vẻnghiêm, khỏe miệng không được giờ lên, An Chi Manh chấp tay sau lưng, quay đầu về Nhu Nhu cười một tiếng, "Tất cả may mắn, đều đến từ Tổng thống đại nhân thân ái của tớ!"

Một nụ cười kia, sáng rỡ động lòng người.

*

An Chi Manh vào tổ phim bổ sung còn dư lại mấy cảnh quay, vốn là cô cùng Phó Tiểu Tiểu còn có một cảnh, nhưng đang lúc Phó Tiểu Tiểu chuẩn bị vào tổ lại bị thông báo không cần đi.

Vốn đang chuẩn bị tìm công ty hỏi thăm tình huống gì, đột nhiên nhận được một phong thư.

Là tới từ tòa án triệu tập.

Đây là chuyện gì xảy ra? Lại liên tưởng đến chuyện địa chỉ IP bị truy ra thời gian trước, Phó Tiểu Tiểu bỗng nhiên hốt hoảng.

"Tôi phải đi gặp Tịch tổng." Đánh điện thoại Tịch Cẩm Viêm làm sao cũng không gọi được, dứt khoát trực tiếp hướng công ty anh đi.

Thư ký Tổng tài ngăn cản cô, "Thật xin lỗi, tiểu thư, bây giờ BOSS không có ở đây."

"Cô biết tôi là ai chẳng? Dám cản tôi?" Phó Tiểu Tiểu thiếu chút nữa động thủ, gần đây mọi chuyện không thuận, thông báo cũng đầy hết, vốn chuẩn bị thay mặt đi phỏng vấn cũng lập tức bị từ chối, vừa vặn đang bực bội!

"BOSS đi nước S, thật không có ở đây!"

Phó Tiểu Tiểu do dự, trực tiếp đón xe đi sân bay, cô đơn giản mặc một cái áo khoác, mang kính mắt, nhìn qua có chút chán nản, cố gắng duy trì mặt ngoài.

"Một vé máy bay đi nước S." Thẻ ngân hàng đưa ra ngoài, nhưng rất nhanh lại bị đưa trở lại.

"Tiểu thư, tấm thẻ này cả không được."

Cái gì, làm sao có thể chứ!

"Thẻ này?"

"Cũng cả không được."

... Liên tục mấy tấm thẻ cũng cả không được, Phó Tiểu Tiểu rốt cuộc cảm thấy không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 354: Phó Tiểu Tiểu phản kích - Hội chiêu đãi ký giả

Bên cạnh có người đang quay phim, cô che kín áo khoác đi về.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Còn có thể Gọi điện nói cho công ty!

Ai ngờ người phụ nữ kia tiếp điện thoại, câu nói đầu tiên lại là: "Tiểu Tiểu, có phải cô đắc tội người nào rồi hả? Lúc này tôi cũng không giúp được cho cô, cô tránh trước một chút đi."

Tránh? Làm sao tránh? Cô ở Nước R đưa mắt không có người quen, không có Tịch Cẩm Viêm cô không có người giúp đỡ.

Mà còn, có thể trong thời gian ngắn như thế tạo thành tổn thương đối với cô lớn như vậy, người này là ai không cần đoán cũng biết.

—— Cận Tư Hàn.

Cũng chỉ có lúc làm cô chán nản, mới biết ai là vì cô lo lắng đàn độn, còn có ai là hỗn đản bỏ đá xuống giếng.

nữ ngôi sao đang hot vướng phải pháp luật, toàn bộ tiền tài bị đông cứng, đây là tin tức lớn cỡ nào nha!

Hiện tại Phó Tiểu Tiểu sớm đã cùng đường mặt lộ, như một con chó mất chủ, khắp nơi bị người xua đuổi, không có người chịu đưa tay kéo cô lên.

Cũng thế, chỉ bằng vào nhân phẩm của cô, sớm đã không có ai nguyện ý quan tâm cô rồi.

Lúc trước lúc còn chưa có bị Cận Tư Hàn chen ép, dựa vào chính mình tư sắc không tệ, đáng người kiêu ngạo, khắp nơi đều có bề tôi dưới váy.

Đừng nói trên Internet chuyện này biến thành thiếp màu đen, người khác khốc muốn giúp cô làm, chính là Phó Tiểu Tiểu cô muốn người nào đó thiếu cánh tay gãy chân, chỉ cần không thương tổn tánh mạng, chỉ sợ đều có người sẽ thay cô đi làm.

Hiện tại phạm là tai to mặt lớn, người có chút quyền lợi đều khắp nơi trốn tránh mình, đừng nói ở trước mặt cầu bọn họ nhìn, ngay cả mặt cũng không thấy.

Bây giờ tiền bối lúc trước diu dắt mình đều tránh không thấy, càng đừng bảo một số người khác tình cảm nông cạn bên ngoài rồi.

An Chi Manh đây là muốn để cho tôi ở trên tuyệt lộ sao?

Dù sao hiện tại Phó Tiểu Tiểu tôi là chân trần không sợ mang giày, tôi đã không còn gì cả, tôi còn kiêng kị cái gì?

Cô đã muốn kéo tôi đi xuống, tôi xuống Địa ngục cũng sẽ lôi cô đi cùng.

về mặt bình thường cười hi hi trở nên hung ác, cả người đã lâm vào trạng thái điên cuồng.

Đáy lòng chỉ có một giọng kêu gào, giết chết cô, giết chết cô, không phải như vậy cô vĩnh thế không được siêu sinh.

Màn đêm buông xuống, gió thu đầu hiu, nhà trọ Phó Tiểu Tiểu đã sớm bị niêm phong, không chỗ có thể đi, may mắn trong tay còn có chút tiền mặt, nhưng cũng không đủ chống đỡ bao lâu.

Bây giờ, muốn ở nơi hoàn cảnh tốt một chút đều không được, đăng ký vào ở nơi tầm thường đều cần thẻ căn cước, thế nhưng tất cả giấy chứng nhận của Phó Tiểu Tiểu đều ở trong căn hộ, căn bản không có người nhận cô ngủ trọ.

Bóng đêm càng tối đen, ven đường có ít người ngấp nghé sắc đẹp của cô, bắt đầu huyết sát, cô không thể không che kín y phục, cúi đầu đi đường, chờ đợi có thể tìm điểm dừng chân.

Buổi tối, bên trên cao ốc màn hình lớn sáng ngời LED không ngừng nhấp nháy phát tin (Nhất Diệp Tri Thu) trailer, Phó Tiểu Tiểu hơi nhú mày, bỗng nhiên giãn ra một chút, bây giờ cũng chỉ có bọn họ có thể giúp mình rồi.

An Chi Manh, cô chờ xem! Tôi muốn để cô rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Sau cùng bất đắc dĩ, đêm này chỉ có thể chịu thiệt ở một khách sạn rách rưới trong hẻm nhỏ, trong phòng một cỗ hương vị khó ngửi, làm cho người ta khó chìm vào giấc ngủ, con chuột chút chút thật sự là làm người chán ghét.

Chính mình rơi vào tình trạng như thế, toàn do An Chi Manh ban tặng, trong đêm lẫn lộn khó ngủ, sau cùng hai ba giờ sáng mí mắt không chống đỡ được nặng nề mới rơi vào giấc ngủ hỗn loạn.

Ngày thứ hai.

Phó Tiểu Tiểu sớm đã tỉnh, nắm lấy điện thoại di động không ngừng gọi cho các truyền thông mình quen biết thông báo hôm nay mình muốn buổi họp báo ký giả, hi vọng đối phương có thể có mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vặt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 355: Các người không nên ép tôi

"chỗ này tôi có tin tức lớn cam đoan anh có thể đăng lên đầu đề."

"Đường ký giả, tin tức này khẳng định là đột phá."

"Vương ký giả, tin tức lúc này nếu là không nói trước, tôi đều bất bình thay anh."

...

sớm tỉnh mơ bận rộn điện thoại, tuy một đám trước kia có ý chối từ không hợp ý nhau, nhưng vừa nghe đến có tin tức lớn, từng người bắt đầu nóng lòng muốn thử, người nào cũng đều không muốn cho người khác đoạt được tiên cơ rồi.

Phó Tiểu Tiểu vừa trượt mấy tấm hình cùng mấy đoạn clip ngắn ngủi trong điện thoại di động, cười đắc ý ra tiếng.

"An Chi Manh nhìn xem lúc này tổng thống có thể giúp đỡ được cô hay không, nếu về sau anh nhìn thấy, nhìn anh ta còn mê luyến đối với cô như vậy không."

hiện trường chiều dài ký giả.

Tuy nói từng cái đều nhìn tình huống, nhưng nhìn đến Phó Tiểu Tiểu gởi một tấm ảnh chụp mơ hồ hai người ôm nhau, cả đám đều ngồi không yên, thời gian chưa tới, đã sớm tới hội trường chờ đợi Phó Tiểu Tiểu ra mặt.

Vốn là một đêm không ngủ tự nhiên mắt Phó Tiểu Tiểu có quầng thâm khóe mắt tiêu tụy không chịu nổi, lại thêm không bôi phấn trang điểm, tất cả suy sút vừa thấy đã thương.

lảo đảo lên đài, bộ dáng nghiêm chỉnh tỏ vẻ thể lực chống đỡ hết nổi, người ở dưới đài cũng nhin không được muốn đi lên dìu cô một đoạn,

"Các bạn ký giả, đầu tiên cảm tạ mọi người có thể trong trăm công ngàn việc dành ra thời gian tới tham gia hội chiều dài ký giả lần này, Phó Tiểu Tiểu tôi ở chỗ này cảm ơn mọi người trước." bên trên mặt cô tái nhợt lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, đôi mắt sáng ai oán thê lương.

"hiện tại tất cả động sản cùng Bất Động Sản đều đã gắn giấy niêm phong." Cô vừa lên liền bắt đầu kể khổ, gây nên đồng tình với các ký giả.

"Phó tiểu thư, ở trong đó có ân tình gì?" Một vị ký giả tức thời nói ra vấn đề, chính là hợp tâm ý của cô.

"Tôi biết rõ hôm nay tôi nói ra đây hết thảy, khả năng sẽ còn bị người nào đó cho ngậm miệng rồi." Cô vừa nói có chút nghẹn ngào, hai con mắt rung rung, gắt gao cắn răng không cho nước mắt rơi xuống. "Nhưng tôi vẫn đề cho mọi người thấy bộ mặt thật sự của cô ta, nhìn cô ta đến cùng là người phụ nữ thế nào, như vậy sao mỗi người đàn ông đều quay cuồng vì cô ta."

"cô nói cho đúng không phải An Chi Manh tiểu thư." Một ký giả ngay thẳng gọi thẳng đại danh An Chi Manh.

Cô muốn nói lại thôi. "Các người không nên ép tôi, tôi sợ tôi nói ra về sau bị diệt khẩu, bây giờ đã niêm phong tài sản rồi."

"Phó tiểu thư, toàn bộ người dân trong nước đều đang nhìn! Cô cứ lớn mật nói đi! Không người nào dám động tới cô." Dưới đài từng đợt phụ họa ủng hộ cô nói sự thật ra.

Phó Tiểu Tiểu muốn chính là cái hiệu quả này, đáy lòng sớm đã cười nở hoa.

đáng vẻ ra vẻ quyết định, cắn răng một cái liền mở ra màn hình máy chiếu, page view trước liền dẫn dắt ảnh chụp cùng video.

Đêm đó mưa, Bùi Á Hạo ôm công chúa An Chi Manh,

Bùi Á Hạo thâm tình ngóng nhìn ánh mắt của cô,

Bùi Á Hạo ôm cô thâm tình,

ảnh chụp Bùi Á Hạo ôm cô vào giữa phòng...

Một loạt ảnh chụp ái muội đều ở trên màn hình từng tấm biểu hiện ra, dưới đài răng rắc răng rắc tiếng chụp ảnh không ngừng, xì xào bàn tán ồn ào đứng lên.

đến đoạn clip cuối cùng chính là Bùi Á Hạo vì An Chi Manh cùng đạo diễn cãi nhau, sau đó ôm cô đến phòng của mình, đột nhiên ngừng lại, để cho người ta miên man bất định.

Ánh đèn sáng lên, trong mắt cả đám ký giả dưới đài đều lóe sáng nhìn chằm chằm Phó Tiểu Tiểu trên đài, chuẩn bị một bụng vấn đề muốn hỏi ra toàn bộ.

"Cái này chính là sự thật tôi muốn nói." Phó Tiểu Tiểu một bộ dứt khoát chân tướng biểu lộ khắp nơi.

"cô nói láo!" Đẳng sau truyền đến một tiếng ôn nhu nhưng nghiêm nghị nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 356: Chợt lóe lên ngoan độc

Mọi người quay đầu nhìn lại, thiếu nữ từ phía sau đi đến mặc áo thủy thủ màu trắng và quần short quân phục, ủng ngắn màu nâu nhạt suát khí, tuyệt mỹ ưu nhã sang trọng bức người cùng trên đài tiểu tụy lộ ra chênh lệch rõ ràng, hóa ra là An Nhã.

"Ngày đó tôi theo xem quay phim một lúc, An Chi Manh quay phim đêm mưa thấy mưa quá nhiều, thực sự thể lực chống đỡ hết nổi, về sau cô hợp tác nam diễn viên, cũng là người đàn ông trong video ôm đến gian phòng, nhưng anh ta lập tức rời đi, do tôi vẫn làm bạn với An Chi Manh." An Nhã mạch lạc rõ ràng tự thuật việc ngày đó, tận lực giữ khí vững vàng, không chút hoang mang, tăng thêm độ tin cậy.

"Còn có, những tấm hình này chẳng qua là cắt câu lấy nghĩa, có rất nhiều đều là ảnh trong phim, không biết mọi người chú ý không, bọn họ vì sao lại xối nước té xỉu?" An Nhã một châm thấy máu chỉ chỗ xảy ra vấn đề.

Dưới đài đám phóng viên bắt đầu châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

Một thời gian sau, có người cảm thấy An Nhã giống như nói rất có đạo lý, có người cho rằng cô nói miệng không bằng chứng, còn có người cảm thấy Phó Tiểu Tiểu chứng cứ vô cùng xác thực càng thêm có thể tin, trong lúc nhất thời tất cả mọi người rơi vào trạng thái bất định.

An Nhã xuất hiện đánh cô trở tay không kịp, đáy mắt kinh hoàng chợt lóe lên, mắt thấy mọi người bị An Nhã nói đến có chút dao động, trong lòng dâng lên một trận hận ý.

vì sao người nào cũng đều thiên vị An Chi Manh cái tiểu tiện nhân này, chỉ cần mình đi ra phản đối cô, luôn luôn có người đứng ra thay cô tranh luận.

lần này chính mình đã sớm chuẩn bị tốt, trong lòng cũng có một bộ lý do thoái thác thuộc nằm lòng.

Đề xuống nội tâm kinh hoàng, bình tĩnh nói: "Mọi người cũng biết quan hệ An Nhã tiểu thư và An Chi Manh luôn luôn rất tốt, tự nhiên sẽ làm chứng cho cô ta, cho dù là ngụy chứng." Phó Tiểu Tiểu lạnh nhạt chỉ ra quan hệ hai người thân mật, chứng minh lý do cô thoái thác không đủ để tin.

Đám phóng viên cũng liền gật đầu, đồng ý cô thuyết pháp.

An Nhã thấy mọi người có chút nghi vấn mình, làm bộ trấn định, cũng bắt đầu có một chút bối rối.

"Dựa theo Phó tiểu thư, nói như vậy, có phải tôi cũng có thể đẩy ngược một chút hay không, mọi người đều biết, quan hệ cô và An Chi Manh cũng không khá lắm, vậy chứng tỏ có phải cũng là mang theo nồng đậm sắc thái nhân tình hay không."

"Tôi và An Chi Manh tiểu thư không có bất luận khúc mắc gì, mặc kệ là lúc quay phim còn là bên trong sinh hoạt, tôi đều là khắp nơi để cho cô." về mặt Phó Tiểu Tiểu vừa thấy đã thương, bộ dáng muốn khóc chưa khóc, bất kể là ai đều cho rằng cô bị khi dễ một phương.

"Vậy lúc cô quay phim còn khi dễ cô ta đây." An Nhã bắt đầu nói năng lộn xộn, chỉ nhớ tới lần trước lúc An Chi Manh quay phim bị cô ta khi dễ như thế, trong lòng liền dâng lên một trận lửa giận không thể ức chế.

"Mọi người đều biết, tuồng vui An Chi Manh thụ thương là cô ta chính mình gieo gió gặt bão, tính khí công chúa, kéo chậm tiến độ toàn đoàn làm phim, mà tôi..." gương mặt Phó Tiểu Tiểu uy khuất, đáng vẻ nói được nửa câu lại giả bộ như nghẹn ngào nói không xuống: "có chút ý vào người đứng sau diễn viên cũng là ưa thích tùy ý làm bày."

Có ý không chỉ mặt gọi tên, nhưng là mặc cho ai đều nghe được cô ở đây chỉ cây dâu mà mắng cây hòe.

"Manh Manh mới không phải người như vậy, rõ ràng là cô khi dễ cô ta." An Nhã bị Phó Tiểu Tiểu chọc giận, đột nhiên cất cao giọng, tức giận đến có chút run rẩy.

"Ồ? Đây An tiểu thư, xin hỏi cô có chứng cứ chứng minh tôi khi dễ An Chi Manh, mà không phải cô..." Phó Tiểu Tiểu nghen ngào, phăng phắt nhớ tới ngày đó cùng An Chi Manh quay phim liên làm cô không thể ức chế run rẩy.

đám phóng viên dưới đài nhìn thấy hai người khẩu chiến, liền cố quay đầu qua lại, chụp ảnh, ghi chép, viết xuống chi chút vấn đề mình chờ muốn đặt câu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 357: Kinh thiên đại nghịch chuyển 1

"Cái này muốn chứng cứ gì, vết thương trên người cô ta cũng do cô tạo thành." An Nhã tùy tiện bị rơi vào trong bẫy.

"An tiểu thư, chúng tôi chính là mở ra hộp bảo đứng đắn, cô tới chỗ này há mồm vu hãm người khác, cô đây là miệng vàng lời ngọc sao? Nói cái gì chúng tôi đều phải tin cô sao?" Phó Tiểu Tiểu thừa cơ bỏ sung một câu, cô chắc chắn dù sao An Nhã cũng không lấy ra nổi cái chứng cứ gì, mới có tình làm bầy kêu gào như thế.

"vâng, An Nhã tiểu thư, cô một mực nói toàn bộ đều là vu hãm, đều không phải sự thật, vậy cô có chứng cứ gì xác thực không?"

"An tiểu thư, có phải thật như Phó tiểu thư nói hay không, cô cũng vì quan hệ tốt mới đến làm chứng?"

"An tiểu thư, ngày đó lúc An Chi Manh ở trong phòng Bùi Á Hạo, cô có ở hiện trường sao?"

"An tiểu thư..."

"An tiểu thư..."

Đầu óc An Nhã bắt đầu ông ông tác hưởng, nhịp tim đập bắt đầu gia tăng tốc độ, đám phóng viên một người tiếp một người đem vấn đề giống như ném bom đến nổ tung bên tai cô, vừa mới bắt đầu cô còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng mà phần lớn là ông nói gà bà nói vịt, khiến cho người ta rơi vào trong sương mù.

Về sau An Nhã cũng có chút có lòng nhưng không đủ lực, hoàn toàn không có cách nào giống Phó Tiểu Tiểu ứng đáp trôi chảy như thế, không hề sơ hở.

Xem ra là mình nghĩ đến mọi việc quá đơn giản, chỉ cần mình tới nơi, nói ra chân tướng, khẳng định mọi người sẽ tin tưởng mình, đến lúc đó hết thảy hiểu lầm đều sẽ giải quyết dễ dàng.

Phó Tiểu Tiểu cũng sẽ bị mọi người phi nhổ, Manh Manh cũng sẽ không bị những người này vu hãm, kết quả bây giờ chính mình lại bị hãm sâu trong đó, giống như càng giải thích càng phiền phức.

Trên đài nhìn ký giả bao vây quanh An Nhã bộ dáng ngây ra như phỗng, nụ cười âm tàn chợt lóe lên trên mặt cô.

"Tổng thống, tôi có thể đi ra không? An Nhã sắp không được rồi!" Vẫn ở bên ngoài trong xe truyền ra một tiếng lo lắng thỉnh cầu.

Tổng Húc nhìn thấy An Nhã sắp bị ký giả làm cho rơi nước mắt, đau lòng muốn lập tức xông lên, đem đám người kia đều đung một hồi, nhất là kẻ cầm đầu trên đài kia.

Trước đó còn cảm thấy đối phó một thiếu nữ nhu nhược như thế thật sự là hơi quá đáng, bây giờ xem ra thật sự là bất quá, chính mình còn ngại không đủ tàn nhẫn, đối phó một người phụ nữ lòng dạ rắn rết.

"Không vội, bây giờ anh có thể tiến vào, An Nhã không có yếu ớt như vậy." Cận Tư Hàn nhàn nhạt đáp lại, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm Phó Tiểu Tiểu trong video đặc ý lộ ra một nụ cười khinh thường.

Bóp chết cô ta đơn giản giống như bóp chết một con kiến, nhưng mà không thể cho cô ta dễ dàng được giải thoát như vậy.

Tổng Húc vội vàng mở cửa xe, chạy chậm tiến vào, sợ chậm thêm An Nhã yêu dấu lập tức không kiên trì nổi, cho dù anh biết không có khủng bố như vậy, có thể cũng do không ức chế được lo lắng.

"Phó Tiểu Tiểu, đời này cô muốn đổi tên thành phó khóc khóc rồi." Mất đen nhìn chằm chằm người trong màn hình, như là nhìn thấy một người chết.

Anh vẫn muốn đích thân ra mặt xử lý, nhưng mà ngại thân phận của mình, vẫn là giao cho Tổng Húc đi giải quyết, chính mình tự tại chỗ này chờ lấy là được rồi.

Tổng Húc mấy bước liền chạy tới cửa, hơi sửa sang lại tóc, sửa sang lại y phục, điều chỉnh cảm xúc, lúc này mới mở cửa lớn ra: "ai nói An Nhã tiểu thư không có chứng cứ!"

"An Nhã tiểu thư, cô đi rất gấp làm sao cái gì đều không mang ra cửa, may nhờ tôi theo kịp, không phải vậy một ít người còn vênh lên cái đuôi hồ ly giả danh lừa bịp ở chỗ này." Tổng Húc như là thiên sứ bây giờ hạ xuống trước mặt An Nhã, lúc này đã gần như sụp đổ, An Nhã như bắt lấy cây cỏ cứu mạng, chỉ là không gạt đầu được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 358: Kinh thiên đại nghịch chuyển 2

Trên đài Phó Tiểu Tiểu vững vàng ngồi xem náo nhiệt lúc này ngồi không yên, cô không rõ trong tay Tổng Húc có bài tẩy gì,

"vị tiền sinh này, ngài ở chỗ này nói bậy gì đấy? Bảo an, ở đâu? Làm sao người nào cũng cho vào vậy!" Phó Tiểu Tiểu còn đang kêu la người tới dẫn Tổng Húc đi.

"Chẳng lẽ Phó tiểu thư không muốn xem sao? Chẳng lẽ mọi người không muốn biết sự thật chân chính sao?" Tổng Húc một tay vịn An Nhã thân thể hơi run rẩy ổn định cô, một tay khác giờ lên một cái USB, ra hiệu tất cả chứng cứ đều ở nơi này.

Dưới đài đám phóng viên kêu to muốn muốn, nội tâm Phó Tiểu Tiểu dâng lên kinh hoàng, Nhưng mà bây giờ cũng là đâm lao phải theo lao, chỉ có thể mặc cho Tổng Húc cắm usb lên, nhập máy tính, kích mở văn kiện.

"Đạo diễn, không có ý tứ, tôi lại quên lời rồi..." Trong video phát ra chính là ngày đó ở đầm lầy quay phim, đoạn này rất nhiều đoạn ngắn.

Rõ ràng ghi chép Phó Tiểu Tiểu một câu lời thoại bốn, năm lần vẫn không đúng, mà lại cực tuyệt người quay chụp, một mực tắt mặt An Chi Manh.

An Chi Manh cố nén ủy khuất, đều không có một câu oán trách, ngược lại mặt Phó Tiểu Tiểu lộ nụ cười, sắc mặt đắc ý vênh vào làm cho người ta sinh ác cảm, video phát sóng trực tiếp thể lực An Chi Manh chống đỡ hết nổi, lại một lần bị quăng ngã sấp mặt xuống đầm lầy, bộ dáng chật vật không chịu nổi, như ngừng lại bên trên về mặt Phó Tiểu Tiểu đắc ý vui cười.

Lúc này hiện trường náo nhiệt một chút, mặt Phó Tiểu Tiểu giống đồ thuốc màu, nhiều màu sắc, các loại màu sắc thay nhau thoáng hiện trên mặt cô.

"Quay phim làm mất mặt tôi là vì để bộ phim này càng thêm chân thực, diễn nhiều lượt như vậy là kỹ thuật tôi diễn kém, vì đã tốt muốn tốt hơn." Phó Tiểu Tiểu tái nhợt nghiêm mặt nỗ lực giải thích, nhưng mà lộ ra đặc biệt bất lực, đã không có được bất luận sức thuyết phục gì rồi.

"Phó tiểu thư, chuyện này tôi còn gánh vác một nhiệm vụ khác." Tổng Húc nhìn thấy Phó Tiểu Tiểu còn cố giả bộ trấn định giải thích, trong lòng giận ghê gớm.

"mời mọi người xem cái này là thu nhập Phó Tiểu Tiểu mấy năm gần đây chứng minh ở cơ quan thuế vụ điều tra ra cô chưa nộp thuế thu nhập, mọi người có thể rõ ràng nhìn ra, số tiền cô nộp thuế thấp hơn nhiều so với thu nhập."

Tổng Húc lại ném thêm một trái bom, lúc này Phó Tiểu Tiểu đã xụi lơ trên ghế dựa, đứng dậy muốn chạy trốn, lại bị cảnh sát ngoài cửa xông tới chặn ngang rồi.

Ở nước mình người lậu thuế trốn thuế căn cứ số tiền lớn nhỏ tình tiết nghiêm trọng, sẽ bị phán lao ngục từ một năm trở lên đến mười năm trở xuống.

Mấy năm này cô trốn thuế số tiền tuy không đến mức mười năm, Nhưng mà năm sáu năm khẳng định là có rồi.

An Nhã nhìn về mặt Phó Tiểu Tiểu xám tro, run chân đứng không vững, đáy lòng dâng lên một tia thương hại, Nhưng mà nghĩ tới cô ta tự làm tự chịu, lại cảm thấy cô nên bị trừng phạt một chút.

Tổng Húc một mực lo lắng nhìn cô, Nhưng mà bộ dáng An Nhã giả bộ như không có nhìn thấy.

Một đám ký giả đều nhìn ngây người, thiếu nữ vừa mới còn yếu đuối đáng thương làm sao lại một chút biến thành người thô bạo, hơn nữa còn xúc phạm đến pháp luật, phải vào tù.

Từng ánh đèn flash lại không ngừng lấp lóe lên, vội vàng ghi chép tài liệu.

Phó Tiểu Tiểu bị hai cảnh sát mang đi từ bên cạnh bọn họ, miễn cưỡng nâng lên đầu sớm đã rũ xuống, trong mắt lóe cực độ hận ý, bên trong miệng còn đang kêu gào: "lần này coi như An Chi Mạnh cô gặp may mắn!"

Khi cô bước vào xe cảnh sát, bắt đầu khóc rùng rùng, lớn tiếng kêu la: "tôi không có phạm tội, tại sao muốn bắt tôi! Các người thả tôi ra! Tôi muốn tìm luật sư!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 359: Cô ta rất tốt, nhưng không thích hợp với anh

Cảnh sát thấy cô ngã trên mặt đất chết sống không chịu đi, mấy người đành phải nhẹ nhàng đem cô vào trong xe.

Mặt Phó Tiểu Tiểu dán chặt cửa sổ còn không ngừng chửi mắng An Nhã ngoài cửa sổ.

*

Mùa thu đến, trời cũng hơi hơi lạnh, bây giờ ban đêm giống như tới sớm hơn rồi.

Đơn giản bỏ sung mấy cảnh, An Đạo liền để nghỉ ngơi, trước khi đến Cận Tư Hàn đã dặn đi dặn lại, ngàn vạn lần không thể lại để cho An Chi Mạnh mệt nhọc.

Huống chi bây giờ vừa vào đêm, trên núi liền đặc biệt lạnh, trước đó cô bởi vì sinh bệnh vào bệnh viện, bây giờ lại để cho cô sinh bệnh thêm một lần, bệnh càng thêm bệnh, không chừng thân thể sẽ xảy ra vấn đề lớn gì!

Cái này chỉ sợ là một lần cuối cùng cô trong núi nhìn phong cảnh này, suy nghĩ một chút, thật đúng là có một chút không nỡ.

"Uống chút cà phê không?"

Cái cốc sứ đưa tới trước mắt cô, cô quay đầu nhìn lại, sững sờ một chút, sau đó nhận ra á Hạo.

"Cảm ơn." Nhận lấy nhấp một miếng, sau đó nheo lại mắt, giống một bé mèo Kitty lười biếng.

"uống ngon như vậy?" Giống như bị tâm tình của anh lây nhiễm đến, Bồi Á Hạo ngồi bên người cô, khoe miệng không tự chủ giờ lên, lộ ra mỉm cười.

Ngón tay tinh tế trắng nõn lần nữa xẹt qua trên lưng, bầu không khí giữa hai người thoáng có chút xấu hổ, An Chi Mạnh cúi đầu cười nhạt nói: "Thật ấm áp."

Anh chưa hề nói uống rất ngon, chỉ đơn giản đến một câu thật ấm áp.

Giống như Bồi Á Hạo người này, dù cho rất tốt, ấm áp này cũng không thuộc về cô.

"Thân thể khá hơn chút nào không?"

"Ừm." Thật đơn giản một hỏi một đáp, hai người liền ngồi chung một chỗ bên trên cây khô, nhìn trời chiều dần dần rơi xuống, ánh sáng màu vàng nhuốm đỏ toàn bộ bầu trời, sau cùng lại từ từ tan biến vào bóng tối.

Trời tối, trong tay cà phê nguội rồi.

"Tôi phải vào rồi." An Chi Mạnh nhìn anh một chút, buông xuống chén cà phê trong tay, quay người chậm rãi đi vào gian phòng bên trong, cô đi rất chậm chạp, nhưng mà Bồi Á Hạo cũng không quay đầu nhìn cô.

Hai người cứ như vậy quay lưng vào nhau, ở trong màn đêm chậm rãi mơ hồ thành bối cảnh.

Khẽ hớp một miếng cà phê hơi lạnh, khoe miệng Bồi Á Hạo giờ lên một đường cong ấm áp, với anh mà nói, thế này rồi đi, cũng không phải thật sự là ly biệt.

Manh Manh, tôi cũng không cho rằng thế này là kết thúc.

Chúng ta... Còn nhiều thời gian.

Lúc đầu dự định hai ba ngày liền có thể sửa xong phần diễn, cuối cùng bởi vì một số vấn đề đạo cụ kéo dài một tuần lễ.

Diễn xong cảnh sau cùng, một trận sầu triển miên, một nhóm mấy người An Chi Manh cuối cùng từ trong núi lớn đi tới rồi!

Chỉ là lần này khác biệt chính là, ngoại trừ người đại diện cùng trợ lý, còn nhiều thêm hai cái SP.

Tuy nhiên Cận Tư Hàn hận không thể cho bộ đội tới bảo hộ cô.

Một phi cơ, còn không có đợi người đến nhận điện thoại, một đoàn ký giả liền tuôn ra, microphone tiến đến trước mặt, đèn flash không ngừng lấp lóe.

"An tiểu thư, xin hỏi trong lúc quay phim Phó Tiểu Tiểu làm khó dễ cô là thật sao?"

"An tiểu thư, bị tiểu nhân hãm hại, cô đối với cái này thấy thế nào?"

"Đối với nữ thứ chính (Nhất Diệp Tri Thu) bộ phim này, cô có phải không có đối thủ đến đối đãi? Đối với cái này cô đối với cô ta có đánh giá gì?"

"An tiểu thư, ở sâu trong nội tâm của cô phải chăng cũng hi vọng Phó Tiểu Tiểu thân bại danh liệt!"

An Chi Manh nhíu chặt lông mày, làm sao dưới phi cơ có nhiều người như vậy đề cập với cô về Phó Tiểu Tiểu, không có để cho cô sống yên ổn chút nào.

"Không có ý tứ, chúng tôi cũng không biết rõ tình hình, mời nhường một chút, không muốn cản đường."

An Dịch máy móc đẩy đám phóng viên ra, che chở An Chi Manh đi ra ngoài.

Thật vất vả chen khỏi mọi người, chạy trời chết ngồi lên Minivan, An Dịch mở ra network điện thoại di động, sau đó tìm ra tin tức gần nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 360: Ai ngờ, anh hôn đản

——nữ diễn viên đang hot trốn thuế lậu thuế, đi hầu toà án?

—— nhân vật công chúng làm gương tốt, phải chăng hành vi của các cô nên chuẩn mực?

——F họ nữ diễn viên sự kiện lớn, là nhân phẩm hay là vấn đề lòng người?

Phó Tiểu Tiểu xảy ra chuyện, chuyện gì xảy ra? Trực giác nói cho cô, chuyện này khẳng định có quan hệ với tổng thống đại nhân.

An Dịch đơn giản bật cười: "tôi liền biết tổng thống đại nhân sẽ không buông tha cô ta như vậy, Manh Manh, tổng thống đại nhân đối với cô thật tốt!"

An Chi Manh cau mày một cái, thế này thật được không?

"Các người nhìn xem, là An Nhã tiểu thư! Cô làm chứng cho chúng ta nha!" Tạ Vũ ngạc nhiên nâng lấy điện thoại di động, trên mặt đầy ý cười, xem ra cô thật là rất ưa thích An Nhã nha: "tôi liền biết, An Nhã tiểu thư là người tốt!"

Chắc hẳn ngay từ đầu, Cận Tư Hàn cũng không có muốn chèn ép Phó Tiểu Tiểu đến cùng, chỉ là một cử động kia triệt để chọc giận mình, dứt khoát làm hung ác một chút, giải quyết triệt để quả bom tiềm ẩn này.

Anh là muốn đưa Phó Tiểu Tiểu vào ngục giam nha!

An Chi Manh thở dài một hơi thật dài, người đàn ông này, quả nhiên không thể đắc tội.

Biết hôm nay An Chi Manh trở về, Cận Tư Hàn cố ý không có đi làm, dù sao việc cũng làm không sai biệt lắm rồi.

Anh mặc đồ mặc ở nhà, ngồi ở trên ghế sofa đang xem sách, trước mặt chén cà phê màu trắng, bên trong cà phê còn rất ít.

Xem ra đã đợi rất lâu rồi.

"em về đến rồi!" An Chi Manh xông tới sau ôm lấy anh, cọ cổ nũng nịu: "có nhớ em hay không?"

Cận Tư Hàn uốn lên khoe miệng, ôn nhu xoa cánh tay cô, nhìn vị hôn thê anh một cái, nũng nịu như thế, làm sao có thể khiến người ta không thích!

"Có mệt hay không? Muốn đi tắm trước không?"

Tắm rửa? Vì sao! Anh lại muốn làm gì!

Liên tưởng đến dáng người tổng thống đại nhân kiều ngạo, bên dưới đồ mặc rộng rãi ở nhà là mê người cỡ nào!

Nghĩ như vậy, mặt An Chi Manh lập tức đỏ bừng, nói chuyện đều không trôi chảy: "tắm, tắm cái gì, không cần! Em không mệt! A, ha ha..."

Cận Tư Hàn nhủ mảy, lúc này thật oan uổng anh, rõ ràng anh không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, cô gái nhỏ này hiểu sai, còn muốn hãm hại anh?

Nghĩ nghĩ, Cận Tư Hàn không khỏi toát ra một cái ý niệm trong đầu, muốn trêu đùa cô vợ nhỏ một chút.

"phu nhân đã nghĩ như vậy, để ông xã, cũng cố mà làm thỏa mãn bà xã một chút!"

"Người nào muốn rồi hả? Anh thật là hỗn đản!" An Chi Manh bùm mặt chạy ra, cô sợ lại cùng anh ở chung một chỗ, chính mình sẽ bị ăn đến xương cốt đều không thừa rồi.

Cận Tư Hàn lắc đầu, thật giống tiểu nha đầu, cả kinh sợ hãi.

Nếu cô đã trở về, Cận Tư Hàn khẳng định sẽ không để cho cô tiếp xúc bất luận sự kiện gì có quan hệ với Phó Tiểu Tiểu, hết thầy giao cho toà án xử trí.

Cả ngày trên phi cơ lại ngồi xe lửa, thật sự là mệt mỏi, An Chi Manh đơn giản tắm rửa một cái liền đi ra rồi.

Nằm trên ghế sofa, một cách tự nhiên gối lên chân tổng thống đại nhân, tóc còn ẩm ướt một chút, Cận Tư Hàn bắt đầu đi lấy khăn mặt, thay cô lau tóc, nhếch miệng lên, mang theo một chút cưng chiều.

Khó có được thời khắc hưởng thụ ôn nhu như thế, cô thật giống như có một chút không quan tâm.

"Phó Tiểu Tiểu..."

"Manh Manh." Chỉ là lời nói còn chưa có nói ra liền bị đánh gãy, Cận Tư Hàn nhàn nhạt nói, "lúc ở cùng với anh đừng nói chuyện của người phụ nữ khác."

An Chi Manh đàn độn gập đầu, ai nha nha, tổng thống đại nhân lại bắt đầu kiều ngạo, có thể không biết thế nào, trong lòng lại có một loại cảm giác ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 361: Thật là ngu xuẩn

Nhưng thật ra làm người ác, cũng là vì cô ra mặt hả giận! Ai bảo Phó Tiểu Tiểu hư như vậy, đối với mình trăm phương ngàn kế hãm hại như vậy.

Nghĩ như vậy, trong lòng ngọt ngào, ngay cả suy nghĩ hồi chuyện An Nhã đều quên mất.

Thật lâu cũng không nhìn thấy An Nhã.

An Chi Manh lật cả người, ôm eo Cận Tư Hàn, ngủ.

Bởi vì ngủ cũng không yên ổn, nhưng nằm mơ.

Trong mơ, cũng giống như vậy gối chân Tổng thống đại nhân, ở trong sân nhà, trải một cái khăn có rất nhiều món ăn, hai người ngồi ở phía trên, anh cầm một quyển sách, vì cô đọc nội dung bên trong.

Mình nhắm mắt lại, nghe giọng Tổng thống đại nhân từ tính, giống như cũng đang làm mộng đẹp.

—— trong mộng mơ thấy không tỉnh.

Xem ra thật mệt là, lại như vậy thì ngủ.

Tránh cho cảm mạo, Cận Tư Hàn ôm cô vào phòng ngủ. Nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say, nghĩ như thế nào cũng không cam lòng.

Mình đói một tuần lễ, cô lại trở lại chỉ ngủ như vậy? Mặc dù không ăn được thịt, thế nào cũng phải đòi lợi tức đi!

Như vậy, ở nơi nào làm ký hiệu tương đối khá chứ?

Ăn trộm xong Tổng thống đại nhân hài lòng đi thư phòng xử lý công việc, An Chi Mạnh không an phận lặt cả người, thế nào cảm giác cổ thật là đau! Có con muỗi ở cổ cô cắn!

Lúc này, ở nước S xa xôi Tịch Cẩm Viêm đang uống trà buổi chiều, đối diện còn ngồi một người đàn ông, nằm ở trên ghế, trên mặt đắp một quyển sách.

Tịch Cẩm Viêm liếc anh ta một cái, lạnh lùng nói: "Nhà các người dạy kèm tại nhà không làm sao."

"Tôi cũng cho là như vậy." Sách hạ xuống giọng buồn buồn, "Nhưng cuối cùng là người nhà tôi, để cho nó chịu khổ một chút là được, vội vàng đuổi nó ra khỏi."

"Đã phải luật sư đi qua." Tịch Cẩm Viêm nói, "Tôi nghĩ anh cũng không hy vọng thấy Tiểu Tiểu ở trong ngục."

Người đàn ông buồn bực cười, "Đường mình chọn, mình phải phụ trách."

Tịch Cẩm Viêm đứng dậy, giống như phải chuẩn bị rời đi, nhưng vẫn không nhìn được liếc người đàn ông, "Phó Thắng, đối với em gái mình cũng phải ác như vậy?"

Người đàn ông chột, ngồi dậy, sách vở đi xuống, anh một tay tiếp lấy, gương mặt tinh xảo lập tức phơi bày ở dưới ánh mặt trời, khuyên tai đính màu tím lấp lánh rực rỡ.

"Chính bởi vì là em gái tôi, cho nên nó làm để cho tôi rất không hài lòng." Phó Thắng nói, "Thật là ngu xuẩn."

Tịch Cẩm Viêm lười cùng anh phí miệng lưỡi, một tay dứt túi quần, phát tay một cái muốn đi.

Phó Thắng cười híp mắt vẫy tay, "Nhìn thời gian tôi sẽ đi gặp anh, Tiểu Viêm."

Tốt nhất chớ tới.

Khó khăn là khí trời tốt, Phó Tiểu Tiểu như cũ mặc áo khoác màu đen, đeo kính mắt từ trong trại tạm giam đi ra.

Chẳng qua bất ngờ là, lại có người tới đón cô.

Cô bây giờ không phải là con chuột qua đường, người người đối với cô bỏ đá xuống giếng sao?

"Lên xe đi, có cái gì trở về rồi hãy nói." cửa kiếng xe chậm rãi quay xuống, mặt Tịch Cẩm Viêm không chỉ như vậy gọi vào mi mắt của cô.

Nếu đặt ở bình thường, Phó Tiểu Tiểu nhất định phải nói một câu mới có thể lên xe, nhưng hôm nay cô bất ngờ nghe lời, không có nháo, trực tiếp ngồi vào bên người anh.

"Đây là vé máy bay trở về nước S, một chiều." Tịch Cẩm Viêm nói, "Mang hành lý của cô trở về đi thôi!"

Phó Tiểu Tiểu không chịu nhận, hốc mắt chứa nước mắt, "Anh đã đi đâu? Tại sao bây giờ mới đến? Tại sao bỏ tôi ở nơi này không kể không hỏi?"

Hợp với ba câu hỏi, tất cả tức giận giống như là cũng tiết ra vậy.

Tịch Cẩm Viêm rất khó chịu, người khác hướng về phía anh oán trách, bất kể là ai, đều không có tư cách oán trách anh, anh, cũng không có làm gì sai, người khác có tư cách gì trách cứ anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 362: Chuyện liên quan gì đến anh

Anh lạnh lùng nhìn Phó Tiểu Tiểu, bên trong không có bao hàm quá nhiều cảm tình, lại để cho người không lạnh mà run.

"Tôi sai rồi." Phó Tiểu Tiểu hết sức sợ, sợ, anh lại như vậy ném mình, hơn một tuần lễ đối với cô mà nói là quá kinh khủng, cô cũng không muốn trải qua chuyện như vậy nữa.

Nhưng là, cô rốt cuộc đã làm sai điều gì? Càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt lập tức đi xuống, cản cũng không ngăn được.

Sau đó dứt khoát lớn tiếng khóc lên, "Oa a!"

Tịch Cẩm Viêm: "..."

Tại sao anh sẽ có một loại cảm giác khi để cô gái nhỏ, rõ ràng không phải anh khi dễ!

Thở dài một tiếng, Tịch Cẩm Viêm ôm Phó Tiểu Tiểu vào trong ngực, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Nghe lời tôi, trở về đi thôi, anh cô sẽ chăm sóc cô, như vậy cũng không tốt sao?"

"Không muốn, tôi có chuyện gì cũng không muốn dựa vào anh ta!" trong mắt cô lóe lên ánh sáng quật cường, còn có một loại ưu tư gọi là cừ hận.

"Tôi nhất định phải lấy lại đồ thuộc về tôi, không phải là một An Chi Manh sao?"

khỏe miệng Tịch Cẩm Viêm nâng lên một độ cong không dễ phát giác, "Nếu cô như vậy, có muốn tôi tới giúp cô hay không?"

Nửa tháng sau, "Nhất Diệp Tri Thu" tuyên truyền xong, đó chính là thủ đô, hội trường đã bố trí sẵn sàng, chờ nhân vật chính xuất hiện.

An Nhã đang chọn lễ phục, tham dự một buổi tuyên truyền cuối cùng kia, nhưng là thân thể cô cũng không thoải mái, gần đây ho khan.

"Trước uống thuốc." Tổng Húc bưng ly nước tới, đưa thuốc cho cô, An Nhã bắt đầu uống hết thuốc, sau đó trợn mắt nhìn anh.

Là ai mỗi ngày uống một đồng thuốc to như vậy, tâm tình cũng sẽ không tốt.

"Anh không có cách nào đem tất cả thuốc có vào một chỗ, cho tôi một ngày một viên?"

Tổng Húc từ trong ngăn kéo cầm một áo khoác ra, đưa cho cô mặc vào, khẽ mỉm cười trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu, "Không phải cả ngày suy nghĩ lung tung, uống thuốc thật tốt, thân thể mới có thể thay đổi."

An Nhã quệt mồm, đáng vẻ một bộ thấy thế nào làm sao cũng không tình nguyện.

Tay đưa ra ngoài, đang chuẩn bị mặc áo khoác, nhưng không cẩn thận đụng phải tay Tổng Húc, cô giống như là chạm điện chột thu tay về, sau đó trừng mắt to nhìn anh.

Tổng Húc sùng sốt, bây giờ không có nghĩ đến tại sao cô phải có phản ứng lớn như vậy.

"An..."

"Cút ra ngoài." An Nhã nghiêng đầu qua, không muốn lại theo anh nói hơn một câu.

Khẽ thở dài, Tổng Húc thả quần áo vào trên ghế dựa, sau đó mở cửa đi ra ngoài, "Coi như là đang cùng tôi tức giận, cũng phải chăm sóc kỹ thân thể mình, thời tiết đã chuyển lạnh, ít mặc váy lộ lưng."

An Nhã cắn răng nghiêng lợi, "Chuyện liên quan gì đến anh!"

Trong nội tâm cô toàn bộ đều là khuất nhục, tất cả đều là người đàn ông trước mắt này ban tặng, cô hận không cần chết được anh.

Tổng Húc khẽ cau mày, mặc dù biết tính khí An Nhã không tốt, nhưng không có nghĩ đến cô sẽ cường ngạnh biến thành bộ dáng bây giờ.

hai ngày trước thậm chí gạt mình chạy đi hiện trường buổi họp báo, chẳng lẽ không biết thân phận cô xuất hiện ở trước mặt mọi người rất nguy hiểm sao?

Huống chi, bây giờ tim đã vượt ra khỏi gánh vác, đến lúc đó lại xảy ra chuyện... Anh thật không thể nghĩ hậu quả.

Buổi chiều hẹn đi bệnh viện làm kiểm tra, An Nhã còn lằng nhằng không chịu ra cửa, Tổng Húc nổi giận, cô đối với anh tức giận như thế nào đều được, nhưng là muôn ngàn lần không thể đối với thân thể mình không chú ý.

"An Nhã!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 363: Thân thể cô, nghe tôi

"Tôi đi ra!" Giống như là vì có ý chọc tức anh, khí trời hơi lạnh, cô vẫn còn mặc một áo đầm không có tay.

"Cô!"

"Tôi còn muốn đi ra ngoài, phải đi mua lễ phục!" Nói xong cũng không chờ anh phản ứng, đạp giày cao gót xoay người rồi đi.

Tổng Húc thật có một loại cảm giác mình mang tiểu hài tử.(con gái)

Qua mùa thu, Tổng Húc sẽ có một hội nghiên cứu học thuật, đây đối với anh mà nói là một cơ hội, tốn hơn nửa năm đi chuẩn bị.

Nhưng anh càng hy vọng, ở chỗ này trước có thể chữa khỏi bệnh An Nhã.

Đưa mắt nhìn cô vào phòng chữa trị, Tổng Húc mới thở thật dài một cái.

Nhìn thư ký đưa tới một xấp tài liệu, trong lòng anh lại nhiệt huyết sôi trào ——bệnh tình An Nhã rốt cuộc có hy vọng, anh tự tay chữa khỏi cho cô!

"Anh tại sao lại đổi nơi này?" Đang trầm mặc, cửa bỗng nhiên được mở ra, An Nhã quệt mồ hôi giống như lại đang tức giận, "Anh có thể không phải đi xa như vậy hay không, thật đáng ghét!"

Tổng Húc cầm tài liệu nói với cô, " cuối tuần này có rảnh không?"

Anh chuẩn bị an bài cô cuối tuần này làm một lần kiểm tra ti mi toàn thân, thời gian không nhiều lắm, bây giờ thân thể An Nhã nhìn rất khỏe mạnh, có thể chịu đựng phẫu thuật lần này.

Sợ là sợ cô đến hậu phẫu thân thể trở nên yếu ớt, làm giải phẫu ngược lại sẽ trở nên hồng bét hơn.

"Cuối tuần?" Suy nghĩ, "Cuối tuần tôi không có ở không, cuối tuần tôi muốn đi tham gia tuyên truyền."

Thật lâu không có nhìn thấy An Chi Mạnh, lần trước nhìn thấy người khác chê cô, mình không nhịn được đứng ra nói một câu, mặc dù một lần kia ký giả sẽ qua loa thu, nhưng là sau cùng, cô nhìn thấy xe Cận Tư Hàn đậu ở bên ngoài.

Anh quan tâm An Chi Mạnh như vậy, vì chuyện cô lại làm sao có thể không xuất hiện?

Mình không có tư cách đi gần anh nữa, có thể xa xa nhìn cũng tốt!

Cho nên lần này tuyên truyền sẽ cô nhất định phải đi tham gia, bởi vì Cận Tư Hàn nhất định sẽ cùng An Chi Mạnh đi!

"Tuyên truyền?" chân mày Tổng Húc cau lại, "Cô cứ như vậy muốn đi, tại sao một chút chuyện cũng không biết chứ?"

Những lời này không biết thế nào, lập tức bị thương lòng An Nhã, cô tròn to mắt nhìn Tổng Húc, hốc mắt lập tức đỏ.

"Anh tên khốn kiếp, lại hiểu tôi cái gì!"

Tôi lại biết cái gì, tôi biết cô từng ly từng tử, rõ ràng nhớ tất cả sở thích chán ghét của cô, duy nhất tôi không biết chính là lòng cô rốt cuộc ở nơi nào, không biết rốt cuộc như thế nào cô mới thích tôi.

nội tâm Tổng Húc lẩn lộn có thiên ngôn vạn ngữ muốn phun ra, nhưng vẫn là kiềm chế mình, kinh ngạc chăm chú nhìn người con gái thật lâu, anh sợ mình không khống chế được sẽ lại làm ra chuyện thương tổn tới cô, để cho cô đời này cũng không muốn nhìn thấy mình.

"Như vậy đi, cuối tuần tôi cùng cô đi tham gia buổi họp báo, nhưng cô phải đáp ứng tôi kết thúc, để cho tôi cùng cô làm một lần kiểm tra ti mi toàn thân." Tổng Húc rất nhanh thỏa hiệp, anh không nhìn được cô bị ủy khuất, chỉ cần là cô muốn làm, mình cũng không có biện pháp cự tuyệt.

"Tôi cũng không phải là trẻ nít, hơn nữa tôi tại sao phải nghe lời của anh." An Nhã tranh cãi vô lý đứng lên, chính là muốn thất thường không phục anh an bài, cho dù cô biết các thứ này cũng vì tốt cho mình.

"Chuyện gì khác tôi đều có thể đáp ứng cô, nhưng là duy chỉ có vấn đề sức khỏe thân thể cô, tôi muốn phụ trách tới cùng, An Nhã tôi hy vọng sức khỏe cô tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 364: Tim đau vỡ nát

giọng Tổng Húc từ từ thấp xuống, bé đến không thể nghe, thậm chí là ngậm lấy ý đây cầu xin.

"Tổng Húc... anh... anh thật là một quý đáng ghét, tuổi còn trẻ cứ thích lái nhái như vậy, xem anh về sau làm sao tìm được vợ, ai muốn lấy một người đàn ông đáng về khổ chịu như vậy." An Nhã thấy anh vì mình mà trầm thấp cầu khẩn, một thời gian cũng mất hứng thú ngang ngược đầy dưng, chỉ là hết sức không muốn để cho anh đạt được như ý.

Tôi đều không muốn người nào, tôi chỉ cần có cô là đủ rồi, dù là lẳng lặng làm bạn ở bên cạnh cô, nhìn thấy cô khỏe mạnh hạnh phúc là được rồi.

con người anh tràn đầy cương chiều, tràn đầy yêu thương tựa như muốn tràn ra tới, thế nhưng An Nhã lại giả vờ làm như chưa từng nhìn thấy, ánh mắt chuyển hướng chỗ khác.

"Vậy tôi muốn đi chọn lễ phục, muốn mặc cái loại lộ lưng lớn nhất, anh không thể ngăn cản tôi đi tham dự buổi họp báo!" An Nhã chuyển động con người, bỗng nhiên nghĩ đến một ý kiến.

Ngược lại, cái gì cũng không cho anh thỏa mãn! Cô chính là muốn đi xem Cận Tư Hân, ai cũng ngăn cản không được!

"tại sao cô không nghe lời như vậy? Đối với thân thể cô không tốt như vậy!" Tổng Húc nhìn thẳng cô, giống như chỉ cần ánh mắt rời khỏi cô, cô sẽ lập tức biến mất.

"Ai cần anh lo, anh cho rằng anh là ai!" An Nhã cầm bọc nhỏ lên, giẫm lên giày cao gót lại như một trận gió quay người muốn rời khỏi.

mỗi lần cô đều như thế này, tùy hứng, không để ý tình cảm của mình.

Qua nhiều năm như vậy, anh vẫn muốn làm sao hoàn toàn chữa khỏi bệnh của cô, bây giờ cái gai trong lòng cuối cùng có cơ hội nhỏ xong, nhưng lại để anh có khúc mắc khác.

Tổng Húc kéo tay An Nhã, cũng không ý thức được trên mặt mình hung hãn: "cô cứ ưa thích tổng thống như vậy? Ưa thích dù mệnh cũng không muốn sao?"

"không phải anh cũng muốn đi xem tổng thống sao? Tôi cho anh biết, coi như anh hao tổn tâm cơ, anh ta cũng sẽ không thay đổi thành anh!" Cô đối với anh quan tâm cẩn thận, làm anh đặc biệt đau lòng.

Anh cũng có máu có thịt, Nhìn thấy người phụ nữ mình yêu, một mực chà đạp tự tôn của mình, liền ở xa xa liếc anh một chút.

Anh ghen tỵ sắp nổi điên, một chút ghen ghét gặm nuốt trái tim anh.

bên trên khuôn mặt tuyệt đẹp của An Nhã chợt lóe lên nồng đậm đau thương, cô biết mình cũng không xứng với người đàn ông cao cao tại thượng kia, nhưng bị người như thế xé mở vết thương, vẫn là đau tê tâm liệt phế.

Khóe miệng hơi giương lên, bên trên khuôn mặt tuyệt đẹp cười một tiếng. "Đúng, tôi cũng muốn đi nhìn anh ta một chút, coi như đời này vô duyên với anh ta, ở xa xa liếc một chút, tôi cũng vừa lòng thỏa ý rồi."

Tổng Húc Nhìn thấy khóe miệng cô trong sự thỏa mãn mang theo nụ cười tuyệt vọng, đáy lòng sau cùng triệt để chặt đứt một cây buộc chặt thân kinh.

Mạnh mẽ tiến lên, bàn tay ấn xuống hai vai cô mảnh khảnh, giọng khàn khàn mang theo khẩn cầu. "An Nhã! anh yêu em, từ lần đầu tiên thấy em, anh đã yêu em rồi! em không thể quay đầu nhìn anh một chút sao?"

"anh yêu tôi, liên quan gì đến tôi?" đôi mắt cô sáng nhanh chóng hiện lên do dự, rõ ràng người cô yêu là Tư Hân, tuyệt đối không phải là anh.

Cô lạnh lùng triệt để phá tim anh thành mảnh nhỏ, lần nữa nát thành bụi phấn.

chỗ sâu không thấy đáy trong con người tuyệt vọng, lạnh lẽo nhìn khuôn mặt cô kiêu ngạo.

Đáy lòng có giọng nói điên cuồng kêu gào, đạt được cô, đạt được cô.

An Nhã nhìn người đàn ông từng bước một đến gần mình, lần thứ nhất cảm giác được thái độ anh đáng sợ như vậy.

Chân ý thức đi ra ngoài cửa, động tác tỉnh tề càng làm cho Tổng Húc đau lòng "em sợ anh sao?"

"Người nào - người nào thêm sợ anh..." Quạt cường ngẩng đầu, đôi mắt sáng rạng rỡ nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 365: Tổng Húc, đừng để tôi hận anh cả một đời

toàn thân anh phát ra tín hiệu mười phần nguy hiểm, chân từng chút đi ra ngoài cửa.

Chuyển mình, đã nhìn thấy anh đứng ở trước mặt mình, mặt âm trầm tuấn lãng làm cho người ta sợ hãi.

Tay hốt hoảng sờ loạn, đột nhiên cảm giác lạnh băng, nhìn dao giải phẫu ở trong tay. Run rẩy giờ lên ở giữa hai người. "anh... anh đừng tới đây... anh mà tới, tôi không khách khí đối với anh rồi."

đáy mắt sâu không thấy đáy của Tống Húc tuyệt vọng, chính mình móc tim móc phổi đối với cô như thế, đổi lại chỉ có phòng bị của cô.

Nhếch miệng cười tái nhợt, không nhìn dao giải phẫu trong tay cô, từng bước tới gần phía trước.

Đi đến chỗ cách cô mười centimet dừng lại, tay chậm rãi cầm tay của cô, dùng dao chống ở ngực mình.

"Đâm xuống!"

"anh - anh đừng cho là tôi không dám!" ngữ khí anh chắc chắn, để cho lòng tự trọng của cô bị tổn thương nghiêm trọng.

Tống Húc cười nhạt một tiếng. "Đâm - xuống đi!" Tay cầm tay của cô dùng sức một chút xù, thậm chí An Nhã có thể cảm nhận được tim mình đập rộn lên, Nhìn thấy dao đâm rách áo sơ mi của anh một chút xù, điểm đỏ thẫm xuyên qua áo sơ mi màu xanh da trời.

Bỗng nhiên tránh thoát cánh tay anh, dao giải phẫu rớt xuống đất.

người đàn ông này cũng là kẻ điên từ đầu đến đuôi, bỗng nhiên quay đầu đi ra ngoài cửa. Cô không muốn lại cùng anh ngốc thêm dù chỉ một giây, kiểu này cô sẽ phát điên.

Nhìn thấy cô nóng lòng trốn ra bên cạnh mình như thế, đáy mắt Tống Húc điên cuồng nhảy vọt.

Bỗng nhiên bắt lấy tay của cô, đem cô chống đỡ trên cửa, dùng thân thể gắt gao chống đỡ thân thể mềm mại của cô.

Con người toát ra ái muội không rõ, Nhìn thấy dung nhan mắt hờn, anh không kiềm chế được cúi đầu xuống thương thức môi của cô.

Đột nhiên, cảm giác đau đớn, vội vàng kết thúc nụ hôn này.

Nhìn thấy cô dùng hết khí lực toàn thân lau môi đỏ mọng, biểu lộ chán ghét, anh đau nhói thật sâu.

"em cứ chán ghét anh như vậy sao?"

"Đúng, tôi chán ghét anh, tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy anh!" người đàn ông này cũng là ác ma mười phần, đoạt lấy thân thể của mình, còn không kiêng sợ chiếm hữu môi mình như thế.

từ lúc cô chào đời tới nay, đều chưa nhận qua vũ nhục lớn như hôm nay.

Tống Húc giận quá hóa cười, khoe môi điên cuồng ý cười để cho An Nhã sợ hãi.

"anh... anh muốn làm gì?" Cảnh giác nhìn anh, thấy tay anh nâng lên. "Xoẹt!" khóa kéo kéo ra, trong nháy mắt váy rớt xuống đất, chỉ còn lại phòng tuyến sau cùng.

che lấy thân thể, run rẩy nhìn anh. "Tống Húc, anh muốn tôi hận anh cả một đời sao?" giọng cô thể lương mang theo chút tuyệt vọng.

"dù sao hận cũng tốt hơn so với không nhớ rõ!" Anh nâng tay lên mở nút thắt áo ngực cô lần nữa, hai ba lần đã đem cô cởi sạch sẽ.

Vô luận cô giãy dụa ra sao, đều không thể tránh thoát cánh tay anh mạnh mẽ.

Tống Húc mãnh liệt cúi đầu hôn hít toàn thân của cô, không để ý cô ra sức giãy dụa. Anh như mãnh thú đầu mất đi lý trí, ý niệm duy nhất bên trong đầu cũng là ăn hết bữa ăn ngon trước mắt.

Môi lưu lại dấu hồng trên cái cổ của cô, điên cuồng hôn một đường xuống dưới, tay không kiêng sợ giầy xéo hai vú của cô.

anh thế này để cho An Nhã sợ hãi, đôi mắt sáng tràn đầy nước mắt. "Tống Húc, không muốn... Van xin anh, đừng tàn nhẫn đối với tôi như vậy..."

Nhìn thấy giọt lệ trên gương mặt tuyệt mỹ, bỗng nhiên anh khôi phục lại lý trí.

Nhìn thấy da thịt cô trắng nõn như ngọc, bởi vì chính mình thô bạo lưu lại dấu đỏ, đáy lòng dâng lên một tia áy náy.

Muốn giúp cô mặc lại y phục, đã thấy cô nhìn thấy mình tới gần một bước, giống như thấy quỷ lui ra phía sau vô số bước, đôi mắt sáng đối với mình kiêng kị làm anh đau đớn.

Hờ hững ngồi trên ghế dựa, Nhìn thấy cô mặc quần áo, chạy giống như điên ra khỏi văn phòng

Chương 366: Đặc biệt bồi em, vừa vặn rất tốt

"Bóp..." giờ tay lên hung hăng tát mình mấy cái tát.

————— tòa thành tổng thống —————

"Lần này anh muốn cùng em đi buổi họp báo điện ảnh." Cận Tư Hàn cúi đầu nhìn An Chi Manh đang nằm trên đùi mình chơi điện thoại di động.

"A!" An Chi Manh chơi thật thoải mái, bỗng nhiên nghe thấy một câu như vậy, điện thoại di động lập tức nện ở trên mặt: "đều tại anh, tôi tham ăn xà đều bị người khác ăn rồi!"

Nhìn thấy cô vợ trong ngực giống như đứa trẻ ngây thơ, môi mông giương lên ý cười: "anh giúp em ăn trở về là được rồi." Khẩu khí tràn đầy cung chiều.

"Chỉ dựa vào anh? Đi hai bước liền bị người khác cho người ăn, anh có tư cách gì cứu em nha!" Một bên nói, một bên cầm lấy điện thoại di động nện ở trên mặt, chuẩn bị bắt đầu lại từ đầu.

bỗng nhiên ngồi dậy mãnh liệt một chút, may mắn Cận Tư Hàn làm nhanh, bằng không lại là một chuyện bi thảm.

"anh muốn cùng em đi tham dự sao?" đáng vẻ cô vừa mới lấy lại tinh thần, đơn giản vô cùng khả ái, mơ màng nhắm trúng đáy lòng của anh như bị vuốt mèo cào, ngứa một chút.

"đúng, anh sẽ đem hành trình cuối tuần bỏ xuống, đặc biệt bồi em."

An Chi Manh nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, làm bộ thờ phỉ phò chất vấn, kì thực đáy lòng đã nở hoa. "Vậy sao anh không thương lượng với em một chút?"

"Vậy anh không đi rồi." Anh cố ý kiều ngạo biểu thị chính mình đổi ý, còn có việc quan trọng hơn so với cái này càng phải đi xử lý, quên đi.

"Ừm~~ ân~~" An Chi Manh bỗng nhiên đùa nghịch đến vô lại, cuộn lấy thân thể mình trong ngực anh: "em muốn anh đi nha, nhưng mà em lo lắng an toàn của anh, hiện trường buổi họp báo nhiều người như vậy."

"bố trí an toàn em vẫn chưa yên tâm, lại nói hiện trường nhiều người như vậy, anh còn không sợ, em sợ cái gì nha!"

Cận Tư Hàn buồn cười nhìn cô nhỏ nhỏ, giống mèo hoang nũng nịu trong lòng ngực của mình, dục vọng từ đáy lòng không khỏi từ từ bốc lên ra bên ngoài.

"Tốt! Vậy em phê chuẩn cho anh rồi... Ngô..."

Cô còn chưa nói hết lời, liền bị người nào đó vững vàng phong bế môi, chỉ có thể phát ra tiếng ô ô, đáy lòng không khỏi than thở đến quả nhiên chỉ là Đại S E sói, mỗi thời khắc đều không buông tha cho mình.

cánh tay anh dài ôm thật chặt cô, đi thẳng vào phòng ngủ, thâm tình lưu luyến, cảnh xuân trong phòng, tràn đầy kích tình.

Tối hôm qua người nào đó lại siêng năng canh tác không biết mệt mỏi, dẫn đến hiện tại mình có chút đau nhức toàn thân, thật sự là quỷ ăn thịt người.

Nhìn xem mình trong gương, may mắn không có để lại dấu vết cảm thấy xấu hổ trên cằm cổ.

Hôm nay mình muốn mặc lễ phục hở ngực, đến lúc đó mặc kệ bao nhiêu phần đều che không được xấu hổ, coi như anh thức thời.

Một bộ váy dài chấm đất đính trân châu trắng, cắt xén hoàn mỹ cho thấy thân thể cô uyển chuyển, váy đính trân châu thủ công, rủ xuống tự nhiên, toàn thể tạo hình một bộ thanh thuần động lòng người.

tóc búi cao để lộ đường cong ưu mỹ của cái cổ trắng nõn, theo xuống chính là dáng lưng bóng loáng tinh tế tỉ mỉ, kéo dài xuống che khuất ánh mắt muốn tìm tòi nghiên cứu.

"Ai nha!" An Chi Manh muốn kéo khóa kéo sau lưng lên, thế nhưng cả đêm hôm qua đã trải qua người nào đó vô tận đòi hỏi, thật sự là có chút lực bất tòng tâm, không có cách nào đưa tay đau nhức ra sau kéo lên.

Một đôi tay thon dài đầy bàn tay nhỏ của cô ra, một tay nín lại góc áo, một tay giữ chặt khóa kéo, từ trên xuống dưới thuận lợi kéo đến đỉnh rồi.

Cận Tư Hàn thấy được cô một mực giống như Tiểu Miêu ở đằng kia xoay quanh chạm vào đuôi xe, nhin không được bật cười một tiếng, lúc này mới đi tới giúp cô kéo lên.

Cô vợ nhỏ đáng yêu thế này sao làm cho người ta vui vẻ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 367: Vợ ngọc làm cho người ta đau

"anh còn cười, đều tại anh tối hôm qua..." Cô thở phì phò nhìn kẻ cầm đầu chế giễu cô, nhưng vẫn là da mặt mỏng không có ý nói ra.

"Tối hôm qua anh làm sao hả?" Anh nhin không được liền muốn trêu cợt, anh cùng với cô có nhiều lần sinh hoạt vợ chồng, nhưng mỗi lần đề cập cô vợ nhỏ vẫn đỏ mặt.

"anh thế nào, em làm sao biết nha? Anh làm sao không biết sao?" lúc này An Chi Manh thật sự có chút giận, luôn luôn khi dễ mình, thật là không biết xấu hổ, vẫn là tổng thống một nước, làm sao đến mình nơi này cứ không nghiêm túc như vậy.

Nhìn thấy An Chi Manh đỏ mặt đến lỗ tai quay người kéo mép váy muốn chạy trốn, lộ ra nụ cười ngọt ngào, cũng thích xem bộ dáng cô quẫn bách lúng túng, đơn giản cực đáng yêu rồi.

"Tư Hàn, đùa em như thế thật sự dụng tâm phỏng đoán, không biết người xem có thích em đóng phim hay không." Tuy luôn luôn đối với kỹ năng mình diễn đều rất tự tin, ngẫu nhiên vẫn lo lắng mình không chiếm được mọi người tán thành.

"Bọn họ nếu dám không thích, anh liền phán tất cả bọn họ đều xúc phạm pháp luật, đều nhốt vào trong lao." Cận Tư Hàn thấy cô hơi có chút nóng lòng nhin không được đùa giỡn, muốn hòa hoãn bầu không khí một chút.

"anh chỉ biết nói vậy, không nói cho anh rồi." Anh không nghiêm chỉnh đối đãi với vấn đề mình quan tâm như thế, ngữ khí không việc gì.

"Bất kể như thế nào, anh đều khẳng định nỗ lực và cố gắng của em."

Anh bỗng nhiên cúi người nhẹ nhàng ôm lấy cô, ở bên tai cô nhẹ an ủi.

Nhất thời trong lòng An Chi Manh ấm áp, liền biết anh vẫn là chỗ dựa lớn nhất để mình dựa vào, mình mệt mỏi vẫn có thể hoàn toàn dựa vào anh, trong ngực anh cũng tràn đầy cảm giác an toàn và cảm giác hạnh phúc, thật hi vọng cứ như vậy một mực bị anh ôm, ngay một khắc này đứng im.

Các truyền thông lớn từ sớm đã dựa vào thư mời an vị tại chỗ, bắt đầu điều chỉnh thử các loại trường thương đoàn pháo, bảo đảm chờ một lúc sẽ không ảnh hưởng đến công việc.

Tổng thống đến khiến mọi người có chút ngoài ý muốn, tổng thống trăm công nghìn việc, lại có thời gian tới tham gia buổi họp báo giải trí điện ảnh, trong lòng đều không ngừng suy đoán nói Tổng Thống tiền sinh đến cùng là sủng An Chi Manh bao nhiêu.

Trong mắt Cận Tư Hàn chỉ có cô, tay phải nhẹ nhàng uốn lượn tại phần eo, tự nhiên cô vui vẻ kéo cánh tay anh mạnh mẽ, bộ dáng một mặt hạnh phúc, ở dưới ánh mắt mọi người hoặc là ghen ghét, hoặc là hâm mộ đi.

Trên áp-phích rơi xuống đất thật dài là hành vi thân mật của Bùi Á Hạo hôn lên cái trán An Chi Manh, bên cạnh bốn chữ lớn "Nhất Diệp Tri Thu".

Mặc dù biết là đóng phim, Nhưng mà đáy lòng Cận Tư Hàn vẫn dâng lên từng trận ghen tuông, nếu không phải cô nhiệt tình yêu sự nghiệp diễn xuất như vậy, chính mình đã sớm tạo ra tòa kim ốc tàng kiều (1) rồi.

kim ốc tàng kiều (1): nhà vàng giấu người đẹp

An Chi Manh một bên miễn cưỡng theo ánh mắt anh nhìn trong nháy mắt liền hiểu anh đang suy nghĩ gì: "đó cũng là đóng phim, anh đừng coi là thật." Ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng giải thích.

Cận Tư Hàn mặt lạnh, gạt đầu ra hiệu mình hiểu cũng lý giải công tác của cô, liền tiếp đem một chút không thoải mái ép xuống. Bỗng nhiên buông tay cô kéo ra.

Cận Tư Hàn đi đến phía sau của cô xoay người thay cô nhắc váy lên, sợ cô bởi vì váy trượt chân, đám phóng viên cầm lấy máy chụp ảnh xoay xoay xoay xoay ghi chép lại hình ảnh ngọt ngào mỹ hảo.

Bùi Á Hạo sớm đã ngồi bình tĩnh nhìn hai người, trong lòng có một vụn cái không nguyên ý, đáng vẻ cũng phải giả bộ bình tĩnh.

Một bên, Phó Tiểu Tiểu lấy thân phận bạn gái Bùi Á Hạo đăng trang, giờ lên môi, cười rồi.

May mà khoảng cách không phải rất xa, An Chi Manh dâng lên traten traten ngọt ngào,

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 368: Studio buổi họp báo

Thắng tới chỗ ngồi hai người bọn họ, Cận Tư Hàn mới thay cô xử lý y phục, để cho cô ngồi xuống.

"Manh Manh, ngồi ở nơi này, chờ một chút thuận tiện lên sân khấu." Hàng đầu tiên trên mặt Bùi Á Hạo nở nụ cười phát tay thăm hỏi bọn họ.

An Chi Manh khó xử nhìn thấy Cận Tư Hàn đã ngồi xuống, tình thế có chút khó xử, sợ anh tức giận, không muốn anh có một chút không vui, huống hồ hôm nay anh vẫn là đặc biệt bồi mình tới, cũng không thể bỏ anh một mình.

"em đi đi! Hôm nay em là nhân vật chính, anh ở dưới đài nhìn em!" Che lấp ánh mắt quét về phía Bùi Á Hạo, quay đầu nhìn về phía An Chi Manh trong nháy mắt trở nên nồng tình mật ý.

"anh ngồi ở chỗ này, sau khi kết thúc, chúng ta lập tức về nhà." An Chi Manh nhìn phía trước lại nhìn bên người, đạt được anh đồng ý về sau mới quyết định tiến lên.

Cô vừa ngồi xuống, ánh đèn liền tối xuống một chút, trên màn hình to lớn phát hình quay trước đó các loại cánh hoa, từng chút nhớ lại đều khơi gợi lên trí nhớ lúc quay phim, có chút vui cười, có chút nước mắt, nhìn chuyên chú, không nói gì.

Ngắn ngủi hai phút đồng hồ cánh hoa phát ra hoàn tất về sau, ánh đèn một lần nữa sáng lên, lúc này An Chi Manh mới chú ý tới ngồi bên tay trái mình đúng là Tịch Cẩm Viêm, vẫn chưa từng lên tiếng, lại thêm ngon đèn vừa mới tắt làm mình cũng không có chú ý tới.

Sau lưng một ánh mắt sáng rực vẫn liêu mạng nhìn chăm chăm, hận không thể ở trên thân cô nhìn chòng chọc ra một lỗ thủng lớn.

Hôm đó vốn Phó Tiểu Tiểu từ trong ngực giam đi ra, Tịch Cẩm Viêm liền cho cô về máy bay để cho cô trở lại bên cạnh anh cô, ai ngờ cô chỉ xé bỏ vé máy bay, nhất định phải lưu lại, Tịch Cẩm Viêm cũng không có cách nào, cũng không thể trời cô đưa trở về đi.

Buổi họp báo lần này, trước đó Tịch Cẩm Viêm cũng đã thông báo, đừng đi lộ mặt, dù sao phát sinh scandal lớn như vậy, thời gian bên trong tốt nhất không muốn bây giờ xuất hiện trong tầm mắt đại chúng, chờ bọn họ từ từ quên chuyện này, nói cũng không muộn.

Ai ngờ Phó Tiểu Tiểu vậy mà liêu mạng muốn đi theo đến, cần đều không được, bây giờ nhìn thấy An Chi Manh hạnh phúc mỹ mãn như thế xuất hiện trước mặt mình tự nhiên nội tâm tràn đầy hận ý, bốn phía đập vào, tìm kiếm điểm đột phá phát tiết.

Tịch Cẩm Viêm lạnh nhạt nhìn buổi họp báo, giống như không nhìn thấy cô tồn tại.

(Nhất Diệp Tri Thu) chủ đề ca khúc điện ảnh vang lên, người chủ trì lên sân khấu bắt đầu giới thiệu đạo diễn, diễn viên, khách quý, người đầu tư, cùng một đám truyền thông tham dự trình diện, dưới đài tiếng vỗ tay một trận, chính thức bắt đầu buổi họp báo.

"Phía dưới có mời nhà sản xuất của chúng tôi Diệp Thu nữ sĩ, lấy danh tiếng đạo diễn an tiền sinh, giảng một chút dự tính ban đầu tại sao phải sáng tác bộ điện ảnh này, tiếng mọi người vỗ tay hoan nghênh!" Dưới đài vang lên một trận tiếng vỗ tay.

"Tình yêu là trọng tâm đề tài vẫn mãi mãi bất biến, nếu muốn suy nghĩ khác đánh ra chút gì khẳng định là không dễ dàng, may mắn mà có An Đạo là nhân tài mới có thể chính xác dùng màn ảnh thể hiện ra thị giác đặc biệt..."

Trên đài đạo diễn và người chế tác cùng mọi người chia sẻ linh cảm sáng tác của mình cùng thể nghiệm quay phim, dưới đài cũng không có nhân rồi.

Từ khi (Nhất Diệp Tri Thu) hoàn tất tác phẩm, lần này từ biệt, Bùi Á Hạo đã thật lâu không có tiếp xúc An Chi Manh khoảng cách gần như vậy, phía trước tuyên truyền điện ảnh đều là chia ra các nơi khác tiến hành, chỉ có cái này một trận sau cùng anh mới có thời cơ tiếp xúc, nhìn nhìn đầy bụng muốn nói với cô, bây giờ cô ở trước mắt, lại không biết nên nói gì.

Bùi Á Hạo vừa mới nghĩ nói chuyện, trên đài người chủ trì liền mời diễn viên chính và nhóm vai phụ tiến lên cùng đạo diễn trao đổi một chút cảm thụ hợp tác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 369: Bị báo ứng - đáng đời

Chỉ có thể bắt đầu dĩ thuật trở về lời định nói.

Tuy Tịch Cẩm Viêm toàn bộ hành trình không nói chuyện, nhưng mà lúc trên đài mời lên sân khấu, vậy mà tự nhiên kéo tay An Chi Manh.

An Chi Manh chưa kịp phản ứng tình huống như thế nào, phản kháng một chút, Nhưng mà không có hất anh đang tóm chặt lấy tay ra, không tốt trước mắt bao người, dùng sức hất tay của anh ra, chỉ có thể thuận theo tự nhiên theo anh lên đài.

Dưới đài sắc mặt Cận Tư Hàn biến hóa, thần sắc hơi hờn, cái này Tịch Cẩm Viêm quả thực là một lần lại một lần khiêu chiến phòng tuyến cuối cùng của mình.

Bây giờ lại dám trước mặt mình dắt tay Manh Manh, thật là chán sống, tay nắm chắc thành quyền, xương ngón tay trở nên trắng.

Cũng may Tịch Cẩm Viêm cũng không có nắm quá lâu, nhìn thấy dưới đài ánh mắt người nào đó tràn đầy địch ý, lộ ra nụ cười khiêu khích, lúc này mới buông lỏng tay của cô ra, Bùi Á Hạo đi ở phía trước lên sân khấu không biết chút nào, sau lưng bọn họ Phó Tiểu Tiểu đem toàn bộ đều đặt ở trong mắt.

Bỗng nhiên Phó Tiểu Tiểu lộ ra một nụ cười quỷ dị, có ý giờ chân lên gắt gao giẫm bên trên mép váy An Chi Manh, nào biết được trần châu bên trên váy rất trơn, cô vừa dùng lực, An Chi Manh lại đi trước, giày cao gót mười mấy cm của mình cũng đã mất thăng bằng một chút.

Váy An Chi Manh thật dài bị Phó Tiểu Tiểu ra về không cẩn thận giẫm ở dưới chân, thân thể cũng không có khống chế một chút, liền muốn té phía trước, bên trong tiếng kinh hô của mọi người, Cận Tư Hàn khẩn trương lập tức đứng lên.

Ngẩn ngui trong nháy mắt, Bùi Á Hạo nhanh chóng cất bước, ôm eo của cô.

An Chi Manh cảm kích gật đầu, Bùi Á Hạo lưu luyến không thôi buông ra eo thon trong ngực.

Tịch Cẩm Viêm cau mày nhìn thấy Phó Tiểu Tiểu phải té vào trong lòng ngực của mình lui về sau một bước nhỏ không để lại dấu vết.

"Đồng..."

Hung hăng té trên mặt đất, vô cùng chặt vật.

Hôm nay sự xuất hiện của cô, đã khiến cho các ký giả xì xào bàn tán cùng chỉ trích.

Lúc này càng mất hết cả mặt mũi, ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, ngã chổng vó lên trời nằm trên mặt đất, nửa ngày cũng không có người đến đỡ cô dậy, mà cô cũng không mặt mũi tự mình bò đứng lên rồi.

Sau cùng người chủ trì thực sự nhìn không nổi nữa, hoạt động còn phải tiếp tục không thể bởi vì chuyện ngoài ý muốn mà nhạc đệm ở giữa đoạn nha!

Người sáng suốt cũng nhìn ra được Phó Tiểu Tiểu đây là tự làm tự chịu, nhìn cô chặt vật không chịu nổi, đáy lòng cũng không nhìn được dâng lên vẻ bất nhân.

"Ha ha ha ha, phó tiểu thư nhất định là quá kích động, cái này mới dẫn đến thân thể bất ổn, không quan hệ, chúng tôi tiếp tục, phó tiểu thư có thể đừng kích động như vậy nữa." Người chủ trì kinh nghiệm lão luyện trở về, treo lên ha ha, mở lên vui đùa, ý đồ đem cái này che giấu, lật tẩm ảnh.

An Chi Manh biết mình bị sắp xếp vào đây, Nhưng mà cũng không có phát tác ngay tại chỗ, chỉ là mang theo cảm kích ra hiệu với Bùi Á Hạo, vừa hung ác liếc Phó Tiểu Tiểu một chút, thật sự là tự gây nghiệt thì không thể sống.

Cận Tư Hàn thấy An Chi Manh rơi vào trong ngực người đàn ông khác, trong lòng lại là trận trận ghen tuông.

Hừ, chờ cô về nhà làm sao trừng trị cô.

Cần nhắc đến vấn đề lịch trình của Cận Tư Hàn, tăng thêm buổi tối còn có tiệc ăn mừng, lúc này bộ phim điện ảnh dài 118 phút lần đầu chiếu lúc 4 giờ chiều bắt đầu rồi.

Vừa ngay từ đầu bộ phim cũng là mấy ngày gió lửa, nam chính Chu Vũ Bình ở giữa tiếng lửa đạn gian nan tiến lên, tiếng gào thét bị mai một, anh mang theo đồng đội bằng tay chẳng sợ hãi, khi tất cả mọi người cho là anh sáng tạo kỳ tích, hết thấy im lặng mà dùng.

Anh trúng đạn, máu tươi từ khoe môi chảy xuống, có đạn pháo rơi ở phía sau anh, lửa đạn văng khắp nơi ——sau cùng, anh mở to mắt, nhớ lại nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 370: Nghiêm túc khi dễ cô

Dưới chân núi lớn cổ găng hái trà chế trà khoe miệng Tuyết Liên ngậm lấy nụ cười, là ôn nhu và bao dung như thế, cô còn đang chờ anh, một mực tin tưởng, ý trung nhân của cô lại có một ngày mang theo đây người phong trần gắt hái cũng tốt...

Chỉ cần còn sống.

Cổ sự cứ như vậy chậm rãi kéo màn che, từ lúc nam nữ chính bắt đầu từ biệt, phương thức mới mẻ như vậy lại dẫn tai mắt người ta, không hổ là bộ phim đang được chú ý.

Sau đó, tổng thống đại nhân ngồi trên ghế VIP xem ngáp một cái: "ha ha ——"

Khỏe mắt Tịch Cẩm Viêm xéo qua nhìn thấy, rơi vào trên thân Cận Tư Hàn, hơi hơi giương lên khoe môi, tựa hồ là đang cười.

Anh đang cười cái gì? Tổng thống đại nhân tỉnh nha, xem phim ngủ gà ngủ gật rất mất mặt nha!

Bàn tay đến dưới lưng Cận Tư Hàn vừa bấm, An Chi Manh đều vội muốn chết, hi vọng phương thức cô "Bạo liệt" có thể thức tỉnh tổng thống đại nhân ngủ gà ngủ gật.

Ai ngờ, Cận Tư Hàn lại bắt được tay của cô, ngược lại mười ngón đan xen, giờ phút này bốn phía một mảnh đen kịt, ai cũng không chú ý đến hai người giao tay, tự nhiên cũng không rõ An Chi Manh càng ngày càng đỏ mặt.

Thật, thật sự là quá vô sỉ rồi! Thế mà vờ ngủ, còn ở chỗ này ngay trước mặt của mọi người nắm tay của cô, nếu như bị người nhìn thấy, không phải anh còn xấu hổ chết!

Anh rõ ràng một tay chống đỡ cái trán giống như là hận không có hứng thú sắp ngủ thiếp đi, nhưng mà khoe miệng lại khê nhếch, đáng về đắc ý, giống như là một con mèo ăn vụng được như ý.

Giảo hoạt!

Thế nhưng mà không biết vì sao, trong lòng lại ngọt như mật vậy?

Một mực ngồi bên cạnh hai người, sắc mặt Tịch Cẩm Viêm rất không tốt, anh giống như không có trông thấy hai người giao tay, Nhưng mà lại giống như rất để ý.

Bùi Á Hạo lại là một chút cảm xúc cũng không có, anh thành thực xem phim, đó là anh và Manh Manh trên màn ảnh diễn xuất sắc nha, bỗng nhiên lại cảm thấy tự giễu, thì ra, chỉ có trong phim ảnh, kết cục hai người đều nhất định tốt sao?

Phó Tiểu Tiểu, từ khi cô bị Cận Tư Hàn đưa vào một lần sau đó thật giống như an phận, mặc kệ thấy nói chuyện quá khó nghe, có thể chí ít không dám làm động tác nhỏ gì rồi.

Kêu chó không cắn người. Cận Tư Hàn không sợ chính diện đối địch, sợ là sợ gặp gỡ loại người sẽ không kêu chó, phía sau cho cô một đao, cô còn không biết là chuyện gì xảy ra.

Một hàng năm người, khuôn mặt suy nghĩ.

Vì đáp ứng lời mời mà đám phóng viên đến đều nghiêm túc xem phim, cũng có số ít người đang trộm nhìn Cận Tư Hàn, chắc hẳn đầu đề ngày mai ngoại trừ khen ngợi như nước thủy triều (Nhất Diệp Tri Thu) sẽ xuất hiện tiêu đề này đi.

—— vợ yêu không hề có kỹ năng diễn xuất, tổng thống buồn ngủ.

Nha, mặc kệ, bây giờ nắm tay của cô đã rất thỏa mãn rồi.

Đêm đó, trong tửu điểm lớn nhất Nước R, Tịch Cẩm Viêm mang theo đoàn đội gắt hái anh vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Tối nay là đêm không ngủ, là tiệc ăn mừng (Nhất Diệp Tri Thu).

nhóm người được mời thừa dịp thời gian nghỉ ngơi thay lễ phục, Cận Tư Hàn có chút mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, Tịch Cẩm Viêm bỗng nhiên đi qua, sau lưng còn có Bùi Á Hạo đi theo.

"Chúc mừng" Cận Tư Hàn gật đầu thăm hỏi, một tiếng chúc mừng là nói với hai người.

Tịch Cẩm Viêm cười nói: "Tổng thống đại nhân quá keo kiệt, nói hai câu chúc mừng sẽ mất miếng thịt sao?"

"sẽ khát nước."

Tịch Cẩm Viêm: "..."

Anh trả lời quá nghiêm trang, làm Tịch Cẩm Viêm á khẩu không trả lời được, ngược lại là Bùi Á Hạo theo chân nhìn không được cười ra tiếng.

"A ——" tựa hồ là ý thức được thế này không tốt, Bùi Á Hạo lập tức lấy tay ngăn môi, che giấu một chút, nhưng mà lại thấy Cận Tư Hàn nghiêm túc.

Quả nhiên là mỹ nhân hiếm có, mặt mày ân tình, thấy thế nào làm sao ôn nhu, khó trách sẽ được hoan nghênh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 371: Bã xã tiểu Manh, then thùng then thùng

tồn tại như vậy, ở bên người Manh Manh—— Cận Tư Hàn hơi hí mắt —— phải nhanh một chút diệt trừ mới được.

"Tôi đã quá ủng hộ sự nghiệp điện ảnh và truyền hình Tịch tổng." Quay đầu nhìn nhặt nói, "Tôi nhưng là bỏ xuống cả quốc gia, tôi tham gia khai mạc điện ảnh."

Phi! Tịch Cẩm Viêm thàn than một tiếng, ủng hộ anh hay là sợ An Chi Manh bị khi dễ vội tới cho cô chỗ dựa!

Lúc này, nữ minh tinh cũng thay quần áo xong đi ra, lục tục ra sân đi tìm kiếm bạn trai.

Cận Tư Hàn giống như là liếc mắt thấy được An Chi Manh, cô mặc lễ phục màu đỏ sậm lộ vai, áo đầm là lá sen dí dỏm, hợp với một chuỗi hạt giấy chuyền trên châu đầy đặn, cùng bông tai trên châu, tóc buộc cao lên đầu, không cần trang phục quá hoa lệ, một cách tự nhiên làm nổi bật ra cô tự nhiên hào phóng.

Thật đúng là, thanh sạch, trí tuệ.

Cận Tư Hàn mỉm cười đi về phía cô, dung nhan yêu nghiệt anh tuần càng sáng chói để cho người không dời tầm mắt.

An Chi Manh giống như phát hiện bảo tàng vậy, cặp mắt sáng lên, bước nhanh hướng anh đi tới, đưa ra tay nhỏ bé không kiềm hãm được khoác lên trên tay anh, cười.

Cô thật vui vẻ, cùng Cận Tư Hàn chung một chỗ.

Cúi đầu xuống, Bùi Á Hạo thật dài thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy ngực giống như là có cái gì đè lại, lại bức bối vừa đau, thật là sắp nghẹt thở.

Phó Tiểu Tiểu sát theo đi ra, cô cùng An Chi Manh phong cách đối lập, đường đi ngự tỷ, váy đầm dài màu đen chập chờn cũng bay trên đất, bên chân lộ ra bắp đùi.

Cô vốn so với An Chi Manh cao một chút, mặc lễ phục như thế khoe ra vóc người cô rất tốt, cô lại tỏ ra khí chất cao quý, nếu không có chuyện trước kia, giờ phút này nhất định là tiêu điểm toàn trường.

Không có dừng lại, Phó Tiểu Tiểu đi tới bên người Tịch Cẩm Viêm, thuận thực kéo cánh tay Tịch Cẩm Viêm, sau đó khẽ mỉm cười đợi ở bên người anh, như một cái bình hoa vậy.

Thật sao, ban ngày ra sân là kéo tay vai nam chính, đến tiệc rượu tối, đổi lại đợi ở bên cạnh nhà sản xuất phim, Phó Tiểu Tiểu là đoạt hết ngon gió, nếu không phải An Chi Manh có Cận Tư Hàn chống đỡ, nhất định muốn mất thể diện thành hình dáng gì đâu.

An Chi Manh giống như không thèm để ý, kéo tay Cận Tư Hàn riu rít đang nói cái gì, thỉnh thoảng lộ ra mỉm cười, nhìn người bên cạnh đều cảm thấy tâm tình tốt.

"Em cùng anh nói, cake nơi này thật đặc biệt ngon, bơ ~ ừm ~~~" cầm một khối bánh ngọt nhỏ cắn vào trong miệng, cả người An Chi Manh cũng thờ dài một cái, "Hô a hô a, thật là quá tốt ~~~ "

Cái gì gọi là hô a hô a, người này có ăn giống như con mèo nhỏ, đặc biệt nhớ trêu chọc một phen.

"Đừng động." Đưa tay đến mép An Chi Manh, anh bỗng nhiên nhích tới gần, ở cách như vậy, An Chi Manh cho là anh muốn hôn.

Nhưng là... Ở chỗ này? Trước mặt mọi người? Hôn hôn?

"Anh anh anh làm gì?"

Ai ngờ Tổng thống đại nhân chẳng qua là đưa tay lau sữa ở khóe miệng cô cho sạch, còn một bộ biểu tình "Anh đã nhìn thấu em" giễu giễu nói: "Em đang suy nghĩ gì, ừm, Mạnh Mạnh?"

Bơ!

An Chi Mạnh đỏ mặt không dám nhìn anh.

Nhìn mặt cô hồng hồng quả thực quá khả ái, anh không nhịn được cười, há miệng liếm bơ đầu ngón tay, khóe mắt vẫn nhìn An Chi Mạnh —— rất tốt, hiệu quả đạt thành, bà xã nhỏ của anh, mặt càng ngày càng đỏ!

Run lấy bảy giờ ly, An Chi Mạnh buồn cười lại chịu đựng, làm thế nào, Tổng thống đại nhân đây là trần trường cảm dỗ, thật sự là... Quá giáo hoạt!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 372: Vui mừng ngoài ý muốn

Nhìn như hành động vô tình, lại bị tất cả mọi người đều nhìn chăm chú, tại chỗ người nào không phải là hiểu, mắt thấy, lòng biết rõ.

Thời gian đến, các khách quý cũng ngồi, người điều khiển chương trình cũng đi lên trung ương, không hổ là đoàn đội Tịch Cẩm Viêm cho là kiêu ngạo.

Ngắn ngủi mấy câu nói, đưa đến mọi người ha ha cười to, có thể không chỉ là vô tình hay cố ý, chỗ ngồi An Chi Mạnh cùng Phó Tiểu Tiểu lại an bài chung một chỗ!

Coi như nữ diễn viên trốn thuế lậu, làm sao có thể ngồi ở bên người Tổng thống? Thật sự là quá thất lễ.

Nhưng mà một thái độ khác thường, Cận Tư Hàn hoàn toàn không có nói một câu, ngược lại cảm thấy như vậy thật ra thì cũng không cái gì không đúng.

Lúc này, cửa bỗng nhiên mở ra, ở nửa đường, giống như đặc biệt vì cắt đứt giờ khắc này.

Tất cả mọi người nghiêng đầu, từ đó về sau người phụ nữ mặc váy đầm dài màu trắng đi tới, bên hông nơ con bướm, cái váy bao bọc nụ hoa, phía trên điểm kim cương, vừa hoạt bát lại không mất sang trọng hoa lệ, mà chủ nhân nó, gương mặt cứng rắn.

Một mặt tái nhợt mà không có huyết sắc.

An Chi Mạnh ngăn người, cái này, không phải An Nhã sao?

Đã lâu không gặp, tại sao đáng vẻ An Nhã tiểu tụy như vậy?

Cô ai cũng không thấy, cũng không quan tâm phá hư bầu không khí hòa hài này, đập giày cao gót đi thẳng tới trước mặt Phó Tiểu Tiểu: "Tránh ra."

"Cái gì?" Phó Tiểu Tiểu có chút lúng túng, quả thực không biết lúc này An Nhã tới có ý nghĩa gì.

"Tôi nói, tránh ra." thanh âm cô lạnh như băng, giống như là một chút cảm tình cũng không có, để cho người không lạnh mà run.

Dưới tình huống này, Phó Tiểu Tiểu muốn để cho cô mất mặt, cô khề cần rằng, mạnh miệng nói: "Nếu như tôi nói không thì sao?"

An Nhã thẳng tắp nhìn về phía Cận Tư Hàn, hốc mắt hồng hồng, "Bác sĩ của anh khi dễ tôi, bây giờ, ngay cả diễn viên đều khi dễ tôi sao? Tư Hàn anh!"

Cái này... Là ý gì?

Vừa dứt lời, hội trường lớn như vậy một mảnh đen nhánh, giống như điện áp bị ai rút, Cận Tư Hàn lập tức cảnh giác, kéo An Chi Mạnh bên cạnh vào trong ngực.

"Sao, chuyện gì xảy ra?" Phó Tiểu Tiểu mở điện thoại di động lên, ánh sáng lăm lăm thành một chút lừa hy vọng.

"Ngủ giấc!" Cận Tư Hàn nói một tiếng, đưa tay đánh điện thoại di động trên tay cô rớt trên đất, Phó Tiểu Tiểu bị sợ thét lên.

Lúc này, nếu có người ở trên lầu đối diện tiến hành đánh lén, một điểm này sẽ trở thành ánh sáng vì từ thần dẫn đường.

"A —— có người đánh lên tôi!"

một mảnh bóng tối không có kéo dài rất lâu, ánh nến yêu đã bị đẩy tới phòng khách, kèm theo còn có âm nhạc chúc sinh nhật vui vẻ, bánh ngọt? Có người đẩy giá bánh ngọt tiến vào.

Ánh đèn sáng lên, Cận Tư Hàn lạnh lùng nhìn Tịch Cẩm Viêm, sắc mặt anh cũng không tốt, giống như cũng không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

"Hôm nay là sinh nhật anh Cẩm Viêm, anh quên sao?" Phó Tiểu Tiểu lúng túng cúi đầu xuống, còn có khuất, "Em vốn là muốn cho anh ngạc nhiên."

Người hầu nam đẩy xe bánh ngọt cười rất chuyên nghiệp, đẩy thẳng tới bên cạnh Tịch Cẩm Viêm.

Tịch Cẩm Viêm cau mày, hôm nay là... sinh nhật anh?

Ngạc nhiên mừng rỡ? đã là lúc nào rồi, tại sao còn có người suy nghĩ chúc mừng?

trong lòng An Nhã tức giận giống như là vào giờ khắc này đạt tới đỉnh, cô đưa tay trực tiếp quăng cho Phó Tiểu Tiểu một cái tát, cũng không nói lời nào, nước mắt ở trong hốc mắt lớn vòn.

"Cô làm gì!" Phó Tiểu Tiểu tròn to mắt.

An Chi Manh vội vàng tiến lên bảo hộ An Nhã ở sau lưng, rất sợ lúc này Phó Tiểu Tiểu trả đũa.

Nhưng bây giờ là tình huống gì? An Nhã như thế nào cùng Phó Tiểu Tiểu đối mặt? Thật đúng là tổn sức.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 373: Ngạc nhiên mừng rỡ đôi kinh sợ

"An Nhã tránh ra!"

Bầu không khí đang lúng túng, bỗng nhiên nghe ai hô to một tiếng, An Chi Manh theo bản năng quay đầu, lại là Tổng Húc chạy tới.

Còn chưa kịp phản ứng, mình đã bị Cận Tư Hàn đẩy ngã nhào xuống đất, ngay sau đó súng vang lên, có người còn mở súng!

Cận Tư Hàn! Là có người muốn ám sát anh!

đèn mới vừa sáng lên lại tắt, trong hoảng hốt, An Chi Manh nhớ là người hầu từ bánh ngọt rút ra một khẩu súng, hướng về phía bọn họ bắn, khá tốt Cận Tư Hàn phản ứng nhanh, thuận tiện nhào tới chặt chẽ bảo hộ cô ở trong ngực.

trực diện nguy hiểm như vậy vẫn là lần đầu tiên, An Chi Manh giống như có thể nghe tiếng tim mình đập, tim cũng sắp nhảy ra ngoài!

"Không phải sợ!" Cận Tư Hàn dán ở lỗ tai An Chi Manh, lại cúi đầu hôn rai tai cô tỏ vẻ an ủi.

Làm sao có thể không sợ, có người muốn ám sát anh! Làm sao anh có thể trấn định như vậy!

"Đến trong góc ẩn núp, cảnh vệ rất nhanh tới."

An Chi Manh gật đầu một cái, cẩn thận bò dậy, lại nghe thấy cách đó không xa thanh âm đùa giỡn, là An Nhã, trong bóng tối Tổng Húc giam cầm cô vào trong ngực che miệng của cô, mà cô thẳng ngay Tổng Húc quyền đấm cước đá muốn cự ra.

Quả nhiên hai người là xảy ra chuyện gì đi, nếu không hôm nay An Nhã cũng sẽ không khác thường như vậy, hình như là đặc biệt vì tìm ai mà giận vậy.

Nhưng nguy hiểm không?

"Không cần để ý bọn họ, tiếp tục tiến về trước." Cận Tư Hàn không có nhìn bất kỳ người nào, anh cảnh giác đã tới điểm cao nhất.

Lần này thật đúng là khinh thường, sợ rằng cảnh vệ coi chừng trong hội trường đều bị giải quyết đi, nếu không làm sao lâu như vậy cũng không có người tới?

Như vậy, anh dùng An Nhã làm con mồi cũng không có quan hệ đi, chính cô đang nháo, không trách người khác.

"Bành ——" một tiếng, miếng thủy cửa sổ sắt đất, có đạn quăng vào, có ai rên lên một tiếng, quả nhiên là bị bắn trúng.

Như vậy, quả nhiên có tay súng bắn tỉa tại đối diện?

"Đích số không số không số không số không, đích số không số không số không số không." Điện thoại di động reo, trên màn ảnh ánh sáng chiếu sáng, người trên cười thật rục rở —— ngay tại bên cạnh An Chi Manh, cũng lập tức chiếu sáng mặt cô.

Là điện thoại di động Phó Tiểu Tiểu, mới vừa bị đánh rơi trên đất.

Cô tròn to mắt, có mồ hôi lưu lại, một khắc kia, cô phản ứng duy nhất chính là —— xong rồi.

"Đáng chết!" Cận Tư Hàn bây giờ không có ngờ tới sẽ có tình huống như vậy phát sinh, tuyến hồng ngoại súng bắn tỉa ở trên mặt An Chi Manh lác lác, cuối cùng, dừng lại ở mí mắt cô.

Manh Manh!

"Bành ——" lại là một tiếng, thủy tinh bể tan tành, rơi xuống đầy đất.

Trong hội trường một mảnh hỗn loạn, tiếng hét phụ nữ chói tai cũng, tiếng đàn ông quở trách, cũng kém hơn một tiếng An Chi Manh giờ phút này “Em không có sao.”

Nhưng An Chi Manh không nói gì.

Màn ảnh dập tắt, Cận Tư Hàn thậm chí là mò tới máu, tìm anh đập rợn lên thành một mảnh, "Manh Manh, Manh Manh, em thế nào?"

Không trả lời.

————— bệnh viện —————

Tiếng còi xe cảnh sát ré dài, đêm hôm đó, toàn bộ thủ đô.

Trong bệnh viện tất cả bác sĩ đều dừng lại công việc trong tay, chỉ vì bệnh nhân kia đưa vào.

"Là vết thương đạn bắn, đi phòng giải phẫu trông sao?"

"Thông báo các trưởng khoa ở bên ngoài phòng giải phẫu chờ, tùy thời chuẩn bị!"

"Đang làm gì! Còn không mau... A viện trưởng!"

Tổng Húc ôm An Nhã đi tới, thả vào trên giường bệnh lân cận, cánh tay anh một mảnh đỏ tươi, nhiễm đỏ tay áo, máu tươi còn theo cánh tay chảy xuống, nhưng anh không thèm để ý chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 374: Phó Tiểu Tiểu ở đâu

An Nhã một mực âm ỉ, anh không có cách nào đành phải tiêm thuốc an thần vào cho cô, cuối cùng an tĩnh ngủ rồi.

Lại nhìn An Nhã một chút, Tổng Húc mím môi đi vào phòng phẫu thuật, trên mặt nghiêm túc: "phẫu thuật này, để tôi làm."

Một trường não kịch phát sinh dưới mí mắt mình, chính mình cái gì đều không biết giống như là người ngu ngốc bị lợi dụng, giờ phút này, tâm tình Tịch Cẩm Viêm rất không tốt.

Anh ngồi trên ghế dài trong bệnh viện, thiếu nữ đứng trước mặt cúi đầu xoắn lấy tay, mùi phẫn bất an.

"Chuyện này, là cô an bài sao?"

Phó Tiểu Tiểu tranh thủ thời gian lác đầu: "không phải tôi, bọn họ nói người là ca ca, muốn tôi an bài tiến vào trận, còn nói đây là anh biết... Thật không phải là tôi, anh Cẩm Viêm!"

Tịch Cẩm Viêm nhú mày, cái này rõ ràng là bị lợi dụng, Phó Thắng Xuân làm sao lại phái người đến ám sát Cận Tư Hàn tổng thống Nước R, mà lại... Chờ chút! Khi đó không chỉ có Cận Tư Hàn, còn có An Nhã!

Chẳng lẽ nói, mục tiêu nhóm người kia thật ra là An Nhã, nếu như công chúa Nước S ở chỗ này gặp chuyện bỏ mình, vậy làm sao cũng tẩy không sạch rồi. Cho nên bọn họ vì phá hư hữu nghị hai nước mà đến sao?

Nhưng hiệu quả, giống như cũng không phải lý tưởng như thế, nếu như Tống Húc không có tới, có lẽ hiện tại biến thành ra sao thật không thể đoán chừng, nhưng hiện tại nằm trong phòng giải phẫu không phải An Nhã, mà chính là...

"Tôi sẽ gọi điện cho Phó Thắng Xuân, cho phi cơ về Nước S sớm nhất." Vuốt vuốt mi tâm, giờ phút này anh cảm thấy đầu đều muốn nổ, vì cái gì lúc trước muốn lưu cô lại, muốn dùng Phó Tiểu Tiểu điều ngoa chọc giận An Chi Manh, thế nhưng, bên cạnh cô vĩnh viễn có Cận Tư Hàn.

Thật sự là đáng tiếc, cô là, chính mình cũng thế.

Thật sự là tự gây nghiệt, không thể sống.

"Thế nhưng, thế nhưng là ta..." Phó Tiểu Tiểu ngồi xổm trên mặt đất khóc, lúc này trở về, Phó Thắng Xuân đại khái xử cô.

Lúc trước rời nhà cũng đã nói, dù là nghèo rớt mùng tơi, đều sẽ không dựa vào Phó gia, muốn làm hạng người gây chuyện bị chê cười, Phó Thắng Xuân tình nguyện cô chết rồi.

Dù sao, huynh muội bọn họ chỉ là con riêng.

"cô ở lại Nước R, tôi thật sợ cô nhìn không thấy mặt trời ngày mai." Tịch Cẩm Viêm cúi đầu, nắm cầm của cô: "Tiểu Tiểu, tôi có thể sẽ không dùng sinh mệnh bảo hộ cho cô."

Ánh mắt kia dứt khoát lại mang theo khinh thường, nhìn Phó Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, tay của cô còn run rẩy, không phải bởi vì lo lắng không trông thấy mặt trời ngày mai, mà chính là bởi vì Cận Tư Hàn tàn nhẫn.

Lúc này, anh thật sinh - khí rồi.

Ban đêm.

Cận Tư Hàn một mực canh giữ ở trong phòng bệnh.

Nhìn thấy cô bình tĩnh an ổn ngủ, tâm lý Cận Tư Hàn làm sao cũng không bình tĩnh được.

Thiếu một chút, liền thiếu một chút, hôm nay anh cơ hồ là phải mất đi cô.

Đến hiện tại anh còn nghĩ mà sợ, xuất hiện một chấm đỏ ở mi tâm cô, giống như Tử Thần đang chiếu cố.

Cúi người nhét vào góc chăn cho cô, trầm mặc đưa mắt nhìn cô nửa ngày, cúi đầu nhẹ nhàng rơi xuống một nụ hôn trên trán của cô, quay người ra ngoài rồi.

Đêm đã khuya, anh còn có việc chưa xử lý xong.

Cửa vừa mở ra, bọn cảnh vệ cảnh giác thăm dò, trông thấy anh lập tức cúi người chào nói: "Tổng thống."

Cận Tư Hàn lạnh lùng nói: "Xem trọng thiếu phu nhân."

Lúc này còn ai dám cướp lời đi tới va chạm? Chuyện tối nay, nói cho cùng phần lớn nguyên nhân là bọn cảnh vệ bỏ rơi nhiệm vụ, nếu như bọn họ có kiểm tra, cũng sẽ không để cho người trà trộn vào hành thích rồi.

Đầu thu, đêm khuya trên sân thượng đã rất lạnh.

Cận Tư Hàn cũng không mang theo ai, trực tiếp ngồi thang máy tới tầng cao nhất, đến lúc đó Tịch Cẩm Viêm đã tới, tựa ở trên lan can hút thuốc lá.

trên áo sơ mi anh còn có vết máu, cũng không biết là cọ chỗ nào, anh cũng không đổi, cổ tay áo vén đến khuỷu tay, cùng tồn tại dã tính và tôn quý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 375: Tỉnh

Hít sâu một cái, phun ra thật dài, khói mơ hồ che mặt mày của anh.

Cận Tư Hàn đứng đối diện anh, thờ ơ nhìn toàn bộ.

"A a, tổng thống đại nhân." Anh giống như là ý thức được đối diện có người, nghiêng đầu cười với anh một tiếng, ôm lấy khoe môi đáng vẻ lại để cho người ta cảm thấy yêu dã: "muốn tới một cây a?"

Cận Tư Hàn hừ lạnh: "Tịch Cẩm Viêm, anh đem Phó Tiểu Tiểu giấu chỗ nào rồi hả?"

Anh sẽ không bỏ qua cho Phó Tiểu Tiểu, nói cho cùng, cũng là người phụ nữ ngu xuẩn kia làm chuyện tốt.

"Tuy mẹ cô ta là người nước R, nhưng nghiêm khắc mà nói, cô ta không phải người Nước R." Tịch Cẩm Viêm nói, "anh biết Phó gia Nước S, cô ta là con gái Phó gia."

Phụ khả địch quốc Phó gia, tài sản trải rộng toàn cầu, thủ đoạn cũng là nhất đẳng, làm sao lại sinh ra con gái ngu xuẩn như vậy?

"Vậy thì thế nào?" Cận Tư Hàn cười lạnh: "anh vẫn cho rằng tôi không dám đụng Phó gia sao?"

âm thầm thở dài một hơi, Tịch Cẩm Viêm thật sự không biết làm như thế nào cho phải rồi.

Cái này vốn là một nước cờ thua, đi như thế nào đều sẽ không thu được thắng lợi. Nhưng lập tức đưa Phó Tiểu Tiểu đi tuyệt đối là chính xác, chí ít sẽ không lập tức khai hòa.

"Tới trễ rồi, cô ta đã lên đường trở về rồi." Chắc hẳn bây giờ máy bay trực thăng cũng đã rời khỏi thủ đô, ban đêm cất cánh rất nguy hiểm, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với ở lại chỗ này.

Cận Tư Hàn còn muốn nói tiếp cái gì, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, anh nhú mày vẫn là tiếp lên: "Chuyện gì?"

"Tổng thống, thiếu phu nhân tỉnh lại, hy vọng có thể nhìn thấy ngài."

An Chi Manh tỉnh rồi!

Cận Tư Hàn hô hấp trì trệ, lại có chút khẩn trương: "tôi lập tức tới ngay!"

Nói xong câu này, anh lập tức bỏ lại người trước mắt xoay người rời đi.

Tịch Cẩm Viêm tự giấu cười một tiếng, quả nhiên chỉ cần có quan hệ với An Chi Manh, tổng thống đại nhân thân ái của bọn họ cái gì đều không để ý sao?

Như vậy —— anh thật đúng là to gan yên tâm đem nhược điểm của mình lộ ra ngoài trước mặt mình!

Chính mình tạm thời cũng coi như một trong những địch nhân của anh? Vẫn là nói, căn bản anh không để mình ở trong lòng, tuyệt không lo lắng mình sẽ "Làm phản" sao?

Này ngắn ngủn mấy tầng khoảng cách, đối với Cận Tư Hàn nói tới lại giống như là trên trời rơi xuống mặt đất, lúc lên lúc xuống, đẹp đẽ như ngồi xe cáp treo.

Cô tỉnh lại, làm sao nói rõ tình huống với cô? Nói cho cô hiện tại hung thủ tổn thương cô còn chưa tìm được? Còn có, Bùi Á Hạo thay thế cô nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.

cửa phòng bệnh mở ra trong nháy mắt, An Chi Manh vừa lúc nhìn tới anh.

Hai bên đối mặt, người nào cũng không nói gì, một người trầm mặt cau mày, một người vô tội hoàn toàn không biết hiện tại đến cùng xảy ra chuyện gì.

Cứ như vậy giằng co, tựa như là chiến tranh lạnh cãi nhau.

Sau cùng An Chi Manh bắt đầu mở miệng, bỗng dưng, cô mỉm cười, ngoẹo đầu, hơi có vẻ xinh xắn nói: "Chào buổi tối, tổng thống đại nhân."

Một khắc này, tượng đá trong lòng cuối cùng rơi xuống mặt đất, cô không có việc gì, một chút việc cũng không có, sống sờ sờ! Nhảy nhót tung bưng!

"Tốt cái gì tốt!" Há miệng trở thành trách cứ, Cận Tư Hàn bước nhanh tiến lên, từng bước từng bước ôm An Chi Manh đang sững sốt vào trong ngực, dùng sức như thế, giống như muốn đem cô vò nát tan vào xương thịt: "em có biết hay không, sớm làm anh sợ muốn chết, em này đàn độn, tiểu đàn độn!"

An Chi Manh mấp máy môi, chớp mũi chua chua, giống như là có cái gì không nhìn được muốn từ trong hốc mắt chảy ra ngoài, cô ôm lấy Cận Tư Hàn, bên trong giọng buồn buồn có mấy tiếng ngẹn ngào trộn lẫn không thể nghe thấy: "ừ, là em không tốt, để anh lo lắng, Thực xin lỗi, Thực xin lỗi."

Không khí giống như tại thời khắc này ngưng kết, hai người cứ như vậy ôm thật chặt, giống như còn có thể nghe thấy hô hấp lẫn nhau, dồn dập, lo lắng, sau cùng gần như bình tĩnh...

Chương 376: Bệnh nặng, thở hơi cuối cùng

Còn có, áy náy.

"Đích... Đích... Đích..." trong phòng chăm sóc đặc biệt, tim đập có quy luật một chút một chút, người đàn ông mang theo hô hấp đã bình tĩnh trở lại.

Nhưng có thể vượt qua kỳ nguy hiểm hay không còn phải nhìn tiếp hai mươi bốn giờ.

Tổng Húc hỗ trợ truyền dịch, sau đó nhìn Bùi Á Hạo một chút, có chút mệt mỏi nhéo mi tâm. Sắc mặt của anh rất yếu ớt, phẫu thuật này kéo dài đến mười giờ đối với người nào mà nói đều là khiêu chiến không nhỏ, huống chi, viên đạn này cách trái tim gần như vậy, chỉ kém mấy cm liền xuyên qua trái tim.

nguyên nhân chủ yếu, còn là bởi vì mất máu quá nhiều.

Tuy đơn giản xử lý miệng vết thương trên cánh tay, thế nhưng anh lại liên tục làm một cuộc phẫu thuật mười giờ.

Cho dù một môi không chịu được, Tổng Húc vẫn không muốn ra khỏi phòng bệnh. Người nơi này sẽ không đi làm khó anh, chí ít sẽ không đi chất vấn anh, vì cái gì.

Vì cái gì? Trời mới biết vì cái gì.

Anh cũng không muốn An Nhã qua tìm Cận Tư Hàn, nhưng là, càng không muốn nhìn thấy An Nhã thụ thương.

"Viện trưởng, trước xử lý vết thương một chút đi."

Tổng Húc gật đầu, mặc dù là vết thương nhỏ, nhưng qua thời gian quá lâu, lại là vết thương đạn bắn, miệng vết thương thậm chí khô rồi.

"Muốn chuẩn bị đi nghỉ ngơi sao?"

Tổng Húc lắc đầu, anh còn muốn đi nhìn An Nhã.

Nếu như không đi, cô nhất định lại nháo lên thôi.

Lần này, An Nhã cũng không có náo, cô thậm chí còn không tỉnh lại nữa, mấy ngày liên tiếp áp lực tinh thần sớm làm cho cô có chút hoảng hốt, giống như là một chút tích lũy đến đỉnh đầu, đụng phải chuyện này liền lập tức bộc phát rồi.

Cô tham luyến trong lúc ngủ mơ an ổn, thực sự không muốn tỉnh lại đi đối mặt toàn bộ.

Cứ như vậy một mực ngủ say, khóe mắt treo một giọt nước mắt.

Bỗng nhiên, có ai tới, cô cảm giác được tiếp cận ấm áp, người nào đó cúi người thay cô lau đi nước mắt nơi khóe mắt, người nào đó lại hôn lấy trán của cô, ở bên tai của cô nhẹ giọng nói lời thân mật: "Thực xin lỗi..."

Tại sao phải làm chuyện thực xin lỗi với người khác? Một mực thật tốt, thật là tốt biết bao nha.

sau cùng Tổng Húc hôn một cái lên trán của cô, Nhìn thấy ánh mắt của cô lưu luyến nỗi buồn, thế nhưng vẫn là muốn rời khỏi.

Anh tự giễu cười một tiếng, sau đó bọn cảnh vệ sau lưng Cận Tư Hàn phất tới nói: "Đi thôi."

một ngày này phát sinh rất nhiều chuyện, đối với Cận Tư Hàn mà nói thật đúng là một ngày "Phong phú".

Đầu tiên là phải người đem Tổng Húc giam giữ, tiếp đó rất không cam lòng không muốn cùng vợ đi bồi tiếp tình địch ở phòng bệnh, trong lúc nhận được tin tức, máy bay trực thăng Phó Tiểu Tiểu đi bị rơi, xác phi cơ bị phát hiện tại biên cảnh, mà cô sinh tử không rõ.

Một chuyện khác, có vẻ để cho Cận Tư Hàn đau đầu đầu rồi.

thủ tướng Nước S, An Nham anh của An Nhã tự mình gọi điện tới, hỏi thăm tình huống thân thể em gái, biểu thị —— anh muốn tới Nước R viếng thăm rồi.

Cận Tư Hàn rất khó chịu, anh em bọn họ đều là quái nhân, có thời gian thích đi chuyển loạn khắp nơi, đợi trong nhà không tốt sao?

"Làm sao rồi hả?" An Chi Manh thấy gương mặt anh không tình nguyện, vội vàng quan tâm nói: "nếu anh bận bịu mà nói trước tiên có thể trở về, em ở lại nơi này bồi tiếp Á Hạo là được rồi."

Hướng chỉ một hồi Nhu Nhu các cô cũng đến bồi mình rồi.

Tỉ mỉ nghĩ lại, Cận Tư Hàn chính xác còn có một đồng việc lớn phải xử lý, đầu tiên phải xử lý tốt truyền thông, để cho bọn họ cảm bút không cần viết loạn mới tốt.

Thật sự là bỏ lại quá nhiều chuyện không có xử lý, nghĩ đến còn đem thích khách truy tra tới tay, giờ phút này toàn bộ nước R cũng là một mảnh đề phòng.

Cái này vừa chia tay cũng một tuần lễ, trên người An Chi Manh bị trầy da đều đã tốt lắm rồi, Cận Tư Hàn cũng không có đến bệnh viện thăm cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 377: Cảm xúc An Nhã bất ổn

Bùi Á Hạo cũng đã tỉnh lại, chỉ là qua chiến dịch này, tinh thần kém rất nhiều, một mực tỉnh ngủ, Nhu Nhu canh giữ ở trước giường anh, cũng không chịu đi.

Cái này khiến An Chi Manh khó chịu một chút, cảm thấy mình dư thừa.

phòng bệnh VIP đều ở chung một chỗ, bình thường không rảnh rỗi, cô cũng sẽ qua phòng sát vách nhìn An Nhã một chút.

Bây giờ không có nghĩ tới, Tổng Húc sẽ làm chuyện như vậy đối với An Nhã, không nghĩ tới, thì ra cô gái nhỏ này mấy ngày liên tiếp, đều chịu thống khổ gì.

Nhưng mà An Nhã lại không cảm kích chút nào, một mặt lạnh lùng nhìn An Chi Manh, sau đó cười lạnh: "Trong lòng cô nhất định đang cười nhạo tôi phải không? Không nghĩ tới tôi thể mà lại bị chuyện như vậy, bộ dạng này, không còn có người tranh anh Tư Hàn với cô đúng hay không? Cô cứ vui vẻ đi!"

Cô vô ý bị tổn thương bởi bất luận kẻ nào, chỉ là nhìn thấy An Chi Manh mang ánh mắt đồng tình, đã cảm thấy rất khó chịu.

mình là một người kiêu ngạo như vậy, sao có thể cho phép người khác đồng tình với cô?

"An Nhã." An Chi Manh không biết nói gì để an ủi, cô cho rằng dưới tình huống như vậy, an ủi lớn nhất không phải một câu an ủi, càng nhiều, mà chính là một cái ôm ấm áp.

"Chớ sợ chớ sợ, mọi việc đều đã qua nhà."

Giọng của cô nhẹ nhàng, chậm rãi, ôn nhu rơi vào đáy lòng, giống như là một cơn lòng vũ cộ qua.

An Nhã cũng nhịn không được nữa, ngã vào trong ngực cô, khóc như một đứa trẻ.

Ai, nội tâm thở dài một tiếng, An Chi Manh không khỏi nghĩ, làm sao việc lại biến thành thế này?

Tối gần thời gian cơm trưa, An Chi Manh làm cơm hộp đi tới văn phòng tổng thống.

Nghe quản gia nói, hai ngày này Cận Tư Hàn vì xử lý những việc vặt vãnh này, cũng không ăn cơm ngon, trông thấy đã gầy đi rồi.

hơn nữa hai người đã không có gặp mặt một tuần lễ, nội tâm An Chi Manh đối với anh tưởng niệm, quả thực sắp tràn ra tới rồi.

Gỗ vang cửa ban công, trong lòng An Chi Manh hồi hộp chút.

Anh nhìn thấy mình có thể không cảm thấy kinh hi, mà cảm thấy cao hứng nha!

"Tiến đến."

"Chủ nhân!" An Chi Manh thăm dò đi vào, đối với tổng thống đại nhân còn đang làm việc nhếch miệng cười một tiếng: "bây giờ ngài muốn ăn cơm trước, hay là ăn tôi trước đây?"

đồng tử Cận Tư Hàn bỗng nhiên co lại một cái, trời ạ, cô vợ nhỏ của anh thế mà mặc trang phục nữ bộc xuất hiện trước mặt anh, đưa hộp com ngọeo đầu, gương mặt xinh xắn.

Cái này có cái gì tốt để chọn: " đương nhiên là, ăn em trước rồi!"

Nói xong, Cận Tư Hàn kéo cô vào trong ngực một phát, An Chi Manh liền ngã vào ngực của anh, không kịp kinh hãi, đôi môi nóng rực đã đè ép xuống.

"ừm..." Nụ hôn của anh có chút vội vàng, không có ôn nhu và kiên nhẫn bình thường, giờ phút này có vẻ hơi bá đạo mà nồng nhiệt.

Tay dò xét theo trang phục nữ bộc đi vào, xúc cảm ren (viền tơ) nội y rất tốt, tay của anh vẫn dạo chơi bên ngoài nội y, không tiến cũng không lùi, có thể giờ trở xấu rồi.

"ừm.. Tì, Tư Hàn..." An Chi Manh có chút nhịn không được, cô cau mày hai chân chăm chú khép lại, cắn môi dưới, nhìn về phía Cận Tư Hàn.

Bộ dạng này quá mức mỉa mai hoặc, tự dung để hạ thân anh xiết chặt, tiểu huynh đệ liền ngẩng đầu có mục đích.

Không có quá nhiều do dự, bàn tay to đi tới chỗ hai cái bánh bao, thăm dò vào, đầu ngón tay xẹt qua hai điểm Thù Du, mon trón một chút lại một cái.

"..." Tiếng thờ dóc của cô càng thêm nồng rồi.

Cận Tư Hàn tách hai chân của cô ra, để cho cô dạng chân trên thân mình, tiểu huynh đệ đã sớm ngẩng đầu cứ như vậy thẳng tắp đi vào chỗ nóng ướt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 378: An Nham bức bách

Sờ lên viền ren, Cận Tư Hàn lộ ra nụ cười hài lòng, tiến đến bên tai cô thở ra một hơi: " cái này có cảm giác, Manh Manh, em cũng quá mau rồi."

An Chi Manh lập tức xấu hổ đỏ mặt, đắm ở ngực anh: "anh, anh đáng ghét!"

Thế nhưng mà anh làm sao cũng không chịu cho cô thống khoái, hôn cô đến mơ mơ màng màng, bỗng nhiên bay lên không trung ôm lấy cô đi vào bên trong phòng nghỉ.

"A —— "

Cận Tư Hàn cũng nhịn không được nữa, một cái chọc đến đáy, nghe cô khó mà ức chế rít lên một tiếng, lập tức lên đến đỉnh.

"Ừm... Ân... A..." Muốn gọi lại không dám lên tiếng nhiều, Cận Tư Hàn giờ trở xấu khi thì dùng sức khi thì nhẹ nhàng chậm chạp, mãi đến khi nước mắt cô đều đi ra rồi.

Thật sự là quá xấu rồi!

An Chi Manh cắn một cái trên cái cổ của anh, phần nộ giống như vừa dùng lực.

"Tê!" Một cái nhịn không được, hai người ôm ấp lấy nhau, lập tức đạt tới đỉnh phong.

Cũng không biết bao lâu, Cận Tư Hàn đang hôn cổ An Chi Manh, điện thoại nội tuyến bỗng nhiên tiếp vào, vang lên một tiếng, thúc giục Cận Tư Hàn đều không có hào hứng gì rồi.

"Chuyện gì!"

"Tổng thống, thủ tướng Nước S An Nham tiên sinh đến rồi."

chắc, người này thật là biết chọn thời gian.

"Để anh ta chờ đi." Cận Tư Hàn cúp máy điện thoại, ôm An Chi Manh tiến vào phòng tắm, cô thế này, chính mình làm sao bỏ được để cho cô gặp người?

Đơn giản cọ rửa một phen, An Chi Manh đổi một thân váy đầm màu hồng nhạt đi ra, thế nhưng mà trên mặt đỏ ửng còn chưa có biến mất.

"Tới đây." Cận Tư Hàn vẫy tay với cô, An Chi Manh đi đến bên cạnh anh, bỗng chốc bị người ôm eo, theo quán tính lại ngồi trên đùi anh.

Cận Tư Hàn còn không trung thực, tay lại thăm dò vào dưới váy, đồng tử đột nhiên co lại một cái, khó có thể tin nhìn An Chi Manh.

Tiểu nha đầu lại dương dương đắc ý, đá lông mi với anh một cái, nhếch miệng cười: "sinh hoạt —— nên!"

để cho anh xem ăn được hay không được!

Cận Tư Hàn nhìn không được cười phá lên, lúc này thật sự là lật thuyền trong mương, cái này thế mà không có mặc, thật đúng là học được bản lĩnh rồi.

Cửa bị gõ, tiếp theo thư ký tiến vào, người đàn ông đi theo sau lưng.

"Thất lễ, tổng thống đại nhân, An thủ tướng đến rồi."

Cái, cái gì? An Chi Manh có chút luống cuống, không ai nói cho cô biết có người tới thăm nha! Vì Cận Tư Hàn, cô cô cô, phía dưới không mặc nha!

Người tới rất cao lớn, mặc âu phục màu xám bạc, một tay xuyên vào túi khí thể mười phần, hai mắt hơi hơi xếch lên trái lại cực kỳ tuấn tú, nhếch môi mỉm cười được, hơi nhú lông mày cũng được, đều cho thấy anh lúc này bất mãn.

Thế mà để anh chờ thời gian dài như vậy!

Anh có một đầu tóc ngắn, màu nâu sẫm, hơi xoăn.

Người như vậy bình thường đều cực kỳ ôn nhu, đại đa số đều là nói năng chua ngoa tâm đầu hủ.

Người này cũng là thủ tướng trẻ tuổi nhất trong truyền thuyết Nước S, anh của An Nhã, An Nham sao?

"Cận tiên sinh." An Nham ngồi xuống ghế sa lon đối diện, từ trước đến nay anh xưng hô với Cận Tư Hàn là Cận tiên sinh, điểm này, theo An Chi Manh cũng không có cái gì không đúng.

Chỉ là, bộ dáng như bây giờ thật sự tốt không? lúc thấy mặt thủ tướng quốc gia khác, cô lại ở đây.

An Chi Manh nghĩ muốn rời khỏi, ai ngờ Cận Tư Hàn vậy mà lôi kéo cô không chịu để cho cô đi.

An Chi Manh nóng nảy, không nhìn thấy lông mày An Nham đều sắp nhăn thành con sâu lông sao? làm sao anh còn không đi chiêu đãi anh ta? Lôi kéo mình là có ý gì.

Cận Tư Hàn ôm eo của cô, hơi hơi cọ, An Chi Manh sợ tới mức lập tức không dám động rồi.

Anh, tại sao lại có cảm giác rồi! người đàn ông này, làm sao ở trường hợp này, thế mà còn có thể vô si như vậy? Cứu mạng, người nào mau tới cứu cô...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 379: Vẫn là An Noãn Tâm?

Không có cách nào, An Chi Manh đành phải nỗ lực cúi đầu không dám nhìn người, đỏ mặt giống như sắp rí máu rồi.

Lần này, Cận Tư Hàn hài lòng rồi.

Anh mỉm cười gật đầu, ra hiệu với An Nham: "để An tiên sinh đợi lâu, thật sự là không có ý tứ."

"Không có quan hệ, mọi người đều là người quen, tôi cũng không quanh co lòng vòng." An Nham nhú chặt lông mày nhìn Cận Tư Hàn, giống như An Chi Manh là người trong suốt nhìn không thấy: "chừng nào thì anh cưới em gái tôi."

Sao? An Chi Manh lập tức ngẩng đầu, làm sao một lời liền nói chuyện này nha!

Mà lại, không phải An Nhã nói muốn rời khỏi sao? vì sao anh của cô ta lại tới nói thế này!

ngón trỏ thon dài của Cận Tư Hàn gõ ở trên bàn, một chút một chút, nhẹ mà hữu lực.

Anh cười nhạt nói: "An tiên sinh giống như hiểu lầm chỗ nào rồi."

"Cũng không có." thái độ An Nham rất cường ngạnh: "trước đó tôi đã qua bệnh viện nhìn qua An Nhã, nó không tốt, tôi cho rằng, anh nên vì thế gánh vác trách nhiệm."

"An tiên sinh nói lời này có chút quá mức, tất cả mọi người đều là người trưởng thành, tin tưởng An Nhã cũng biết mình đang làm những gì." Cận Tư Hàn nói, "Tống Húc cũng không có làm gì sai? Nhưng mà vì tôn trọng An Nhã, tôi vẫn nhốt anh ta lại."

"Người đàn ông kia xin anh giao cho tôi xử trí." An Nham nói, "bây giờ, tôi hi vọng có được một câu hứa hẹn từ Cận tiên sinh, gần đây, mời cưới em gái tôi!"

Cận Tư Hàn hí hóp, người đàn ông này ngu ngốc sao? Thế mà đứng bên trên lãnh thổ mình, uy hiếp mình.

"Cái này chỉ sợ là không thể rồi." người này đối với anh cứng rắn, ngược lại anh càng cường ngạnh hơn: "còn chưa có giới thiệu cùng An tiên sinh một chút, vị này là vị hôn thê của tôi Mạnh Mạnh, gần đây chúng tôi sẽ kết hôn, chỉ sợ tôi không cưới An Nhã được rồi."

lúc này An Nham mới chú ý tới An Chi Mạnh tồn tại, tùy ý thoáng nhìn, chỉ thấy cô gái nhỏ mở to hai mắt nhìn mình, gương mặt đỏ hồng, thần sắc muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

Nhưng mà... Bộ dạng này... Làm sao có thể!

An Nham mãnh liệt đứng lên, xông lên giữ chặt An Chi Mạnh, vội vàng hỏi: "cô tên gì? Ở nơi đâu? cha mẹ cô là ai?"

Ha ha, người đàn ông này lại xảy ra chuyện gì?

An Chi Mạnh muốn rút tay về, An Nham lại nắm lấy cô không chịu thả, cô gấp đến độ sắp khóc rồi.

"An tiên sinh!" Cận Tư Hàn khiển trách nói, "anh muốn làm gì đối với vị hôn thê của tôi?"

lúc này An Nham mới lấy lại tinh thần, chính mình thế mà bắt lấy tay Lady, đây là hành vi thất lễ cỡ nào.

"Thật có lỗi." An Nham hít vào một hơi thật sâu: "tuy nhiên im lặng, Nhưng mà, mời cô đem đáp án vấn đề tôi mới vừa hỏi nói cho tôi biết được không?"

An Chi Mạnh há to miệng muốn nói chuyện, Cận Tư Hàn đã thay cô mở miệng rồi.

"Cái này chỉ sợ không được, tôi muốn An tiên sinh giờ phút này cần bình tĩnh một chút, chúng ta nói chuyện, chờ lần sau anh tỉnh táo lại tiếp tục đi."

Cái này rõ ràng đã muốn tiền khách, lại dừng lại cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

An Nham suy tư một phen, gật đầu, "Là tôi lỗ mắng rồi, chẳng qua tôi còn mời Cận tiên sinh suy tính một chút đề nghị của tôi."

Toàn bộ trình tự Chi Mạnh không có nói câu nào, nội tâm lại giống như có một vạn con ngựa lao nhanh gào thét qua.

Cho nên không phải mình đến đưa cơm sao? Giống như có chút lệch khỏi quỹ đạo chủ đề nha!

*

An Nham thoáng bình tĩnh một chút, chịu đựng kiên nhẫn đợi đến khi trở lại xe, mới tiếp điện thoại.

"Làm sao vậy, An Nham?" Đầu bên kia điện thoại không phải người nào khác, đây là Đệ Nhất quốc mẫu Nước S, mẹ của bọn họ.

"Mẹ, mẹ còn nhớ hay không, bác cả có một cô con gái, cô tên gọi là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 380: Có phải cô hay không

"con nói là An Noãn Tâm? Tại sao lại nói tới cô ta rồi hả?"

"Không có gì." An Nham hơi hí hóp mắt lại, đứa trẻ này gọi là An Noãn Tâm mà không phải Mạnh Mạnh nha, Nhưng mà tại sao trên thế giới có thể có hai người giống nhau như vậy!

Vừa mới liếc một chút, cơ hồ khiến An Nham nhớ về lúc trước, lúc nhỏ, cô cũng dùng qua ánh mắt vô tội như thế nhìn mình.

ánh mắt ướt sũng này, đơn giản không có sai biệt.

"Mẹ, có ảnh chụp gia đình bác cả hay không, có thể gởi tới cho con nhìn một chút?" An Nham còn chưa buông bỏ, nhất định phải xác nhận mới tốt.

"Tại sao lại muốn nhìn cái ảnh chụp kia rồi hả? bây giờ chúng tôi đang ở ngoại quốc, ảnh chụp ở trong nước, chờ chúng tôi về nước tìm cho con."

Cũng chỉ đành thế này trước, hai mẹ con lại trò chuyện một hồi, nói một chút tình huống An Nhã, liền kết thúc một phen trò chuyện.

An Nham nhủ mầy, chính mình nhất định phải tra về sau, anh đến không phải để du lịch ngắm cảnh, nhất định phải làm cho Cận Tư Hàn cưới An Nhã, bây giờ lại thêm một mục tiêu.

Vậy thì là, tra cái gọi là vị hôn thê của Cận Tư Hàn, đến cùng là thần thánh phương nào!

"Thủ tướng, chúng ta về khách sạn hay sao?"

"Không." An Nham lạnh lùng nói, "tiếp đó, để chúng ta đi xem trước một cái, vị viện trưởng kia! ngược lại tôi muốn xem xem, anh ta có mấy lá gan lớn, trêu chọc em gái tôi."

An Nham đi vào phòng bệnh VIP của An Nhã.

Thấy cô không bị thương tổn, chỉ là tinh thần không tốt, cũng không đồng ý xuất viện, một mình ngồi trong phòng bệnh, nhìn lá rụng ngoài cửa sổ từng mảnh từng mảnh rơi xuống, thần sắc cô đơn.

"Nhã Nhã." An Nham thở dài một hơi, đi đến bên em gái ôm cô vào trong ngực, vỗ đầu của cô nói: "Nếu muốn khóc, khóc lên thì tốt rồi."

An Nhã lắc đầu: "không có cái gì thật là khó chịu, Tống Húc đâu, thả anh ta ra."

Một câu nói hơi hợt, lại chọc giận tới An Nham: "vì sao em mềm lòng như thế! Mỗi lần đều vậy, lúc đầu có thể lấy được lại chấp tay nhường cho người ta, An Nhã, em thật nhu nhược!"

Ngồi dựa vào trên ghế, lông mi cô thon dài rung động hai lần, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, nổi bật lên da thịt một mảnh trắng nhợt, giống không có một chút huyết sắc.

Trông thấy cô thế này, An Nham cũng không đành lòng mắng cô nữa: "em yên tâm đi, lần này, anh nhất định sẽ để cho em đạt được ước muốn, gả cho Cận Tư Hàn."

Vung tay đi ra ngoài, An Nham giống như rất tức giận.

Đúng là anh tức giận, tức giận An Nhã không tốt, vẫn là nói không cho anh chịu thua kém?

Ngoài cửa sổ lá cây đã ó vàng, chính là Nhất Diệp Tri Thu.

Nhưng mà, chỉ sợ mùa thu chờ không được rồi.

tim ở trong ngực đập nhanh một hồi, cô thống khổ tựa ở trên bệ cửa sổ, sắc mặt tái nhợt, bên trán đều là mồ hôi lạnh.

Cứ đau như vậy chết cũng tốt... Như vậy sẽ không cảm thấy thống khổ rồi... Sẽ không còn...

Trong phòng bệnh phát ra một tiếng "đông", An Nhã bụng ngực ngã xuống, trên mặt đất phủ tấm thảm thật dày, chỉ phát ra một tiếng vang nhẹ nhàng, bên ngoài người nào cũng không có nghe thấy.

Vừa lúc đụng phải An Chi Mạnh tới thăm Bùi Á Hạo, bởi vì hai người đều ở phòng bệnh VIP, cũng ở rất gần, An Nham đi ra vừa vặn đụng phải An Chi Mạnh và Nhu Nhu hai người đi vào phòng bệnh.

"Hai ngày này anh vẫn không muốn ăn gì sao?" An Chi Mạnh mang theo bình thủy, tất cả trên mặt đều là lo lắng.

"Ừm, không có khẩu vị gì, bác sĩ cũng không cho anh ăn bậy."

An Chi Mạnh cúi đầu, trong mắt có nồng đậm tự trách.

Súng này vừa vặn bắn trúng trái tim Bùi Á Hạo, lúc ấy tối như bùng, ai cũng không thấy rõ lắm, chỉ cảm thấy bỗng nhiên có người lập tức ôm lấy mình.

Ngay sau đó máu nóng rực liền phun ra ngoài, suýt nữa dính lên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 381: Là em thiếu anh

Đền lần nữa mở lên, mình chỉ ngây ngô sững sờ như vậy, trên mặt trên người tất cả đều là máu, Cận Tư Hàn bị dọa sợ.

Anh ôm mình, không ngừng vỗ mặt mình, kêu tên mình, "Manh Manh... Manh Manh... Manh Manh!"

Nước mắt lập tức chảy ra, cô nhìn Cận Tư Hàn, thật lâu mới hoàn hồn lại, yếu ớt nói một câu, "Đau."

Sau đó lập tức hôn mê bất tỉnh.

Cũng không biết người thay thế mình bị bắn rớt cuộc là ai.

Cho đến tỉnh lại mới biết, Bùi Á Hạo đã vòng một vòng ở quý môn quan.

"Là em thiếu anh." Cô thờ dãi một cái.

"Cô lại thiếu ai?" Đối diện người vọt tới, mặc âu phục, cà vạt kéo xuống hơn nửa, giống như tâm tình thật không tốt, đáng vẻ nói cũng không nhận được.

Nhu Nhu không giải thích được đẩy An Chi Manh hỏi, "Đây là người nào?"

An Chi Manh nhếch mép một cái, vẻ mặt với ai cũng như thiếu anh hai trăm tám chục ngàn trừ An Nham, còn có thể là ai?

Dừng một chút cô giới thiệu cho Nhu Nhu: "Vị này là Thủ tướng nước S An Nham tiền sinh, An tiền sinh vị này là bạn của tôi Nhu Nhu."

An Nham hừ lạnh một tiếng: "Tôi có hỏi cô là ai chẳng?"

Nhu Nhu lập tức tròn to hai mắt, tại sao có thể có người không nói lễ phép như vậy! Lại vẫn là Thủ tướng!

Vỗ vỗ nhỏ ngực —— khá tốt khá tốt Tổng thống đại nhân bọn họ là Cận Tư Hàn.

An Nham xoa xoa mi tâm, khoảng cách gần như vậy nhìn đáng đáp An Chi Manh càng giống như âm lòng.

Lúc ấy An Nham rời nhà còn rất nhỏ, mình cũng không nhớ được quá rõ, huống chi trẻ nít trưởng thành, dung mạo luôn là sẽ biến hóa.

Có thể vừa nghĩ tới bởi vì cô, để cho An Nhã chịu tội khổ như vậy, trong lòng tự dưng bốc lên một con giận.

em gái mình bùng trong bàn tay lớn lên, lúc nào ăn khổ như vậy!

"Hừ." Cũng không thèm nhìn tới hai người bọn họ, tay cầm trong túi quần quay đầu rồi đi.

Nhu Nhu nhìn bóng lưng anh khó tin nói: "Trời ạ trên thế giới tại sao có thể có người như vậy, hay là Thủ tướng? Thật là thế giới lớn không thiếu cái lạ."

An Chi Manh nhún nhún vai, ai biết được?

Đẩy cửa đi vào, Bùi Á Hạo đang chờ các cô, ngồi ở đầu giường khẽ mỉm cười, "Tới."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cũng ấn ý thu thập tâm tình, sau đó mỉm cười nhìn Bùi Á Hạo.

"Tôi không có ở đây không cần cảm thấy tỉnh mạch nha?" Nhu Nhu vĩnh viễn đều tràn đầy sức sống như vậy, nhìn cô mặt mày vui vẻ tâm tình cũng không tự chủ thay đổi tốt.

An Chi Manh một bên lấy ra cháo gà một bên quở trách: "Em nghe Nhu Nhu nói, gần đây anh không ăn nhiều cơm, chén cháo này anh phải uống cạn cho em!"

Bùi Á Hạo nhìn về phía Nhu Nhu, cô le lưỡi một cái, lập tức cùng An Chi Manh đứng cùng trận tuyến, "Không nên nhìn tôi, tôi cũng không nói gì, anh phải uống cạn chén cháo gà này!"

Bùi Á Hạo lắc đầu, hai tiểu nha đầu, hợp với nhau tới khi dễ anh.

Không thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là đưa tay đi bưng, An Chi Manh lập tức nói: "Em tới, em tới dứt cho anh."

Bưng lên cháo gà, còn tí mĩ dùng cái muỗng khuấy đều hai cái, múc một muỗng thổi thổi, sau đó mới đưa đến bên miệng anh.

Cúi đầu, uống một hớp cháo này, ánh mắt Bùi Á Hạo vẫn không có rời mắt An Chi Manh.

Cô không phải mang tâm tình quan tâm dứt cháo gà cho anh, trong lòng cô có ách này không nói ra được, không thể làm gì khác hơn là dùng loại phương thức này, giống như chuộc tội vậy đợi ở bên người anh.

Nhưng mà cũng không phải anh mong muốn.

Nhàn nhặt một miếng, mọi mùi vị.

"Không cần." Đẩy tay An Chi Manh ra, trên mặt Bùi Á Hạo tái nhợt mang nụ cười nhàn nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 382: Thủ đoạn Tổng thống bịp bợm ghen

"Manh Manh, em không nên cảm thấy áy náy đối với anh."

An Chi Manh sững sốt, anh vĩnh viễn đều là hiểu cô như vậy.

Nhưng là, anh đối với mình càng tốt, mình áy náy lại càng sâu.

Cô không đáng giá, anh vì mình bỏ ra nhiều như vậy.

"Thật xin lỗi." Cái miếng đựng phải đáy chén, đồ sứ đựng nhau âm thanh thanh thúy truyền tới, hết sức dễ nghe, "Thật thật có lỗi."

sự kiện ám sát sau một tuần lễ, cô rút cuộc có dũng khí hướng về phía Bùi Á Hạo nói ra những lời này.

Nếu không phải phát hiện kịp thời, sợ rằng lúc này, Bùi Á Hạo cũng đã thay thế mình chết.

Suy nghĩ nước mắt bỗng nhiên rớt xuống, nếu như nói cái thế giới này không có Bùi Á Hạo, là biết bao cô độc.

"Em khóc cái gì! Manh Manh, đừng khóc,..." Trong lúc nhất thời, tay chân Bùi Á Hạo luống cuống, không biết an ủi cô như thế nào, không thể làm gì khác hơn là ôm cô đến trong ngực.

Một chút lại đụng phải vết thương, đau đến anh hít một hơi lạnh, "Tê —— "

"Anh không có chuyện gì chứ!" Vì vậy, lại đến phiên An Chi Manh luống cuống tay chân.

Hai người nhìn nhau, cũng không nhịn được cười.

Nụ cười này, hai người thư thái.

Nhu Nhu cũng theo bọn họ cười, nhưng không biết tại sao cười càng ngày càng muốn muốn khóc.

Bọn họ giống như một cái chỉnh thể, mình giống như người ngoài vậy, bị cách xa.

Đây chính là cô cố gắng thế nào, cũng không kéo gần được khoảng cách.

——biệt thự Tổng thống——

Buổi tối, Tổng thống đại nhân trở lại lâu đài, nghe quản gia nói An Chi Manh vẫn chưa về, không khỏi nhíu mày.

"Thiếu phu nhân đi bệnh viện thăm Bùi tiên sinh."

Thăm bệnh nhân có cần phải thăm đến trễ như vậy? Trong nháy mắt anh không vui.

Quản gia thấy cái bộ dáng này, do dự một chút, hướng anh đề nghị, "Ngài có muốn đi đón Thiếu phu nhân hay không?"

Không thể cái bộ dáng này nha! Lúc này Cận Tư Hàn giống như là nổi giận, phát phát tay, lại không để cho đi.

"Tôi đói, dọn cơm trước."

Lời mặc dù nói như vậy, nhưng thức ăn mang lên bàn, anh chỉ lo xem báo động một cái cũng không có động, rõ ràng chính là muốn chờ An Chi Manh trở lại ăn chung.

Quản gia ở một bên, yên lặng thở dài, hai người, lại đang làm gì!

Thời gian dài không ăn cơm, dạ dày bắt đầu mơ hồ đau, lần trước thuốc mở dạ dày cũng không sai biệt lắm uống xong rồi.

Nên đi tìm Tổng Húc lấy thuốc dạ dày.

Tổng Húc còn đang bị anh giam giữ, anh cũng nên nghĩ biện pháp mò ra anh.

"Em đã về rồi!" truyền tới thanh âm An Chi Manh, Cận Tư Hàn giống như là không nghe thấy, không ngẩng đầu, An Chi Manh đi tới nhìn anh ngồi ở đó, thức ăn trên bàn đã lạnh, nhưng mà động một cái cũng không có động.

"Anh ăn cơm rồi sao?" ngồi đến bên cạnh anh, hai tay chống cằm, mỉm cười nhìn anh, dáng vẻ hết sức ngốc nghếch khả ái.

Anh run lên khép báo lại, sau đó liếc cô, lạnh lạnh nói: "Em đã chịu về rồi?"

"Anh đang đợi em sao?" ánh mắt An Chi Manh tỏa sáng lấp lánh, khóe miệng kiêu ngạo đều phải vênh lên trời cao.

"Ho khan." Anh hơi quay đầu qua, trên mặt có đỏ ửng, anh dĩ nhiên sẽ không thừa nhận mình đang đợi cô, mạnh miệng giờ giờ báo trên tay lên, "Anh đang xem báo."

"Lại xem báo buổi sáng sao?"

Ừ? Báo buổi sáng?

Cận Tư Hàn cau mày, rốt cuộc là ai cho anh cầm báo buổi sáng, anh lại còn nhìn lâu như vậy!

"Anh nhìn một lần nữa!"

Ai nha nha, chơi tiếp, Tổng thống đại nhân giận, An Chi Manh thấy tốt hãy thu.

"Được được, anh nhìn mười lần nữa em cũng không ngăn anh, nhưng là cũng phải ăn cơm".

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 383: An Nham cố ý khiêu khích

Thức ăn cũng đã nguội, đúng lúc quản gia cũng lần nữa làm nóng thức ăn bụng lên.

An Chi Manh trước mặt cho anh một chén canh, "dạ dày anh không tốt, trước uống một chén canh nóng ấm áp dạ dày."

Lúc buổi tối đã cùng Nhu Nhu ăn xong cơm tối, lúc này như thế nào cũng không thể nói đã ăn cơm rồi, nếu không Tổng thống đang đợi cô nhiều lúng túng.

"Vừa vặn em cũng chưa có ăn, cùng nhau." Vừa nói, khoa trương quơ tay, "Khá tốt anh chờ em không để cho hôm nay em tự mình một người lẻ loi ăn cơm tối."

vừa nói như vậy, anh lại không vui, cau mày vô cùng đau lòng.

"Làm sao đến lúc này còn chưa có ăn cơm?" Trong nháy mắt quên nguyên do mới vừa tức giận.

An Chi Manh có chút ngượng ngùng, trong nội tâm không không chế được vui sướng.

Cúi đầu, đăm cơm trong chén, trong lòng giống như là ăn mật đường vậy, tràn đầy ngọt ngào làm sao ngăn cản cũng không ngăn nổi.

Giống như muốn tràn ra vậy.

Ba ngày sau.

Để hoan nghênh Thủ tướng An Nham tiên sinh nước S đến thăm, ở nhà hàng bậc nhất cử hành yến hội hoan nghênh, cùng tham dự còn có Tịch Cẩm Viêm.

tinh thần anh có chút không tốt, lúc đối mặt An Nham lại tránh tầm mắt.

Ngược lại là An Nham cười lạnh một tiếng, cùng anh đứng ly, thấp giọng nói: "Phó Thưởng để cho tôi thay anh hỏi thăm sức khỏe anh."

con người anh chợt co lại, theo bản năng đáp lại, "Vạn sự cũng không định thành (chuyện chưa thành công), An Thủ tướng cao hứng quá sớm."

An Nham cười nhạt, "Tôi chẳng qua là tò mò, nếu anh mất đi trợ lực, Cận Tư Hàn có thể như mất một cánh tay hay không?"

ngôn ngữ anh khiêu khích, Tịch Cẩm Viêm cúi đầu không nói.

Anh không tin Cận Tư Hàn cũng không có tra đến.

trong hoa viên lâu đài, tiệc rượu lộ thiên đang tiến hành, một đám người nói cười vui vẻ, đều mang mặt nạ chuyện trò.

Nhưng mà, lại có một người là cùng người khác bất đồng, An Nham nhìn sang, ánh mắt trời tà tà vẩy vào gò má của cô, trong nháy mắt, tinh thần anh hoảng hốt, luôn cảm thấy cô cho người ẩn tượng hết sức quen thuộc, định thần nhìn lại loại cảm giác đó lại biến mất.

"An... Chi Manh." Anh lẩm bẩm nói nhỏ, nội tâm dâng lên một cảm giác đã từng quen biết.

"An Thủ tướng nhìn chăm chăm bà xã người khác không tốt lắm đâu!" Cận Tư Hàn nhìn ánh mắt anh nhìn An Chi Manh kỳ quái, trong lòng lộp bộp, "Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng không sai biệt lắm có thể kết thúc."

Lệnh đuổi khách, An Nham quơ quơ đầu có chút mơ hồ, buông xuống ly rượu chuẩn bị cáo từ, nhưng đi mấy bước, không nhận được quay đầu lại nhìn cô mấy lần.

Cận Tư Hàn híp cặp mắt lại, vô cùng khó chịu nhìn sang, An Nham muốn nói lại thôi, chạm đến ánh mắt anh cảnh cáo, do dự cái gì đều vô dụng, lộ vẻ tức giận rời đi.

Cho đến đi ra khỏi lâu đài, lúc này quanh mình An Nham mới cảm giác ảm áp, mặc dù hai người nhìn về khí thế không phân cao thấp, nhưng nếu là đối lập như vậy, anh nhất định thua thiệt.

Dầu sao cường long không áp đầu địa xà.(tạm hiểu là 1 nước k có hai vua)

Đã vừa mới là cực hạn của anh, ngẩng đầu nhìn lâu đài vô cùng hoa lệ, mỗi một cái cửa sổ cũng phản xạ ánh sáng của mặt trời, cực kỳ nhức mắt.

Hơi nhắm mắt, ở đây lòng âm thầm đọc hai cái tên.

Luôn cảm thấy cũng không phải tất cả cũng không sợ hãi nào tấn công, nhất định có thể một kích tất thắng.

"An Chi Manh, An Chi Manh, An Chi Manh." Càng phát ra đối với cảm giác kỳ diệu kia cảm thấy tò mò, trực giác mình luôn luôn đều rất chính xác, lần này chỉ sợ cũng sẽ không có không may.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 384: Đứa trẻ ngọc

Trong thành bảo người hầu quét dọn hiện trường, Cận Tư Hàn hai tay xuyên vào túi đứng trước cửa sổ sát đất, thân hình ngược sáng nhìn qua cao lớn như vậy.

An Chi Manh ôm anh từ phía sau, cười hi hi hỏi: "Suy nghĩ cái gì?"

ôm cô vào trong ngực một phen, cọ cái cổ của An Chi Manh, lẩm bẩm tự nói: "Thật muốn đem em ăn vào trong bụng, người đàn ông khác cũng không nhìn thấy em rồi."

"Tư Hàn, em có thể xuống sao? ngôi thể này thật vô cùng mệt mỏi!" Cô cũng không có cẩn thận nghe anh nói cái gì, chỉ là nghĩ lần này mình có thể đang ngồi đi!

Mà còn như vậy... Cực kỳ khó xử được không?

"Không thoải mái sao? Tối hôm qua em cũng không có nói nha!" Anh không hề dẫn người kia, chỉ là chuyên tâm bắt đầu đùa giỡn cô vợ nhỏ.

"anh..." lập tức, mặt liền đỏ bừng, anh luôn luôn dễ dàng chọc mình xấu hổ như vậy, nắm thật chặt nhược điểm của mình: " này không giống nhau."

"Làm sao không giống nhau?" Nhìn thấy sắc mặt cô vợ nhỏ đỏ hồng, hồi lâu mới kìm nén ra mấy chữ như vậy, đơn giản muốn lập tức ngậm trong miệng,

khuôn mặt nhỏ nhắn như trái táo.

"Cũng là không... Ừm..."

Trong lòng nghĩ đến, anh cúi đầu khẽ cắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một chút, ngược lại thuận thế mà xuống, ngậm lấy môi mỏng hồng hồng như anh đào kia.

Quả nhiên vẫn ngon miệng như vậy, để cho người ta muốn ngừng mà không được, lừa dục bùng lên.

Giống như phát giác được người nào đó không có hảo ý, chỉ có thể nhẹ nhàng đẩy anh ra: "Chúng ta đang ở khách, phòng khách, chú ý hình tượng một chút!"

"Manh Manh của anh xấu hổ, không có việc gì, không có anh cho phép ai cũng không được vào." Cận Tư Hàn cũng không có dự định buông tay, làm bộ muốn tiếp tục thâm nhập sâu xuống dưới.

"Tư Hàn!" Thấy anh còn có vẻ không muốn buông tay, lúc này mới có chút nóng nảy.

"đứa trẻ ngốc, anh đùa với em thôi! em cho rằng anh muốn làm gì ở chỗ này chứ?" ánh mắt anh giao hoạt nhìn chăm chăm cô, phảng phất đang buộc cô thừa nhận mình hiểu sai rồi.

"anh, cũng thật vô lại, mặc kệ anh, em muốn trở về phòng rồi." Cô đứng dậy muốn rời khỏi, không muốn bên người tổng thống không có một chút hình tượng nói chuyện rồi.

"Cũng tốt, có tiểu yêu tinh này ở đây, chỉ sợ chính vụ hôm nay, mãi cũng làm không hết rồi!" ý cười đầy mắt nhìn cô, phảng phất như oán trách cô quấy rầy.

"Vậy em đi vẫn không được sao!" An Chi Manh tức hỏn hỏn đứng dậy muốn rời khỏi.

"anh không phải có ý kia, chỉ là em thực sự rất dễ dàng nhiễu loạn trái tim của anh, tiểu yêu tinh." Cận Tư Hàn duỗi tay dài ra, lại ôm cô về trong ngực của mình: "không có cái gì quan trọng."

tiếng nói ngọt ngào va chạm vào trái tim nho nhỏ của cô: "bình bịch" như là nai con đi loạn, người đàn ông này luôn luôn có thể tùy tiện mê hoặc trái tim của mình.

"em không có tức giận, bản thân em ngoan ngoãn trở về, anh cũng ăn cơm được rồi." Nằm ở bên tai của anh nhẹ nhàng học anh thổi một hơi, bắt chước được bộ dáng xem ra giống như thế.

"em đi đây!" Thừa dịp anh không chú ý, lúc này mới vội vã nhảy ra khỏi ngực anh, nhảy ra khỏi phạm vi tay anh, sợ mình lại bị kéo trở về, người khác khẳng định sẽ không bỏ qua cho mình rồi.

"Chờ một chút anh đi cùng em, tự mình tìm một chút chuyện làm trước." Anh cung chiêu nhìn người phụ nữ đặc ý nơi cửa cái kia, bởi vì mình cố ý nhường, liền vui vẻ vô cùng.

Nếu là mình không buông tay, cô nhất định nhảy không ra khỏi tay mình ôm ấp, cố ý buông lỏng, tha cho cô sử dụng kế sách.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 385: Người phụ nữ ngu xuẩn

"em sẽ rất kiên nhẫn chờ anh, anh làm việc cho tốt nha!" An Chi Manh một bên làm mặt quỷ, một bên lui về sau: "Chẳng phải thế anh làm sao nuôi nổi em đây!"

"em..." mắt Cận Tư Hàn thấy cô muốn đụng tới cửa: "cẩn thận một chút!"

An Chi Manh thấy anh đứng dậy, càng thêm nhanh chóng lui lại, bịch một tiếng, lúc này khuôn mặt mới nhẵn thành mướt đáng.

Thấy anh muốn đứng dậy, cô tranh thủ thời gian ngăn lại. "anh đừng tới đây, em nói rồi chính mình muốn đi, anh an tâm làm việc thì tốt rồi." Lúng túng sờ lên cái đầu nhỏ đi ra ngoài.

"A nha! Tôi làm sao dần như vậy đây, thật sự là xấu hổ chết được rồi!" Một mặt bất đắc dĩ chế giễu chính mình, mỗi lần muốn làm chút chuyện hiền thế lương mẫu nên làm, chung quy xảy ra chuyện.

Vừa ngồi lên xe, An Nham lại bắt đầu gọi điện thoại rồi.

"Mẹ, mẹ có ảnh chụp một nhà bác cả hay không? Thời gian hơi gần một chút." An Nham muốn chứng minh nghi hoặc nơi đáy lòng mình, cũng không phải là không có đạo lý.

"Con trai à, cha mẹ đang du lịch ở nước ngoài? ảnh chụp một nhà bác cả, mẹ cũng không có mang theo bên người." Bà An quay đầu hỏi ông An việc ảnh chụp, lúc này mới khẳng định chưa hồi phục.

"Vậy quên đi! Chờ cha mẹ về nước lại gọi cho con đi!" An Nham đạt được trả lời chắc chắn về sau, ngược lại dễ dàng không ít, luôn cảm thấy nếu thật phát sinh chuyện như vậy, không biết chính mình nên làm cái gì.

"Con trai, mẹ và cha con còn muốn ở nước ngoài rất lâu, ảnh chụp này con có cần gấp hay không?" Bà An nghi hoặc vì sao con trai đối với tấm hình kia cảm thấy hứng thú.

"Mẹ, không có việc gì, mẹ và cha ở bên ngoài chơi vui vẻ một chút thì tốt." Anh cũng không muốn huỷ bỏ hào hứng của cha mẹ, vội vàng nói mấy câu liền cúp rồi.

Dù sao nếu thật là như thế, chính mình nhất định nhận không được sẽ nói với cha mẹ, thế nhưng đều đã trải qua nhiều thất vọng như vậy, vẫn là chờ điều tra sự thật rõ ràng rồi nói sau!

Ông bà An một mặt mờ mịt cúp điện thoại, điện thoại này của con trai ngữ khí có chút là lạ, nhưng lại không thể nào hỏi, lúc này mới thả lỏng một chút lo nghĩ trong lòng, vui vẻ chơi đại chiến trên bãi cát.

vừa mới buông xuống điện thoại di động, liền thấy xe chờ An Chi Manh ở bên cạnh chợt lóe lên.

Cô vốn là muốn đi ra ngoài thăm Bùi Á Hạo, anh sớm xuất viện, tuy nhiên còn chưa có khỏi hẳn, nhưng đợi ở bệnh viện cũng không có chuyện gì, thế là quyết định trở về tỉnh đường, cũng để đề phòng chó săn.

An Nham tranh thủ thời gian lái xe đi theo, có lẽ có ít việc, tự mình hỏi một chút, sẽ tùy tiện giải tỏa nghi ngờ trong lòng rồi.

"Thiếu phu nhân, đằng sau giống như có chiếc xe theo chúng ta." Tài xế từ bên trong kính chiếu hậu nhìn thấy xe hơi của An Nham một mực theo sát phía sau, lo lắng báo cáo An Chi Manh một chút, dù sao nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, chính mình khẳng định là chịu không nổi.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi!" An Chi Manh quay đầu nhìn một chút, trong lòng tuy có chút nghi vấn, nhưng là anh ta ở trên địa bàn của mình, cũng không dám làm chuyện gì khác người, cho nên không có ngăn cản.

An Nham giống như cảm giác được phía trước có ánh mắt chăm chú nhìn mình, nỗ lực đi phía trước xem xét, tựa như là mình có ảo giác.

Trên đường đi thông suốt, anh cũng thuận thế một mực theo sau lưng mình, giống như không có muốn rời khỏi.

cho đến khi nhìn thấy bệnh viện từ xa xa, An Nham mới dừng xe của mình lại.

An Chi Manh nhìn bên trong kính chiếu hậu, chậm rãi dừng cách xa An Nham, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, coi như là anh muốn theo tới bệnh viện này.

Cũng đúng, hiện tại An Nhã cũng ở bệnh viện này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 386: Sau tai cô có nốt ruồi không?

nhớ Cận Tư Hân, An Chi Manh cũng không có ở bệnh viện lâu đã trở lại rồi.

Thật sự là quá mệt mỏi, thật muốn đi ngủ sớm một chút.

Mang vào dép lê thoải mái, lười biếng nằm ở trên ghế sofa, tự mình nhắm nháp một tách cà phê, hương cà phê nồng đậm nhất thời tràn khắp cả phòng.

"Thiếu phu nhân, An thủ tướng đến rồi."

tay An Chi Manh bùng chén cà phê hơi run lên một cái, An Nham đến rồi hả?

"Đề anh vào đi!" An Chi Manh khẽ nhấp một miếng cà phê, vị đắng chát tràn khắp toàn bộ khoang miệng, nhưng chính mình lại cảm thấy ngọt ngào, đáy

lòng tràn đầy hạnh phúc.

"An thủ tướng, tới đúng lúc, tôi đang uống cà phê, ngài cũng tới ném thử xem thế nào?" An Chi Manh không có ngần ngại, chỉ dựa vào tiếng bước chân, cúi đầu hỏi thăm rồi.

"Không cần, tạ ơn!" An Nham cũng không hề cảm kích, chính là người phụ nữ này làm em gái mình thống khổ không chịu nổi cả ngày.

"Há, vậy ngài vừa mới gặp tôi, hiện tại là bởi vì quá nhớ đến thăm tôi sao?" Đi theo bên người Cận Tư Hàn, khẩu khí cũng không tự chủ liền bắt chước anh.

"Tôi có mấy vấn đề, hỏi một chút sẽ đi liền!" An Nham thẳng thắn nói ra, không có che lấp chút nào, ý tứ trốn tránh.

Nháy mắt, cảm thấy chính mình không có đắc tội anh, cố định ý này là từ đâu tới?

"A... Tốt."

"Trong nhà cô còn có người nào?" câu đầu tiên An Nham muốn xác nhận một chút cô có phải là cô nhi hay không.

"ba và mẹ của tôi nha!" An Chi Manh cũng sáng khoái trả lời vấn đề của anh: "bởi vì tôi là con gái một, trong nhà cũng không có anh chị em"

Nội tâm nho nhỏ chiêm chọc một câu, còn có bà ngoại.

"Vậy cô còn nhớ rõ việc khi còn bé không?" An Nham cũng không hề từ bỏ, tiếp tục truy vấn nghi ngờ trong lòng của anh.

"việc khi còn bé, tôi có chút mơ hồ, khi còn bé gặp qua một con bệnh nặng, rất nhiều chuyện đều đã quên rồi." ánh mắt An Chi Manh quái dị nhìn người đàn ông này lại hỏi mình một số vấn đề đau khổ không quan hệ.

"Còn có một vấn đề, sau tai của cô có phải có một nốt ruồi nhỏ hay không?" An Nham chợt nhớ tới một điểm máu chột đặc thù.

"An thủ tướng, ngài vừa vào cửa liền không có nghi qua, vẫn luôn hỏi tôi một số vấn đề kỳ quái, tôi có thể hỏi ngài mấy vấn đề hay không?" An Chi Manh đặc biệt chán ghét cảm giác cứ bị người khác nắm mũi dẫn đi như vậy.

"cô để tôi nhìn nốt ruồi sau tai cô, tôi sẽ trả lời vấn đề của cô." An Nham lạnh nhạt ứng phó nói.

"OK, tôi cho anh xem một chút cũng được rồi." An Chi Manh đang khi nói chuyện liền vén tóc dài lệch ở bên trái lộ ra lỗ tai của mình.

cái cổ tinh tế bóng loáng, luôn luôn dễ dàng mê hoặc người bên cạnh như vậy, An Nham đang chuẩn bị lại gần, nhìn sau tai một chút đến cùng là cái gì.

Lúc này, một thân ảnh từ cửa dần dần đi vào.

Cận Tư Hàn vừa vào cửa liền thấy tình cảnh như vậy, An Chi Manh vén tóc lộ ra tai phải, An Nham thân mật nằm ở sau tai của cô lập tức muốn ngậm vành tai của cô trong miệng.

"Khụ khụ khụ!" Cận Tư Hàn cố ý lớn tiếng ho khan vài tiếng, hai người lúc này mới tranh thủ thời gian tách ra.

cuối cùng An Nham không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cứ như vậy bị Cận Tư Hàn vội vã trở về cắt ngang rồi.

"anh làm sao trở về rồi hả?" An Chi Manh không có dự liệu được thời gian anh trở về: "anh đừng hiểu lầm"

trong lòng Cận Tư Hàn cảm giác rất khó chịu, cau mày nhìn An Nham.

cô vợ nhỏ của mình lại gần sát người khác như vậy, làm sao lại cao hứng, một mực kéo An Chi Manh giam cầm trong lồng ngực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 387: Ngài còn chưa đi! !

"An thủ tướng, tôi nhớ đã kêu ngài về nhà, vì sao còn theo tới bên này rồi. An thủ tướng là quá rảnh phải không?" Cận Tư Hàn chiêm chọc nói.

"Tôi chỉ là có mấy vấn đề muốn hỏi thiếu phu nhân một chút." Muốn theo đuổi chân tướng ở trước mắt, chợt bị người cắt ngang, trên mặt An Nham không có biểu hiện ra ngoài, kỳ thật trong lòng cũng rất khó chịu.

"Manh Manh, lấy thêm một ly cà phê đưa tới." Cận Tư Hàn không coi ai ra gì hôn trên mặt cô một cái, mô phỏng biểu thị công khai chủ quyền của mình.

Không đợi An Chi Manh cảm qua, đã uống ly của cô, hoàn toàn không chút cảm giác do dự, giống như bất quá việc bình thường mà thôi.

Ánh mắt lại giống như không nhìn về phía An Nham.

"Tur Hàn!" An Chi Manh bất đắc dĩ cười nói.

"anh cũng là thích cái ly này của em, hương vị em đã uống, rất ngọt." Cận Tư Hàn dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau đi khóe miệng cô đọng nước cà phê.

"Rất ngọt..." hai chữ, trong nháy mắt để gò má cô đỏ lên, hồn nhiên trừng anh một chút.

"làm phiền cũng cho tôi một ly đi." An Nham thật sự là ngồi không, có chút xấu hổ.

"An thủ tướng, không phải nói không uống sao?"

"An thủ tướng, ngài còn không đi đúng không?" Cận Tư Hàn sớm đã hết kiên nhẫn cảm giác khó chịu anh ở chỗ này chứng mất, ngữ khí đã có chút không còn ôn hòa khiêm tốn, có chút nghiêm khắc uy chấn.

An Nham cười lạnh: "Cận tiên sinh đã quên hôn ước cùng em gái tôi rồi hả?"

Dù sao, lần này tới Nước R, mục đích lớn nhất cũng là bức Cận Tư Hàn cưới An Nhã.

Cận Tư Hàn nhìn về phía An Chi Manh, cô đang chế cà phê, giống như không có nghe thấy.

Âm thầm thở dài một hơi, đại khái cô gái nhỏ này lại phải yên lặng khó chịu, đột nhiên đưa tay ôm cô vào trong ngực, đón ánh mắt cô kinh ngạc, anh cười nhạt nói: "Tôi chưa bao giờ đáp ứng các người cái gì, vợ tôi sẽ chỉ là một người, chính là người trước mắt tôi."

An Nham giận đứng lên, rời đi.

Lúc rời khỏi thành bảo, trời đã sắp tối rồi.

Hai tay An Nham cầm ở trong túi quần, ngẩng đầu nhìn trời từ từ tối đen, trong lòng lại có cảm giác nói không nên lời.

Nhớ tới mấy ngày nay giống như đã rất lâu không có đi xem An Nhã, chính em gái bảo bối, để cho mình thương yêu và không yên lòng, vẫn là đi thăm cô một chút đi.

Ra khỏi tòa thành tổng thống, lái xe liền đi đến bệnh viện, trong lòng của anh vẫn có một tia tiếc nuối, thiếu một chút nữa, có lẽ có thể biết rồi.

"Manh Manh." Cận Tư Hàn thấy An Nham ra cửa, trong tay bụng ly cà phê lắc nhẹ, nhíu mày lên, kêu tên cô.

"Tur Hàn ~" An Chi Manh bộ dáng chó săn nhào tới: "tổng thống đại nhân có gì phân phó?"

"trò chuyện với An thủ tướng có gì vui vẻ?" Cận Tư Hàn cố ý kéo dài ngữ khí, cũng là chờ cô giải thích, rõ ràng chính mình đã đuổi người đi, tại sao bây giờ lại xuất hiện trong nhà mình rồi.

"em cũng không biết nha, anh ta đột nhiên đến rồi." An Chi Manh nằm ở trên đùi của anh, bầu môi giả ngây thơ: "sau đó liền hỏi em một số vấn đề không hiểu thấu."

"Người nào cho anh tavào" Cận Tư Hàn lại bắt đầu kiêu ngạo không nói lý, biết rất rõ ràng nguyên nhân, còn muốn hỏi ra.

"Thế nhưng mà dù sao người ta cũng là thủ tướng một nước, em cũng không thể cự tuyệt ở ngoài cửa!" lúc này An Chi Manh có thể là có chút ủy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn: "anh nói có đúng hay không?"

Tê ——

Nội tâm Cận Tư Hàn hít vào một ngụm khí lạnh, cô miết cái miệng này ủy khuất... Thật đúng là, rất muốn cắn một cái nha!

"Đến lúc đó, em lòng dạ hẹp hòi là chuyện nhỏ, nếu như bị truyền thông phóng đại đưa tin, khẳng định sẽ ảnh hưởng hữu nghị giữa hai nước, vậy em thành hồng nhan họa thủy rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 388: Ai dám nói em, giết nó

"Người nào dám nói thế với em!" Nghe xong cô muốn gièm pha chính mình, Cận Tư Hàn không vui, bá đạo biểu thị công khai cô là người mình trân quý nhất, người nào cũng không thể đụng vào.

"Được rồi! Được rồi! Em biết rồi! Anh nhất định sẽ không để cho em chịu ủy khuất." Cô len lén nín cười, nhìn tổng thống thân ái giữ gìn mặt mũi cho mình, trong lòng dính mật, ngọt ngào.

"em biết thì tốt, anh trở về lấy văn kiện." Nhìn thấy cô vợ nhỏ nhà mình nũng nịu, tức giận trong nháy mắt liền thông thuận rồi.

"Vậy sao anh không phải thư ký tới, hoặc là em đưa qua cũng được nha!"

"Để thư ký tới lấy, chẳng phải anh không nhìn thấy em, nói để em chạy tới, anh không nỡ." Điểm cái mũi nhỏ của cô một cái, Cận Tư Hàn quang minh chính đại bày ra lý do của mình, giống như đang lúc chỉ vì cô rồi.

"anh, em cũng không phải đi qua, chẳng qua là lại ngồi xe mà thôi, sẽ không như thế." An Chi Manh dờ khóc dờ cười, có đôi khi anh ngây thơ như đứa trẻ, Nhưng mà chính mình lại không có lý do gì phản bác anh.

"anh nguyện ý, cũng là vui về tự mình tới gần em, Nhìn thấy cảm giác của em, em đúng là người phụ nữ mà đời này của anh phải trân ái thương tiếc." Cận Tư Hàn nghiêm chỉnh nói ra lý do của mình.

Cô cúi đầu khoe miệng ngậm cười, ánh mắt không giấu nổi ngọt ngào.

"Người kia, về sau em bớt tiếp xúc." Cận Tư Hàn lời nói xoay chuyển, nhắc tới An Nham liền nhíu mày, dù sao việc của An Nhã, sợ anh ta muốn gán tội đến trên thân An Chi Manh, đến lúc đó nếu mình chú ý không chu toàn.

"Tư Hàn, em sẽ chiều cố tốt cho mình, anh hãy an tâm làm việc, lần này là em không đúng, đi mau, kéo thêm một chút, tới xế chiều lại không xong chuyện." An Chi Manh đẩy lưng của anh để anh rời đi.

"văn kiện anh còn chưa có cầm!" Nhìn thấy người nhỏ sau lưng tự mình xuất toàn bộ sức mạnh đẩy mình, buồn cười chỉ trích.

"Vậy sao anh không nói sớm, còn để cho em phí sức lớn như vậy." An Chi Manh oán trách nhìn đỉnh đầu người đàn ông này.

"anh làm sao để em vất vả được." Cận Tư Hàn quay người lại liền ôm cô vào trong ngực.

"Tư Hàn!" Về mặt lơ mơ bỗng nhiên nhìn thấy mình bị người đàn ông ôm vào trong ngực.

"Đừng nhúc nhích, chỉ một hồi, để cho anh ôm em một hồi, em chính là thuốc giải tốt nhất lúc anh mệt mỏi. "ôm thật chặt người đang nhúc nhích trong ngực.

Lúc này An Chi Manh mới lắng lắng trong ngực anh, nghe nhịp tim anh đập bịch bịch mạnh mẽ, cảm thấy đặc biệt an tâm, hơi nhắm mắt lại, bắt đầu hưởng thụ giờ khắc an bình này.

————— bệnh viện —————

Hai ngày này An Nhã một mực không có đi ra ngoài, nhóm người bên ngoài phòng bệnh VIP cũng một mực trông coi.

Từ lần trước khi cô ngã xuống nhưng không có ai phát hiện, bây giờ cách nửa giờ liền có người đi vào trong phòng bệnh dò xét một phen.

Thấy An Nham tới, bọn họ lập tức cúi đầu: " tiểu thư vừa uống thuốc, nằm ngủ rồi."

An Nham gật đầu, đẩy cửa đi vào.

Cô ngồi trên bệ cửa sổ, nghe thấy tiếng mở cửa quay đầu một chút, lông mi thon dài khẽ run, Nhìn thấy người tới mập mạp môi, tay không tự chủ nắm chặt rồi.

An Nham nhìn thấy cô, trong lòng thương tiếc, em gái anh cao ngạo, tự tin, đào dạt thanh xuân, từ lúc nào biến thành dạng này?

"Tại sao không có nghỉ ngơi." Đi qua, vỗ nhẹ mái tóc của cô, giọng nhẹ nhàng, rất sợ hù dọa cô.

Trầm mặc thật lâu, An Nhã lắc đầu, áp vào trong ngực An Nham, nhỏ giọng kêu một tiếng: " anh."

Thân hình An Nham khẽ run, bị một tiếng "Anh" dè dặt này, trái tim giống như là bị người nào cầm quặn đau

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 389: Đáp ứng em, đừng đụng cô ta

Anh nhất định sẽ làm cho ác nhân tôn thương An Nhã trả giá thật lớn!

"Anh." Khó có được khoảng khắc an bình, An Nhã cũng cảm thấy rất an tâm. An Nham ở bên người mình, Nhưng mà nhiều ngày qua như vậy, cô cũng dần dần suy nghĩ ra, một mực trốn tránh là không có kết quả.

"Hà?"

"thả Tống Húc ra đi."

Cái gì? Thả anh ta!

An Nham giật mình nhìn cô, tựa hồ nghe được cái gì không thể tưởng tượng nổi nói: "Nhã Nhã, em đang nói cái gì!"

An Nhã cúi đầu, ánh mắt của cô kiên định mười phần: "anh, thả Tống Húc ra đi."

Vĩnh viễn giam giữ anh ta, chính mình vĩnh viễn cũng không qua được vết thương trong lòng, không bằng xé mở vết thương, lộ ra dưới ánh mặt trời, ngược lại mới có thể nhanh kết vảy.

"anh sẽ không bỏ qua cho anh ta, một chút cũng sẽ không bỏ qua." An Nham lạnh lùng nói, "Tống Húc cũng tốt, An Chi Manh cũng tốt, những người gây thương tổn cho em, anh đều sẽ không bỏ qua."

Cái này lại có quan hệ gì với An Chi Manh?

"Nếu như không phải vì người phụ nữ này, em cũng sẽ không bị Cận Tư Hàn cự tuyệt, cũng sẽ không bị Tống Húc khi dễ!"

An Nhã mở to hai mắt, ý anh nói lời này...

"Người như vậy không xứng với vị trí này, anh sẽ đem vị trí này trả lại cho em." Cúi đầu hôn trán của cô một cái, nhẹ giọng nói thân mật: "để cô ta biến mất thì tốt rồi."

"Anh! Em không cho phép anh đụng tới cô ta, không cho phép anh tổn hại cô một tơ một hào nào!" bỗng nhiên An Nhã hiểu được. Anh cô muốn ám sát An Chi Manh, nhất thời đáy lòng nổi lên kháng nghị mãnh liệt.

"Nhã Nhã, nếu không có cô ta, không phải có thể càng thêm thuận lý thành chương gả em cho Cận Tư Hàn rồi! Chẳng lẽ em không muốn sao?" An Nham cố ý nhắc tên Cận Tư Hàn, nhìn cô vẫn bất động.

"anh Tư Hàn..." Ánh mắt của cô có một tia mê ly, có một tia dao động, nhưng lại rất nhanh thư thái tới: "anh, mặc kệ ngay trước mặt của em hay là gạt em, em không cho phép anh đụng cô ta."

An Nhã biết rõ sức nặng An Chi Manh trong lòng anh, cho tới bây giờ chính mình đều không chơi ngáng chân cô ta, cũng là rõ ràng hậu quả mà mình không thể thừa nhận.

Nếu anh cô thật trừ đi cô ta, nhất định Cận Tư Hàn sẽ điều tra ra, đến lúc đó thật một chút thời cơ đều không có, hoàn toàn đứng ở mặt đối lập, mà hai nước nhất định sẽ bộc phát chiến tranh.

Bất kể cân nhắc thế nào, cái này không phải là một ý kiến hay, anh đây là lo lắng cho mình mới làm ra quyết định hồ đồ này, nhất định mình phải ngăn cản.

"Nhã Nhã, chỉ có diệt trừ cô ta, Cận Tư Hàn mới có thể hồi tâm chuyển ý, chẳng lẽ em không muốn có anh ta sao?" An Nham thấy cô phản đối mãnh liệt, vẫn không nhìn được muốn thuyết phục cô.

"Anh, nếu anh thật diệt trừ cô ta, đời này em sẽ không nhận anh, em đây là nói lời thật lòng." mỗi chữ mỗi câu cô nói âm vang hữu lực, biết anh mình là một người vì chuyện của mình cái gì cũng đều làm được.

Nếu mình không ngăn cản anh, khẳng định anh có thể làm ra chuyện như vậy, về sau không cách nào kết thúc, không như bây giờ tự mình đem hết thảy tai ách giết từ trong trứng nước.

"Nhã Nhã..." An Nham nhìn không được thờ dài, em gái vậy mà vì anh phát ra lời thề độc, lần này thật đúng là không dễ làm rồi.

Nhìn thấy khẩu khí cô không giống như đùa giỡn, chỉ có thể âm thầm thu hồi tấm lòng lo nghĩ, dù sao đây cũng không phải là việc nhỏ.

"Anh, anh đáp ứng em đừng đựng cô ta, được không?" An Nhã thấy anh vì việc của mình mà bộ dáng bất đắc dĩ, đáy lòng cũng chưa xót khổ sở, lại không chỗ phóng thích, khẩu khí cũng dần dần mềm nhũn ra

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 390: Chỉ cần em vui vẻ, đều có thể

"Nhã Nhã, em đừng lo lắng, anh sẽ nghe em, anh sẽ không vi phạm ý nguyện của em, nhưng mà em phải đáp ứng anh, chiều cố mình thật tốt, không muốn cả ngày vì anh ta đau lòng chảy nước mắt."

Nhìn thấy em gái bị tình yêu giày vò mình đầy thương tích, đáy lòng của anh đau đớn như kim đâm.

Em gái anh luôn luôn có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh trước mặt An Nham, chỉ là đối với em gái thương yêu, hi vọng đem thứ tốt nhất đến trước mặt của cô.

Muốn nụ cười mãi mãi cũng dừng lại ở trên mặt của cô, mà không phải để cho cô thường xuyên rung rung nước mắt, Cận Tư Hàn vậy mà làm cho cô cả ngày lệ rơi đầy mặt.

Đáy lòng đối với Cận Tư Hàn hận ý càng sâu hơn một tầng.

An Nhã cúi đầu hơi gật đầu, hai đầu lông mày đau thương, lại để lòng người thương tổn, An Nham vì mình cái gì đều không làm được mà cảm thấy tức giận không thôi.

Quả dấm hung hăng đập vào trên mặt tường: "đông" một tiếng, An Nhã kinh hãi, hai mắt dầm lệ mông lung nhìn anh.

"Anh..." Giọng có chút run rẩy, anh vì mình giận đến như vậy, xem ra là mình thật làm anh bị thương rồi.

"Nhã Nhã, anh không có giận em, chỉ rất hận chính mình không có cách nào để cho em vui vẻ, Nhưng mà em yên tâm, anh nhất ngôn cửu đỉnh, chuyện đã đáp ứng sẽ không quên." lúc này An Nham mới có chút tỉnh ngộ lại, động tác của mình có nhiều thô lỗ.

An Nham không đành lòng ở chỗ này nhìn thấy em gái thương tâm, mà mình cái gì đều không làm được, quay người rời đi rồi.

"Anh..." An Nhã nhìn thấy anh đã quay người rời đi, đáy lòng ủy khuất một trận, trên gương mặt hóa thành nước mắt như dây trần châu đứt tí tách nện trên mặt đất không ngừng, lời nói cũng nghẹn ngào ở trong cổ họng rồi.

"Đem mọi việc của An Chi Manh từ nhỏ đến lớn đều tra rõ ràng cho tôi!" An Nham vừa ra khỏi cửa liền phân phó cho thủ hạ.

Tuy đáp ứng em gái không hề nổi sát tâm đối với cô, Nhưng mà vẫn muốn tra rõ ràng, không hiểu cảm giác quen thuộc này là tình huống như thế nào.

Lần trước tra hỏi, cái gì đều không moi ra được, chỉ trách Cận Tư Hàn trở ngại chính mình.

An Nham rên khẽ một tiếng, lên xe.

———— tòa thành tổng thống ————

An Chi Manh một mực ở trong tòa thành tổng thống, cảm giác chính mình cũng sắp mọc rễ rồi.

Không nên, không nên, tiếp tục như vậy không được, cô sắp nhân chết rồi! Ngay cả Bùi Á Hạo đều tái xuất rồi, cô sao có thể sa đoạn như thế! Thế là mỗi lúc trời tối, cô cảm thấy cần phải nung nấu với tổng thống đại nhân.

"Tư Hàn, em có chuyện muốn thương lượng với anh một chút!" Kì kèo mè nheo ở bên cạnh không chịu hoàn toàn nói hết lời, do dự không tiến lên.

"Làm sao vậy, em cũng có chuyện muốn trưng cầu ý kiến của anh nha! Thiếu phu nhân." Nhìn thấy An Chi Manh do dự ấp a ấp úng cố ý đùa giỡn một chút.

"em... Em..." Cô vẫn không dám nói ra, cúi thấp đầu, ánh mắt diêm dâm đáng yêu nhìn chằm chằm mặt đất, mũi chân diêm dâm mặt đất một chút.

"Nói đi! Việc gì anh đều đáp ứng em, chỉ cần em vui vẻ là được rồi, Manh Manh." Cận Tư Hàn nâng... mặt của cô lên đến trước mắt của mình, ra hiệu cô có chuyện gì mạnh dạn nói.

"em muốn đi học!" An Chi Manh dứt khoát nhắm hai mắt lại, hít thật sâu một hơi, lớn tiếng nói ra rồi.

"Ồ? Đến trường?" Nhìn thấy cô vợ nhỏ vì chuyện này áp a áp ứng nửa ngày, đáy lòng không khỏi mỉm cười, Nhưng mà lại có chút buồn.

"Tur Hàn, em tạm nghỉ học đã lâu như vậy, mà gần nhất một đoạn thời gian đóng phim đều không có đi, em muốn trở về học xong chương trình em còn chưa có xong, thuận lợi lấy bằng tốt nghiệp."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 391: Em muốn đi trường học

Nói hết tất cả đầu đuôi ý nghĩ trong lòng mình ra, khẩn trương nhìn phản ứng anh.

Dẫu sao mình vẫn bận quay phim, ít thời gian cùng anh sống chung, phần lớn thời gian để cho anh một người cô độc, cũng coi là một mình một phòng.

Lúc này mình thật vất vả kết thúc tất cả cảnh quay, hơn nữa trong thời gian ngắn cũng không có phim, rốt cuộc có thời gian cùng anh.

Cùng anh ăn cơm, cùng anh ngủ, cùng anh thức dậy, chuyện vất vả phức tạp trong cuộc sống cũng muốn cùng anh vượt qua.

Nhưng nghĩ tới còn chưa hoàn thành việc học, trong lòng thì có tiếc nuối, bạn bè người ta cũng sớm đã nhận bằng tốt nghiệp, nhưng mình còn kém một năm là được rồi.

Một mực nghỉ học đến bây giờ, không phải quay phim cũng bởi vì anh, mình luôn nên vì mình tranh thủ, đã từng vì có thể thi đậu hao tổn bao nhiêu tâm huyết cùng tinh lực, đến bây giờ cũng rành rành ở trước mắt.

"Manh Manh, em đi ngay đi! Chinh đồn xong chương trình học trở lại, anh cũng không hy vọng mẹ con mình sau này giáo dục con còn nói mình không có văn bằng đại học." Cận Tư Hàn quan tâm đồng ý cô đề nghị.

Còn đùa giỡn, hai chữ đùa trẻ ôn nhu đáy lòng của cô.

"Anh lại đáp ứng!" Mặt đầy kinh ngạc nhìn anh, như nhìn một người xa lạ vậy, "Em còn tưởng rằng anh sẽ không cho phép! Trước lâu như vậy em đều không có thời gian cùng anh."

"Manh Manh, sau này có chuyện gì, em trực tiếp nói, không cần nghĩ quá nhiều, chỉ cần là chuyện em vui vẻ, anh cũng sẽ ở sau lưng vô điều kiện ủng hộ em." Trong con người có cung chịu.

"Vậy chờ em chinh đồn xong chương trình học, em trở lại cùng anh." Cô chôn đầu ở trong ngực anh cọ cọ, mặt đầy thỏa mãn.

Anh nghiêm túc nói: "Nhưng là, có một quy định, em tuân thủ cho anh."

"Cái quy định gì?" Căng thẳng trong lòng, không nghĩ ra anh nói ra cái quy định gì.

"Là không cho phép ở nhà trọ, mỗi ngày bắt kể khuya đến bao nhiêu, ngồi xe trở lại." mặt Cận Tư Hàn đầy mỉm cười nhìn vợ bé nhỏ trong ngực.

"Chuyện anh nói bao lớn, em có thể làm được." An Chi Manh mặt đỏ lên, cũng biết anh đang suy nghĩ gì, ngoài miệng đáp ứng, trong lòng vui vẻ rốt cuộc giải quyết vấn đề mình.

"Vậy tối nay thưởng trước cho anh đi!" Mặt đầy cảm xúc từ từ đến gần cô, hô hấp càng ngày càng đến gần, không khí ẩm ướt ở trước mặt cô một trận ẩm ướt.

An Chi Manh dứt khoát hai tay khoanh ở cổ của anh, chủ động lại gần, hôn lên môi mỏng hấp dẫn, đưa ra cái lưỡi linh xảo thom tho ở trong miệng anh bắt đầu bơi.

Anh rốt cuộc không nhịn được ôm lấy cô, hướng phòng ngủ từng bước từng bước đi tới.

Áo quần rơi hết, thờ gấp không ngừng, một phòng xuân quang.

Sáng sớm An Chi Manh tỉnh lại, đáy lòng tràn đầy vui mừng, tối hôm qua vẫn hưng phấn, hôm nay lại có thể lần nữa trở lại sân trường xa cách đã lâu.

Lần nữa đeo túi lên hai vai, đi vào giày thể thao, buộc tóc lên thắt bím đuôi ngựa, hướng trường chạy tới làm thủ tục phục học.

Cận Tư Hàn vốn là muốn đưa cô đi, không chống cự nổi cô nũng nịu cự tuyệt, nói mình sẽ đoạt ngọn gió cô, thật ra thì đều là đùa giỡn, chính là biết công việc anh bận rộn mới không muốn như vậy.

"VẬY ít nhất để cho tài xế đưa em đến cửa trường học!" giọng Cận Tư Hàn không cho thương lượng.

An Chi Manh như một con gấu tới ôm anh.

"Em biết anh lo lắng cho em, yên tâm đi, em cũng không phải là trẻ con." Nũng nịu ở trước ngực anh lại cọ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 392: Tiểu bạch thỏ không trốn thoát lòng bàn tay

Đưa đến người nào đó tâm thần rạo rực, có chút tâm viên ý mã (mưa nắng thất thường), trong con người có bóng thoáng qua, thanh âm trầm thấp." không xuống nữa, cũng không cho phép đi."

An Chi Manh bị sợ trong nháy mắt nhảy ra, còn cố ý cùng anh cách một khoảng cách.

"Chủ tài xế, chờ lát nữa ở một ngã tư đường dừng lại là được rồi, chính cháu đi tới." An Chi Manh vừa nghĩ tới chờ lát nữa có thể trở lại trường học, tâm tình tung tăng.

"Thiếu phu nhân, lúc sắp đi Tổng thống đại nhân phân phó qua nhất định phải để cho tôi tự tay đưa cô đến cửa trường học, nhìn tận mắt cô vào cửa trường, nếu không không cho phép trở về." Tài xế khổ sở hơi cúi đầu, giải thích lý do mình không thể dừng.

"Dù sao anh cũng không thấy được, chú đi như vậy, coi như là nhìn cháu tiến vào, dù sao chú không nói cháu không nói, cũng không có người thứ ba biết." An Chi Manh chưa từ bỏ ý định lại cho ông chủ ý.

Tổng thống này, ra cửa còn phái người quản mình, chính là sợ anh lại ở nơi này lại là chỗ ấy quản mình, mới không để cho anh cùng đi.

Anh trực tiếp quang minh chính đại coi mình là một đứa bé, còn để cho chú tài xế giám sát mình, nhớ tới là ghét.

"Phu nhân..." Chủ tài xế khổ sở nhũn mảy, hai đầu đều không thể đắc tội, nhưng là khổ ép mình một tài xế nhỏ nhỏ.

"Được rồi, vậy thì đến cửa trường học đi! Tư Hàn nhất định là cho chú xuống từ mệnh lệnh, cháu không làm khó dễ chú." Mất hứng khoát khoát tay, tỏ ý ông tiếp tục lái đi.

Trong lòng đang không ngừng oán trách người nào đó chuyên hoành bá đạo, mình vốn là muốn đi bộ vào trường học.

một cái xe sang trọng dành riêng đến cửa trường học, học sinh lui tới đều kết bạn mà đi, nhỏ giọng lầm bầm cái gì, đây lại là thiên kim nhà giàu nào tới đi học.

Xe dừng lại, tài xế vội vàng xuống xe đến phía sau mở cửa cho An Chi Manh, một tay nhẹ nhàng ngăn ở đỉnh đầu cô, một tay vịn cửa xe.

sắc mặt An Chi Manh hơi bớt giận, sửa lại hai vai, lại qua loa vuốt ve tóc, lúc này mới bước ra khỏi xe.

"Lần này có thể đi được chưa! Cháu đã đến." An Chi Manh bữu môi bất đắc dĩ liếc chủ tài xế, bày tỏ mình đã an toàn tới, ông có thể đi trở về báo cáo.

"Thiếu phu nhân... Nơi đó..." Chủ tài xế nhắm mắt chỉ chỉ cửa, tỏ ý xem cô đi vào, mình mới có thể rời đi.

An Chi Manh giậm chân một cái, xoay người muốn rời đi, con thỏ nhỏ lông xù bọc sách nhảy tới giữa không trung vòng vo một vòng.

Chủ tài xế nhìn An Chi Manh dần dần đi xa, lúc này mới hô một cái, mỗi lần thi hành nhiệm vụ Tổng thống giao cho mình đều là dùng hết cái mạng già này.

Xoa xoa đầu đồ đầy mồ hôi, rất sợ Thiếu phu nhân không phối hợp, không nghĩ tới thuận lợi như vậy, lúc này mới lên xe rời đi.

"Nguyên lai là cô!" Bên người bạn học đi qua, có quen hay không, quen mặt không quen mặt cũng đang xì xào bàn tán.

"Cô làm sao tới trường học?"

"Chính là hồ ly tinh này câu dẫn Tổng thống đại nhân của chúng ta."

"Tổng thống đại nhân thân ái của chúng ta làm sao bị cô mê hoặc?"

"Cô còn có mặt mũi ở trường học chúng ta lác lư."

"Thật không biết Tổng thống là vừa ý cô điểm nào, tôi cảm thấy tôi so với cô tốt hơn nhiều."

Muốn không đi nghe những lời bàn kỳ kỳ quái quái, nhĩ lực (thính giác) mình thật sự là tốt, thanh âm nhỏ đi nữa đều có thể không tổn sức chút nào lọt vào tai.

Quá đáng hơn là có vài người cứ như vậy không nói lời nào, vừa nhìn thấy mình cứ như vậy âm dương quái khí (quái gở) hướng mình cười, cũng không biết mình nơi nào đắc tội các cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 393: Tiểu nam thần bao che

An Chi Manh không biết mình có nhiều người ghen tỵ, sự nghiệp nghệ thuật như mặt trời ban trưa thì thôi.

Còn có một người yêu anh tuấn đẹp trai, si tình trung thành với cô.

Đây chính là mộng tình nhân trong lòng tất cả thiếu nữ, lại có bao nhiêu người mơ tưởng để có thể cùng Tổng thống đại nhân oanh oanh liệt liệt yêu.

Hôm nay lại bị người nào đó hưởng toàn bộ, làm sao có thể không hận.

Thật sự là không nghĩ nghe lời bàn có chút chói tai này nữa, An Chi Manh yên lặng nhét tai nghe vào lỗ tai, mở âm lượng đến lớn nhất.

Cả người phảng phất đưa thân vào hiện trường ca hát, tâm tình lúc này mới tốt hơn nhiều.

Hoi nâng cằm lên là vì không muốn nhìn thấy những ánh mắt kia làm mình chán ghét, như gai ở lưng.

Như vậy, cảm giác tốt hơn nhiều, không khỏi theo âm nhạc bắt đầu hừ hừ ca, bước chân cũng nhẹ nhàng không ít.

"Chị yêu, chị yêu!" Kha Trạch Vũ một dáng vẻ sắp thờ không nổi, cố gắng nhón chân lên muốn vỗ tới bả vai cô.

Không biết làm sao mình thân cao quả thực có hạn, lại thêm mũi chân, cô lại đi ra ngoài một khoảng cách, không với tới.

Chỉ có thể lui lại, nhẹ nhàng vỗ cái eo cô, hoàn toàn không nghe được mình đang nói gì.

Mình cũng sắp la rách cổ họng cô cũng không có phản ứng, chỉ nghe âm nhạc từ lỗ tai cũng tới, xem ra thanh âm mở thật sự là có chút lớn!

"Ừm, em làm sao ở nơi này! Tiểu tử!" An Chi Manh cảm thấy có người đụng mình, lúc này mới bắt lại tai nghe, quay đầu nhìn lại, lại là cậu ta.

chạy xelâm kiểu tóc cậu rối loạn, tiểu tử mặc dù một vẻ người lớn đứng đắn, nhưng là càng dễ cho người cảm thấy vô cùng khả ái.

khuôn mặt Kha Trạch Vũ đỏ bừng, "Chị yêu, người ta mới không phải tiểu hài tử, em sau này phải cưới chị."

mặt mày Kha Trạch Vũ vui vẻ, mặt đầy nghiêm túc tuyên quyền, bắt chước thật là mình vậy.

"Em sẽ không sợ cậu em?" An Chi Manh cười, lại không nhìn được sờ đầu cậu, cố ý làm trò đùa.

"Cậu? à, chị yêu, có chị em mới không sợ cậu." Kha Trạch Vũ nghe được tên Cận Tư Hàn vẫn còn sợ hãi.

Dẫu sao mình nhớ vợ người khác, thường xuyên bị đòn nhất định là không thiếu được, nếu không phải mình bây giờ còn nhỏ, nhất định người tới tranh chị tất cả đều đuổi chạy.

"Tiểu quý, tốt lắm không nói giỡn, em làm sao ở chỗ này?" An Chi Manh cau mày, nín cười, hỏi ra nghi ngờ của mình.

"Chị yêu, thừa dịp cơ hội lần này em có thể mang chị đi, dù sao cậu cũng không ở đây." mặt con nít nghiêm trang sắp đặt kế hoạch mang An Chi Manh chạy trốn.

"Chị yêu, em mang theo mấy tấm thẻ vàng, chị muốn mua cái gì em cũng mua cho chị, nhất định sẽ không để cho chị chịu ủy khuất." Kha Trạch Vũ từ trong ngực móc ra thẻ vàng, ở trước mặt An Chi Manh giơ lên.

Tiểu quý này lần trước bị Tư Hàn giáo dục còn chưa đủ, lần này lại chưa từ bỏ ý định không thay đổi, lại ý đồ tới lừa gạt mình chạy, may chỉ là một đứa trẻ không tới mười tuổi.

Nếu không mình còn chưa nói được thì thật bị cậu trêu ghẹo.

"người bạn nhỏ Kha Trạch Vũ, em làm như vậy, mẹ có nói cho em là không đúng hay không." An Chi Manh chỉ có thể ngưng cười bắt đầu cùng cậu nói phải trái.

"Em không biết! Chị, chị cùng cậu cái lão nam nhân đó có thể có cái gì hạnh phúc! Không bằng cùng em chung một chỗ vui mà." Kha Trạch Vũ ở sau lưng dùng sức chèn cậu mình, thật là không biết trời cao đất rộng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 394: Kế hoạch A lừa gạt chị yêu chạy trốn

"A dừng a!" Trong phòng làm việc Cận Tư Hàn nhìn không được hắt xì một cái thật lớn, rõ ràng mình cũng không có sinh bệnh.

"Là người nào ở sau lưng nói xấu mình đây." đay lòng Cận Tư Hàn không khỏi nổi lên từng trận ý lạnh.

Lão... Lão già?

"hì hì ——" An Chi Manh dờ khóc dờ cười nhìn tiểu tổ tông, chọc ghẹo tới cùng: "em xác định cậu em nghe thấy em nói lời này, sẽ không đánh nát cái mũi nhỏ của em sao?"

Tuổi nhỏ còn như vậy, đây là ai dạy nha!

"Chị yêu, em thật thích chị, mà chuyện theo đuổi con gái, em thế là vô sự tự thông, chị cũng đừng nghĩ người nào dạy em." Kha Trạch Vũ giống như nhìn thấu cô nói chuyện, trực tiếp trả lời nghi vấn của cô.

"Về phần cậu sẽ đánh nát cái mũi của em, cái này chị không cần lo lắng rồi." bé vẫn là không nhìn được sờ lên mũi nhỏ của mình.

Dù sao cảnh tượng lần trước bị người nào đó điên cuồng đánh còn rõ mồn một trước mắt, nhưng mà nghĩ đến chị yêu, lại cảm thấy được toàn bộ đã không còn là vấn đề rồi.

Nếu chị yêu có thể theo mình bỏ trốn, đau một ít có đáng là gì đâu.

"cậu bạn nhỏ Kha Trạch Vũ, mặc kệ em nghĩ như thế nào, nhưng hiện tại chị muốn đi học." nhìn đồng hồ một chút, thời gian không sai biệt lắm: " có chuyện gì về sau chúng ta lại thương lượng."

"Vậy em có thể cùng đi với chị sao?" Kha Trạch Vũ chân ngắn một đường chạy chậm theo An Chi Manh, vừa chạy theo vừa hỏi.

"Tùy em! đừng quấy rối thì tốt rồi." An Chi Manh vô ý lại cùng bé dây dưa, tiểu quý này thật sự lạnh lợi, khả năng mình không phải đối thủ của bé.

"Tốt! túi sách của chị yêu có muốn em giúp chị xách không!"

"Chị yêu, muốn uống nước hay không?"

"Chị yêu, chị chậm một chút, chờ em với!"

"Chị yêu..."

Kha Trạch Vũ dùng sức, chân ngắn một bên chạy bình bịch bên cạnh An Chi Manh, một bên hỏi lung tung này kia.

Lòng tràn đầy quan tâm muốn chiều cổ chị yêu thật tốt, nhưng cô giống như không quá ưa thích mình ở bên cạnh.

Mặc kệ, chỉ cần mình kiên nhẫn không biết xấu hổ theo đuổi cô, dạng này về sau mình mười tám tuổi trưởng thành thì có thể thuận lợi cưới cô rồi.

vừa nghĩ người một lúc, An Chi Manh đã đi xa cách mình một chút, lúc này mới tập trung tinh lực đuổi theo sát bên.

Nhìn thấy Kha Trạch Vũ đuổi theo An Chi Manh dần dần đi xa, Bùi Á Hạo từ trong bụi cây đi ra.

"cuối cùng chúng ta lại gặp mặt rồi! Manh Manh, gần đây em có khỏe không?" Bùi Á Hạo nhẹ giọng tự nhủ, đưa tay muốn đụng chạm đến người chỉ còn bóng đen.

"A... A, Á Hạo." An Chi Manh có chút ngoài ý muốn nhìn Bùi Á Hạo, ánh mắt quét qua trong phòng học, thế mà lại thấy được một thân ảnh quen thuộc khác.

"An Nhã?" Hôm nay là thế nào, vậy mà nhìn thấy nhiều người quen như vậy.

Trong phòng học ồn ào huyên náo, bởi vì cô đến liền an tĩnh lại một chút, vừa mới đang thảo luận về học sinh mới chuyển tới là An Nhã xinh đẹp như vậy.

Lúc này, An Chi Manh từ ngoài cửa tiến vào, một ít người trở nên bất động, da trắng nõn nà, vô cùng mịn màng, nụ cười xinh đẹp, trong mắt phảng phất mang theo tinh quang, tóc buộc cao lên rồi.

Đuôi tóc nghịch ngợm cuốn thành một cái lọn nhỏ nhỏ, ngón tay thon dài tinh tế, hơi vuốt vuốt tóc ngắn trước trán có chút xóc xếch.

mặc T-shirt trắng đơn giản, đầu gối quần bò rách ngang, chính là thanh thuần như vậy.

mỹ nhân trước mắt không phải An Chi Manh thì là ai đây.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 395: Nhiệt tình khác thường

trong mắt các nữ sinh lóe ra mơ hồ ghen tỵ và oán hận, dựa vào cái gì người phụ nữ này nhận hết ân sủng, may mắn như vậy, hạnh phúc như vậy, bị người hận như vậy.

"Manh Manh, cô đã đến rồi nha!" bộ dáng An Nhã không kinh ngạc chút nào, dường như đã sớm biết cô sẽ đến.

"cô... Sao lại thế..." An Chi Manh nói năng có chút lộn xộn, không rõ cô ta làm sao lại ở chỗ này.

Lại nói, hiện tại cô đã khỏi hẳn rồi hả?

"Tôi ở bệnh viện rảnh rồi, nghe nói cô đến đi học, tôi liền đến đây." An Nhã không chút hoang mang giải thích.

"Chị yêu, cô tránh ra, tôi muốn cùng ngồi với chị." Kha Trạch Vũ thật vất vả mới đuổi kịp An Chi Manh.

Lại phát hiện cô cùng một mỹ nữ khác nói chuyện, chính mình cũng tiến lên, lại phát hiện bên cạnh cô đã có người, liền mặt lạnh đi qua ra lệnh.

"Ai u! Thật đáng yêu!" về mặt Tô Khả Nghiên vô cùng thân thiết muốn sờ gương mặt Kha Trạch Vũ.

"Bốp!" Kha Trạch Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn bàn tay duỗi ra, trực tiếp đưa tay đánh rớt tay của cô.

nụ cười Tô Khả Nghiên lập tức cứng đờ ở nơi đó, đứa bé này thật sự là không để cho người ưa thích.

Nếu không phải đã sớm biết bé là cháu của Cận Tư Hàn, chỉ sợ sớm đã tát một cái.

"Kha Trạch Vũ, sao em đánh người như thế!" An Chi Manh ngượng ngùng xin lỗi Tô Khả Nghiên.

"Ai bảo cô ta mưu toan đụng khuôn mặt tuần tú của bản thiếu gia, mặt của tôi chỉ có chị yêu mới có thể sờ." khuôn mặt nhỏ béo múp míp, kiêu ngạo nhìn cô.

trong thoáng chốc An Chi Manh liền thấy bóng dáng người kia, thật sự là người một nhà, bộ dáng kiêu ngạo quả thực là khác cùng một khuôn đi ra.

"Không sao, tôi nhường chỗ cho các người thì tốt rồi!" bộ dáng Tô Khả Nghiên ra vẻ tiểu thư khuê các rộng lượng tha thứ, đứng dậy chuẩn bị rời đi nhường chỗ ngồi cho bọn họ.

"Hừ!" Kha Trạch Vũ không nói một lời lạnh lùng ngồi ở bên cạnh An Chi Manh, nổi lên đũa nghịch.

An Chi Manh chỉ có thể tràn ngập áy náy gửi lời cảm ơn gật đầu với Tô Khả Nghiên, hảo cảm từ đáy lòng đối với cô gái này nhất thời tăng gấp bội.

"Manh Manh, anh ta làm sao chịu thả cô đi ra vậy." An Nhã nhỏ giọng hỏi.

Luôn luôn không nhịn được muốn biết hết thấy về anh, dù cho những cái kia cùng với mình cũng không có quan hệ gì, thế nhưng tâm vẫn không khống chế được.

"An Nhã, chờ về sau cô nói chuyện yêu đương sẽ biết, chỉ cần cô nũng nịu với anh dùng một chút biện pháp là được rồi." mắt An Chi Manh đều là hạnh phúc.

Nhắc tới người nào đó, mới vừa vặn rồi đi không bao lâu bắt đầu có chút nhớ nhung rồi.

đôi mắt An Nhã sáng lên trong giây lát tối xuống, biết rất rõ ràng biết được càng nhiều, chính mình càng thụ thương, vẫn còn muốn làm bộ cổ giả bộ cười.

Thấy An Nhã cũng không có ý tiếp tục trò chuyện, lúc này mới yên tĩnh, bắt đầu nghe thầy giáo trên bục giảng bài.

Phía sau là An Khả sâu xa nhìn chăm chú, tựa hồ đang suy tư cái gì.

"Các bạn học, trong lớp có mấy bạn học mới, tôi cũng không giới thiệu, chỉ sợ có ít người đến hiện tại cũng cảm thấy bên người có không ít người lạ mặt, cho nên cũng không cần thiết nói quá nhiều rồi."

"Lần này trường học tổ chức sân khấu kịch tranh tài, lớp mình cũng được phân phối biểu diễn tiết mục, các người có nghĩ cách hay không?" thầy giáo trừng mắt lên nhìn phản ứng bên dưới một chút.

"đã biết đám nhóc các người có thể trốn liên trốn, kịch bản cũng không cần các người chọn, tôi đã chọn rồi." bộ dáng thầy giáo đã sớm biết rõ trong lòng, biết không có người nào sẽ chủ động.

"Liên diễn (Romeo và Juliet) đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 396: Hoàn toàn bất đắc dĩ, tiếp nhận

Dưới đài bỗng nhiên xao động lên, vẫn là có một chút lực hấp dẫn, nhưng mà vẫn không có người nào muốn hiến kế.

"Nam chính tôi đã chọn rồi, còn thiếu nữ chính cùng một đám diễn phụ thôi." Thầy giáo lạnh nhạt tuyên bố ý nghĩ của mình.

"A, đã sớm chọn rồi hả? Đó là ai vậy!"

"Tôi cũng không biết nha!"

"Trước đó đều chưa nghe nói qua!"

"..."

"Đừng ầm ĩ nữa! đến lúc đó tự nhiên mọi người sẽ biết nam chính, khẳng định sẽ không để cho mọi người thất vọng." Thầy giáo cầm sách gõ lên bàn một cái: "hiện tại vấn đề chủ yếu là người nào tới làm nữ chính?"

"Có tự đề cử mình hay không?" con mắt thầy giáo nhìn xuyên qua tròng mắt kính quét qua toàn bộ phòng học, phàm là người bị đảo qua đều cúi đầu.

Mãi cho đến khi An Chi Manh, cô không có cúi đầu xuống, ngược lại là thêm hứng thú nhìn lại thầy giáo.

"em..." Thầy giáo đang chuẩn bị nói chuyện.

"Thầy giáo, chọn cô ta đi, An Chi Manh diễn qua truyền hình, sân khấu kịch nhất định không có vấn đề."

"Đúng, đúng, liền chọn An Chi Manh đi!"

"Tôi cũng cảm thấy cô diễn cũng không có kém như vậy!"

An Chi Manh không hiểu bị mọi người đề cử ra, lúc này nghe thấy người khác khen mình diễn kỹ năng tốt, không biết là nên khóc hay cười.

"Này bạn học An Chi Manh, cô nguyện ý làm Juliet sao?" Thầy giáo cũng hoàn toàn không có nghe người khác lừa dối, cứ như vậy đối diện ánh mắt, nhìn chăm chăm vào cô.

"em... Thưa thầy..." An Chi Manh có chút do dự, lúc đầu cũng muốn trở về buông lỏng một chút, nghe một chút, không nghĩ muốn làm náo động gì đó.

"Mọi người còn muốn tận mắt nhìn xem em diễn xuất đó!"

"đúng nha!, đồng ý nha!"

Không biết là người nào ồn ào, không ngừng cổ động mọi người để An Chi Manh đồng ý, dù sao mọi người là đoàn kết nhất trí yêu cầu An Chi Manh là nữ chính.

Thậm chí trong đó có một số bạn học căn bản cũng không nhận ra An Chi Manh, căn bản cũng chưa có xem cô đóng phim truyền hình, liền khoe khoang kỹ năng cô diễn có bao nhiêu vô hạn.

Trong mắt trời tức, đều là biểu lộ muốn xem trò vui.

"Được rồi, thưa thầy em sẽ cố hết sức." Bất đắc dĩ chỉ có thể đáp ứng thầy giáo trước, đến lúc đó lại tìm thời cơ thoái thác rồi.

Ừm, nhất định có thể, nhất định mình có thể thoái thác, dưới đáy lòng không ngừng an ủi chính mình, đây chỉ là kế hoãn binh mà thôi.

Nếu ở trước mặt mọi người, bác bỏ mặt mũi thầy giáo cũng không tốt lắm.

Nếu sau khi biết đến việc phát sinh, An Chi Manh khẳng định sẽ hối hận chính mình mềm lòng đáp ứng trong nháy mắt rồi.

"OK, vậy chúng ta bắt đầu chương trình học hôm nay, còn lại vai phụ mọi người âm thầm thương lượng một chút, đến lúc đó tìm tôi báo danh thì tốt rồi." Thầy giáo thuận thế mở ra sách giáo khoa của mình, bắt đầu giảng bài.

An Chi Manh có chút hoảng hốt trong tiết học, hôm nay vừa mới đến không hiểu thấu bị người đề cử vai nữ chính, đây là may mắn? hay là bất hạnh đây?

Kha Trạch Vũ thì đắm chìm trong việc chờ một lúc nữa làm sao bắt cóc chị yêu, cũng không nhúc nhích đại não nhanh chóng vận chuyển chỉ số thông minh cực cao.

Đúng là mặc kệ nghĩ như thế nào đều trốn không thoát ma chướng của cậu, đáy lòng không khỏi có chút chán chường.

An Nhã thấy được bộ dáng cô tràn đầy hạnh phúc cảm giác vô cùng chói mắt, có lẽ thật như anh cô nói, chỉ khi cô ta biến mất, Tư Hàn mới có thể hồi tâm chuyển ý.

Đột nhiên bị ý nghĩ tà ác từ đáy lòng mình làm cho kinh hãi, tranh thủ thời gian lắt đầu, muốn đem ý nghĩ đáng sợ này từ bên trong đầu của mình đuổi ra ngoài.

"reng reng... reng reng..."

tiết học cuối cùng trôi qua, thầy giáo cũng dọn dẹp một chút rồi khỏi phòng học.

sắc mặt An Nhã có chút tái nhợt: "Manh Manh, thân thể tôi có chút không thoải mái muốn xin phép trở về nghỉ, lát nữa chúng ta gặp lại đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 397: Lão yêu bà!!!

"An Nhã, cô thế nào, muốn tôi đưa cô về hay không!" An Chi Manh có chút bận tâm nhìn thấy sắc mặt cô có chút không quá bình thường, quan tâm muốn đưa cô trở về.

Lại không nghĩ tới bị cô cự tuyệt rõ ràng rồi.

"Chị yêu, như vậy thật tốt chỉ còn lại hai chúng ta, chúng ta có thể cùng một chỗ rồi." Kha Trạch Vũ đáng vẻ tiểu nhân đắc chí, nhìn An Nhã rồi đi, đáy lòng thậm chí có chút hoan hô nhảy nhót.

An Chi Manh có chút bận tâm nhìn dáng người An Nhã đơn bạc, bước đi lao đảo, thật muốn tự mình đưa cô trở về.

"em nói bậy bạ gì đấy? Đây phòng học đều là người, làm sao cùng một chỗ rồi!" An Chi Manh có chút buồn cười nhìn người này nho nhỏ ý nghĩ hão huyền ở chỗ này.

"Đình linh linh... Đình linh linh..."

Kha Trạch Vũ còn không có đắc ý ở chỗ này, cuối cùng có thể đẩy ra người không có phận sự, chính mình và chị yêu trò chuyện, điện thoại di động lại

không thức thối vang lên.

"Lão yêu bà" ba chữ thỉnh thoảng hiện ở trên màn ảnh, An Chi Manh liếc một chút, trong lòng không khỏi thay đổi phương cảm thấy bí ẩn.

"Mẹ, uh m, uh m, uh m, được được được, con biết rồi!" Kha Trạch Vũ như một trái cà héo, có chút bất đắc dĩ nhìn điện thoại di động.

"Chị yêu, hôm nay em không thể giúp chị, em trở về một chuyến, thế nhưng mà em không nỡ bỏ chị nha!" bộ dáng thâm tình muốn sinh ly tử biệt thật sự là buồn cười.

"chị cũng vậy, chị cũng vậy, em tranh thủ thời gian đi về trước đi!" Bất đắc dĩ ứng phó nói, trong lòng lại nhắc tới, mau đi cho tiểu phiền toái trở về.

Nhón chân lên ôm lấy An Chi Manh, lúc này mới hài lòng rời đi: "Chị yêu, em sẽ còn đến tìm chị."

Mỉm cười gật đầu thăm hỏi, biểu thị mình rất vui vẻ, cuối cùng đưa tiểu tổ tông này đi, có phải mang ý nghĩa mình có thể tùy ý đi trong sân trường rồi hay không.

"An Chi Manh. Tôi cũng có thể gọi cô là Manh Manh sao?" Tô Khả Nghiên thấy người bên cạnh cô đều đi, lúc này mới có thời cơ lại gần.

"cô?" An Chi Manh biết là tiểu quỷ vừa mới nhường chỗ cho con gái, Nhưng cũng không biết cô ta là ai.

"Há, tôi là bạn học cùng với cô, có khả năng cô không biết tôi, tôi thế mà là Fan hâm mộ số một của cô." Tô Khả Nghiên thân mật tới vòng lấy cánh tay cô: "trước đó cô diễn (Nhất Diệp Tri Thu) tôi đều có nghiêm túc xem."

"cô tên gì?" Lần thứ nhất có người khen mình diễn tốt khoảng cách gần như vậy, trong lòng tự nhiên cũng rất vui vẻ, mỉm cười một cái, ý cười.

"Tôi đã quên nói, tôi tên Tô Khả Nghiên, không có ý tứ, nhìn thấy cô có chút kích động nho nhỏ, bản thân cô so với trên TV nhìn đẹp hơn nhiều rồi." Tô Khả Nghiên nạt trái lương tâm, Nhưng mà bộ dáng thành khẩn lại làm cho cô không hề sinh nghi.

"Khả Nghiên, Khả Nghiên, tên dễ nghe." An Chi Manh không nghi ngờ gì, còn vì mình có người ưa thích thật là đặc biệt, lúc này mới ngày thứ nhất liền có người kết giao làm bạn với mình.

"Chờ một lúc chúng ta cùng ăn cơm trưa đi! Một người cũng nhàm chán." Tô Khả Nghiên kéo bạn thân Diệp Thanh Tâm qua: "cô ấy cũng là fan của cô. Cô gọi Diệp Thanh Tâm."

"chào cô." bỗng nhiên Diệp Thanh Tâm bị cô kéo qua, có chút lờ mờ, ngượng ngùng lên tiếng chào, cùng Tô Khả Nghiên âm thầm nhìn thoáng qua nhau.

"A a a, chào cô chào cô." Một chút sau có hai Fan hâm mộ, An Chi Manh còn muốn nói chuyện với các cô, chuông vào học lại vang lên, chỉ có thể bất đắc dĩ coi như thôi.

Rất lâu chưa có trở lại lớp học, thật là có chút hoài niệm nơi này, cho nên toàn bộ hành trình đều nhìn chăm chú lên thầy giáo nói mỗi chữ mỗi câu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 398: Nghe nói, có quỷ

Hoàn toàn không có chú ý tới hai người bên cạnh một mực đang nói nhỏ nói cái gì, chỉ nói là khả năng mỗi ngày hai người đi học buồn chán, nói chuyện phiếm mà thôi.

"Đình linh linh... Đình linh linh..."

"Cuối cùng tan học rồi!" Tô Khả Nghiên duỗi hai tay ra thả lỏng thân thể một chút.

"Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm!" Hai người một trái một phải ôm vòng cánh tay cô, An Chi Manh cảm thấy vô cùng thân thiết, giống như trở về thời điểm cô và bạn cùng phòng sinh hoạt nói cười.

"Ai, Manh Manh, không biết sao? Gần đây bên trong đại lễ đường nghe đồn có chút không tốt." Tô Khả Nghiên tiến đến bên tai cô nhẹ nhàng nói.

"Ách, nghe đồn có cái gì không tốt?" Đáy lòng hiếu kỳ bỗng chốc bị kéo lên.

"cô cũng nghe nói chuyện kia có phải hay không." Diệp Thanh Tâm cũng nói lên, giống như mọi người đều biết.

"Là việc gì nha?" An Chi Manh nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, bộ dáng Bảo Bảo hiếu kỳ.

"Kỳ thật cũng không có gì! Lúc buổi tối, gần đây có người đi qua đại lễ đường, thường nghe được bên trong có tiếng ca, thâm trầm, mô phỏng là hát hí khúc."

"Còn có người lớn gan, nằm sấp ở cửa, nhìn xuyên qua khe cửa một chút, loáng thoáng nhìn thấy có thiếu nữ áo trắng tóc dài..."

"Ha ha, Mạnh Mạnh!" trong lòng Diệp Thanh tự nhủ đến một nửa liền vỗ bả vai An Chi Mạnh một cái.

"A!" Đây lòng run rẩy một trận, thâm hàn khí, lúc này lại bị vỗ mạnh một cái, nhin không được hét lên một chút.

"Mạnh Mạnh, là tôi. Ha ha ha ha." Diệp Thanh Tâm lắc lắc tay của mình, bộ dáng được như ý.

"cô thật quá đáng ghét, tôi hoảng sợ chết rồi." An Chi Mạnh vỗ trái tim nhảy bạch bạch, đứng dậy liền rượt theo đánh cô ta.

Ở phía sau Tô Khả Hân một mực mỉm cười, nụ cười từ từ lạnh, bứt lên khoe miệng hừ một tiếng, lòng tràn đầy khinh thường.

Không biết nguyên nhân gì, buổi sáng nữ chính An Chi Mạnh định ra phía sau, cái nhân vật khác cũng có người lục tục ngo ngoe đến ghi danh, diễn viên đầy đủ hết rồi.

Lão sư yêu cầu bọn họ buổi chiều mang kịch bản tập một lần, đại khái tìm xem cảm giác trở về lời kịch.

"A! Là Bùi Á Hạo!"

Còn không có vào lễ đường, liền nghe bên trong có tiếng ồn ào.

Trên đài này một người đàn ông nở nụ cười long lanh, quanh thân phát ra ánh sáng không phải Bùi Á Hạo thì là ai.

Lần này nam chính sân khấu kịch lại là anh!

Cái này giống như là chuyện đương nhiên, anh muốn nương tựa theo (Nhất Diệp Tri Thu) lấy vai nam chính tốt nhất chỉ sợ là không có bất cứ vấn đề gì, bây giờ muốn trở về tiếp tục đào tạo thêm, thế nhưng mà toàn thân đầy hào quang, làm sao có thể khiêm tốn lại?

Nam chính Romeo, không phải anh, thì thuộc người nào?

Bùi Á Hạo cũng có chút kinh ngạc nhìn nữ chính tới chạm mặt lại là cô.

Chứa đầy ý cười, nhưng không có nhiều lời, gật đầu ra hiệu lẫn nhau một chút.

Loại ăn ý này ở trên sân bọn họ phát huy vô cùng tinh tế.

Về sau tập luyện mấy lần, vậy mà Bùi Á Hạo đem tất cả phần diễn quen thuộc đến một từ không bỏ sót xuống dưới.

Nhìn đến chính mình nỗ lực cố gắng, kiến thức làm diễn viên cơ bản cũng không thể rơi xuống rồi.

Nuốt nước miếng một cái, An Chi Mạnh chủ động yêu cầu lưu lại luyện thêm một hồi, Bùi Á Hạo còn có chuyện, xin lỗi nhìn An Chi Mạnh một chút: "tôi đi trước rồi."

Tô Khả Nghiên và Diệp Thanh Tâm biểu thị sẽ lưu lại theo cô, để cho cô không cần lo lắng.

Một khi An Chi Mạnh rơi vào trạng thái làm việc thì dễ dàng quên thời gian, không ngừng phỏng đoán tâm tư, ngữ khí, động tác cùng thần sắc Juliet.

Thời gian từng phút từng giờ trôi qua, cô lại giống như không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 399: Chuyện ma quái? ? ? ?

Cho đến khi đứng dậy đi lại, muốn buông lỏng thân thể hơi mệt một chút, kịch bản "Phanh" một tiếng rơi trên mặt đất.

Trong lễ đường trống rỗng, thậm chí có tiếng vang, cái này mới đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Chỗ này giống như yên tĩnh có chút đáng sợ, các cô đi nơi nào, ý thức nhìn đến chỗ ngồi của các cô, lại phát hiện không có một ai.

Quay đầu quét một vòng toàn bộ lễ đường, vậy mà chỉ còn lại một mình, tâm bỗng nhiên nhớ đến.

Bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng chinh lý quần áo vụn vặt, An Chi Manh nhanh chóng quay đầu nhìn, tưởng rằng các cô đến rồi.

Thế nhưng mà chỉ thấy một bóng trắng thoắt qua trước mặt, trong đầu đột nhiên nhớ tới cái truyền thuyết lúc ban ngày kia.

Nhất thời cảm giác được máu huyết trong thân thể cấp tốc bị làm lạnh, đông kết rồi.

Trái tim giống như bị một bàn tay vô hình nắm chặt, hít thở không thông.

Toàn bộ thân thể như cành khô lác lác trong gió thu, trong đầu trống rỗng, tứ chi run rẩy giống như cắm rễ ngay tại chỗ, không cách nào xê dịch nửa bước, cả người lâm vào trong tuyệt vọng vô tận.

Bỗng nhiên rơi vào một cái ôm ấm áp, quay đầu nhìn lại là anh, tâm nhấc lên lúc này mới dễ xuống.

Cận Tư Hàn nhìn thấy người phụ nữ trong ngực bị dọa đến không còn tí máu, trong lòng dâng lên một trận tức giận, là ai lại dám to gan như thế.

"Ti... Tư Hàn!"

Hơi híp mắt lại, bộ dáng cô run lẩy bẩy hoàn toàn rơi vào đáy mắt của anh: "chúng ta trở về."

An Chi Manh không nói gì chỉ bị anh ôm lấy chậm rãi đi ra lễ đường, thân thể run rẩy lúc này mới chậm rãi bình phục lại.

"Không muốn tìm các cô phiền phức." An Chi Manh ngẩng đầu nhìn người đàn ông đã ở biên giới bộc phát, nhẹ nhàng hôn gương mặt của anh một chút, biểu thị chính mình đã không có chuyện.

"Có thể là quên em ở nơi đó rồi." Nhìn thấy cô vợ nhỏ trong lòng thiện lương ôn nhu, đối với những người trên cột cô cảm thấy càng thêm tức giận.

Ngày thứ hai, An Chi Manh luôn mãi bảo chứng sẽ không giống tối hôm qua, lúc này mới được anh thả ra.

"Bảo vệ tốt thiếu phu nhân an toàn."

"Vâng, tổng thống đại nhân."

"Manh Manh, tối hôm qua vì sao chúng tôi trở về không thấy được cô nha?" Trước kia liền thấy tối hôm qua hai người biến mất không khỏi lên chào hỏi.

"Tôi không tìm được các người thì trở về rồi." An Chi Manh nhàn nhạt trả lời, giống như cái gì đều không phát sinh.

Hai người cười một tiếng, bộ dáng tất cả âm mưu được như ý đều rơi vào trong mắt An Chi Manh.

Hôm nay vẫn là trốn tránh một chút đi, có thể không gây chuyện thì không gây chuyện, thật vất vả mới được thả ra đi học, nếu là nháo ra chuyện, quay đầu lại bị nói.

Căn cứ tâm tính như vậy, An Chi Manh cũng không thân cận hai người giống hôm qua, một mình tiến về lễ đường rồi.

"Á Hạo, hôm qua anh tới kịp nói chuyện cùng tôi." Xa xa thấy anh đứng ở giữa sân khấu luyện tập một mình, nhin không được mở miệng mang theo oán giận nói.

Cứ như vậy nhìn thấy cô từng bước một tới gần mình, tâm bình tĩnh cũng bắt đầu mờ, hơi gọn sóng.

Mất thấy lúc muốn đến bên cạnh mình.

"Kẹt kẹt kẹt kẹt..."

Mất Bùi Á Hạo thấy được đèn lớn lác trên đỉnh đầu cô có xu thế muốn rơi xuống.

Không hề nghĩ ngợi nhanh chóng ôm cô vào trong ngực, đưa lưng về phía đèn lớn đột nhiên rơi xuống.

"A!" Bên tai vang một tiếng thật lớn, sau đó cảm giác được một dòng dịch thể ấm áp ở trên mặt của mình, theo sát phía sau ôm thân thể cũng chậm chậm trượt xuống.

An Chi Manh run rẩy quay người ôm lấy thân thể Bùi Á Hạo lao đảo muốn rớt xuống đất, vẫn là không có đỡ lấy, chỉ có thể mặc cho anh trượt xuống đất.

Đầy mắt đều là máu, dùng tay đè chặt sau gáy của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 400: Dẫn dần kiên cường

Lại phát hiện làm sao cũng ngăn không được, nước mắt cũng như vỡ òa, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Lúc này trường học giống như có một bầu không khí âm lạnh đang tới gần, muốn đến họa sát thân, cảm giác mủi phần khủng bố, bình thường trong sân trường không có yên tĩnh, rất nhiều tiếng nghị luận, cũng không biết trước khi trường học yên tĩnh xảy ra chuyện gì.

ở trong bệnh viện, Bùi Á Hạo đang nằm trong phòng bệnh.

Tay An Chi Manh ở bên ngoài, tất cả trên mặt đều là nước mắt.

Lại một lần, lại một lần vì cô mà bị thương.

Tại sao phải trợ giúp cô? Tại sao phải vì cô mà thụ thương? Tại sao phải để chính mình càng ngày càng áy náy? Tiếp tục như vậy, chính mình thiếu anh mãi mãi cũng không rõ, vĩnh viễn...

Trong thoáng chốc, cô tựa hồ nghe Cận Tư Hàn thì thầm ở bên tai cô: "em một mực thối lui để cho người khác sẽ một mực áp bách, em vĩnh viễn nhượng bộ là em mềm yếu, Manh Manh, kiên cường đứng lên."

Đúng nha, chính mình là người muốn đứng ở bên cạnh anh Cận Tư Hàn, sao có thể bị đánh ngã ở chỗ này?

Thế nhưng mà, những ngày này cô đã làm chuyện gì! Tự cho là đúng nhường nhịn hai tai không nghe việc phía trước, lại để cho tiểu nhân đắc chí, để người bên cạnh mình thụ thương!

Cô, An Chi Manh! Cũng không muốn làm tiểu cừu non mềm yếu rồi!

Bối cảnh trước tường trắng tinh, An Chi Manh cắn môi dưới, trong mắt ngấn đầy nước mắt, ánh mắt lại vô cùng kiên định và dứt khoát.

"Qua gọi Tổng Húc tới." Giọng nhẹ nhàng, khí thế lại không thể bỏ qua.

Người thủ hạ do dự một chút, khổ sở nói: "Nhưng mà... An thủ tướng cũng không cho phép."

An Chi Manh lạnh lùng nhìn người kia một chút: "An Nham là thủ tướng của anh sao? Anh ta sắp đi, còn có thể ở nơi này quản người của quốc gia chúng ta sao?"

Người kia lập tức cúi đầu xin lỗi: "Thật có lỗi với thiếu phu nhân, tôi lập tức qua mạng Tổng Y sinh tới!"

Muốn trở thành quốc mẫu một nước, chuyện đầu tiên, chính là muốn làm cho tất cả mọi người đều trở thành người của cô, để bọn họ kính sợ cô, kính yêu cô, mãi mãi cũng sẽ không tổn thương cô.

Nghe tin Nhu Nhu và Huyền Huyền đang chạy đến bệnh viện, nhìn thấy An Chi Manh như vậy, đứng ở bên ngoài, nắm thật chặt hai nắm đấm, con mắt đã khóc đến sưng đỏ rồi.

Trên mặt cô non mềm không còn một tia mềm yếu, biểu lộ lạnh lùng, để cho người ta rung mình một cái.

Thật giống như thấy được Cận Tư Hàn đứng ở trước mắt, khí thế như thế, không giận mà uy.

"Manh Manh..." Nhu Nhu tiến lên hai bước, nấp mấy môi hỏi: "Á hạo đâu? Anh thế nào rồi hả? Cậu có bị thương hay không?"

Trông thấy người quen, trong nháy mắt ý thức vừa mới rãng chống đỡ lập tức liền sụp xuống, cô nhìn thấy Nhu Nhu, mím môi, cái mũi nhú một cái liền muốn khóc lên: "Nhu Nhu! Tôi lại làm sai rồi!"

Hai người mau tới ôm lấy cô, nhất thời cũng không biết làm sao an ủi cô, càng lo âu Bùi Á Hạo phẫu thuật bên trong.

Thân thể mới tốt một chút, liền không nghe khuyến cáo tái xuất làm việc bây giờ lại lập tức bị nện rồi...

Tay Nhu Nhu run rẩy, cô thật muốn vào xem, người nào mau tới, nói cho cô biết, Bùi Á Hạo người hiền có trời phù hộ, hết thấy mạnh khỏe.

Nhìn ra được, những ngày này Tổng Húc trôi qua cũng không tốt.

So với trước đó bộ dáng sạch sẽ lịch sự, giờ phút này nhìn qua anh càng thêm một phần tang thương và chán nản, đi đến trước mặt An Chi Manh, hai

người ánh mắt tương giao ngăn ngùi, Tống Húc đẩy kính mắt thần nhiên nói: "cô yên tâm, tôi có thể cứu anh một lần, thì có thể cứu anh lần thứ hai."

Lướt qua nhau, không thể nghe thấy hai chữ "Cảm ơn" nhẹ tung bay, lại chuẩn xác không sai truyền vào trong lỗ tai An Chi Manh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 401: Giết người

Anh tạ ơn mình cái gì chứ? Là mấy ngày qua nói cho anh tình huống An Nhã, hay là nói trợ giúp anh đi ra? Nhưng những thứ này cũng không quan trọng.

Tống Húc anh, đang dùng hành động nói cho mình, tất cả mình làm, cho dù có người không thể hiểu được, nhưng vẫn sẽ có người cảm ơn. Đây chính là cái gọi là ban ơn, là người tốt.

Trầm mặc chốc lát, An Chi Manh ngẩng đầu lên nói: "Tớ phải về trường học."

"Hey?" Huyền Huyền kinh ngạc nói, "lúc này cậu còn trở về làm gì?"

Trở về làm gì?

"Tớ không thoải mái, làm sao có thể để cho người khác thoải mái?" An Chi Manh nói, "Nhu Nhu, tớ đi một lát sẽ trở lại, cậu ở chỗ này trông nom, nếu Á Hạo đi ra gọi điện thoại cho tớ."

Nói xong cũng không chờ các cô trả lời, đứng dậy đi ra ngoài.

"..." Huyền Huyền nhìn Nhu Nhu, lại nhìn An Chi Manh, cuối cùng giậm chân một cái, lo lắng đi theo, "Manh Manh chờ tớ!"

Tiếp tục như vậy, cũng đừng xảy ra chuyện gì tốt.

Trong trường học, lúc này mấy người kia đang ở trong phòng nghỉ ngơi vừa nói vừa cười, trên đất xóc xếch cũng không có ai đi thu dọn.

"Buồn cười, thật là không biết tại sao, cho là nữ nhân vật chính trên thế giới đều do cô tới diễn sao?"

"Khá tốt đúng lúc lại quá giang tiểu Thiên vương Bùi Á Hạo, đây là cái vận **** gì hay không?"

"Chính phải chính phải, cô như vậy ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi, nhất định sẽ thu nhận cô!"

"..."

Mấy thanh âm này An Chi Manh đều có ấn tượng, có thể không phải là Tô Khả Nghiễn bọn họ mấy ngày nay đánh danh tiếng bạn bè vậy ở bên người cô loạn chuyên sao.

Trong nội tâm ức chế tức giận bên ngoài, chẳng biết tại sao, còn có thương cảm.

Cô thật là thất bại, ngay cả một cô bạn thật lòng cũng không tìm được.

Một bên, Huyền Huyền lại cũng nghe không nổi nữa, một cước đạp cửa ra, vào cửa nói: "Các người nói loạn gì nữa!"

An Chi Manh sững sốt, cô chưa từng nghĩ Huyền Huyền từ trước đến giờ nội liễm sẽ vì mình lại đi đạp cửa! Trong nội tâm âm áp, ít nhất, cô còn có hai người bạn thật lòng không phải sao?

hai tay Tô Khả Nghiễn khoanh ngực đi tới, mặt đầy khinh thường, "Yêu, đây là người nào nha, lại tới thay cái bả tình đó ra mặt..."

Mấy người đi ra mới nhìn thấy An Chi Manh đứng ở sau lưng Huyền Huyền, lời muốn châm chọc cũng cầm ở trong cổ họng, "An, An Chi Manh."

"Tại sao không nói?" An Chi Manh cười nhạt, "Nói tiếp đi!"

kéo Huyền Huyền về phía sau, bảo hộ ở sau lưng, rất sợ làm cô bị thương.

Mấy người thấy chuyện bại lộ, dứt khoát trở mặt.

Xúi giục người đàn ông bên người tiến lên.

An Chi Manh mắt lạnh nhìn người đàn ông từng bước một đến gần mình, thân cao một thước tám, lạnh lùng nhìn anh ta.

Chỉ thấy anh ta đưa ra một cái tay, hướng trên mặt mình gọi, tay cô trong nháy mắt nâng lên.

Chỉ nghe trong không gian thu hẹp, tiếng người đàn ông kêu thảm thiết như giết heo vậy, kia một tiếng "Rắc rắc", cánh tay đại khái chặt đứt đi.

Lần này, Tô Khả Nghiên bọn họ cũng trợn mắt hốc mồm, ai cũng không có nghĩ tới nhìn An Chi Manh yếu ớt sẽ có lực sát thương lớn như vậy.

"Tiếp theo, ai chuẩn bị tới nhận lấy cái chết?" Hung hăng trợn mắt nhìn, An Chi Manh đóng cửa phòng nghỉ ngơi lại.

Tiếp theo nơi này là Tu La địa phủ, sẽ là cô An Chi Manh.

Những người này tổn thương bạn của cô, nếu không biết hối cải, thì dùng thân thể đau đớn đi nhớ!

"a!"

"Giết người rồi!"

"A —— "

Huyền Huyền ở một bên lắc đầu, rõ ràng cô cùng tới chính là vì phòng ngừa xảy ra chuyện, có thể hiện đang tại sao... Cô cảm thấy thật là thoải mái?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 402: Chương 402 đánh chính là cô

chương 402 đánh chính là cô

Ai nha, đắc tội nữ vương Taekwando năm đó, thật đúng là một chuyện làm người ta khổn khổ.

trên đường trở về, An Chi Manh bất ngờ rất an tĩnh, cô một tay chống cằm, vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

Bên ngoài đi vội vã, cũng không ai giữ được ai, thế giới như vậy, mới là thật sao?

Huyền Huyền cúp điện thoại rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, "Manh Manh, Á Hạo đã ra rồi, không có gì đáng ngại, chẳng qua là lần này đập trúng đầu, có chút máu bầm, bây giờ còn chưa tỉnh."

"Ừ." Cô buồn rầu lên tiếng đáp lại, tiếp lại không nói.

Huyền Huyền thở dài, quả thực không biết làm sao an ủi cô.

Phát sinh chuyện như vậy, trong lòng ai cũng không tốt. Chủ yếu hơn chính là, là hai lần, trong lòng Manh Manh nhất định tự trách chết.

Thật lâu, lại nghe thấy cô đột ngột tới một câu, "Cậu nói, có phải tớ làm sai hay không?"

Coi như là cô, tùy tiện, thật ra thì cũng sẽ thương tâm áy náy.

"Chúng ta mau trở về đi thôi, Nhu Nhu một người trông nom tớ cũng không yên tâm."

"Chờ một chút!" An Chi Manh bỗng nhiên nói, "Tớ muốn đi mua một ít cháo mang về, Nhu Nhu trông lâu như vậy, nhất định đói."

lòng Huyền Huyền âm áp, ai nói An Chi Manh xấu? Thật ra thì cô so với ai khác đều hiền lành, đều thận trọng.

Trong phòng bệnh chỉ mở một cái đèn, dưới ánh đèn lờ mờ, Bùi Á Hạo ngủ say.

An Chi Manh ngồi vào bên người anh, nhìn khuôn mặt anh như đứa trẻ ngủ say vậy, không nhìn được sờ gương mặt anh.

Rõ ràng là tràn đầy sức sống, nhưng giờ phút này nhìn tái nhợt vô lực như vậy.

—— tất cả đều lỗi của cô.

Chỉ ở bên người anh như vậy để cho cô bồi đi, dù là chỉ có một hồi, cũng rất khá.

bên trong phòng bệnh trắng tinh, thiếu nữ nằm ở trước giường bệnh thiếu niên, tay cầm tay đã tiến vào mộng đẹp ngủ say.

Trong mộng, hai người có phải làm mộng nhau giống hay không, cũng không ai biết.

Nhu Nhu com nước xong trở lại chính là thấy cảnh tượng như vậy, cô sợ hết hồn, vội vàng kéo Huyền Huyền đi tới.

"Tổng thống đại nhân, ngài làm sao tới!"

Nguyên lai là Cận Tư Hàn đang đứng ở trước phòng bệnh, giống như xuyên thấu qua kính nhìn vào trong, nhưng anh cũng không có đi vào.

Nhìn qua sắc mặt anh cũng không tốt.

"Không có gì, chiếu cố thật tốt bệnh nhân đi, không cần nói cho Mạnh Mạnh tôi đã tới." Nói xong anh sai bước đi.

Hai người đầu óc mơ hồ vào phòng bệnh, nhìn thấy An Chi Mạnh nằm ở trước giường bệnh kéo tay Bùi Á Hạo, lập tức hiểu rõ cuộc là tình huống gì.

Lần này giống như phát sinh chuyện lớn.

trong lâu đài, Cận Tư Hàn chỉ ngồi ở trên ghế sa lon như vậy đợi An Chi Mạnh suốt một đêm, nhưng cô vẫn không có trở lại.

Trời đã sáng choang cô mới trở lại lâu đài, một ngày mệt nhọc, bởi vì chuyện này bây giờ cả người cô đều mệt mỏi, chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc thật ngon.

Thời gian này, Cận Tư Hàn cũng đã sớm đi ra ngoài làm việc, hơn nữa nghe nói hôm nay An Nham sẽ rời nước S, anh đại khái sẽ đi đưa An Nham.

Nhất định rất bận rộn đi.

Nhưng mình thật... Thật nhớ anh, muốn nói tất cả chưa xót cùng ủy khuất, nhiều như vậy.

"Thiếu phu nhân, bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong, bây giờ đưa đi lên sao?"

Lắc đầu một cái, An Chi Mạnh áy náy cười một tiếng, "Không cần, chú quản gia, cháu không muốn ăn."

"Sợ là tối hôm qua chơi thật cao hứng bây giờ ăn không trôi đi."

Thanh âm trầm thấp dễ nghe từ phía sau lưng truyền tới, nhưng là giọng cũng không phải giống ngày thường tràn đầy cung chiêu như vậy, ngược lại không như nói trong thanh âm âm thầm tức giận ngay cả mình đều nghe rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 403: Cô tới lấy lòng tôi

Nhưng là... Chủ nhân của cái thanh âm này, Cận Tư Hàn, hôm nay anh không có đi làm sao?

Cũng mặc kệ như thế nào, ở nghe được thanh âm này, trong lòng An Chi Mạnh kích động, đều không thể so sánh.

Anh... Ở nhà!

Quản gia khom lưng một cái, thức thối lui ra ngoài, để thời gian lại cho hai người.

Nhưng là, cô không hiểu, tại sao Cận Tư Hàn muốn tức giận như vậy, mình lại làm sai điều gì sao?

"Tư Hàn..."

"Không muốn kêu tên tôi." Cận Tư Hàn lạnh lùng nói, "tối hôm qua cô lại đi đâu vậy?" (tức giận nên đổi xưng hô)

Tối hôm qua? Tối hôm qua mình canh giữ ở bên người Bùi Á Hạo, nhưng là thế nào, anh là bởi vì mình bị thương, tự có trách nhiệm chiếu cố anh.

"tối hôm qua em..." Lời đến khóe miệng nhưng lại dừng lại, An Chi Mạnh quả thực không nghĩ nhắc lại chuyện này, "Anh không có đi đưa An Nham sao?"

Cô tự mình để Tống Húc ra ngoài, chẳng lẽ An Nham không có làm khó Cận Tư Hàn? Trong này giống như là đã xảy ra chuyện gì sẽ mới biến thành như vậy.

Cô... Thật không nghĩ cho Cận Tư Hàn thêm loạn.

"Cô còn sẽ quan tâm tôi, không phải là vì Bùi Á Hạo, chuyện gì cũng làm được sao?"

"Em không có..."

Cận Tư Hàn một cái nắm được cằm cô, ánh mắt ác liệt, "Như vậy, cô tới lấy lòng tôi."

Anh đang nói gì?

Mắt An Chi Manh trừng thật to, trong mắt có ủy khuất, nhưng là Cận Tư Hàn không hiểu cô, còn hiểu lầm mình như vậy.

"Em không muốn!" đầu bỏ qua một bên, lạnh lùng nói, "Em không muốn, anh buông ra!"

Cô cử động hoàn toàn chọc giận Cận Tư Hàn, anh nghiêng người để An Chi Manh ở trên tường, "Cô chỉ không muốn như vậy? Hay là nói còn muốn đi bên người Bùi Á Hạo? Cô có tin hay không tôi để cho anh ta ở nước R lẫn lộn không được!"

"Không muốn!" lời cầu khẩn bật thốt lên, nhưng khi nhìn bộ dáng Cận Tư Hàn phần nộ cô có thể làm gì?

Cô thật sự là thiếu nợ Bùi Á Hạo quá nhiều.

"Được, em lấy lòng chính là anh." Lời vừa ra khỏi miệng, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống.

Câu cổ Cận Tư Hàn, một bên khóc một bên nhón chân lên, vụng về hôn đôi môi anh.

Nước mắt ngấm nhuộm môi hai người, khiến cho nụ hôn này khổ sở như vậy.

Đáng chết! Đáng chết đáng chết! Anh rõ ràng là không muốn để cho cô khóc! Nhưng là bây giờ chuyện của mình làm, cùng người khi dễ cô có cái gì khác biệt?

"Không cần." Đẩy cô ra, Cận Tư Hàn xoay người rời đi, nhưng An Chi Manh kéo anh lại.

"Van cầu anh, không cần đi..." Không nên để cho cô một người, bồi bồi cô đi!

Một khắc kia, trong lòng không vui toàn biến thành hư ảo, chỉ còn lại nhu tình.

Nhẹ nhàng ôm lấy cô, thân thể mềm mại giống như phụ thuộc vào ở trên người anh, tốt đẹp như vậy, để cho người mê.

Làm sao chịu buông ra, làm sao có thể buông ra?

"Manh Manh... em vĩnh viễn là của anh."

Mơ mơ màng màng, An Chi Manh nghe lời tỏ tình tốt đẹp nhất, âm áp, thẳng đến đáy lòng.

—— ừ, em, vĩnh viễn là của anh.

thân ái, Tổng thống đại nhân.

——phi trường——

Còn một giờ đồng hồ phi cơ phải cất cánh, An Nham đứng ở phòng chờ máy bay, chân mày hơi nhíu.

Anh phải trở về, nếu không, nội bộ sẽ náo loạn.

Cận Tư Hàn đáng chết, lại để cho Tịch Cẩm Viêm cùng Phó Thắng liên thủ để bắt anh, chiều này giải quyết tận gốc chơi không tệ.

Nhưng là, anh cũng nên trở về một chuyến.

em gái anh, Noãn Tâm của anh... Đến tốt cùng là còn sống phải không. Mà An Chi Manh lại là thân phận gì, mình lại không tra được!

"máy bay bay đi thủ đô nước S sắp cất cánh, mời..."

Gặp lại, tôi sẽ còn trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 404: Động đất rồi ! ! !

Không lâu sau, hết thấy càng ngày càng tốt, Bùi Á Hạo khôi phục xuất viện, Cận Tư Hàn cũng không có hỏi gì nhiều, Mạnh Mạnh lại không quản việc vất vả, toàn tâm toàn ý học tập.

Toàn bộ đều đã tô son trát phấn tốt như vậy.

Cô muốn đi học, trở thành người phụ nữ xứng với Cận Tư Hàn, cũng phải —— có thực lực bảo hộ một bên người.

Mãi đến mấy ngày sau, thành phố T bị động đất rồi.

*

tháng 9 mưa nhiều, sáng sớm toả ra mùi đặc biệt làm cho tinh thần người ta phấn chấn, sáng sớm Cận Tư Hàn liền lấy đi bao lớn bao nhỏ, để lại An Chi Mạnh một mình trong phòng ngủ hồi lâu mới tỉnh lại.

An Chi Mạnh mở ra hai mắt bởi vì ánh nắng chói mắt, cô đem hai tay của mình cản ở trước mắt cho đến khi dần dần quen hoàn cảnh này, phát hiện Cận Tư Hàn cũng không ở trong phòng.

Có chút dự cảm bất an, lập tức mặc y phục ra khỏi phòng xem xét.

An Chi Mạnh ý đồ trao đổi nói: "Cận Tư Hàn, Cận Tư Hàn anh mau ra đây!" Cô lật tung toàn bộ nhà cửa đều vẫn như cũ không thấy được Cận Tư Hàn, bên trong lòng thêm kinh hồn bạt vía.

Ổn định lại tâm thần cô suy tư nên làm thế nào cho phải, nghĩ đến An Chi Mạnh liền mở ra truyền hình, quả nhiên có tin tức của Cận Tư Hàn. Chỉ thấy tin thời sự: sáng nay Thành phố T Nước R phát sinh động đất, nghe nói tử thương nặng nề, dẫn tới tổng thống Nước R Cận Tư Hàn tới thăm hỏi!

Xem hết tin trong não nhảy mất trống không, nghĩ thầm: nơi động đất sao có thể nói đi thì đi?

Anh là rường cột cả quốc gia, sẽ không có chuyện gì đâu? Là thật sao, hiện tại anh làm sao rồi...

Trong lòng tràn ngập rất nhiều ý nghĩ, trải qua lần lượt do dự, bồi hồi, vừa vặn hẹn Bùi Á Hạo, mấy ngày này anh làm hoạt động công ích, hẳn là sẽ biết một số.

Chỉ chốc lát sau An Chi Mạnh liền thay đổi trang phục tự mình lái xe đi đến studio của Bùi Á Hạo, cầm lấy điện thoại di động gọi điện cho Bùi Á Hạo.

"chào Ngài, số điện thoại ngài gọi đã tắt máy, xin gọi lại sau! Tút TUT TUT..."

Lặng lặng nghe, tâm tình theo mưa ngoài cửa sổ lạnh buốt, trong lòng có nghi vấn không được giải quyết, thật sự là khó chịu sắp khóc lên rồi. Cô kìm nén nước mắt quyết định qua công ty kinh tế Bùi Á Hạo thử hỏi vặn.

An Chi Mạnh ngồi trên xe ngừng ở trước cửa đợi Bùi Á Hạo, nhìn mưa ngoài cửa sổ tựa như đang suy nghĩ gì hốc mắt dần dần ướt lên, đột nhiên một hồi chuông điện thoại phá vỡ hết thảy cấp cho An Chi Mạnh một cái Pandora hộp báu.

An Chi Mạnh cấp tốc tiếp điện thoại: "này! Bùi Á Hạo, bây giờ anh ở nơi nào?! anh... Biết Cận Tư Hàn đi Thành phố T không?"

Tâm tình căng thẳng chờ đợi Bùi Á Hạo hồi phục, hy vọng có thể nghe được câu trả lời để người yên tâm, có thể hết thấy lại vẫn cứ như vậy không giống bình thường.

"Buổi sáng xem tin tức, thư ký của anh ta không có nói cho em biết sao?" Bùi Á Hạo vốn cho rằng An Chi Mạnh lần này là vì việc riêng hay là vì Cận Tư Hàn cảm thấy nản lòng thoái chí.

Không có! Đương nhiên không có!

chú Quân gia nói để cho cô không cần lo lắng, thật giống như đem mình loại bỏ bên ngoài.

An Chi Mạnh nghe được trả lời cả người đều rầu rĩ không vui tê liệt ngã xuống trên xe, điện thoại di động rơi xuống cũng không có nhặt lên nhìn bên ngoài phát ngốc.

Cô hi vọng Cận Tư Hàn đừng đi Thành phố T có thể quá ích kỷ, Cận Tư Hàn không chỉ là vị hôn phu của cô vẫn là tổng thống một quốc gia sao có thể bởi vì cô tư tâm mà làm ra loại quyết định này!

Giờ này khắc này một bên Bùi Á Hạo điện thoại cảm thấy không thích hợp liền hỏi: "Manh Manh, làm sao rồi hả?" Tâm tình mười phần cấp bách nhưng vẫn không có được trả lời chỉ nghe: Tút tut tut...

Bùi Á Hạo nhất thời cảm giác mình không có gì cả, giá trị anh bên người An Chi Manh chẳng qua là lúc có việc cần mới có thể được ân cần thăm hỏi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 405: Dem báo giấy đưa cho ta

Có lẽ thế này đã rất tốt, nhưng mà anh không vừa lòng, dựa vào cái gì Cận Tư Hàn khiến cho An Chi Manh bất chấp hết thảy.

Anh muốn trở thành Cận Tư Hàn có thể cho An Chi Manh vì chính mình lo lắng, quan tâm.

Nhưng mà, hết thảy có thể có biện pháp nào đến thay đổi đây?

Theo thời gian từng ngày trôi qua, vội vàng mà đến lại vội vàng đi, nó vẫn đối với chuyện này không có đưa đến một tia tác dụng.

Cận Tư Hàn vẫn không có tin tức, làm An Chi Manh mấy ngày nay ăn ngủ không yên lo lắng cho Cận Tư Hàn, vốn cho rằng thời gian có thể thay đổi hết thảy để cho cô biết thêm nhiều tin tức kết quả lại không làm người vừa lòng, còn có biện pháp gì đây?

Sau giờ ngó ánh nắng xuyên thấu qua màn cửa chiếu vào hoa lê làm bằng gỗ trên mặt bàn phát ra mùi thơm nhàn nhạt, một phần tưởng niệm cũng theo ánh mặt trời chiếu lấy toàn bộ Nước R.

Bùi Á Hạo nhớ tới ngày đó cùng An Chi Manh trò chuyện, anh lo lắng đến An Chi Manh, lại không tiện tìm đến cửa, suy nghĩ liền hẹn Nhu Nhu và Huyền Huyền qua tìm An Chi Manh.

—— mà còn, rất không dễ dàng Cận Tư Hàn không có ở nhà!

cửa tòa thành Tổng thống, một người con trai anh tuấn che phủ chặt chẽ nhưng từ bên trong để lộ ra ngoài soái khí, bên cạnh đi theo hai nữ sinh.

một vị thân mang váy thanh nhã giống như tiên nữ vừa từ trên trời hạ xuống, một vị khác thì hoàn toàn tương phản mặc khêu gợi áo váy ôm ngực màu rêu vang cùng trang điểm đậm, cho thấy gợi cảm cùng cao quý.

không phải là Nhu Nhu và Huyền Huyền sao.

Bùi Á Hạo được quản gia dẫn vào, An Chi Manh vừa mới xuống lầu liền hô: "Chờ một chút, em đến liền."

Trong khoảng thời gian này Nhu Nhu ở bên ngoài quay phim, cũng đã lâu chưa có trở về, hơn nữa vì tránh hiềm nghi, An Chi Manh cũng rất ít gặp Bùi Á Hạo.

Nhìn thấy bạn đã lâu không gặp, cổ nén nước mắt thật lâu An Chi Manh thực sự nhịn không được, miệng mếu: "oa ——" một tiếng liền khóc lên.

Lần này cũng không có hù đến Nhu Nhu và Huyền Huyền, vội vàng đỡ cô hỏi: "Thế nào làm sao rồi hả? Tại sao khóc?"

Bùi Á Hạo thì là Trâu ngấm nhứ mày, quả nhiên có việc sao?

Cô cũng không có hồi phục cái gì, yên lặng ghen ngào mời các cô vào nhà, ba người đối mặt liếc một chút, yêu thương cô thế nhưng lại không biết nói cái gì.

Đây là làm sao vậy, mới có mấy ngày, làm sao lại ủy khuất thành dạng này rồi hả?

"Các người tới làm cái gì?" An Chi Manh che giấu cảm xúc không ổn định của mình hỏi.

Kỳ thật cô cũng không biết làm sao vậy, cả ngày sợ hãi nhìn thấy bọn họ trong nháy cảm xúc tuông trào ra tới mà thôi.

"Khách tới còn không chào đón sao? Tôi muốn cà phê, các người thì sao?" Nhu Nhu giành trên chộc trước, có lẽ chỉ có bộ dạng này mới có thể để cho An Chi Manh tập mãi thành thói quen, nội tâm của cô cũng không phải như vậy đi.

Bùi Á Hạo Nhìn thấy ánh mắt Manh Manh, ôn nhu như thế.

Huyền Huyền cấp tốc phản bác, cũng đưa lên: "Có người làm bạn như vậy sao, uống cho các người vẫn là minh tinh, bắt quá liên phiền Manh Manh cho tôi một ly rượu vang đỏ rồi~ biết cậu sẽ không ngại."

An Chi Manh nháy nháy mắt, Huyền Huyền là càng ngày càng sáng sủa nha.

Cuối cùng vẫn là Bùi Á Hạo thực sự nhìn không được liền nói ra: "Các người thế này coi được chứ? Manh Manh không biết thế nào mà còn không biết xấu hổ sai khiến cô."

"Không có chuyện gì, Á Hạo anh muốn uống gì?" An Chi Manh cười nhạt hỏi.

"Nước trái cây đi, anh tới giúp em." Bùi Á Hạo đứng dậy đi theo An Chi Manh tới nhà bếp, lòng mảy may lại một mực không có giãn ra.

Nhìn thấy bóng lưng hai người bọn họ, Nhu Nhu cười khổ một tiếng, kỳ thật đã sớm biết kết quả này không phải sao? Tại sao mình còn muốn chờ mong vậy?

"Hiện tại em có thể nói chuyện, đến cùng là chuyện gì xảy ra."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 406: Nơi khách sạn anh ở bị động đất rồi ! ! !

Buông xuống hoa quả, Bùi Á Hạo trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề, có một số việc vẫn là muốn hỏi rõ ràng, đề cao giải quyết tốt.

lý do thương tâm, thật sự là có chút xấu hổ, cô cũng không thể nói, bởi vì tự mình nằm mộng, mộng thấy chuyện không tốt mà rầu rĩ không vui một ngày sao?

Bùi Á Hạo đặt ly cà phê ở trên bàn, An Chi Manh ngồi một bên nói: "Á Hạo, đưa báo giấy cho em nhìn một chút."

"Hả?" đột nhiên Bùi Á Hạo biểu lộ cứng đờ, tay đang bung ly cà phê đột nhiên dừng lại một chút.

Sau đó, anh lại làm bộ cũng không nghe thấy cái gì đáng về tiếp tục bung ly cà phê đến bên miệng của mình nhấp một hớp.

Chậm rãi để ly xuống trên choker Nhu Nhu nói: " sao em còn ăn bánh kem, không chê mình béo sao?"

"A?" Nhu Nhu nghe được Bùi Á Hạo đột nhiên chuyển đề tài dời đến thân mình, cô ngây ra một lúc sau đó lập tức kịp phản ứng. Vốn cũng không có lấy bánh kem cô lập tức cầm cái muỗng múc một miếng lớn đưa đến bên trong miệng mình.

"Ai cần anh lo, người quái dị." Nhu Nhu lập tức phản kích: " cả ngày uống cà phê như thế, không uống chết anh đi."

Thân thể mới vừa tốt, suốt ngày uống cà phê, thật sự làm cho người ta lo lắng.

Tất cả mọi người ở đây đều ý thức được Tình huống không đúng.

Trong nước báo giấy không thể đưa tin, cũng chỉ có báo giấy quốc tế đưa tin này.

Chỗ có tin tức đều bị phong tỏa, cũng khó trách An Chi Manh không biết.

Bùi Á Hạo hít vào một hơi, như cũ không nói gì, thân thể cũng không nhúc nhích, không có muốn lấy báo giấy.

Vô luận phát sinh cái gì, bên trong tiềm thức Bùi Á Hạo đều là muốn làm chủ bảo vệ tốt An Chi Manh trước.

An Chi Manh thấy mọi người đều không nói lời nào, chỉ ngơ ngác nhìn cô. Mà Bùi Á Hạo một mực không đồng ý đem báo giấy cho cô, trong nội tâm cô hồi hộp một chút.

Cô duỗi cánh tay hất Bùi Á Hạo ra, tự mình lấy ra báo giấy Bùi Á Hạo ý đồ giấu sau lưng.

Hô hấp có chút gấp rút, cô đã cảm thấy bất an, cô có chút run rẩy mở ra báo giấy, mấy chữ trên mặt báo thật to hù cô tạm thời quên đi hô hấp.

Tiêu đề dứt khoát hiện ra ở trước mặt An Chi Manh.

(Thành phố T phát sinh động đất lần nữa, động đất ở chỗ khách sạn tổng thống Nước R ở)

Mấy chữ này như là tảng đá ngăn cản đập vào ngực An Chi Manh, cô cảm thấy choáng váng, bước chân lao đảo mấy lần, trong nháy mắt té ở trên ghế sofa.

An Chi Manh nỗ lực ngăn chặn cảm giác mình muốn té xỉu, cô cắn răng thật chặt run rẩy tiếp tục nhìn xuống.

Trên báo viết: Thành phố T phát sinh động đất lần nữa, nơi động đất vừa đúng lúc là nơi khách sạn tổng thống ở, đến nay tổng thống đều không có bất luận tin tức gì, nghi bị chôn ở dưới đất.

Nhìn thấy trên báo nói có khả năng Cận Tư Hàn bị chôn ở dưới khách sạn, nước mắt cô trong nháy mắt liền tuôn ra, tờ báo trong tay cũng trượt xuống từ trên tay của cô, nhẹ nhàng tung bay trên mặt đất.

An Chi Manh hơi giật mình nằm trên ghế sofa, đã quên đi phản ứng.

Nước mắt theo gương mặt của cô rơi xuống, như là bọt nước đập tới bờ biển rơi lã chã trên sàn nhà.

"Manh Manh, Manh Manh?" Bùi Á Hạo Nhìn thấy An Chi Manh gặp chuyện lớn như vậy, bị cô làm giật nảy mình.

Anh biết cô nhìn thấy tin tức nhất định sẽ khổ sở, nhưng mà bộ dáng này của cô xác thực hù dọa mình.

Bùi Á Hạo giống như đứng lên từ trên ghế salon, tựa như trong nháy mắt, Bùi Á Hạo đã đến bên cạnh Manh Manh, ôm lấy cô.

Tuy không được An Chi Manh ưa thích, nhưng anh cũng coi như là chính nhân quân tử sẽ không cưỡng cầu An Chi Manh, cũng sẽ không thừa cơ chiếm tiện nghi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 407: Tôi muốn đi, đừng cản tôi

An Chi Manh lệ rơi đầy mặt ngơ ngác đứng trong phòng. Bùi Á Hạo biết bây giờ cô đặc biệt cần an ủi, cần ôm ấp, mà thứ Bùi Á Hạo vền vền có thể cho cô cũng chỉ có cái này.

"Manh Manh." Bùi Á Hạo đọc tên An Chi Manh trong miệng, dùng cánh tay vòng ôm cô trước ngực của mình, ý đồ dùng hơi ấm của mình tới dỗ dành cô.

Huyền Huyền không hiểu rõ cho lắm nhẹ nhàng đi tới, nhặt tờ báo rơi trên đất.

Cô liếc qua một chút, cũng ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Làm sao có thể? Tại sao có thể? Huyền Huyền không thể tin được sự thật này, cô kinh ngạc dùng hai tay bịt miệng mình lại, phòng ngừa chính mình lại phát ra âm thanh kích thích Manh Manh.

Huyền Huyền luôn luôn ôn nhu lại thông minh, cô lập tức nghĩ đến Manh Manh nên làm cái gì? Sao Manh Manh có thể chịu được đả kích lớn như vậy, cô mở to hai mắt nhìn An Chi Manh.

Chỉ thấy Bùi Á Hạo đã ôm Manh Manh tới trong ngực đang an ủi cô, không chỉ có cô vì An Chi Manh lo lắng đứng lên.

Huyền Huyền cũng sợ hãi, cô sợ Manh Manh chịu không được kích thích ngã xuống làm sao bây giờ.

Thế nhưng mà An Chi Manh kiên cường chống đỡ thân thể mình hư nhược, cô cắn răng không nhúc nhích như cũ tùy ý Bùi Á Hạo an ủi. Không lâu sau Bùi Á Hạo cũng cảm giác được tay trước ngực mình đã đụng vào dịch thể.

Trong lòng Bùi Á Hạo đau lòng một trận, thế mà Manh Manh không nói tiếng nào chỉ yên lặng rơi lệ. Không tự chủ hai tay vòng ôm chặt hơn, lần này anh xác thật ôm An Chi Manh ở trong ngực của mình, Nhưng mà trong lòng của anh cũng không có cảm nhận được một chút hạnh phúc hoặc là khoái lạc nào.

"Manh Manh." Bùi Á Hạo nhẹ nhàng an ủi cô.

"Anh... Anh tư Hàn... Chết rồi hả? Làm sao có thể? Cái này nhất định là mộng! Cái này nhất định là mộng! Không! Tôi muốn đi thành phố T tìm Tư Hàn! Tư Hàn không chết! Nhất định không chết! Các người đều đang gạt tôi! Gạt tôi!"

An Chi Manh giả vờ kiên cường, cùng hạnh phúc, trong nháy mắt toàn bộ sụp đổ, lộ ra nguyên bản yếu đuối.

Trong nháy mắt cô xụi lơ trên ghế sofa mềm mại, tóc cũng trở nên tán loạn, cả người đều tiêu tụy suy yếu, chỉ trong vài giây đồng hồ, An Chi Manh thay đổi rất nhiều.

"Thiếu phu nhân, cô bình tĩnh một chút! Bây giờ thành phố T phát sinh động đất, nếu như cô đi... Cũng sẽ giống như tổng thống..." Quản gia một bên ngăn An Chi Manh vừa nói, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

"Manh Manh, nghe chủ quản gia, đừng đi." Một bên Nhu Nhu cũng vội vàng đón ý nói hòa, lông mày hơi nhíu lên, koe lên lo lắng từ ánh mắt đối với An Chi Manh.

"Manh Manh, cô nên lý trí! Tư Hàn cũng không hi vọng trông thấy cô thế này!" An Chi Manh đứng lên, đôi mắt to cũng biến thành vô thần, cả người đều trở nên không có tinh thần.

Cô nhìn bạn thân trước mặt, lắc đầu khẽ cắn môi ánh mắt bình tĩnh mà kiên định nói: "Tôi yêu Tư Hàn, cho nên, đòi tôi vì anh mà sống, anh sống, tôi sống, anh chết, tôi chết."

"Anh là hết thảy của tôi, nếu như không có anh, như vậy tôi cũng không có còn thiết sống, các người không nên cản tôi." An Chi Manh mấp máy môi, giọng đã nghẹn ngào: " coi như tôi cầu xin các người..."

Mấy người nghe An Chi Manh nói đã bị cô rung động rồi, nhất thời nói không ra lời.

Trong đôi mắt Bùi Á Hạo lộ ra tuyệt vọng cùng đau đớn tận xương, tâm linh đau đớn làm Bùi Á Hạo cảm thấy chết lặng.

Cô gái trước mặt ánh mắt kiên định chính là cô gái mình yêu nhất vì một người đàn ông sinh tử chưa biết chuẩn bị giao phó sinh mệnh của mình, cái này đơn giản là việc đau lòng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 408: Anh sống, em sẽ bên anh

Bùi Á Hạo cắn răng, ánh mắt mất đi tức giận, Nhìn thấy cô gái trước mặt, kéo tay của cô hung tợn nói: "Manh Manh, cô đã yêu anh ta như vậy, tôi thành toàn cho các người, quản gia giúp chúng tôi chuẩn bị máy bay trực thăng."

Bùi Á Hạo đã sắp sụp đổ, đầu óc phát sốt nói ra một câu: " đi, chúng ta qua Thành phố T tìm Tư Hàn chôn cùng anh ta."

Nhu Nhu Nhìn bóng lưng Bùi Á Hạo, bên tai còn vang lời Bùi Á Hạo nói, trong lòng một mảnh chua xót, cô cắn môi dưới, hai tay rú xuống bên người nắm chắc thành quyền.

Bầu trời vẫn xanh như cũ, mặt trời cũng chiếu nóng bóng vào gương mặt Bùi Á Hạo và An Chi Manh, giờ này khắc này, hai người bọn họ đứng ở phi cơ, chờ đợi quản gia chuẩn bị xong máy bay tư nhân.

An Chi Manh nhắm hai mắt lại, lông mi dày như cánh quạt trên gương mặt trắng nõn, cô không dám tưởng tượng hình ảnh mình sẽ chứng kiến khi đến Thành phố T, nhất định rất đáng sợ... An Chi Manh nghĩ như vậy.

Một bên Bùi Á Hạo đau lòng nhìn thấy người phụ nữ mình yêu bộ dáng tiêu tụy, hận mình không thể biến thành Cận Tư Hàn.

"Thiếu phu nhân, Bùi tiên sinh, máy bay trực thăng chuẩn bị kỹ càng rồi." Quản gia chạy tới nói.

An Chi Manh nhìn quản gia đầy mồ hôi trán một chút, lấy ra một cái khăn ướt nói với ông: "khổ thân chú Quản gia, nhất định cháu sẽ mang anh về!."

Sau đó ánh mắt kiên định lên phía sau phi cơ.

Trên đường đi, An Chi Manh cũng giống như tượng gỗ không có linh hồn, ngồi trên ghế dựa, Nhìn thế giới bên ngoài rộng lớn, không nói một lời.

Nhìn bầu trời, bên trong lòng nói không ra cảm giác cay đắng, Cận Tư Hàn có khỏe không? Anh nhất định không có việc gì, đúng, nói không chừng lúc ấy anh không ở trong quán rượu đồ súp, không sai, Tư Hàn không ở trong quán rượu, Tư Hàn vừa vịn ra ngoài rồi...

An Chi Manh một mực an ủi mình, bởi vì, Cận Tư Hàn là an ủi duy nhất trên thế giới này của cô, anh còn sống, An Chi Manh mới có thể sống tiếp, anh chết, An Chi Manh sẽ tìm được thi thể anh, lên Thiên đường cùng một chỗ với anh.

Tuy cô không thể sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, cũng không thể chết cùng năm cùng ngày, lại có thể chết cùng một chỗ, làm một đôi uyên ương.

Bất tri bất giác đã qua mấy giờ, phi cơ đã ngừng lại, phi công nhắc nhở bọn họ đã đến Thành phố T có thể xuống dưới rồi.

An Chi Manh từ sân bay lâm thời đi tới, lại bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngất người rồi.

Thành phố T đã không còn là Thành phố T hoa lệ, tất cả nhà cao tầng lúc đầu trong một trận địa chấn biến thành một bãi phế tích, cũng không tiếp tục phồn hoa giống như trước, phóng tầm mắt nhìn ra phạm vi trăm dặm giống như không có bất kỳ ai, an tĩnh đáng sợ.

Bên trong phế tích loang lổ vết máu, hiện đầy thi thể mọi người.

Hài cốt bị một đám ruồi bọ vây quanh, một thi thể khác đã hư thối có côn trùng ngo ngoáy giống con giun.

Bên tai là tiếng khóc tê tâm liệt phế, tiếng khóc bi thương tuyệt vọng..

An Chi Manh bị một màn trước mắt cảm thấy buồn nôn đầu có chút choáng váng, không có sự sống, thi thể dơ bẩn buồn nôn bị côn trùng ăn mòn...

Bầu trời Thành phố T phế tích đã không giống bầu trời cổ hương xanh thắm như vậy, tựa hồ rất nhiều người qua đời, đánh mất rất nhiều linh hồn trở nên âm trầm, không khí cũng tràn ngập một cô áp lực và mùi máu tanh.

Thân thể An Chi Manh sợ run mấy lần, trong nháy mắt hai chân hóa mềm, nếu không phải Bùi Á Hạo ở đằng sau vịn An Chi Manh, nói không chừng cô muốn ngồi phịch ở bên trong đồng hoang tàn này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 409: Hiện trường tai nạn

Lỗ mũi đau xót, nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra, trong nháy mắt nước mắt bao phủ cả khuôn mặt, trên mặt An Chi Manh không có bất kỳ biểu tình gì chẳng qua là ánh mắt đờ đẫn nhìn một mảnh phế tích.

Bùi Á Hạo đau lòng nhìn An Chi Manh, An Chi Manh mình yêu sâu đậm, tại sao rõ ràng mình yêu cô, nhưng không thể ra sức, mình cũng không tính là người yêu cô, mình không thể mang đến vui vẻ cho cô, mình làm người ái mộ này, làm sao không xứng chức như vậy, Bùi Á Hạo cúi người an ủi An Chi Manh.

"Á Hạo... Tư Hàn anh... Thật đã chết rồi..." An Chi Manh chết lặng ngồi dưới đất, nhìn phế tích trước mặt, Cận Tư Hàn có lẽ, cũng bị đè trong một cái nhà chọc trời.

Bầu trời từ từ thay đổi mờ mờ, cũng nổi lên mưa phùn, mưa phùn trong nháy mắt từ từ biến thành cuồng phong bạo vũ, mà An Chi Manh như cũ tê liệt ngồi dưới đất không chịu đi ngồi dưới đất lẳng lẳng không nói một lời.

Mưa như thác đổ rất nhanh thấm ướt quần áo trên người An Chi Manh, tóc cũng đầy nước mưa, nước mắt cùng nước mưa hỗn hợp với nhau, quần áo Bùi Á Hạo cũng đã thấm ướt toàn bộ nhưng vẫn cùng An Chi Manh đợi ở đó.

Rốt cuộc, Bùi Á Hạo không nhìn nổi, tim mình đau đớn kịch liệt, anh điên cuồng lắc bả vai An Chi Manh kêu gào: "Tại sao! Nếu em khinh rẻ mình như vậy! Manh Manh kia đâu? Manh Manh sáng sủa trước kia đâu? Cô đi đâu? Cô đi đâu!"

Bùi Á Hạo điên cuồng gầm to, anh đã không nhìn nổi, Manh Manh đã từng không phải cái bộ dáng này, anh biết Manh Manh bởi vì Cận Tư Hàn xảy ra tai nạn bất ngờ mà biến thành cái bộ dáng này, cặp mắt Bùi Á Hạo đã ứng đỏ, giống như máu.

"Đi, cùng anh về nhà!" Bùi Á Hạo kéo tay An Chi Manh lạnh như băng.

"Buông em ra." An Chi Manh lạnh lùng nhìn Bùi Á Hạo bên người đã gần nổi điên.

"Được. Vậy anh cùng em cùng nhau dầm mưa." Sau khi nói xong bên cạnh bỗng nhiên truyền tới thanh âm những người khác, là nhân viên cứu viện.

Nhân viên cứu viện đối với xuất hiện hai bọn họ cảm thấy giật mình, mỗi nhân biểu tình đều khác nhau, bất quá đều mang theo ý thương hại.

Bảo vệ so với An Chi Manh tới trễ mấy phút, thấy An Chi Manh chán nản thành như vậy, cầm cây dù đi mưa cùng khăn lông để trên người cô.

Mấy bảo vệ khác chuẩn bị an bài khách sạn cho An Chi Manh vào ở, "Thiếu phu nhân, tôi đã cùng chủ khách sạn thương lượng xong, vì cô an bài một căn phòng, nếu không liền mang cô đi?" Một người bảo vệ rất cung kính nói.

An Chi Manh lắc đầu nói: "Không cần, tôi không có yếu ớt như vậy, tôi cùng nhân viên cứu viện ở chung là được."

Dưới tình huống như bây giờ, kia còn có khách sạn gì có thể ở.

Sau đó cô bị nhân viên cứu viện mang đi để cho bọn họ tiện mà dựng mấy cái lều vải đơn sơ, bên trong đầy ắp người, trại trưởng nhân viên cứu viện an bài cái lều vải cho An Chi Manh là vợ vĩ đi, chuẩn bị mở ra hoạt động cứu người.

Qua mấy ngày, An Chi Manh hiển nhiên là quen cuộc sống thức khuya dậy sớm.

Mới đầu tất cả mọi người cho cô là Đại tiểu thư được nuông chiều từ bé ở lại chỗ này sẽ không giúp bận bịu, chỉ có thể không giúp được gì, ấn tượng mọi người đối với cô cũng như vậy, nhưng là sau đó An Chi Manh biểu hiện làm người ta trợn mắt hốc mồm, làm người ta chất lưỡi.

An Chi Manh cũng không chê nhà trọ bẩn thỉu, ngược lại ngủ ấm áp, ăn ngon, hơn nữa mỗi ngày đều thức dậy so với tất cả mọi người đều sớm, cứu người cũng so với tất cả mọi người đều chuyên cần hơn.

Mọi người vẫn còn mê mang tại sao một cô gái làm việc so với đàn ông mạnh hơn, hơn nữa còn là một cô gái nhỏ đặc biệt gầy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 410: Yêu, là yên lặng bỏ ra

Những chuyện này Bùi Á Hạo nhìn ở trong mắt, An Chi Manh làm như vậy không vì cái gì, mà coi những người có nhu cầu trợ giúp thành Cận Tư Hàn tới cứu, cho nên mới ra sức như vậy, giống như cô muốn đền bù sai lầm mình.

Mỗi lần, ngày hơi sáng, An Chi Manh cũng đã bắt đầu nhiệm vụ hôm nay, tìm dân bị tai nạn.

Cô dùng bàn tay nhỏ trắng của mình đi chuyển những hòn đá, từng viên nhỏ bé mà tay cô phá vỡ, cô cũng không nói tiếng nào, cắn răng kiên trì cứu viện, cô tin chắc, một ngày nào đó, cô có thể cứu viện đến Cận Tư Hàn.

Cứ như vậy qua mấy ngày, da An Chi Manh vốn nhẵn nhụi trắng nõn đã thay đổi vàng đen xù xì, ngón tay mềm nhũn, lòng bàn tay cũng đầy da chết, gò má trắng nõn tất cả đều là vết thương, trên tay, trên chân tất cả đều có.

Cô đã đếm không hết mình rốt cuộc cứu mấy người, nhưng mỗi lần cứu xong một người rồi, người nhìn thấy không phải Cận Tư Hàn cô tràn đầy mất mát, trong đôi mắt to hy vọng cũng âm ảm.

Cô thậm chí bắt đầu không ngủ, mỗi ngày mỗi đêm dùng hai tay đi dọn hòn đá nặng nề, cánh tay còn bị cốt sắt đâm bị thương.

An Chi Manh giống như là không cảm giác được đau đớn vậy, coi như cánh tay đang chảy máu đỏ tươi, cô cũng không ngừng cứu người, không ngừng cứu người... Cho đến cứu được Cận Tư Hàn mới ngưng.

Bùi Á Hạo ở bên cạnh nhìn cũng đau lòng, kéo tay cô, không để cho cô tiếp tục thương tổn tới mình.

Nhưng ngay sau đó cô bỏ rơi tay Bùi Á Hạo, đau đớn nói, "Á Hạo, không nên cản em. Em không thể buông tha, em nhất định phải tìm được anh ấy."

Bùi Á Hạo nhìn tay cô, đã rỉ ra vết máu loang lổ, trong lòng đau, lập tức ôm cô vào trong ngực, "Ngốc, anh ấy sẽ không hy vọng để cho em bị thương, em phải chiều cố thật tốt mình."

An Chi Manh cũng rất muốn làm như vậy, nhưng cô biết, mình không thể nghĩ như vậy. Nếu cô quả thật an tâm, chờ đám nhân viên cứu viện kia tìm Cận Tư Hàn, đến lúc đó vô luận tìm được hay không, mình cũng sẽ không tha thứ mình.

Đây Bùi Á Hạo ra, nước mắt không cầm được chảy xuống, "Á Hạo, em biết anh đau lòng em. Em biết, anh không đành lòng em bị thương, nhưng em đã kiên trì lâu như vậy, em nhất định phải thấy Tư Hàn, em mới có thể dừng lại."

An Chi Manh quay đầu, ngồi xuống, tiếp tục chuyển gạch.

Bùi Á Hạo biết, bây giờ mình vô luận đi an ủi cô như thế nào, làm sao để cho cô lại dọn, nha đầu quật cường này vĩnh viễn sẽ không nghe lời mình. Hôm nay cũng không cần khuyên cô nữa.

Bùi Á Hạo ở bên cạnh, giúp An Chi Manh chuyển gạch.

Buổi tối đến, ở dưới ánh đèn u ám, vẫn có thể thấy thân thể An Chi Manh gầy yếu ở khối phế tích nơi đó chuyển gạch, Bùi Á Hạo không biết có phải thẳng góc bị nước vào đầu hay không, lại sẽ hành hạ mình như vậy.

Mấy ngày nay, Bùi Á Hạo đều thấy An Chi Manh khổ cực, cô một đêm nhiều nhất ngủ hai ba giờ, sau đó nhìn bầu trời đêm, không biết đang suy nghĩ gì. Anh biết, cô nhớ nhung anh ta, người đàn ông đó vì cô làm rất nhiều chuyện.

Thật ra thì người đàn ông kia chính là một khúc gỗ, An Chi Manh có thể cảm thấy anh đối với cô làm rất nhiều chuyện; nhưng ở trước mặt Bùi Á Hạo, vậy căn bản cũng không coi là chuyện gì cảm động.

Bùi Á Hạo biết, trong lòng cô có một việc, chính là còn không có tìm được Cận Tư Hàn, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Mỗi một đêm, cô đều đau khổ, cho đến chịu không được, mới tiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 411: Anh mặc kệ, cùng anh đi

Để cho Bùi Á Hạo lo lắng chính là, An Chi Manh vốn gầy, nhưng bởi vì chuyện này, để cho cô mấy ngày nay, sớm trưa tối đều ăn chính là một ít bánh mì, phối hợp nước suối là không có dinh dưỡng nhất.

Bùi Á Hạo cho là cô sẽ chăm sóc tốt thân thể mình, có thể vì anh lo nghĩ, nhưng cô không có; cô chỉ muốn tìm được Cận Tư Hàn, làm tất cả như vậy cũng có giá trị.

"Chi Manh, đi, chúng ta đi ăn chút đồ dinh dưỡng, em ăn như vậy tiếp, đến lúc đó còn không tìm được anh ta, em cũng đã ngã bệnh." Bùi Á Hạo hét to, mỗi một quân lính cứu hoả bên cạnh đều bắt đầu lo lắng cô gái ban đầu bọn họ khinh thường, không nghĩ đến cô bé này vì người mình yêu, lại liều mạng như vậy.

Bùi Á Hạo cùng cô tới cái thành phố này, cũng đã một tuần lễ, nhưng nhìn thân hình cô ngày càng gầy gò, trong lòng giống như bị vạn tiễn xuyên tâm (vạn mũi tên đâm vào tim) vậy, loại cảm giác đó, không phải người bình thường có thể cảm nhận được.

mấy người bên cạnh thấy, trong lòng cũng ê ẩm, cũng mở lời an ủi, "Thiếu phu nhân, ngại đi ăn cơm đi. Không nên để cho Tổng thống đại nhân lo lắng cô."

nếu là anh còn có thể lo lắng.. Thật là tốt biết bao.

An Chi Manh nghe đến chỗ này, nội tâm rất cảm động. Nhưng cô vẫn không thể ngừng động tác trên tay, cô biết, những quân lính kia cả ngày vì quốc gia làm việc, ăn cái gì.

Nhưng cô cả ngày đều ở nhà, ăn thức ăn Cận Tư Hàn, có thể nói, cho tới nay, đều là Cận Tư Hàn nuôi cô, không để cho cô bị thương tổn. Ở bên ngoài, Cận Tư Hàn đều là trụ cột của cô.

An Chi Manh đi theo những quân lính cứu hoả nói cảm ơn, tiếp tục động tác trên tay.

Đá sừng nhọn để cho tay cô chảy máu, vết máu loang lổ, người xem trong lòng có chút đau, coi như là cùng cô không quan trọng, thấy một màn này, nội tâm đều hết sức đau.

Cô bé này, thật sự là cô gái bất đồng vậy.

Có cô gái, ăn một lần khổ, không chịu nổi, bận bịu trở về, bị thương, kêu đau, thẳng hướng trong ngực ba ôm nằm trong lòng của mẹ đi; còn có, không chịu nổi gian khổ bên ngoài, thì sẽ cùng ba mẹ nói, trở về công ty nhà đi làm.

Nhưng là cô bé trước mặt này căn bản cũng không như cô gái yếu ớt như vậy, cô rất kiên cường, rất ôn nhu, cũng rất... Khả ái.

Bọn họ bây giờ cũng tin tưởng, An Chi Manh chính là bà xã Cận Tư Hàn, bắt đầu không tin, là cô gái để cho Tổng thống đại nhân thích là như thế nào, lại không nghĩ rằng chính là như vậy.

Thấy An Chi Manh hoàn toàn không để ý tới mình, nội tâm Bùi Á Hạo bị thương.

Mình lo lắng, chẳng lẽ cứ như vậy trôi sao? Nhưng, anh như cũ không buông tha, nhất định phải để cho người phụ nữ này đi theo mình ăn bữa ngon.

"An Chi Manh, cùng anh đi. Lần này, em không thể đối với thân thể mình như vậy." Bùi Á Hạo hết sức nghiêm túc, giống như đối với loại tình huống này, bất mãn vô cùng với tình trạng tinh thần An Chi Manh hôm nay.

"Bùi Á Hạo! Em biết anh cùng em tới, anh sẽ rất lo lắng thân thể em. Nếu như anh lo lắng em như vậy, anh rời khỏi bên người em." An Chi Manh rút cuộc không nhịn được, cô thật không thể hiểu được, tại sao Bùi Á Hạo mỗi một lần đều phải kéo tay mình, sau đó mang mình rời đi.

Mình sống hay chết, có liên quan gì tới anh?

Thật ra thì anh cũng không cần ở bên người mình, anh đi làm chuyện mình là được. Tại sao lần này còn ở bên người mình không rời đi chứ?

Đề cho cô tự sinh tự diệt... Vĩnh viễn... Cùng Tư Hàn.

"Manh Manh, anh là lo lắng thân thể em. Nếu như em không ăn một chút gì, thân thể sẽ bị mệt mỏi." Đây là Bùi Á Hạo lần đầu tiên đối với An Chi Manh phát biểu lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 412: Truyền trực tiếp toàn bộ hành trình

Mặc dù không biết có thể dọa cô sợ hay không, nhưng, vì thân thể cô, anh phải làm như vậy.

"Á Hạo, em.. em biết khổ cho lòng anh. Nhưng, em cảm thấy em lãng phí mỗi một giây, cũng có thể đang lãng phí sinh mạng anh ấy, em không dám lãng phí, em cũng không muốn lãng phí. Anh ấy là ông xã của em, anh xảy ra chuyện, em không thể ngồi yên." nước mắt An Chi Manh nhỏ xuống.

Không biết tại sao, mỗi một lần ở trước mặt Bùi Á Hạo, mình đặc biệt yếu ớt, cũng dễ dàng rơi lệ như vậy.

Có lẽ bởi vì bản thân mình đối với Bùi Á Hạo là một loại lệ thuộc vào ****.

Bùi Á Hạo rốt cục vẫn phải quyết định đi quân cái cô gái quái cường này, người này thật sự là quá kiên cường, kiên cường để cho người vì cô lo lắng. Ký giả bên cạnh lập tức chụp toàn bộ giờ khắc này.

Ký giả thấy cô gian khổ như vậy, rất muốn hỏi cô, vì cái gì, nhất định phải như vậy, "Thiếu phu nhân, An tiểu thư."

Ký giả từ trong miệng Bùi Á Hạo đã biết tên họ An Chi Manh, chạy đuổi theo cô. An Chi Manh biết, mình coi như là tránh, cũng không tránh khỏi lần phỏng vấn này.

"Anh khỏe." Đối mặt phỏng vấn, An Chi Manh không có bất kỳ tâm tình gì.

Nhưng, cô là bà xã Cận Tư Hàn, muốn thay anh bảo vệ tốt quốc gia này.

"An tiểu thư, xin hỏi ngài thật sự là bà xã Tổng thống Cận Tư Hàn sao?" Ký giả thấy một thiếu nữ lời thôi như vậy, có chút không dám tin tưởng cô là cô gái, mà là một bà bác.

"Ừ. Tôi là bà xã Cận Tư Hàn. Có lẽ các người thấy tôi, là một người lời thôi lách thép, nhưng là, tôi chính là tôi, tôi là một người vô cùng không thích những thứ làm bộ kia. Tôi vì ông xã mình, mà tôi nơi này cứu viện, chẳng lẽ tôi làm sai sao?"

"Tôi chỉ là một bà xã thông thường, ở nhà bên ngoài, tôi hy vọng có thể chiếu cố được trong ngoài. Nhưng mà ông xã tôi, anh là Tổng thống nước R, vì cả quốc gia bận bịu, hôm nay anh bị kẹt ở dưới đồng đất này, tôi chỉ hy vọng có thể cứu anh ra, như vậy tôi chết cũng nguyện ý." An Chi Manh nhắm mắt, hít thở sâu, sau đó thoải mái nói.

Ký giả nghe đến chỗ này, nội tâm có chút kích động. Cô bé này lại sẽ nói ra lời nói cùng tuổi tác cô không giống, để cho bọn họ hoàn toàn cảm động.

"Không, ngài làm, chúng tôi ủng hộ ngài." lời ký giả đột nhiên bùng nổ, để cho phía sau một đám người đều vỗ tay cho An Chi Manh.

Mà mấy ngày nay, có thể bởi vì đây là động đất, lại có lẽ bởi vì đây là sự kiện cứu Tổng thống, để cho mọi người dễ nặng ở trong lòng; hơn nữa những ký giả này, chuyên viên quay phim, cũng là ngựa không ngừng vó, đêm không về ở chỗ này quay chụp.

Ban đầu bọn họ không tin, một thân thể gầy yếu như vậy, lại sẽ là phu nhân Tổng thống nổi tiếng, hơn nữa còn tới cứu Tổng thống. Bởi vì rất nhiều phu nhân, chỉ muốn chú ý mình có qua tốt hay không, tất cả đều dễ làm như vậy.

Mà những ngày qua, An Chi Manh hiền lành, chính trực, nguyện ý vì Tổng thống hy sinh, cảm động mọi người chung quanh. Vốn là người bất vì sở động, đều bị hành động cô làm cho cảm động.

Mà cô, nói mỗi một câu nói, mỗi một ánh mắt, mỗi một cái động tác cũng xuyên qua video truyền trực tiếp truyền ra ngoài.

Nhân dân các nước thấy cô gái kiên cường này, vì cô cầu nguyện, vì cô chúc phúc, thậm chí, có người thật xa chạy tới, buông tha công việc trên tay, trợ giúp cô cùng tìm Tổng thống.

Ban đầu, có người ghét cô. Nói cô làm bộ, làm như vậy, chỉ là vì Tổng thống cười một tiếng: lại có người truyền.

Chương 413: Chỉ cần có em ở đây, cũng không đau

Lại có người truyền, cô làm như vậy, chỉ là bởi vì muốn vặn hỏi lòng Tổng thống đã lạc lối, cô chỉ là không muốn mất đi vị trí Tổng thống phu nhân này thôi.

Mà bây giờ, truyền những thứ kia những thứ này, đã không nói lời như vậy nữa, mà là yên lặng vì cô gái kiên cường này cố gắng kích động.

Nhưng, còn có một bộ phận, là vì bôi đen cô cũng tốt, làm nhục cô cũng được. Trong miệng bọn họ nói xấu, hay là trong miệng bọn họ nói cái giọng không tốt đó.

Mà An Chi Manh nào có nhớ nhiều lời như vậy, tâm tư cô, tiếp tục mang đá lớn ra, cứu người còn sống dưới đáy ra, cho đến khi tìm được ông xã mình, Cận Tư Hàn mới ngưng.

Hủy bỏ xuống dưới, Cận Tư Hàn bị đá đập trúng, anh thống khổ cau mày, có chút không thoải mái. Anh muốn kéo chân mình ra, nhưng bởi vì lực quá lớn, tổ chức chân đã bị lôi kéo, chảy máu, còn gãy xương.

Cận Tư Hàn có thể cảm giác được chân mình không thoải mái.

Thật ra thì, lúc này anh rất muốn buông tha. Nhưng vừa nghĩ tới con dân quốc gia mình cũng đang chờ mình, hơn nữa anh lần này đi, cùng người khác nói qua.

Cho nên, bây giờ phế tích bên ngoài, có phải có rất nhiều ký giả tới hay không.

Nhưng tại sao anh luôn cảm giác, thật giống như mình để ý nhất, An Chi Manh cũng ở bên ngoài? Nhưng, không thể nào đâu, tại sao An Chi Manh sẽ ở bên ngoài? Thật là không dám tin tưởng.

Suy nghĩ An Chi Manh, vết thương chân giống như không đau đớn như vậy.

An Chi Manh có lẽ chính là thuốc làm bản thân mình ngưng đau, nhưng là anh vẫn luôn không cảm giác như vậy.

Nhớ lại đã từng mới vừa gặp mặt đầu tiên, anh đối với cô vừa thấy đã cảm mến. Nhưng anh là Tổng thống một nước, làm sao có thể nói ra toàn bộ nội tâm mình dễ dàng như vậy.

Lúc này, có lẽ bởi vì trọng lực phế tích, chân anh từ từ lại bắt đầu đau đớn.

Giống như vạn con gián cắn bắp đùi anh, anh chịu đựng vết thương, cũng nhìn thấy từ bắp đùi chảy ra vết máu, trong lòng cũng rất lo lắng, có thể bởi vì mất máu quá nhiều hay không, mà bắp đùi mình chảy máu quá nhiều.

"Chi Manh, thật đau." lúc này Cận Tư Hàn, giống như một đứa bé vậy, khả ái như vậy, khiến người đau.

Anh ảo tưởng, An Chi Manh ngay tại bên người mình. Anh thấy, An Chi Manh nằm ở bên người mình, cái hình dáng đó giống như Thiên Tiên, An Chi Manh cho tới nay, ở trong tâm khảm anh, đều là vô cùng tốt đẹp.

Anh không cho phép bất kỳ người nào làm nhục cô, cũng là bởi vì nguyên nhân này. An Chi Manh an ủi, "có đau hay không, Manh Manh ở chỗ này cùng anh."

"Ừ. Chỉ cần có Manh Manh, anh cũng không đau." Cận Tư Hàn khẽ mỉm cười, cảm giác đầu hơi choáng váng, rất buồn ngủ, nhưng anh nhịn được. Ở gian khổ như vậy, anh không thể ngủ, ngủ, sẽ không thấy được Manh Manh thuộc về mình.

Anh đã ở chỗ này quá lâu, bắp chân đã tê dại. Nhưng mà đây chẳng qua là bắp chân tê dại mà thôi, bắp đùi cũng không có tê dại, anh nhịn được đau đớn này, chỉ vì có thể đi ra ngoài thấy An Chi Manh.

Vì An Chi Manh, coi như anh ra chết đi, cũng đáng giá. Anh tuyệt đối không thể cô độc biến mất ở trên thế giới này, bộ dáng kia, An Chi Manh sẽ bởi vì mất đi mình, mà cảm thấy đau lòng.

Anh nhất định phải còn sống đi ra ngoài, chỉ vì thấy cô. "Manh Manh, em nhất định phải chờ anh, anh nhất định sẽ vì em, kiên trì."

Mấy ngày mấy đêm, anh giọt nước không vào, miệng khát, gần bất tỉnh.

Chương 414: Manh Manh, nhất định phải chờ anh

Nhưng mà anh chịu đựng, có lẽ đối với một số người đàn ông không có chịu đựng được áp lực huấn luyện quân sự, sẽ không chịu nổi.

Anh cũng học được tinh túy trong đó. Chỉ có trở nên mạnh hơn, chỉ có kiên trì, mình mới có thể chiến thắng toàn bộ.

"Manh Manh, em nhất định phải bảo vệ anh. Không phải vậy anh đi ra ngoài, cũng không thể làm bạn với em. Nhưng mà, xin em nhất định phải nhớ kỹ, anh vẫn luôn yêu em."

Cận Tư Hàn căn bản không biết đang nói chuyện với người nào, chẳng qua cảm thấy, lúc anh nói chuyện, rất kỳ quái. bộ dáng thật giống như tới gần tuyệt cảnh.

Trước mắt Cận Tư Hàn đột nhiên tối tăm mờ tối, giống như sẽ phải nhắm lại. Anh tranh thủ thời gian bóp bóp đùi mình một chút, để cho mình ráng sức thanh tỉnh, chỉ cần mình có thể thanh tỉnh, nhất định có thể sống ra ngoài.

"Manh Manh, em nhất định phải chờ anh. Nhất định, nếu không, anh kiên trì như vậy không phải vô dụng sao?" Tuy có chút nhụt chí, bởi vì anh sợ hãi.

Lúc này Cận Tư Hàn không dám nhắm mắt lại, anh hiện tại còn sót lại một số nghị lực để tự mình chống đỡ.

Hiện tại, càng đến chỗ nguy cấp tồn vong trước mắt, tư tưởng của anh càng hoạt động mạnh.

bên trong đầu anh bắt đầu hiện lên các loại chuyện cũ ngọt ngào và dĩ vãng với An Chi Manh.

Chính mình lần đầu gặp Manh Manh, càng về sau mình yêu Manh Manh cô gái ngây ngốc này. Anh nhớ tới ngay từ đầu mình còn không muốn thừa nhận, bây giờ suy nghĩ lại thật sự có chút buồn cười.

Chính mình một người quen nhìn tình hình biến đổi lại bị một thiếu nữ tràn ngập ánh nắng thanh xuân hấp dẫn.

Nghĩ đi nghĩ lại trên mặt Cận Tư Hàn lộ ra nụ cười, hiện tại anh rất rõ nội tâm của mình, anh rất xác định thiếu nữ này sẽ là tình yêu kiếp này của anh.

Trước kia công tác chính là như vậy, chính mình rõ ràng đều sắp kiên trì không xong, sắp bị các loại việc làm cho hoa mắt váng đầu có chút nổ tung rồi.

Nhưng mà chỉ cần Manh Manh xuất hiện, anh lại sẽ có tinh thần cùng cô đùa giỡn, cùng cô tranh cãi. Tuy anh mới hơn hai mươi tuổi, nhưng mà tâm tư anh dày dặn kinh nghiệm đã thật lâu không có đơn thuần cười qua như vậy.

An Chi Manh giống như là mặt trời bên trong sinh mệnh của anh, mang đến cho cuộc sống của anh vô vàng kinh hi và hi vọng.

Dù cho hiện tại mình sắp chết tại nơi hoang tàn này, chỉ cần nhớ tới Manh Manh, nhớ tới cô tươi cười ngọt ngào, nhớ tới khuôn mặt của cô, anh vẫn vui mừng cười lên, một môi cũng gặm chút.

Trong lòng suy nghĩ, không biết lúc này có phải Manh Manh đã biết tin tức anh ở công quán phát sinh động đất hay không.

Trong lòng của anh vừa nghĩ đến cái này lập tức lại lắc đầu. Ngàn vạn không muốn, vẫn là không cho cô biết thì tốt hơn, miễn cho cô lại vì mình lo lắng hãi hùng.

Thời khắc này Cận Tư Hàn sẽ không biết, An Chi Manh đã biết tin tức, đồng thời chạy tới. Bây giờ vì anh còn liều mạng đi đầu cứu viện.

Vì để sớm cứu anh ra, An Chi Manh đã rất lâu không có nghỉ ngơi rồi. Nếu như lúc này An Chi Manh xuất hiện trước mặt anh, anh nhất định không nhận ra cô rồi.

Có khả năng anh không thể tin người phụ nữ này toàn thân rách rưới, bẩn thỉu như vậy thế mà lại là Manh Manh, tiểu khả ái anh yêu nhất.

Chỉ là những thứ này, hiện tại Cận Tư Hàn còn không biết, anh còn đang ở trong hồi ức và tưởng tượng của mình. Cận Tư Hàn nghĩ đến nếu như Manh Manh thật biết tin tức anh xảy ra chuyện, lúc này sẽ có bạn bè cô này.

Sẽ có người nào có thể cho cô an ủi? Đồng thời làm bạn với cô? trong lòng Cận Tư Hàn thầm nghĩ đến thứ gì.

Có lẽ lúc này Bùi Á Hạo đang bồi ở bên người Manh Manh, tuy nhiên chính mình vẫn luôn rất chán ghét anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 415: Vì cô, chết cũng muốn kiên trì

Bằng vào trực giác của đàn ông anh có thể cảm nhận được Bùi Á Hạo ưa thích Mạnh Mạnh, Nhưng mà lúc này nếu như anh ta có thể ở bên người Mạnh Mạnh chiều cổ cô, anh cũng thật tâm cảm tạ.

Chính lúc này Cận Tư Hàn càng không ngừng nghĩ đến chuyện An Chi Mạnh lại đột nhiên cười lên, trong nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

trước khi Cận Tư Hàn gặp được An Chi Mạnh không nghĩ tới chính mình lại có một ngày bị một nữ sinh nhỏ làm cho mê đảo.

Cận Tư Hàn tạm thời quên đi lo lắng, không chỉ có cười nhạo chính mình, thân thể anh nhẹ nhàng dựa vào tảng đá bên cạnh, mượn tảng đá tới chống đỡ cho mình giảm bớt tiêu hao thể lực.

Anh nghĩ đến chính mình thế mà thích một tiểu nha đầu mười mấy tuổi. Mà tiểu nha đầu này cũng thật ưa thích mình như vậy, trước kia anh không tin duyên phận, bất quá hiện tại tin rồi.

Có lẽ thật là duyên phận để cho bọn họ đi cùng với nhau, mà động đất lần này, có lẽ chỉ là bọn họ trước đó có một chút trắc trở, một lần thử thách.

Bị đóng đở nát do động đất đè ép mấy ngày, nhiều ngày như vậy Cận Tư Hàn không uống một giọt nước nào, đã vượt ra khỏi thời gian người thường đủ khả năng kiên trì. Anh giống như vượt qua thể năng của người thường, có lẽ vận may bởi vì tưởng niệm người mình yêu mến mà không ngừng cho mình lực lượng đi.

Cận Tư Hàn không ngừng nghĩ đến An Chi Mạnh, không ngừng cho chính mình lực lượng, anh tin tưởng chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn lần này, bọn họ nhất định có thể hạnh phúc cùng với nhau.

Cận Tư Hàn loáng thoáng cảm thấy An Chi Mạnh ngọt ngào mỉm cười giống như xuất hiện trước mặt anh, anh cảm thấy rất chân thực.

Anh vươn tay qua cẩn thận đụng vào mặt An Chi Mạnh, nhưng mà đây chỉ là tưởng tượng của anh, tay Cận Tư Hàn vừa vươn ra mặt Mạnh Mạnh liền biến mất không thấy gì nữa rồi.

tay Cận Tư Hàn ngờ ngác ngừng ở không trung, anh có chút buồn cười làm bộ mình đã mò tới mặt Mạnh Mạnh.

tâm lý Cận Tư Hàn có chút khổ sở, anh rất muốn cô, rất muốn cô lập tức có thể xuất hiện ở trước mặt mình, anh rất muốn ôm ấp cô.

Lúc này Cận Tư Hàn đã hoàn toàn không có dáng vẻ lạnh nhạt bình thường, trong lúc sinh mệnh nguy cấp, cảm tính anh toàn bộ đều bị kích thích ra.

Anh bùng lên vô số tưởng niệm, anh yêu đã không cách nào giấu diếm, không cách nào ngăn cản. Anh vội vàng muốn thông qua ôm và hôn để diễn tả ra, nhưng mà, cũng chỉ có thể chờ đợi.

Cận Tư Hàn hung hăng lắc đầu của mình để mình có thể thanh tỉnh một chút. Anh nói với chính mình, lúc này mình không thể ngủ, cũng không thể bởi vì tưởng niệm rối loạn tâm trí của bản thân, anh nói chính mình thanh tỉnh mới là trạng thái tốt nhất.

Kỳ thật trong lòng Cận Tư Hàn có chút sợ hãi, anh sợ mình không cẩn thận ngủ thiếp đi cũng không tỉnh lại nữa. Nếu như mình thật chết đi. Mạnh Mạnh nên làm sao? Mạnh Mạnh làm sao đối mặt với tin dữ này.

Cho dù vào lúc sinh mệnh gặp nguy, Cận Tư Hàn lo âu Mạnh Mạnh như cũ, lo lắng cô sẽ nhận tổn thương, bị kích thích.

Không thể thế này, không để cho xảy ra chuyện như vậy, Cận Tư Hàn tự nói với mình ở trong lòng.

"Tuyệt đối không cho xảy ra chuyện như vậy."

Cận Tư Hàn cắn răng tiếp tục kiên trì, lại là vì người phụ nữ mình yêu thích.

Mà giờ khắc này bầu trời đã tối xuống, màn đêm lại buông xuống một lần nữa, chờ đợi những người cứu viện có lẽ bởi vì cũng không có ánh sáng cho nên vẫn ở trong hoàn cảnh hắc ám.

Càng như vậy càng làm cho người ta tuyệt vọng, thời gian giống như ở trước mắt của mình từ từ trôi qua, từ từ chảy theo dòng. Nhưng mà trong trong bóng tối người hoàn toàn không lĩnh hội được thời gian mất đi, bên trong hoàn cảnh như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy bị dày vò.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 416: Làm ơn, không cần xuống

Nhưng mà màn đêm đến sẽ làm cho trong lòng nhân viên cứu viện lại thêm một phần áp lực, để bọn họ lại thêm một lần cảm nhận được sợ hãi.

Bởi vì chỉ cần màn đêm đến thêm một lần, đội cứu viện không thể tìm kiếm trong bóng tối. Bọn họ sẽ có chút biện pháp chiếu sáng, Nhưng mà những ánh đèn kia trong bóng tối vô luận như thế nào cũng kém hơn so với ánh sáng mặt trời.

Công việc cứu viện bởi vì bóng tối mà bị gia tăng, hiệu suất công tác so với ban ngày giảm xuống rất nhiều. Cái này khiến cho lòng rất nhiều người như là đêm đen lại.

bầu trời vốn âm lạnh để cho nhân viên cứu viện càng thêm lo lắng, bọn họ còn có thể mặc thêm y phục. Thế nhưng, người bị đặt ở trong trong đóng hoang tàn làm sao xử lý đây? Bọn họ có thể một lần lại thêm một lần sống qua đói khát cùng rét lạnh sao?

Bọn họ chỉ có thể ở trong lòng âm thầm cầu nguyện cho mình mau mau nhanh chút, mà những người chờ đợi người cứu viện đó có thể lại kiên trì lâu thêm một chút. Chờ bọn họ đến, đây là mỗi người đều hi vọng.

Một tiếng sấm rền đột nhiên vang lên, giống như là đánh vào trái tim mỗi người. Bầu trời sấm sét vang dội, càng làm cho tâm nhân viên cứu viện ở đây lạnh một nửa. Một tiếng sấm chói tai đi qua, mưa lập tức rơi xuống.

Mưa vừa mới bắt đầu rơi tí tách tí tách, trong lòng mỗi người đều đang yên lặng cầu nguyện.

làm ơn, không nên mưa, không nên mưa.

Thế nhưng mưa này nghe không được tiếng lòng mọi người kêu gọi, vẫn cứ mưa xuống. Từ lúc mới bắt đầu tí tách tí tách, về sau mưa to. Hạt mưa tác động tới tâm mọi người, giọt mưa lớn như hạt đậu giống như đánh vào trong lòng mọi người, bóp lấy tim mọi người.

Bây giờ trong lòng mỗi người đều nặng nề, mỗi người đều trầm mặc không nói. Trong lòng bọn họ đều đang yên lặng nghĩ đến, trận mưa này tới quá xấu, có thể sẽ muốn mệnh không ít người.

tâm An Chi Manh giống như mọi người bị trận mưa này tác động, bởi vì mưa đến mà cô trở nên có chút bất an. Không, là càng thêm bất an.

Cô vốn bởi vì thời gian tìm kiếm kéo dài, một mực tìm không thấy Cận Tư Hàn, ở ngực một mực đè nặng.

một khắc cô cũng không dám buông lỏng, cô không biết ngoại trừ đi tham gia cứu viện còn có thể vì Cận Tư Hàn làm những gì.

trong lòng An Chi Manh một mực đang cầu nguyện: "Cận Tư Hàn, anh nhất định phải kiên trì, nhất định phải chờ em đến cứu anh."

Hiện tại An Chi Manh bởi vì mệt nhọc kéo dài mà trở nên mệt mỏi hai mắt bởi vì sung huyết mà thêm già nua. bây giờ quần áo cô tả tơi, toàn thân bởi vì thời gian dài không có tắm rửa mà có chút mùi vị khác thường.

trong hoàn cảnh gian khổ này đừng nói là tắm rửa dù uống nước đều có vấn đề. Tất cả mọi người có thể tiết kiệm một chút, đem tất cả vật chất đều dùng đến nơi thỏa đáng nhất, vì người bệnh thụ thương duy trì sinh mệnh.

Mưa này tới không phải lúc, vào thời khắc nguy hiểm như vậy, càng làm cho nhân viên cứu viện tăng thêm khó khăn.

trong đêm mưa này, căn bản nhân viên cứu viện không có cách tiếp tục tiến hành hành động cứu viện.

An Chi Manh Nhìn thấy màn nước trước mắt, tim giống như bị cái gì làm cho ngưng đập.

Bùi Á Hạo vẫn bồi tiếp An Chi Manh từ lúc cô tới đây, giờ phút này, anh ở bên cạnh cô như cũ.

Anh Nhìn thấy bởi vì trời mưa mà biểu lộ An Chi Manh trở nên ngưng trọng, lòng của mình cũng đi theo lên.

trong lòng Bùi Á Hạo đang lớn tiếng hỏi: Vì sao? Vì sao người cô yêu không phải tôi? Vì sao có thể vì anh ta chịu khổ như vậy?

Bùi Á Hạo muốn khàn cả giọng chất vấn nguyên nhân với An Chi Manh, Nhưng mà lý trí cản trở anh. Anh biết, hiện tại đã là thời khắc vô cùng nguy cơ, mình không thể lại quấy rối, làm cho trong lòng An Chi Manh ngột ngạt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 417: Làm ơn kiên trì

Anh xích lại gần bên người An Chi Manh, anh duỗi cánh tay muốn ôm cô lại buông xuống. Sau cùng anh vỗ vỗ bả vai An Chi Manh, nói một câu: "Không nên từ bỏ, sẽ có hi vọng."

Ánh mắt An Chi Manh có chút đờ đẫn sau khi nghe được cổ của cô có chút hoạt động máy móc, Nhìn thấy Bùi Á Hạo bởi vì làm bạn với mình ánh mắt đờ đẫn, ria mép lộn xộn.

Hoàn toàn đã không còn bộ dáng đại Thần Tượng, đại minh tinh, đại thiếu gia, trong lòng An Chi Manh chưa xót, quay người ôm lấy anh.

Cái ôm này có lẽ chỉ đại biểu cảm tạ, nhưng mà trong lòng Bùi Á Hạo, anh đã rất thỏa mãn rồi.

Bùi Á Hạo cúi đầu nhìn thấy An Chi Manh ôm trong lồng ngực của mình, anh thấp giọng kêu lên: "Manh Manh."

"Ừm." An Chi Manh phát ra một tiếng mang theo giọng mệt mỏi.

"Trời mưa rồi..." nhưng thật ra Bùi Á Hạo muốn hỏi một chút, cô muốn làm sao? Nhưng mà anh không dám hỏi quá mức trực tiếp, anh chỉ nói là trời mưa rồi... Câu nói kế tiếp An Chi Manh sẽ nói ra.

Chính như anh suy nghĩ, nghe được câu này An Chi Manh ở trong lòng anh yên tĩnh một chút, nhẹ nhàng tránh ra khỏi ngực của anh, ngẩng đầu nhìn Bùi Á Hạo cao hơn rất nhiều so với mình.

Cứ nhìn mấy giây như vậy, cô nỗ lực để cho mình lộ ra nụ cười thanh xuân ngọt ngào bình thường, loại không buồn không lo: "Á hạo, anh đi nghỉ trước đi, em còn không mệt, em còn có thể tiếp tục."

Sau khi nói xong An Chi Manh quay người rồi đi, đi tới trong mưa. Trong nháy mắt nước mưa dính ướt cô, y phục cô dán thật chặt trên lưng của cô, bao vây lấy thân thể cô gầy yếu.

"Manh Manh." Bùi Á Hạo kêu một tiếng, trong lòng bởi vì Manh Manh cử động mà có chút run rẩy.

"em cứ thích anh ta như vậy sao?" trong lòng Bùi Á Hạo thống khổ lại đau lòng, cõi lòng tan nát đau đớn hơn hết thấy, anh cảm thấy anh đau lòng sắp không đứng dậy nổi rồi.

"Manh Manh, anh bồi em." Bùi Á Hạo kèm chế nội tâm khổ sở cũng vọt vào trong mưa, anh chạy tới bên người An Chi Manh, cùng giúp cô lực soát cứu nạn.

Trận mưa này có lẽ là một trận mưa bị nhiều người chửi mắng nhất, nước mưa làm cho nhân viên cứu viện gặp khó khăn tăng lên nhiều hơn, để bọn họ không thể cất bước.

Vốn cho rằng trận mưa này đến, để hôm nay bọn họ ngừng làm việc. Nhưng nhìn thấy An Chi Manh và Bùi Á Hạo xông vào trong mưa.

Mưa lớn như vậy cũng không có khả năng ngăn cản bọn họ tiến lên, thật sự làm rung động nhân viên cứu viện.

Mưa càng lúc càng lớn, cùng với sấm chớp.

Nước mưa rơi vào đỉnh đầu bọn họ, trên mặt, đập vào mắt bọn họ mở không ra.

Thình thoảng An Chi Manh lấy tay lau đi nước mưa trên mặt, có lẽ thật là vô dụng. Nhưng mà nếu không làm như vậy, bên trong mưa lớn như vậy căn bản là mắt mở không ra.

Thời khắc này An Chi Manh đã hơi choáng, cô đã không còn cảm giác được nước mưa có chút băng lãnh.

Giờ này khắc này, trong lòng của cô chỉ có Cận Tư Hàn, cô tâm niệm đọc Cận Tư Hàn.

Anh nhất định phải kiên trì lên, em đến cứu anh rồi.

Em sẽ không bỏ qua, em nhất định sẽ cứu anh ra, cùng anh còn sống ôm nhau.

Ngón tay An Chi Manh bởi vì không ngừng vận chuyển đã bị tổn hại, cô không cảm thấy đau đớn. Máu mới từ đầu ngón tay của cô chảy ra liền bị nước mưa cuốn trôi đi, mưa này, quá xấu.

Hai người còn chưa đầy hai mươi tuổi kiên trì như vậy, đã không sợ mưa gió. Nhân viên cứu viện đã khắc sâu nghị lực của cô làm cho tin phục rồi.

Bọn họ đều trọn mắt há hốc mồm nhìn An Chi Manh làm việc trong mưa, trong lòng bọn họ đều bắt đầu có chút bội phục An Chi Manh.

Nhiều ngày như vậy trong hoàn cảnh gian khổ này rất nhiều thân thể đàn ông cường tráng đều có chút không chịu đựng nổi, huống chi cô là một người phụ nữ.

Chương 418: Tôi đến! ! !

Lúc vừa mới bắt đầu tất cả mọi người vì thấy cô gái nhỏ này tuổi quá trẻ chỉ đến diễn trò, nghĩ thầm cô căn bản không kiên trì được bao lâu sẽ ghét bỏ mệt mỏi, sẽ vứt bỏ rồi đi.

Nhưng mà bọn họ không có nghĩ tới cô là một người phụ nữ vừa mới trưởng thành còn có chút nũng nịu lại chống đỡ được.

Không chỉ có như thế, thật đúng là giữ vững được nhiều ngày như vậy. Mà bây giờ nơi này lực soát cứu trợ càng thêm khó khăn, dù cho mưa xuống lớn như vậy, cô như cũ là người thứ nhất vọt tới trong mưa tiếp tục lực soát cứu nạn, không khỏi làm cho trong lòng bọn họ có chút rung động, mọi người đối với cô đều có chút lau mắt mà nhìn rồi.

Đáy lòng bọn họ bắt đầu tiếp nhận tổng thống phu nhân tương lai này, người phụ nữ này có lẽ cũng không khuynh quốc khuynh thành, không phải phú quý, thân phận hiển hách, có lẽ còn có chút ngây thơ buồn cười.

Nhưng mà An Chi Manh chính là như vậy, mới càng dễ cho người ta cảm thấy cô dễ thân, Khả Kính.

Nhân viên cứu viện bởi vì An Chi Manh cũng bắt đầu có động lực, có người đứng lên hét lên: "mưa như thế tính là gì! Ai có thể tiếp tục đi theo tôi!"

Vừa dứt lời: "tôi đến! Tôi đến!" trong nháy mắt mọi người bốn phía muốn đi lên hưởng ứng hòa âm.

Mỗi người đều là đàn ông xương cốt cứng rắn, làm sao có thể còn không bằng một cô gái nhỏ.

Tất cả mọi người cầm công cụ đứng lên, mặc áo mưa đi vào trong mưa.

Tất cả mọi người như là đồng sãi, một bước một bước đi tới mặt trận cứu viện lớn nhất.

"Thiếu phu nhân." Có mấy nhân viên cứu viện đi tới bên cạnh cô.

"Hả?" An Chi Manh nghe được có người gọi cô, nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

"Thiếu phu nhân đi nghỉ ngơi đi, có chúng tôi rồi." Bên trong một người nói.

"vâng đúng vậy, có chúng tôi rồi, thiếu phu nhân đi nghỉ ngơi đi." Bởi vì mọi người bị tinh thần An Chi Manh kiên cường thuyết phục cũng bắt đầu dùng lời cung kính xưng hô với cô rồi.

An Chi Manh nghe được bọn họ xưng hô với cô như vậy, trong lòng ấm áp, lộ ra vẻ mặt vui cười nói với bọn họ: "Không sao, tôi còn không mệt, tôi còn có thể tiếp tục."

"Thiếu phu nhân, cô thể này sẽ không chịu nổi." Có người nói.

"Tôi cố gắng hết mức không kéo mọi người lui về phía sau, khả năng có thể giúp đỡ một chút, dù sao sức tôi cũng là hữu hạn, việc cứu viện vẫn phải dựa vào mọi người." An Chi Manh cự tuyệt hảo ý của mọi người.

"Thiếu phu nhân." Tất cả mọi người không nghĩ tới An Chi Manh thể mà quật cường như vậy.

Trong lòng cũng bắt đầu bội phục cô sâu sắc.

An Chi Manh cười cự tuyệt bọn họ, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu để bọn họ không thể nói thêm gì nữa rồi.

Cô đứng lên eo có chút cứng ngắc, nhìn thấy nơi này một đồng hoang tàn, nghĩ đến còn có nhiều nơi không có lực soát cứu được, thật nhiều người có lẽ còn đang sợ hãi chờ đợi.

Cô không thể để cho những người tín nhiệm chờ đợi quá lâu, Cận Tư Hàn cũng không thể chờ đợi quá lâu.

Ở trong lòng An Chi Manh đã tưởng tượng ra anh trong bóng tối sẽ sợ hãi nhiều. Cho dù là tổng thống một nước cũng không có khả năng không sợ tử vong.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, nỗi lòng An Chi Manh một mực lo lắng không thể dễ xuống.

An Chi Manh quyết định cho chính mình, cô nhất định phải tìm được Cận Tư Hàn. Một ngày không tìm được Cận Tư Hàn, cô tuyệt đối sẽ không rời khỏi nơi này nửa bước.

Bởi vì chỉ có ở chỗ này, An Chi Manh mới cảm nhận được mình gần anh như thế.

Có lẽ Cận Tư Hàn ở ngay dưới tầng đá nào đó, đau khổ giãy dụa cầu sinh, chờ mình nghĩ cách cứu viện, mà cô có thể nghỉ ngơi.

Cô tuyệt đối không thể nghỉ ngơi, còn có thể tiếp tục kiên trì! Tiếp tục kiên trì!

Vì có thể cứu ra người đàn ông mình yêu thương, vất vả ấy tính là cái gì.

Mỗi khi mệt đến không chịu được, cô sẽ nhớ tới từng li từng tí chuyện giữa cô và anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 419: Anh nghe, có thanh âm cầu cứu

Từ khi bọn họ quen biết đến yêu nhau, chính là những thứ này tới chống đỡ cô không ngừng đi đi động những gạch ngói nặng nề kia.

Cô tuyệt đối không thể nghỉ ngơi, cô mặc áo mưa, thân thể gầy nhỏ nhưng tràn đầy sức khỏe.

Cô nhিপ bước kiên định không dòi, mỗi khi cô lục soát xong một mảnh thì sẽ nhanh chuyển tới một khác sau. Cô một khác cũng không nguyện ý ngừng nghỉ, nếu như cô nghỉ ngơi, như vậy thì anh sẽ chờ lâu hơn.

An Chi Manh không muốn để cho anh chịu đựng nhiều một phút đau khổ.

Cô kiên trì hơn so với người thường, cô nghị lực cũng dị thường. Có thể không ngừng chống đỡ cô là nội tâm cô đối với Cận Tư Hàn là yêu nhất.

Nhân viên cứu viện đối với Thiếu phu nhân kính nể cũng càng ngày càng sâu, bọn họ cũng từ đáy lòng bắt đầu thừa nhận cô. Có vài người vừa mới bắt đầu đối với cô khinh thường cũng quét sạch.

Mỗi một người đều ở đây mưa gió không trở ngại kiên trì, giữ vững bản thân như vậy, vì an nguy người khác mà cố gắng đáng giá mỗi một người chúng ta kính nể cũng sùng kính.

Áo mưa, có thể giảm tổn thương mưa đối với thân thể An Chi Manh. Nhưng ở trời mưa như vậy, giá rét cũng theo tới.

Bà vai An Chi Manh gầy nhỏ có chút phát run, Bùi Á Hạo luôn ở bên người cô bởi bạn nhìn cô như vậy rất là đau lòng.

"Manh Manh, nghỉ ngơi một hồi đi." Bùi Á Hạo đi tới bên người An Chi Manh, lần nữa muốn cô có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút. "Bất kể thời gian cứu người có nhiều cấp bách, em cũng phải bảo vệ tốt thân thể mình trước mới được." Trong thanh âm Bùi Á Hạo đều mang đau lòng.

Nhưng An Chi Manh lúc này cũng không để ý tới anh, cô một lòng một ý vùi đầu vào trong đội ngũ cứu viện. Trừ phi là một chút khí lực cũng không có, cô mới buông tha. Cô cảm thấy mình còn có thể giữ vững, còn có thể kiên trì rất lâu.

"Manh Manh!" Bùi Á Hạo thấy cô không để ý tới mình, có chút nóng nảy. Thanh âm đột nhiên phóng đại, còn mùi vị mắng.

Bùi Á Hạo thật sự là không nhịn được, anh bỏ lại công cụ trong tay, hai tay giữ thân thể An Chi Manh, cưỡng bách cô nhìn mình, thanh âm cũng không có kiên nhẫn như vừa mới bắt đầu, anh lớn tiếng nói: "Em nghe được không!"

Mất An Chi Manh ửng đỏ nhìn Bùi Á Hạo, trong ánh mắt có chút mờ mịt. Có lẽ ở trong tiềm thức An Chi Manh đã chỉ còn lại cứu viện, mà che giấu những thứ khác ngoài thân.

Bùi Á Hạo nhìn An Chi Manh ngơ ngác nhìn mình như vậy, ý thức được mình làm như vậy hơi quá đáng. Vì vậy anh cố gắng để cho giọng mình chậm xuống, nói: "Nghỉ ngơi một hồi đi, một hồi."

An Chi Manh nhìn anh lắc đầu một cái, nói: "Không thể, Cận Tư Hàn còn đang chờ em." Nói xong cô lại muốn tiếp tục đi cứu viện, đi đến đóng phế tích lục soát.

Tay Bùi Á Hạo nắm bà vai An Chi Manh không có buông, anh muốn dẫn động tới cô, không để cho cô có thể rời đi, anh nói: "Liên một hồi."

Vốn là chẳng qua nhìn Bùi Á Hạo ánh mắt An Chi Manh đột nhiên sáng lên, giống như là búp bê đột nhiên có linh hồn.

Cô kinh ngạc vui mừng nhìn Bùi Á Hạo nói: "Anh nghe."

"Ừ?" Bùi Á Hạo nghi hoặc nhìn An Chi Manh.

"Á Hạo, anh nghe, có thanh âm cầu cứu." An Chi Manh nhìn Bùi Á Hạo trong mắt giống như là đột nhiên có ánh sáng.

Bùi Á Hạo đi theo An Chi Manh chỉ dẫn lắng nghe, nhưng cũng không có nghe được thanh âm gì, anh bắt đầu cho là An Chi Manh có ảo giác.

"Không có." Bùi Á Hạo đối với An Chi Manh, trong lòng càng lo lắng cô. Nhiều ngày như vậy giữ vững bền bỉ cứu viện, Bùi Á Hạo không chỉ có lo lắng thân thể cô còn có trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 420: Thật sự có người (tăng thêm)

Anh sợ, trong lòng anh rất sợ, nếu như vẫn tiếp tục như vậy không tìm được Cận Tư Hàn, An Chi Manh sẽ như thế nào? Luôn tìm tiếp sao?

Đã qua nhiều ngày như vậy, nếu như tìm được chính là một người là một Cận Tư Hàn tìm không còn đập, An Chi Manh nên làm cái gì? Bùi Á Hạo không dám tưởng tượng, chẳng qua là trong ánh mắt nhìn An Chi Manh tràn đầy lo âu.

"Anh nghiêm túc nghe, thật sự có." An Chi Manh giữ vững mình nghe được có người đang cầu cứu.

Bùi Á Hạo xuyên thấu qua thanh âm mưa to, đã sắp không nghe được bất kỳ thanh âm cầu cứu. Anh định để cho mình càng cẩn thận, càng nghiêm túc nghe, cố gắng nghe An Chi Manh nói tiếng cầu cứu, nhưng anh không có nghe được.

Xuyên thấu qua tiếng vang mưa to mang tới, An Chi Manh thật giống như nghe được tiếng cầu cứu mơ hồ. Nhưng cô không dám xác định, không biết cụ thể phương hướng thanh âm truyền tới là ở nơi nào.

An Chi Manh bằng vào cảm giác mình cố gắng phán đoán nguồn thanh âm, cô từng bước từng bước hướng phương hướng của thanh âm đi tới. Gần, càng ngày càng gần, thanh âm cầu cứu càng ngày càng lớn, An Chi Manh như nghe được hy vọng.

Bùi Á Hạo nhìn cô từng bước một đi về phía trước, trong lòng rất rõ ràng mình không ngăn được An Chi Manh, anh có thể làm chỉ có thể theo sát sau lưng cô, ở lúc cô cần mình, đưa tay ra trợ giúp.

Chẳng qua là nhìn thân thể cô mảnh khảnh, ở nơi này đi trong mưa gió, giống như gió thổi một cái gục, mưa xối thì sẽ biến mất vậy. Nhưng An Chi Manh kiên cường như vậy, không chỉ có để cho Bùi Á Hạo đau lòng, cũng để cho người kính nể.

An Chi Manh ngừng lại ở một mảnh phế tích phía trước, cô rất chắc chắn, thanh âm ở chỗ này, ở phía dưới nơi nào đó tảng đá nơi này.

Nhưng là rốt cuộc ở nơi nào chứ? Để cho tiện hành động cứu viện, nhân viên có thể nhanh hơn xác định vị trí bị kẹt, An Chi Manh dứt khoát trực tiếp nằm ở trên đá. Cô muốn thông qua đi phán đoán phương hướng tiếng cầu cứu truyền thanh rõ ràng hơn.

Cái mũ áo mưa có chút ngăn trở cô, cô dứt khoát trực tiếp cởi cái mũ xuống, trực tiếp để cho nguyên cái đầu mình cũng lộ ở trong mưa.

Nước mưa trong nháy mắt làm ướt tóc cô cùng với má của cô, để cho nước theo tóc cô gò má cô chảy xuống, đáng vẻ cô thật giống như cũng không cảm giác được nước mưa có nhiều giá rét, trực tiếp dính gò má mình vào trên đá.

Bùi Á Hạo thấy An Chi Manh liều mạng như vậy, vội vàng cùng người bên cạnh muốn một cái dù che trên đầu cô, cố gắng vì cô ngăn chút mưa gió.

Bùi Á Hạo ngồi chồm hổm xuống ở bên người An Chi Manh, vì cô che dù, cố gắng bầu bạn cho An Chi Manh có chút sức lực. Có lẽ là nhỏ nhất không đáng kể, nhưng cũng có sức lực.

Nhiều ngày qua như vậy An Chi Manh biết rõ Bùi Á Hạo không dễ, chỉ là vì bầu bạn mình, đường đường đại minh tinh đang ăn khách đã hy sinh rất nhiều.

Ở trong hoàn cảnh gian khổ nhưng luôn bồi bạn cùng cô, để cho cô rất cảm ơn, nhưng cô cũng ý thức được ở trong lòng của mình, cũng chỉ có cảm ơn. An Chi Manh cô đời này có thể không cách nào cho anh tình yêu mong muốn.

An Chi Manh nằm ở trên đá, ngừng thở, nghiêm túc phán đoán nguồn thanh âm. Cô khẳng định mình nghe được có người đang cầu cứu, tiếng cầu cứu chọt cao chọt thấp, suy nghĩ cũng là bởi vì thời gian dài không có khí lực.

An Chi Manh thông qua thanh âm phán đoán, chắc ở dưới đáy khối phế tích trước mặt này có người. Cô đứng lên hướng về phía Bùi Á Hạo kêu: "Mau

gọi người, dưới đây có người."

Trong lòng Bùi Á Hạo cả kinh, thật sự có người! Trong lòng anh cũng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 421: Mau cứu chúng tôi

"Người mau tới, nơi này có người." thanh âm Bùi Á Hạo có chút khàn khàn, ra sức hô, thanh âm kéo theo, Bùi Á Hạo cảm giác được trong cổ họng ập cùng mùi tanh, bởi vì thời gian dài cổ họng thật là rất, máu chảy ra.

Mỗi khi ở dưới đáy phế tích phát hiện một người sống, mọi người cũng sẽ kích động vạn phần. Bởi vì những điều này có thể cho nhân viên cứu viện ngày đêm không ngừng kiên trì, đây là động lực bọn họ khổ cực lao động, cũng là hy vọng của bọn họ.

Lúc này An Chi Manh đã theo thanh âm tìm được vị trí người bị kẹt ở dưới phế tích trao đổi, "Này, các người không cần lo lắng, tôi bây giờ cứu các người đi ra." An Chi Manh định thông qua lớn tiếng hô để cho bọn họ bình tĩnh lại.

"Mau tới cứu... Chúng tôi... Mau... Tới cứu..." người phía dưới phế tích nghe có người tới cứu bọn họ, trong nháy mắt lại có một ít khí lực, lớn tiếng kêu cứu.

ở những ngày qua An Chi Manh đã có trọn vẹn kinh nghiệm trong quá trình cứu viện, cô biết rõ mình muốn biết trước tình huống dưới đáy phế tích.

Cô xuyên qua mưa to đánh trên đất phát ra tiếng vang, hướng về phía người bị kẹt hô: "Trước mọi người tỉnh táo, tôi nhất định sẽ cứu mọi người đi ra ngoài, mọi người giữ yên lặng phối hợp chúng tôi."

"Được, chúng tôi biết." người bị kẹt nghe được lời An Chi Manh lập tức an tĩnh lại, chuẩn bị phối hợp cô cứu viện, thoát đi địa ngục nhân gian này.

người bị kẹt trải qua nhiều ngày gặp trắc trở đau khổ như vậy, trong nội tâm cũng khẩn cấp khát vọng sống sót. Chính là người đối mặt qua tử vong như vậy, mới sẽ biết quý sinh mạng biết bao.

"Phía dưới có mấy người?" trong thanh âm An Chi Manh gấp vô cùng, bởi vì mấy ngày nay cô thấy qua nhiều sinh tử như vậy, cô muốn cấp bách cứu mỗi một người ra.

"Hai, tôi cùng em trai tôi." dưới đáy phế tích lập tức truyền đến đáp lại.

"Có bị thương không?" An Chi Manh vừa nói vừa theo Bùi Á Hạo lấy tới các loại công cụ, nhìn tình huống.

"Có, em trai tôi bị thương, thằng bé bởi vì quá nhỏ, ý thức đã có chút không rõ, một mực nói đau, nhưng là hỏi, thằng bé cũng không nói ra được là đau nơi nào." Một thanh âm cô gái còn mang non nớt hướng An Chi Manh nói.

"Van cầu các người, cứu chúng tôi đi ra ngoài, em trai tôi không kiên trì nổi." Giọng cô gái lần nữa mang đầy nước nớc.

Căng thẳng trong lòng, an ủi bọn họ nói: "Được, tôi sẽ nhanh chóng, mọi người chờ một lát nữa, phối hợp chúng tôi." Không biết có phải là An Chi Manh an ủi có tác dụng không, mà người phía dưới phế tích thật yên tĩnh lại.

Cô phán đoán, người ở phía dưới phế tích có thể là ở góc một gian phòng, hoặc là bên người có một vật chống đỡ, nóc phòng bởi vì động đất rơi xuống hình thành cho bọn họ một không gian chật hẹp.

bây giờ, cô muốn làm chính là dời đi một tảng đá lớn phía trên, sau đó cẩn thận đào đi một ít vụn đất đai các loại cho, như vậy cơ hội an toàn giải cứu bọn họ ra mới sẽ lớn.

"người mau tới, hỗ trợ." Lúc này An Chi Manh uy nghiêm để cho người khó mà cãi lại, người xung quanh nghe được vội vàng tới trợ giúp.

Mấy nhân viên cứu viện thân thể cường tráng đi tới. Mưa rơi quá lớn, áo mưa đã mất đi tác dụng, trên mỗi người đều đã ướt đầm.

An Chi Manh ở bên cạnh chỉ huy bọn họ, "Mọi người tìm vị trí tốt, một hồi cùng nhau thi lực (thi hành + sức lực), dời tảng đá này đi."

Nghe được An Chi Manh an bài, bọn họ nhanh chóng hành động, vì không muốn lãng phí thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 422: Mạng treo một đường

"lúc dòi cũng cẩn thận một chút, cẩn thận không nên để đá phía dưới nhúc nhích quá lợi hại, tránh cho người bị kẹt bị hai lần tổn thương." An Chi Manh cẩn thận dặn dò, cố gắng để cho bọn họ làm được tốt nhất, không cho người bị kẹt lần nữa tạo thành tổn thương.

Trận mưa lớn này cũng không có ngăn trở ý nguyện mãnh liệt cứu người của nhân viên cứu viện, An Chi Manh làm tắt cả Bùi Á Hạo cũng yên lặng nhìn ở trong mắt, trước kia cho tới bây giờ anh không biết An Chi Manh lại có nghị lực lớn như vậy, có nhiều sức lực như vậy.

Anh bắt đầu bội phục An Chi Manh, có lẽ cô bởi vì Cận Tư Hàn mới có nghị lực kiên trì lớn như vậy, nhưng nhiều ngày như vậy An Chi Manh cứu nhiều người như vậy, chuyện để cho người trở mặt ghen hòng cũng đặt ở trước mặt, để cho người không thể không bội phục.

"Một hai ba, rồi." Ở dưới sự chỉ huy An Chi Manh, nhân viên cứu viện cùng nhau dùng sức, thành công mang đá lên, bọn họ thận trọng hướng bên cạnh di động.

Đá rất nặng, nhưng mỗi người bọn họ cũng nắm chặt không dám buông tay. Bọn họ không thể buông tay, mỗi một người cũng có thể nghĩ ra được nếu như mình đột nhiên buông tay sẽ có hậu quả gì.

trên đầu mỗi người bọn họ nổi gân xanh, yên lặng cắn răng, dùng sức. Nước mưa trên mặt theo gò má chảy xuống, có lẽ trong nước mưa còn thêm mồ hôi.

Bọn họ từng bước từng bước hướng bên cạnh xô dịch, dòi đá khỏi phế tích. Lúc này An Chi Manh thấy ở nơi phế tích một hòn đá lớn nhất đã dọn đi.

Cô thật dài hô một cái, chỉ cần có thể dọn tảng đá này đi cũng đã thành công một nửa.

An Chi Manh kéo ống tay áo mình lên, thuận lợi tay mình hoạt động. Cô không sợ bẩn không sợ mệt mỏi, cầm cái xẻng lên bắt đầu đào.

Cô thận trọng dòi đi đá vụn đất cho phía trên, hai ba người cùng nhau hỗ trợ hợp tác. hiệu suất trên tay cô gắng nhanh nhất.

Bởi vì sân có hạn, cùng nhau đào chỉ có thể chứa hai ba người. Nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể ở phạm vi có hạn cứu viện.

An Chi Manh đã đào, tay đều là bùn vẫn còn tiếp tục, "Nhanh một chút, nhanh một chút nữa" trong lòng cô thúc giục mình.

đào còn không quên an ủi bọn họ: "Chờ một chút, chờ thêm chút nữa, lập tức là được rồi, có thể đi ra."

Cô cùng hai ba người cùng nhau rất nhanh đào ra một cái hang, An Chi Manh cố gắng đào cửa hang lớn hơn, thuận lợi người ở bên trong có thể đi ra.

Ở trong mưa đêm đen nhánh lạnh như băng, cửa hang cái gì cũng không thấy rõ, chỉ có thể nghe có người ở bên trong nhỏ giọng nói chuyện: "Em trai, chúng ta cũng sắp đi ra ngoài."

"Ừ..." Sau đó chính là từng tiếng âm cực kỳ nhỏ đáp lại.

"Bùi Á Hạo, đánh đèn tới." tình hình trong động rất khó nhìn rõ, kêu Bùi Á Hạo một bên tới hỗ trợ.

"Ừ." Ngay sau đó thì có người đưa tới một ngọn đèn, Bùi Á Hạo nhận lấy, sau đó đưa đến phía trước.

Thông qua ánh sáng, An Chi Manh thấy rõ bên trong bị kẹt chính là hai đứa trẻ. Một đứa bé trai, một cô gái, cô gái nhìn so với đứa bé trai lớn một chút. Cô gái núp ở bên người em trai cô vẫn an ủi cậu bé, An Chi Manh nhìn thấy trong lòng chợt đau xót.

"Đứa bé đáng thương." trong lòng An Chi Manh đồng tình tràn lan, "Nhỏ như vậy gặp trắc trở lớn như vậy." Ngay sau đó, An Chi Manh lắc đầu một cái, bây giờ cũng không phải là lúc nên đồng tình.

Đến khi cửa hang đào được một đứa bé có thể từ bên trong đi ra ngoài, An Chi Manh ngừng lại, nhẹ giọng nói: "Nhanh lên một chút, các người đi ra đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 423: Mùi vị sống sót

mắt cô bé đầy là nước mắt ngẩng đầu nhìn An Chi Manh lắc đầu một cái, nghẹn ngào nói: "Chị, chân em trai bị áp xuống phía dưới, không ra được."

trong lòng An Chi Manh cả kinh, đột nhiên biết mới vừa rồi cô bé nói, ý cô nói em trai đau không biết nơi nào đau. Cô dùng giọng mềm mại đối với cô bé nói: "Em thử nhìn một chút, có thể lấy đồ đè em trai ra hay không?"

"Ừ." Cô bé sờ mặt một chút, nghiêng đầu sẽ đi xem những thứ đồ đè em trai mình có thể lấy ra hay không.

"Có thể không?" An Chi Manh cùng cô trao đổi.

Một lát sau, cô bé mặt đầy thống khổ nhìn An Chi Manh lắc đầu một cái. Biểu tình bé thống khổ, để cho trong lòng An Chi Manh giật giật.

An Chi Manh cố gắng để cho cô bé tỉnh táo lại cũng để cho lòng mình tỉnh táo lại. Mà khuôn mặt cô bé nhỏ nhắn đang bản thủ, mắt đầy khẩn cầu nhìn cô nói: "Chị, van cầu chị mau cứu em trai."

"Chị cứu, chị nhất định sẽ cứu." An Chi Manh phân tích tình trạng trước mặt hỏi cô bé nói: "Em không thành vấn đề chứ?"

"Em.. Em không có chuyện gì." Cô bé đáp trả lời An Chi Manh.

"Vậy em đi ra trước." An Chi Manh nói.

"Nhưng, em trai..." Cô bé có chút không tình nguyện, cô thật giống như không hề muốn rời em trai mình, muốn bảo vệ cậu bé. Nhưng dưới tình huống này có thể cứu ra một người trước là một người, chỉ có thể trước để cho cô bé đi ra, còn muốn biện pháp khác.

"Nghe lời chị trước đi ra, chị nhất định sẽ cứu em trai em." An Chi Manh dùng giọng ra lệnh để cho cô bé từ cửa hang bò ra ngoài trước, hơn nữa bảo đảm mình nhất định sẽ cứu cậu bé đi ra.

Cô bé ngẩng đầu lên dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm An Chi Manh, định ở trong mắt An Chi Manh tìm được tin cậy.

An Chi Manh biết bây giờ trong lòng cô bé gấp gáp cần tin cậy, cô hướng về phía cô bé gật đầu một cái.

Cô nhìn ra trong mắt bé gái nhiều hơn chút tin nhiệm, cô đưa hai tay mình ra nói: "Kéo tay chị, từ bên trong cẩn thận bò ra ngoài."

Cô bé gật đầu một cái, sau đó đưa hai tay mình ra. Hai đôi tay đầy bùn lầy cùng bụi bặm. An Chi Manh dùng sức kéo một cái, kéo cô bé hướng cửa hang. Nhân viên cứu viện ở gần cũng chạy tới hỗ trợ.

Đánh đèn đánh đèn, thuận lợi bọn họ thực hiện hành động cứu viện. Che dù ở cửa hang, cũng tiện lợi bọn họ cứu viện. Lòng của mỗi người đều ở đây đều đau, mỗi một phần đều là quý báu.

An Chi Manh dùng sức kéo cô bé để cho cô có thể từ cửa hang đi ra, bấu vào bé gái tận lực nhẹ nhàng, phòng ngừa lần làm cô bị thương.

An Chi Manh rất tự tin, có lúc phụ nữ xử lý chuyện so với đàn ông muốn bền chắc, phải cẩn thận hơn.

Khi bả vai bé gái lộ ra cửa động, một người đàn ông bấu vào bả vai cô. Đàn ông so với phụ nữ khí lực lớn, bọn họ dùng sức một cái kéo cô bé từ cửa hang ra ngoài.

Cô bé bị kéo từ cửa hang ra ngoài giống như một đứa bé sơ sinh được sinh ra vậy khóc lên. Tiếng mưa cũng không giấu được tiếng khóc của cô bé.

Thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, mỗi người đều biết có một loại chặt vật lúc sống lại. Đó là tiếng khóc như trút được gánh nặng, đó là hy vọng "Tôi rất cuộc sống sót".

"Người đâu, ôm cô bé đi, kiểm tra thân thể cho cô bé, tiến hành một loạt các biện pháp cấp cứu." An Chi Manh ra lệnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 424: Bắt lấy bé lại

Bạn tâm đến cảm thụ của bé gái, đem ngữ khí thả chậm nói: "Yên tâm, chị nhất định sẽ cứu em trai của em ra, em đi bên cạnh chờ trước được không?"

Nghe được An Chi Manh gọi người mang cô bé đi, lúc cô bé vừa định lắc đầu nói không muốn, An Chi Manh lại quay đầu nói ôn nhu như thế.

lời cô nói giống như có ma lực để bé gái yên tĩnh trở lại, ánh mắt của cô bé nhìn An Chi Manh thật sâu, sau đó giống như tin tưởng cô bé gật đầu, nhân viên chữa bệnh và chăm sóc nhanh chóng đưa cô bé rời khỏi hiện trường.

Bé gái đi một khắc lại dùng một giọng khản cầu kêu An Chi Manh một tiếng "chị ơi."

An Chi Manh quay về phía cô bé, há to miệng. Tuy bé gái đã đi xa, nhưng mà cô bé vẫn có thể thấy rõ An Chi Manh nói là "yên tâm"

sau khi bé gái bị mang đi, An Chi Manh lại vội đầu vào cứu trợ bé trai bên trong. "Hiện tại em cảm giác thế nào?" An Chi Manh lớn tiếng gọi đến hỏi bé.

"Chị, em... Đau..." lời nói bé trai đau có chút không mạch lạc, giọng run rẩy, giống như nỗ lực áp chế mình đang chịu khó khăn.

"Cố chịu một hồi, hiện tại chị lập tức cứu em đi ra." Vừa an ủi bé vừa nhìn vị trí bé.

"Em đau chỗ nào? Là chân bị đè sao?" An Chi Manh hỏi.

"Ừm, hình như vậy." Bé trai trả lời, An Chi Manh phỏng đoán bé trai có thể bởi vì đau đớn và sợ hãi để cho mình đối với đau đớn càng thêm miễn cảm, nhưng mà lại không xác định đến cùng là đau nơi nào.

Quan sát được hiện tại bé trai đang trong động khẫu, đã có thể đưa tay kéo bé. Nhưng mà tình huống hiện tại so với bé gái lại không giống nhau, chân bé trai bị đè lại, cứu viện tăng lên khó khăn.

"Chị ơi, em đau quá, chị nhanh cứu em đi." Bé trai khản cầu, có thể thấy bé khát vọng sinh tồn.

"Em yên tâm, em yên tâm, hiện tại chị liền cứu em đi ra." An Chi Manh vẫn an ủi nói.

"Em có thể vươn tay của em ra sao? Để chị có thể kéo tay của em chứ?" An Chi Manh muốn thông qua thái độ hòa ái làm cho bé trai gặp đại nạn lớn nhất tỉnh táo lại.

"Có thể." Bé trai rất dũng cảm nói.

"Có thể sẽ đau một chút, em có thể nhẫn nhịn không?" An Chi Manh lại hỏi.

"Có thể..." Bé trai cố nén đau đớn, chính mình đáp ứng. Tuy nhiên hiện tại có khả năng bé đau sắp ngắt, nhưng mà nỗ lực phối hợp với An Chi Manh như cũ.

"Tốt, hiện tại đem tay của em cố hết sức duỗi ra bên ngoài." An Chi Manh dạy bé phối hợp với mình.

"Ừm." Bé trai đáp ứng.

An Chi Manh nỗ lực đưa bàn tay vào trong động bắt lấy cánh tay bé trai muốn dùng sức kéo bé ra ngoài, nhưng mà bởi vì trên tay mình bùn và nước mưa dẫn đến có chút trơn trượt, cũng không dễ bắt lấy.

An Chi Manh quả quyết rút tay của mình lại, cô vén một góc áo mưa mình lên, luồn tay của mình vào tận cùng bên trong nhất còn vướng chút y phục.

Cô đem hai tay bản thủ dơ dây của mình lau trên quần áo, tận lực lau khô hai tay của mình. Sau đó cô lại duỗi hai tay của mình ra lần nữa, ngả vào cửa động kéo bé trai qua.

Tay lực lợi trong cửa động tối om, dựa vào cảm giác phán đoán vị trí của bé trai. Từ từ tìm kiếm, cô mò tới bé trai cũng đang tìm lấy hai tay của cô, hai đôi tay đụng một cái, bé trai giống như là bắt lấy hi vọng bắt lấy tay của cô.

An Chi Manh cũng nguyện ý cho bé hi vọng, một mực bắt lấy tay của bé. Hai tay bắt lấy lẫn nhau

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 425: Có chuyện gì, tôi phụ trách

: "Chị sắp kéo rồi." An Chi Manh nói cho bé trai biết mình muốn kéo bé đi lên rồi.

"Được." trong giọng nói bé trai mang theo nghẹn ngào, có lẽ là bởi vì quá mức đau đớn mà nhịn không được nghẹn ngào, nhưng mà bé lại nỗ lực để mình kiên cường dùng cảm không cho nước mắt chảy xuống.

Dạng người này, vì sống sót cũng vô cùng kiên cường, để cho rất nhiều người cứu viện đều vô cùng rung động. Tại hiện trường động đất nhiều ngày như vậy, phát sinh quá nhiều việc để cho người ta rung động, cảm động. Có lẽ thật là chỉ có bên trong nghịch cảnh gặp thật tình.

An Chi Manh dùng sức kéo một phát, đem bé trai kéo ra ngoài, nhưng mà bởi vì nước mưa quá lớn, dẫn đến phụ cận bùn đất xộp ròi. Tựa như là phát sinh ở trong nháy mắt, tại phụ cận một khối cọc gỗ lung lay rớt xuống.

Tại thời khắc nguy hiểm này, chân bé trai còn kẹt trong cửa động chưa hề đi ra.

Lúc mắt mọi người thấy muốn kéo bé không được, cọc gỗ lại lung la lung lay tùy thời chuẩn bị rơi xuống. Nếu như lúc này từ bỏ bé trai tất cả mọi người sẽ cảm thấy tiếc hận, tình huống lúc đó cũng không ai nghĩ tới muốn vứt bỏ bé trai.

Thế nhưng nếu như khăng khăng kéo bé ra đến, như vậy cọc gỗ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Nếu như cọc gỗ rơi xuống mà nói sẽ tạo thành hậu quả càng thêm nghiêm trọng, đến lúc đó bé trai được cứu khả năng sẽ càng thêm khó khăn nếu như tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Như vậy bé trai được cứu liền vô lực xoay chuyển rồi.

Mất thấy, lúc tất cả mọi người không biết nên lựa chọn như thế nào, không biết nên từ bỏ bé trai hay không, thân thể An Chi Manh yếu đuối lại bạo phát ra khí tràng mạnh mẽ, cô hướng về phía nhân viên cứu viện ra lệnh: "Đều nghe theo tôi chỉ huy, kéo người, nếu như xảy ra điều gì toàn bộ hậu quả do tôi phụ trách."

Một khắc này, An Chi Manh chập vạt trên người để cho nhân viên ở đây đều vô cùng tin phục, bọn họ như là nhìn thấy bóng dáng tổng thống từ trên người của cô.

bởi vì cô đột nhiên ra lệnh, mọi người đều ngậy ra một lúc. Sau đó nhanh chóng lấy lại tinh thần nói: "Vâng. Thiếu phu nhân."

Bọn họ hồi phục giọng cũng không chỉnh tề, nhưng mà bên trong giọng nói lộ ra tín nhiệm. Lúc này tất cả mọi người là một tập thể, chỉ cần hợp tác lẫn nhau, dùng cách chính xác nhất hữu hiệu nhất dẫn đầu mới làm ra việc tốt nhất.

"Nghe tôi, đều kéo lên." An Chi Manh ra lệnh xuống dưới, trong giọng của cô có uy nghiêm khó mà kháng cự.

Tất cả mọi người đang nghe mệnh lệnh của An Chi Manh, lúc cô hạ mệnh lệnh trong chớp nhoáng này, mấy người cùng hợp lực một chỗ. trong lòng mỗi người đều đang không ngừng hi vọng, ngàn vạn không muốn ngược lại, ngàn vạn không muốn ngã xuống.

Nhưng mà sự thật như thế, luôn luôn suy nghĩ muốn cái gì liền không tới cái đó. trong nháy mắt khi mấy người hợp lực, đồng thời ngay lúc bé trai được lôi ra đến, cọc gỗ cũng rớt xuống trong nháy mắt.

Tại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, An Chi Manh không chút nghỉ ngơi trực tiếp dùng thân thể chồm qua bảo vệ bé trai. Cô bảo vệ bé, ôm bé thật sâu vào trong ngực của cô, cô ôm bé thật chặt, trong lòng nghĩ đến "em nhất định phải sống sót, chị đã đáp ứng chị của em."

Cọc gỗ đập vào trên thân An Chi Manh gầy yếu, trong ý thức sau cùng, cô mơ hồ trông thấy bé trai an toàn rồi.

Bé trai run lẩy bẩy nằm trong lòng ngực ấm áp của An Chi Manh, An Chi Manh dùng hết khí lực sau cùng trong thân thể, nỗ lực mỉm cười nói với bé trai "Không có việc gì rồi."

Sau khi nói xong con mắt An Chi Manh chậm rãi nhắm lại, rơi vào trong hôn mê.

*

một màn An Chi Manh thành công cứu người đã thông qua phát sóng trực tiếp cùng lúc truyền đến các nơi trên cả nước.

PS: Hôm nay viết cứu được bé, ngày mai tới.

Động đất không có dễ tìm như vậy, đây cũng là tình tiết trọng yếu để nữ chính trở mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 426: Kiên cường, thiện lương cảm động người khác

Chính hành động anh dũng của cô, làm người cả nước kinh ngạc, để cho tất cả những người từng phản đối cô đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Hành động là chứng minh tốt nhất, hành động An Chi Manh quên mình vì người khác thông qua hình thức phát sóng trực tiếp hiện ra cho người cả nước xem, không làm bộ, không giả tạo, chính là An Chi Manh chân thực nhất.

Mà An Chi Manh chính là như vậy, An Chi Manh hành động như vậy để người trong nước sau khi thấy đều kích động lên.

lúc cô chỉ huy cứu viện, rất nhiều người đều đã nhìn ra cô thật có năng lực dẫn theo mọi người cùng nhau cứu viện, cô cũng có năng lực trở thành người phụ nữ của tổng thống.

một khắc lúc cốc gỗ rơi xuống, tất cả mọi người vì An Chi Manh toát mồ hôi lạnh, phía ngoài màn hình mọi người cũng đều khấn trương đứng lên.

Có người kinh ngạc che miệng lại, sợ chính mình kêu lên, có đứa trẻ thậm chí bung kín ánh mắt của mình, một màn này thật cảm động rất nhiều người.

Mọi người bắt đầu lo lắng an nguy của An Chi Manh, đều bức thiết muốn biết tình huống hiện tại của cô, muốn biết cô thương thế như thế nào,

Mọi người cũng đang yên lặng khẩn cầu, khẩn cầu ông trời đối với tổng thống phu nhân tốt hơn một chút, nhất định phải bảo hộ cô, để cho cô có thể bình an sống sót, ít chịu một số khó khăn.

Mà cô trong một thời gian trở thành người để toàn dân trong nước kính nể, sự tích của cô cũng làm người biết rõ. Trên TV đang không ngừng chiếu cảnh cô anh dũng cứu người, các truyền thông lớn cũng đang không ngừng tán dương cô.

Các đài khác đều đã đưa tin cô, thảo luận sự tích của cô. Mỗi người đều tôn sùng cô như anh hùng. Thậm chí có một số truyền thông hơi có chút khoa trương nói, An Chi Manh là người mẹ của nhân dân.

Bởi vì hình thức phát sóng trực tiếp cho nên không có bất kỳ giả dối gì, để cho tất cả mọi người tin phục. ở trong lòng bọn họ, đây không phải phim truyền hình, nhưng so với phim truyền hình để cho người ta càng thêm lo lắng.

Tất cả mọi người bắt đầu nguyện ý tán thành An Chi Manh, dù cho có một ít người coi như ngoài miệng không chịu phục, thế nhưng mà trên thực tế tự đáy lòng đã đối với tổng thống phu nhân tương lai dần dần tiếp nhận rồi.

Thậm chí có người đang không ngừng nói cho bọn họ, trên thế giới này, cũng chỉ có cô, chỉ có An Chi Manh tài năng chân chính mới xứng với tổng thống.

sau khi An Chi Manh bị cốc gỗ đập trúng hôn mê tại chỗ được đưa vào bệnh viện, mà bé trai được cô bảo vệ cũng được cứu an toàn.

lúc An Chi Manh bị nhắc đi, bé trai còn một mực đi theo bên cạnh cô, bên trong miệng một mực gọi cô chị ơi.

trong đêm mưa lạnh lẽo, một màn này ám áp tất cả mọi người ở đây, cũng ám áp tất cả người canh giữ ở trước máy truyền hình thời khắc quan tâm hiện trường cứu viện.

Trong bệnh viện, khắp nơi đều tràn ngập một mùi thuốc sát trùng, có chút gay mũi, giống như thời khắc đều đang nhắc nhở người khác, nơi này là bệnh viện, là bệnh nhân mới tới nơi này.

Ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ, xuyên thấu qua màn cửa rơi vào trên bàn cẩm thạch màu trắng, cả phòng đều an tĩnh, giống như là dừng lại.

Trong không khí một số vật nhỏ bé dưới ánh mặt trời lộ ra trong suốt mà nhẹ nhàng, chỉ cần có một chút gió, đều sẽ thổi chúng xoay tròn, giống như tiểu Tinh Linh khiêu vũ dưới ánh mặt trời.

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Bùi Á Hạo đi từ bên ngoài vào, cước bộ nhẹ nhàng. Cả người anh rón rén, tựa như sợ đã quấy rầy Tiểu Tiên Tử.

Anh đi vào bên giường, ngồi trên ghế ở một bên. Anh cau mày nhìn người phụ nữ nằm trên giường trắng nõn.

Lúc này An Chi Manh an tĩnh nằm trên giường bệnh, làn da trắng ngà bị ánh nắng chiếu vào để cho người ta nhìn thấy xinh đẹp có chút choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 427: Manh Manh, em đã tỉnh

Bỗng nhiên, lông mi của cô giống như một cánh bướm màu đen nhẹ nhàng chợt lóe lên một cái. Bùi Á Hạo vẫn trông coi cô phát hiện một màn này, ngạc nhiên nhìn cô, chờ đợi, tựa như là chờ đợi công chúa thức tỉnh lại.

Lông mi An Chi Manh lại hơi nhúc nhích một chút, giống như là cánh bướm đen xinh đẹp chậm rãi mở cánh, An Chi Manh tỉnh lại.

Cô khôi phục ý thức, từ từ mở mắt. Đột nhiên ánh sáng chiếu vào làm mắt của cô không thoải mái, đau con mắt, nước mắt đều sắp chảy ra rồi.

An Chi Manh cố nén đau đớn mở mắt, thị lực cô còn chưa có thích ứng ánh sáng mạnh, hoa mắt chóng mặt, cô nhìn thấy Bùi Á Hạo bên cạnh mặt mũi đầy rìa mép tiêu tụy không chịu nổi.

Bùi Á Hạo vốn đang đắm chìm trong trạng thái mê mẩn, trông thấy cô tỉnh lại nhất thời còn chưa kịp phản ứng, sững sờ thật lâu mới kích động từ trên băng ghế đứng lên, lời nói không mạch lạc: "Manh Manh, em đã tỉnh, có chỗ nào không thoải mái hay không, đừng lộn xộn, cứ nằm như thế đi."

Thật sự là cao hứng, sau khi anh liên tiếp nói một tràng vẫn không ức chế nổi nội tâm vui vẻ.

An Chi Manh vừa khôi phục ý thức nghe được giọng nói quen thuộc trong lòng thì an tâm, ánh mắt cô nhu hòa nhìn Bùi Á Hạo, há to miệng, lại không thể phát ra âm thanh.

Anh vội vàng xoay người rót cho An Chi Manh một chén nước, đưa tới bên mồm của cô, vịn cô để cho cô uống hết. Sau khi An Chi Manh dùng cái miệng nhỏ nhắn bị khô nứt uống vào mấy ngụm liền lắc đầu, biểu thị không muốn uống nữa.

Nhẹ nhàng để đầu của cô nằm ngang trên gối đầu, đặt cái chén ở trên bàn bên giường lòng tràn đầy vui vẻ nhìn An Chi Manh tỉnh lại.

Nhìn cô lại có chút yêu thương, bây giờ cô thật vô cùng tiêu tụy, không có phong thái của ngày xưa, Nhưng mà cũng vẫn có mị lực như cũ, anh cũng thích cô như cũ.

Bùi Á Hạo đang nghĩ ngợi, An Chi Manh nghiêng đầu mắt đầy mong đợi nhìn Bùi Á Hạo hỏi: "bé trai kia thế nào rồi? Có được cứu hay không?"

Giọng của cô có chút khàn, cũng rất suy yếu, Nhưng mà việc đầu tiên khi cô tỉnh lại muốn hỏi vẫn là bé trai, cô quan tâm安危 bé trai như cũ.

Bùi Á Hạo nhìn đáng vẻ An Chi Manh kích động như vậy, vội nói để cho cô đừng kích động. "em đừng vội nóng, bé trai đã cứu được rồi."

Anh nói nhanh cho An Chi Manh tình huống bé trai: "Cũng may mà có em, nó mới có thể bình an."

Sau khi An Chi Manh nghe được lộ ra vui mừng cười, không tòi bé trai được cứu.

Bùi Á Hạo thấy được cô thế này đau lòng một trận lại bội phục một trận, anh sờ lên đầu của cô nói: "Manh Manh, em thật dũng cảm."

An Chi Manh có chút ngượng ngùng đỏ mặt, nhẹ nhàng giải thích: "Tình huống lúc đó nếu như là anh, anh cũng sẽ giống em xông tới."

Bùi Á Hạo giúp An Chi Manh đắp mền, nói: "đứng đứng, Manh Manh nhà tôi vừa dũng cảm vừa khiêm tốn như thế."

Anh lại nghiêm túc nói: "Thế nhưng mà phần eo của em bị thụ thương, nhất định phải tĩnh dưỡng mấy ngày rồi."

An Chi Manh đột nhiên như rồng mây hỏi: "em ngủ thật sao? Bao lâu?"

"em không biết em thế mà dọa anh sợ, ngủ hai ngày hai đêm, mấy ngày nay anh một mực lo lắng hãi hùng." Bùi Á Hạo nói qua chính mình lo lắng hai ngày này.

Nghe xong mình đã ngủ hai ngày hai đêm, liền ngồi dậy: "cái gì? Hai ngày hai đêm?"

"Ừm... Em đừng nhúc nhích, nhanh nằm xuống." Bùi Á Hạo thấy cô kích động như vậy giật nảy mình ngồi lên, sợ cô lại động vết thương trên người liền để cô nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Chung Chiêu Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 428: Thả em xuống, em muốn đi ra ngoài

"Không." An Chi Manh nắm chặt mền xóc lên, không chút nghĩ ngợi trực tiếp từ trên giường nhảy xuống.

Khi chân cô vừa đụng phải, dùng sức vẫn không có thể đứng trên đất. Thân thể của cô bị liên lụy, một trận đau đớn từ sau lưng đánh úp lại, ngược lại trong nháy mắt cô bị đau quỵ trên mặt đất.

Bùi Á Hạo giật nảy mình, lúc Manh Manh muốn xuống giường anh vẫn muốn ngăn cản.

"Manh Manh." vọt tới bên người Manh Manh một chút, dự định tận lực ôm đứng lên cô, cố gắng giảm bớt thương tổn lần nữa của cô.

An Chi Manh lại đẩy anh ra nói: "Không sao, vừa rồi không có đứng vững một chút, em có thể làm."

Sau khi nói xong, An Chi Manh lại vịn tường chậm rãi đứng đứng lên. Bùi Á Hạo cúi đầu nhìn An Chi Manh không nghe lời, dứt khoát ôm lấy cô đặt cô lên giường.

An Chi Manh lấy tay nện anh nói: "Thả em xuống, em muốn đi ra ngoài."

Lúc này Bùi Á Hạo thật tức giận, anh lớn tiếng quát cô: "Ngồi trở lại đi."

Trước kia chưa từng nói lời hung ác với mình như thế, An Chi Manh bị anh hù rồi. Thế nhưng mà cũng không ngăn cản được quyết tâm cô muốn đi ra ngoài tìm Cận Tư Hàn.

Cô ngậy người ra một lúc, đáp lại: "em không, em muốn đi ra ngoài, để cho em ra ngoài, đến bây giờ còn chưa tìm được Tư Hàn, bây giờ anh sống chết chưa biết, sao em có thể nằm nghỉ ngơi ở chỗ này!" Nét mặt của cô điên cuồng, trong giọng tràn đầy lo âu và thống khổ.

Nghe được An Chi Manh nói như vậy trong lòng Bùi Á Hạo trầm xuống, không có nói tiếp. Có lẽ, bây giờ trong lòng Bùi Á Hạo khổ sở không thể ít hơn so với An Chi Manh.

Lúc An Chi Manh nói giọng run rẩy, bởi vì cô quá kích động, bộ ngực bởi vì hô hấp trên dưới nhấp nhô, phần eo cũng bởi vì liên quan dẫn tới đau đớn.

Sắc mặt trở nên tái nhợt bởi vì đau đớn, bờ môi cũng hơi có chút run rẩy, cô vốn tiêu tụy, bộ dáng bây giờ càng dễ cho Bùi Á Hạo đau lòng.

Bùi Á Hạo nhìn thấy cô thế này, đau lòng có chút không thờ nổi. Trong giọng nói mang theo đau đớn kịch liệt, anh chậm rãi nói ra: "Tìm được rồi."

"Cái gì?" Nghe Á Hạo nói tìm được, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn anh.

Bùi Á Hạo bởi vì thái độ An Chi Manh mà trở nên khổ sở, anh biểu lộ có chút kỳ quái, rõ ràng bị thương không bình thường, lại nỗ lực ức chế lấy.

"Đã tìm được Cận Tư Hàn, đã cứu ra rồi." Bùi Á Hạo chậm rãi nói ra.

Con mắt An Chi Manh mở to nhìn Bùi Á Hạo, muốn từ trong ánh mắt của anh nhìn ra đến cùng phải thật hay không. Nhưng mà giờ phút này nội tâm Bùi Á Hạo đang chìm nặng cũng không muốn nói thêm lời gì.

"em không tin." An Chi Manh lắc đầu, biểu thị chính mình không tin: "em muốn đi tìm anh ta, em muốn đi cứu anh ta, anh đừng dùng những lời này gạt em, Bùi Á Hạo, em hận anh."

Càng nói càng kích động, ánh mắt có chút vẩn đục giống như nhìn thấy Bùi Á Hạo, càng ngày càng nói ra lời tổn thương trái tim Bùi Á Hạo.

Giờ phút này, tim Bùi Á Hạo giống như là quặng trên mặt đất. Quá đau, anh chỉ muốn che đau ở ngực. An Chi Manh, tại sao em có thể nói ra lời thương tổn người như thế. Em lại vì Cận Tư Hàn nói sẽ hận anh.

Bùi Á Hạo chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, hoa mắt chóng mặt, về sau anh phát hiện An Chi Manh đang nhìn chòng chọc vào anh.

"Thật đó, đã cứu trở về rồi." lại lần nữa uể oải nói ra miệng, anh cảm thấy khí lực toàn thân anh đều đã bị rút sạch, anh lão đảo muốn ngã xuống.

Tại hiện trường cứu nạn, Bùi Á Hạo dù chịu nhiều khổ cực đều kiên trì được. Anh chỉ cảm thấy nơi đó khổ, nhưng mà anh có thể kiên trì. Thế nhưng mà bây giờ, bởi vì một câu của An Chi Manh, bởi vì một câu cô sẽ hận anh, thế mà anh lại cảm thấy sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 429: Anh không có sao, em yên tâm

Lập tức, không khí trong phòng bệnh cũng đông lại.

An Chi Manh sững sờ nhìn Bùi Á Hạo trước mặt, không dám tin tưởng lỗ tai mình, anh nói đều là thật sao?

"Anh nói gì, Cận Tư Hàn anh thật không có sao, anh sẽ không phải là đang gạt em đi!?"

Bùi Á Hạo bởi vì cô nghi ngờ cười khổ không thôi, anh sẽ lừa gạt cô sao, anh dám lừa gạt cô sao, anh thật sự sợ cô sẽ hận mình.

Thờ dài, thanh âm vô lực mà lại mang theo mấy phần mất mát không nói được: "Anh nói đều là thật, người đã cứu ra."

"Vậy anh bây giờ ở đâu, anh có bị thương không, bị thương có nghiêm trọng hay không, anh nhất định là lừa gạt em, em không tin, trừ phi anh để cho em qua nhìn."

An Chi Manh như cũ không dám tin tưởng lời anh là thật, đôi mắt nhìn về anh tràn đầy nghi ngờ.

Nghe cô nói như vậy, bất đắc dĩ cười khổ: "Anh sẽ không lừa gạt em, anh ấy so với em tỉnh lại sớm hơn, mặc dù bây giờ tình trạng thân thể còn chưa phải là rất tốt, nhưng đã không sao, em yên tâm. Bất quá anh cảm thấy em như bây giờ, cũng không thích hợp qua."

Đôi mắt An Chi Manh vững vàng nhìn chăm chăm mặt anh, muốn đoán lời anh là thật hay giả.

Mặc dù cô cảm thấy đáng về anh cũng không giống như là nói láo, bất quá trong lòng nửa tin nửa ngờ, chỉ cần là một khắc không thấy được Cận Tư Hàn, một khắc cô không thể an lòng.

"Vậy anh bây giờ ở đâu, em phải đi nhìn."

Bùi Á Hạo thở dài, trong lòng anh biết rõ, mình vô luận như thế nào cũng không ngăn được cô. Chỉ có xác định Cận Tư Hàn thật bình yên vô sự, cô mới có thể an tâm nghỉ ngơi.

Nếu không, cô càng thêm suy nghĩ bậy bạ, như vậy đối với thân thể cô cũng chỉ càng thêm bất lợi.

Không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể gật đầu: "Được, vậy anh cùng em đi nhìn anh ta."

Lấy được anh trả lời như vậy, trái tim An Chi Manh mới thoáng an ổn lại. Nếu anh đáp ứng cho mình đi qua nhìn Cận Tư Hàn, vậy đã nói rõ người đã cứu ra.

Bởi vì hôn mê suốt hai ngày hai đêm, mới vừa tỉnh lại, thân thể An Chi Manh rất yếu. Mặc dù có thể miễn cưỡng chống đỡ đi bộ, nhưng dưới chân bước chân phù phiếm, đi một bước, cũng giống như là giẫm ở trên bông vải mềm nhũn vậy.

Bùi Á Hạo rất sợ sẽ vô tình té ngã, ở một bên thận trọng đỡ cô, trong lòng nhưng là khó chịu không nói được, vừa thấy cô thương yêu không dứt, lại cảm thấy cảm giác mất mát tăng lên gấp bội.

Cuối cùng cô không chọn anh, coi như là anh ở bên người cô hết lòng chờ đợi, coi như anh đối với cô tốt hơn nữa, cũng không thể thay thế địa vị người đàn ông kia ở trong lòng cô.

Duyên phận này, có lúc thật sự là không cưỡng cầu được, cũng không phải là bỏ ra nhất định sẽ lấy được hồi báo.

Hai người đi ở hành lang trong bệnh viện thật dài, An Chi Manh dọc đường đi yên lặng không nói một lời, trong đầu cô nghĩ đều là Cận Tư Hàn, không biết anh có thể bị thương rất nặng hay không, có phải thật không có sao hay không?

Càng suy nghĩ như vậy, thì cô càng cấp bách muốn phải lập tức thấy anh, định đi nhanh một chút, nhanh một chút nữa. Không biết làm sao thân thể quá thực yếu ớt, không có một chút khí lực.

Căn bản là không có cách tăng nhanh bước chân. Hơn nữa, càng nóng lòng càng đi không yên, nếu không phải Bùi Á Hạo ở một bên đỡ cô, phỏng đoán đã sớm ngã xuống.

Hai người thật vất vả tới phòng bệnh Cận Tư Hàn.

Trái tim An Chi Manh thấp thỏm bất an không nói được, trực tiếp đẩy cửa phòng, vọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 430: Anh vì em kiên nhẫn

Trong phòng bệnh trống rỗng, chỉ có một bệnh nhân tôn quý.

Bệnh nhân cũng là người đàn ông cô ngày nhớ đêm mong, chẳng qua là, gương mặt anh tiêu tụy không còn hình dáng, cùng trong ấn tượng cô Cận Tư Hàn tuần mỹ vô song ngang ngược như hai người.

Trong nháy mắt đó An Chi Manh cảm thấy trái tim mình trầm vùi trần trụi không nói được vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Cô vừa cao hứng anh có thể được cứu, lần nữa xuất hiện ở trước mặt mình, lại bởi vì khí sắc anh quá kém bận tâm không dứt. Thật khó có thể tưởng tượng, anh không có ở bên cạnh mình trong mấy ngày này, anh cũng trải qua khó khăn để cho người không chịu được?

Mà giờ khắc này, trên mặt Cận Tư Hàn mang nụ cười an tĩnh cùng cô hoàn toàn bất đồng. Mặc dù sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, như cũ khó nén cái loại kiên

ngạo bầm sinh, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, nhưng bởi vì An Chi Manh đột nhiên xông vào mà sinh ra một tia nhu tình.

Trên thực tế, anh nhớ nhưng thật ra thì cũng sẽ không ít hơn chút nào so với cô, chỉ bất đồng là càng nhiều hơn cũng giấu ở đáy lòng, sẽ không viết ở trên mặt thôi.

Chốc lát đôi mắt, Cận Tư Hàn mở miệng cười, trong giọng nói mặt là tràn đầy yêu thương: "Thân thể mình yếu ớt như vậy, không quá dễ nuôi, vội vã chạy qua tới làm gì."

Hốc mắt An Chi Manh vốn là đã ửng đỏ, giả bộ kiên cường bởi vì một câu oán trách của anh trong chốc lát âm ỉ sục sục, cũng không không chế mình được nữa, chọt té nhào vào trên người anh, khóc lóc thất thanh.

Cô thật giống như vừa lớn như vậy, cho tới bây giờ không có chút kiêng kỵ khóc tí tê như vậy, vừa bởi vì kích động, cũng bởi vì tim đau, đau người đàn ông mình yêu sâu đậm.

Bùi Á Hạo một bên vốn còn muốn khuyên nhủ cô không nên kích động, đầu sao thân thể cô bây giờ cũng không tốt, quả thực không thích hợp kích động. Bất quá anh chẳng qua là há miệng một cái, lời ra đến khóe miệng cuối cùng không có nói ra.

Nhìn một đôi kia bởi vì tạm chia tay gặp lại mà kích động không thôi, cảm thấy mình ở chỗ này bất quá là hơn một tồn tại, hay là cho bọn họ không gian đi.

Âm ỉ xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng Bùi Á Hạo lại bởi vì tiết mục ti vi đang phát sóng, phía trên kia đang chiếu cảnh tượng lúc An Chi Manh anh dũng cứu người.

Anh lại lần nữa xoay người lại nhìn cô gái nhỏ khóc lóc, trầm trầm thờ dài, sau đó xoay người rời đi, thậm chí còn thay bọn họ nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Hai người Cận Tư Hàn ai cũng không có lưu ý đến Bùi Á Hạo rời đi, bởi vì giờ khắc này trong mắt của bọn họ chỉ có nhau, lại cũng không có người khác.

Cận Tư Hàn không khỏi cung chiều cúi nhìn An Chi Manh ở trước ngực mình, giống như trấn an một đứa bé nhẹ nhàng ở trên lưng cô vỗ mấy cái: "Đừng khóc, khóc nữa cũng không đẹp."

An Chi Manh khóc cũng mệt mỏi, cô nâng lên khuôn tràn đầy nước mắt, nhìn người đàn ông trước mặt mình, theo bản năng hít mũi một cái: "Anh biết không, em có nhiều lo lắng anh, em chỉ sợ..."

Nói tới chỗ này, cô nghẹn ngào làm sao cũng không nói được.

Lần này thật sự là anh dọa cô bị sợ.

Cận Tư Hàn nhìn trong mắt cô viết đầy đau lòng, thờ dài, vừa dùng khăn giấy thay cô nhẹ nhàng lau chùi nước mắt trên mặt: "Em, nhìn em hành hạ mình thành hình dáng ra sao, cũng gây một vòng thật lớn."

An Chi Manh như cũ không thể nức nở: "Em nào có gây, em rất tốt, ngược lại là anh, để cho em lo lắng gần chết."

Anh cười một tiếng, nhìn về cô trong mắt nhu tình một mảnh: "Anh sẽ có chuyện gì, đều là em hù dọa mình - em biết không, nhìn báo cáo ngày đó, anh thay em lo lắng, bất quá, em thật rất giỏi, anh thay em kiêu ngạo."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 431: Anh ở đây, đều đáng giá

An Chi Manh thấy anh vừa nói như vậy, ngược lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, nhất là khi cô lơ đãng nhìn đến thời khắc này trên màn hình truyền hình ảnh vẫn còn quay lại chuyện xảy ra ngày đó, càng ngượng ngùng.

"Ngày đó thật ra thì cũng không có gì, bất quá là bởi vì lúc ấy khẩn cấp, dồn ép ra. Thật ra thì em cũng không làm cái gì, truyền thông đều là bởi vì thân phận của em phóng đại thôi."

Cận Tư Hàn cũng không cảm thấy cô bị ép ra, tại chỗ nhiều người như vậy, chỉ có cô lâm nguy không loạn. Thậm chí, cuối cùng cô lại không để ý an nguy mình, liều chết cứu đứa bé kia, còn nói mình không làm gì?

Đó là một màn có bao nhiêu kinh tâm động phách (rung động lòng người), chẳng qua là nhớ lại, cũng khó tránh khỏi để cho lòng người vẫn còn sợ hãi.

Anh không dám đi tưởng tượng, nếu như lúc ấy cô xảy ra điều gì bất ngờ, muốn mình sống một mình như thế nào?

"Bọn họ không phải phóng đại, bọn họ nói là thật, lần này em quá tuyệt vời, bất quá, cũng quá kinh tâm động phách."

Cận Tư Hàn vừa nói, tay từ từ mon trớn gương mặt thon gầy An Chi Manh, xương quai xanh lõm xuống, có thể tưởng tượng, cô gần đây quá có bao nhiêu không tốt.

Anh vào ở bệnh viện ngày thứ nhất là tỉnh lại, so với An Chi Manh tỉnh lại phải sớm hơn một ngày.

Bất quá bởi vì thân thể mình quá yếu ớt, không thể tùy ý xuống giường đi đi lại lại, anh không thể đi qua nhìn cô.

Nhưng tin tức An Chi Manh bên kia anh vẫn rõ ràng, anh đã sớm cho người hai mươi bốn giờ chờ đợi ở bên kia, tùy thời có người cùng anh báo cáo tình huống cô.

Lúc cô hôn mê bất tỉnh, anh cảm thấy trái tim vô cùng đau khổ, anh không thể chớp mắt, mỗi ngày đều vô cùng sốt ruột bất an.

Bác sĩ cũng bị anh vặn hỏi thật nhiều lần, mặc dù mỗi lần câu trả lời cho anh đều là: An tiểu thư là tạm thời hôn mê, thân thể không có gì đáng ngại. Anh vẫn lo lắng.

Bất quá cũng may, cô rốt cục thì tỉnh lại, mới vừa nhận được tin, anh cao hứng tột đỉnh, có cái gì so với chuyện biết được người phụ nữ mình yêu mến bình yên vô sự càng làm cho anh cảm thấy cao hứng?

An Chi Manh sẽ sang đây xem anh, thật ra thì cũng ở trong dự liệu của anh, cho nên anh cũng không cảm thấy có bao nhiêu bất ngờ.

chuyện liên quan tới ngày đó đã được báo cáo, trước anh không chỉ một lần xem qua, từ đầu chí cuối cũng không có bỏ qua một chi tiết, nhìn cô gái nhỏ trên màn hình kiên cường không sợ, trong lòng yêu thương cùng cao hứng không nói được.

An Chi Manh cho tới bây giờ chưa từng nghĩ bọn họ cũng sẽ thật tốt sống sót.

Cận Tư Hàn, ở đáy lòng cô mặc niệm tên anh.

Anh khỏe, cảm ơn sống lại, em yêu anh, em biết em muốn anh còn sống.

Muốn chúng ta còn sống thật tốt.

Cận Tư Hàn bên cạnh tất nhiên không biết ý niệm trong lòng An Chi Manh. Nhưng càng ngày càng yêu thương cô tháo xuống ngực trang.

Cảm nhận được thân thể cô khẽ run, Cận Tư Hàn đau lòng ôm sát vai cô.

Đáy lòng vừa vì cô gái nhỏ kiêu ngạo, lại vô cùng đau lòng.

Cúi đầu hôn trán cô, ở bên tai của cô nỉ non, "Anh yêu em."

An Chi Manh có chút sững sờ, anh mới vừa nói cái gì?

An Chi Manh có chút luống cuống nhìn dung nhan yêu nghiệt trước mắt, siết chặt áo của anh, vẫn là dung nhan lạnh lùng, nhưng mắt thâm thúy như muốn hút cô vào, "Anh... Anh mới vừa nói gì? Lặp lại lần nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cung Chiều Vật Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 432: Anh nói, anh yêu em

"anh nói, anh yêu em. Tôi Cận Tư Hàn, đời này, đời sau, đời sau nữa, cũng chỉ thích một người An Chi Manh. Nghe rõ ràng không? Cùng em vui buồn đi qua." Anh nói từng chữ từng câu, nhìn An Chi Manh, khỏe miệng nhẹ nhàng dâng lên, cho thấy bây giờ tâm tình anh vui vẻ.

"Cận Tư Hàn, anh tên khốn kiếp." Không kịp đề phòng cảm động cùng ngọt ngào ở trong lòng lan tràn ra, bao lâu? Cô đợi bao lâu mới đến khi anh nói một câu anh yêu em.

Cô biết anh có nhiều kiêu ngạo, cô biết những lời này để cho anh nói ra không dễ dàng, nhưng cô muốn chính miệng anh nói ra, vô luận là kiểm chế ủy khuất ở đáy lòng, hay là khổ sở, hay là cảm động, ừ ừ kéo đến tràn ra.

"Thật xin lỗi, anh nói chậm." Bất đắc dĩ nhìn người trong ngực, đúng vậy, bọn họ yêu nhau, quý trọng nhau, giúp đỡ nhau, cần nhau, bọn họ yêu sâu đậm,

nhưng anh chưa bao giờ mở miệng nói yêu cô.

Yêu sao? Dĩ nhiên là yêu.

Không đủ yêu sao? Anh yêu sâu đậm

"Sau này, mỗi ngày anh sẽ nói anh yêu em, mỗi ngày để cho em biết trong lòng anh có em, lại, chỉ có em."

"Được." An Chi Manh gạt đầu một cái, nhưng không ức chế được nước mắt, không, cô khóc.

Ánh mặt trời rất ôn nhu, xuyên thấu qua cửa sổ soi vào trong phòng bệnh, tình huống thân thể An Chi Manh còn chưa phải rất ổn định, bọn họ chỉ có thể ở bệnh viện này nghỉ ngơi một thời gian.

An Chi Manh dậy sớm, thân thể đau đớn khó nhin như cũ, nhưng không chống nổi nội tâm ngọt ngào vô hạn khuếch tán, ngày hôm qua, ngày hôm qua Cận Tư Hàn cùng cô nói yêu, anh nói anh yêu cô.

Gò má lại bắt đầu nóng lên, chôn mặt ở trong chăn, khoe miệng không nghe lời bắt đầu giờ lên,

Cận Tư Hàn, nói anh yêu cô! Anh nói anh yêu cô...

"Chi -- "

Cửa được mở ra, An Chi Manh đưa đầu ra nhìn, là Bùi Á Hạo. Trong lòng có chút mất mát nho nhỏ. Ho khan, cô mới sẽ không thừa nhận, cô cho là Cận Tư Hàn.

Bùi Á Hạo nhìn thần thái An Chi Manh rõ ràng đi xuống, nội tâm chua xót càng tăng lên, ngoài mặt vẫn bày ra mặt mày vui vẻ, nhưng khó tránh khỏi có chút cứng nhắc.

"Yêu, dậy sớm như vậy, còn khó chịu sao?" Bùi Á Hạo cười nói, giờ giờ chao trong tay.

"Ừ đúng vậy, hôm nay tỉnh có thể sớm." Cô không chú ý tới anh cứng nhắc, híp con ngươi, cười bắt đầu đứng dậy.

"Thấy là anh, không phải Cận Tư Hàn, có chút thất vọng chứ? Ha ha ha." Bùi Á Hạo đưa lưng về phía An Chi Manh bắt đầu lấy bữa ăn sáng, áp chế khó chịu trong lòng ngực, nửa thương cảm nửa trêu ghẹo nói.

"Hahahahaha, làm sao biết rồi. Thấy anh cũng rất vui vẻ." An Chi Manh có chút ngượng ngùng gãi đầu, "A, đúng rồi, Tư Hàn tỉnh chưa, tỉnh đói bụng làm thế nào?" An Chi Manh nhú mày, suy nghĩ, nhỏ giọng thì thầm.

"Ngu ngốc, anh làm sao quên một bệnh nhân khác chứ? Bữa ăn sáng anh đã đặt ở phòng bệnh anh ta, chẳng qua là anh ta cũng không tỉnh thần như em, còn đang ngủ, phỏng đoán qua một hồi nữa tỉnh, một hồi là em có thể thấy anh ta."

Quả nhiên, tâm cô chỉ có Cận Tư Hàn, cho tới bây giờ cũng không có anh, trai tài gái sắc, anh rút cuộc là mong đợi cái gì? Mong đợi cô đối với anh có một tia một hào tình cảm sao?

"A ha ha ha, là anh nghĩ chu đáo a, a a..."

Nhìn bóng lưng anh, anh thích cô, cho tới bây giờ cô đều biết, nhưng cô có Cận Tư Hàn, cô cũng chỉ có Cận Tư Hàn.

"Ừ a, An Chi Manh, ừ." Bùi Á Hạo bất đắc dĩ thấp giọng, Bùi Á Hạo cười, kiềm nén khổ sở trong lòng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Thống Cùng Chiều Vạt Nhỏ Đáng Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.